กษัตริย์ของพวกยิว
อรรถาธิบายแบบทีละข้อ
สำหรับ
ข่าวประเสริฐ
ที่เรียบเรียงโดยมัทธิว

โดย
จอห์น อาร์ ไรซ์

คำนำของผู้แต่ง

ขอให้คำสรรเสริญนิรันดร์จงมีแด่พระเจ้าสำหรับพระวจนะของพระองค์ คือพระคัมภีร์ หากผู้อ่านและนักเรียนทุกท่านที่ศึกษาอรรถาธิบายนี้สำหรับข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิวได้รับหนึ่งในสิบของความสว่างฝ่ายวิญญาณและพระพรที่ได้รับในการจัดเตรียมอรรถาธิบายนี้ ผลลัพธ์ก็จะมากมายเหลือคณานับ

อรรถาธิบายนี้ได้มาจากบทเรียนทางไปรษณีย์ชุดหนึ่งที่ผมสอนนักเรียนประมาณห้าร้อยคนในปี ค.ศ. 1937-38 ก่อนหน้านั้นผมได้ใช้เวลาถึงห้าปีในการทำงานหนักและจัดเตรียมหมายเหตุที่ผมเขียนเกี่ยวกับหนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์ ตอนเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร Galilean Baptist Church ในเมืองดัลลัส, รัฐเท็กซัส, ผมได้นำการสอนชั้นเรียนรวีวารศึกษาแบบเป็นระบบผ่านการศึกษาพระคัมภีร์แบบทีละบท แต่ในท่ามกลางการทำงานหนักและความรับผิดชอบมากมายของงานรับใช้ พร้อมกับหน้าที่ต่าง ๆ ของศิษยาภิบาล พร้อมกับงานรับใช้ทางวิทยุเป็นประจำ พร้อมกับการประชุมฟื้นฟูบ่อยครั้ง ผู้แต่งจึงรู้สึกว่าตัวเองถูกรบกวนและถูกเร่งรีบมากเกินกว่าที่จะมีการศึกษาพระคัมภีร์แบบทุ่มเทอันแสนชื่นบานได้ซึ่งเขาปรารถนา การจัดเตรียมคำเทศนาห้าถึงสิบเรื่องต่อสัปดาห์กลายเป็นภาระหนัก ตอนนั้นผมมุ่งมั่นที่จะบังคับตัวเองที่จะให้เวลาแก่การศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น ผมจึงจงใจที่จะสอนบทเรียนทางไปรษณีย์ผ่านทางข่าวประเสริฐของมัทธิว จัดเตรียมและส่งไปรษณีย์บทเรียนเหล่านั้นสำหรับหนึ่งบทต่อสัปดาห์ ต่อมาผมจึงใช้เวลายี่สิบแปดสัปดาห์ในแบบที่มีความสุขที่สุดเท่าที่ผมเคยใช้เลย ตอนนี้หัวข้อและใจความหลักและข้อพระคัมภีร์สำหรับการเทศนาพรั่งพรูมาสู่ความคิดของผมจนผมไม่เคยได้เทศนาบ่อยครั้งมากพอที่จะใช้เนื้อหานั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่ผม บทเรียนพระคัมภีร์เหล่านั้นเป็นพื้นฐานสำหรับอรรถาธิบายนี้

ต่อมาในช่วงปีหลัง ๆ ภาระของการเป็นบรรณาธิการและด้านธุรการอันมากมาย ซึ่งเพิ่มเข้ากับงานรับใช้ในการประกาศข่าวประเสริฐของผม ได้นำผมให้แสวงหาความสดชื่นอีกครั้งในการศึกษาพระคัมภีร์โดยการย้อนกลับไปสู่การศึกษาหนังสือมัทธิวแบบละเอียดทีละข้อ และการขยายความและเขียนใหม่เกี่ยวกับหลายบทนั้นของหนังสือมัทธิว ผลลัพธ์ที่ได้นั้นก็เต็มไปด้วยพระพรจนผมได้ปฏิญาณอย่างสัตย์จริงว่าเมื่อใดก็ตามที่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเริ่มเป็นภาระหนักและผมถูกลองใจให้ละเลยบ่อน้ำพุแสนวิเศษแห่งพระพรทั้งหลาย นั่นคือพระคัมภีร์ และพบว่ามันยากที่จะหาเวลาสำหรับการศึกษาและการใคร่ครวญในพระวจนะเองอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งควรเป็นความชื่นบานของคริสเตียนและเป็นอาหารของเขาด้วย ผมก็จะเตรียมอรรถาธิบายสำหรับหนังสืออีกเล่มในพระคัมภีร์

มันยุติธรรมอยู่แล้วที่ในตอนต้นนักเรียนทุกคนควรเข้าใจมุมมองของอรรถาธิบายเล่มนี้ มันสอดคล้องกับคำกล่าวที่ได้รับการดลใจของผู้แต่งเพลงสดุดี, “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวจนะของพระองค์มั่นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์” (สดด. 119:89) และ “พระวจนะของพระองค์เป็นความจริงตั้งแต่แรกเริ่ม และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์” (สดด. 119:160) ผมเห็นด้วยกับศาสดาพยากรณ์ผู้ได้รับการดลใจท่านนั้นที่กล่าวไว้ว่า “ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะของพระเจ้าของพวกเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์” (อสย. 40:8) และเราเชื่อเหมือนกับพระเยซูเจ้าผู้เป็นที่รักและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระบุตรผู้ทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่ง

ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) และพระองค์ตรัสว่า “เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:18) ผมเชื่อในการดลใจด้านถ้อยคำของต้นฉบับเดิมของพระคัมภีร์ แม้ผมไม่กล่าวอ้างว่าไม่มีความผิดพลาดเลยในการคัดลอกและการแปล ผมก็เชื่อว่าเรามีพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นนิรันดร์และผิดพลาดไม่ได้อยู่ในมือ ซึ่งมีเนื้อหาครบถ้วน ปราศจากการผันแปรที่ร้ายแรงในด้านเนื้อหาใด ๆ และผู้แต่งก็ได้ข้อสรุปนี้ผ่านทางการศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจังนานหลายปี ตอนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยและโรงเรียนพระคริสตธรรม อาจารย์สอนในวิทยาลัย ผู้แต่งหนังสือและแผ่นพับที่ตีพิมพ์กว่าสิบสี่ล้านฉบับในยี่สิบสองภาษา บรรณาธิการนานยี่สิบปี ผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีประสบการณ์กว้างขวาง และในฐานะคริสเตียนคนหนึ่งผู้ได้ทดสอบพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าและพบว่าพระสัญญาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง! ผมเชื่อมั่นว่าคนพวกเดียวที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์คือคนเหล่านั้นที่ไม่ได้ศึกษามันด้วยใจยำเกรงและทดสอบมันอย่างถี่ถ้วน และไม่ทราบถึงพยานหลักฐานที่สนับสนุนพระคัมภีร์ หรือเป็นผู้ที่มีอคติแบบจงใจและชั่วร้ายต่อพระเจ้าและความจริงนั้น

ดังนั้นผมจึงเชื่อหลักพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน พระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ผิดพลาดไม่ได้ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทรงสร้างที่ทรงสภาพอยู่ก่อนแล้ว พระผู้ช่วยให้รอดที่ประสูติจากหญิงพรหมจารี ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปทั้งหลายของเราและทรงเป็นขึ้นในฝ่ายร่างกายแล้วจากหลุมศพเพื่อทำให้เราถูกนับได้ว่าเป็นผู้ชอบธรรม เพราะเชื่อพระคัมภีร์ ผมจึงไม่ประสบความยุ่งยากเลยในการเชื่อความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์นั้นซึ่งถูกสอนอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์

ผมเชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองก่อนยุคพันปีของพระคริสต์ แม้ว่าจุดยืนนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราเคยถูกสอนในวิทยาลัยและโรงเรียนพระคริสตธรรม มันก็เป็นจุดยืนที่เราถูกบังคับให้เชื่อโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยใจเชื่อเหมือนเด็กและความเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า

แต่ขอให้เราหมายเหตุไว้ว่าผมไม่ขอรับรองทุกการคาดเดาและคำสอนผิดซึ่งบางคนอาจนำมาผูกติดเข้ากับจุดยืนก่อนยุคพันปี ผมไม่เชื่อว่าการรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชนจะเป็นแบบลับ ๆ ผมเชื่อว่ามันมาถึงได้ทุกเมื่อจะเกิดขึ้นแบบฉับพลัน ไม่คาดฝัน ผมไม่เชื่อว่าจะมีใครอ่านหนังสือพิมพ์และพบหมายสำคัญต่าง ๆ ที่จะบ่งบอกว่าการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เข้ามาใกล้แล้ว ผมเชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมา อาจเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อ เพราะพระองค์ตรัสไว้เช่นนั้น ผมไม่เชื่อว่าจะมีใครบอกได้แม้กระทั่งแบบประมาณการว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร

ผมเชื่อว่าพระคริสต์ได้ทรงเสนอพระองค์เองว่าเป็นกษัตริย์แก่พวกยิว แต่ขอให้เราเข้าใจชัดเจนว่าผมเชื่อว่าทุกสิ่งที่มีบอกล่วงหน้าไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมจะเกิดขึ้นจริง การตรึงกางเขนพระคริสต์ การคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย ยุคความทุกข์ลำบาก การผงาดขึ้นของคนแห่งการบาปนั้น ฯลฯ ได้ถูกบอกล่วงหน้าไว้อย่างชัดเจนแล้วในภาคพันธสัญญาเดิม สัปดาห์ที่เจ็ดสิบของดานิเอลต้องเกิดขึ้นจริงตามที่มีพยากรณ์ไว้

ขอให้เราเข้าใจด้วยว่าผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงมีแผนการแห่งความรอดมากกว่าหนึ่งแผนหรือว่า

พระองค์จะมีแผนการอื่นใดอีก พวกยิวที่ไม่รับความรอดที่ตายไปโดยปราศจากพระคริสต์ก็พินาศแบบหมดหนทางเยียวยาแล้ว เช่นเดียวกับคนอื่นทุกคนที่ตายไปโดยปราศจากพระคริสต์ แผนการแห่งความรอดที่จะถูกยื่นเสนอแก่พวกยิวตลอดยุคความทุกข์ลำบากนั้นและหลังจากนั้นจะเป็นแผนการเดียวกันกับที่ถูกยื่นเสนอให้แก่พวกยิวและพวกคนต่างชาติวันนี้

น่าเสียดายที่ว่าความจริงอันชัดเจนที่ว่าพระเยซูจะเสด็จมาอีกทีจริง ๆ พร้อมพระกาย ด้วยตัวพระองค์เอง ต้องถูกบิดเบือนเพราะคำสอนผิดมากมายเหลือเกิน แต่บรรดาคำสอนผิดเกี่ยวกับหลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายไม่ได้ทำให้หลักคำสอนที่แท้จริงทั้งหลายต้องไร้ผล

ผู้อ่านจะพบว่าอรรถาธิบายสำหรับมัทธิวเป็นการศึกษาพระคัมภีร์แบบจริงจังมาก ๆ คุณจะไม่พบการรวบรวมคำพูดที่อรรถาธิบายเล่มอื่น ๆ ได้กล่าวไว้ คุณจะไม่พบการคาดเดาและการกะเก็งเต็มเล่ม เราได้ศึกษาผู้แต่งหลายท่านแต่การศึกษาหลักของเราคือพระวจนะของพระเจ้าเอง และผู้อ่านจะพบว่าเราตีความข้อพระคำโดยใช้ข้อพระคำครั้งแล้วครั้งเล่า การอ้างอิงหลายพันข้อไปยังส่วนอื่น ๆ ของพระคัมภีร์จะช่วยทำให้ความหมายของพระคัมภีร์ชัดเจนขณะที่เราศึกษาข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิว

เราตัวสั่นที่จะส่งหนังสือเล่มนี้ออกไป มันไม่ได้ดีสักเศษเสี้ยวตามที่มันควรจะเป็นในการบอกเล่าเกี่ยวกับกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ของพวกยิว พระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าข้อผิดพลาดและการตกหล่นมากมายจะปรากฏ กระนั้นมันก็เป็นคำอธิษฐานของผมอยู่เสมอที่พระเจ้าจะทรงใช้ความเห็นเหล่านี้เพื่อให้ความกระจ่างเกี่ยวกับพระคัมภีร์อันเปี่ยมสุขและเปลวไฟแห่งการประกาศข่าวประเสริฐจะลุกโชนในใจของคนเหล่านั้นที่ศึกษามัน โอ ขอให้เราชนะจิตวิญญาณอันมีค่าให้มากขึ้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อพวกเขา! เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ประทานความช่วยเหลือบ้างแล้วในที่นี้สำหรับคนเหล่านั้นที่อยากเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณและคนเหล่านั้นที่อยากเทศนาพระวจนะของพระเจ้าด้วยฤทธิ์เดช หากเป็นเช่นนั้น ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับคำสรรเสริญ

จอห์น อาร์. ไรซ์

เมษายน, 1955

บทนำสู่
ข่าวประเสริฐของมัทธิว

ผู้แต่ง: ตั้งแต่สมัยแรก ๆ แล้ว มีการเห็นพ้องตรงกันมาตลอดว่าข่าวประเสริฐเล่มแรกนี้ได้ถูกเขียนโดย “มัทธิวคนเก็บภาษี” ตามที่เขาเรียกตัวเอง (มธ. 10:3) ในหมายเหตุเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของมัทธิว International Standard Bible Encyclopedia กล่าวว่า “ข่าวประเสริฐเล่มนี้...ถูกเชื่อโดยคำพยานของคริสตจักรสมัยโบราณว่าอัครทูตมัทธิวเป็นผู้เขียน...” (หน้า 2009) เรื่องราวเกี่ยวกับการทรงเรียกของเขาให้ติดตามพระเยซูถูกให้ไว้ในมัทธิว 9:9, มาระโก 2:14 และลูกา 5:27-29 จงสังเกตว่ามาระโกและลูกาเรียกเขาว่าเลวี มาระโกให้ชื่อบิดาของเขา, อัลเฟอัส พวกคนเก็บภาษีปกติแล้วเป็นพวกชอบขูดรีดที่ขี้โกง มักร่ำรวยและถูกพวกยิวเกลียดชังอยู่เสมอ น่าสังเกตที่ว่ามัทธิว กระทั่งหลังจากการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ยังเรียกตัวเองว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี” ไม่มีเหตุผลในการเรียกมัทธิวว่า “นักบุญมัทธิว” มากไปกว่าการกล่าวว่า “นักบุญอิสยาห์” หรือ “นักบุญโมเสส” คริสเตียนทุกคนเป็นวิสุทธิชน (รม. 1:7; 1 คร. 1:2)

ปีที่เขียน: ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิวเห็นได้ชัดว่าถูกเขียนระหว่างปี ค.ศ. 50 และ 70 ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าคำเตือนที่จริงจังของพระเยซูในมัทธิว 23:33-39 ซึ่งแน่นอนว่ามองล่วงหน้าไปยังการถูกทำลายจนย่อยยับของกรุงเยรูซาเล็ม คงจะไม่ถูกประทานให้โดยไม่มีความเห็นเพิ่มเติมอีกหากการทำลายนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว อีกครั้งในมัทธิว 24:1-3 การทำลายพระวิหารที่จะเกิดขึ้นนั้นได้ถูกบอกล่วงหน้า และเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น อัครทูตมัทธิวกล่าวว่า “ผู้ใดที่อ่าน [ข่าวประเสริฐของมัทธิว] ก็จงให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด” (มธ. 24:15) ดูเหมือนเป็นไปไม่ได้ที่สิ่งเหล่านี้จะถูกเขียนขึ้นหลังจากกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้วและหลังจากที่พวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลกแล้ว พร้อมกับการเข่นฆ่าผู้คนหลายพัน โดยที่เรื่องเหล่านั้นไม่ถูกกล่าวถึงในข่าวประเสริฐของมัทธิวซึ่งกล่าวถึงสิ่งเหล่านี้

ข่าวประเสริฐ: มันถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิว” “ข่าวประเสริฐ” หมายถึงข่าวดีเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ดูนิยามของเปาโลเกี่ยวกับข่าวประเสริฐใน 1 โครินธ์ 15:1-7 และคุณจะเข้าใจว่าทำไมหนังสือมัทธิวถึงเป็น “ข่าวประเสริฐ” หนึ่ง และหนังสือโรมหรือหนังสือกิจการถึงไม่ใช่ หนังสือทุกเล่มของพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่สี่เล่มนี้ซึ่งบอกเล่าเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซูถูกเรียกเป็นพิเศษว่า “หนังสือข่าวประเสริฐ” ขอให้ผู้เริ่มต้นเรียนรู้ตอนนี้ที่จะเปรียบเทียบมัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น เพื่อจะพบเหตุการณ์เดียวกันเหล่านั้น สามเล่มแรกถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาคล้ายกัน” เพราะว่าทั้งสามเล่มเรียงตามลำดับเหตุการณ์เดียวกันและเล่าเหตุการณ์เดียวกันหลายตอน หนังสือยอห์นแตกต่างมากกว่า ข่าวประเสริฐที่แยกกันแต่ละเล่มบอกเล่าเหตุการณ์หลายตอนและคำสอนหลายเรื่องที่เล่มอื่น ๆ ที่เหลือไม่บอกเล่า แต่ละเล่มเป็นบันทึกที่ถูกต้องและที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เท่าที่มันจะบอกได้

แหล่งที่มาแบบมนุษย์ของข่าวประเสริฐของมัทธิว: การคาดเดาแบบไม่สิ้นสุดและไม่จำเป็นเลยมักสาละวนอยู่กับแหล่งที่มาต่าง ๆ ของข่าวประเสริฐของมัทธิว อันที่จริง จุดยืนแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์

ซึ่งเชื่อถือได้เต็มที่ ก็คือว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวได้รับการดลใจจากพระเจ้า แบบคำต่อคำในต้นฉบับเดิม เช่นเดียวกับหนังสือทุกเล่มของพระคัมภีร์ มัทธิวเป็นเพียงตัวแทนที่เต็มใจและมีใจเชื่อของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การดลใจของพระเจ้าอธิบายได้อย่างสมบูรณ์ว่าทำไมมีความคล้ายคลึงและความแตกต่างหลายประการระหว่างมัทธิวกับข่าวประเสริฐเล่มอื่น ๆ ที่เหลือ บางคนคิดว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวถูกเขียนขึ้นเป็นครั้งแรกในภาษาฮีบรูโดยมัทธิว หนังสือ *Critical, Experimental and Practical Commentary* ของ Jamieson, Fausset และ Brown ในบทนำสู่หนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม กล่าวว่า "*Papias*...ถูกรายงานโดยอิเรเนอัส, ยูเซเบียส ฯลฯ ว่าได้กล่าวไว้ ในผลงานชิ้นหนึ่งที่สูญหายไปของเขา ว่า 'มัทธิวเขียนพระดำรัสเหล่านั้น (หมายถึงข่าวประเสริฐของเขา) ในภาษาฮีบรู และทุกคนตีวามพระดำรัสเหล่านั้นตามที่ตนสามารถทำได้'" (หน้า 28) บรรพบุรุษคริสตจักรท่านอื่น ๆ ก็คิดเหมือนกัน แต่อรรถาธิบายเล่มนี้กล่าวว่า "มีเหตุผลที่มีน้ำหนักมากที่สุดที่จะสงสัยว่าคำพยานก่อนหน้านั้นส่วนใหญ่เป็นเพียงคำพยานเดียว-คำพยานของ Papias- ซึ่งถูกทวนซ้ำต่อ ๆ กันมา" (หน้า 29) และอีกที "เราไม่มีพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์เลยสักชิ้นที่ว่ามันเป็น ฉบับแปล หนึ่ง ไม่ว่าจะโดยมัทธิวเองหรือใครอื่น" (หน้า 31) และ "นอกจากนี้ ไม่มีการพบร่องรอยเลยสักที่ในข่าวประเสริฐนี้ว่ามันเป็นฉบับแปลหนึ่ง" (หน้า 31) อรรถาธิบายที่ยิ่งใหญ่นี้ยังกล่าวอีกว่า "ฉะนั้น หนังสือมัทธิวในภาษากรีกของเรานี้จึงเป็นต้นฉบับของข่าวประเสริฐนั้น และไม่เคยมีต้นฉบับเดิมอันอื่นเลย...บุคคลต่อไปนี้ยึดถือตามทัศนะนี้ ว่าเดิมทีมัทธิวถูกเขียนเป็นภาษากรีก: *Erasmus, Calvin, Beza, Lightfoot, Wetstein, Lardner, Hug, Fritzsche, Credner, de Wette, Stuart, da Costa, Fairbairn, Roberts*" (หน้า 32) Dean Alford (ในงานเขียนสมัยหลัง ๆ), James Orr, E.Y. Mullins เห็นพ้องตรงกัน มันเป็นแค่คำบอกเล่าต่อ ๆ กันมาที่ว่าข่าวประเสริฐของมัทธิวเคยถูกเขียนเป็นภาษาอาราเมคหรือภาษาฮีบรูก่อนถูกเขียนเป็นภาษากรีก

บางคนจินตนาการไปว่ามัทธิวได้ถูกคัดลอกจากมาระโกส่วนใหญ่เพียงเพราะเนื้อหาที่คล้ายกัน อย่างไรก็ตาม ไม่มีพยานหลักฐานใดนอกจากความมุ่งมั่นที่ไม่เชื่อที่จะหาคำอธิบายแบบมนุษย์ให้เจอสำหรับหนังสือมัทธิว นอกจากเหนือการดลใจของพระเจ้า พวกนักวิชาการที่ไม่เชื่อได้คิดค้นต้นฉบับ "Q" ในจินตนาการขึ้นมาเช่นกัน ซึ่งพวกเขาคิดว่าข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาเหมือนกันทั้งสามเล่มยกคำพูดส่วนใหญ่มา ปัจจุบันไม่มีต้นฉบับเช่นนั้นแล้ว และไม่มีพยานหลักฐานที่แท้จริงเลยว่ามีใครเคยเห็นต้นฉบับเช่นนั้นหรือว่ามันเคยมีอยู่จริง มันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากจินตนาการของความเป็นนักวิชาการที่ไม่เชื่อ เราเห็นพ้องกับ Dr. Henry C. Thiessen: "เรารู้สึกว่ามัทธิวและลูกาไม่ได้เป็นเพียงการดัดแปลงแบบมนุษย์ของเนื้อหาเหล่านั้นในมาระโกพร้อมกับเนื้อหาเสริมต่าง ๆ ที่เชื่อถือได้บ้างไม่ได้บ้างที่รับมาจากแหล่งอื่น ๆ แต่ว่าทั้งสองเล่มได้รับการดลใจพอ ๆ กับมาระโก มีที่มาจากพระเจ้าเพื่อให้ภาพที่เฉพาะเจาะจงต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตและพระราชกิจที่แสนมหัศจรรย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" (*Introduction to the New Testament,* หน้า 117)

ถ้ามัทธิวคัดลอกสิ่งใด เขาก็ทำเช่นนั้นเฉพาะภายใต้คำสั่งที่ชัดเจนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราไม่มีเบาะแสเลยสักแห่งในพระคัมภีร์เองว่ามัทธิวเคยคัดลอก พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานเนื้อหานั้น; พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำเหล่านั้น มัทธิวจึงไม่จำเป็นต้องพึ่งพาวิจารณญาณของตัวเอง ความทรงจำของตัวเอง คำพยานของเหล่าประจักษ์พยาน พึ่งพาต้นฉบับต่าง ๆ ที่มาก่อนเขา หรือแหล่งข้อมูลอื่นใดของมนุษย์

ถ้าเขาใช้แหล่งข้อมูลใดของมนุษย์ เขาก็ทำเช่นนั้นโดยการดลใจของพระเจ้าเท่านั้นซึ่งจะแก้ไขข้อผิดพลาดทุกประการและทำให้เกิดส่วนที่สมบูรณ์แบบ ถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้ของการเปิดเผยนั้นของพระเจ้า, พระวจนะของพระเจ้า

มัทธิว 1

ข้อ 1:

1:1 หนังสือแห่งพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรง ราฮัม
เป็นบุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับ

การเน้นหนักที่พิเศษของข่าวประเสริฐของมัทธิว

พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นมุมมองและการเน้นหนักของหนังสือมัทธิวตามที่มันแตกต่างจากข่าวประเสริฐเล่มอื่น ๆ ที่เหลือ จงเปรียบเทียบมันกับมาระโก 1:1, “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” โดยที่ไม่มีลำดับพงศ์พันธุ์ เนื่องจากในมาระโก พระคริสต์ทรงถูกแสดงภาพให้เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง แม้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ลูกาขึ้นต้นด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ของมนุษย์ จากนั้นในลูกา 3:23-38 ลำดับพงศ์พันธุ์นั้นจึงเริ่มต้นด้วยพระเยซูและย้อนรอยพระองค์กลับไปถึงอาดัม ฉะนั้นลูกาจึงเป็นข่าวประเสริฐของพระเยซูในฐานะ “บุตรมนุษย์” เป็นหลัก, พระเจ้าในรูปกายมนุษย์, พร้อมกับการทดลองต่าง ๆ ของมนุษย์ซึ่งพระองค์ทรงเอาชนะแล้ว ความเห็นอกเห็นใจแบบมนุษย์ที่มีต่อมนุษย์ทั้งปวง พระคริสต์ของพวกคนต่างชาติ เช่นเดียวกับของพวกยิว ในลูกา พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองซ้ำ ๆ ว่า “บุตรมนุษย์” จงเปรียบเทียบนี่กับยอห์น 1:1-5 เช่นกัน หนังสือยอห์นได้ถูกเขียนขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 20:31) และบรรพบุรุษที่เป็นมนุษย์ของพระองค์ไม่ถูกกล่าวถึง แต่พระวจนะที่ได้รับการดลใจนั้นกระโจนย้อนกลับไปยังยุคสมัยเหล่านั้นก่อนการเนรมิตสร้างเมื่อพระคริสต์เคยอยู่กับพระบิดาและเท่าเทียมกับพระเจ้า “ในเริ่มแรกนั้น”

บัดนี้ข่าวประเสริฐของมัทธิวเป็นเรื่องราวของ “พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับราฮัม” (มธ. 1:1)

พระเยซูจะทรงได้รับพระที่นั่งของดาวิดเป็นมรดก

“บุตรชายของดาวิด” พระเยซูคริสต์ทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิดและฉะนั้นจึงทรงได้รับพันธสัญญานิรันดร์นั้นที่กระทำไว้กับเชื้อสายของดาวิดเป็นมรดก อ่านพันธสัญญานั้นใน 2 ซามูเอล 7:4-16:

“และต่อมาคืนวันนั้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธัน โดยตรัสว่า “จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งให้แก่เราเพื่อให้เราอาศัยอยู่ในนั้นหรือ เพราะว่าเราไม่เคยอาศัยอยู่ในนิเวศน์ใด ๆ ตั้งแต่เวลาที่เราได้พาลูกหลานของอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ จนกระทั่งวันนี้ แต่ได้ดำเนินในเต็นท์และในพลับพลา ในสถานที่ทั้งปวงนั้นที่เราได้ดำเนินกับลูกหลานของอิสราเอลทั้งสิ้น เราเคยพูดสักคำกับเผ่าใดของอิสราเอล ผู้ที่เราได้บัญชาให้เลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเราหรือ โดยกล่าวว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงไม่สร้างนิเวศน์หลังหนึ่งด้วยไม้สนซีดาร์ให้แก่เรา”’ เพราะฉะนั้นบัดนี้ เจ้าต้องกล่าวดังนั้นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราได้เอาเจ้ามาจากคอกแกะ จากการตามฝูงแกะ เพื่อให้เป็นผู้ปกครองเหนือประชากรของเรา คือเหนืออิสราเอล และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ใดก็ตาม และได้กำจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นสายตาของเจ้า และได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของบรรดาคนใหญ่คนโตที่อยู่ในแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้นเราจะกำหนดสถานที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเรา

และจะปลูกพวกเขาไว้ เพื่อพวกเขาจะอาศัยอยู่ในสถานที่ของพวกเขาเอง และไม่ถูกเคลื่อนย้ายไปอีก และบรรดาลูกแห่งความชั่วจะไม่ข่มเหงพวกเขาอีกต่อไปเหมือนแต่ก่อนมา และตั้งแต่สมัยที่เราได้บัญชาพวกผู้วินิจฉัยให้อยู่เหนืออิสราเอลประชากรของเรา และเราให้เจ้าพักสงบจากบรรดาศัตรูของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าด้วยว่า พระองค์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ และเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว และเจ้าต้องล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะตั้งเชื้อสายของเจ้าไว้ต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาไว้ เขาจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาพระที่นั่งแห่งอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ และด้วยการเฆี่ยนทั้งหลายแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขา เหมือนอย่างที่เราได้พรากความเมตตาไปจากซาอูล ผู้ซึ่งเราได้ถอดเสียต่อหน้าเจ้า และราชวงศ์ของเจ้ากับอาณาจักรของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้ต่อหน้าเจ้าเป็นนิตย์ พระที่นั่งของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิตย์’”

อ่านพันธสัญญาเดียวกันนั้นใน 1 พงศาวดาร 17:7-14 เช่นกัน:

“เพราะฉะนั้นบัดนี้ เจ้าต้องกล่าวดังนั้นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราได้เอาเจ้ามาจากคอกแกะ จากการตามฝูงแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นผู้ปกครองเหนืออิสราเอลประชากรของเรา และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าดำเนินไปที่ใดก็ตาม และได้กำจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงเหมือนอย่างกับชื่อเสียงของบรรดาคนใหญ่คนโตที่อยู่ในแผ่นดินโลก เช่นกันเราจะกำหนดสถานที่แห่งหนึ่งให้อิสราเอลประชากรของเรา และจะปลูกพวกเขาไว้ และพวกเขาจะอาศัยอยู่ในสถานที่ของพวกเขา และจะไม่ถูกเคลื่อนย้ายไปอีก และบรรดาลูกแห่งความชั่วจะไม่มาตีปล้นพวกเขาอีกต่อไปเหมือนแต่ก่อนมา และตั้งแต่สมัยที่เราได้บัญชาพวกผู้วินิจฉัยให้อยู่เหนืออิสราเอลประชากรของเรา ยิ่งกว่านั้นเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า นอกจากนี้เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ และต่อมา เมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว เพื่อเจ้าจะต้องไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกชูเชื้อสายของเจ้าไว้ต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้า และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาไว้ เขาจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งให้เรา และเราจะสถาปนาพระที่นั่งของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะไม่เอาความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย เหมือนอย่างที่เราได้เอาความเมตตานั้นไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศน์ของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ และพระที่นั่งของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิตย์’”

พระเจ้าทรงสัญญาดาวิดไว้ว่าในอนาคตพระองค์จะทรงสถาปนาพระที่นั่งของดาวิดที่กรุงเยรูซาเล็ม พร้อมกับเชื้อสายของดาวิดประทับบนพระที่นั่งนั้น “ตลอดไปเป็นนิตย์” หนทางเดียวที่พระสัญญานั้นจะเป็นจริงได้ก็คือที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาและครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด และที่การครอบครองในยุคพันปีตามที่ทรงสัญญาไว้นั้นจะถูกผนวกรวมเข้ากับการครอบครองชั่วนิรันดร์ของพระเจ้า

ดูพระสัญญาของอิสยาห์ 9:6, 7 เช่นกัน โดยเฉพาะข้อ 7:

“ด้วยว่ามีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อพวกเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้พวกเรา และการปกครองจะ

อยู่บนบ่าของท่าน และนามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช” เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำสิ่งนี้”

ดู อิสยาห์ บทที่ 11; และดูเพลงสดุดี 89:3, 4, 34-37 ด้วย

จงสังเกตคำสัญญานั้นของทูตสวรรค์กาบริเอลที่ให้ไว้แก่มารีย์ในลูกา 1:32, 33:

“บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย”

ฉะนั้นมัทธิวจึงบอกเล่าเรื่องราวของพระเยซูในฐานะบุตรชายของดาวิดผู้จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกและครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด ฟื้นคืนอาณาจักรของพระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ พระเยซูทรงเป็นเชื้อสายนั้น ที่ทรงสัญญาไว้แก่ดาวิดนานมาแล้ว

พระเยซู เชื้อสายของอับราฮัม ทรงได้รับ
พันธสัญญาของพระองค์เป็นมรดก

“บุตรชายของอับราฮัม” เพื่อที่จะเข้าใจคำกล่าวนี้ คุณต้องอ่านพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทำไว้กับอับราฮัมในปฐมกาล บทที่ 13, 14 และ 15, และในปฐมกาล 17:6-8:

“และเราจะทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้นยิ่งนัก และเราจะทำให้เกิดประชาชาติมากมายจากเจ้า และกษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากเจ้า และเราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าในชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา ให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า และเราจะให้แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนแปลกหน้า แผ่นดินทั้งสิ้นแห่งคานาอัน ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา”

เชื้อสายของอับราฮัมจะได้รับแผ่นดินคานาอันทั้งหมดเป็นมรดก “เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์” กรรมสิทธิ์เดียวที่พวกยิวเคยมีของแผ่นดินคานาอันก็เป็นเพียงชั่วคราวมาจนถึงตอนนี้ แต่กรรมสิทธิ์ของพวกเขาในแผ่นดินนั้นจะถูกสถาปนาให้มั่นคงเป็นนิตย์ตลอดไป สิ่งเดียวกันนี้ถูกสัญญาไว้ในอีกหลายแห่ง ดู 2 ซามูเอล 7:10, เยเรมีย์ 23:3-8, เยเรมีย์ 33:14-26 และเอเสเคียล 37:15-28 จงสังเกตว่าข้อพระคำอีกหลายตอนบอกเล่าเกี่ยวกับการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาภายใต้กษัตริย์องค์เดียว, เชื้อสายนั้นของดาวิด, ในแผ่นดินปาเลสไตน์ พระคริสต์จะทรงได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดกซึ่งถูกสัญญาไว้แก่อับราฮัมและคนอื่น ๆ ที่เป็นเชื้อสายของเขา จงตั้งใจอ่านกาลาเทีย 3:16-18 โดยเฉพาะข้อ 16 พระสัญญาเหล่านั้นได้ถูกทำไว้กับอับราฮัมและเชื้อสายของเขา ไม่ใช่กับ “เชื้อสาย” หลายคน แต่หลัก ๆ แล้วคือทำไว้กับ “เชื้อสาย” คนเดียว นั่นคือ พระคริสต์

ฉะนั้นมัทธิวจึงถูกเขียนเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว

ฉะนั้นคำเรียกต่าง ๆ “กษัตริย์ของพวกยิว” และ “บุตรชายของดาวิด” จะถูกใช้หลายครั้งในหนังสือมัทธิวและข่าวประเสริฐเล่มนี้จะบอกเล่าว่าพระเยซูได้ประสูติเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” อย่างไร, ว่าพวกนักปราชญ์แห่งทิศตะวันออกได้เสาะหา “กษัตริย์ของพวกยิว” อย่างไร (มธ. 2:2), ว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในฐานะ “กษัตริย์ของพวกยิว” อย่างไร (มธ. 27:37)

ข้อ 2-16:

1:2 อับราฮัมให้กำเนิดอิสอัค และอิสอัคให้กำเนิดยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดยูดาห์กับพวกพี่น้องของเขา

1:3 และยูดาห์ให้กำเนิดเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ และเปเรศให้กำเนิดเฮสโรน และเฮสโรนให้กำเนิดราม

1:4 และรามให้กำเนิดอัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดนาโชน และนาโชนให้กำเนิดสัลโมน

1:5 และสัลโมนให้กำเนิดโบอาสเกิดจากนางราหับ และโบอาสให้กำเนิดโอเบดเกิดจากนางรูธ และโอเบดให้กำเนิดเจสซี

1:6 และเจสซีให้กำเนิดดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ และดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอุรีอาห์

1:7 และซาโลมอนให้กำเนิดเรโหโบอัม และเรโหโบอัมให้กำเนิดอาบียาห์ และอาบียาห์ให้กำเนิดอาสา

1:8 และอาสาให้กำเนิดเยโฮซาฟัท และเยโฮซาฟัทให้กำเนิดโยรัม และโยรัมให้กำเนิดอุสซียาห์

1:9 และอุสซียาห์ให้กำเนิดโยธาม และโยธามให้กำเนิดอาหัส และอาหัสให้กำเนิดเฮเซคียาห์

1:10 และเฮเซคียาห์ให้กำเนิดมนัสเสห์ และมนัสเสห์ให้กำเนิดอาโมน และอาโมนให้กำเนิดโยสิยาห์

1:11 และโยสิยาห์ให้กำเนิดเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา ประมาณเวลาที่พวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

1:12 และหลังจากพวกเขาถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ให้กำเนิดเชอัลทิเอล และเชอัลทิเอลให้กำเนิดเศรุบบาเบล

1:13 และเศรุบบาเบลให้กำเนิดอาบีอูด และอาบีอูดให้กำเนิดเอลียาคิม และเอลียาคิมให้กำเนิดอาซอร์

1:14 และอาซอร์ให้กำเนิดศาโดก และศาโดกให้กำเนิดอาคิม และอาคิมให้กำเนิดเอลีอูด

1:15 และเอลีอูดให้กำเนิดเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ให้กำเนิดมัทธาน และมัทธานให้กำเนิดยาโคบ

1:16 และยาโคบให้กำเนิดโยเซฟ สามีของนางมารีย์ ผู้ซึ่งได้ประสูติพระเยซู ผู้ทรงถูกเรียกว่าพระคริสต์

ลำดับพงศ์พันธุ์แบบทางการของพระเยซู

นี่เป็นสายบรรพบุรุษของโยเซฟ สามีของมารีย์ และไม่ใช่สายบรรพบุรุษของพระคริสต์จริง ๆ นี่เป็นบันทึกแบบทางการเกี่ยวกับพระคริสต์ผ่านทางพ่อเลี้ยงของพระองค์, โยเซฟ วงศ์วานจริง ๆ ของพระคริสต์ผ่านทางมารดาของพระองค์, มารีย์, ถูกให้ไว้ในลูกา 3:23-38 การสังเกตด้วยใจอธิษฐานจะพิสูจน์ว่าทั้งสองไม่ใช่ลำดับพงศ์พันธุ์เดียวกัน บิดาของโยเซฟในที่นี้ (ข้อ 16) คือยาโคบ เห็นได้ชัดว่าโยเซฟเป็นลูกเขยของเฮลี บิดาของมารีย์ (ลูกา 3:23) จงสังเกตถ้อยคำที่พิมพ์เป็นตัวเอียงในภาษาอังกฤษซึ่งไม่ได้อยู่ในต้นฉบับภาษาเดิมแต่ถูกใส่เข้ามาโดยเหล่านักแปลเพื่อทำให้ความหมายชัดเจน และก็สมควรแล้ว ลำดับพงศ์พันธุ์ทั้งสองนี้ไม่ใช่อัน

เดียวกัน Scofield Reference Bible กล่าวอย่างเหมาะสมว่า:

> ในมัทธิว ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าเรามีลำดับพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ เราถูกบอกว่า (1:16) โยเซฟเป็นบุตรของยาโคบ ฉะนั้นเขาถูกเรียกว่า “บุตรของเฮลี” ได้ในความหมายใดเล่า? เขาไม่มีทางเป็นบุตรชายของทั้งยาโคบและของเฮลีได้แน่นอนในการให้กำเนิดแบบธรรมชาติ แต่ในลูกา มันไม่ได้กล่าวว่าเฮลีให้กำเนิดโยเซฟ ฉะนั้นคำอธิบายตามธรรมดาก็คือว่าโยเซฟเป็นลูกเขยของเฮลี ผู้ซึ่งเช่นเดียวกับตัวเขาเอง เป็นทายาทคนหนึ่งของดาวิด ที่ว่าในกรณีนั้นเขาถูกเรียกได้ว่า “บุตรของเฮลี” (“บุตร” ไม่ได้อยู่ในภาษากรีก แต่ถูกใส่เข้ามาอย่างถูกต้องแล้วโดยพวกนักแปล) คงจะสอดคล้องกับการใช้งานแบบคนยิว (เทียบ 1 ซมอ. 24:16) ข้อสรุปจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าในลูกาเรามีลำดับพงศ์พันธุ์ของมารีย์ และโยเซฟเป็น “บุตรของเฮลี” เพราะว่าเขาได้หมั้นหมายกับธิดาของเฮลี ลำดับพงศ์พันธุ์ในลูกาจึงเป็นของมารีย์ ซึ่งบิดาของเธอ, เฮลี, สืบเชื้อสายมาจากดาวิด

จงสังเกตว่าลำดับพงศ์พันธุ์แบบทางการตรงนี้ในมัทธิวสืบย้อนกลับไปทางสายของเหล่ากษัตริย์ผู้เคยครอบครองตั้งแต่เยโคนิยาห์ (ข้อ 12) หรือเรียกอีกชื่อว่าเยโฮยาคีน หรือโคนิยาห์ กลับไปถึงซาโลมอนและดาวิด (ข้อ 6, 7) แต่ลำดับพงศ์พันธุ์จริง ๆ ของมารีย์สืบย้อนไปนอกสายของกษัตริย์ไปยังนาธัน พี่ชายของซาโลมอน บุตรชายอีกคนของดาวิด จงตั้งใจศึกษาเรื่องนี้ให้มาก ๆ ความแตกต่างในสองลำดับพงศ์พันธุ์นี้อธิบายเยเรมีย์ 22:28-30:

> “โคนิยาห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่แตกหักที่ถูกเหยียดหยามหรือ เขาเป็นภาชนะซึ่งไม่มีความชอบหรือ ทำไมพวกเขาจึงถูกเหวี่ยงออก ตัวเขาและเชื้อสายของเขา และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งพวกเขาไม่รู้จัก โอ แผ่นดินโลก แผ่นดินโลก แผ่นดินโลกเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “พวกเจ้าจงเขียนว่าชายคนนี้ไม่มีบุตร เป็นชายที่จะไม่เจริญขึ้นในวันทั้งหลายของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น โดยประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และครอบครองในยูดาห์อีกต่อไป”

โคนิยาห์ อีกชื่อหนึ่งของเยโฮยาคีนหรือเยโคนิยาห์ พร้อมกับเศเดคียาห์ น้องชายของเขา เป็นสองคนสุดท้ายในเชื้อพระวงศ์ที่มีสิทธิ์ครองราชย์บนพระที่นั่งของดาวิด นั่นคือ บุตรของเขาไม่ได้นั่งบนพระที่นั่งของดาวิด และพระเจ้าตรัสว่าเขาจะถูกเขียนไว้ว่าไม่มีบุตรเนื่องจากไม่มีเชื้อสายใดเลยของเขาจะได้ครองราชย์บนพระที่นั่งของดาวิด ชายผู้นี้ โคนิยาห์ หรือ เยโคนิยาห์ อยู่ในลำดับพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ (มธ. 1:12) ฉะนั้นแม้ว่ามันเป็นลำดับพงศ์พันธุ์แบบทางการของพระเยซู มันก็ไม่ใช่ลำดับพงศ์พันธุ์จริง ๆ ของพระองค์ ไม่มีทางเป็นได้! ไม่มีผู้ใดที่สืบเชื้อสายมาจากเยโคนิยาห์เคยได้ครองราชย์บนพระที่นั่งของดาวิด โยเซฟสืบเชื้อสายมาจากโคนิยาห์ เขาจึงไม่อาจเป็นบิดาของพระเยซูได้ หากพระเยซูจะต้องครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิดตามที่ทรงสัญญาไว้ นี่แสดงให้เห็นว่าทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่สอนว่าพระเยซูได้ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งโดยไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์ และสอนว่าโยเซฟไม่มีทางเป็นบิดาตัวจริงของพระเยซูได้

ตั้งแต่อับราฮัมจนถึงดาวิดถูกรวมอยู่ในลำดับพงศ์พันธุ์ทั้งสองแห่ง ทั้งมารีย์และโยเซฟสืบเชื้อสายมาจากดาวิด และพระเยซูทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดและของอับราฮัมทั้งแบบทางการและตามตัวอักษร ในแบบทางการผ่านทางพ่อเลี้ยงของพระองค์, โยเซฟ, และแบบตามตัวอักษรผ่านทางมารดาตัวจริงของพระองค์, มา

รีย์

อย่าลืมใคร่ครวญด้วยใจอธิษฐานเกี่ยวกับลำดับพงศ์พันธุ์ที่แสนวิเศษนี้ในมัทธิว 1:2-16 จงสังเกตประเด็นต่อไปนี้แห่งพระพร- (1) พวกคนต่างชาติถูกรวมอยู่ในสายบรรพบุรุษของพระคริสต์: ราหับแห่งเมืองเยรีโค (ข้อ 5), รูธหญิงชาวโมอับ (ข้อ 5) และเหล่าภรรยาของชายคนอื่น ๆ เหล่านี้ (2) ผู้หญิงบางคนถูกเอ่ยชื่อ: ทามาร์ (ข้อ 3), ราหับ, รูธ, บัทเชบา "นางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอุรีอาห์" (ข้อ 6) (3) ในหญิงเหล่านี้มีพวกหญิงโสเภณีหรือหญิงที่ผิดประเวณีด้วย: ทามาร์ (ปฐก. 38), ราหับ (ยชว. 6) และบัทเชบา (2 ซมอ. 11) (4) ในลำดับพงศ์พันธุ์นี้มีเหล่ากษัตริย์และยาจก, วิสุทธิชนและคนบาปที่ต่ำช้า; ยกตัวอย่างเช่น จงศึกษาชีวิตของมนัสเสห์ผู้ชั่วร้าย (2 พงศ์กษัตริย์ 21:1-18 และ 2 พงศาวดาร 33:1-20) บทเรียนจากสิ่งเหล่านี้ก็คือว่า พระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนต่างชาติเช่นเดียวกับของพวกยิว พระผู้ช่วยให้รอดของบรรดาหญิงโสเภณีและคนไหว้รูปเคารพเช่นเดียวกับของผู้คนที่มีศีลธรรม พระผู้ช่วยให้รอดของคนจนเช่นเดียวกับของคนมั่งมี "เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์" (2 คร. 5:21) "...พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง" (รม. 8:3)

ข้อ 17:

1:17 ดังนั้น บรรดาลำดับพงศ์พันธุ์ตั้งแต่อับราฮัมจนถึงดาวิดเป็นสิบสี่ชั่วคน และตั้งแต่ดาวิดจนถึงการถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นสิบสี่ชั่วคน และตั้งแต่การถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

สิบสี่ชั่วคนคูณสาม

เพื่อความสะดวกและการท่องจำลำดับพงศ์พันธุ์นี้ถูกแบ่งออกเป็นสามชุด ๆ ละสิบสี่ชั่วคน ชั่วคนถูกนับตามธรรมเนียมของคนยิวและอาจข้ามจากบิดาไปหาบุตรหรือจากปู่ไปหาหลาน จริง ๆ แล้วชายสามคนในสายนี้ถูกละไว้ตามที่คุณเห็นโดยการเปรียบเทียบลำดับพงศ์พันธุ์นี้ในมัทธิวกับลำดับพงศ์พันธุ์ที่เข้มงวดกว่าซึ่งถูกให้ไว้ใน 1 พงศาวดาร 3:10-16 สามคนนั้นที่ถูกละไว้คือ อาหัสยาห์, โยอาช และอามาซิยาห์ (1 พศด. 3:11, 12) Matthew Henry เสนอแนะว่าพวกเขาอาจถูกละไว้เพราะว่าพวกเขาอยู่ในเชื้อสายที่ชั่วของพระนางอัทธาลิยาห์ ธิดาของอาหับและเยเซเบลแห่งอาณาจักรฝ่ายเหนือ อ่านเรื่องราวของพวกเขาใน 2 พงศาวดาร บทที่ 22 ถึง 25 และใน 2 พงศ์กษัตริย์ 8:24 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 14:20 อ่านการตีค่าของพระเจ้าเกี่ยวกับอาหับและเยเซเบลใน 1 พงศ์กษัตริย์ 16:29-33 ซึ่งอาจอธิบายว่าทำไมสามคนนี้ในเชื้อสายของพวกเขาบนพระที่นั่งของยูดาห์จึงถูกละไว้จากลำดับพงศ์พันธุ์แบบทางการของจอมราชันย์

จำไว้ว่านี่เป็นลำดับพงศ์พันธุ์แบบทางการ มันอาจเหมือนกันกับอันที่ถูกเก็บไว้ในบันทึกต่าง ๆ ของพระวิหาร พระเจ้าอาจทรงเลือกที่จะใช้มันในที่นี้เพราะว่ามันเหมือนกันกับบันทึกทางการของพวกยิว มันจึงน่าจะตามธรรมเนียมปฏิบัติของการนับลำดับพงศ์พันธุ์ของกษัตริย์แห่งยูดาห์

ข้อ 18, 19:

1:18 บัดนี้พระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ เมื่อมารีย์มารดาของพระองค์ได้ถูกหมั้นกันไว้กับโยเซฟแล้ว ก่อนที่เขาทั้งสองได้หลับนอนกัน เธอถูกพบว่ามีเด็กในครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

1:19 แล้วโยเซฟสามีของเธอ เพราะเป็นคนชอบธรรม และไม่ประสงค์ที่จะนำเธอไปสู่ความอัปยศอย่างเปิดเผย มีใจที่จะถอนหมั้นจากเธออย่างลับ ๆ

การตัดสินใจที่ยากยิ่งของโยเซฟ

จงเปรียบเทียบเหตุการณ์ตอนนี้กับลูกา 1:26-35 ที่รายละเอียดเกี่ยวกับการประกาศเรื่องการตั้งครรภ์และการประสูติถูกบอกเล่า คำว่า หมั้น ในที่นี้มีความหมายที่ทรงพลังมากกว่าการหมั้นหมายแบบปัจจุบัน เราคิดว่ามันเกี่ยวข้องกับการทำสัญญาสมรส แต่เขาทั้งสองยังไม่ได้มาอยู่กินด้วยกันฉันท์สามีภรรยา การหมั้นนี้คงจะถูกทำให้เป็นโมฆะโดยการหย่าร้าง แบบที่ทรงอนุญาตให้พวกยิวกระทำในพระราชบัญญัติ 24:1 จงพิจารณาความลำบากใจอันน่าเศร้าของโยเซฟ เขารู้ว่ามารีย์เป็นหญิงรักนวลสงวนตัวและเกรงกลัวพระเจ้า เป็นเจ้าสาวที่ให้คำมั่นไว้ของเขา แต่เห็นได้ชัดว่าเธอกลายเป็นหญิงแพศยาไปแล้วและตามบัญญัติของโมเสส หากถูกเปิดโปงต่อธารกำนัล เธอก็จะต้องถูกเอาหินขว้างตามที่กล่าวไว้ในเลวีนิติ 20:10 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระราชบัญญัติ 22:23, 24 เนื่องจากโยเซฟไม่อาจทราบแน่นอนเกี่ยวกับสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น ว่าบาปที่เธอถูกคิดว่ากระทำนั้นเกิดขึ้นในเมืองหรือในชนบท (ตามพระราชบัญญัติ 22:25-27) โยเซฟจึงไม่ถูกผูกมัดให้แฉเธอ เพราะเป็นคนที่มีใจอ่อนโยนและเมตตา เขาจึงเลือกที่จะหย่าเธอเสียลับ ๆ เห็นได้ชัดว่าด้วยใจที่แตกสลาย

ข้อ 20-25:

1:20 แต่ขณะที่โยเซฟยังคิดในสิ่งเหล่านี้อยู่ ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน โดยกล่าวว่า “โยเซฟ ท่านผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเอ๋ย อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มายังท่านเพื่อเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะว่าผู้ซึ่งถูกปฏิสนธิในเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

1:21 และเธอจะประสูติบุตรชาย และท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยซู เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา”

1:22 บัดนี้บรรดาสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น โดยกล่าวว่า

1:23 ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกเรา’

1:24 แล้วโยเซฟ เมื่อถูกทำให้ตื่นขึ้นจากการนอนหลับ ได้กระทำตามที่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งเขานั้น และได้รับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา

1:25 และไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยซู

คุณธรรมของโยเซฟ

ในข้อพระคำเหล่านี้โยเซฟมีความโดดเด่นในฐานะชายผู้หนึ่งที่มีอุปนิสัยแบบคริสเตียนขั้นดีที่สุด ประการแรก เขาเป็นคนที่ชอบธรรมและเปี่ยมด้วยเมตตา ประการที่สอง เขาคิดตรึกตรองและมีใจขวนขวายและแสวงหาด้วยใจอธิษฐานที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง (“ขณะที่โยเซฟยังคิดในสิ่งเหล่านี้อยู่...” ข้อ 20) ประการที่สาม เขาเป็นคนที่มีความเชื่ออันล้ำลึก เชื่อทูตสวรรค์องค์นั้นในทันที ประการที่สี่ เขาเต็มใจเชื่อฟังคำบัญชาของพระเจ้าที่ให้รับมารีย์เป็นภรรยาของตนและเขาตั้งชื่อพระกุมารนั้นว่าเยซู ตามพระบัญชานั้น ประการที่ห้า โยเซฟคงเป็นคนที่รู้จักเหนี่ยวรั้งตนมาก ๆ และมีอุปนิสัยที่เข้มแข็งเนื่องจากเขา “ไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว...” แม้ว่ามารีย์อาศัยอยู่ในบ้านของเขาและเป็นภรรยาของเขาตามกฎหมายแล้ว เขาก็ปล่อยให้เธอเป็นหญิงพรหมจารีต่อไปตามคำพยากรณ์นั้นของอิสยาห์ 7:14 เรื่องของโยเซฟสามารถเป็นคำเทศนาหนึ่งได้เลย

มารีย์เป็นภรรยาและมารดาตามปกติหลังจากที่ พระเยซูประสูติแล้ว

โปรดหมายเหตุอีกหน “แล้วโยเซฟ...ได้รับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา และไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว” พระคำตอนนี้ไม่เพียงบ่งบอกว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่งตอนที่พระเยซูถูกปฏิสนธิ และเป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่งตอนที่พระเยซูประสูติ แต่มันบ่งบอกเช่นกันว่าหลังจากการประสูติของพระเยซูแล้ว โยเซฟและมารีย์ก็มีความสัมพันธ์ตามปกติฉันท์สามีภรรยา เนื่องจากไม่มีสักคำเดียวในพระคัมภีร์ถูกใช้แบบเสียเปล่า มันจึงยุติธรรมที่จะสันนิษฐานว่าถ้าโยเซฟ “ไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว” เขาได้หลับนอนกับเธอหลังจากที่เธอคลอดบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว หลักข้อเชื่อของคาทอลิกที่ว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารีตลอดไปและไม่เคยเป็นภรรยาของชายใดเลยไม่ถูกสอนในพระคัมภีร์

พระคำข้อนี้เอ่ยชื่อพระเยซูว่าเป็น “บุตรชายหัวปี” ของเธอ พระเยซูไม่ถูกเรียกเพียงว่าบุตรชายของมารีย์ และแน่นอนว่าไม่ทรงถูกเรียกว่าบุตรชายคนเดียวของเธอ แต่เป็น “บุตรชายหัวปี” ของเธอ ภาษาตรงนี้บอกเป็นนัยว่ามีบุตรชายและบุตรสาวคนอื่น ๆ ที่เกิดมาจากมารีย์และโยเซฟหลังจากการประสูติของพระเยซู มัทธิว 13:55, 56 กล่าวว่า “คนนี้เป็นลูกของช่างไม้นั้นมิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และพวกน้องชายของเขาคือ ยากอบ และโยเสส และซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ และพวกน้องสาวของเขา พวกเธอทุกคนก็อยู่กับพวกเรามิใช่หรือ” พวกน้อง ๆ ของพระเยซูถูกกล่าวถึงหลายครั้ง ยกตัวอย่างเช่น ในมัทธิว 12:46, 47; ยอห์น 7:3-5 ในกาลาเทีย 1:19 เปาโลกล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในพระคัมภีร์น้อง ๆ ของพระเยซูถูกเรียกเสมอว่า พวกพี่น้องหรือพี่น้องทั้งหลาย และผู้เชื่อพระคัมภีร์ควรตีความคำเรียกเหล่านี้แบบตามตัวอักษร

แต่ข้อพิสูจน์ที่แข็งแรงที่สุดที่ว่ามารีย์มีลูกคนอื่น ๆ อีกคือ เพลงสดุดี 69:8, “ข้าพระองค์กลายเป็นคนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” ยอห์น

2:17 ยกข้อพระคำก่อนหน้านี้มาว่าหมายถึงพระเยซู เช่นเดียวกับข้อ 21 ยกมาอย่างชัดเจน

แนวคิดของคาทอลิกที่ว่าชายเหล่านี้เป็นญาติของพระเยซู และที่ว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารีตลอดไปและไม่เคยมีลูกคนอื่น ๆ เลย ไม่มีข้อสนับสนุนจากพระคัมภีร์

ในลูกา 1:36 ทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกมารีย์ว่า “และดูเถิด เอลีซาเบธญาติของเธอ...” ฉะนั้นจึงมีคำกรีกสำหรับญาติ แต่มันไม่เคยถูกใช้เพื่อกล่าวถึงพวกน้อง ๆ ของพระเยซูเจ้าเลย

นอกจากนี้ ไม่มีเป้าหมายอันดีฝ่ายวิญญาณและด้านหลักคำสอนเลยโดยการสอนว่ามารีย์เกิดมาโดยปราศจากบาป มีชีวิตอยู่โดยไม่แต่งงาน ถูกพาไปสวรรค์พร้อมทั้งร่างกาย เป็น “ราชินีแห่งสวรรค์” ฯลฯ ทั้งหมดนั้นถูกคำนวณมาเพื่อชิงสง่าราศีไปจากพระเยซูคริสต์และเอาไปสวมให้มารีย์ โยเซฟ ‘ไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว’ หลังจากนั้นเขาทั้งสองก็อยู่กินด้วยกันฉันท์สามีภรรยาคริสเตียนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้า มีลูกคนอื่น ๆ อีกซึ่งอย่างน้อยพวกเขาบางคนถูกเอ่ยชื่อในพระคัมภีร์ นางมารีย์เป็นเพียงมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้าที่มารับสภาพเนื้อหนังเหมือนที่พระเยซูทรงเป็น นางไม่ใช่คนกลาง ไม่ใช่ผู้เสนอความแทนมนุษยชาติ การอธิษฐานต่อนางมารีย์เป็นเรื่องโง่เขลา การบูชานางเท่ากับเป็นการนับถือรูปเคารพ

ทูตสวรรค์ในที่นี้น่าจะเป็นทูตสวรรค์กาบริเอลองค์เดียวกับที่ปรากฏแก่มารีย์ (ลูกา 1:26-33) มีการกล่าวคำอธิบายเดียวกันเกี่ยวกับพระกุมารนั้นที่ปฏิสนธิในครรภ์ของเธอ ที่ว่าการนั้นถูกกระทำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์

ผมขอเสนอแนะใจความหลักบางเรื่องสำหรับการใคร่ครวญ (1) การประสูติของพระเยซูจากร่างกายของแม่ที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง รับการเลี้ยงดูที่อกของเธอ ทำให้ความเป็นแม่และการคลอดบุตรเป็นเรื่องเปี่ยมสง่าราศีเป็นนิตย์ (2) พระนามเยซูหมายถึง ผู้ช่วยให้รอดพ้น พระผู้ช่วยให้รอด เช่นเดียวกับชื่อโยชูวาในภาคพันธสัญญาเดิม โยชูวาในภาคพันธสัญญาใหม่ ถูกเรียกว่าเยซู (กิจการ 7:45) (3) จงพิจารณาว่าโยชูวาซึ่งมีชื่อเดียวกันนั้นก็เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ โยชูวามาหลังโมเสส ฉะนั้นพระคริสต์และพระคุณจึงมาหลังพระราชบัญญัติ; ภาคพันธสัญญาใหม่มาหลังภาคพันธสัญญาเดิม โยชูวานำลูกหลานของอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นออกมาจากถิ่นทุรกันดาร; พระคริสต์ก็จะทรงนำเราเข้าไปในอาณาจักรและชัยชนะของพระองค์ โยชูวาช่วยลูกหลานของอิสราเอลให้รอดพ้นจากบรรดาศัตรูของพวกเขาฉันใด พระคริสต์ก็ทรงช่วยเราให้รอดจากบาปและสุดท้ายแล้วจะทรงช่วยเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากอำนาจทั้งสิ้นของผู้ชั่วร้ายนั้นฉันนั้น (4) จงพิจารณางานรับใช้อันเปี่ยมสุขของเหล่าทูตสวรรค์ในการเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าในการเชื่อมโยงกับพระคัมภีร์

ในข้อ 22 และ 23 มีการอ้างอิงไปยังอิสยาห์ 7:14 ในที่นี้มันถูกบอกไว้ล่วงหน้าหลายร้อยปีก่อนที่พระผู้ช่วยให้รอดจะประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

การประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารี

การประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารีเป็นหนึ่งในหลักคำสอนที่สำคัญที่สุดของพระคัมภีร์ จงสังเกตจากข้อ 23 ว่า “หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์” หรือตามที่ถูกให้ไว้ในอิสยาห์ 7:14, “หญิง

พรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์” มารีย์ตั้งครรภ์ขณะยังเป็นหญิงพรหมจารี เธอยังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่ตอนที่พระผู้ช่วยให้รอดประสูติ: “และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง” นั่นถูกกล่าวเพิ่มเติมโดยข้อ 24 และ 25: “โยเซฟ... ไม่ได้หลับนอนกับเธอจนกว่าเธอได้ประสูติบุตรชายหัวปีของเธอแล้ว” การประสูติจากหญิงพรหมจารีถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษในอิสยาห์ ในมัทธิว และในลูกา เมื่อทูตสวรรค์นั้นให้คำสัญญาเกี่ยวกับการประสูติของพระคริสต์แก่มารีย์ เธอก็กล่าวว่า “สิ่งนี้จะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” (ลูกา 1:34) จงอ่านคำตอบของทูตสวรรค์นั้นในลูกา 1:35 พระเยซูทรงถูกปฏิสนธิในครรภ์ของหญิงพรหมจารีนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ และด้วยเหตุนั้น ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า” พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารี ถ้าการประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารีไม่เป็นความจริง พระคริสต์ก็ไม่ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมานั้นของพระเจ้าอย่างที่พระองค์ทรงกล่าวอ้าง อาจารย์หรือนักเทศน์คนใดที่กังขาการประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารีก็เป็นผู้ไม่เชื่อ นี่เป็นหลักคำสอนหนึ่งที่สำคัญยิ่ง

จงหมายเหตุว่าการประสูติจากหญิงพรหมจารีถูกสอนอย่างเปิดเผยและแบบโดยนัยในพระคัมภีร์หลายครั้งจริง ๆ

1. อิสยาห์ 7:14 กล่าวอย่างชัดเจนว่า “เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะประทานหมายสำคัญอันหนึ่งแก่พวกท่าน ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล”

2. เยเรมีย์ 31:22 กล่าวว่า “...เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งใหม่ในแผ่นดินโลกแล้วคือ ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง” นี่หมายความมิใช่หรือว่าผู้หญิงคนหนึ่งโดยลำพัง โดยปราศจากชายใด จะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง? นั่นแหละคือสิ่งที่มารีย์ได้กระทำ และการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้นเป็น “สิ่งใหม่ในแผ่นดินโลก” ไม่เหมือนใคร ไม่ถูกทำซ้ำอีก พระคริสต์เพียงผู้เดียวประสูติจากหญิงพรหมจารี

3. มัทธิว 1:20-25 บอกเราว่าสิ่งซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของมารีย์เป็นมาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทำให้อิสยาห์ 7:14 สำเร็จจริง; ว่าหญิงพรหมจารีคนหนึ่งได้ตั้งครรภ์จริง ๆ และยังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่ ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และว่าพระบุตรนี้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระบุตรของพระเจ้าที่เสด็จมารับสภาพเนื้อหนังโดยการประสูติแสนอัศจรรย์

4. ลูกา 1:26-37 บอกว่าทูตสวรรค์กาบริเอลได้ปรากฏแก่ “หญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งซึ่งชื่อของเขาคือ โยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีคนนั้นชื่อมารีย์” มันระบุคำถามที่ซื่อตรงของมารีย์: “สิ่งนี้จะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” จากนั้นคำตอบของทูตสวรรค์กาบริเอลถูกให้ไว้ในลูกา 1:35 “และทูตสวรรค์องค์นั้นตอบและกล่าวแก่เธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า” การอัศจรรย์หนึ่งหรือ? แน่นอน! แต่ทูตสวรรค์กาบริเอลให้ข้อยุติเกี่ยวกับเรื่องนั้นอย่างง่ายดายสำหรับมารีย์และสำหรับผู้เชื่อทุกคนในพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์เมื่อเขาอธิบายแก่

มารีย์ในลูกา 1:37 ว่า “เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้”

5. ลูกา 2:48, 49 บอกเราว่าพระเยซู ตอนอายุสิบสองปี ทรงยืนกรานอย่างชัดเจนว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาของพระองค์ แต่ว่าในความหมายอันพิเศษเฉพาะไม่เหมือนใครพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ นางมารีย์กล่าวแก่พระเยซู โดยพูดถึงโยเซฟว่า “พ่อของลูกกับแม่เสาะหาลูกด้วยความเศร้าใจ” แน่นอนว่านางทราบว่าโยเซฟไม่ใช่บิดาของพระเยซู แต่พูดถึงเขาตามธรรมเนียม ทั่วทั้งโลกพ่อเลี้ยงถูกเรียกว่า “พ่อ” โดยลูก ๆ ที่ถูกรับอุปการะ คุณพ่อของผมเองสอนผมให้เรียกแม่เลี้ยงของผมว่า “คุณแม่” ซึ่งไม่ได้หมายความว่านางเป็นแม่ของผม แต่ว่านางได้รับหน้าที่คุณแม่แล้ว ฉะนั้นโยเซฟจึงรับหน้าที่บิดา และนางมารีย์จึงพูดถึงโยเซฟว่าเป็น “พ่อของลูก” แต่พระเยซูทรงตอบว่า “พวกท่านเสาะหาฉันทำไม พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันจะต้องกระทำพระราชกิจของพระบิดาของฉัน” (ลูกา 2:49) ความหมายที่ชัดเจนของพระองค์ก็คือว่าถึงแม้ว่าพระองค์ทรงยอมอยู่ใต้การปกครองของโยเซฟ เราก็ต้องไม่คิดเป็นอันขาดว่าโยเซฟเป็นบิดาของพระองค์ พระเจ้าเองทรงเป็นพระบิดาของพระองค์ในความหมายตรงตัวและในฝ่ายร่างกาย พระองค์ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี โดยไม่มีบิดาที่เป็นมนุษย์!

6. ข่าวประเสริฐของยอห์นสอนเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีเช่นกันในการกล่าวว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา” (ยอห์น 1:14, 18; 3:16, 18) “องค์เดียวที่บังเกิดมา” หมายถึงผู้เดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงให้บังเกิดในฝ่ายร่างกาย โดยตรง และตามตัวอักษร โดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ นั่นไม่มีทางหมายความเป็นอื่นไปได้นอกจากการประสูติจากหญิงพรหมจารี!

7. ฮีบรู 11:17 พูดถึงอิสอัคเช่นกัน ผู้ซึ่งเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ ในฐานะ “บุตรชายคนเดียวที่ได้ให้กำเนิดมา” ของอับราฮัม อิสอัคไม่ได้เป็นบุตรชายที่บังเกิดมาคนเดียวเท่านั้นของอับราฮัม แต่ถูกนับว่าเป็นเช่นนั้นในฐานะภาพเล็งหนึ่งของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า

8. หนึ่งยอห์น 4:9 ก็มีสำนวนเดียวกัน

9. แต่ทุกแห่งในภาคพันธสัญญาใหม่การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูถูกบอกเป็นนัย ฟีลิป ซึ่งเป็นผู้เชื่อใหม่ที่มีใจกระตือรือร้น ขณะพยายามที่จะชนะนาธานาเอล พูดถึงพระเยซูว่าเป็น “พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ บุตรชายของโยเซฟ” (ยอห์น 1:45) มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่เขา ซึ่งกลับใจเชื่อน่าจะวันเดียวกันนั้น พูดถึงพระเยซูตามความสะดวกว่าเป็น “บุตรชายของโยเซฟ” แต่ไม่มีคำกล่าวที่จริงจังเลยว่าพระเยซูทรงเป็นบุตรชายของโยเซฟในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม และไม่มีการบอกเป็นนัยเลยสักแห่งว่าพระองค์ทรงถูกให้บังเกิด ถูกปฏิสนธิ และถูกให้กำเนิดตามการเกิดแบบธรรมชาติ ตลอดทั่วภาคพันธสัญญาใหม่สิ่งเหล่านั้นที่ถูกกล่าวเกี่ยวกับพระเยซูจะเป็นความจริงได้ก็ต่อเมื่อพระองค์ทรงถูกปฏิสนธิแบบเหนือธรรมชาติ เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ ในแบบที่ไม่มีใครอื่นเลยเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พระเยซูทรงถูกพูดถึงครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเป็นพระผู้สร้าง “สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” (ยอห์น 1:3) ดูฮีบรู 1:2 และเอเฟซัส 3:9 เช่นกัน การดำรงอยู่ก่อนแล้วของพระองค์กับพระเจ้าถูกกล่าวอย่างชัดเจน “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ใน

เริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า” (ยอห์น 1:1, 2) “และพระวาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง...” (ยอห์น 1:14) การประสูติของพระเยซูหมายความแค่ว่าพระบุตรที่ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้วของพระเจ้าได้ทรงถูกใส่ไว้ในครรภ์ของหญิงพรหมจารีคนหนึ่งโดยการอัศจรรย์หนึ่งที่หาใดเทียบ และฉะนั้นพระคริสต์ พระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้ว ผู้ได้ทรงอยู่กับพระบิดามาตั้งแต่เริ่มแรกนั้น ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในฐานะมนุษย์โดยการประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

อันที่จริง มีการกล่าวอ้างซ้ำ ๆ ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า ทรงเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบิดา “...และพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า” (ยอห์น 1:1) “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) นั่นจำเป็นต้องหมายความว่าพระเยซูทรงแตกต่างจากมนุษย์คนอื่น ๆ แตกต่างแบบมีนัยสำคัญในเรื่องแหล่งกำเนิดและลักษณะเฉพาะตัว ตามที่อิสยาห์ 9:6 บอกเราอย่างชัดจเน พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นเด็กนั้นที่เกิดมานั้น บุตรชายที่ประทานให้นั้น แต่ยังทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในรูปกายมนุษย์! นั่นแยกพระองค์ออกจากเด็กคนอื่น ๆ ทุกคนที่เกิดมาในโลกและทำให้การปฏิสนธิแบบเหนือธรรมชาติของพระองค์และการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์เป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง

ในยอห์น บทที่ 8 คำถามเรื่องความเป็นพระเจ้าและแหล่งกำเนิดของพระคริสต์ถูกยกมาอภิปรายระหว่างพระคริสต์กับพวกฟาริสี พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้จักเรา หรือพระบิดาของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” (ยอห์น 8:19) พระองค์ตรัสอีกว่า “ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านทั้งหลายก็จะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน” (ยอห์น 8:23, 24)

นี่เป็นคำกล่าวที่ชัดเจนจากพระเยซูเองที่ว่าพระองค์ทรงมาจากเบื้องบนและว่าคนอื่น ๆ ทุกคนมาจากเบื้องล่าง พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้” พวกยิวที่พระเยซูทรงสนทนาด้วยนั้น เป็นคนของโลกนี้โดยการเกิดตามธรรมชาติและบังเกิดจากเนื้อหนัง พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่บังเกิดจากพระบิดาโดยการปฏิสนธิแบบเหนือธรรมชาติจากเบื้องบน แน่นอนว่าพระเยซูตรัสถึงแหล่งกำเนิดของพระองค์ตรงนี้ มันเป็นแหล่งกำเนิดของร่างกายของพระองค์เช่นกันที่พระองค์ทรงหมายถึง เพราะว่าพระองค์กำลังตรัสถึงการกำเนิดฝ่ายร่างกายของพวกฟาริสีที่พระองค์ทรงสนทนาด้วย พระเยซูทรงหมายความว่าพวกฟาริสีเหล่านี้ได้บังเกิดมาตามธรรมชาติจากเผ่าพันธุ์ที่แปดเปื้อนและบาปหนา โดยมีพ่อที่เป็นมนุษย์และแม่ที่เป็นมนุษย์และการกำเนิดตามธรรมชาติ พระองค์ทรงถูกให้บังเกิดแบบเหนือธรรมชาติโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจากเบื้องบน และพระองค์จึงทรงเป็น (ผู้เดียวที่บังเกิดฝ่ายร่างกาย) มาจากพระเจ้า โดยแหล่งกำเนิดพระคริสต์ทรงเปี่ยมด้วยการอัศจรรย์ คนอื่น ๆ ทุกคนเป็นแบบธรรมชาติ พระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่งโดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ คนอื่น ๆ ทุกคนมีบิดาที่เป็นมนุษย์

การประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารีเป็นหลักคำสอนหนึ่งที่สำคัญยิ่งซึ่งถูกถักทอเข้ากับพระวจนะทั้งสิ้นของพระเจ้า การไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้นเท่ากับไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้า

ของพระคริสต์ การดลใจของพระคัมภีร์ รากฐานแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน

มัทธิว 1:23 เป็นคำแปลของพระเจ้าของ

อิสยาห์ 7:14

มัทธิว 1:22 และ 23 ไม่เพียงกล่าวว่าพระเยซูประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง มันกล่าวว่าอิสยาห์ 7:14 กล่าวสิ่งเดียวกัน! “บัดนี้บรรดาสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น โดยกล่าวว่า ‘ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะมีเด็กในครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาทั้งหลายจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพวกเรา’” พระคำตอนนี้กล่าวอ้างอย่างชัดเจนว่าให้คำแปลของอิสยาห์ 7:14 ฉะนั้นพระคัมภีร์ฉบับ Revised Standard Version จึงเข้าใจผิดและทำผิดในการแปลอิสยาห์ 7:14 ว่า “ดูเถิด...หญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรภ์...” มันควรเป็น “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์” อิสยาห์ 7:14 จึงเป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับการประสูติของพระคริสต์จากหญิงพรหมจารี และมีแต่พวกผู้ไม่เชื่อที่ไม่ยอมรับพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวจนะที่มีสิทธิอำนาจของพระเจ้าที่จะไม่ยอมรับมัน คำกรีก พารเธะนอส ที่แปลเป็น หญิงพรหมจารี ในฉบับคิงเจมส์ในมัทธิว 1:23 ก็ถูกแปลแบบเดียวกันในฉบับ RSV, ฉบับ American Standard และพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาอังกฤษฉบับอื่นแทบทุกฉบับ ไม่มีทางเข้าใจผิดเกี่ยวกับคำ ๆ นี้ได้เลยในมัทธิว มันกล่าวอ้างอย่างชัดเจนไม่เพียงว่าพระเยซูทรงประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง แต่ว่าอิสยาห์ 7:14 ได้บอกล่วงหน้าถึงการประสูติจากหญิงพรหมจารีนี้ มันช่างแสนวิเศษที่ว่าพร้อมกับการอภิปรายทั้งหมดนั้นเกี่ยวกับว่าอิสยาห์ 7:14 หมายความว่าอย่างไรจริง ๆ เรามีคำตอบที่ได้รับการดลใจในแบบที่ผิดพลาดไม่ได้จากพระเจ้าในมัทธิว 1:23 อิสยาห์ 7:14 กล่าวไม่ใช่แค่ว่าหญิงสาวคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง, อิมมานูเอล, แต่ว่าหญิงสาวคนนี้จะต้องเป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

ในฉบับเซปทัวจินต์ ซึ่งเป็นฉบับแปลหนึ่งของภาคพันธสัญญาเดิมที่แปลเป็นภาษากรีกโดยเหล่านักวิชาการชาวฮีบรูเมื่อประมาณสองร้อยปีก่อนสมัยพระคริสต์ อิสยาห์ 7:14 ถูกแปลเป็นภาษากรีก ตามที่มันถูกแปลในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกของเรา ในมัทธิว 1:23 สำหรับคำฮีบรู อัลมาห์ ในอิสยาห์ 7:14 ฉบับเซปทัวจินต์ใช้คำกรีก พารเธะนอส ซึ่งมีความหมายที่ชัดเจนและหักล้างไม่ได้ว่าหญิงพรหมจารี

ณ สมัยปัจจุบัน นักแปลทุกท่านที่แปลภาคพันธสัญญาเดิมกำลังแปลภาษาหนึ่งที่ตายไปแล้วและต้องอ้างอิงไปยังพจนานุกรมหลายเล่ม หรือค้นหาการใช้คำฮีบรูต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมอย่างสุดกำลังเท่าที่พวกเขาทำได้ แต่เหล่านักแปลของฉบับเซปทัวจินต์ได้แปลจากภาษาแม่ของตน ภาษาฮีบรูที่มีชีวิตอยู่ซึ่งพวกเขาใช้เป็นประจำ โดยแปลเป็นภาษากรีก ซึ่งเป็นภาษาสามัญในสมัยนั้น ไม่มีนักแปลสมัยใหม่คนใดมีข้อได้เปรียบเหล่านั้นในการแปลภาษาฮีบรูซึ่งผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนนั้นที่แปลฉบับเซปทัวจินต์เคยมี พวกเขากล่าวว่า อัลมาห์ ในอิสยาห์ 7:14 หมายถึง พารเธะนอส เหมือนกับที่มัทธิว 1:23 กล่าวในภาษากรีก หรือหญิงพรหมจารี (virgin) ตามความหมายตรงตัวในภาษาอังกฤษ

คำฮีบรู อัลมาห์ ที่ถูกแปลในอิสยาห์ 7:14 ในฉบับคิงเจมส์และฉบับ American Standard Version, ฉบับเซปทัวจินต์, และฉบับแปลอื่น ๆ ส่วนใหญ่ ให้เป็นหญิงพรหมจารี ปรากฏในฉบับฮีบรูของภาคพันธสัญญา

เดิมอีกหกครั้งดังต่อไปนี้:

ในปฐมกาล 24:43 คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงเจ้าสาวที่เป็นหญิงพรหมจารี (เรเบคาห์) ซึ่งผู้รับใช้ของอับราฮัมอธิษฐานขอให้ตนได้พบเพื่ออิสอัค

ในเพลงซาโลมอน 1:3 เราอ่านว่า “เพราะเหตุกลิ่นหอมแห่งน้ำมันอันดีของเธอ นามของเธอจึงเป็นเหมือนน้ำมันที่ถูกเทออก เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ” ไม่มีการบ่งบอกเลยในบริบทตรงนี้ว่าคำเรียกพวกหญิงพรหมจารีในที่นี้หมายถึงสิ่งใดนอกจากพวกหญิงพรหมจารี

ในหนังสือเดียวกันนั้น เพลงซาโลมอน 6:8 คำฮีบรูอัลมาห์ ถูกใช้อีก โดยถูกแปลเป็นหญิงพรหมจารี: “มีมเหสีหกสิบองค์ และนางสนมแปดสิบคน และพวกหญิงพรหมจารีนับไม่ถ้วน” ในที่นี้คำเรียก พวกหญิงพรหมจารี แน่นอนว่าหมายถึงพวกสาวโสด ไม่ใช่พวกมเหสี และไม่ใช่พวกนางสนม แต่เป็นพวกหญิงสาวที่เป็นหญิงพรหมจารีจริง ๆ

หญิงสาวเป็นคำเหมือนสำหรับพวกหญิงพรหมจารี และสองครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม อัลมาห์ ถูกแปลเป็นหญิงสาว

ในอพยพ 2:8 คำนี้ถูกใช้เกี่ยวกับมิเรียมตัวน้อย พี่สาวของทารกน้อยโมเสสผู้เฝ้าดูเรือตะกร้าใบน้อยของเขา และวิ่งไปตามมารดาของเธอมาเป็นแม่นมชาวฮีบรูเพื่อทำงานให้ธิดาฟาโรห์ และดูแลโมเสส ประเพณีของคนฮีบรูทั้งหมดเชื่อว่ามิเรียมเป็นเด็กเล็ก ๆ ในตอนนั้น และพระคัมภีร์ก็บ่งบอกมากขนาดนั้น เห็นได้ชัดว่าเธอคงถูกมองว่าเป็นหญิงพรหมจารีคนหนึ่งและเห็นได้ชัดว่าหญิงสาวไม่น่าจะเป็นคำแปลที่เหมาะสมสำหรับคำว่า อัลมาห์ ในอพยพ 2:8

ในสุภาษิต 30:18 และ 19 สามสิ่งที่งดงามและแสนวิเศษถูกกล่าวถึง “ใช่แล้ว สี่สิ่งที่ข้าไม่ทราบ” และหนึ่งในสิ่งที่แสนวิเศษและงดงามเหล่านั้นคือ วิถีทางของความรักของคนหนุ่มสาว, “ท่าทีของชายกับหญิงสาว” คำว่า หญิงสาว เป็นคำแปลหนึ่งของคำฮีบรู อัลมาห์ และเห็นได้ชัดว่าหมายถึงหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งถูกเกี้ยวพาราสีโดยชายคนหนึ่งที่ตกหลุมรักเธอ

ในเพลงสดุดี 68:25 คำฮีบรู อัลมาห์ ถูกแปลเป็น พวกหญิงสาว และหมายถึงเหล่าเด็กสาวในขบวนแห่อันบริสุทธิ์ “บรรดานักร้องได้นำหน้าไป บรรดานักดนตรีก็ตามหลังไป ท่ามกลางพวกเขานั้นมีพวกหญิงสาวเล่นรำมะนา” เด็กสาวเหล่านี้ที่นมัสการพระเจ้าคงจะถูกสันนิษฐานว่าเป็นพวกหญิงพรหมจารี

ไม่มีเลยสักหนที่คำฮีบรู อัลมาห์ ในภาคพันธสัญญาเดิมถูกใช้เพื่อหมายถึงหญิงคนหนึ่งที่แต่งงานแล้วหรือหมายถึงหญิงคนหนึ่งที่ไม่บริสุทธิ์ มันหมายถึงหญิงพรหมจารี และถูกแปลอย่างเหมาะสมแล้วในฉบับแปลส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ซึ่งรวมถึงฉบับคิงเจมส์และฉบับ American Standard Version และฉบับเซปทัวจินต์ที่ดีที่สุดก็คือ คำนี้ถูกแปลเช่นนั้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเองในมัทธิว 1:23

พวกนักวิจารณ์กล่าวว่าอิสยาห์ 7:14 ควรใช้คำฮีบรู เบธูลาห์ ให้คำนั้นมีความหมายตรงตัวว่าหญิงพรหมจารี เหล่านักวิจารณ์ ซึ่งเดินตามพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อหลังสมัยของพระคริสต์ และพจนานุกรมบางเล่มกล่าวว่าเบธูลาห์เป็นคำฮีบรูที่เหมาะสมสำหรับหญิงพรหมจารี อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้าการใช้คำว่า เบธูลาห์ ในภาคพันธสัญญาเดิม ดูเหมือนจะพิสูจน์ชัดเจนว่าพวกเขาคิดผิด

ในอิสยาห์ 23:12 “ โอ เจ้า หญิงพรหมจารีผู้ถูกบีบบังคับ” หมายถึงไซดอน นครชั่วที่นับถือรูปเคารพ โดยประกาศความพินาศที่จะมาของมัน!

ในอิสยาห์ 37:22 คำว่าเบธูลาห์ ที่แปลเป็นหญิงพรหมจารี ถูกใช้เพื่อหมายถึงกรุงเยรูซาเล็ม, “พรหมจารี ธิดาแห่งศิโยน” เมื่อบาปทั้งหลายของเธอได้นำเซนนาเคอริบมาต่อสู้กรุงนั้น ในที่นี้พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายกรุงเยรูซาเล็ม แต่กรุงเยรูซาเล็มไม่ใช่หญิงพรหมจารีในความหมายที่เคร่งครัด

ในเยเรมีย์ 18:13 พระเจ้าทรงใช้คำว่า หญิงพรหมจารี เพื่อเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอล “หญิงพรหมจารีแห่งอิสราเอลนั้นได้กระทำสิ่งที่น่าสยดสยองมาก” บาปนี้ถูกพรรณนา: “เพราะเหตุว่าประชากรของเราได้ลืมเราเสีย พวกเขาได้เผาเครื่องหอมแก่สิ่งไร้สาระ และพวกเขาได้ทำให้ตนเองสะดุดในทางทั้งหลายของพวกเขาจากบรรดาหนทางโบราณ เพื่อเดินในหนทางทั้งหลาย ในทางสายหนึ่งที่ไม่ได้ถูกทำขึ้น” ดังนั้นเพราะการนับถือรูปเคารพของพวกเขา พระเจ้าจะทรง “ทำให้แผ่นดินของพวกเขาเป็นที่รกร้าง และเป็นความเย้ยหยันเนืองนิตย์” (ข้อ 16) และจะทรง “กระจายพวกเขาไปเหมือนกับด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู” (ข้อ 17) แน่นอนว่า ชนชาติอิสราเอลที่ชั่วและนับถือรูปเคารพ ที่ถูกมอบไว้ให้ถูกทำลายเพราะความเป็นโสเภณีฝ่ายวิญญาณของเธอ จึงไม่ถูกเรียกอย่างเหมาะสมในที่นี้ว่าหญิงพรหมจารี คำว่าเบธูลาห์ไม่จำเป็นต้องหมายถึงหญิงพรหมจารี

ในเยเรมีย์ 14:17 คำว่าหญิงพรหมจารี (เบธูลาห์) ถูกใช้แบบคล้ายคลึงกันเพื่อหมายถึงชนชาติอิสราเอล ซึ่งในขณะนั้นถูกลงโทษเพราะความชั่วช้าทั้งหลายของเธอ

การใช้แบบคล้ายคลึงกันเกิดขึ้นกับคำ ๆ นี้ในเยเรมีย์ 31:4, เยเรมีย์ 31:21, เพลงคร่ำครวญ 1:15 และเพลงคร่ำครวญ 2:13

ในแต่ละกรณีข้างบนนั้นคำว่า เบธูลาห์ ถูกใช้เพื่อหมายถึงนครชั่วทั้งหลายซึ่งกำลังถูกลงโทษเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา ซึ่งปกติแล้วเพราะการนับถือรูปเคารพ และในกรณีเหล่านี้ คำว่าเบธูลาห์ จึงไม่อาจหมายถึงหญิงพรหมจารีในแบบที่เข้มงวดได้

อีกกรณีอยู่ในโยเอล 1:8, “จงคร่ำครวญเหมือนอย่างหญิงพรหมจารีคนหนึ่งซึ่งคาดไว้ด้วยผ้ากระสอบเพื่อสามีแห่งวัยสาวของเธอ” ในที่นี้คำฮีบรู เบธูลาห์ หมายถึงหญิงม่ายคนหนึ่ง

ขอให้ใจของเราได้รับการปลอบประโลมเกี่ยวกับความบ้าคลั่งเหล่านั้นของพวกนักวิจารณ์ พยานหลักฐานของจริงทั้งหมดนั้นมีไว้เพื่อให้ความมั่นใจแก่คริสเตียนทั้งหลายไม่เพียงว่าพระเยซูประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง แต่ว่าการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้ว และว่ามัทธิว 1:23 แปลอิสยาห์ 7:14 อย่างเหมาะสมแล้ว

มัทธิว 2

ข้อ 1, 2:

2:1 บัดนี้เมื่อพระเยซูได้ทรงบังเกิดในบ้านเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรดดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทางทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม

2:2 โดยกล่าวว่า “กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน ด้วยว่าพวกเราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก และได้มาเพื่อจะนมัสการท่าน”

พวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออก

บ้านเบธเลเฮมอยู่ทางทิศใต้ของกรุงเยรูซาเล็มประมาณหกไมล์ เดิมทีมีชื่อว่าเอฟราธ มันเป็นบ้านของโบอาส นาโอมี และรูธ (นางรูธ 1:1, 22) เพราะเป็นบ้านเกิดของดาวิด มันจึงถูกเรียกในบางครั้งว่า “นครของดาวิด”

ในการเชื่อมโยงกับบทนี้ คุณต้องตั้งใจอ่านลูกา บทที่ 2 มันบอกเล่าว่าโยเซฟและมารีย์อยู่ในบ้านเบธเลเฮมเพื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวภายใต้จักรวรรดิโรม มารีย์อาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลีในเมืองเล็ก ๆ ที่มีชื่อว่านาซาเร็ธ (ลูกา 1:26) และเชื่อกันว่าโยเซฟอาศัยอยู่ใกล้เคียง พระเจ้าทรงพาพวกเขามายังบ้านเบธเลเฮมสำหรับการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดเพื่อที่จะสำเร็จจริงตามข้อพระคำนั้น, มีคาห์ 5:2, ซึ่งถูกยกมาในมัทธิว 2:6: “แต่เจ้า เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้ว่าเจ้าเล็กน้อยในท่ามกลางหลายพันนั้นแห่งยูดาห์ แต่ออกจากเจ้า ท่านผู้นั้นจะออกมาสู่เรา ผู้ที่จะเป็นผู้ปกครองในอิสราเอล ซึ่งการเสด็จออกไปทั้งหลายของท่านเป็นมาจากสมัยเก่า จากนิรันดร์กาล”

ลูกา บทที่ 2 บอกเราเช่นกันว่าพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกไม่เพียงเป็นพวกเดียวที่มาเข้าเฝ้าพระกุมารเยซู พวกคนเลี้ยงแกะในทุ่งนาก็มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเยือนเช่นกัน (นี่คือกาบริเอล ทูตสวรรค์องค์เดียวกับที่ปรากฏแก่มารีย์ เศคาริยาห์ และอาจรวมถึงโยเซฟด้วยหรือไม่?) เขาบอกพวกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดได้ประสูติวันนั้น (น่าจะเป็นคืนนั้น) และพวกเขาก็ไปดูพระกุมารเยซูหลังจากพระองค์ประสูติได้ไม่นาน (ลูกา 2:8-20)

“ในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด” นั่นคือ ขณะที่กษัตริย์เฮโรดยังครอบครองเหนือแคว้นยูเดียในฐานะกษัตริย์หุ่นเชิดองค์หนึ่งภายใต้จักรวรรดิโรม “มีพวกนักปราชญ์จากทางทิศตะวันออก” นั่นคือ พวกมาไจ หรือพวกนักแสดงกล คำเรียกนี้มีความหมายประมาณเดียวกับพวกนักแสดงกลและพวกนักปราชญ์ที่ถูกกล่าวถึงในดานิเอล 1:20; 2:2, 13, 14, 18, 24, 27 ในพวกนักปราชญ์เหล่านี้ ดานิเอลเป็นผู้ที่ใหญ่ที่สุด

นักปราชญ์เหล่านี้มา “จากทิศตะวันออก” บนแผนที่อันหนึ่งของจักรวรรดิอัสซีเรียและจักรวรรดิบาบิโลน จงลากเส้นไปทางทิศตะวันออกจากกรุงเยรูซาเล็มข้ามทะเลทรายซีเรียไปยังสถานที่แรกที่ชายเหล่านี้น่าจะมาได้และคุณจะพบว่าเห็นได้ชัดว่ามันเป็นเขตแดนของบาบิโลนสมัยโบราณ ชายเหล่านี้ไม่ใช่พวกทำนายโชคชะตา ไม่ใช่พวกคนใช้เวทมนตร์ แต่พวกเขาเป็นผู้ที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณ ผู้มีวัฒนธรรมที่แสวงหาพระเจ้า พวกเขาทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับพระองค์ผู้จะประสูติเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว”? เหตุใดพวกเขาถึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม? นี่เป็นคำตอบที่ชัดเจน: พวกเขาเป็นชายชาวบาบิโลนสมัยโบราณผู้ซึ่งได้ค้นพบหนังสือดานิเอล

พวกเขาอาจมีส่วนอื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งดานิเอลได้ทิ้งไว้ในท่ามกลางพวกนักปราชญ์ในสมัยของเขามานานก่อนหน้านั้น อย่างไรก็ตาม นี่ดูเหมือนไม่น่าจะใช่ เนื่องจากพวกเขาไม่มีคำพยากรณ์ของมีคาห์ที่ว่าพระเยซูจะต้องเกิดในบ้านเบธเลเฮม จากงานเขียนเหล่านี้ของดานิเอล พวกเขารู้ว่าพวกยิวตั้งตาคอยเจ้านายองค์หนึ่งที่จะมาซึ่งสืบเชื้อสายมาจากดาวิด พวกเขาน่าจะตั้งความหวังของตนอยู่บนข้อพระคำในดานิเอล 9:24-26:

"เจ็ดสิบสัปดาห์ถูกกำหนดไว้สำหรับประชากรของท่าน และสำหรับนครบริสุทธิ์ของท่าน เพื่อทำให้การละเมิดนั้นเสร็จสิ้น และเพื่อทำให้บาปทั้งหลายจบสิ้น และเพื่อทำให้เกิดการคืนดีกันสำหรับความชั่วช้า และเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา และเพื่อประทับตรานิมิตนั้นและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมองค์พระผู้บริสุทธิ์ที่สุด เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจเถิดว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปเพื่อให้ฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ประมุขขององค์นั้นก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์ และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ ถนนนั้นจะถูกสร้างขึ้นอีก และกำแพงเมืองนั้น แม้ในยามลำบากทั้งหลาย และหลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชากรของประมุขที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย และที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนถึงการสิ้นสุดของสงครามนั้น การรกร้างทั้งหลายก็ถูกกำหนดไว้"

พวกเขากำลังตั้งตาคอย "พระเมสสิยาห์ ประมุของค์นั้น" ของชนชาติของดานิเอล, พวกยิว, และจึงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงตั้งใจศึกษาดานิเอล 9:24-26 และคุณจะเห็นว่าทำไมพวกเขาจึงคาดหมายพระเยซูณ เวลานี้โดยเฉพาะ มันจะต้องเป็นหกสิบเก้าสัปดาห์ หรือสัปดาห์ที่มีเจ็ดปี (69 x 7 = 483 ปี) ตั้งแต่เวลานั้นที่มีพระราชกฤษฎีกาให้ส่งพวกอิสราเอลที่เหลืออยู่ภายใต้เอสราและเนหะมีย์กลับไปยังปาเลสไตน์เพื่อฟื้นฟูกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมา พวกนักปราชญ์รุ่นแล้วรุ่นเล่าได้เก็บบันทึกหนึ่งไว้และตั้งใจนับ 483 ปีนั้น คำพยากรณ์ของดานิเอลได้สำเร็จจริงแล้ว บัดนี้พวกเขามาเพื่อแสวงหากษัตริย์ของพวกยิว

อย่าคิดว่าดาวนั้นนำพวกเขาไปยังเยรูซาเล็ม มันไม่ได้นำไป พวกเขากล่าวว่า "พวกเราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก" ดาวนั้นดูเหมือนจะปรากฏให้พวกเขาเห็นเพื่อเป็นสัญญาณหนึ่งในการเริ่มต้น แต่พวกเขาทราบจากพระคัมภีร์แล้วว่าพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นจะทรงเป็นกษัตริย์องค์หนึ่งของพวกยิว พวกเขาจึงมายังนครหลวงของพวกยิวเพื่อแสวงหาพระองค์ พวกเขาเห็นดาวนั้นตอนที่พวกเขาออกเดินทางมาในทิศตะวันออก แต่ไม่ได้เห็นมันอีกจนกระทั่ง เมื่อออกจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาเริ่มมุ่งหน้าสู่บ้านเบธเลเฮม

บทเรียนหนึ่งที่สำคัญสำหรับเราในที่นี้ก็คือว่าพวกนักปราชญ์พึ่งพาพระวจนะของพระเจ้าเป็นอันดับแรก จากนั้นก็พึ่งพาพยานหลักฐานและการทรงนำภายนอก คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรู้สติปัญญานั้น ถ้าคุณอยากได้การเปิดเผยจากพระเจ้า ก่อนอื่นจงเรียนรู้ว่าพระองค์ตรัสอะไรในพระวจนะของพระองค์ ถ้าคุณอยากทราบว่าคุณได้รับความรอดแล้ว ก่อนอื่นจงรับพยานหลักฐานแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่าผู้ที่วางใจในพระองค์ก็ได้รับความรอดและมีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16, 18, 36; 5:24; 6:47) ความรู้สึกและความชื่นบานแบบคริสเตียนเป็นสิ่งที่ดี แต่เราควรพึ่งพาคำกล่าวที่ชัดเจนเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้าเป็น

อันดับแรก เราไม่ต้องขอหมายสำคัญและความฝันหรือคำปรึกษาของมนุษย์จนกว่าเราได้กระทำสิ่งสารพัดที่มีบัญชาไว้ในพระวจนะของพระเจ้าก่อนแล้ว พระเจ้าจะทรงทำให้สิ่งอื่น ๆ ยืนยันพระวจนะของพระองค์ ก่อนอื่นพวกนักปราชญ์นั้นเชื่อพระคัมภีร์เกี่ยวกับเวลาแห่งการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด จากนั้นดาวดวงหนึ่งหนุนใจพวกเขา ต่อมาพวกเขามายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะเข้าเฝ้ากษัตริย์ของพวกยิว และที่นั่นเมื่อพบข้อพระคำมากขึ้น พวกเขาก็พบความสว่างมากขึ้น

ข้อ 3-6:

2:3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ปั่นป่วน และกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดด้วยกันกับท่าน
2:4 และเมื่อท่านได้รวบรวมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชากรเข้าด้วยกันแล้ว ท่านก็เรียกร้องจากพวกเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด
2:5 และพวกเขาทูลท่านว่า “ในบ้านเบธเลเฮมแห่งแคว้นยูเดีย เพราะว่ามีเขียนไว้แล้วโดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นดังนี้ว่า
2:6 ‘และเจ้า บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดียเอ๋ย เจ้าเล็กน้อยที่สุดในท่ามกลางบรรดาผู้ครอบครองแห่งยูเดียมิใช่หรือ เพราะว่าจากเจ้าจะมีเจ้านายคนหนึ่งออกมา ที่จะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา’”

กษัตริย์แห่งอิสราเอลประสูติที่บ้านเบธเลเฮม

เฮโรด กษัตริย์ผู้ครองแคว้นยูเดียแต่อยู่ใต้บังคับของจักรพรรดิโรม ตื่นเต้นเป็นธรรมดาที่ได้ยินว่าใครสักคนเกิดมาเพื่อจะเป็นกษัตริย์ของพวกยิว เฮโรดกลัวว่าตนจะสูญเสียพระที่นั่งของตนไป เฮโรดไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม แต่เรียกพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ที่ศึกษามันมา (ข้อ 4) และถามพวกเขาว่าพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้นจะประสูติที่ไหน ข้อ 6 เป็นคำพูดที่ยกมาจากมีคาห์ 5:2 ซึ่งเปิดโอกาสให้แปลภาษาฮีบรูของภาคพันธสัญญาเดิมเป็นภาษากรีกและจากนั้นก็เป็นภาษาอังกฤษซึ่งใช้คำแตกต่างไปจากเดิมเล็กน้อย พวกนักปราชญ์ในทิศตะวันออกมีหนังสือดานิเอล เนื่องจากดานิเอลเคยอาศัยอยู่ในท่ามกลางพวกเขาและได้เขียนหนังสือของตนที่นั่น แต่ศาสดาพยากรณ์มีคาห์เคยอาศัยอยู่ในปาเลสไตน์ (มีคาห์ 1:1) และพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกเหล่านี้ไม่มีคำพยากรณ์นั้นเกี่ยวกับบ้านเบธเลเฮมว่าเป็นที่ประสูติของพระคริสต์ พวกเขามีสติปัญญาในการเดินตามความสว่างใดก็ตามที่พวกเขามีจนกระทั่งพวกเขาสามารถได้รับความสว่างเพิ่มเติมจากพระคัมภีร์

คุณไม่ประหลาดใจหรือที่พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าไม่เพียงเวลาแห่งการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด แต่หมู่บ้านนั้นที่พระองค์จะประสูติด้วย? นี่เป็นหลักฐานอันทรงพลังที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และสิทธิอำนาจและการดลใจของพระคัมภีร์ที่มาจากพระเจ้า

จงสังเกตพระสัญญานั้นด้วยที่ว่าพระเยซู “จะปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา” (ข้อ 6 ซึ่งถูกยกมาจากมีคาห์ 5:2) นั่นคล้ายคลึงมาก ๆ กับคำสัญญานั้นที่ทูตสวรรค์นั้นให้แก่มารีย์ก่อนการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอดในลูกา 1:32, 33, “บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครอง

เหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย” พระเยซูจะทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิวจริง ๆ และครอบครองเหนือพวกยิวบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม แม้พระองค์ยังไม่ได้เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์ก็ตาม อาณาจักรนั้นจะมาเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์” (มธ. 25:31) จากนั้นพวกอัครทูตจะครอบครองบนบัลลังก์สิบสองที่กับพระองค์ และพิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า (มธ. 19:28) เมื่อถึงตอนนั้นวิสุทธิชนคนอื่น ๆ ที่ตอนนี้อยู่ในสวรรค์ก็จะครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก “และได้โปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของพวกเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองบนแผ่นดินโลก” (วว. 5:10) “และข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และคนทั้งหลายที่นั่งบนบัลลังก์เหล่านั้น และได้ทรงมอบการพิพากษาให้แก่คนเหล่านั้น และข้าพเจ้าได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกตัดศีรษะ เพราะคำพยานของพระเยซู และเพราะพระวจนะของพระเจ้า และซึ่งไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปจำลองของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้บนหน้าผากของพวกเขาหรือในมือของพวกเขา และคนเหล่านั้นได้มีชีวิตและได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วว. 20:4) นอกจากนี้ดู โรม 8:17, และ 2 ทิโมธี 2:12 วิวรณ์ 2:26, 27 กล่าวว่า “และผู้ใดมีชัยชนะ และรักษากิจการทั้งหลายของเราไว้จนถึงที่สุด “เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ และผู้นั้นจะบังคับบัญชาประชาชาติเหล่านั้นด้วยคทาทำด้วยเหล็ก เหมือนกับบรรดาภาชนะของช่างหม้อ ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทำให้แตกเป็นเสี่ยง ๆ” เหมือนอย่างที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา”

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้า “ได้ทรงย้ายพวกเราเข้ามาอยู่ในอาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” แล้ว (คส. 1:3) ฉะนั้นจึงมีอยู่นัยหนึ่งที่ว่าพวกคริสเตียน คนเหล่านั้นที่บังเกิดจากพระเจ้าแล้ว อยู่ในอาณาจักรของพระคริสต์ เราทุกคนควรยอมจำนนต่อพระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด, จอมเจ้านาย, ผู้ครอบครอง, กษัตริย์ อาณาจักรของพระเจ้าพระบิดาซึ่งผู้คนถูกให้บังเกิดเข้าอยู่ในนั้นแล้วเมื่อรับการบังเกิดใหม่ก็เป็น “อาณาจักรของพระบุตรที่รักของพระองค์” เช่นกัน แต่แน่นอนว่านั่นไม่ใช่อาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้แก่พระคริสต์ในฐานะผู้สืบเชื้อสายของดาวิด “และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์...” (ลูกา 1:32, 33) ย่อมหมายถึงอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกซึ่งยังไม่ได้ถูกสถาปนา คำอธิษฐานที่ว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างที่น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์” (มธ. 6:10) ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง แต่มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงในอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์

ข้อ 3 กล่าวว่าเฮโรด “ปั่นป่วน และกรุงเยรูซาเล็มทั้งหมดด้วยกันกับท่าน” ช่างน่าแปลกและน่าเศร้าจริง ๆ! พวกเขาควรที่จะสั่นกระดิ่งแห่งความชื่นชมยินดีไปทั่วกรุงสิ! พวกปุโรหิตควรที่จะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการโมทนาพระคุณ และประชาชนควรที่จะจัดการเลี้ยงฉลองพร้อมกับเสียงหัวเราะและคำสรรเสริญ- พระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาประสูติแล้วตามที่ทรงสัญญาไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อน! แทนที่จะทำเช่นนั้น ชาวกรุง

เยรูซาเล็มกลับปั่นป่วน คนมากมายก็จะรู้สึกเช่นนั้นเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ โลกนี้เป็นศัตรูของพระคริสต์และไม่อยากให้พระองค์ปรากฏตัว เหมือนกับที่เฮโรดและเหล่าผู้นำยิวไม่อยากให้พระองค์ปรากฏตัวครั้งแรกนั้น คุณจะรู้สึกปั่นป่วนไหมหากคุณรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาที่นี่วันนี้? ธุรกิจการงานของคุณ ชีวิตของคุณ แผนการทั้งหลายของคุณเป็นแบบที่คุณจะไม่รู้สึกอับอายหรือหวาดกลัวไหมหากคุณรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาวันนี้? เฮโรดและชาวกรุงเยรูซาเล็มแสดงให้เห็นความชั่วของตนเมื่อพวกเขารู้สึกปั่นป่วนเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด

เหตุใดพวกผู้นำยิวเหล่านั้นและเฮโรดถึงไม่ออกไปที่บ้านเบธเลเฮมเพื่อตามหาพระผู้ช่วยให้รอด? เฮโรดรู้ว่ามีพระคริสต์องค์หนึ่งผู้จะเสด็จมา แม้ว่าเขาไม่เคยได้ศึกษามากพอจากพระคัมภีร์เพื่อเรียนรู้ว่าพระองค์จะประสูติที่ไหนก็ตาม เหตุใดพวกเขาถึงไม่ไปตอนนี้และแสวงหาพระกุมารเยซูด้วยตัวเองเล่า? อนิจจา! พวกเขามีแผนการอื่นซึ่งพวกเขาเห็นว่าสำคัญมากกว่า ตอนพระองค์ประสูติ พระเยซูทรงได้รับการสักการะจากมารดาของพระองค์, โยเซฟ, พวกคนเลี้ยงแกะที่ยากจนที่มาจากทุ่งหญ้า, และพวกนักปราชญ์ที่เป็นคนต่างชาติเหล่านี้จากทิศตะวันออก พวกผู้นำยิวไม่ยอมเดินทางไปห้าหรือหกไมล์เพื่อจะเห็นพระผู้ช่วยให้รอด! บ้านเบธเลเฮมไม่มีที่ว่างในโรงแรม (ลูกา 2:7) ต่อมาบุตรมนุษย์ทรงไม่มีที่ ๆ จะวางศีรษะของพระองค์ (มธ. 8:20) จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพที่ขอยืมมา (มธ. 27:59, 60) โลกนี้ไม่มีที่ว่างหรือเวลาให้พระเยซูเลย!

แต่ก่อนที่คุณวิจารณ์คนอื่น คุณล่ะมีเวลาให้พระองค์ไหม? คุณมีเวลาวันนี้สำหรับช่วงเวลาส่วนตัวในการอธิษฐานและการใคร่ครวญและการสรรเสริญไหม? พระองค์ทรงเป็นผู้แรกในแผนการทั้งหลายของคุณและในชีวิตของคุณไหม?

ข้อ 7-11:

2:7 แล้วเฮโรด เมื่อท่านได้เชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ ก็สอบถามพวกเขาอย่างขมีขมันถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น

2:8 และท่านได้ส่งพวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮม และตรัสว่า “จงไปและค้นหากุมารนั้นอย่างขยันขันแข็งเถิด และเมื่อพวกท่านพบกุมารนั้นแล้ว จงนำข่าวมายังเราอีก เพื่อเราจะได้มาและนมัสการท่านด้วย”

2:9 เมื่อพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว พวกเขาก็ได้ลาไป และดูเถิด ดาวซึ่งพวกเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นได้นำหน้าพวกเขาไป จนดาวนั้นมาและหยุดอยู่เหนือที่ซึ่งกุมารอยู่นั้น

2:10 เมื่อพวกเขาได้เห็นดาวนั้นแล้ว พวกเขาก็ปีติยินดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก

2:11 และเมื่อพวกเขาได้เข้ามาในบ้านแล้ว พวกเขาก็เห็นกุมารพร้อมกับนางมารีย์มารดาของกุมารนั้น และกราบลงและนมัสการกุมารนั้น และเมื่อพวกเขาได้เปิดสมบัติทั้งหลายของพวกเขาออกมาแล้ว พวกเขาก็ถวายแด่กุมารเป็นของกำนัลคือทองคำ และกำยาน และมดยอบ

การนมัสการและบรรดาของกำนัลของพวกนักปราชญ์

เฮโรดเป็นคนชั่วที่หน้าซื่อใจคดผู้ประสงค์ที่จะทำอันตรายต่อพระกุมารเยซู แต่เขาบอกพวกนักปราชญ์

เกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่กล่าวว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะประสูติที่บ้านเบธเลเฮม จงสังเกตข้อ 9 เป็นพิเศษ พวกเขาออกเดินทางไปยังบ้านเบธเลเฮมโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า และดูเถิด จากนั้นพระเจ้าประทานการรับประกันให้พวกเขาอีกโดยส่งดาวนั้นให้นำหน้าพวกเขาไป! นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นดาวนั้นนับตั้งแต่พวกเขาออกเดินทางมาจากทิศตะวันออก ไม่แปลกเลยที่พวกเขาดีใจ! การเดินตามพระคัมภีร์ให้ผลดีเสมอ ผู้ที่อ้างว่ารับความรอดโดยอาศัยพระวจนะที่เป็นลายลักษณ์อักษรของพระเจ้าก็แน่ใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงให้เกียรติความเชื่อของเขา เมื่อเขาเริ่มที่จะเชื่อฟังพระเจ้า พึ่งพาบรรดาพระสัญญาของพระองค์ เขาก็จะได้รับการรับประกันอื่น ๆ เช่นกัน จงเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า จากนั้นจงไว้วางใจพระเจ้าว่าจะประทานการรับประกันเพิ่มเติมโดยความรู้สึกหรือพยานหลักฐานอื่น ชายเหล่านี้เชื่อพระคัมภีร์และปฏิบัติตามความสว่างใดที่พวกเขามี จากนั้นพระเจ้าได้ทรงส่งข้อพิสูจน์เพิ่มเติมมาให้พวกเขา

จงสังเกตวิธีที่พวกเขานมัสการพระเยซู พวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงเป็นกษัตริย์ด้วย พวกเขาไม่ได้นมัสการมารีย์ เพราะมารีย์ไม่ใช่พระเจ้า เธอเป็นสตรีคริสเตียนคนหนึ่งที่ทุ่มเทและได้รับการอวยพร เธอคู่ควรกับความเคารพและความชื่นชมของเรา แต่ไม่คู่ควรกับการนมัสการของเรา พระเยซูเองตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” (มธ. 19:17) และนั่นก็ไม่ได้รวมมารีย์เข้าไว้ด้วย เพราะไม่ใช่พระเจ้า เธอจึงเป็นคนบาปเหมือนมนุษย์ทุกคน พระเยซูเองทรงเป็นพระเจ้า ฉะนั้นพระองค์จึงประเสริฐ

พวกนักปราชญ์เหล่านี้ไม่ได้เรียกมารีย์ว่า “พระแม่ของพระเจ้า” ไม่ได้ขอร้องเธอให้ “วิงวอนต่อพระบุตรของนาง” เหมือนอย่างที่พวกคาทอลิกทำ การเทิดทูนนางมารีย์ของพวกคาทอลิก การอธิษฐานต่อนางมารีย์ ทั้งหมดนั้นไม่มีรากฐานมาจากพระคัมภีร์เลย ไม่มีทั้งข้อบังคับหรือแบบอย่างสำหรับการทำสิ่งเหล่านี้เลยในพระวจนะของพระเจ้า หลักคำสอนของพระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะ” (1 ทธ. 2:5, 6) ฉะนั้นพวกนักปราชญ์จึงนมัสการพระเยซู ขอให้เราแน่ใจว่าเราทำแบบเดียวกัน ไม่ใช่พวกบาทหลวง ไม่ใช่พวกนักบุญ ไม่ใช่นางมารีย์ และไม่ใช่แม้กระทั่งเหล่าทูตสวรรค์ ที่สมควรได้รับการนมัสการของเรา นั่นถูกสงวนไว้สำหรับพระเจ้า และพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ฉะนั้นพวกนักปราชญ์นั้นจึงนมัสการพระเยซู

จงสังเกตของกำนัลเหล่านั้น: “ทองคำ และกำยาน และมดยอบ” (ข้อ 11) ทองคำอาจเป็นตัวแทนของความมั่งคั่งและอำนาจสำหรับกษัตริย์องค์หนึ่ง กำยานเป็นตัวแทนของการนมัสการและการสรรเสริญสำหรับพระเจ้า มดยอบ ซึ่งเป็นเครื่องเทศรสขม เป็นตัวแทนของการทนทุกข์สำหรับพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งผู้ทรงไถ่โทษ พวกนักปราชญ์เหล่านี้ที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณทราบเยอะจริง ๆ เกี่ยวกับอุปนิสัยของพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่นั้นที่พวกเขานมัสการ! พระเจ้าทรงเปิดใจของพวกเขาแล้วอย่างแน่นอนให้เข้าใจข้อพระคัมภีร์ใดก็ตามที่พวกเขาอ่าน ของกำนัลเหล่านี้บ่งบอกว่าพวกเขาทราบอย่างน้อยบางเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองและการครอบครองของพระคริสต์ เกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีและความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เกี่ยวกับการถูกตรึงกางเขนและความมรณาของพระองค์เพื่อเหล่าคนบาป จงเปรียบเทียบมดยอบนั้น

กับการชโลมเพื่อการฝังพระศพของพระองค์ที่มารีย์กระทำแก่พระเยซู (ยอห์น 12:3-7)

ข้อ 12:

2:12 และเมื่อถูกเตือนจากพระเจ้าในความฝันว่า พวกเขาไม่ควรกลับไปเฝ้าเฮโรด พวกเขาจึงกลับไปยังประเทศของตนทางอื่น

พวกนักปราชญ์ได้รับคำเตือนในความฝัน

จงสังเกตว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับเหล่าผู้ถูกสร้างของพระองค์อย่างไร เมื่อพระองค์ทรงมีคำสั่งต่าง ๆ อยู่ในพระวจนะของพระเจ้า เราก็ถูกคาดหวังให้ปฏิบัติตามคำสั่งเหล่านั้น เมื่อพวกนักปราชญ์นั้นไปไกลเท่าที่พระคัมภีร์จะนำพวกเขาไปได้แล้ว พระเจ้าก็ทรงเตือนพวกเขาในความฝันหนึ่งไม่ให้กลับไปหาเฮโรด (ข้อ 12) จงแน่ใจว่าคุณไปหาพระคัมภีร์ก่อนเพื่อขอความช่วยเหลือ จากนั้นจงทูลขอเต็มที่สำหรับความสว่างเพิ่มเติมใด ๆ ที่คุณต้องการ

ข้อ 13-15:

2:13 และเมื่อพวกเขาไปแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันโดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และหนีไปยังประเทศอียิปต์ และท่านจงคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะนำคำตรัสมาให้แก่ท่าน เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะทำลายพระองค์”

2:14 เมื่อเขาลุกขึ้น เขาก็พากุมารกับมารดาของกุมารนั้นไปในเวลากลางคืน และออกเดินทางเข้าไปในประเทศอียิปต์

2:15 และได้อยู่ที่นั่นจนถึงการสิ้นพระชนม์ของเฮโรด เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น โดยกล่าวว่า ‘จากประเทศอียิปต์ เราได้เรียกบุตรชายของเรา’

พระเยซูทรงถูกพาไปอียิปต์

“ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในข้อ 13 น่าจะเป็นทูตสวรรค์องค์เดียวกับที่ได้ปรากฏแก่โยเซฟก่อนหน้านี้ (มธ. 1:20, 24) อาจเป็นทูตสวรรค์องค์เดียวกับที่ได้ปรากฏแก่มารีย์ในลูกา 1:26 หากเป็นเช่นนั้น เขาก็คือทูตสวรรค์กาบริเอล ผู้ซึ่งได้ปรากฏแก่เศคาริยาห์เช่นกัน และบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับการเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลูกา 1:19) เนื่องจากไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดที่จะให้คำสั่งที่เฉพาะเจาะจงเหล่านี้ พระเจ้าจึงทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์โดยทูตสวรรค์องค์หนึ่งในความฝันหนึ่ง พระเจ้าสามารถใช้บรรดาความฝันและนิมิตได้ ถึงแม้พระองค์ไม่ค่อยกระทำแบบนั้นก็ตาม ขอให้เราจดจำไว้เสมอที่จะเอาพระวจนะของพระเจ้าเป็นอันดับแรก

ก่อนที่โยเซฟพามารีย์และพระกุมารเยซูลงไปยังอียิปต์ สิ่งอื่น ๆ ได้เกิดขึ้นซึ่งถูกเปิดเผยในลูกา 2:21-38 พระเยซูทรงรับการเข้าสุหนัตตอนที่พระองค์มีอายุแปดวันและถูกตั้งชื่อเป็นทางการว่าเยซู (ลูกา 2:21) การเข้าสุหนัตนั้นเป็นตามคำบัญชาที่ชัดเจนของบัญญัติของโมเสสในเลวีนิติ 12:2, 3 ตอนแรกพระเจ้าได้ประทานพระบัญชานี้แก่อับราฮัม (ปฐก. 17:12) จากนั้นมารีย์ถูกแยกตัวไว้ต่างหาก เป็นมลทินในด้านพิธีการ

นานสามสิบสามวันก่อนที่เธอจะไปที่พระวิหารได้ ตามคำบัญชานั้นในเลวีนิติ 12:4 จากนั้นพระเยซูทรงถูกพาไปที่พระวิหารเพื่อถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เด็กชายที่เป็นบุตรหัวปีทุกคนในหมู่พวกยิวก็ถูกถวายเช่นนั้น (อพย. 13:12-16; กดว. 8:17) จากนั้นพวกเขาก็ถวายเครื่องสัตวบูชาหนึ่งซึ่งตามพระราชบัญญัตินั้นถูกเรียกให้เป็นลูกแกะตัวหนึ่งและนกพิราบหนึ่งตัวหรือนกเขา (ลนต. 12:6) แต่ถ้าผู้ใดยากจนเกินกว่าที่จะนำลูกแกะตัวหนึ่งมาถวายได้ เขาก็ควรนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัวมา ตัวหนึ่งเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป (ลนต. 12:8) เนื่องจากโยเซฟและมารีย์เป็นคนยากจนมาก ๆ และไม่มีลูกแกะ จึงดูเหมือนว่าพวกเขานำพวกนกมาถวาย (ลูกา 2:24)

จงศึกษาในลูกา 2:25-35 เรื่องราวของสิเมโอน ชายคนหนึ่งผู้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาว่าเขาจะมีชีวิตอยู่จนถึงเวลานี้เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดจะประสูติ เขาทราบพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า จงอ่านคำพยานที่เปี่ยมสง่าราศีของเขา นางอันนาผู้พยากรณ์หญิงก็ปรากฏตัวที่นั่นเช่นกัน (ลูกา 2:36-38) เพื่อสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการประสูติของพระผู้ช่วยให้รอด ผู้คนไม่กี่คนที่มีความคิดอยู่ฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งเข้าใจและเชื่อภาคพันธสัญญาเดิมกำลังตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อถึงเวลาที่กำหนดนั้นในดานิเอล 9:25

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงระมัดระวังอยู่เสมอจริง ๆ ในการเตือนใจเราเกี่ยวกับการดลใจที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระคัมภีร์! ข้อ 15 กล่าวว่าพระกุมารเยซูทรงถูกพาเข้าไปในอียิปต์ “เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น โดยกล่าวว่า ‘จากประเทศอียิปต์ เราได้เรียกบุตรชายของเรา’” พระคำตอนนี้ถูกยกมาจากโฮเชยา 11:1 ความหมายนั้นเดิมทีมีสองทบ ประการแรก พระเจ้าได้ทรงเรียกประชาชาติอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ภายใต้โมเสส และชนชาติอิสราเอลถูกเรียกว่า “บุตรชายของเรา” แต่ความหมายนั้นที่สำคัญกว่ามีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ พระเจ้าจะทรงเรียกพระบุตรที่เป็นพระกุมารนี้, พระเยซู, ออกมาจากอียิปต์ ฉะนั้นโยเซฟจึงพาพระองค์ไปที่นั่น ตามคำสั่งต่าง ๆ ของพระเจ้า

ฉะนั้นขอให้เราเรียนรู้ว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นงานเขียนของพระเจ้าเอง ว่ามันมีความหมายต่าง ๆ ที่ไพบูลย์มากกว่าที่ตาเปล่ามองเห็น และที่สำคัญมากที่สุด ขอให้เราเรียนรู้ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ ภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่มีพระองค์เป็นหัวข้อหลัก ฉะนั้นเราจึงควรคาดหวังที่จะพบข้ออ้างอิงต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคริสต์ ในทุกภาพเล็งและทุกเครื่องบูชา ในทุกเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ และในทุกส่วนที่เป็นคำพยากรณ์เช่นกัน แห่งพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “...โมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา” (ยอห์น 5:46) หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงแสดงให้สองคนนั้นเห็นบนถนนไปบ้านเอมมาอูส “เริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์...ในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:27)

พระเยซูทรงมีอายุเท่าไรตอนที่พระองค์เสด็จไปที่อียิปต์? อาจไม่ถึงสองขวบ พวกนักปราชญ์พบพระเยซูอยู่ใน “บ้าน” (ข้อ 11) ไม่ใช่คอกสัตว์ จากนั้นเฮโรดสอบถามอย่างขมีขมัน “ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น” ซึ่งบ่งชี้เวลาประสูติของพระองค์ (ข้อ 7) ต่อมาเฮโรดฆ่าเด็กทุกคน “ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ตามเวลาซึ่งท่านได้ซักถามอย่างขยันขันแข็งจากพวกนักปราชญ์นั้น” นั่นบ่งบอกว่าพระเยซูน่าจะมีอายุเกือบสองขวบตอนที่

พระองค์ทรงถูกอุ้มไปยังอียิปต์

ถึงกระนั้น เนื่องจากเขาดูเหมือนจะฆ่าเด็กทารกเพศหญิงเช่นเดียวกับเด็กทารกเพศชาย เฮโรดจึงน่าจะฆ่าเด็ก ๆ ที่ตนคิดว่ามีอายุมากกว่าพระเยซู ณ เวลานั้นด้วย เพื่อความแน่ใจ ว่าตนได้ฆ่าพระกุมารเยซูแล้ว ดังนั้นเราจึงกล่าวไม่ได้ด้วยความแน่ใจใด ๆ ว่าพระเยซูมีอายุสองขวบ หรือเกือบสองขวบ เราทราบแต่เพียงว่ามีเวลาให้พวกนักปราชญ์นั้นมาจากทิศตะวันออก เวลาสำหรับการเข้าสุหนัตนั้นและการถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร และสำหรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเป็นเด็กทารกในตอนนั้น อาจแค่ขวบเดียว หรือประมาณนั้น ตอนที่พวกนักปราชญ์มา และตอนที่พระองค์ทรงถูกโยเซฟอุ้มไปอียิปต์

ข้อ 16-18:

2:16 แล้วเฮโรด เมื่อท่านเห็นว่าท่านถูกเยาะเย้ยโดยพวกนักปราชญ์ ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก และส่งคนออกไป และฆ่าเด็ก ๆ ทุกคนที่อยู่ในบ้านเบธเลเฮมและในเขตแดนทั้งสิ้นของที่นั่น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ตามเวลาซึ่งท่านได้ซักถามอย่างขยันขันแข็งจากพวกนักปราชญ์นั้น

2:17 แล้วก็ได้สำเร็จสิ่งซึ่งกล่าวไว้โดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ โดยกล่าวว่า

2:18 ‘ในเมืองรามาห์มีเสียงหนึ่งถูกได้ยิน เสียงคร่ำครวญ และร้องไห้ และการไว้ทุกข์เป็นอันมาก นางราเชลที่ร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน และไม่ยอมรับคำเล้าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว’

เฮโรดเข่นฆ่าบรรดาเด็กทารกที่บ้านเบธเลเฮม

จงสังเกตข้อพระคำที่สำเร็จจริงตรงนี้จากเยเรมีย์ 31:15 ข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเช่นนั้นหลายตอนมีความหมายสองชั้น คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระเยซูก็ทำบาปมากมายจริง ๆ! เมื่อตั้งใจอ่านเยเรมีย์ 31 คุณจะเห็นว่าพวกเด็ก ๆ ที่ไร้เดียงสาที่ถูกเฮโรดฆ่าตายเป็นภาพเล็งหนึ่งของยิวทั้งปวงที่ถูกข่มเหงและถูกเข่นฆ่าโดยเหล่าผู้ครอบครองที่เป็นคนต่างชาติ แบบเดียวกับที่พวกเขาจะถูกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ฆ่าในระหว่างความทุกข์ลำบากนั้น

ข้อ 19-23:

2:19 แต่เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

2:20 โดยกล่าวว่า “จงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นตายแล้ว ผู้ซึ่งได้แสวงหาชีวิตของกุมารนั้น”

2:21 และเขาจึงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของกุมารนั้น และเข้ามาในแผ่นดินอิสราเอล

2:22 แต่เมื่อเขาได้ยินว่า อาร์เคลาอัสได้ครอบครองในแคว้นยูเดียแทนเฮโรดบิดาของท่าน เขาก็กลัวที่จะไปที่นั่น อย่างไรก็ตามเมื่อถูกเตือนจากพระเจ้าในความฝัน เขาจึงเลี่ยงไปยังบริเวณต่าง ๆ แห่งแคว้นกาลิลี

2:23 และเขามาและอาศัยอยู่ในเมืองหนึ่งที่ถูกเรียกว่า นาซาเร็ธ เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งได้ถูกกล่าว

ไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ท่านจะถูกเรียกว่า เป็นชาวนาซาเร็ธ’

พระเยซูถูกพายังเมืองนาซาเร็ธ

ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์เติบโต

โยเซฟและมารีย์กลับมาจากอียิปต์ ตอนแรกคิดที่จะตั้งรกรากในแคว้นยูเดียแถวกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นด้วยหวั่นเกรงอันตรายที่อาจเกิดกับพระเยซูที่เป็นเด็ก พวกเขาจึงกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธซึ่งเป็นเมืองเล็ก ๆ และพระเยซูทรงเติบโตที่นั่น เรื่องราวเกี่ยวกับวัยเด็กของพระเยซูสิ้นสุดลงตรงนี้ในมัทธิวและเราไม่ได้ยินอีกเลยจนกระทั่งพระเยซูทรงมีอายุประมาณสามสิบปีและทรงเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์ (เปรียบเทียบมัทธิว 3:13-17 กับลูกา 3:21-23) อย่างไรก็ตาม ลูกาให้เราเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอด ลูกา 2:40 บอกเล่าเกี่ยวกับการเจริญเติบโตและพัฒนาการของพระองค์ในฝ่ายร่างกายและจิตวิญญาณและในพระคุณของพระเจ้า และลูกา 2:41-52 บอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์หนึ่งที่น่าสนใจมากที่สุดตอนที่พระเยซูทรงมีอายุสิบสองปี

เราอยากอ่านเรื่องราวเต็ม ๆ เกี่ยวกับพระเยซูเจ้าตอนเป็นเด็กและเป็นชายหนุ่มจริง ๆ! แต่จุดประสงค์ของพระเจ้าในบันทึกเหตุการณ์นี้ก็คือ เพื่อแสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ แสดงให้เห็นว่าการประสูติของพระองค์ได้ทำให้คำพยากรณ์ทุกข้อเกี่ยวกับเรื่องนี้สำเร็จจริงแล้วตามตัวอักษร พระคัมภีร์รับรองความจริงแท้ของพระเยซู และพระเยซูทรงรับรองความจริงแท้ของพระคัมภีร์ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการได้รับการดลใจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์ตั้งอยู่หรือล้มลงไปด้วยกัน ไม่มีใครจะยอมเชื่อความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ได้นานหากเขาไม่ยอมรับความถูกต้องแม่นยำแบบผิดพลาดไม่ได้ของพระวจนะซึ่งบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนเหลือเกินเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์

แต่วัยเด็กของพระเยซูไม่ใช่เรื่องที่เราจะต้องมาครุ่นคิด พระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติทั้งสิ้นสำเร็จจริงแล้วอย่างสมบูรณ์ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบ ทรงยอมอยู่ใต้บังคับสิทธิอำนาจของพระเจ้าและของมนุษย์อันเหมาะสม

ในความคิดของคุณจงแยกแยะให้ดีระหว่างช่วงเวลาเหล่านี้ในชีวิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก 1. วัยเด็กและวัยหนุ่มของพระองค์จนกระทั่งมีอายุสามสิบปี ทรงไร้บาป แต่ไม่ได้กระทำการอัศจรรย์ใด ๆ ไม่ทำงานรับใช้ปวงชนใด ๆ เลย 2. งานรับใช้แบบแข็งขันของพระองค์หลังจากที่ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา จนถึงสวนเกทเสมนี 3. การทนทุกข์และความมรณาของพระองค์เพื่อไถ่โทษ 4. การคืนพระชนม์ของพระองค์ ทรงสั่งสอนพวกสาวกนานสี่สิบวันจนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์

มัทธิว 3

ข้อ 1-4:

3:1 ในวันเหล่านั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มา
ประกาศในถิ่นทุรกันดารแห่งแคว้นยูเดีย
3:2 และกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่
เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”
3:3 เพราะผู้นี้แหละเป็นผู้ที่ถูกกล่าวถึงโดยอิสยาห์
ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า ‘เสียงของผู้หนึ่งที่ร้อง
ในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคา
ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำบรรดาหนทาง
ของพระองค์ให้ตรงไป’
3:4 และยอห์นคนเดียวกันนี้มีเสื้อผ้าของตนซึ่งทำ
ด้วยขนอูฐ และมีหนังสัตว์คาดเอวของท่าน และ
อาหารของท่านคือพวกตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า

งานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

การเกิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกเล่าในลูกา 1 เศคาริยาห์และเอลีซาเบธ บิดาและมารดาของเขาเป็นคนชรา เขาเกิดมาโดยเป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐาน มารดาผู้ชรานั้นได้รับพละกำลังแบบเหนือธรรมชาติที่จะตั้งครรภ์ เหมือนในกรณีของซาราห์ผู้ซึ่งให้กำเนิดอิสอัค (ลูกา 1:7) จงเปรียบเทียบกับปฐมกาล 17:15-17; ปฐมกาล 18:9-14; ปฐมกาล 21:1-7 เอลีซาเบธ มารดาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เป็นญาติของมารีย์ มารดาของพระเยซู (ลูกา 1:36) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นนาศีร์คนหนึ่ง ทูตสวรรค์นั้นที่ประกาศเรื่องการเกิดของเขาบอกล่วงหน้าแล้วว่ายอห์น “จะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย” (ลูกา 1:15) จงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับกันดารวิถี 6:1-21 อ่านคำประกาศที่แสนวิเศษนั้นเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในลูกา 1:13-17 เขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา (ลูกา 1:15) ชายผู้เดียวที่มีกล่าวเช่นนั้นในพระคัมภีร์

เราต้องไม่ประมาทความยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา งานรับใช้ของเขาถูกบอกล่วงหน้าโดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ในอิสยาห์ 40:3-5:

“เสียงของผู้หนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาของพระเยโฮวาห์ จงกระทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของพวกเราให้ตรงไปในทะเลทราย หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น และภูเขากับเนินเขาทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง และทางคดจะถูกทำให้เป็นทางตรง และบรรดาทางที่ขรุขระจะถูกทำให้เป็นทางราบ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะถูกเปิดเผย และบรรดาเนื้อหนังจะเห็นสง่าราศีนั้นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้กล่าวมันแล้ว”

พระเยซูตรัสว่าไม่มีผู้ใดเป็นใหญ่กว่านี้แล้วที่เกิดมาจากผู้หญิง (ลูกา 7:28) อ่านคำชมของพระเยซูในลูกา 7:24-28:

“และเมื่อผู้สื่อสารทั้งสองคนของยอห์นจากไปแล้ว พระองค์ก็เริ่มตรัสกับประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนเหล่านั้นซึ่งนุ่งห่มผ้างดงาม และอยู่อย่างดีวิเศษ ย่อมอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก นี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ใน

ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”

ดูที่พระเยซูตรัสในมัทธิว 11:7-14 เช่นกัน:

“และขณะที่พวกสาวกกำลังจากไป พระเยซูเริ่มตรัสกับคนเป็นอันมากเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนทั้งหลายที่นุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มก็อยู่ในบรรดาพระราชวังของกษัตริย์ทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายและยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก ด้วยว่านี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในท่ามกลางบรรดาคนที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีผู้ใดเกิดขึ้นที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก และตั้งแต่วันเวลาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนถึงตอนนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ผจญกับความรุนแรง และพวกที่ชอบใช้ความรุนแรงก็ชิงอาณาจักรนั้นโดยใช้กำลัง เพราะศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์น และถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับสิ่งนี้ ยอห์นคนนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น”

อย่าเข้าใจผิดโดยการตีความมัทธิว 11:11 และลูกา 7:28 แบบผิด ๆ ที่กล่าวว่า “ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก” นั่นไม่ได้หมายความว่ายอห์นจะไม่อยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ และไม่ได้หมายความว่าคริสเตียนคนอื่น ๆ จะเป็นใหญ่กว่าที่เขาจะเป็นในตอนนั้น มันหมายความว่าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ทุกคนในตอนนั้นจะเป็นใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยเป็นในงานรับใช้แบบมนุษย์ของเขา แต่ยอห์นก็จะเป็นใหญ่กว่าเดิมเมื่อถึงตอนนั้นเช่นกัน

มาระโก 1:1 ระบุช่วงเวลา “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์” ว่าตรงกับงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ทูตสวรรค์นั้นกล่าวว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา “จะนำหน้าพระองค์ [พระเยซู]ในอารมณ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อหันใจของพ่อทั้งหลายให้เข้าหาลูก ๆ และคนที่ไม่เชื่อฟังให้เข้าหาสติปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ลูกา 1:17)

จงสังเกตความถ่อมใจของยอห์น เขาเติบโตมาในถิ่นทุรกันดาร (ลูกา 1:80) “พระวจนะของพระเจ้ามาถึงยอห์น” ที่นั่นเอง (ลูกา 3:2) งานรับใช้ของเขาอยู่ในถิ่นทุรกันดาร (แผ่นดินที่เป็นทุ่งหญ้าและที่ดินที่ไม่ได้เพาะปลูก) ลูกา 3:3 กล่าวว่าเขาเทศนาใน “ทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน” จงสังเกตชุดแบบชนบทของเขา: เสื้อผ้าที่ทำด้วยขนอูฐพร้อมกับเข็มขัดหนังสัตว์ จงสังเกตอาหารอันเรียบง่ายของเขา: ตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า นักเทศน์ทั้งหลายต้องการมากขึ้นจากสิ่งที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามี-ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์, ชีวิตที่แยกออก, และความกล้าหาญอันเด็ดขาดในการเรียกผู้คนมาสู่การกลับใจใหม่จากบาป โรงเรียนหลายแห่ง ภาษามารยาท บุคลิกภาพ เสื้อผ้าไม่ทำให้เกิดเหล่านักเทศน์ที่มีฤทธิ์เดช ผู้คนไม่ฟังนักเทศน์คนหนึ่งเพราะว่าเขาแต่งกายเหมือนคนสำรวยหรือพูดจาเหมือนนักวิชาการ แต่พวกเขาจะฟังชายคนหนึ่งที่มีไฟของพระเจ้าและข่าวสารของพระเจ้า พร้อมกับความจริงใจและความเชื่อมั่นอันเด็ดขาด พร้อมกับอำนาจที่เปลี่ยนแปลงชีวิต

จงสังเกตข่าวสารนั้น “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เป็นคำเรียกหนึ่งที่ใช้เฉพาะในมัทธิวและไม่มีที่อื่นในพระคัมภีร์ เห็นได้ชัดว่ามันหมายถึงอาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกอยู่บ้าง อาณาจักรนั้นที่ถูกพูดถึงในดานิเอล 2:44 ซึ่ง ‘พระเจ้าแห่งสวรรค์จะทรงสถาปนา’ อาณาจักรสวรรค์นั้นภายใต้การปกครองของพระคริสต์ จำไว้ว่ามัทธิวกำลังเขียนเกี่ยวกับพระคริสต์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะ “บุตรชายของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรชายของอับราฮัม” (มธ. 1:1) อาณาจักรแห่งสวรรค์นั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวว่า “มาใกล้แล้ว” นั่นคือ ใกล้มาก ๆ แล้ว พวกยิวจะรับอาณาจักรของตนเลยก็ทำได้หากพวกเขาอยาก แต่ต้องหลังจากการตรึงกางเขนและการคืนพระชนม์และสัปดาห์ที่เจ็ดสิบที่มีพยากรณ์ไว้นั้นของดานิเอล ฯลฯ เท่านั้น ยอห์นไม่ได้กล่าวว่ามันเริ่มต้นแล้ว พระเยซูทรงเทศนาข่าวสารเดียวกันเมื่อพระองค์ทรงเริ่มต้นงานรับใช้ของพระองค์, “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 4:17) สาวกสิบสองคนนั้นที่ถูกส่งออกไปทั่วอิสราเอลได้รับคำสั่งให้ประกาศเช่นกันว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 10:7) แต่อาณาจักรนั้นของพระคริสต์ถูกพวกยิวปฏิเสธแล้ว และหลังจากนั้นพระองค์ทรงเทศนาแต่การกลับใจใหม่เฉพาะบุคคลเนื่องจากประชาชาตินั้นเองไม่ได้ยอมรับกษัตริย์องค์นั้น พระเยซูหรือเหล่าอัครทูตของพระองค์ หรือนักเทศน์สมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนใดไม่ได้ประกาศอีกเลยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้น “มาใกล้แล้ว” อาณาจักรนั้นกำลังจะมา แต่บัดนี้มันรอจนกว่ากษัตริย์องค์นั้นเสด็จกลับมา ในยุคความทุกข์ลำบากนั้น ก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง เมื่อนั้นอาณาจักรนั้นจะมาใกล้แล้วอีกและข่าวดีหรือข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นก็จะถูกประกาศ (มธ. 24:14)

อย่างไรก็ตาม อย่าให้ใครคิดเป็นอันขาดว่ายอห์นได้เทศนาแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างไปจากที่พระเยซูหรือเปาโลเทศนา มีข่าวประเสริฐเดียวเท่านั้น, “ข่าวประเสริฐนิรันดร์นั้น” (วว. 14:6) เปาโลกล่าวโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้าว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8) ข่าวประเสริฐซึ่งยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศถูกแสดงให้เห็นชัดเจนโดยคำพูดที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าของเขาและที่ถูกบันทึกไว้ในยอห์น 3:36: “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่บนเขา” มันเป็นข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่เปาโลประกาศเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง และเป็นขึ้นจากตาย ซึ่งคนบาปสามารถวางใจเชื่อในการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์และรับการอภัยโทษได้

แม้ว่าอาณาจักรนั้นมาใกล้แล้วและข้อเท็จจริงนั้นถูกใช้เพื่อเป็นแรงจูงใจชักนำผู้คนให้ยอมรับข่าวประเสริฐ นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามันเป็นแผนการแห่งความรอดที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง คำอุปมาเหล่านั้นเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ (มัทธิว, บทที่ 13 และ 25) ล้วนตั้งตาคอยการครอบครองที่ถูกเลื่อนออกไปนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง

เหล่านักเทศน์ภาคพันธสัญญาใหม่ล้วนเทศนาเรื่องการกลับใจใหม่ในเวลาต่อมา แต่พวกเขาไม่ได้เทศนาว่าอาณาจักรนั้น “มาใกล้แล้ว” บัดนี้เราถูกสอนให้อธิษฐานขอการมาของอาณาจักรนั้น, “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” (มธ. 6:10)

ข้อ 5-10:

3:5 แล้วชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหาท่าน

3:6 และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน โดยสารภาพบาปทั้งหลายของตน

3:7 แต่เมื่อท่านเห็นหลายคนในพวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น

3:8 เหตุฉะนั้นจงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เถิด

3:9 และอย่าคิดที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้

3:10 และบัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้วด้วย ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดลงและถูกโยนทิ้งในไฟ

บัพติศมาของยอห์น

จงสังเกตคนจำนวนมหาศาลนั้นที่ได้ยินยอห์นเทศนาและรับบัพติศมาจากเขา: “ชาวกรุงเยรูซาเล็มและคนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนตลอดทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน” คนเหล่านี้ทุกคนกลับใจเชื่ออย่างแท้จริงไหม? บางคนอาจไม่ใช่ แต่แน่นอนว่าผู้คนจำนวนมากกลับใจเชื่อ เพราะทูตสวรรค์นั้นที่บอกล่วงหน้าถึงการเกิดของยอห์นได้กล่าวว่า “และลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:16) ดูถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของเศคาริยาห์บิดาของยอห์นเช่นกัน ในลูกา 1:67-79 ยอห์นเตรียมทั้งประชาชาตินั้นให้พร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดจริง ๆ อย่าดูถูกการฟื้นฟูแสนมหัศจรรย์นี้เป็นอันขาด คือการฟื้นฟูที่ใหญ่โตที่สุดคราวหนึ่งในประวัติศาสตร์มนุษย์ นำโดยชายผู้เดียวที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิด การกลับใจใหม่ของผู้คนส่วนใหญ่นั้นเป็นของแท้

พวกฟาริสีและพวกสะดูสี (ข้อ 7, 8) อยากรับบัพติศมา (ลูกา 3:7) แต่ไม่ได้กลับใจใหม่ ยอห์นเทศนาหลักคำสอนเดียวกันเรื่องการบังเกิดใหม่ที่พระเยซูประทานให้แก่นิโคเดมัส (ยอห์น 3:3, 5, 7) ดู พระราชบัญญัติ 30:6 และเอเสเคียล 36:26 เช่นกัน บัพติศมาไม่เคยเข้ามาเกี่ยวข้องจนกว่าคน ๆ หนึ่งกลับใจใหม่อย่างแท้จริงและมีใจดวงใหม่แล้วจริง ๆ ผู้ที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อโดยความเชื่อในพระคริสต์ก็โกหกต่อผู้คนและต่อพระเจ้าเมื่อเขารับบัพติศมา เพราะว่าบัพติศมาประกาศถึงการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ ประกาศว่าคนบาปคนเดิมนั้นถูกนับว่าตายไปแล้วและว่าคน ๆ นั้นจะดำเนินชีวิตใหม่ “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย” หมายถึงผู้คนที่มีใจบาปและไม่ถูกเปลี่ยนแปลง ที่มีความชั่วในสันดานทั้งหมดนั้น ซาตานเองได้ปรากฏตัวในสวนเอเดนในฐานะงูตัวหนึ่ง มันได้ชื่อว่า “งูโบราณนั้น ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน...” (วว. 20:2) พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีที่ไม่กลับใจเชื่อว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามาร และบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม” (ยอห์น 8:44) ฉะนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงเรียกผู้คนที่ไม่กลับใจเชื่อว่า “ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย” นักเทศน์ทุกคนควรเทศนาเช่นนั้นแก่ผู้ใดก็ตามที่อยากรับบัพติศมาโดย

ไม่ได้กลับใจใหม่และเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดเสียก่อน ในกรณีที่น่าสงสัย นักเทศน์ทั้งหลายควรทำเหมือนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา คือปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาคนเหล่านั้นที่ไม่แสดงให้เห็นพยานหลักฐานของการกลับใจใหม่ ที่ไม่แสดงออกถึงผลใด ๆ ที่สมกับการกลับใจใหม่เลย

นักเทศน์ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องให้บัพติศมาทุกคนที่มาขอรับบัพติศมา อาจเป็นตัวนักเทศน์เอง ในกรณีที่ไม่ปกติธรรมดา เช่นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและฟีลิปในกรณีของขันทีผู้นั้น (กิจการ 8:7) ควรตัดสินใจว่าคน ๆ นั้นแสดงให้เห็นหลักฐานของการเชื่อวางใจพระคริสต์แล้วหรือไม่ หรือจะเป็นคริสเตียนกลุ่มหนึ่งที่มาประชุมกันควรตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น เช่นพวกคริสเตียนยิวที่มาด้วยกันกับเปโตรยังบ้านของโครเนลิอัส (กิจการ 10:47) ธรรมเนียมของการให้ชุมนุมชนหนึ่งอนุมัติกลุ่มคนที่กลับใจเชื่อแล้วสำหรับการรับบัพติศมาจึงเป็นการปฏิบัติตามพระคัมภีร์ บัพติศมาไม่ช่วยให้รอด และควรถูกให้แก่ผู้คนที่รับความรอดแล้วเท่านั้น

นักเทศน์ทั้งหลายต้องการความกล้าอันบริสุทธิ์พร้อมกับความอ่อนโยนมากขึ้นในการเรียกร้องให้ผู้คนหันเสียจากบาปทั้งหลายของตนและเชื่อวางใจพระคริสต์อย่างจริงใจ

ข้อ 9, “พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้น...” บ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะตัวที่แสนอัศจรรย์ของการกลับใจเชื่อ ความรอดเป็นการอัศจรรย์หนึ่ง การกระทำกิจที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้าในจิตใจ เหมือนราวกับว่าพระเจ้าทรงเอาหินก้อนหนึ่งมาสร้างเป็นมนุษย์ได้ฉันใด พระองค์ก็ทรงเอาคนบาปคนหนึ่งมาสร้างเป็นลูกของพระเจ้าได้ฉันนั้น

ข้อ 10, “ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้ว” หมายถึงพวกยิวโดยเฉพาะ พระเจ้าทรงกระทำกิจกับพวกเขามานานแล้ว พร้อมกับทุกภาพเล็งและเงา ทุกเครื่องสัตวบูชาและการนมัสการด้านพิธีการที่แสดงภาพพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้น ผลที่ถูกเรียกร้องนั้นคือการกลับใจใหม่ และคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ก็จะมาถึงการพิพากษาและไฟนรก แต่ขวานของพระเจ้าก็วางไว้ที่โคนต้นไม้เสมอสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับคำเตือนแล้วแต่ไม่ยอมกลับใจใหม่

จงสังเกตคำเทศนาของยอห์นเพิ่มเติมซึ่งไม่ถูกให้ไว้ในที่นี้แต่มีอยู่ในลูกา 3:10-16 จงตั้งใจอ่านยอห์น 1:15-36 เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา คุณจะเห็นว่ายิวบางคนคิดว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นพระคริสต์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้มานาน นั่นคือพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ซึ่งเขาไม่ยอมรับอย่างชัดเจน คนอื่น ๆ ก็คิดว่าเขาเป็นเอลียาห์ พวกเขาเชื่อแบบนี้จากมาลาคี 4:5, 6 ซึ่งบอกว่าเอลียาห์ต้องมาอีก จงเปรียบเทียบพระคำตอนนั้นกับลูกา 1:17 และคุณจะเห็นว่ายอห์นได้ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงบางส่วนอย่างแท้จริง แต่ไม่ใช่ทั้งหมด เอลียาห์จะมาอย่างแท้จริง (มธ. 17:11) และน่าจะเป็นพยานหนึ่งในสองคนนั้นในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 11:3-12 ยิวบางคนก็คิดเช่นกันว่าพระเยซูทรงเป็นเอลียาห์ (มธ. 16:14)

ข้อ 11, 12:

3:11 แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้ที่เสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

3:12 ผู้ซึ่งพลั่วของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

บัพติศมา “ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และไฟ”

จงเปรียบเทียบคำกล่าวนี้ของยอห์นกับคำตรัสของพระเยซู (กิจการ 1:5) ในข้อนั้นมันหมายถึงการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณซึ่งเกิดขึ้นแล้วที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:4) บัพติศมาด้วยไฟ (ข้อ 11) ดูเหมือนจะเป็นการลงโทษนิรันดร์ของคนที่ไม่รับความรอดตามที่ถูกอธิบายในข้อ 12, “พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ” ข้อพระคำเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่าบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะยกเลิกการรับบัพติศมาในน้ำ องค์พระผู้เป็นเจ้าแค่ทรงใช้โอกาสนี้ของการให้บัพติศมาของยอห์นเพื่อให้พระสัญญาเกี่ยวกับบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะมาในภายหลังโดยทางพระองค์ หลังจากเพ็นเทคอสต์ไปนาน พวกอัครทูตก็ยังให้บัพติศมาต่อไป และไม่มีการบอกเป็นนัยในภาคพันธสัญญาใหม่เลยว่าแผนการของพระเจ้าเคยเปลี่ยนแปลงไปตรงกันข้าม พระมหาบัญชานั้น (มธ. 28:19, 20) กล่าวอย่างชัดแจ้งว่าบรรดาผู้กลับใจเชื่อในทุกประชาชาติจะต้องรับบัพติศมากระทั่ง “ถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่เคยถูกตั้งใจให้แทนที่การรับบัพติศมาในน้ำเลย

ในการเชื่อมโยงนี้ จงเอาการตีความที่ถูกต้องของเอเฟซัส 4:5 บัพติศมาในข้อนั้นที่ถูกกล่าวถึง, “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว” เห็นได้ชัดว่าเป็นการรับบัพติศมาในน้ำ คำเรียกอันเรียบง่าย บัพติศมา ในภาคพันธสัญญาใหม่ เมื่อไม่ถูกดัดแปลงโดยความหมายที่ชัดเจนของบริบท ก็หมายถึงการรับบัพติศมาจริง ๆ นั่นคือ การจุ่มมิดในน้ำ ยกตัวอย่างเช่น คำเรียกบัพติศมาในน้ำ ตามที่ถูกใช้วันนี้ในท่ามกลางคริสเตียนบางคน ไม่ใช่วิธีที่บัพติศมาถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ บัพติศมาในพระคัมภีร์หมายถึงการจุ่มมิดในน้ำ นั่นเป็นคำเรียกที่ใช้ปกติและเข้าใจกันดี หลายพันคนได้รับบัพติศมาในน้ำแล้ว และคำเรียกนี้ก็ถูกใช้เป็นปกติเพื่อหมายถึงการรับบัพติศมาในน้ำเท่านั้นก่อนที่คำเรียกนี้เคยถูกใช้เพื่อหมายถึงบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ บัพติศมาคือการจุ่มมิดจริง ๆ, การฝัง, และการใช้งานแบบตรงตัวของคำเรียกนี้ก็หมายถึงการจุ่มมิดในน้ำ “บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เป็นการใช้งานแบบผิดธรรมดาและเป็นเชิงเปรียบเปรยของคำเรียกบัพติศมา คำเรียกอื่น ๆ อีกหลายคำเช่น “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ”, “ได้รับการเจิม”, “ของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์”, “หลังจากที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนท่านทั้งหลายแล้ว” ถูกใช้เพื่อหมายถึงเหตุการณ์เดียวกันนั้นซึ่งเกิดขึ้นแล้วที่เพ็นเทคอสต์ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เป็นคำเรียกที่ปกติมากที่สุด และเป็นคำเรียกที่ถูกใช้ในกิจการ 2:4 ผู้คนยังสามารถเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณได้อยู่ (ถูกเรียกในเชิงเปรียบเปรยไม่กี่หนว่า “บัพติศมาของพระวิญญาณ”) และคริสเตียนทุกคนได้รับคำบัญชาให้รับบัพติศมา นั่นคือ ถูกจุ่มมิดในน้ำ เพื่อเป็นสัญลักษณ์หนึ่งแห่งความเชื่อของเขาในพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ถูกฝังและเป็นขึ้นอีก

“เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึง (unto) การกลับใจเสียใหม่” ยอห์นกล่าวในข้อ 11 แต่ *unto* ในภาษาอังกฤษตรงนี้เป็นคำแปลของคำกรีก เอะอีส ซึ่งเป็นคำบุพบทที่แสดงการอ้างอิงถึงแบบไม่ชี้

เฉพาะ บางครั้งมันถูกแปลเป็น *to, into, unto, against, among, at, for, towards,* ฯลฯ ฉะนั้นการรับบัพติศมา “unto repentance” จึงหมายความว่า รับบัพติศมาที่ชี้ไปยังการกลับใจใหม่หรือที่อ้างอิงไปยังการกลับใจใหม่ซึ่งเกิดขึ้นไปแล้ว บัพติศมามิใช่เพื่อจะกลับใจใหม่ ไม่ใช่ก่อนการกลับใจใหม่ เหมือนกับที่บัพติศมาไม่ใช่เพื่อที่จะรับความรอดหรือมาก่อนความรอด

คำว่า *for* ในกิจการ 2:38, “รับบัพติศมา... for โปรดยกบาปทั้งหลายแล้ว” เป็นคำเดียวกันนั่นคือ เอะอีส ผู้คนรับบัพติศมาที่ชี้ไปยังหรือสำหรับการยกโทษบาปทั้งหลายซึ่งพวกเขาได้รับแล้ว ฉะนั้นตรงนี้ใน มัทธิว 3:11 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงให้บัพติศมา ซึ่งชี้ไปยังการกลับใจใหม่ซึ่งได้เกิดขึ้นแล้วในจิตใจ

ข้อ 13-17:

3:13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
3:14 แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์หรือ”
3:15 และพระเยซูตรัสตอบท่านว่า “บัดนี้จงยอมให้เป็นอย่างนั้นเถิด เพราะเหตุนี้สมควรที่เราทั้งสองจะทำให้ความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์
3:16 และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์ และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขา และสถิตอยู่บนพระองค์
3:17 และดูเถิด มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

บัพติศมาของพระเยซู

พระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลี จากเมืองเล็ก ๆ ชื่อนาซาเร็ธ (มาระโก 1:9) มายังแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็ม เราคิดว่าพระองค์ทรงเดินมา พระองค์ทรงเดินทางมาตอนนั้นเพื่อมารับบัพติศมาโดยเฉพาะ ซึ่งคิดเป็นระยะทางประมาณเก้าสิบไมล์หรือมากกว่านั้น นั่นเน้นย้ำความสำคัญของบัพติศมา บัพติศมาไม่ช่วยให้รอด และพระเยซูไม่ต้องการการช่วยให้รอดเลย พระองค์ทรงทำเพื่อเป็นแบบอย่างของเรา คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรรับบัพติศมา จงสังเกตคำว่า “เรา” ในข้อ 15 ในพระคัมภีร์ของผม ผมขีดเส้นจากคำนั้นไปที่ขอบและเขียนว่า “พระเยซูและฉัน” มันเป็นการกระทำอันชอบธรรมที่แสดงถึงความเชื่อฟังสำหรับคริสเตียนคนใดที่รับบัพติศมา เช่นเดียวกับที่พระเยซูทรงเชื่อฟัง

จงสังเกตรูปแบบของบัพติศมา พระองค์ทรงรับบัพติศมา “ในแม่น้ำจอร์แดน” (ข้อ 6) หลังจากบัพติศมา พระองค์ “ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ” (ข้อ 16) พระเยซูทรงถูกจุ่มมิดในแม่น้ำจอร์แดน รูปแบบของบัพติศมาถูกแสดงให้เห็นเช่นกันในกิจการ 8:38, “และท่านได้สั่งให้หยุดรถม้า และท่านทั้งสองลงไปในน้ำ ทั้งฟีลิปกับขันทีผู้นั้น และฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา” โรม 6:3-5 สอนว่าบัพติศมาแสดงภาพการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และการถูกฝังของพระองค์ ว่าคนที่ถูกยกออกมาจากน้ำแสดงภาพการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ในบัพติศมา คริสเตียนคนนั้นก็กล่าวอ้างต่อหน้าผู้คนว่าตนเป็นเหมือนพระคริสต์ผ่านทางการบังเกิดใหม่แล้วและ

ประกาศต่อหน้าผู้คนถึงความเชื่อของเขาในการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ โคโลสี 2:12 สอนเรื่องเดียวกัน

หมายเหตุของสโกฟิลด์เกี่ยวกับหัวข้อนี้ดูเหมือนจะชวนให้เข้าใจผิดในความคิดของผม ไม่มีบัพติศมาในภาคพันธสัญญาเดิม เหล่าคนบาปที่สำนึกผิดไม่เคยถูกบัญชาให้รับบัพติศมาในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และคำว่า บัพติศมา ไม่เคยถูกกล่าวถึงเลยด้วยซ้ำ สมัยก่อนมี “พิธีชำระล้างต่าง ๆ” หรือการจุ่มมิด (ฮบ. 9:10) ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการ แต่พิธีเหล่านั้นไม่เคยเหมือนบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่เลย พิธีเหล่านั้นไม่เคยมีไว้เพื่อเป็นการประกาศต่อหน้าผู้คนถึงความเชื่อในพระคริสต์โดยผู้ที่เพิ่งกลับใจเชื่อ พิธีเหล่านั้นไม่ใช่การสารภาพต่อหน้าผู้คนถึงการกลับใจใหม่จากบาปและการกลับใจมาหาพระเจ้า เราขอกล่าวอย่างเน้นย้ำอีกทีว่าไม่มีสิ่งใดเลยในพระราชบัญญัติด้านพิธีการของภาคพันธสัญญาเดิมที่ใกล้เคียงกับบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่, การจุ่มมิดของผู้เชื่อคนหนึ่งในน้ำเพื่อเป็นการประกาศต่อหน้าผู้คนถึงความเชื่อ, เป็นบทเรียนที่ใช้ภาพประกอบต่อหน้าผู้คนเกี่ยวกับการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และการที่คน ๆ หนึ่งมีส่วนร่วมด้วยตัวเองในการเสียสละนั้น เราเสียเวลาเปล่าในการควานหาข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่จะทำให้มีผลบังคับหรืออธิบายพิธีบัพติศมาของภาคพันธสัญญาใหม่

บัพติศมาเป็นพิธีหนึ่งของภาคพันธสัญญาใหม่ สัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่เหล่าคริสเตียนที่เพิ่งบังเกิดใหม่สามารถใช้เพื่อประกาศตัวได้ว่าตนเป็นคริสเตียนแล้ว พระเยซูทรงรับบัพติศมาเพื่อเป็นแบบอย่างของเรา การศึกษาค้นคว้าอย่างตั้งใจแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยให้เหตุการณ์อันหลากหลายเหล่านั้นเกี่ยวกับการรับบัพติศมาของพระองค์เป็นแบบอย่างหนึ่งสำหรับคริสเตียนทุกคน ก่อนหน้านี้พระเยซูไม่เคยเทศนาเลยสักคำเทศนา และไม่เคยทำการอัศจรรย์หรือสั่งสอนชุมนุมชนหนึ่งเลย (1) บัพติศมาเป็นการเริ่มต้นของงานรับใช้ปวงชนของพระคริสต์ เหมือนที่มันควรจะเป็นการเริ่มต้นของชีวิตคริสเตียนที่เป็นสุขทุกคน (2) พระเยซูทรงรับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการรับใช้ตอนที่พระองค์รับบัพติศมา (ข้อ 16) ลูกากล่าวว่าพระเยซูกำลังอธิษฐานหลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ตอนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพระองค์ (ลูกา 3:21, 22) ในลูกา จงสังเกตการเน้นย้ำที่ว่าพระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 4:1, 14-22, ฯลฯ) ในเรื่องนั้น พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเราเช่นกัน ดู กิจการ 2:38, 39 ในฐานะเป็นหลักฐานที่ว่าคริสเตียนทั้งหลายควรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากความเชื่อฟังในการรับบัพติศมา ดู กิจการ 5:32 ด้วย ในการทรงยอมรับบัพติศมาและการอธิษฐาน พระเยซูทรงทำให้เงื่อนไขสองประการนั้นสำเร็จจริงเพื่อจะรับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นั่นคือ ความเชื่อฟังและการอธิษฐาน ซึ่งถูกกล่าวถึงในกิจการ 5:32 และลูกา 11:13 (3) เสียงนั้นจากสวรรค์บ่งบอกว่าคริสเตียนทุกคนควรมีความมั่นใจอันอ่อนหวานเรื่องความรอดหลังจากรับบัพติศมาแล้ว และคริสเตียนหลายพันคนได้รู้จักความชื่นบานอันสูงสุดของตนเมื่อพวกเขาออกมาจากน้ำในพิธีบัพติศมา ผมได้รู้จักคริสเตียนหลายคนที่โห่ร้องด้วยความชื่นบานเมื่อรับบัพติศมาแล้ว หากท่านผู้อ่านที่บังเกิดใหม่แล้วยังไม่ได้ทำตามพระคริสต์ในแบบอย่างอันเปี่ยมสุขนี้ ผมก็ขอร้องคุณให้ทำเช่นนั้นโดยไวเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

ครูสอนพระคัมภีร์หลายท่านพยายามแบบเข้าใจผิดที่จะแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างบัพติศมา

ของยอห์นกับบัพติศมาของคริสเตียน แต่พระคัมภีร์ไม่กล่าวถึงความแตกต่างใด ๆ เลย บัพติศมาของยอห์นเป็นบัพติศมาเดียวที่พระเยซูทรงได้รับ บัพติศมาเดียวที่พวกอัครทูตได้รับ และไม่แตกต่างเลยไม่ว่าจะในรูปแบบหรือความหมายจากบัพติศมานั้นที่ทรงบัญชาในพระมหาบัญชานั้นและที่เหล่าผู้เชื่อปฏิบัติในท่ามกลางทั้งพวกยิวและพวกคนต่างชาติ การรับบัพติศมาใหม่ของพวกสาวกที่เมืองเอเฟซัส (กิจการ 19:1-6) ไม่ได้เป็นเพราะว่าบัพติศมาของพวกเขาเป็นบัพติศมาของยอห์น ไม่มีอะไรผิดเลยกับบัพติศมาของพวกเขายกเว้นตรงที่ว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจความหมายทั้งหมดของบัพติศมาของพวกเขา พวกเขาควรจะได้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วตอนที่พวกเขารับบัพติศมา หรือในทันทีหลังจากที่พวกเขารับบัพติศมา บัพติศมาควรจะได้เริ่มต้นชีวิตแห่งการรับใช้ที่เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและชัยชนะกับพวกเขาแล้ว แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น อปอลโลได้ทราบเกี่ยวกับแค่เหตุการณ์ต่าง ๆ ของคริสเตียนและคำสอนของคริสเตียนเรื่อยมาจนถึงและรวมถึงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น (กิจการ 18:25) เขาเชื่อถูกแล้วเกี่ยวกับแผนการแห่งความรอดตามที่ยอห์นเทศนามัน แต่ไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้นของเพ็นเทคอสต์ และไม่ทราบเกี่ยวกับพระสัญญานั้นเรื่องฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีแก่คนเหล่านั้นที่รอคอยในกรุงเยรูซาเล็ม

แผ่นพับของผม *Bible Baptism* ซึ่งมีเก้าบท, 64 หน้า, สำนักพิมพ์เดียวกัน อาจถูกพบว่าน่าสนใจยิ่งและมีประโยชน์มากที่สุด

มัทธิว 4

บทที่ 1:

4:1 แล้วพระเยซูทรงถูกนำขึ้นไปโดยพระวิญญาณ มาร
เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะถูกทดลองโดยพญา

พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมและถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงถูกทดลอง

บทที่สามของมัทธิว (ข้อ 16) ปิดท้ายด้วยการที่พระเยซูทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จากสวรรค์ อย่าคิดว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์บนพระคริสต์เป็นเพียงเรื่องชั่วคราว มันเป็นเวลาที่พระองค์ทรงถูก “เจิมตั้ง...ให้ประกาศข่าวประเสริฐ...ให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ” ช่วยบรรดาเชลยให้รอดพ้น ประทานการมองเห็นแก่คนตาบอด (ลูกา 4:18) ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป พระเยซูจะทรงถูกนำและได้รับฤทธิ์เดชในทุกรายละเอียดจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก่อนหน้านี้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบและไร้บาป แต่บัดนี้พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ อย่าคิดว่าพระราชกิจเหล่านั้นของพระเยซูได้ถูกกระทำด้วยฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้าง ฤทธิ์เดชนั้นซึ่งพระองค์ทรงใช้สร้างกัลปจักรวาลในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ไม่ใช่เลย ตอนที่พระคริสต์เสด็จมายังแผ่นดินโลก พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ถูกต้องแล้ว แต่พระองค์ทรงสละทิ้งสง่าราศีของพระองค์และทรงรับรูปกายเนื้อหนังที่บาปไว้บนพระองค์ (รม. 8:3) จงอ่านฟีลิปปี 2:5-8 เป็นพิเศษ ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสได้ว่า “คำทั้งหลายที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจตัวเอง แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเรา พระองค์ทรงกระทำการงานเหล่านั้น” (ยอห์น 14:10) พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น, พระเมสสิยาห์นั้น พระนามนั้นในทั้งภาษากรีกและภาษาฮีบรูมีความหมายว่าผู้รับการเจิมตั้ง

พระเยซูทรงกระทำกิจในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์จนกระทั่งพระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น และหลังจากนั้นเมื่อพระองค์ประทานคำสั่งต่าง ๆ แก่เหล่าสาวกของพระองค์ มันก็เป็นโดยทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 1:2) เปโตรบอกโครเนลิอัสและคนในบ้านของเขาว่างานรับใช้ทั้งหมดของพระเยซู-การรักษาโรค, การอัศจรรย์ต่าง ๆ, ฯลฯ-เป็นเพราะพระองค์ทรงถูกเจิมตั้งด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 10:38) พระเยซูไม่เคยต้องถูกเติมอีกด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถูกประทานให้แก่พระองค์อย่างเต็มขนาด (ยอห์น 3:34) นั่นคือ ในระดับที่ไร้ขีดจำกัด พระเยซูทรงใช้ฤทธิ์เดชในงานรับใช้บนโลกของพระองค์มากกว่าที่คริสเตียนทั้งหลายจะใช้ได้หรือ? เฉพาะในการที่ว่าฤทธิ์เดชของพระวิญญาณในพระองค์ไม่เคยถูกจำกัดโดยบาปเลย พระองค์ไม่เคยทำให้พระวิญญาณเสียพระทัยและไม่เคยดับพระวิญญาณแต่ทรงดำเนินในพระวิญญาณเสมอ พระเยซูไม่เคยต้องรับ “การเติมเต็มในช่วงวิกฤติ” ด้วยพระวิญญาณอีกเลย ด้วยเหตุผลอันเรียบง่ายที่ว่าพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอยู่เสมอ พระองค์ทรงเป็นภาชนะอันสมบูรณ์แบบสำหรับพระวิญญาณโดยไม่เคยสูญเสียฤทธิ์เดชเลย เราทั้งหลายไม่สมบูรณ์แบบและผิดบาปและต้องถูกชำระให้สะอาดอีกและรับการเติมเต็มอีกซ้ำ ๆ จงพิจารณาพระเยซูว่าทรงเป็นภาชนะลูกหนึ่งที่สมบูรณ์แบบซึ่งไม่มีรูรั่วเลย เต็มเปี่ยมอยู่เสมอและครบบริบูรณ์ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่มีการทำตามอำเภอใจหรือบาปใด ๆ จงพิจารณาตัวเราคริสเตียนทั้งหลายว่าเป็นภาชนะที่มีรูรั่วมากมายและบางส่วนก็เต็มไปด้วย

ความประสงค์ วิถีทางและความปรารถนาของเราเอง นอกเหนือจากความแตกต่างนี้แล้ว คริสเตียนทุกคนต้องเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงเป็น และเราก็เป็นเช่นนั้นได้ อันที่จริง พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมาซึ่งเป็นคำตอบสำหรับคำอธิษฐานเหมือนอย่างที่เราควรถูกเติมเต็ม (ลูกา 3:21, 22) ดู กิจการ 10:38 ว่ามันกล่าวอย่างไร: “ว่าพระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร”

พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเราเกี่ยวกับการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเราเกี่ยวกับการรับบัพติศมา คำเรียกทั้งหมดนั้นที่ถูกใช้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการที่พระเยซู “ทรงรับการเจิม” (ลูกา 4:18), “ถูกนำโดยพระวิญญาณ” (ลูกา 4:1), “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ลูกา 4:1) ฯลฯ ก็ถูกใช้เกี่ยวกับคริสเตียนทั้งหลายในพระคัมภีร์เช่นกัน (2 คร. 1:21; 1 ยอห์น 2:27; รม. 8:14; กท. 5:18; กิจการ 6:5)

จงเปรียบเทียบบันทึกเกี่ยวกับการถูกทดลองของพระเยซูนี้กับมาระโก 1:12, 13; ลูกา 4:1-13 จงเปรียบเทียบการถูกทดลองของพระเยซูกับการถูกทดลองของเอวาและอาดัมเช่นกัน (ปฐก. 3:1-6) การทดลองทั้งสองแห่งเริ่มต้นด้วยอาหาร ล่อลวงที่ความเย่อหยิ่ง ตั้งคำถามเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้าหรือพระสัญญาทั้งหลาย และยื่นเสนอสิ่งหนึ่งที่จะแทนที่แผนการของพระเจ้า ดูหมายเหตุใน Scofield Bible เกี่ยวกับหัวข้อนี้เช่นกัน

พระเยซูทรง “ถูกนำขึ้นไปโดยพระวิญญาณ...” เพื่อจะ “ถูกทดลองโดยพญามาร” ดูเหมือนน่าแปลกที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพระเยซูเข้าในการทดลองโดยตรง จงเปรียบเทียบกับมัทธิว 6:13 ที่คริสเตียนทั้งหลายถูกสอนให้อธิษฐานว่า “ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย” และกับ “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง” (มธ. 26:41) พระคริสต์ทรงถูกนำเข้าในการทดลองเพื่อแทนที่เรา ในบางนัย พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเราและต้องไปไกลเกินกว่าที่เราจะต้องไป บางครั้งในน้ำพระทัยของพระเจ้า เราก็ถูกทดลองอย่างแสนสาหัสที่สุด แต่พระวิญญาณทรงนำอย่างชัดเจนไปที่ใดก็ตาม พระองค์ก็จะประทานพระคุณและชัยชนะเหนือการทดลอง ถ้าเราเฝ้าระวังและอธิษฐานอย่างที่เราควรกระทำ เราก็จะไม่ถูกทดลองมากเกินกว่าที่เราจะแบกรับไหว สมมติว่าคุณท่องจำพระสัญญาแสนวิเศษนั้นใน 1 โครินธ์ 10:13, “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้” บาปไม่เคยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคริสเตียนคนใด แม้ว่าในพวกเราไม่มีใครเลยที่ไร้บาปและสมบูรณ์แบบ มันก็เป็นความผิดของเราเสมอและไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า

ข้อ 2:

4:2 และเมื่อพระองค์ได้ทรงอดอาหารเป็นเวลาสี่ หิว
สิบวันและสี่สิบคืนแล้ว หลังจากนั้นพระองค์ก็ทรง

ทรงถูกทดลองของจริง

เหตุใดพระเยซูทรงอดอาหารสี่สิบวัน? เพื่อที่พระองค์จะได้อ่อนแอเหมือนกันมนุษย์คนใดจะอ่อนแอยามถูกทดลอง พระองค์ทรงหิวเหมือนกัน อ่อนระโหยเหมือนกัน การทดลองนั้นมีอำนาจมากพอ ๆ กับที่มนุษย์คนใดเคยเผชิญ! พระองค์ “ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ” (ฮบ. 4:15) เพลงสดุดี 103:14, “เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของพวกเรา พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงคลีดิน” เป็นความจริงมากเป็นพิเศษเนื่องจากพระเยซูเองทรงมีโครงร่างเหมือนกับเราและทรงถูกทำขึ้นจากผงคลีดินเช่นกัน และนั่นก็โดยการตัดสินใจเลือกเอง จงสรรเสริญพระนามของพระองค์! อ่านฮีบรู 2:14-18; 4:14-16; 10:19-23 ไม่แปลกที่คริสเตียนได้รับคำหนุนใจว่า “ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16) เมื่อเรามีมหาปุโรหิตเช่นนั้นที่จะทรงวิงวอนเผื่อเรา ที่จะทรงเป็นผู้เสนอความแทนของเรา

พระเยซูทรงถูกทดลองจริง ๆ หรือ? พระองค์ทรงรู้สึกถึงแรงฉุดแรงดึงของความปรารถนาหรือ? คำตอบก็คือว่าพระองค์ทรงถูกทดลองอย่างแน่นอน พระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้น พระองค์ทรงหิว หิวโหยแบบทรมานและดุเดือด! ท้องของพระองค์ปวดแสบเพราะความหิว ร่างกายที่เริ่มอ่อนแอของพระองค์ร้องขออาหารและพระองค์ทรงรู้สึกวิงเวียนศีรษะและอาจมีอาการเพ้อด้วยซึ่งเกิดกับผู้คนที่ขาดอาหารนานหลายวัน แน่นอนว่านี่เป็นการทดลองที่เกิดขึ้นจริง ๆ ของจริงแบบที่มนุษย์คนใดเคยเผชิญ พระเยซูไม่เคยยอมจำนนต่อการทดลองนั้นเลยสักหน แต่พระองค์ทรงรู้สึกถึงแรงฉุดของมันพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงรู้สึกถึงการทดลองอื่น ๆ ทุกประการที่มนุษย์เคยถูกทดลอง ร่างกายของพระองค์เป็นเหมือนกับร่างกายของเรา พระองค์ทรงเอาพระองค์เองมาอยู่ในที่ของเรา แต่ไม่เคยทำบาปเลย

ข้อ 3, 4:

4:3 และเมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นอาหารเถิด”

4:4 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’”

การทดลองแรกของพระเยซู: อาหาร (ขนมปัง)

เหตุใดพระเยซูถึงไม่ทำให้ก้อนหินกลายเป็นอาหาร? แน่นอนว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำเช่นนั้นได้ แต่มันคงเป็นการทำผิด (1) เพราะว่ามันคงเป็นการให้ตัวเองมาก่อนในเมื่อพระเจ้าทรงให้พระองค์อยู่ที่นั่นเพื่อจุดประสงค์อื่น (2) มันผิดเสมอที่จะฟังข้อเสนอแนะใด ๆ ของซาตาน ถ้าซาตานบอกคุณให้ทำบางสิ่งที่ดูเหมือนไม่เป็นไรเลย คุณก็ควรหนีไปอยู่ดี (3) สิ่งที่มนุษย์ต้องการ คือมนุษย์คนใดก็ตาม ในเวลาที่อับจนที่สุดของการถูกทดลอง ไม่ใช่อาหารเป็นอันดับแรก แต่เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ผมไม่เห็นด้วยกับคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าคุณต้องให้อาหารแก่คนยากจนก่อน จากนั้นจึงค่อยให้ข่าวประเสริฐ ข่าวประเสริฐมีความสำคัญมากกว่าอาหารเสมอ และการอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าก็ดีกว่าความเจริญใด ๆ ของมนุษย์ ถ้าพระเยซูทรง

เลือกอาหารในที่นี้ พระองค์ก็คงไม่สามารถประทานคำบัญชานั้นในเวลาต่อมาในมัทธิว 6:33 ที่ว่า “ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน” ถ้าคนยากจนมีพระคริสต์ก่อน พวกเขาก็สามารถได้รับอาหารประจำวันได้ พวกคนนอกรีตไม่ได้ต้องการอารยธรรมก่อน พร้อมกับมาตรฐานการดำรงชีพที่สูงกว่าเดิม พวกเขาต้องการข่าวประเสริฐก่อน จากนั้นสิ่งอื่น ๆ ที่พวกเขาต้องการก็จะตามมา

พระเยซูทรงเอาชนะพญามารด้วยข้อพระคัมภีร์ คริสเตียนคนใดที่ทำตามแบบอย่างของพระเยซู (1) ในการถูกนำโดยพระวิญญาณและ (2) ในการพึ่งพาและใช้พระวจนะอันสมบูรณ์ของพระเจ้าภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณ ก็สามารถเอาชนะซาตานได้ทุกครั้ง พระเยซูในเรื่องนี้ทรงทำหน้าที่เป็นแบบอย่างของเรา พร้อมกับฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า พระผู้สร้างแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก (ฮบ. 1:2; ยอห์น 1:3) พร้อมกับฤทธิ์เดชทั้งสิ้นในสวรรค์และในแผ่นดินโลก (มธ. 28:18) พระเยซูทรงสามารถตำหนิซาตานและส่งมันลงนรกได้โดยไม่ต้องพิจารณาข้อเสนอของมันเลยด้วยซ้ำ แต่ในเรื่องนี้พระเยซูไม่ได้กำลังกระทำการเพื่อพระองค์เองเท่านั้น แต่เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับมนุษยชาติทั้งปวง พระองค์ต้องรับมือกับซาตานเหมือนกับที่เรามนุษย์ผู้น่าสังเวชและอ่อนแอจะต้องรับมือกับมัน ถ้าการถูกทดลองของพระองค์จะมีประโยชน์อันใดแก่เรา พระองค์ก็ต้องใช้วิธีการต่าง ๆ ที่มีให้ลูก ๆ ที่อ่อนแอที่สุดของพระเจ้าจะใช้ได้ และพระองค์ก็ทรงใช้จริง ๆ เราสามารถมีพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันเพื่อเติมเต็มเราและชี้ทางเรา และสามารถมีพระวจนะเดียวกันของพระเจ้าเพื่อตอบซาตานและช่วยเราให้พ้นจากการทดลองได้

ข้อพระคัมภีร์ที่พระเยซูทรงยกมาในข้อ 4 มาจากพระราชบัญญัติ 8:3 มีหลายสิ่งแสนวิเศษเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ (1) มันมีไว้สำหรับมนุษย์ มนุษย์ทุกคน พระเยซู โดยการใช้พระคำข้อนี้ ทรงให้พระองค์เองอยู่บนพื้นฐานเดียวกันกับมนุษย์ทุกคนและอ้างพระคำข้อนี้ มิใช่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า แต่ในฐานะบุตรมนุษย์ คำเทศนาของผู้เขียน, “Behold the Man” ในหนังสือ “*And God Remembered…*” จะให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับหัวข้อนี้ (2) พระคำข้อนี้สอนเรื่องการได้รับการดลใจแบบคำต่อคำของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงพระวจนะของพระเจ้าแต่ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ในต้นฉบับภาษาเดิม “พระวจนะทุกคำ…ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ. 4:4) พระคัมภีร์ที่เป็นเช่นนั้นก็สมบูรณ์แบบอย่างผิดพลาดไม่ได้จนคริสเตียนคนใดสามารถพึ่งพามันได้ (3) จงสังเกตว่ามันสอนว่าพระคัมภีร์มีความสำคัญพอ ๆ กับอาหารประจำวัน ใช่แล้ว มากกว่านั้นเสียอีก คริสเตียนคนใดควรใช้เวลากับการกินพระวจนะมากพอ ๆ กับที่เขาใช้ในการกินอาหาร ไม่มีคริสเตียนคนใดจะเจริญรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จในฝ่ายวิญญาณได้โดยที่ไม่ใคร่ครวญทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวจนะของพระเจ้า พระวจนะของพระเจ้าช่วยให้มีชัยชนะเหนือบาป เพลงสดุดี 119:11 กล่าวว่า “พระดำรัสของพระองค์นั้นข้าพระองค์ได้ซ่อนไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” จงตั้งใจศึกษาการเปรียบเทียบความตรงข้ามในเพลงสดุดีบทแรกระหว่างคนที่ชอบทำบาปกับคนที่ใคร่ครวญในพระวจนะของพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน จงสังเกตพระสัญญานั้นที่ทรงให้แก่โยชูวาเช่นกันในโยชูวา 1:7, 8 ซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีที่เขาถือรักษาและปฏิบัติตามพระคัมภีร์และใคร่ครวญในมันทั้งกลางวันและกลางคืน

ข้อ 5-7:

4:5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ์ และวางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร

4:6 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และในมือของพวกเขาเหล่าทูตสวรรค์จะประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน’”

4:7 พระเยซูจึงตรัสแก่มันว่า “มีเขียนไว้อีกว่า ‘ท่านอย่าลองดีองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน’”

การทดลองที่สองของพระเยซู:
หมายสำคัญที่น่าตื่นตา

จงสังเกตคำเรียก “นครบริสุทธิ์”, กรุงเยรูซาเล็ม กรุงเยรูซาเล็มได้ชื่อว่า “ราชธานีของพระมหากษัตริย์” เช่นกัน (มธ. 5:35) กรุงเยรูซาเล็มจะเป็นที่ตั้งแห่งการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (มีคาห์ 4:2) พระเจ้าทรงมีบรรดาพระสัญญานิรันดร์เกี่ยวกับกรุงนี้ (1 พงศ์กษัตริย์ 9:3; 2 พศด. 7:16)

คราวนี้พญามารยกข้อพระคัมภีร์บ้าง ข้อที่มันยกมาในข้อ 6 มาจากเพลงสดุดี 91:11, 12 หลักคำสอนเทียมเท็จมากมายและอะไร ๆ ที่ต่อท้ายด้วย “นิยม” ในโลกก็ยกข้อพระคัมภีร์ พวกคนทรงเจ้าเข้าผี พวกมอร์มอน คนเหล่านั้นที่สอนเรื่องความรอดโดยการประพฤติ ความรอดโดยคริสตจักร ฯลฯ ก็ยกข้อพระคัมภีร์ จงระลึกว่าพวกอัครทูตปลอมก็ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ ซาตานก็ปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างและเหล่าผู้รับใช้ของมันก็ปลอมตัวเป็นผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม (2 คร. 11:13-15) อย่าถูกหลอกโดยการใช้พระคัมภีร์แบบผิด ๆ ของซาตาน เห็นได้ชัดว่าหัวใจแห่งการทดลองของซาตานก็คือว่า ถ้าพระเยซูจะยอมแสดงให้เห็นฤทธิ์เดชอัศจรรย์ของพระองค์ ผู้คนก็จะติดตามพระองค์ไวมากขึ้น มันก็คงง่ายกว่าการเรียกร้องให้ผู้คนกลับใจใหม่เหมือนที่พระเยซูทรงเรียกร้อง (ข้อ 17) พระเยซูไม่ได้แสวงหาที่จะได้รับเสียงปรบมือของพวกคนที่มีความคิดแบบชาวโลกและเหล่าคนชั่ว ไม่อย่างนั้นพระองค์ก็คงทำตามที่ซาตานเสนอแนะไปแล้ว

จงสังเกตคำตอบของพระเยซูในข้อ 7 ซึ่งยกมาจากพระราชบัญญัติ 6:16 เราควรเชื่อพระสัญญาทุกข้อของพระเจ้าและวางใจในพระสัญญาเหล่านั้น พระสัญญาที่ว่าเหล่าทูตสวรรค์คอยอุ้มประคองเราและดูแลเรา (สดด. 91:11, 12) ซึ่งซาตานยกมา เป็นพระสัญญาอันเปี่ยมสุข แต่มันไม่ควรถูกใช้เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการคิดบังอาจที่จะทดลองพระเจ้า จงสังเกตพระสัญญานั้นที่มีแก่คริสเตียนทั้งหลายในมาระโก 16:18 เกี่ยวกับพวกงูและยาพิษมฤตยู กระนั้นมันก็คงเป็นการคิดบังอาจและชั่วและเป็นการทดลองพระเจ้าที่จะจงใจหยิบงูตัวหนึ่งขึ้นมาเพื่อให้ถูกกัดหรือดื่มยาพิษเพื่อพิสูจน์ว่าคน ๆ นั้นอยู่ฝ่ายวิญญาณหรือเต็มไปด้วยความเชื่อขนาดไหน นั่นคงจะไม่ใช่ความเชื่อแล้วแต่เป็นการคิดบังอาจ ซึ่งทดลองพระเจ้า “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) พระเจ้าประทานความเชื่อสำหรับการอัศจรรย์ทั้งหลายเฉพาะเมื่อพวกมันถูกกระทำภายใต้การทรงนำของพระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ มันคงเป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับพระเยซูที่จะกระทำ

การอัศจรรย์ใดที่จะไม่ทำประโยชน์แก่ผู้ใดเลยนอกจากทำให้พระองค์เองได้รับเกียรติในฝ่ายเนื้อหนังเพื่อจะได้รับเสียงปรบมือและการชื่นชมของมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังโดยที่ไม่ทำให้ใครรักพระเจ้ามากขึ้นเลย

จงสังเกตอีกว่าพระเยซูทรงเอาชนะซาตานโดยใช้พระคัมภีร์อย่างไร บางครั้งคุณก็เอาชนะการทดลองต่าง ๆ ไม่ได้นอกจากว่าคุณได้ 'ซ่อน' ข้อพระคัมภีร์หลายข้อไว้ในใจเพื่อที่พระวิญญาณจะสามารถช่วยคุณเลือกสักข้อที่จะตอบทุกคำตลบตะแลงของซาตานได้

จงสังเกตยุทธภัณฑ์ของคริสเตียน (อฟ. 6:11-17) โดยเฉพาะข้อที่กล่าวถึง "พระแสงของพระวิญญาณซึ่งก็คือพระวจนะของพระเจ้า" ดู ฮีบรู 4:12 และเยเรมีย์ 23:29 เช่นกัน ไม่มีใครในพวกเราที่ทราบมากพอและพึ่งพามากพอในฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ที่มีอยู่ในพระวจนะของพระเจ้าที่มีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิตย์

ข้อ 8-11:

4:8 อีกครั้งหนึ่งพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาลูกหนึ่งที่สูงยิ่งนัก และแสดงบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลก และสง่าราศีของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
4:9 และกล่าวแก่พระองค์ว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้เราจะให้แก่ท่าน ถ้าท่านจะกราบลงและนมัสการเรา"
4:10 แล้วพระเยซูตรัสแก่มันว่า "จงไปเสียให้พ้น ซาตาน เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"
4:11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาและปรนนิบัติพระองค์

การทดลองที่สามของพระเยซู: อาณาจักร
ที่ไม่ต้องพึ่งการตรึงกางเขน

ในการทดลองสุดท้ายตรงนี้ซาตานมาถึงหัวใจของเรื่อง ซาตานรู้ว่าพระคริสต์จะได้ครอบครองเหนืออาณาจักรทั้งปวงของโลกนี้ จากพระที่นั่งของดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ซาตานก็มีสติปัญญามากกว่านักเทศน์บางคนเสียอีก อาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้อยู่ในเงื้อมมือของซาตานตอนนี้ มิฉะนั้นคงไม่มีการทดลองของจริงในกรณีนี้เลย ซาตานเป็น "พระของโลกนี้" (2 คร. 4:4) ถึงแม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของอาณาจักรทั้งหลายของโลกโดยชอบและทรงกระทำกิจกับเหล่าผู้ครอบครอง และ "บรรดาผู้ที่มีอำนาจนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า" (รม. 13:1) ไม่มีประชาชาติใดเลยบนแผ่นดินโลกที่เป็นประชาชาติคริสเตียนตอนนี้ ซาตานมีบทบาทสำคัญในกิจการของโลกปัจจุบัน การทดลองนี้เป็นข้อเสนอหนึ่งจากซาตานที่จะให้อาณาจักรนั้นแก่พระเยซูซึ่งทรงสัญญาไว้ว่าจะประทานให้แก่พระองค์ในอนาคต แต่เป็นการได้รับอาณาจักรนั้นโดยทำบาปแทนที่จะโดยกางเขน ซาตานอยากให้พระเยซูรับโลกนี้ไปอย่างที่เป็นอยู่โดยไม่ต้องมีการเสด็จมาครั้งที่สองใด ๆ ไม่ต้องมีการชำระบาปใด ๆ ไม่ต้องมีการพิพากษาใด ๆ ต่อบาป ไม่ต้องมีการทำลายใดต่ออำนาจของพวกคนต่างชาติ ในเรื่องนี้ซาตานเป็นเหมือนพวกที่ถือแนวคิดไม่มียุคพันปีที่ไม่เชื่อเรื่องการครอบครองจริง ๆ ของพระคริสต์ ในข้อ 9 ซาตานมีแผนการบาปหนาเดิมนั้นอยู่ในหัวซึ่งได้ทำให้มันร่วงจากสวรรค์ (อสย. 14:12-14) มันอยากให้ตัวมันเองอยู่เหนือพระเจ้า นี่ให้ภาพประกอบว่าหัวใจของความเห็นแก่ตัว (Self-*Ish*-*N*ess) คือ บาป (SIN) และหัวใจของ sIn คือ "I" (ตัวฉัน) ซึ่งอยู่เบื้องหลังทุกการต่อต้านต่อพระเจ้าและ

การกบฏทุกอย่างต่อพระเยซูคริสต์ นี่เป็นเหตุผลเดียวที่ใคร ๆ ปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดตามที่คุณเห็นจากยอห์น 3:19-21 ดู อิสยาห์ 53:6 พวกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์จงใจยึดบาปไว้มั่นและชอบทำตามอำเภอใจ

ซาตานเกลียดชังกางเขนนั้นและการทดลองนี้เป็นข้อเสนอหน้าด้านที่จะให้พระเยซูใช้ทางอ้อมเพื่อเลี่ยงกางเขนนั้น พระเยซูทรงเผชิญกับการทดลองนี้ทุกวันในชีวิตของพระองค์ มันเป็นการทดลองเดียวกันกับที่เปโตรนำมาสู่พระองค์ (มธ. 16:22) และคำตำหนิของพระเยซูที่ตรัสแก่เปโตรก็คล้ายกับคำตำหนิที่พระองค์ตรัสแก่ซาตานตรงนี้ จงเปรียบเทียบ “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย” (มธ. 16:23) กับ “จงไปเสียให้พ้น ซาตาน” (มธ. 4:10) บนกางเขนนั้นพระเยซูทรงถูกท้าโดยฝูงชนนั้นว่า “ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” (มธ. 27:40; มก. 15:29-32), โดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ (มธ. 27:41, 42) และ “พวกโจรด้วย ผู้ซึ่งถูกตรึงไว้กับพระองค์ ก็ยังกล่าวคำเดียวกันต่อพระองค์” (มธ. 27:44; ลก. 23:39) ในสวนเกทเสมนี ซาตานพยายามที่จะฆ่าพระเยซูก่อนที่พระองค์จะเสด็จไปที่กางเขนนั้นได้ จิตใจของพระองค์ “โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38) เพราะการอธิษฐานอยู่ตลอดเท่านั้นพระเยซูถึงหนีพ้นความตายในสวนคืนนั้นได้ตามที่คุณจะเห็นจากฮีบรู 5:7 ความตายในสวนนั้น การไม่ต้องเจอกับกางเขนนั้น คือถ้วยที่พระเยซูทรงอ้อนวอนให้เลื่อนพ้นไปจากพระองค์ และคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบ ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรนนิบัติพระเยซูและชูกำลังพระองค์ (ลูกา 22:43) เพื่อที่พระองค์จะได้เสด็จไปที่กางเขนนั้น ซาตานเกลียดชังกางเขนนั้นเหนือสิ่งสารพัด ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานให้คริสเตียนทุกคนอวดอยู่เสมอในสิ่งซึ่งเป็นชัยชนะของเรา (กท. 6:14) ชัยชนะของเรามีอยู่ในพระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงกางเขนและคำพยานของเราเกี่ยวกับกางเขนนั้น (วว. 12:11) จงเปรียบเทียบการทดลองของพระเยซูในถิ่นทุรกันดารกับในสวนเกทเสมนีในมัทธิว 4:11 กับลูกา 22:43 พระเยซูทรงรับการเสริมกำลังสำหรับร่างกายที่อ่อนแอและอ่อนล้าของพระองค์ในทั้งสองกรณีเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้การทดลอง ฉะนั้นเราทุกคนสามารถได้รับสิ่งสารพัดที่เราต้องการได้หากเราขัดขืนซาตานอย่างสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่เปี่ยมสง่าราศีสำหรับเราคนบาปที่น่าสังเวชจริง ๆ ฮัลเลลูยา!

ข้อ 12-17:

4:12 บัดนี้เมื่อพระเยซูทรงได้ยินว่ายอห์นถูกขังไว้อยู่ในคุก พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี

4:13 และเมื่อออกไปจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็เสด็จมาและประทับในเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมชายฝั่งทะเล ในบรรดาเขตแดนแห่งเศบูลุนและนัฟทาลี

4:14 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า

4:15 ‘แผ่นดินเศบูลุนและแผ่นดินนัฟทาลี ตามหนทางแห่งทะเล ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งพวกคนต่างชาติ

4:16 ประชาชนซึ่งนั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว และสำหรับคนเหล่านั้นซึ่งนั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ความสว่างได้ผุดขึ้นมาแล้ว’

4:17 ตั้งแต่เวลานั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศ และตรัสว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว”

พระเยซูทรงย้ายไปที่เมืองคาเปอรนาอุม

ทรงเทศนาการกลับใจใหม่

งานรับใช้ปวงชนของพระเยซูในแคว้นกาลิลีจากบ้านใหม่ของพระองค์ในเมืองคาเปอรนาอุมที่ถูกพูดถึงในที่นี้ถูกกล่าวถึงเช่นกันในมาระโก 1:14 และลูกา 4:14, 15 ข้อ 12 บ่งชี้ว่าพระเยซูทรงระมัดระวังที่จะไม่แย่งความดีความชอบและชื่อเสียงไปจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา จงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับยอห์น 4:1-3 ที่พระองค์เสด็จไปจากแคว้นยูเดียเพื่อหลีกเลี่ยงการบดบังรัศมีของยอห์นมากเกินไป จงดูแผนที่ของคุณที่แสดงแผ่นดินปาเลสไตน์ แคว้นยูเดียคือส่วนที่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม ด้านทิศเหนือของมันคือแคว้นสะมาเรีย และขึ้นเหนือไปอีก รอบชายฝั่งด้านทิศตะวันตกและทิศใต้ของทะเลกาลิลีเล็ก ๆ คือแคว้นกาลิลีเล็ก ๆ นั้น นาซาเร็ธเป็นเมืองขนาดเล็ก ชายฝั่งทะเลที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 13 คือของทะเลกาลิลี ซึ่งเป็นทะเลขนาดเล็ก ถูกเรียกบ่อยครั้งว่าทะเลสาบ (ลูกา 5:1) มีขนาดยาวประมาณสิบสามไมล์และกว้างเจ็ดหรือแปดไมล์ คาเปอรนาอุมเป็นนครที่ใหญ่กว่าและอยู่บนชายฝั่งทะเล จงระลึกว่าปาเลสไตน์เดิมทีถูกแบ่งในหมู่สิบสองเผ่านั้นและงานรับใช้นี้แถวชายขอบของแผ่นดินนัฟทาลีและเศบูลุนถูกบอกล่วงหน้าแล้วโดยอิสยาห์ในอิสยาห์ 9:1, 2 ซึ่งมัทธิวยกมาในข้อ 13 ถึง 16 จงสังเกตว่าในข้อ 16 พระเยซูทรงถูกเรียกว่า “ความสว่างยิ่งใหญ่” จงเปรียบเทียบตรงนี้กับคำพูดของเศคาริยาห์ในลูกา 1:78, 79 ดู ยอห์น 8:12 และยอห์น 9:5 เช่นกันที่พระเยซูทรงเรียกพระองค์เองว่า “ความสว่างของโลก”

คำเทศนาของพระเยซูที่ว่า “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (ข้อ 17) เป็นข่าวสารเดียวกันกับที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนา (มธ. 3:2) ซึ่งถูกพูดถึงในหมายเหตุเกี่ยวกับบทที่ 3

ข้อ 18-22:

4:18 และพระเยซู เมื่อดำเนินอยู่ข้างทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่ถูกเรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ในทะเล เพราะเขาทั้งสองเป็นชาวประมง

4:19 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “จงตามเรามาเถิด และเราจะกระทำพวกท่านให้เป็นชาวประมงผู้จับคน”

4:20 และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละอวนทั้งหลายของตน และตามพระองค์ไป

4:21 และเมื่อเสด็จต่อไปจากที่นั่นแล้ว พระองค์ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา อยู่ในเรือลำหนึ่งกับเศเบดีบิดาของเขาทั้งสอง กำลังซ่อมอวนทั้งหลายของตน และพระองค์ได้ทรงเรียกเขาทั้งสอง

4:22 และในทันใดนั้น เขาทั้งสองได้ละเรือและบิดาของตน และตามพระองค์ไป

การทรงเรียกของเปโตร อันดรูว์

ยากอบ และยอห์น

การกลับใจเชื่อของเปโตรและอันดรูว์ถูกเล่าในยอห์น 1:40-42 อันดรูว์กลับใจเชื่อก่อนและชนะเปโตรพี่ชายของตน เห็นได้ชัดว่าการทรงเรียกนี้มาหลังจากการกลับใจเชื่อนั้น ดู มาระโก 1:16-20 และลูกา 5:1-11

เช่นกัน ซึ่งให้รายละเอียดไว้มากกว่าเยอะ จงเปรียบเทียบการทรงเรียกนี้ของเปโตรกับการทรงเรียกครั้งที่สอง หลังจากที่เขาหลงทำบาปและกลับไปจับปลา (ยอห์น 21:1-19 โดยเฉพาะข้อ 19)

พระเยซูทรงทำให้พวกเขาเป็น “ชาวประมงผู้จับคน” ทุกคนที่ติดตามพระเยซูก็กลายเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณจริง ๆ พระเยซูทรงทำให้เขาเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณ เปโตรเลิกหารายได้จากการจับปลา เขาได้รับอะไร? ดู มัทธิว 19:27-29 และดานิเอล 12:3 คุณได้ “สละทิ้งสิ่งสารพัด” เพื่อติดตามพระเยซูแล้วหรือยัง? ถ้าคุณไม่ชนะจิตวิญญาณ นั่นก็เป็นเพราะว่าคุณไม่ติดตามพระเยซู ข้อ 19 กล่าว

น่าอัศจรรย์ใจที่อัครทูตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสามคนนั้นเป็นชาวประมง ไม่แน่เศเบดีอาจเป็นคนที่มั่งมีมากและเป็นเจ้าของเรือลำหนึ่ง (ข้อ 22) และมีพวกลูกจ้าง (มาระโก 1:20) ทั้งสี่คนนี้คือ เปโตร อันดรูว์ ยากอบและยอห์นเป็นหุ้นส่วนกัน (มาระโก 1:16, ลูกา 5:10) และเราคิดว่าทั้งสี่คนเป็นชายที่ขยันขันแข็งและประสบความสำเร็จกับเรือและอุปกรณ์ หาเลี้ยงชีพได้สบาย

ข้อ 23-25:

4:23 และพระเยซูได้เสด็จไปตลอดทั่วแคว้นกาลิลี โดยทรงสั่งสอนในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา และทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดในท่ามกลางประชากรให้หาย
4:24 และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วประเทศซีเรีย และพวกเขาได้พาบรรดาคนป่วยมาหาพระองค์ ที่เป็นโรคต่าง ๆ และมีความทรมานหลายอย่าง และคนเหล่านั้นซึ่งมีพวกผีเข้าสิง และคนเหล่านั้นซึ่งเป็นบ้า และคนเหล่านั้นที่เป็นอัมพาต และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย
4:25 และมีประชาชนเป็นอันมากที่ติดตามพระองค์ไป จากแคว้นกาลิลี และจากแคว้นทศบุรี และจากกรุงเยรูซาเล็ม และจากแคว้นยูเดีย และจากแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น

พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐ
แห่งอาณาจักรนั้น

ชื่อเสียงของพระเยซูขจรขจายไปมาก ขึ้นเหนือไปถึงประเทศซีเรีย (ข้อ 24) และชักนำผู้คนมาจากทศบุรี (ข้ามทะเลกาลิลีเล็ก ๆ นั้นไป) จากกรุงเยรูซาเล็ม และกระทั่งข้ามแม่น้ำจอร์แดนตอนล่างไป (ข้อ 25) ผู้คนคงเดินเท้ามาไกลถึงหนึ่งร้อยไมล์เพื่อจะฟังคำเทศนาของพระองค์และเพื่อจะเห็นบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ การรักษาโรคในข้อ 23 และ 24 คงมีมากมายจริง ๆ

จงสังเกต “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ซึ่งพระเยซูทรงประกาศ (ข้อ 23) มันคือข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวที่ไม่รู้เปลี่ยนแปลงนั้น ข้อเสนอแห่งความรอดผ่านทางพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งผู้ทรงไถ่โทษบาป แต่ถูกประกาศพร้อมกับความเร่งด่วนพิเศษ เนื่องจากอาณาจักรนั้น “มาใกล้แล้ว” (ข้อ 17) การมาถึงได้ทุกเมื่อของอาณาจักรนั้น พร้อมกับกษัตริย์นั้นเองทรงอยู่ด้วย ทำให้มันถูกต้องแล้วที่จะเรียกข่าวประเสริฐนั้นว่า “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” อย่างไรก็ตามพวกผู้นำยิวและพวกประชาชนชาวยิวโดยรวมได้ปฏิเสธกษัตริย์นั้นและเหตุการณ์เหล่านั้นที่ตามมาซึ่งต้องถูกทำให้สำเร็จจริง (การทนทุกข์ของพระคริสต์ การถูกตรึงกางเขน การ

สิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์) ไม่ได้นำทันทีไปสู่การโค่นล้มอาณาจักรทั้งหลายของคนต่างชาติ การฟื้นคืนของพระที่นั่งของดาวิดและการครอบครองของพระคริสต์เหนือชนชาติอิสราเอลตามที่ผู้คนคิดว่ามันน่าจะทำให้เกิดขึ้น หากพวกยิวเหล่านั้นในฐานะประชาชาติหนึ่งได้กลับใจและหันมาหาพระองค์ในความเชื่อที่ช่วยให้รอด มันไม่ทำให้เกิดประโยชน์อันใดที่จะคาดเดาว่าสิ่งใดอาจเกิดขึ้นได้บ้าง แน่นอนว่าสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้วนั้นพระเจ้าทรงทราบอยู่ก่อนแล้ว

“ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” จะถูกประกาศอีกในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง (มธ. 24:14) หลังจากที่สาวกสิบสองคนนั้นประกาศข่าวประเสริฐนี้พร้อมกับการเน้นหนักเรื่องอาณาจักรที่จะมานั้น (มธ. 10:7) และถูกข่มเหง และข่าวประเสริฐนั้นถูกปฏิเสธในพื้นที่ส่วนใหญ่ที่ถูกจับจองโดยพวกยิว เราก็ไม่พบคำเรียกนี้ถูกใช้อีก นักเทศน์ทั้งหลายควรเทศนาข่าวประเสริฐเดิมนี้ ข่าวดีเกี่ยวกับความรอดเดิมนี้ แต่มันไม่จำเป็นหรือมุ่งเน้นที่อาณาจักรหนึ่งซึ่งมาใกล้แล้ว

เราหมายเหตุในกิจการ 1:3 ว่าพระเยซู หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทรงใช้เวลาสี่สิบวันกับพวกสาวก “ตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า” และคำเรียกอาณาจักรของพระเจ้าก็ถูกใช้บ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ และบางครั้ง อย่างน้อย มันก็หมายถึงความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในปัจจุบันของพระคริสต์และความรอด (ยอห์น 3:3, 5) อย่างไรก็ตาม คำเรียก อาณาจักรแห่งสวรรค์ และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ดูเหมือนจะถูกใช้ในข่าวประเสริฐของมัทธิวเพราะข่าวประเสริฐนี้มุ่งเน้นที่พวกยิวเป็นพิเศษ พวกยิวสนใจในทันทีเกี่ยวกับการฟื้นคืนของพระที่นั่งของดาวิดและการรวบรวมชนชาติอิสราเอลที่กระจัดกระจายไปนั้นกลับคืนมาและการช่วยพวกเขาให้พ้นจากการปกครองของโรมมากกว่าที่พวกคนต่างชาติสนใจ ฉะนั้นข่าวประเสริฐที่มัทธิวเรียบเรียง ซึ่งมีสีสันแบบคนยิวมากกว่าข่าวประเสริฐที่เขียนโดยมาระโก ลูกา และยอห์น จึงใช้คำเรียกเหล่านี้ที่ตั้งตาคอยการครอบครองของพระคริสต์

มัทธิว 5

ข้อ 1, 2:

5:1 และเมื่อทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาลูกหนึ่ง และเมื่อพระองค์ประทับแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ 5:2 และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ของพระองค์และทรงสั่งสอนพวกเขา โดยตรัสว่า

เริ่มต้นคำเทศนาบนภูเขา

จำไว้ว่าเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในแคว้นกาลิลีบนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเมืองคาเปอรนาอุม บนทะเลกาลิลี บัดนี้เมืองคาเปอรนาอุมเป็นบ้านของพระองค์ (มธ. 4:13) มีฝูงชนจำนวนมหาศาลอยู่ด้วย เราคิดว่ามีถึงหลายพันคนจากเขตแดนที่กว้างขวาง (มธ. 4:24, 25)

พระเยซู ผู้ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอย่างสมบูรณ์ พระบุตรของพระเจ้า ทรงเริ่มเข้าสู่งานรับใช้ของพระองค์ทันทีหลังจากพระองค์ทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมา (มธ. 3:16; ลูกา 3:22; ลูกา 4:18, 19) อย่าถือว่าคำเทศนาบนภูเขานี้เป็นความพยายามที่ยากหนักหนาของนักเทศน์หนุ่มคนหนึ่ง มันเป็นพระราชกิจที่สมบูรณ์และเปี่ยมสง่าราศีของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ

มัทธิว บทที่ 5, 6 และ 7 มีคำเทศนาบนภูเขาที่โด่งดังนี้ มันถูกถือว่าเป็นคำเทศนาที่มหัศจรรย์มากที่สุดเกี่ยวกับการประพฤติของมนุษย์เท่าที่เคยถูกเทศนา ในพระคัมภีร์หรือนอกพระคัมภีร์ ที่ได้รับการดลใจหรือไม่ได้รับการดลใจ มีข้อพระคำหลายข้อที่เราควรท่องจำ และทั้งสามบทนี้ก็ควรค่าแก่การท่องจำ เราหวังว่านักเรียนทุกคนจะท่องจำสิบสองข้อแรกของบทนี้ไว้- “พรอันเปี่ยมล้น” หรือ “ผู้ที่ได้รับพร”

ข้อ 3:

5:3 “บรรดาผู้ที่ยากจนในจิตวิญญาณย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา

คนยากจนผู้ได้รับพร

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลูกา 6:20 จงสังเกตว่าลูกากล่าวว่า “ยากจน” ขณะที่มัทธิวกล่าวว่า “ยากจนในจิตวิญญาณ” ความหมายนั้นเหมือนกัน ขณะที่มัทธิวลงลึกรายละเอียดมากกว่า ลูกากล่าวว่า “อาณาจักรของพระเจ้า” ขณะที่มัทธิวกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” การเป็นคนยากจนนั้นก็ถือว่าเป็นพร โดยเฉพาะหากว่าความยากจนนั้นถูกรู้สึกในจิตวิญญาณ จงเปรียบเทียบข้อนี้กับ “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี” (ลูกา 6:24) พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงหมายความว่ามันดีที่เป็นคนยากจนโดยที่ไม่มีความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณใด ๆ หรือคุณธรรมฝ่ายวิญญาณใด ๆ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงหมายความว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า มันเป็นพรที่จะมีความถ่อมใจของคนยากจน ใจที่แตกสลายของคนยากจน ถ้ามนุษย์คนใดรู้สึกถึงความต้องการของตน ความยากจนของตน จนเขาสามารถอธิษฐานในฐานะคนยากจนและขัดสนที่อ้อนวอนขอความช่วยเหลือ คนนั้นก็ได้รับพร เพราะพระเจ้าจะทรงฟังเขา ผู้ที่ยากจนในจิตวิญญาณคือคนเหล่านั้นที่มองเห็นการช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของตนและมองเห็นว่าสิ่งที่ไม่จีรังทั้งหลายนั้นไร้ค่าขนาดไหน-ความมั่งคั่ง บ้านเรือน ที่ดิน ชื่อเสียง คนที่มั่งมีอาจ “ยากจนในจิตวิญญาณ” ได้ คนที่ยากจนอาจเย่อหยิ่งและโอหังและไม่มีคุณธรรมเหล่านั้นของคนยากจน

เลย และพลาดพระพรนั้นที่พระเจ้าทรงหมายไว้สำหรับคนยากจน ดู วิวรณ์ 3:17, 18 ที่พระเจ้าทรงพรรณนาถึงคนเหล่านั้นที่ไม่รู้สึกยากจนเลยแต่ในความเป็นจริงนั้นยากจนแร้นแค้นในสายพระเนตรของพระองค์ คนเหล่านี้พลาดพระพรของพระเจ้าไป จงเปรียบเทียบตรงนี้กับยากอบ 2:1-6 ยากอบ 2:5 พูดถึงคนยากจนว่าเป็น “ทายาททั้งหลายแห่งอาณาจักร” เหมือนมัทธิว 5:3 กล่าว

พระเจ้าทรงรักคนยากจนมากเป็นพิเศษ พระองค์จะไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของคนเหล่านั้นที่ไม่ช่วยเหลือคนยากจน (สภษ. 21:13; อสย. 58:7, 10; สภษ. 14:31; สดด. 41:1; สภษ. 19:17) พระเจ้าทรงห้ามพวกคนที่ให้กู้ยืมเงินไม่ให้เก็บเสื้อผ้าของคนยากจนไว้เป็นของค้ำประกัน (อพย. 22:25-27) พระเยซูทรงประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกคนยากจนเป็นพิเศษ (มธ. 11:5) และในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย เราถูกกำชับมากเป็นพิเศษให้ “พาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามา” (ลูกา 14:21) คนยากจนมีพระพรมากมายที่คนรวยไม่มี: ปกติแล้วคือสุขภาพดีกว่า ชีวิตคู่ที่มีความสุขกว่า ลูกหลายคนกว่า ความกังวลน้อยกว่า การฆ่าตัวตายน้อยกว่า และเข้าถึงด้วยข่าวประเสริฐได้ง่ายกว่า (ลูกา 18:23-25; มาระโก 12:37) ลาซารัส ขอทานยากจนนั้น ได้รับความรอด ขณะที่เศรษฐีผู้นั้นหลงหาย (ลูกา 16:22, 23) พระเยซูทรงเป็น “มิตรสหายของคนยากจน” โอ คริสเตียนเอ๋ย อย่าขวนขวายที่จะเป็นคนมั่งมีเลย ตรงกันข้าม “จงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่” (ฮบ. 13:5; 1 ทธ. 6:6-11) จงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน (มธ. 6:33) และวางใจพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงรักคนยากจน!

พระเยซูเอง “ถึงแม้ว่าพระองค์เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวกท่านโดยความยากจนของพระองค์ จะได้เป็นคนมั่งมี” (2 คร. 8:9) พระคุณอันหาที่สุดมิได้จริง ๆ! พระองค์ทรงประสูติในคอกสัตว์และถูกวางในรางหญ้าที่ขอยืมมาเมื่อไม่มีที่ให้พระองค์ในโรงแรม แม้พวกสุนัขจิ้งจอกมีโพรงและพวกนกในอากาศมีรัง บุตรมนุษย์ก็ทรงไม่มีที่ ๆ จะวางศีรษะของพระองค์ (มธ. 8:20) และเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรงเหลือแต่เสื้อไร้ตะเข็บตัวหนึ่งและทรงถูกฝังในอุโมงค์ที่ขอยืมมา (ยอห์น 19:23, 24; มธ. 27:60) คนยากจนทุกคนควรรักพระเยซูคริสต์

ข้อ 4:

5:4 บรรดาผู้ที่ร่ำไห้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าเขาทั้ง หลายจะได้รับการปลอบประโลม

ผู้ร่ำไห้ที่ได้รับพร

นี่เป็นภาพที่ขัดแย้งกัน ดูเหมือนพระเยซูจะตรัสว่าการโศกเศร้านั้นเป็นความสุข การเคราะห์ร้ายนั้นเท่ากับเป็นการเคราะห์ดี ว่าเราควรชื่นชมยินดีที่ร้องไห้ แท้จริงแล้ว นั่นเป็นความจริง แม้มันดูเหมือนไม่เป็นเช่นนั้นในสายตาของสติปัญญาแบบมนุษย์ก็ตาม แต่มันหมายความตามที่กล่าว และพระเยซูตรัสเพิ่มเติมเกี่ยวกับมันซึ่งถูกบอกเล่าในลูกา 6:21 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่หิวเวลานี้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกท่านจะได้อิ่มบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ย่อมได้รับพร เพราะว่าพวกท่านจะได้หัวเราะ” ความชื่นชมยินดีออกมาจากความเศร้าโศก และพระพรออกมาจากความลำบาก จงสังเกตพระพรเหล่านั้นบางประการที่พระคัมภีร์กล่าวว่าออกมาจากความเศร้าโศก: (1) พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ผู้ที่มีใจแตกสลาย (สดด. 34:18); (2) พระเจ้า

ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้ที่มีใจแตกสลาย (สดด. 51:17); (3) ความทุกข์ลำบากกระทำให้เกิดความอดทน พัฒนาอุปนิสัย (รม. 5:3); (4) “ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” (2 คร. 4:17) นั่นคือ บำเหน็จแสนวิเศษในสวรรค์ จงเปรียบเทียบพระคำข้อนี้กับวิวรณ์ 7:17 และ 21:4 ทุกความโศกเศร้าของคริสเตียนจะได้รับบำเหน็จตอบแทนหลายเท่าในสวรรค์ ช่างน่าเศร้าที่จะพลาดความชื่นบานในสวรรค์เพราะเราไม่เคยร่ำไห้บนโลกนี้เลย!

การร่ำไห้และความเศร้าโศกบางครั้งนำการฟื้นฟูมา (อสย. 66:8; โยนาห์ 2:5-10; สดด. 126:5, 6) จงเปรียบเทียบพระคำข้อนี้กับพระสัญญาอันเปี่ยมสุขนั้นเช่นกันที่ว่า “การร้องไห้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาในเวลาเช้า” (สดด. 30:5) เสียงหัวเราะบ่อยครั้งไปพร้อมกับความเย่อหยิ่ง การไม่แยแสและความคิดที่อยู่ฝ่ายโลก การร้องไห้ไปพร้อมกับการอธิษฐาน ความชอกช้ำ ความสำนึกผิดและความถ่อมใจเฉพาะคนเหล่านั้นที่รู้จักความโศกเศร้าสามารถอยู่ใกล้พระผู้ช่วยให้รอดและเข้าใจพระผู้ช่วยให้รอดได้ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น “คนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคุ้นเคยกับความระทมทุกข์” (อสย. 53:3; มธ. 26:37, 38) ดู ยากอบ 4:9, 10 เหล่าผู้ยิ่งใหญ่แห่งพระคัมภีร์เป็นผู้มีน้ำตา: เยเรมีย์ (พคค. 1:12; ยรม. 9:1); ดาวิด (สดด. 6:6; 42:3); เปาโล (กิจการ 20:31; รม. 9:2, 3; 2 คร. 2:4; 2 คร. 4:8-10; ฟป. 3:18)

บ่อยครั้งความโศกเศร้านำเหล่าคนบาปมารับความรอด ความตายของลาซารัสได้เกิดขึ้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า (ยอห์น 11:4, 14, 15) และนำผู้อื่นมารับความรอด (ยอห์น 12:10, 11)

พระเจ้าทรงอยู่ใกล้หญิงม่ายและลูกกำพร้ามากกว่าภรรยาที่มีสามีอยู่หรือเด็กที่ได้รับการปกป้องดูแล ทรงอยู่ใกล้คนยากจนมากกว่าคนมั่งมี ทรงอยู่ใกล้ผู้หิวโหยมากกว่าผู้ที่อิ่มหนำ การเจอกับเรื่องร้าย ๆ และความเศร้าโศกบนโลกนี้ เหมือนลาซารัสขอทานนั้น และได้รับการปลอบประโลมใจในภายหลัง ก็ดีกว่าการมีทรัพย์สมบัติบนโลกนี้และต้องทนทุกข์ทรมานในภายหลัง เหมือนเศรษฐีนั้น (ลูกา 16:25) ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเศร้าโศก! คนเหล่านั้นที่ร่ำไห้ก็ได้รับพร! ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการปลอบประโลมใจนั้น

ข้อ 5:

5:5 บรรดาผู้มีใจอ่อนสุภาพย่อมได้รับพร ด้วยว่า พวกเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก

ผู้มีใจอ่อนสุภาพที่ได้รับพร

พระเยซูกำลังยกคำพูดจากเพลงสดุดี 37:11 ดูเพลงสดุดี 25:9 เช่นกัน ความมีใจอ่อนสุภาพเป็นอีกคำหนึ่งที่หมายถึงความถ่อมใจ ดู ยากอบ 4:10; 1 เปโตร 5:6; ลูกา 14:11 มรดกที่ทรงสัญญาไว้แก่ผู้มีใจอ่อนสุภาพจะมาเมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก ตอนนี้คนที่เย่อหยิ่ง คนโอหัง คนมั่งมี คนที่ชอบทำสงคราม คนเห็นแก่ตัว คนโหดร้าย ครอบครองบนแผ่นดินโลกเสียส่วนใหญ่ ข้อ 5 ตรงนี้เป็นพระสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์ จงสังเกตว่ามันอยู่บน “แผ่นดินโลก” เราถูกสอนให้อธิษฐานว่า “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างที่น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์” (มธ. 6:10) การครอบครองของพระคริสต์จะอยู่บนแผ่นดินโลก

พร้อมกับพระที่นั่งของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม (อสย. 2:1-4; 11:9; วว. 5:10) จงสังเกตว่าพระสัญญาเหล่านี้หลายข้อกล่าวชัดเจนว่าอาณาจักรนั้นจะอยู่บน “แผ่นดินโลก” และดู มีคาห์ 4:1-8 และลูกา 19:17-19 คนมีใจอ่อนสุภาพจะไม่ได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดกอย่างเต็มที่จนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

ข้อ 6:

5:6 บรรดาผู้ซึ่งหิวและกระหายความชอบธรรม ย่อมได้รับพร ด้วยว่าเขาทั้งหลายจะได้อิ่มบริบูรณ์

ความหิวใฝ่หาพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา

คำเชิญชวนมากมายถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์สำหรับคนเหล่านั้นที่กระหาย ดู อิสยาห์ 55:1, 2; ยอห์น 4:10-14; วิวรณ์ 21:6; 22:17 ความกระหายฝ่ายวิญญาณเป็นคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวไว้ว่า “กวางกระเสือกกระสนหาบรรดาลำธารที่มีน้ำไหลฉันใด จิตใจของข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพเจ้ากระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อใดหนอข้าพเจ้าจะได้มาและปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า” (สดด. 42:1, 2) พระเจ้าทรงมองเห็นความปรารถนาของจิตวิญญาณเช่นเดียวกับทรงได้ยินเสียงร้องที่ถูกพูดออกมา

พระสัญญาที่คล้ายกันคือ อิสยาห์ 44:3, “เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และน้ำทั้งหลายลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราบนเชื้อสายของเจ้า และพรของเราบนลูกหลานของเจ้า”

สิ่งที่เป็นสุขเกี่ยวกับการหิวและการกระหายหาความชอบธรรมก็คือว่า ผู้นั้น “จะอิ่มหนำ” แน่นอนว่าสุดท้ายแล้วคริสเตียนทุกคนจะอิ่มด้วยความชอบธรรม จะเป็นสารพัดที่พวกเขาใฝ่ฝันที่จะเป็น และปราศจากบาป ถ้าผู้คนโหยหาที่จะเป็นคนชอบธรรม พวกเขาก็จะเป็นคนชอบธรรม และนั่นเป็นความคิดอันเปี่ยมสุข แต่นั่นไม่ใช่ความหมายหลักตรงนี้ คนเหล่านั้นที่หิวโหยและกระหายหาความชอบธรรมจะอิ่มด้วยความชอบธรรมซึ่งดีกว่าความชอบธรรมใด ๆ ของพวกเขาเองตั้งเยอะ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่หิวใฝ่หาความชอบธรรมต้องหันมาพึ่งพระคริสต์และในการต้อนรับพระองค์พวกเขาก็จะอิ่มด้วยความชอบธรรม เนื้อหาส่วนใหญ่ของหนังสือโรมถูกเขียนเพื่อบอกเล่าเกี่ยวกับความชอบธรรมนั้นของพระเยซูซึ่งคนบาปที่น่าสังเวชและไม่คู่ควรสามารถรับไว้เป็นของตนได้และอิ่มหนำ ความชอบธรรมนั้นของพระเจ้าถูกเผยให้ประจักษ์ในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั้นซึ่งชดใช้บาป (รม. 3:21-26) จงอ่านพระคำตอนนั้นอย่างตั้งใจ ความชอบธรรมนี้ถูกรับเอา “โดยความเชื่อของพระเยซูคริสต์” “อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (รม. 4:3) ฉะนั้นทุกคน “ที่ไม่อาศัยการกระทำ [ไม่มีความชอบธรรมที่เป็นของตัวเอง] แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม” (รม. 4:5) เปาโลยกคำพูดของดาวิดซึ่งพรรณนา “ความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ” (รม. 4:6-8) จงเปรียบเทียบกับเพลงสดุดี 32:1, 2 โรม 4:6 ใช้ภาษาที่คล้ายกันกับมัทธิว 5:6 ซึ่งทั้งสองแห่งกล่าวถึงผู้ที่ได้รับพรซึ่งหิวโหยและกระหายหาความชอบธรรมและได้รับมัน แต่ไม่ใช่ความชอบธรรมแบบมนุษย์; มันคือความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งถูกนับให้เป็นของเขา

อ่านโรม 10:1-13 จงขีดเส้นใต้คำว่าความชอบธรรมในพระคำตอนนี้ ข้อ 10 แสดงให้เห็นว่าความชอบธรรมนั้นถูกรับไว้โดยความเชื่อ โรม 10:4 สรุปย่อเรื่องทั้งหมดว่า “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” ทุกคนที่หิวใฝ่หาความชอบธรรมจะต้อนรับพระคริสต์ด้วยใจยินดี คนเหล่านั้นที่ไม่อยากได้พระคริสต์ก็ไม่อยากได้ความชอบธรรม คำเทศนาบนภูเขานั้นไม่ใช่พระราชบัญญัติทั้งหมด ส่วนใหญ่ของมันคือข่าวประเสริฐ เช่นในข้อ 6

จงจดจำไว้ว่าพระคริสต์ทรงเรียกพระองค์เองว่าขนมปังนั้นจากสวรรค์ (ยอห์น 6:33-58) ขนมปังนี้ถูกรับเอาโดยการเชื่อวางใจพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมที่แท้จริงและไม่มีความรอดที่ปราศจากการกินและการดื่มจากพระคริสต์โดยความเชื่อ พระเยซูตรัสถึงบรรดาการงานและความชอบธรรมว่า “นี่แหละเป็นงานของพระเจ้า คือที่ท่านทั้งหลายเชื่อในท่านผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมานั้น” (ยอห์น 6:29) สรรเสริญพระเจ้าที่คนเหล่านั้นที่กระหายและหิวได้รับเชิญอย่างเต็มที่ให้อิ่มหนำด้วยพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า

ข้อ 7:

5:7 บรรดาผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกเขาจะได้รับความเมตตา

พระพรนั้นของการเป็นคนเปี่ยมเมตตา

ในมัทธิว 18:23-35 พระเยซูประทานคำอุปมาหนึ่งพร้อมกับบทเรียนที่ชัดเจนนี้ว่า ‘จงยกโทษหากท่านอยากได้รับการยกโทษ’ พระองค์ทรงสอนเราด้วยซ้ำให้จดจำเรื่องนี้ไว้เวลาที่เราอธิษฐาน และให้ยกโทษให้คนทั้งปวง (มธ. 6:12, 14, 15; มาระโก 11:25, 26) การที่เราแสดงความเมตตาแก่ผู้อื่นเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการที่พระเจ้าจะทรงแสดงความเมตตาแก่เราและตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเรา อีกฟากของเรื่องนี้ถูกแสดงภาพในยากอบ 2:13 ถ้าเราตัดสินอย่างรุนแรง เราก็จะถูกพิพากษาอย่างรุนแรง ข้อพระคำเหล่านี้มีความสำคัญมาก ผมขอเสนอแนะให้คุณท่องจำเอเฟซัส 4:32 มากเป็นพิเศษ จงสังเกตว่าเราจะต้องยกโทษให้คนเดิมนั้นกี่ครั้ง- 490 ครั้ง! (มธ. 18:21, 22) การยกโทษให้หมายถึงการมีจิตใจที่เหมือนพระคริสต์ และไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้พระบิดาพอพระทัยมากกว่านี้หรือทำให้การได้รับการยกโทษของคุณเองแน่นอนมากกว่านี้ พระสัญญาหนึ่งที่มีพลังมากเป็นพิเศษเกี่ยวกับเรื่องนี้คือลูกา 6:36, 37: “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตา เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านมีพระทัยเมตตาด้วย อย่ากล่าวโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่าปรับโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกปรับโทษ จงยกโทษให้ และท่านทั้งหลายจะได้รับการอภัยโทษ”

ถ้าผู้ใดอ่านข้อความนี้โดยที่ยังมีความแค้นอยู่ในใจ การไม่ยอมยกโทษให้ใครก็ตามในโลก ผมก็ขออ้อนวอนคุณตอนนี้ ก่อนที่คุณจะอ่านจบหน้านี้ ให้คุณยกโทษการละเมิดนั้น ลบมันออกไปและเอาหินสะดุดนั้นที่ขวางกั้นระหว่างคุณกับพระเจ้าออกไปเสีย จงยกโทษและคุณจะได้รับการยกโทษจากพระเจ้า!

การได้รับพรนี้แน่นอนว่าหมายถึงพวกคริสเตียนเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม การกลับใจใหม่ที่แท้จริงในใจของคนบาปคนใดก็ดูเหมือนว่าจะเป็นการมีความเมตตาต่อผู้อื่นด้วย กระนั้นคนบาปที่หลงหายคนใดก็รับความรอดในทันที ได้รับการยกโทษจากบาปทั้งสิ้น เมื่อเขามีความเชื่อด้วยใจสำนึกผิดในทันที ในที่นี้การยกโทษหมายถึงการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าที่กลับคืนมา การชำระให้สะอาดซึ่งคริสเตียนทั้งหลายต้องการทุกวัน

และถูกสอนให้อธิษฐานขอ (มธ. 6:12-14)

ข้อ 8:

5:8 บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ในใจย่อมได้รับพร ด้วยว่า เขาทั้งหลายจะได้เห็นพระเจ้า

ผู้มีใจบริสุทธิ์ที่ได้รับพร

ความหมายสองประการเป็นไปได้ในที่นี้:

1. คนที่รับการชำระให้สะอาดแล้วในใจ นั่นคือ บังเกิดใหม่แล้ว ก็จะเห็นพระเจ้า นั่นคือ จะรับความรอด พระเจ้าทรงชำระใจของคนบาปทั้งหลายให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ (กิจการ 15:9) พระคำกล่าวอีกว่าผู้คน 'ชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ในการเชื่อฟังความจริงนั้น' (นั่นคือ ข่าวสารข่าวประเสริฐที่สั่งให้กลับใจใหม่และเชื่อ); การชำระให้บริสุทธิ์นี้เป็นการงานหนึ่งโดยทางพระวิญญาณและผู้ที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์เช่นนั้นก็ได้บังเกิดใหม่แล้ว (1 ปต. 1:22, 23) และดู ทิตัส 2:14 ทุกคนที่กลับใจเชื่อก็กลายเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4) และเมล็ดของพระเจ้าดำรงอยู่ในคริสเตียนคนนั้นจนส่วนหนึ่งของคริสเตียนทุกคนทำบาปไม่ได้ (1 ยอห์น 3:9) จงสังเกตว่าการได้รับพรในที่นี้กล่าวว่า "บรรดาผู้ที่บริสุทธิ์ในใจย่อมได้รับพร" นั่นเป็นอีกวิธีของการกล่าวว่า 'ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่ได้รับใจดวงใหม่แล้วจากพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้บังเกิดใหม่'

2. ความหมายที่สองก็คือว่า เมื่อผู้ใดบริสุทธิ์ในความคิดและชีวิตของตนและให้องค์พระผู้เป็นเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งและหันเสียจากการรักโลกและบาป เขาก็จะรู้สึกถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า มาเข้าเฝ้าพระเจ้าแบบหน้าต่อหน้า พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกว่าพระองค์และพระบิดาจะทรงสำแดงพระองค์เอง (โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์) แก่คนเหล่านั้นที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ (ยอห์น 14:15-26) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยพระบิดาแก่เราและโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่เหล่าคริสเตียนที่รักพระคริสต์จนถึงขนาดที่ถือรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์และมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ พร้อมกับเรื่องนี้ในความคิด อัครทูตเปาโลโดยการดลใจจากพระเจ้าบัญชาทิโมธีว่า "จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์" (1 ทธ. 5:22) สองทิโมธี 2:19-22 กล่าวถึงหัวข้อเดียวกัน เขาจะต้อง "หนีเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว...จากใจบริสุทธิ์" ทิโมธีจะต้องเป็นแบบอย่างในความบริสุทธิ์ (1 ทธ. 4:12) และจะต้องปฏิบัติต่อสตรีคริสเตียนทั้งหลาย "พร้อมกับความบริสุทธิ์ทุกอย่าง" (1 ทธ. 5:2) เสียงร้องทูลของดาวิดในเพลงสดุดี 51 โดยเฉพาะข้อ 2, 7, 10 คือการร้องขอใจที่บริสุทธิ์ ขอพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของเราทรงโปรดล้างและชำระใจของผู้อ่านทุกท่านให้สะอาดและทำให้มันบริสุทธิ์ในสายพระเนตรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อที่เราเองเช่นกันจะได้เห็นพระเจ้า ที่เราจะได้รับการเปิดเผยเกี่ยวกับพระองค์แบบวันต่อวันผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และผ่านทางพระวจนะนั้น

ข้อ 9:

5:9 บรรดาผู้สร้างสันติย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวก เขาจะถูกเรียกว่าเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า

ผู้สร้างสันติที่ได้รับพร

พระเยซู พระบุตรของพระเจ้าเอง ทรงเป็นผู้สร้างสันติที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ฉะนั้นจึงเหมาะสมจริง ๆ ที่ผู้สร้างสันติคนอื่น ๆ ควรถูกมองว่าเป็นเหมือนพระเยซูและถูกเรียกว่าเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า การสร้างสันติเป็นอีกคำเรียกที่หมายถึงความรักฉันท์พี่น้อง โลกภายนอกไม่รับรู้คุณธรรมแบบคริสเตียนหลายประการ แต่มันรับรู้คุณธรรมแห่งความรักฉันท์พี่น้อง “โดยสิ่งนี้คนทั้งปวงจะทราบว่าท่านทั้งหลายเป็นสาวกของเรา ถ้าพวกท่านมีความรักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:35) ความรักเป็นเหรียญเงินที่ใช้ได้ในทุกตลาด เหรียญตราแห่งทางของพระเจ้าซึ่งบรรดาคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดยอมรับ คริสเตียนมากมายจริง ๆ สูญเสียอิทธิพลทั้งสิ้นของตนเพื่อพระเจ้าไปเพราะพวกเขาไม่ชอบสันติ แต่ชอบหาเรื่องทะเลาะ ไม่มีใจกรุณาและยกโทษให้ แต่มีใจขมขื่นและเต็มไปด้วยความเกลียดชัง! พระคัมภีร์มีคำเตือนมากมายเกี่ยวกับพวกชอบแส่ พวกชอบยุ่งเรื่องของคนอื่นและพวกชอบนินทา ดู สุภาษิต 26:20, 1 ทิโมธี 5:13, 2 เธสะโลนิกา 3:11 และ 1 เปโตร 4:15

การสร้างสันติเกี่ยวข้องกับคุณธรรมแบบคริสเตียนทุกประการ ความรักฉันท์พี่น้อง ความไม่เห็นแก่ตัว ความถ่อมใจ การยกโทษให้ ดู โรม 12:18; โรม 14:19; 1 เธสะโลนิกา 5:13; 2 ทิโมธี 2:22; ฮีบรู 12:14; ยากอบ 3:17, 18 แบบอย่างอันโด่งดังของการสร้างสันติในภาคพันธสัญญาเดิมได้แก่ แบบอย่างของอับราฮัม (ปฐมกาล 13:8, 9) ของอิสอัค (ปฐมกาล 26:17-22) ของยาโคบ (ปฐมกาล 32:13 ถึง 33:4) จงจดจำว่าเหล่าผู้สร้างสันติจะถูกเรียกว่าเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า ผู้สร้างสันติก็มีความสุขและได้รับพรจริง ๆ!

ข้อ 10-12:

5:10 บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา

5:11 เมื่อคนทั้งหลายจะด่าว่าพวกท่าน และข่มเหงพวกท่าน และกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา พวกท่านย่อมได้รับพร

5:12 จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น ด้วยว่าบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะพวกเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายซึ่งอยู่ก่อนพวกท่านเหมือนกัน

ผู้ถูกข่มเหงก็ได้รับพร

จงสังเกตว่าการได้รับพรนี้มีพระพรเดียวกันกับของในข้อ 3 “...อาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา” (ข้อ 10) และ “บำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง” (ข้อ 12) จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับลูกา 6:22, 23 ข้อพระคำเหล่านี้กล่าวว่าคุณได้รับพรและมีความสุขหากคุณถูกข่มเหง แต่ลูกา 6:26 ให้อีกด้านของความจริงนี้ว่า “วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อมนุษย์ทุกคนจะพูดถึงพวกเจ้าในแง่ดี เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เท็จ” เครื่องหมายของผู้พยากรณ์แท้คือการถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม เครื่องหมายของผู้พยากรณ์เท็จคือความเป็นที่นิยมชมชอบ คริสเตียนทั้งหลายควรเป็นเหมือนพระเยซู และโลกได้เกลียดชังพระองค์และได้ข่มเหงพระองค์ (ยอห์น 15:18-21; ยอห์น 17:14) หลายครั้งคริสเตียนแท้ต้องทนทุกข์หากเขาซื่อตรงต่อพระคริสต์ จงสังเกตว่าสิ่งหนึ่งที่ยากที่สุดก็คือว่าเขาต้องทนทุกข์กับการถูกใส่

ร้ายและถูกกล่าวร้าย ผู้คน “จะกล่าวความชั่วร้ายทุกอย่างต่อพวกท่านเป็นความเท็จเพราะเห็นแก่เรา” (ข้อ 11) และจะ “ว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย” (ลูกา 6:22) นี่เป็นการได้รับพรประการสุดท้าย และภาระซึ่งดูเหมือนหนักกว่าภาระอื่นทั้งปวงก็มีพระพรที่ยิ่งใหญ่กว่าภาระอื่นทั้งปวง ขณะที่การได้รับพรอื่น ๆ ที่เหลือสำหรับผู้ยากจนในจิตวิญญาณ ผู้ร่ำไห้ ผู้มีใจอ่อนสุภาพ ผู้หิวและผู้กระหายหาความชอบธรรม ผู้เปี่ยมความเมตตา ผู้มีใจบริสุทธิ์และผู้สร้างสันติ ทั้งหมดถูกเรียกเพียงว่าผู้ที่ได้รับพร ในพระคำข้อเดียวสำหรับแต่ละพวก การได้รับพรนี้ก็ถูกกล่าวในพระคำสามข้อ ถูกกล่าวซ้ำและพร้อมกับคำบัญชาที่ชัดเจนว่า “จงปีติยินดีและมีความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น”! และในลูกาเราถึงกับได้รับคำบัญชาว่า “ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปีติยินดีและเต้นโลดด้วยความชื่นบาน”! ความเปี่ยมสุขสูงสุดของคริสเตียนคนใดก็คือการทนทุกข์เหมือนที่พระเยซูได้ทรงทนทุกข์ และเพราะเห็นแก่พระนามอ่อนหวานของพระองค์และไม่ใช่เพราะบาปใด ๆ ของเราเอง

ไม่มีพระพรเลยในการทนทุกข์เพราะบาปทั้งหลายของเรา (1 ปต. 2:19, 20) แต่เมื่อเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระเยซู บำเหน็จแสนวิเศษสักเพียงใดจะตกเป็นของเรา เราควรชื่นชมยินดีอย่างเปิดเผย อย่างมีความสุข อย่างเปี่ยมสง่าราศีหากบางครั้งเราได้รับอนุญาตให้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระเยซู มีบอกไว้เช่นกันใน 1 เปโตร 4:16 คริสเตียนแท้ควรคาดหมายการถูกข่มเหงเพราะว่าเขาจะได้รับมัน ดู 2 ทิโมธี 3:12 แบบอย่างของพระคริสต์และอัครทูตทุกคนโดยเฉพาะเปาโล ควรที่จะสอนเราให้คาดหมายการถูกข่มเหง สเปอร์เจียนถูกพวกแบ๊พติสในสมัยของเขาเกลียดชัง ถอนตัวจากสหภาพแบ๊พติสแห่งอังกฤษเพราะแนวคิดสมัยใหม่นิยมของมัน ฟินนีย์เป็นที่เกรงกลัวและถูกใส่ร้ายว่าเป็นพวกชอบใช้ความน่าตื่นตาตื่นใจ ถูกกล่าวหาว่ามีความเกินพอดีหลายอย่างทางศาสนาและสอนนอกรีต มูดี้ถูกเรียกว่า “มูดี้คนบ้า” ทอร์เรย์ถูกนับว่าเป็นคนคลั่งศาสนาเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์และการอธิษฐาน ถูกเข้าใจผิดและถูกให้ร้ายกระทั่งโดยพวกคริสเตียนที่ดีในวัยชราของเขา ใช่แล้ว เหล่าวิสุทธิชนที่ซื่อตรงที่สุดของพระเจ้าทนทุกข์กับการถูกข่มเหงมาแล้วทั้งนั้น พวกอัครทูต “มีความปีติยินดีที่เห็นว่า พวกเขาถูกนับว่าคู่ควรที่จะได้รับความอับอายเพราะพระนามของพระองค์” (กิจการ 5:41)

พระพรนี้ของการถูกข่มเหง พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งเราได้รับคำบัญชาให้มีความชื่นชมยินดีมากที่สุดเกี่ยวกับมัน มีบำเหน็จของมันหลัก ๆ แล้วในสวรรค์และในการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก เหมือนกับที่คนยากจนจะได้รับบำเหน็จของตนในอาณาจักรอันเปี่ยมสุขนั้นเช่นกัน คน ๆ หนึ่งอาจมีความสุขได้ที่ตนเป็นคนยากจนและยินยอมที่จะยากจนต่อไปเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เช่นเดียวกัน คริสเตียนคนใดควรเต็มใจที่จะถูกเข้าใจผิด ถูกข่มเหง และไม่ได้รับรางวัลจนกระทั่งเขาเสียชีวิต ชื่นชมยินดีในความหวังอันมีสุขนั้นซึ่งถูกตั้งไว้ตรงหน้าเขา พระเยซูก็ทรงทำเช่นนั้นตามที่คุณเห็นในฮีบรู 12:2 จงปลอบประโลมใจของพวกคุณโดยพระสัญญาอันมีสุขนั้นของโรม 8:17, 18 และ 2 โครินธ์ 4:8-18

ข้อ 13:

5:13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มของมันไปแล้ว จะทำให้มันมีรสเค็มอย่างไรได้ ตั้งแต่นั้นไปเกลือนั้นก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร นอกจากจะถูกโยนทิ้งเสีย และถูกเหยียบย่ำใต้เท้าของมนุษย์

คริสเตียนทั้งหลายเป็นเกลือที่รักษาไว้

คริสเตียนทั้งหลายเป็นเกลือแห่งแผ่นดินโลก เหมือนกับที่เกลือรักษาเนื้อสัตว์ไม่ให้เน่าเสีย คริสเตียนทั้งหลายก็เป็นวัตถุกันเสียอย่างหนึ่ง เราอาจแน่ใจได้ว่านานมาแล้วหายนะภัยที่น่ากลัวหลายอย่างคงจะทำลายประชากรของโลกไปแล้วหากไม่ใช่เพราะอิทธิพลที่รักษาไว้ของคริสเตียนทั้งหลาย พระเจ้าไม่อาจทำลายเมืองโสโดมพร้อมกับโลทที่อยู่ในนั้นได้ และหากตอนนั้นมีคริสเตียนถึงสิบคน พวกเขาก็คงเป็นเกลือซึ่งพอที่จะรักษาคนทั้งเมืองไม่ให้ถูกทำลายได้ (ปฐก. 18:23-32; ปฐก. 19:22) การวิงวอนเผื่อของโมเสสได้ช่วยรักษาชนชาติอิสราเอลไว้ไม่ให้ถูกทำลาย (อพย. 32:31-34) พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงกระทำกิจผ่านทางคริสเตียนทั้งหลายบัดนี้ก็ทรงถนอมรักษาอารยธรรมไว้เพื่อที่คนแห่งการบาปผู้น่ากลัวนั้นจะไม่อาจถูกเผยตัวและเข้ายึดครองโลกได้จนกว่าคริสเตียนทั้งหลายและพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกรับออกไปในการรับขึ้นนั้น (2 ธส. 2:1-8)

เกลือในสมัยพระคัมภีร์ไม่ได้บริสุทธิ์และเป็นเกลือแบบที่ถูกทำให้บริสุทธิ์แล้วเหมือนที่เรามีตอนนี้ เกลือสมัยก่อนทำจากเกลือหินหรือถูกรวบรวมมาจากน้ำทะเลที่ระเหยแล้ว มันจึงมีดินและแร่ธาตุอื่น ๆ บางตัวผสมอยู่ เกลือเช่นนั้น หากเจอกับน้ำและอากาศ อาจสูญเสียความเค็มของมันไปได้และคงเหลือแต่ส่วนที่เป็นขยะ คริสเตียนทุกคนก็เป็นเกลือบางส่วนและดินบางส่วน พร้อมกับธรรมชาติสองแบบ มนุษย์ใหม่และมนุษย์เก่า ลูกของพระเจ้าพร้อมกับธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังอันเก่า (รม. 7:14-25) ถ้าธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังได้มีชัยในชีวิตของคริสเตียนคนใด เกลือนั้นก็สูญเสียความเค็ม หรือรสชาติของมันไปเสียแล้ว นั่นคือ คริสเตียนคนนั้นได้สูญเสียอิทธิพลของตนที่จะเป็นพรและถนอมรักษาโลกไว้ และความเชื่อแบบคริสเตียนของเขาก็กลายเป็นเรื่องที่น่าเย้ยหยัน ถูกมนุษย์เหยียบย่ำใต้ฝ่าเท้า

ข้อ 14-16:

5:14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนเนินเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้
5:15 และมนุษย์ก็ไม่จุดเทียน และวางเทียนนั้นไว้ใต้ถัง แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน และเทียนนั้นก็ให้ความสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น
5:16 จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

คริสเตียนทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก

พระคริสต์เองทรงเป็นความสว่างของโลก (ยอห์น 1:4-9; ยอห์น 8:12; ยอห์น 9:5) พระองค์ตรัสในที่นี้ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก” คริสเตียนทั้งหลายควรส่องสว่างด้วยความสว่างและฤทธิ์เดชของพระคริสต์ในโลกนี้ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา เราถูกเรียกให้รับภารกิจเดียวกันกับพระคริสต์ (ยอห์น 14:12; ยอห์น 20:21; 1 ยอห์น 4:17) คริสเตียนเป็นเกลือ ความสว่าง และแม่น้ำที่มีน้ำไหล นั่นคือ แม่น้ำแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณ (ยอห์น 7:37-39) คริสเตียนเป็นท่อพระพรสำหรับความสว่างและฤทธิ์เดชของพระคริสต์หนทางเดียวที่มันจะเข้าถึงชาวโลกที่หลงหายรอบตัวเราได้ จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมาระโก 4:21 และลูกา 8:16 คริสเตียนทั้งหลายต้องเป็นดวงสว่างที่ลุกโชนและส่องสว่างอยู่เสมอเหมือนยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(ยอห์น 5:35) นำข่าวประเสริฐของพระคริสต์ออกไปถึงบรรดาคนบาป

ประทีปดวงหนึ่งที่อยู่ใต้ถังคงจะไม่ทำประโยชน์อันใด คริสเตียนที่ไม่ให้คำพยานเพื่อพระคริสต์ก็ไม่ทำประโยชน์อันใดเช่นกัน เทียนควรอยู่ “บนเชิงเทียน” (ข้อ 15) คริสเตียนก็ควรอยู่ในคริสตจักรสักแห่งเช่นกัน เชิงเทียนเป็นตัวแทนของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งในวิวรณ์ 1:20 คริสเตียนทั้งหลายควรปล่อยให้ความสว่างของตนส่องออกไปโดยการกล่าวยอมรับความเชื่อต่อหน้าผู้คน รับบัพติศมา ให้คำพยานต่อหน้าผู้คน ชนะจิตวิญญาณ ประกาศข่าวประเสริฐและมีการประพฤติดี

ชีวิตคริสเตียนไม่ควรถูกปิดซ่อนไว้เป็นความลับ อย่าเชื่อคำโกหกของซาตานที่ว่ามนุษย์สามารถใช้ชีวิตนอกคริสตจักรได้ดีพอ ๆ กับในคริสตจักร หรือเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าได้ดีพอ ๆ กับที่ไม่มีคำพยานต่อหน้าผู้คน จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมัทธิว 10:32, 33; โรม 10:9, 10; ฮีบรู 10:25 การประพฤติดีของคริสเตียนไม่ควรมีไว้แค่เพื่อโอ้อวด กระนั้นชีวิตและการงานที่ดีของเขาก็ควรส่องแสงต่อหน้าผู้คน (ข้อ 16) เพื่อที่พวกเขาจะสรรเสริญพระเจ้า

ข้อ 17-22:

5:17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง
5:18 เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง
5:19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะฝ่าฝืนพระบัญญัติที่น้อยที่สุดนี้สักข้อหนึ่ง และจะสอนมนุษย์ให้ทำอย่างนั้น ผู้นั้นจะถูกเรียกว่า ผู้น้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามและสอนพระบัญญัติเหล่านั้น ผู้นั้นเองจะถูกเรียกว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5:20 เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของพวกท่านจะไม่เกินกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่ได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลยไม่ว่าในกรณีใด
5:21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าฆ่าคน’ และผู้ใดก็ตามที่จะฆ่าคน จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งการพิพากษา
5:22 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่โกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งการพิพากษา และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวกับพี่น้องของตนว่า ‘คนไร้ปัญญา’ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งสภา แต่ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวว่า ‘เจ้าโง่’ จะต้องตกอยู่ในอันตรายแห่งไฟนรก

คริสเตียนและภาคพันธสัญญาเดิม

ภาคพันธสัญญาเดิม (พระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์) ยังเป็นพระวจนะของพระเจ้าและมีประโยชน์สำหรับคริสเตียนทั้งหลายเช่นเดียวกับภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูไม่ได้ทรงยกเลิกภาคพันธสัญญาเดิม พระบัญญัติด้านพิธีการบางข้อถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว แต่โดยรวมนั้น ภาคพันธสัญญาเดิมก็เต็มไปด้วยความหมายอันอุดมและคำบัญชาอันเปี่ยมสุขสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย คริสเตียนจำนวนมากเกินไปพยายามที่

จะเลี่ยงหน้าที่ของตนเกี่ยวกับการถวายสิบชักหนึ่ง ฯลฯ โดยการกล่าวว่าหน้าที่เหล่านั้นเป็น “พระราชบัญญัติ” พระราชบัญญัติไม่ถูกล้มเลิกไป แต่ยังมีความหมายฝ่ายวิญญาณสำหรับคริสเตียนอยู่ คริสเตียนทั้งหลายไม่อยู่ภายใต้พันธะหน้าที่ในการถือรักษาเรื่องทางพิธีการทั้งหลายอย่างการเข้าสุหนัต (1 คร. 7:18-20) วันสะบาโตของพวกยิวในวันเสาร์ (คส. 2:14-17) หรือโภชนาการของพวกยิวที่ห้ามกินเนื้อหมู ปลาที่ไม่มีเกล็ด ฯลฯ (1 ทธ. 4:4, 5) แต่บัญญัติด้านศีลธรรมทุกข้อที่เกี่ยวข้องในข้ออื่น ๆ ของบัญญัติสิบประการและในส่วนอื่น ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิมก็ยังเป็นมาตรฐานที่คริสเตียนทั้งหลายควรพยายามที่จะดำเนินชีวิตให้ได้ตามนั้นอยู่

ข้อ 20 อธิบายหน้าที่ของคริสเตียนทั้งหลาย พวกฟาริสีถือรักษาตัวอักษรของพระราชบัญญัติแบบภายนอก แต่ภายในเป็นพวกหน้าซื่อใจคด (มธ. 23; ลูกา 18:9-14) แต่คริสเตียนทั้งหลายควรมีพระราชบัญญัตินั้นจารึกอยู่ในใจของตน (ยรม. 31:33) นั่นคือ ความปรารถนาที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและถือรักษาจิตวิญญาณแห่งพระบัญญัติเหล่านั้น ความรักทำให้พระราชบัญญัติทั้งสิ้นสำเร็จจริง (มธ. 22:37-40; รม. 13:8-10; กท. 5:14) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ข้อ 20 หมายความว่า หากไม่มีใจดวงใหม่ ใจที่มีความชอบธรรมของพระคริสต์และมีความรักที่พระเจ้าทรงปลูกฝังไว้เพื่อจะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ไม่มีผู้ใดรอดได้ ความชอบธรรมนั้นที่เราต้องการคือ ความชอบธรรมที่เราได้รับในการบังเกิดใหม่ ซึ่งแตกต่างมากจริง ๆ จากความมีศีลธรรมของมนุษย์

ข้อ 21 และ 22 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนควรตีความพระราชบัญญัติ ไม่ใช่แค่คนเหล่านั้นที่ฆ่าคนจริง ๆ ที่มีความผิด แต่คนที่ “โกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ” หรือคนที่เรียกพี่น้องของตนว่า “คนไร้ปัญญา” หรือ “เจ้าโง่” ก็มีความผิดเช่นกัน คนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ผู้ซึ่งเหยียดหยามพี่น้องของตนมากพอจนเรียกเขาว่าคนโง่จะถูกลงโทษในนรกในฐานะฆาตกร มีความผิดโทษฐานละเมิดพระราชบัญญัติ! จงเปรียบเทียบข้อนี้กับการตีความของพระคริสต์เกี่ยวกับพระบัญชาเกี่ยวกับการเล่นชู้ในข้อ 27 และ 28 และความเกลียดชังก็เทียบเท่ากับการฆาตกรรม (1 ยอห์น 3:15)

บัญญัติสิบประการกล่าวว่า “เจ้าอย่าฆ่าคน” แต่คนที่เกลียดชังในใจของตนก็มีความผิดเรื่องฆาตกรรม (1 ยอห์น 3:15) และคนที่ดูหมิ่นพี่น้องของตนมากพอจนเรียกเขาว่าคนโง่ก็ตกอยู่ในอันตรายของไฟนรก

พระเยซูไม่ได้ตรัสขัดแย้งหรือบัญชาแย้งกับภาคพันธสัญญาเดิม

มันเป็นเรื่องที่สำคัญมากที่สุดในการมองเห็นว่าพระเยซูกำลังให้ความเห็นชอบและรับรองความจริงแท้ของภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด คำเรียก “พระราชบัญญัติ” ในข้อ 17 หมายถึงหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส คำเรียก “พวกศาสดาพยากรณ์” หมายถึงเหล่าศาสดาพยากรณ์ใหญ่และน้อยของภาคพันธสัญญาเดิม แต่โดยรวมแล้วคำเรียกทั้งสองในที่นี้หมายถึงภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด และพระเยซูได้เสด็จมามิใช่เพื่อที่จะทำลาย แต่เพื่อทำให้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง คนเหล่านั้นที่ชอบปฏิเสธบันทึกเรื่องการทรงสร้างในปฐมกาล เรื่องน้ำท่วมโลก หรือการอัศจรรย์เหล่านั้นของหนังสืออพยพต้องรับมือกับพระเยซูคริสต์ผู้ทรงประกาศว่าไม่มีสักตัวอักษรหรือสักจุด นั่นคือ ตัวอักษรที่เล็กที่สุดและส่วนของตัวอักษรหนึ่งในภาษาฮีบรู จะสูญไปจนกว่าจะสำเร็จจริงทั้งสิ้น

หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พระองค์ทรงประกาศอีกว่า คน ๆ หนึ่งเป็นคนโง่คือ ผู้มีใจเฉื่อยที่จะเชื่อสิ่งสารพัดที่พวกศาสดาพยากรณ์กล่าวไว้แล้ว “และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้งสองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง” (ลูกา 24:25-27) พระเยซูเจ้าทรงหมายถึง “พระคัมภีร์ทุกข้อ”; ภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดเป็นพระวจนะของพระเจ้าซึ่งได้รับการดลใจและผิดพลาดไม่ได้ พวกสมัยใหม่นิยมบางคนสอนเรื่อง “การเปิดเผยแบบเป็นลำดับ” ซึ่งโดยคำนี้พวกเขาหมายความว่าบางส่วนของพระคัมภีร์นั้นสมบูรณ์และบางส่วนก็สมบูรณ์น้อยกว่า ว่าพระคัมภีร์เป็นเพียงบันทึกเกี่ยวกับความคิดทางศาสนาและการเติบโตของชนชาติยิว มีการเปิดเผยบางอย่างจากพระเจ้า พวกสมัยใหม่นิยมบางคนอ้างว่าภาคพันธสัญญาเดิมไม่ให้ภาพที่แท้จริงของพระเจ้าและพวกเขายังตั้งตัวเป็นตุลาการเกี่ยวกับมาตรฐานทางศีลธรรมของภาคพันธสัญญาเดิมด้วย แต่คำสอนเช่นนั้นขัดแย้งกับคำตรัสที่ชัดเจนของพระเยซูคริสต์

การเปิดเผยในพระคัมภีร์เป็นลำดับเฉพาะในความหมายที่ว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับพระองค์เองและน้ำพระทัยของพระองค์ในการเปิดเผยอื่น ๆ เพิ่มเติม แต่ประโยคแรกในปฐมกาลเป็นพระวจนะที่แท้จริงของพระเจ้าอย่างผิดพลาดไม่ได้และอย่างสมบูรณ์พอ ๆ กับยอห์น 3:16

นักเรียนที่ตื้นเขินบางคนชอบพยายามทำให้พระเยซูเจ้าตรัสขัดแย้งกับพระองค์เองในบทที่ห้าเดียวกันนี้ของมัทธิว พวกเขาคิดแบบคนโง่ว่าพระเยซูทรงประณามคำสอนบางตอนของภาคพันธสัญญาเดิมหลังจากที่พระองค์ตรัสอย่างชัดแจ้งแล้วว่าพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์พินาศไปไม่ได้และว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพื่อจะทำลายภาคพันธสัญญาเดิม นักเรียนเช่นนั้นดึงความสนใจไปที่หกครั้งนั้นในบทนี้ที่พระเยซูตรัสว่า “มีกล่าวไว้ว่า...แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า...” หรือคำเรียกทั้งหลายที่คล้ายกัน ราวกับว่าพระเยซูตรัสแย้งกับภาคพันธสัญญาเดิม แต่พระองค์มิได้ทรงทำเช่นนี้ตามที่คุณจะเห็น

1. ในข้อ 21 และ 22 พระเยซูทรงรับรองคำบัญชาที่ชัดเจนของภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่า “เจ้าอย่าฆ่าคน...” แต่พระองค์ทรงเสริมการตีความของพระองค์เองเข้าไปว่าแม้กระทั่งความโกรธและการดูหมิ่นพี่น้องของตนก็เป็นบาปที่จะนำการพิพากษามา ไม่มีการบอกใบ้เลยสักนิดตรงนี้ว่าพระเยซูตรัสแย้งกับภาคพันธสัญญาเดิม!

2. ในข้อ 27, 28 พระเยซูไม่เพียงรับรองบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเล่นชู้ แต่ตรัสว่าพระเจ้าทรงถึงขั้นพิพากษาใจของมนุษย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาปนี้

3. ในข้อ 31, 32 พระเยซูไม่เพียงรับรองข้อห้ามของโมเสสเกี่ยวกับการหย่าร้าง แต่พระองค์ทรงเพิ่มข้อห้ามอื่น ๆ เข้าไปอีก

4. ในข้อ 33, 34 พระเยซูไม่เพียงรับรองคำบัญชาของภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่าคนเราไม่ควรผิดคำสัตย์ปฏิญาณของตน แต่ทรงเสริมเข้าไปว่าเรา “ไม่ควรสาบานเลย”

5. ในข้อ 38, 39 พระเยซูไม่เพียงรับรองคำบัญชาของภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่า “ตาแทนตา” แต่ตรัสว่าคริสเตียนควรเสนอทันทีที่จะชดใช้ให้สองเท่า หากเขาสมควรถูกตบที่แก้มข้างหนึ่ง เขาก็จะต้องเสนอแก้มทั้งสองข้าง หากเขาถูกฟ้องร้องให้ต้องเสียเสื้อนอกของตนไป เขาก็จะต้องให้เสื้อคลุมของเขาเช่นกัน หากเขาถูก

บังคับโดยกฎหมายที่ยุติธรรมให้ไปหนึ่งไมล์ในการทำให้คำบัญชาของภาคพันธสัญญาเดิมสำเร็จจริง เขาก็จะต้องไปสองไมล์

6. ในข้อ 43 และ 44 พระเยซูไม่เพียงทรงรับรองคำบัญชาที่ชัดเจนของภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่า “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า” แต่พระองค์ทรงทำลายการเพิ่มเข้ามานั้นของพวกธรรมาจารย์อย่างเปิดเผย ซึ่งสอนว่าพวกเขาควร “เกลียดชังศัตรูของเจ้า” ซึ่งขัดแย้งกับบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม ดู เลวีนิติ 19:17, 18 ภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้บัญชาผู้คนที่ใดเลยให้เกลียดชังเหล่าศัตรูของพวกเขา นั่นเป็นคำพูดขัดแย้งที่พวกอาจารย์ยิวได้เพิ่มเข้ามา

ในทุกกรณีพระเยซูไม่เพียงรับรองความจริงแท้ของบัญญัติภาคพันธสัญญาเดิม แต่ประทานการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณที่กว้างกว่าให้แก่มัน

ข้อ 23-26:

5:23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำของกำนัลของท่านมาถึงแท่นบูชาแล้ว และที่นั่นระลึกได้ว่า พี่น้องของท่านมีเหตุขัดเคืองต่อท่าน
5:24 จงวางของกำนัลของท่านไว้ที่นั่นตรงหน้าแท่นบูชา และไปตามทางของท่าน จงคืนดีกันกับพี่น้องของท่านเสียก่อน แล้วค่อยมาและถวายของกำนัลของท่าน
5:25 จงปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว ขณะที่ท่านไปตามทางกับเขา เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะถูกโยนเข้าไปในคุก
5:26 เรากล่าวความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้เลย จนกว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ

การทำการชดใช้ให้แก่ผู้ที่ถูกทำผิด
หรือผู้ที่ถูกล่วงเกิน

ข้อพระคำเหล่านี้มีความสำคัญเพื่อแสดงให้เห็นว่าเหตุใดคำอธิษฐานถึงไม่ได้รับคำตอบ เหมือนกับที่ยิวคนใดอยากนำเครื่องบูชาของตนมายังแท่นบูชา คริสเตียนคนใดก็ควรถวายคำอธิษฐานของตนแด่พระเจ้า และพระเจ้าจะไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของผู้ที่ไม่ยอมยกโทษให้พี่น้องของตน (มธ. 6:15; 18:35; มก. 11:25, 26) ตามข้อพระคำเหล่านี้ สันติในท่ามกลางพี่น้องคริสเตียนเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ควรพิจารณา มนุษย์ไม่อาจคืนดีกับพระเจ้าได้หากเขาไม่คืนดีกับมนุษย์ (1 ยอห์น 2:9; 1 ยอห์น 4:20) คริสเตียนทุกคนควร “ปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว” อย่าไปแค่ครึ่งทาง แต่ไปจนสุดทางเพื่อสร้างสันติ ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายผิด ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำเหล่านี้ ดู ข้อ 38 ถึง 42 ซึ่งกล่าวถึงการชดใช้เช่นกัน ความรัก การยกโทษให้ ความถ่อมใจ คำตอบอันอ่อนหวานซึ่ง “หันเหความโกรธไปเสีย” (สภษ. 15:1) และการตอบแทนความชั่วด้วยความดีจะสร้างสันติ ประหยัดค่าใช้จ่าย และไม่เป็นเหตุให้คริสเตียนผู้นั้นต้องสูญเสียสิ่งใดเลย ผมขอแนะนำผู้อ่านให้ดูสองบทยาวนั้นเกี่ยวกับ “Hindered Prayer” ในหนังสือของผู้แต่ง, *PRAYER-Asking and Receiving*

ในการเชื่อมโยงนี้ สุภาษิต 16:7 เคยเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่งสำหรับผมในการนำสันติให้เกิดกับบางคนที่ชั่วและไม่รับความรอด

ข้อ 27-30:

5:27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่าเล่นชู้’
5:28 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่มองผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น เขาก็ได้เล่นชู้กับหญิงนั้นในใจของตนแล้ว
5:29 และถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักตานั้นออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่จะเสียอวัยวะของท่านไปอย่างหนึ่ง และทั้งตัวของท่านจะไม่ถูกทิ้งลงในนรก
5:30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมือนั้นออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านที่จะเสียอวัยวะของท่านไปอย่างหนึ่ง และทั้งตัวของท่านจะไม่ถูกทิ้งลงในนรก

บาปอยู่ในใจซึ่งเป็นที่ ๆ พระเจ้าทรงเห็น

มนุษย์ตัดสินโดยสิ่งที่ปรากฏภายนอก แต่พระเจ้าทรงมองที่หัวใจ (1 ซมอ. 16:7) ฉะนั้นจริง ๆ แล้ว บาปทุกอย่างจึงมีต้นกำเนิดในใจ (มธ. 12:34, 35; 15:18, 19; ลูกา 6:45) ฉะนั้นชายหรือหญิง “ที่น่านับถือ” อาจเป็นคนเล่นชู้ที่เลวร้ายในใจก็ได้ ตาที่มองด้วยใจกำหนัด (ข้อ 29) ควรถูกตัดสินโดยคริสเตียนผู้นั้น และมือที่อาจคันยิบ ๆ ที่จะหยิบสิ่งซึ่งไม่ใช่ของ ๆ ตนไป (ข้อ 30) ควรที่จะทำให้ทุกคนตระหนักถึงความชั่วแห่งใจของตน ดูสิว่าพระเยซูทรงเสริมกำลังคำบัญชาในภาคพันธสัญญาเดิมอยู่เสมอ

ข้อพระคำเหล่านี้หมายความว่าการได้รับความรอดมีความสำคัญมากกว่าการมีดวงตาของคุณหรือการมีมือของคุณหรือการมีเท้าของคุณ; ว่าถ้ามันจำเป็นเพื่อที่จะหลีกไกลจากนรก คน ๆ หนึ่งควรเต็มใจที่จะควักตาของตนออก ที่จะตัดมือของตนทิ้ง หรือตัดเท้าของตนทิ้ง แน่นอนว่า ในความเป็นจริงแล้ว มันไม่จำเป็นเลยที่จะต้องควักตาของคุณออก แน่นอนว่ามันไม่จำเป็นเลยที่จะตัดมือหรือเท้าของคุณทิ้งเพื่อที่จะรับความรอด แต่บางครั้งคนบาปที่หลงหายคนใด ในการหันมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องสละทิ้งบางสิ่งที่ตนรักมากกว่าตาขวาของตนหรือมือของตนหรือเท้าของตน ฉะนั้นสิ่งใดก็ตามที่คน ๆ หนึ่งต้องเสียเมื่อเขาต้องสละทิ้งหลายสิ่งเพื่อหันมาหาพระเยซูและกลับใจเชื่อและรับความรอด การได้รับความรอดก็คุ้มค่ากับทุกสิ่งที่เขาต้องเสียและมากยิ่งกว่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่ง ผู้คนไม่ควรปล่อยให้สิ่งใดในโลกมาทำให้จิตวิญญาณของตนตกอยู่ในอันตราย

เราทุกคนเป็นผู้มีบาปหนา ดังนั้นความหวังเดียวสำหรับใครก็ตามในพวกเราคือความเมตตา ทุกคนต้องยอมรับว่าตนมีความผิดเรื่องบาปอันเลวร้ายในใจ จำไว้ว่าพระราชบัญญัติเป็นครูที่พาเรามาถึงพระคริสต์ (กท. 3:24) ฉะนั้นข้อพระคำเหล่านี้จึงแสดงให้เราเห็นว่าเราต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งมากขนาดไหน

ข้อ 29 และ 30 หมายความว่าทั้งร่างกายจะถูกโยนทิ้งในนรก ไม่มีร่างกายใดนอกจากร่างกายที่จับต้องได้ พระเยซูตรัสเรื่องเดียวกันในมัทธิว 10:28 ว่า “และอย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญาณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้ดีกว่า” แน่นอนว่าการโยนทิ้งร่างกายในนรกนี้จะมาหลังจากการฟื้นคืนชีพของคนที่ไม่รอด การฟื้นคืนชีพและการพิพากษาของผู้คนที่หลงหายถูกพรรณนาในวิวรณ์ 20:11-15 ตอนนี้วิญญาณของเหล่าคนบาปที่ตายไปแล้วก็อยู่ในนรก แต่ร่างกายของพวกเขาอยู่ในหลุมศพ หรืออาจอยู่ในทะเล แต่เมื่อร่างกายถูกทำให้เป็นขึ้นและพวก

เขาจะถูกพิพากษา เมื่อนั้นทั้งจิตวิญญาณและร่างกายจะถูกโยนทิ้งในนรก เหมือนที่พระเยซูตรัสไว้

ข้อ 31, 32:

5:31 มีคำกล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน ก็จงให้เขามอบหนังสือหย่าให้แก่ภรรยานั้น’

5:32 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน ยกเว้นสำหรับสาเหตุการล่วงประเวณี ก็ทำให้หญิงนั้นเล่นชู้ และผู้ใดก็ตามที่จะแต่งงานกับหญิงที่หย่ากันแล้ว ก็เล่นชู้

การล่วงประเวณี การเล่นชู้ไม่ยอมเลิก เป็น
เหตุผลเดียวที่อนุญาตให้หย่าร้างได้

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมัทธิว 19:3-12 ซึ่งครบถ้วนมากกว่า ดูมาระโก 10:2-12; 1 โครินธ์ 7:2-16 เช่นกัน ข้อ 31 อ้างอิงไปยังพระราชบัญญัติ 24:1-4 ซึ่งเราควรตั้งใจอ่านมาก ๆ มันเริ่มปรากฏชัดเจนว่าการหย่าร้างรวมถึงสิทธิ์ที่จะแต่งงานใหม่ด้วย จงสังเกตพระราชบัญญัติ 24:3, 4 ด้วยความใส่ใจมากเป็นพิเศษ หญิงคนใดที่หย่าขาดจากสามีคนหนึ่งและไปแต่งงานกับสามีอีกคนต้องไม่กลับไปหาสามีคนแรกนั้น เขาถูกเรียกว่า “สามีคนก่อนของนาง” และอันที่จริงก็ไม่ใช่สามีของนางอีกต่อไปแล้ว ผู้คนที่ทำผิดไปแล้วเกี่ยวกับการหย่าร้างไม่ควรทำผิดอีกโดยการทำลายการแต่งงานครั้งที่สองนั้น เพราะว่านั่นไม่อาจทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ ตามคำสอนของพระเยซู การหย่าร้าง ซึ่งอนุญาตให้พวกยิวสมัยภาคพันธสัญญาเดิมกระทำได้เพราะความมีใจแข็งกระด้างของพวกเขา บัดนี้ไม่อนุญาตให้กระทำได้ยกเว้นในกรณีที่ฝ่ายหนึ่งมีความผิดเรื่องการล่วงประเวณี (ซึ่งในทางปฏิบัตินั้นมีความหมายเหมือนกันกับการเล่นชู้ ยกเว้นตรงที่ว่าการล่วงประเวณีเป็นคำเรียกที่รุนแรงกว่าเล็กน้อยซึ่งหมายถึงการแพศยาหรือการเล่นชู้แบบต่อเนื่อง) การเล่นชู้ทำให้ชีวิตคู่พัง การเมาเหล้า การเข้ากันไม่ได้ ความโหดร้าย ฯลฯ ไม่ใช่เหตุผลตามพระคัมภีร์สำหรับการหย่าร้าง อย่างไรก็ตาม เมื่อฝ่ายหนึ่งของคู่ที่หย่าร้างทำการเล่นชู้โดยการแต่งงานใหม่ มันก็ทำลายคำปฏิญาณและพันธะแห่งการสมรสอย่างชัดเจน การแต่งงานหนสองไม่ควรถูกทำลายเพื่อทำให้หนแรกคืนสู่สภาพเดิม ตามที่กล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ 24:3, 4 หากคุณทำบาปเช่นนั้นไปแล้ว จงสารภาพและรับการยกโทษ บ่อยครั้งบาปไม่อาจถูกแก้ไขได้ แต่ยกโทษให้ได้ ดูแผ่นพับของผมเรื่อง *Divorce, the Wreck of Marriage* หรือหนังสือเรื่อง *The Home; Courtship, Marriage and Children* ดูคำอธิบายเกี่ยวกับมัทธิว 19:3-12

บางคนกล่าวว่าการล่วงประเวณีเป็นบาปของผู้คนที่ยังไม่แต่งงานกัน การเล่นชู้เป็นบาปของคนที่แต่งงานแล้ว แต่การล่วงประเวณีจึงไม่ถูกห้ามในพระบัญญัติข้อที่เจ็ดอย่างนั้นหรือ? การล่วงประเวณีมาจากคำว่า พอรเนะอีอา รากคำเดียวกับคำที่แปลเป็น คนล่วงประเวณี และหญิงแพศยา ฉะนั้นการล่วงประเวณีจึงหมายถึงการเล่นชู้แบบต่อเนื่อง

ข้อ 33-37:

5:33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวโดยคนเหล่านั้นในครั้งโบราณว่า ‘เจ้าอย่า

สาบานเป็นความเท็จ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'

5:34 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย ทั้งโดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า

5:35 หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

5:36 และท่านอย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะว่าท่านจะกระทำให้ผมสักเส้นหนึ่งขาวหรือดำไปก็ไม่ได้

5:37 แต่จงให้คำกล่าวของท่านทั้งหลายเป็น จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกินกว่าสิ่งเหล่านี้ก็มาจากความชั่วร้าย

ห้ามคำปฏิญาณต่าง ๆ

คริสเตียนควรระมัดระวังมาก ๆ เรื่องความจริงจนมีคนเชื่อเขาด้วยคำเดียวอันเรียบง่าย (ข้อ 37) จงฟังคำตรัสของพระบุตรของพระเจ้า: “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย”! คริสเตียนบางคนเชื่อว่ามันผิดที่จะให้คำสัตย์ปฏิญาณในศาล คำปฏิญาณด้านตุลาการซึ่งมีจุดประสงค์ในด้านการปกครอง และเพราะเหตุนั้นรัฐธรรมนูญจึงเปิดโอกาสให้ผู้คนกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองอย่างสัตย์จริง” แทนที่จะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอสาบานอย่างสัตย์จริง” ฉะนั้นรัฐธรรมนูญแห่งประเทศของเราจึงยอมรับว่าผู้ที่เป็นคริสเตียนถูกผูกมัดในจิตสำนึกที่จะไม่ให้คำสัตย์ปฏิญาณซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงห้ามไว้ แต่คำปฏิญาณในศาลก็เป็นเพียงการรับรองแบบสัตย์จริงว่าผู้นั้นจะพูดความจริง ถ้าแม้กระทั่งคำปฏิญาณตามกฎหมายยังเป็นเรื่องที่ทำให้คริสเตียนบางคนสะดุดได้ ลูกของพระเจ้าคนใดจะรับคำสัตย์ปฏิญาณแบบไม่จำเป็น แบบไม่ใช่คริสเตียนของพวกสมาคมลับได้อย่างไร? พระเยซูตรัสว่า “อย่าสาบานเลย” และพระองค์ตรัสว่า “จงให้คำกล่าวของท่านทั้งหลายเป็นจริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกินกว่าสิ่งเหล่านี้ก็มาจากความชั่วร้าย” ลูกของพระเจ้ามีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่า “ใช่ ใช่” และ “ไม่ ไม่” และเขาก็คาดหวังให้ผู้คนเชื่อเขา และคริสเตียนคนใดที่ไปไกลเกินกว่านั้นก็ทำบาปต่อพระเจ้า แน่นอนว่าคริสเตียนทุกคนที่เคยถือคำสัตย์ปฏิญาณของสมาคมลับก็ได้ฝ่าฝืนคำบัญชาของพระเยซูคริสต์และทำบาปแล้ว

ในยากอบ 5:12 อีก คำบัญชานั้นก็ชัดเจนเหลือเกินจนไม่มีใครเข้าใจมันผิดได้: “แต่เหนือสิ่งทั้งปวง พี่น้องของข้าพเจ้า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าโดยอ้างถึงฟ้าสวรรค์หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่จงให้คำว่า ใช่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ใช่ และคำว่า ไม่ ของพวกท่านเป็นคำว่า ไม่ เกรงว่าพวกท่านจะตกเข้าในการพิพากษา”

“เหนือสิ่งทั้งปวง...อย่าสาบานเลย” พระวจนะของพระเจ้ากล่าว ไม่ว่าจะโดยสวรรค์หรือโดยแผ่นดินโลก “หรืออ้างถึงคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม” คริสเตียนจะต้องไม่สาบาน และคำบัญชานั้นก็กล่าวว่านี่คือ “เหนือสิ่งทั้งปวง” ฉะนั้นคุณมีข้ออ้างใดกัน คริสเตียนชายและหญิงเอ๋ย ในการถือคำสัตย์ปฏิญาณที่ไม่ตามทางของพระเจ้าและป่าเถื่อนของพวกสมาคมลับ? คุณจะเผชิญหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านายของคุณได้อย่างไรซึ่งคำบัญชาของพระองค์ชัดเจนขนาดนั้น? ฉะนั้น ไม่มีคริสเตียนคนใดสามารถถือคำสัตย์ปฏิญาณของสมาคมลับได้โดยที่ไม่ทำบาปต่อพระเจ้าและฝ่าฝืนคำบัญชาของพระเยซูคริสต์และของพระคัมภีร์

ข้อ 38-48:

5:38 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’
5:39 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายอย่าต่อต้านความชั่วร้าย แต่ผู้ใดก็ตามที่จะตบท่านที่แก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างนั้นให้เขาด้วย
5:40 และถ้าผู้ใดจะฟ้องท่านถึงศาล และเอาเสื้อนอกของท่านไป ก็จงให้เขาเอาเสื้อคลุมของท่านไปด้วย
5:41 และผู้ใดก็ตามที่จะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร
5:42 จงยกให้แก่คนที่ขอจากท่าน และจากคนที่อยากขอยืมจากท่าน ท่านจงอย่าหันไปเสีย
5:43 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวไว้ว่า ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า และเกลียดชังศัตรูของเจ้า’
5:44 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวกท่าน จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวกท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่งปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม และข่มเหงพวกท่าน
5:45 เพื่อพวกท่านจะเป็นบุตรทั้งหลายของพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนชั่วร้ายและแก่คนดี และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม
5:46 เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนเหล่านั้นที่รักพวกท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำเหมือนกันมิใช่หรือ
5:47 และถ้าพวกท่านคำนับพี่น้องของพวกท่านเท่านั้น พวกท่านก็กระทำอะไรมากกว่าคนอื่น ๆ เล่า แม้แต่พวกคนเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
5:48 เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อมเหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม”

พระเยซูทรงไปไกลเกินกว่าภาคพันธสัญญาเดิมด้วยซ้ำ
ในการเรียกร้องการชดใช้

ข้อ 38 อ้างอิงไปยังอพยพ 21:23-36; เลวีนิติ 24:20 และพระราชบัญญัติ 19:21 จงสังเกตจากข้อพระคำเหล่านี้และจากข้อ 22 และ 23 ของบทนี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสในที่นี้เกี่ยวกับการชดใช้สำหรับความผิดที่ผู้หนึ่งได้กระทำ ข้อ 39 กล่าวว่าคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรฉวยประโยชน์จากพระราชบัญญัตินั้นเพื่อจะแก้แค้น แต่ความหมายหลักก็คือนี่: ถ้าผู้ใดคิดว่าคุณปฏิบัติไม่ดีต่อเขาและคุณติดค้างเขาอภิสิทธิ์ในการตบแก้มของคุณ ก็จงปล่อยให้เขาตบแก้มทั้งสองข้างเลย บทเรียนเดียวกันนี้ถูกสอนในข้อ 40 ถึง 42 จงจัดการทุกคดีนอกศาลเท่าที่ทำได้ กระทั่งโดยการให้มากกว่าที่ถูกเรียกร้อง (1 คร. 6:1-8) จงทำสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นเพื่อที่จะได้ไมตรีจิตและมิตรภาพของคนเหล่านั้นที่เชื่อว่าคุณได้ทำผิดต่อพวกเขา และอย่าตอบสนองผู้คนเพียงครึ่งทาง แต่จงไปจนสุดทาง

อย่าคลาดสายตาไปจากแนวคิดเกี่ยวกับการชดใช้ในที่นี้ ข้อ 42 ไม่ได้หมายความว่าผมควรให้รถยนต์ของผมแก่คนแรกที่ขอจากผม มันหมายความว่าถ้าผมติดค้างอะไรใครและจ่ายมันไม่ไหวโดยต้องเสียรถของผม

ไป ผมก็ควรทำมันโดยเร็วและด้วยใจยินดี หรือถ้าเขาคิดว่าผมติดค้างอะไรเขา ผมก็ควรชดใช้ให้เขา บางครั้งมีผู้คนที่เราไม่ควรที่จะให้ เนื่องจากมันจะส่งผลเสียต่อพวกเขา และมีผู้คนที่เราไม่ควรให้กู้ยืมเงินเนื่องจากมันจะนำพวกเขาไปสู่ความบาป ความสุรุ่ยสุร่าย และความโง่เขลา แต่คริสเตียนควรพยายามเต็มที่ที่จะชำระสิ่งที่ตนติดค้างและชดใช้สำหรับบาปของตน อย่างไรก็ตาม ความหมายโดยรวมของพระคำข้อนี้ควรจะนำคริสเตียนให้มีใจอารีมากขึ้นในการให้ของตนและเห็นอกเห็นใจมากขึ้นต่อคนยากจนและผู้ขัดสน และข้อพระคำอื่นอีกหลายข้อสอนว่าเราควรที่จะมีทัศนคตินั้น

จงยึดความหมายของข้อ 43 ถึง 47 ตามตัวอักษร และจงเป็นเหมือนพระบิดาของคุณในสวรรค์จริง ๆ สมกับที่เป็นลูกทั้งหลายของพระองค์ เนื่องจากคุณมีส่วนในทัศนคติแห่งการให้ความรักของพระองค์แก่เหล่าคนบาป ต่อบรรดาศัตรูเช่นเดียวกับมิตรสหาย จงจดจำพรอันเปี่ยมล้นเหล่านั้น โดยเฉพาะข้อ 5, 7, 9, 10 และ 11 หากคุณยังไม่รัก ยกโทษให้ และอธิษฐานเผื่อศัตรูทั้งหลายของคุณและทำดีต่อพวกเขา เหมือนที่พระเยซูได้ทรงกระทำ คุณก็ยังไม่คู่ควรกับนามนั้นที่คุณมีติดตัว โดยการรักศัตรูทั้งหลายของคุณและทำดีตอบแทนความชั่วของพวกเขา คุณก็อาจสุมกองถ่านไว้บนศีรษะของพวกเขา (สภษ. 25:21, 22; รม. 12:20, 21) ข้อ 48, “เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม...” ให้มาตรฐานอันสมบูรณ์แบบ เหมือนกับที่ทั้งบทนี้ให้ เราจะไม่มีทางบรรลุมาตรฐานนี้ได้จนกว่าพระเยซูเสด็จมา แต่เราควรบรรลุ พระเจ้าไม่ได้เป็นฝ่ายผิดเมื่อเราทำผิด พระเจ้าทรงทราบว่าเราจะทำบาป แต่พระเจ้าก็ต้องวางมาตรฐานอันสมบูรณ์แบบไว้ เราจึงโทษพระองค์ไม่ได้เมื่อเราทำผิด อย่างน้อยเราก็สามารถบากบั่นไปสู่มาตรฐานนี้ได้ เหมือนกับที่เปาโลได้กระทำ (ฟป. 3:11-15)

พระเจ้าแค่ทรงวางมาตรฐานอันสมบูรณ์แบบไว้แล้ว ผมบอกลูก ๆ ของผมเสมอไม่ให้โกหก ไม่ให้ทำผิด พระเจ้าตรัสไม่ได้ว่ามันไม่เป็นไรที่คริสเตียนคนใดจะทำบาป เพราะว่ามันเป็นไรจริง ๆ มันเป็นความผิดของเราเอง และความชั่วและบาปนำความยุ่งยากมาให้เสมอ แต่มันก็ยังเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่ว่าเราทำบาป มาตรฐานของพระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบ แต่เราก็รักษามันไว้ไม่ได้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราต้องมีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง จงระลึกว่าคำเทศนาบนภูเขานั้นเป็นพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยซูทรงอธิบาย มันไม่ได้พยายามที่จะสถาปนาความชอบธรรมของมนุษย์เพื่อเป็นทางไปสู่ความรอด

บทนี้อุดมเหลือเกินจนเราควรใคร่ครวญมันด้วยความจริงจังอันเปี่ยมด้วยคำอธิษฐาน ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดทำให้มันเป็นข่าวสารหนึ่งที่อุดมและเปลี่ยนแปลงใจและชีวิตของคุณ

มัทธิว 6

ข้อ 1-4:

6:1 “จงระวังให้ดีว่า ท่านทั้งหลายอย่าทำทานทั้งหลายของพวกท่านต่อหน้าผู้คน เพื่อจะถูกเห็นโดยพวกเขา มิฉะนั้นพวกท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์
6:2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานทั้งหลายของท่าน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนอย่างพวกคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาทั้งหลายและตามถนน เพื่อพวกเขาจะได้รับการสรรเสริญจากผู้คน เรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาแล้ว
6:3 แต่เมื่อพวกท่านทำทานทั้งหลาย อย่าให้มือซ้ายของท่านทราบว่ามือขวาของท่านกระทำอะไร
6:4 เพื่อทานทั้งหลายของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ พระองค์เองจะโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

การให้ทานต้องถูกกระทำโดยไม่คิดที่จะได้รับ

คำชมของมนุษย์: การอธิษฐานแบบลับ ๆ

วลีสำคัญ ๆ ในการเข้าใจข้อพระคำเหล่านี้คือ “เพื่อจะถูกเห็นโดยพวกเขา” (ข้อ 1) และ “เหมือนอย่างพวกคนหน้าซื่อใจคดกระทำ” (ข้อ 2) สิ่งสำคัญเกี่ยวกับการให้คือแรงจูงใจของการให้ พระเจ้าทรงมองดูที่จิตใจ การกระทำทางศาสนาใด ๆ หากมันอยากทำให้พระเจ้าพอพระทัย ต้องไม่ถูกกระทำโดยมีความคิดที่จะเอาใจมนุษย์หรือที่จะได้รับคำยกย่องของพวกเขา การอธิษฐาน การให้ การเทศนา การร้องเพลง หรือการดำเนินชีวิตโดยมีจุดประสงค์ที่จะได้รับความชื่นชอบและคำยกย่องของมนุษย์แทนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยก็มีลักษณะหน้าซื่อใจคดและผิด นี่เป็นบาปพิเศษนั้นของพวกฟาริสี (มธ. 23:5, 14, 23, 25-28)

“ทาน” หมายถึงของกำนัลที่ให้แก่คนยากจนเป็นพิเศษ คงจะมีเหตุผลมากกว่านี้สำหรับการเก็บของกำนัลเหล่านั้นไว้เป็นความลับ เพื่อที่จะไม่ทำให้คนเหล่านั้นที่รับทานต้องอับอายขายหน้า เมื่อคริสเตียนคนใดให้แก่คนยากจน เขาก็ควรให้ในพระนามของพระเยซูและเมื่อให้แก่คริสเตียนคนหนึ่ง ก็ควรให้ในฐานะพี่น้องคนหนึ่ง ในลักษณะเฉพาะตัวของกรณีนี้ การให้ทานชนิดที่ถูกต้องนั้นต้องไม่ทำให้ผู้รับดูเหมือนเป็นยาจกคนหนึ่งและตราหน้าเขาต่อหน้าผู้คนว่าเป็นผู้ได้รับบริจาค ผู้ที่ให้แก่คนยากจนในพระนามของพระคริสต์จะได้รับบำเหน็จจากพระบิดาผู้ทรงเห็นในที่ลับ (ข้อ 4; สภษ. 19:17) พระเจ้าจะประทานบำเหน็จและตอบแทนอย่างแน่นอนสำหรับทุกสิ่งที่ให้แก่คนยากจนในพระนามของพระองค์ (พบญ. 15:9-11; สภษ. 22:9; สภษ. 28:27; อสย. 58:7-11; ลูกา 6:38)

อย่าคิดว่าการให้ต่อหน้าผู้คนเป็นสิ่งผิดเสมอไป แบบอย่างมากมายในพระคัมภีร์พิสูจน์ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง คริสเตียนทั้งหลายจะต้องให้ความสว่างของตนส่องออกไปต่อหน้าผู้คน (มธ. 5:16) พระเยซูทรงชมเชยหญิงม่ายคนนั้นที่ถวายสองสตางค์ต่อหน้าผู้คน พระเยซู เหล่าสาวกของพระองค์ และคนอื่น ๆ ที่อยู่ด้วยเห็นเงินถวายนั้นและปริมาณของมัน (มาระโก 12:41-44) ของถวายชิ้นใหญ่ของบารนาบัสเป็นที่ทราบแก่คนอื่น ๆ และถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ (กิจการ 4:36, 27) คำปฏิญาณของศักเคียสที่ว่าตนจะยกทรัพย์สินของตนครึ่งหนึ่งให้แก่คนยากจนก็ถูกกล่าวต่อหน้าผู้คนและเห็นได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงเห็นชอบ (ลูกา 19:8, 9) ของกำนัล

ทั้งหลายของคนอิสราเอลสำหรับพลับพลานั้นดูเหมือนจะถูกประกาศต่อหน้าผู้คน (อพย. 35:21-29) แน่นอนว่าของกำนัลเหล่านั้นของพวกเจ้านายไม่เพียงเปิดเผยต่อสาธารณชน แต่เห็นได้ชัดว่ามีการตกลงร่วมกันในท่ามกลางพวกเขาเพื่อที่ทุกคนจะถวายเครื่องบูชาแบบเดียวกัน (กดว. 7:10-89) มันไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นเรื่องผิดที่ผู้คนจะทราบเกี่ยวกับการถวายของเรา เมื่อการถวายนั้นเป็นการถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า บางครั้งผู้อื่นจะได้รับพรเพราะแบบอย่างของเรา และแบบอย่างนั้นควรถูกเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ แต่ถ้าของกำนัลทั้งหลายเป็นการให้แก่คนยากจนโดยตรง คนยากจนเหล่านั้นก็ไม่ควรรู้สึกขายหน้าเพราะการประชาสัมพันธ์ใด ๆ และไม่ควรเลยที่คริสเตียนคนใดจะให้โดยมีแรงจูงใจที่จะเอาใจมนุษย์และรับเสียงปรบมือจากมนุษย์ บ่อยครั้งคริสเตียนทั้งหลายพบว่าการให้ต่อหน้าผู้คนเป็นการทดลองหนึ่งไปสู่ความเย่อหยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีเช่นนั้น พวกเขาไม่ควรทำให้การให้ของตนเป็นเรื่องใหญ่ หลัก ๆ แล้ว การให้ เช่นเดียวกับกิจกรรมทางศาสนาอื่น ๆ ควรเป็นการกระทำถวายแด่พระเจ้า และไว้วางใจพระองค์แต่เพียงผู้เดียวสำหรับบำเหน็จ

ข้อ 5-8:

6:5 และเมื่อท่านอธิษฐาน ท่านอย่าเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเขาชอบอธิษฐานโดยยืนอยู่ในธรรมศาลาทั้งหลายและในบรรดามุมถนน เพื่อพวกเขาจะถูกเห็นโดยคนทั้งหลาย เรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาแล้ว

6:6 แต่ท่าน เมื่อท่านอธิษฐาน จงเข้าในห้องชั้นในของท่าน และเมื่อท่านปิดประตูของท่านแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับจะโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

6:7 แต่เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนอย่างพวกคนต่างชาติกระทำ เพราะพวกเขาคิดว่าพวกเขาจะถูกได้ยินเพราะการพูดมากของพวกเขา

6:8 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายอย่าเป็นเหมือนพวกเขาเลย เพราะว่าพระบิดาของพวกท่านทรงทราบว่าพวกท่านต้องการสิ่งใดบ้าง ก่อนที่พวกท่านทูลขอจากพระองค์แล้ว

จงหลีกเลี่ยงความไม่จริงใจของคำอธิษฐานต่าง ๆ
เพื่อจะทำให้มนุษย์ประทับใจ

ช่างน่าแปลกที่มันง่ายขนาดไหนที่จะเป็นคนหน้าซื่อใจคดเกี่ยวกับการอธิษฐาน ในข้อพระคำเหล่านี้เราได้รับคำเตือนให้ระวังเกี่ยวกับการอธิษฐาน “เหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด” (ข้อ 5) และที่จะไม่อธิษฐานเพื่อที่จะ “ถูกได้ยินเพราะการพูดมาก...” (ข้อ 7) การอธิษฐานมีความสำคัญมากเสียจนซาตานทำให้มันเป็นสมรภูมิหลักของมันในการโจมตีและนำคริสเตียนให้หลงผิด เนื่องจากการอธิษฐานอยู่เสมอเป็นคุณธรรมหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน เราทุกคนจึงอยากได้ชื่อว่าเป็นชายและหญิงทั้งหลายที่สัตย์ซื่อในการอธิษฐาน ฉะนั้นเกือบจะโดยไม่รู้ตัวคริสเตียนทั้งหลายจึงถูกลองใจให้เพิ่มความไพเราะและความยาวของคำอธิษฐานในที่ประชุมของตนขณะที่พวกเขาลดลงในเรื่องความจริงใจ ฉะนั้นการอธิษฐานในที่ประชุมอาจกลายเป็นบ่วงแร้วได้ ผู้คนมากมายใช้ “คำซ้ำซากไร้ประโยชน์” คำซ้ำซากที่สูญเปล่าเพราะว่าพวกมันไม่ได้เป็นตัวแทนของความปรารถนาอันจริงใจ

แห่งหัวใจอีกต่อไป มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะตกเข้าในรูปแบบต่าง ๆ ของการอธิษฐานขณะที่เราสูญเสียแก่นแท้นั้นไป มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะอธิษฐานเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคดทำ เพื่อให้คนอื่นได้ยินและเห็น (ข้อ 5) คนเหล่านั้นที่อธิษฐานแบบนั้นก็ “ได้รับบำเหน็จของพวกเขาแล้ว” นั่นคือ บำเหน็จเดียวที่พวกเขาจะได้รับ-เสียงปรบมือของมนุษย์ จงเปรียบเทียบคำอธิษฐานนั้นของฟาริสีคนนั้นในลูกา 18:11, 12 กับมัทธิว 23:14 “เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น” (ลูกา 18:14) นักเทศน์และคนงานคริสเตียนทั้งหลายผู้อยู่ในที่ประชุมหลายหนก็ถูกลองใจที่จะปล่อยให้การอธิษฐานในที่ประชุมมาแทนที่การอธิษฐานแบบลับ ๆ แต่นี่ไม่มีทางที่จะใช้ได้เลย ไม่มีคริสเตียนคนใดปลอดภัยเลยผู้ซึ่งไม่อธิษฐานในที่ลับเป็นประจำและบ่อยครั้งอย่างจริงจัง (ข้อ 6) จงหมายเหตุพระสัญญาอันเปี่ยมสุขนั้นในข้อ 6 ถ้าคุณไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขอื่น ๆ บางข้อของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบได้ แน่นอนว่าคุณปฏิบัติตามข้อนี้ได้ ผมหวังว่าคุณจะยึดมันไว้วันนี้และอ้างมัน

ขณะที่การอธิษฐานแบบลับ ๆ เป็นสิ่งจำเป็นสุดขีดและการอธิษฐานส่วนใหญ่ควรทำในที่ลับ การอธิษฐานในที่ประชุมก็ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นเรื่องผิด พระเยซูทรงอธิษฐานต่อหน้าผู้คนเมื่อพระองค์ทรงรับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากรับบัพติศมา (ลูกา 3:21) ถ้อยคำของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานต่อหน้าผู้อื่นที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัสถูกให้ไว้ในยอห์น 11:41, 42 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อหน้าผู้คนในลูกา 10:21, 22 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ในยอห์น 17 และทรงคะยั้นคะยอพวกเขาให้อธิษฐานกับพระองค์ในสวนเกทเสมนี (มธ. 26:40, 41) พระองค์ทรงอธิษฐานให้ได้ยินต่อหน้าฝูงชนบนกางเขนนั้น (มธ. 27:46; ลก. 23:46) สเทเฟนก็อธิษฐานก่อนที่เขาจะเสียชีวิต (กิจการ 7:59, 60) ซาโลมอนอธิษฐานต่อหน้าคนอิสราเอลทั้งปวงตอนอุทิศถวายพระวิหาร (2 พศด. 6:12-42) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพอพระทัยและทรงตอบคำอธิษฐานนั้น (2 พศด. 7:1) เหล่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ถูกคะยั้นคะยอให้อธิษฐานในที่ประชุมเพื่อที่ผู้อื่นจะ “กล่าวว่า “เอเมน” ในการขอบพระคุณของท่าน” (1 คร. 14:16) และถ้าผู้ใดอธิษฐานในภาษาต่างประเทศ มันก็น่าเศร้าที่ไม่มีใครเข้าใจเขาได้ (1 คร. 14:14, 15) เปาโลอธิษฐานต่อหน้าเหล่าผู้ปกครองชาวเอเฟซัส (กิจการ 20:36)

คำพูดซ้ำซากไร้ประโยชน์เป็นสิ่งที่ผิดในการอธิษฐาน แต่การพูดซ้ำ ๆ แบบจริงใจนั้นในตัวมันเองก็ไม่ผิด พระเยซูทรงอธิษฐานสามครั้งโดยตรัสคำพูดเดิม (มธ. 26:39, 42, 44) หญิงม่ายยากจนนั้นแห่งลูกา 18:1-5 ได้รับคำชมจากพระผู้ช่วยให้รอดเพราะความไม่ย่อท้อของนาง และคริสเตียนทั้งหลายก็ถูกคะยั้นคะยอให้ทำแบบเดียวกันในการอธิษฐาน (ลูกา 18:7) เราถูกบอกในลูกา 11:8 ว่าเพื่อนคนนั้นได้ขนมปังสามก้อนนั้นหรือมากกว่านั้น “เพราะเหตุการวิงวอนมากเข้าของคนนั้น” ยาโคบได้ชัยชนะเพราะความไม่ย่อท้อของเขาในการอธิษฐาน (ปฐก. 32:26-29) ถ้อยคำที่ตนไม่ได้ตั้งใจกล่าวก็เป็น “คำพูดซ้ำซากไร้ประโยชน์” ตราบใดที่ใจร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยความจริงใจ มันก็เหมาะสมที่จะทวนซ้ำคำอธิษฐานหนึ่งจนกว่าคำตอบจะมา

ข้อ 9-11:

6:9 เหตุฉะนั้น ตามลักษณะนี้ท่านทั้งหลายจง อธิษฐานว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้ง

หลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

6:10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลกเหมือนอย่างที่น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์

6:11 ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้

คำอธิษฐานแบบอย่าง

มันไม่สำคัญว่านี่ถูกเรียกว่า “คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” หรือไม่ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานมัน ถึงแม้ว่ามันเป็นแบบอย่างหนึ่งสำหรับเราก็ตาม คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐาน “ตามลักษณะนี้” ดู ลูกา 11:2-4 เช่นกัน คริสเตียนทั้งหลายอาจทำดีแล้วที่จะใช้ถ้อยคำเหล่านี้ในการอธิษฐาน แต่พวกเขาก็ทำดีกว่าเยอะที่จะใช้จิตวิญญาณนี้ในการอธิษฐาน คำอธิษฐานนี้ควรถูกใช้ซ้ำ ๆ โดยคริสเตียนทั้งหลายเพื่อตรวจสอบคำอธิษฐานของพวกเขาเองเพื่อดูว่าคำอธิษฐานเหล่านั้นเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่

“ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์...” เฉพาะคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วเท่านั้นสามารถอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ได้ พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาที่แท้จริง ให้ความรักและเข้าถึงได้สำหรับคนเช่นนั้น คริสเตียนมีเสียงร้องนั้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใส่ไว้ในใจของเขาแล้วว่า “อับบา พระบิดา” (รม. 8:15, 16; กท. 4:6) และพระวิญญาณองค์เดิมนั้นทรงเป็นพยานแก่คริสเตียนคนนั้นว่าเขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า อับบาเป็นคำเรียกหนึ่งที่แสดงความสนิทสนมแบบส่วนตัวมาก ๆ เหมือนปะป๊า หรือ แด๊ดดี้ มันเป็นภาษาอาราเมค ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้กันโดยสามัญชนที่พระเยซูทรงสนทนาด้วย ตำแหน่งของเราในฐานะบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วกับพระบิดาผู้ทรงรักควรทำให้เรามั่นใจและมีใจกล้าในการอธิษฐานของเรา พระเจ้าผู้ทรงรักมีแนวโน้มที่จะตอบคำอธิษฐานของลูก ๆ ของพระองค์มากกว่าพวกคนแปลกหน้า

“ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” นี่หมายถึงการเข้าหาพระเจ้าด้วยใจเคารพยำเกรง การอธิษฐานหลัก ๆ แล้วคือการร้องขอ แต่การเข้าหาพระเจ้าควรรวมถึงการนมัสการ การเทิดทูนและการนบนอบเชื่อฟังด้วย

“ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างที่น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์” เห็นได้ชัดว่านี่เป็นคำอธิษฐานหนึ่งที่ขอการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก อาณาจักรนั้นยังไม่มา น้ำพระทัยของพระองค์ยังไม่ “ถูกกระทำในแผ่นดินโลกเหมือนอย่างที่น้ำพระทัยของพระองค์ถูกกระทำในสวรรค์” พระคริสต์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง (มธ. 25:31-46) เมื่อนั้นพวกอัครทูตจะครอบครองกับพระองค์บนที่นั่งสิบสองที่เหนือสิบสองเผ่า (มธ. 19:28) วิสุทธิชนคนอื่น ๆ จะครอบครองกับพระองค์เช่นเดียวกัน “บนแผ่นดินโลก” (วว. 5:10) มันเป็นการสถาปนาขึ้นใหม่ของอาณาจักรของดาวิดที่เยรูซาเล็มโดยมีพระคริสต์ประทับบนพระที่นั่งนั้นซึ่งถูกพยากรณ์ไว้แล้ว คำอธิษฐานนี้ “ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่” มีความหมายเหมือนกับคำอธิษฐานที่ได้รับการดลใจของยอห์นในวิวรณ์ 22:20, “ขอให้เป็นเช่นนั้น เชิญเสด็จมาเถิด พระเยซูเจ้าข้า” ในที่นี้เราเห็นความสำคัญยิ่งของความหวังอันมีสุขนั้นแห่งการเสด็จมาก่อนยุคพันปีของพระคริสต์ในชีวิตการอธิษฐานของคริสเตียน คริสเตียนไม่จำเป็นต้องอธิษฐานขอให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อ เพราะมันจะไม่เป็นเช่นนั้น

เขาควรอธิษฐานขอให้พระคริสต์เสด็จมาโดยไว จงเปรียบเทียบข้อนี้กับข้อ 33

“ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้” (ข้อ 11) เราควรอธิษฐานสำหรับความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกาย พระเจ้าทรงเลี้ยงเอลียาห์โดยใช้อีกา (1 พกษ. 17:6) โดยน้ำมันและแป้งของหญิงม่ายคนนั้น (1 พกษ. 17:9-16) และโดยทูตสวรรค์องค์หนึ่ง (1 พกษ. 19:5-8) เหล่าผู้ชอบธรรมและผู้สัตย์ซื่อได้รับคำทรงสัญญาว่า “ท่านจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง” (สดด. 37:3) คำอธิษฐานควรมีความชัดเจน สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงส่งเงินหรืออาหารมาให้เราหลายต่อหลายครั้ง ทรงตอบคำอธิษฐานเกี่ยวกับรถยนต์และสิ่งจำเป็นทุกชนิด มันเป็นการไร้ความเชื่อและชั่วที่จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานเฉพาะเกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายวิญญาณและไม่ตอบเกี่ยวกับความต้องการต่าง ๆ ในด้านวัตถุ

แต่คำอธิษฐานนี้ขออาหารเฉพาะ “วันนี้” หรือตามที่ให้ไว้ในลูกา 11:3, “ทุก ๆ วัน” ในการขอสำหรับวันนี้ เราควรที่จะสามารถไว้วางใจเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ได้ “และโดยที่มีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้พวกเราอิ่มใจด้วยของเหล่านั้นเถิด” (1 ทธ. 6:8) แผนการของพระเจ้าคือ ที่จะให้คริสเตียนทั้งหลายดำเนินโดยความเชื่อและไม่ใช่โดยการมองเห็น และอิ่มใจกับสิ่งที่แต่ละวันนำมาให้ กระนั้นก็รู้สึกมีอิสระที่จะทูลขอสิ่งที่พวกเขาต้องการพร้อมกับความคิดเช่นนี้ในหัว จงอ่านข้อ 25 ถึง 34

ข้อ 12-15:

6:12 และขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย เหมือนอย่างข้าพระองค์ทั้งหลายยกหนี้คนเหล่านั้นที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายนั้น
6:13 และขออย่าทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย ด้วยว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน
6:14 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายยกบรรดาการละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระบิดาของพวกท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะโปรดยกโทษให้พวกท่านด้วย
6:15 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษบรรดาการละเมิดของมนุษย์ให้แก่พวกเขา พระบิดาของพวกท่านจะไม่โปรดยกโทษบรรดาการละเมิดของพวกท่านเหมือนกัน

จงยกโทษและรับการยกโทษ!

แม้ว่าหมายเหตุเหล่านั้นใน Scofield Reference Bible ปกติแล้วก็เชื่อถือได้ เราก็ไม่เห็นพ้องกับความเห็นเกี่ยวกับข้อพระคำตอนนี้และเกี่ยวกับลูกา 11:1-13 ผมไม่เชื่อว่าคำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็น “มูลเหตุทางพระราชบัญญัติ” หรือว่าการอธิษฐานขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามที่เราได้รับคำบัญชาในลูกา 11:13 เป็นเรื่องล้าสมัย จงสังเกตความแตกต่างในการใช้คำระหว่างข้อ 12 กับลูกา 11:4 จงสังเกตว่าคน ๆ หนึ่งจะได้รับการยกโทษในสองความหมาย คริสเตียนที่อธิษฐานคำอธิษฐานนี้ก็ได้รับการยกโทษบาปทั้งสิ้นของตนแล้วตามที่คุณเห็นจากเอเฟซัส 1:7; 4:32; โคโลสี 1:14; 2:13 การยกโทษนั้นครอบคลุมบาปทุกอย่างของอดีต ปัจจุบันและอนาคต เนื่องจากบาปเหล่านั้นทั้งหมดได้ถูกชดใช้แล้วบนกางเขนของพระคริสต์ และหลังจากมีความเชื่อในพระองค์ บาปทั้งหลายของคน ๆ นั้นก็ไม่ถูกถือโทษหรือถูกนำมากล่าวโทษคริสเตียน

คนนั้นแล้ว (รม. 4:5-8) นั่นเป็นความหมายของการยกโทษตามที่มันประยุกต์ใช้กับความรอดของจิตวิญญาณ

อย่างไรก็ตาม ในข้อพระคำเหล่านี้ เรามีความหมายรอง การยกโทษตามที่มันส่งผลต่อคน ๆ นั้นที่รับความรอดแล้ว เป็นลูกของพระเจ้าแล้ว แม้ว่าผมได้รับการยกโทษการละเมิดทั้งหมดของผมแล้ว (คส. 2:13) และไม่มีเลยสักอย่างที่จะนำมากล่าวโทษผมเพื่อปรับโทษจิตวิญญาณของผมได้ พระเจ้าก็ไม่ทรงพอพระทัยเมื่อผมทำบาปและบาปนั้นเข้ามาแทรกแซงกับการร่วมสนิทของลูกคนนั้นกับ 'พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์' ของเขา เมื่อพูดถึงความรอดแห่งจิตวิญญาณของผม บาปทั้งหมดของผมก็ได้รับการยกโทษแล้ว แต่เมื่อบาปสดใหม่เข้ามาอยู่ระหว่างการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนสุขของพระบิดากับลูก เมื่อนั้นบาปนั้นก็ต้องถูกเอาออกไป นั่นคือ รับการยกโทษ ในความหมายรองนั้น นี่เป็นสิ่งที่พระคำข้อนี้หมายถึงใน 1 ยอห์น 1:1-9 คริสเตียนแต่ละคนต้องการการชำระให้สะอาดจากบาปอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าหนี้บาปนั้นถูกสะสางแล้วจนบาปนั้นไม่สามารถพาคริสเตียนคนใดไปนรกได้ ในความหมายหนึ่งคริสเตียนก็ "สะอาดหมดทั้งตัวแล้ว" ตามที่พระเยซูทรงบอกเปโตรในยอห์น 13:10 แต่คริสเตียนก็ยังต้องล้างเท้าของตนอยู่ นั่นคือ ต้องรับการชำระให้สะอาดทุกวันจากมลทินของโลกนี้ และการชำระให้สะอาดทุกวันและการฟื้นคืนทุกวันของการร่วมสามัคคีธรรมที่สนิทสนมและอ่อนหวานกับพระบิดานี้ เราไม่อาจมีได้หากเราไม่ยกโทษให้ผู้อื่นสำหรับบาปทั้งหลายที่พวกเขาได้กระทำผิดต่อเรา!

ผมขอเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าคำสอนนี้ถูกพบหลายแห่งในพระคัมภีร์ (มธ. 5:7; 18:23-35; มก. 11:25, 26) ไม่ว่าบาปที่ผู้ใดกระทำผิดต่อคุณนั้นเป็นเรื่องชั่วขนาดไหน แก้ตัวไม่ได้ขนาดไหน มันก็ไม่ได้ชั่วถึงเศษเสี้ยวหนึ่งของบาปของคุณที่ทำผิดต่อพระเจ้า ฉะนั้นจงยกโทษให้โดยไว เพื่อที่คุณจะได้รับการยกโทษและมีการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนหวานกับพระบิดาและการชำระให้สะอาดทุกวัน

ข้อ 16-18:

6:16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านทั้งหลายอดอาหาร อย่าเป็นเหมือนพวกคนหน้าซื่อใจคด ที่ทำหน้าเศร้าหมอง ด้วยว่าพวกเขาทำหน้าของตนให้ดูโทรม เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏแก่คนทั้งหลายว่ากำลังอดอาหารอยู่ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าพวกเขาได้รับบำเหน็จของพวกเขาแล้ว

6:17 แต่ท่าน เมื่อท่านอดอาหาร จงชโลมทาศีรษะของท่าน และล้างหน้าของท่าน

6:18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนทั้งหลายว่ากำลังอดอาหารอยู่ แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ซึ่งทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ จะโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

การอดอาหาร: แบบที่เหมาะสมและที่ไม่เหมาะสม

การอดอาหารเหมาะสมอย่างแน่นอน ดานิเอลอดอาหาร (ดนล. 9:3; 10:2, 3) เอสราและพวกยิวระหว่างเดินทางกลับไปยังปาเลสไตน์จากบาบิโลนก็อดอาหาร (อสร. 8:21-23) และพระเจ้าทรงสดับฟังพวกเขา ดู เนหะมีย์ 9:1 เช่นกัน เอสเธอร์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ร่วมอดอาหารและอธิษฐานกับโมรเดคัย และพระเจ้าทรงสดับฟังและทรงช่วยพวกยิวให้รอดพ้นอย่างมหัศจรรย์ (อสธ. 4:16; บทที่ 9) การช่วยให้พ้นนี้ถูก

เฉลิมฉลองโดยพวกยิววันนี้ในทุกประชาชาติพร้อมกับเทศกาลปูรีม พระเจ้าทรงสดับฟังชาวเมืองนีนะเวห์เมื่อพวกเขาอดอาหารและอธิษฐานและพระองค์ทรงไว้ชีวิตชาวเมืองนั้น แม้ว่าพระองค์ทรงวางแผนไว้ว่าจะทำลายพวกเขาก็ตาม (โยนาห์ 3:7-10) และการอดอาหารก็ถูกสอนอย่างชัดเจนพอ ๆ กันในภาคพันธสัญญาใหม่ พระเยซูทรงอดอาหารสี่สิบวันก่อนการถูกทดลองของพระองค์ (มธ. 4:2; ลก. 4:2) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและเหล่าศิษย์ของเขาก็อดอาหารบ่อย ๆ (มธ. 9:14) เหล่าสาวกของพระเยซูเห็นได้ชัดว่าอดอาหารก่อนเพ็นเทคอสต์ขณะที่พวกเขารอคอยและอธิษฐานขอการเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์หลังจากที่พระเยซูผู้ทรงเป็น “เจ้าบ่าวนั้น” ทรงถูกรับไปแล้ว (มธ. 9:15) คำอธิษฐานมากมายจะไม่ได้รับคำตอบเลยหากไม่มีความจริงจังและความใส่ใจแบบที่จะทำให้ผู้คนหมดความอยากรับประทานอาหาร (มธ. 17:21) เปาโลอยู่ใน “การอดอาหารทั้งหลาย” (2 คร. 6:5) ตลอดยุคสมัยนี้พระเยซูประทานคำหนุนใจให้อดอาหารในข้อ 17 และ 18 การอดอาหารเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ต่อเมื่อมันมีลักษณะเป็นทางการ เป็นพิธีการ และไม่จริงใจ

การอดอาหารเป็นอีกเรื่องที่คน ๆ หนึ่งอาจกลายเป็นคนหน้าซื่อใจคดได้อย่างง่ายดาย พอ ๆ กับในการให้ (ข้อ 1-4) และในการอธิษฐาน (ข้อ 5-8) พวกฟาริสีอดอาหารบ่อย ๆ (มธ. 9:14) บางคนก็อดอาหารสัปดาห์ละสองหน (ลูกา 18:12) แต่มันเป็นการอดอาหารของคนหน้าซื่อใจคดที่ไม่ได้แสวงหาพระเจ้าจริง ๆ เลย การอดอาหารตามพระคัมภีร์จริง ๆ ก็คือเมื่อผู้หนึ่งปรารถนาที่จะแสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้าจนเขาไม่อยากกินอาหาร บางครั้งก็ไม่ดื่มน้ำ (เอสเธอร์ 4:16; โยนาห์ 3:7) และบางครั้งก็งดการมีสัมพันธ์ตามปกติของสามีกับภรรยา (1 คร. 7:5) มันไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้ากับการที่เราจะอดอาหารเพื่อเป็นการลงโทษเป็นวิธีแสดงการสำนึกผิด มันเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเมื่อเราแสวงหาพระองค์อย่างจริงจังจนเราวางสิ่งอื่น ๆ ที่สำคัญน้อยกว่าไว้ต่างหากจนกว่าเราจะพบพระพักตร์ของพระองค์ มีเหตุผลด้านร่างกายเช่นกันสำหรับการอดอาหารเมื่อเราอธิษฐาน ปกติแล้วความคิดมีความกระจ่างแจ้งมากขึ้นเมื่อพลังงานของร่างกายไม่ถูกใช้ในการย่อยอาหาร บ่อยครั้งนักเทศน์สามารถเทศนาได้ดีกว่าเดิมโดยที่ไม่กินอาหารหรือนักเรียนอาจท่องหนังสือได้ดีขึ้น ฉะนั้นโดยธรรมชาติแล้วคริสเตียนบางครั้งก็อธิษฐานได้ดีกว่าเดิมโดยไม่กินอาหาร การอดอาหารจะไม่หมดสิ้นไปจนกว่าคำอธิษฐานด้วยสิ้นสุดใจจากใจที่แตกสลายอันตรธานไป

วันแสนสุขที่สุดที่ผมเคยมีคือการได้อยู่กับคริสเตียนหลายกลุ่มที่เฝ้าคอยต่อพระพักตร์พระเจ้าและไม่ทานอาหารมื้อหนึ่งหรือสองมื้อขณะที่เราอธิษฐานและสารภาพบาปทั้งหลายของเราและแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและการอวยพรของพระองค์ หลังจากช่วงเวลาเหล่านั้นของการอดอาหารและการอธิษฐาน ผมได้เห็นช่วงเวลาแสนวิเศษแห่งพระพรพร้อมกับจิตวิญญาณหลายดวงที่ได้รับความรอดและคำตอบแสนโดดเด่นจากพระเจ้า เราไม่ควรอดอาหารเพื่อให้ผู้คนเห็นว่าเราอดอาหาร และถ้าผู้ใดอดอาหารจริง ๆ เขาก็ควรมีใจยินดีเกี่ยวกับมัน คริสเตียนทุกคนควรมีช่วงเวลาแห่งการอดอาหารและการอธิษฐาน ข้อ 18 บ่งบอกว่ามีบำเหน็จพิเศษจากพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่อดอาหารแบบลับ ๆ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์อย่างจริงจัง การให้แบบลับ ๆ การอธิษฐานแบบลับ ๆ และการอดอาหารแบบลับ ๆ เช่นนั้นตามที่ทรงบัญชาในบทนี้มีบำเหน็จพิเศษหลายประการและบำเหน็จเหล่านี้จะมาอย่างเปิดเผยต่อสายตาชาวโลกจนคนทั้งปวงจะมองเห็นได้ (ข้อ 4, 6, 18)

ข้อ 19-24:

6:19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองบนแผ่นดินโลก อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียได้ และเป็นที่ซึ่งพวกขโมยขุดช่องและลักเอาไปได้

6:20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองในสวรรค์ อันเป็นที่ซึ่งตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และเป็นที่ซึ่งพวกขโมยไม่ขุดช่องหรือลักเอาไปได้

6:21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านทั้งหลายอยู่ที่ไหน ใจของท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย

6:22 ประทีปของร่างกายคือดวงตา เหตุฉะนั้นถ้าดวงตาของท่านปกติดี ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง

6:23 แต่ถ้าดวงตาของท่านชั่วร้าย ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านเป็นความมืด ความมืดนั้นจะมากมายสักเพียงใด

6:24 ไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือมิฉะนั้นเขาจะยึดมั่นกับนายคนหนึ่ง และจะเหยียดหยามนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและความมั่งคั่งพร้อมกันได้

ทรัพย์สมบัติต้องถูกสะสมไว้ในสวรรค์

ไม่ใช่บนแผ่นดินโลก

ข้อ 19 ทำให้ผมเชื่อมั่นเมื่อหลายปีก่อนว่าผมไม่ควรมีประกันชีวิต เนื่องจากมันเป็นการออมรูปแบบหนึ่ง บนข้อ 19 และส่วนที่เหลือของบทนี้ผมได้ทำพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้าว่าจะพยายามให้กิจธุระของพระองค์มาเป็นอันดับหนึ่งและว่าผมจะพึ่งพาพระองค์ที่จะทรงดูแลผมและครอบครัวของผม เราทิ้งเงินประกันชีวิต 10,000 เหรียญสหรัฐและไม่เคยเสียใจที่ทำอย่างนั้นเลย

อย่างไรก็ตาม แต่ละคนต้องพบการประยุกต์ใช้ที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง แต่ละคนที่ปฏิเสธการออมทรัพย์หรือประกันชีวิตควรแน่ใจในความคิดของตัวเอง กระทำการตามความเชื่อของตน ข้อพระคำเหล่านี้ไม่สอนการสิ้นเปลือง ข้อพระคำหลายตอนพิสูจน์ว่าความมัธยัสถ์เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า พวกมดได้รับคำชมเชยเพราะ “พวกมันยังเตรียมอาหารของพวกมันไว้ในฤดูร้อน” (สภษ. 30:25) หญิงมีสติปัญญานั้นได้รับคำชมเพราะว่านางทำงานหาเงิน เก็บออม และซื้อทุ่งนา (สภษ. 31:16) ฉะนั้นการทำงานหาเงิน การลงทุน และความประหยัดมัธยัสถ์จึงเป็นคุณธรรมที่ดี และประกันชีวิตเป็นการออมรูปแบบหนึ่งที่อาจถูกต้องสำหรับบางคน ตัวผมเองได้รับการนำพาไม่ให้ถือมันไว้ แต่ละคนต้องพบการทรงนำสำหรับตัวเอง

แต่ข้อพระคำเหล่านี้สอนหลักคำสอนหนึ่งที่ชัดเจนว่าคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเองบนแผ่นดินโลก “ความมั่งคั่ง” (mammon) ในข้อ 24 หมายถึงเงินทอง ไม่ได้หมายถึงพญามารเป็นหลัก เราไม่สามารถรับใช้พระเจ้าและทรัพย์สิน เงินทอง ข้าวของได้ ภยันตรายถึงตายของทรัพย์สมบัติถูกบ่งบอกในข้อ 21 คนที่สะสมเงินทองไว้ในโลกนี้ในไม่ช้าก็มีใจของตนจดจ่ออยู่บนโลกนี้แทนที่จะจดจ่อในสวรรค์ ในไม่ช้าก็มีตัณหาเรื่องเงินทองซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง (1 ทธ. 6:10) ความสำเร็จอันเปี่ยมสง่าราศีที่คริสเตียนคนใดจะมีได้ในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าขึ้นอยู่กับดวงตาหนึ่งเดียว นั่นคือ ความคิดและจิตใจที่

จดจ่ออย่างชัดเจนในทิศทางเดียวเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยก่อนในทุกสิ่ง การสะสมไว้สำหรับวัยชราได้ทำลายไฟแห่งการชนะจิตวิญญาณของผู้ประกาศข่าวประเสริฐจำนวนมากไปแล้ว การสร้างบ้านหรือการสะสมที่ดินไว้สำหรับภรรยาและลูก ๆ ได้ทำให้นักเทศน์หลายคนเลิกการรับใช้ไปนักต่อนัก การรักเงินเป็นบาปที่คอยเล่นงานนักธุรกิจคริสเตียน มันไม่ค่อยปรากฏเลยที่ผู้ใดจะสามารถสะสมเงินทองไว้มากมายและเป็นคริสเตียนที่ชนะจิตวิญญาณและเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณอย่างแท้จริง บางครั้งนักเทศน์ทั้งหลายกล่าวว่าพวกคริสเตียนควรทำเงินเยอะ ๆ เท่าที่ตนจะทำได้อย่างสุจริต แต่นั่นก็ขัดแย้งกับคำตรัสเหล่านี้ของพระเยซูอย่างสิ้นเชิง คริสเตียนทั้งหลายควรชนะจิตวิญญาณทุกดวงเท่าที่ตนทำได้และพยายามทำเงินได้เพียงพอสำหรับความต้องการต่าง ๆ เงินควรเป็นเรื่องไม่สำคัญกับคริสเตียน ขอให้นักศึกษาพระคัมภีร์ทุกท่านจดจำคำสอนของข้อพระคำตอนนี้ให้ขึ้นใจและตัดสินใจว่าตนจะปรนนิบัตินายคนไหน (ข้อ 24) ความมืดทึบใหญ่โตมีอยู่ในชีวิตของคริสเตียนผู้ซึ่งความคิดของตนแบ่งออกเป็นสองฝ่าย พยายามที่จะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทอง (ข้อ 23)

ข้อ 25-34:

6:25 เหตุฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน หรือพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

6:26 จงดูบรรดานกแห่งฟ้าอากาศ ด้วยว่าพวกมันมิได้หว่าน และพวกมันมิได้เกี่ยว และมิได้สะสมไว้ในยุ้งฉางทั้งหลาย ถึงอย่างนั้นพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของท่านทั้งหลายยังทรงเลี้ยงดูพวกนกไว้ ท่านทั้งหลายไม่ประเสริฐกว่าพวกนกตั้งเยอะหรือ

6:27 มีใครบ้างในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถเพิ่มหนึ่งศอกเข้ากับความสูงของเขาได้

6:28 และทำไมท่านทั้งหลายกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มเล่า จงพิจารณาบรรดาดอกลิลลี่แห่งทุ่งนาว่า พวกมันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร พวกมันไม่ทำงาน และพวกมันไม่ปั่นด้าย

6:29 และถึงอย่างนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า แม้แต่ซาโลมอนในสง่าราศีทั้งสิ้นของท่าน ก็มิได้แต่งองค์ทรงเครื่องเหมือนอย่างดอกหนึ่งในดอกลิลลี่เหล่านี้

6:30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าแห่งทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นถูกทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งพวกท่านมากยิ่งกว่านั้นหรือ โอ พวกท่าน ผู้มีความเชื่อน้อย

6:31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายเลย โดยกล่าวว่า ‘พวกเราจะเอาอะไรกิน’ หรือ ‘พวกเราจะเอาอะไรดื่ม’ หรือ ‘พวกเราจะเอาอะไรนุ่งห่ม’

6:32 (เพราะว่าพวกคนต่างชาติแสวงหาสิ่งสารพัดเหล่านี้) ด้วยว่าพระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ของพวกท่านทรงทราบแล้วว่า พวกท่านต้องการสิ่งสารพัดเหล่านี้

6:33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน

6:34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะว่าวันพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับสิ่งทั้งหลายของวันพรุ่งนี้เอง ความชั่วร้ายของวันนั้นก็เพียงพอสำหรับวันนั้นอยู่แล้ว”

การวางใจในการดูแลของพระเจ้า

รักษาความว้าวุ่นใจได้ทุกอย่าง

จงเปรียบเทียบข้อ 25 กับ 34 พระเยซูทรงบัญชาว่า “อย่ากระวนกระวาย...ว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน หรือพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม...พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม” คุณเชื่อไหมว่าพระเยซูทรงหมายความตามที่พระองค์ตรัส? และข้อ 34 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้” เห็นได้ชัดว่ามีบาปที่น่าสะเทือนใจและเกือบเป็นสากลในส่วนของคริสเตียนทั้งหลายที่กระวนกระวายใจมากเหลือเกินเกี่ยวกับอาหารและเสื้อผ้าและเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้จนพวกเขาทำให้คำประกาศความเชื่อของตนได้รับความอัปยศ คริสเตียนทั้งหลายควรทูลขออาหารวันต่อวัน (ข้อ 11) จากนั้นก็ ‘อิ่มใจกับสิ่งทั้งหลายที่ตนมี’ โดยไม่กังวลเกี่ยวกับวันพรุ่งนี้ (ฮบ. 13:5) การบ่นและความกังวล ความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับของกินและของดื่มและการเลี้ยงดูเป็นบาปใหญ่โตของชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (อพย. 15:24; 16:2, 3, 8)

ข้อ 26 ถึง 30 สัญญาอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าผู้ทรงเลี้ยงพวกนกซึ่งไม่หว่านหรือเกี่ยวหรือเก็บออม และตกแต่งดอกไม้แห่งท้องทุ่งซึ่งไม่ทำงานหรือปั่นด้าย จะทรงจัดหาอาหารและเสื้อผ้าให้แก่ลูก ๆ ที่รักของพระองค์เองอย่างแน่นอน!

คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรกังวลเกี่ยวกับงานที่ดีกว่าเดิม แต่ควรเป็นห่วงเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าให้ดีกว่าเดิม คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรกังวลเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า และกู้ยืมเงิน แต่ควรร่ำไห้เพราะเหล่าคนบาปที่หลงหายเหมือนที่พระเยซูได้ทรงกระทำ มันแน่นอนพอ ๆ กับพระสัญญานั้นของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะทรงดูแลคนของพระองค์ผู้ซึ่งพึ่งพาพระองค์ ผมขอขอบคุณพระเจ้าในที่นี้ที่ว่าเมื่อยี่สิบแปดปีก่อนพระเจ้าได้ทรงนำผมให้สละทิ้งเงินเดือนประจำทั้งหมดและพึ่งพาพระองค์สำหรับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพและการดูแลครอบครัวของผม มันเป็นคำพยานของผมที่ตลอดหลายปีมานี้พระองค์ไม่เพียงดูแลเรื่องเสื้อผ้า อาหาร และค่าเช่าบ้าน แต่ทรงพิทักษ์รักษาสุขภาพของเรา จัดหาเงินสำหรับงานรับใช้ทางวิทยุ งานฟื้นฟู และหลายแสนดอลลาร์สำหรับการตีพิมพ์ข่าวประเสริฐและทรงส่งผู้ช่วยจำนวนมากมาและตอบสนองความต้องการของพวกเขาและของพวกเราจนถึงเวลานี้ คริสเตียนบางคนกลัวที่จะวางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าว่าจะทรงตอบแทนกระทั่งหนึ่งในสิบของรายได้ของพวกเขา พวกเขาไม่กล้าถวายสิบชักหนึ่ง คนเหล่านี้พลาดพระพรหนึ่งไป แต่พวกเขาควรที่จะมอบถวายทุกสิ่งแด่พระคริสต์และวางใจพระองค์วันต่อวันต่างหาก คริสเตียนคนใดที่ถวายตัวอย่างเต็มที่ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์เป็นอันดับแรกจะพบว่าพระเจ้าเองทรงเพิ่มอาหาร เสื้อผ้า และสิ่งจำเป็นทุกอย่าง

ผมขอเสนอแนะให้ผู้อ่านทุกท่านท่องจำข้อ 33 จากนั้นก็อธิษฐานเงียบ ๆ กับพระเจ้าและเข้าสู่พันธสัญญาบริสุทธิ์ว่าจะวางใจพระสัญญานั้นและพบกับพระเจ้าบนพระสัญญานั้นตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป

คำว่า “พวกคนต่างชาติ” ในข้อ 32 อาจแปลเป็น บรรดาประชาชาติ หรือพวกต่างประเทศ พระเยซูกำลังตรัสกับพวกยิวในสมัยที่ชนชาติอื่น ๆ ทั้งหมดเป็นพวกต่างประเทศ ถ้าคริสเตียนคนใดต้องกังวลเกี่ยวกับอาหารและเสื้อผ้าและกระวนกระวายใจเกี่ยวกับความต้องการของวันพรุ่งนี้ เขาก็ดีกว่าคนไม่เชื่อตรงไหนเล่า? นั่นเป็นความหมายของข้อ 31 และ 32 ถ้าความเชื่อแบบคริสเตียนของคุณไม่ช่วยคุณแก้ปัญหามากมายเหล่า

นั้นและขจัดความกังวลเกี่ยวกับอาหาร เสื้อผ้า ค่าเช่าบ้าน และความต้องการต่าง ๆ ของวันพรุ่งนี้ คุณก็ทำให้พระคริสต์ละอายและต้องกลับไปหาคำเทศนาบนภูเขานี้และเรียนรู้ว่าความเชื่อและการมอบถวายคืออะไร!

การศึกษาพระคัมภีร์นี้ควรที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต ในเรื่องนี้ผมขอร้องคุณที่จะได้ชัยชนะในใจของคุณก่อนที่คุณจบบทนี้ไป บทนี้ร้องขอการประชุมอธิษฐานและผมขออธิษฐานที่นักเรียนทุกคนจะจบการศึกษาบทนี้พร้อมกับชัยชนะในใจของตนไม่เพียงเกี่ยวกับการถวายสิบชักหนึ่ง แต่เกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงอยากให้คุณสะสมเงินทองหรือกังวลเกี่ยวกับอาหารและเสื้อผ้า

วิธีรักษาที่ดีที่สุดสำหรับความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และเรื่องอื่น ๆ ถูกพบในฟีลิปปี 4:6, 7 คุณควรท่องจำข้อพระคำเหล่านี้ไว้

มัทธิว 7

ข้อ 1-6:

7:1 “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ

7:2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษด้วยการพิพากษาอย่างใด พวกท่านก็จะถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และพวกท่านจะตวงด้วยทะนานอันใด จะตวงด้วยทะนานอันนั้นให้แก่พวกท่านอีก

7:3 และทำไมท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่พิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง

7:4 หรือท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า ‘จงให้ข้าเขี่ยผงออกจากตาของเจ้าเถิด’ และดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง

7:5 ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน และท่านจึงจะเห็นได้ถนัด เพื่อจะเขี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้

7:6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และพวกท่านอย่าโยนไข่มุกทั้งหลายของพวกท่านไปตรงหน้าเหล่าสุกร เกรงว่าพวกมันจะเหยียบย่ำสิ่งเหล่านั้นเสียใต้เท้าของพวกมัน และจะหันมาอีก และฉีกพวกท่าน

ห้ามกล่าวโทษผู้อื่น

“อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ” จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลูกา 6:37, 38 นั่นคือ เราต้องไม่ตัดสินแรงจูงใจและจิตใจของผู้คน เนื่องจากเราไม่ทราบสิ่งเหล่านั้น เราไม่มีทางบอกได้อย่างชัดเจนว่าผู้คนคิดอะไร พวกเขารู้สึกอย่างไร หรือใจของพวกเขาปรารถนาสิ่งใด เราบอกไม่ได้ว่าผู้คนรอดหรือไม่ มีแต่พระเจ้าผู้ทรงทราบใจที่สามารถบอกได้

เหตุผลเฉพาะที่ให้ไว้ตรงนี้สำหรับการไม่กล่าวโทษผู้อื่นก็คือ “เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ” คุณอยากให้คนอื่นกล่าวโทษใจของคุณ แรงจูงใจของคุณ การกระทำของคุณ กล่าวโทษคุณเมื่อพวกเขาไม่สามารถมีหลักฐานทั้งหมดไหม? ลูกา 6:37 ให้ความกระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ การไม่กล่าวโทษเป็นส่วนหนึ่งของการมีเมตตา (ลูกา 6:36) และมีพระสัญญาเดียวกัน “อย่ากล่าวโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ อย่าปรับโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกปรับโทษ จงยกโทษให้ และท่านทั้งหลายจะได้รับการอภัยโทษ จงให้ และจะประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน” คนที่กล่าวโทษผู้อื่นก็ไม่มีความเมตตาและจะไม่ได้รับความเมตตา ถ้าเขากล่าวโทษ เขาก็จะถูกกล่าวโทษ ถ้าเขาไม่ยอมยกโทษให้ เขาก็จะไม่ได้รับการยกโทษ ถ้าเขาไม่ให้ เขาก็จะไม่ได้รับ นี่เป็นกฎของพระเจ้า

จงเปรียบเทียบข้อ 1 กับข้อ 15 และ 20 “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ...โดยผลทั้งหลายของพวกเขาท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” ผู้คนมักคิดว่าสองสิ่งนี้ขัดแย้งกันเอง พวกมันไม่ขัดแย้งกัน เรากล่าวโทษผู้คนไม่ได้ แต่เราตัดสินหลักคำสอนได้ ผมบอกไม่ได้ว่าคน ๆ หนึ่งรับความรอดแล้วหรือไม่ แต่ผมบอกได้ว่าหลักคำสอนของเขาจริงหรือเท็จ โดยเปรียบเทียบมันกับพระคัมภีร์ คน ๆ หนึ่งอาจเป็นผู้พยากรณ์เท็จ (ข้อ 15) ในหลักคำสอน และคุณก็ตัดสินเช่นนั้นโดยดูที่ผล นั่นคือ โดยคำสอนของเขา แต่คุณไม่สามารถทราบอย่างแน่นอนได้โดยการกระทำต่าง ๆ ของเขาว่าเขารอดหรือไม่รอด และคุณอ่านแรงจูงใจของจิตใจไม่ได้ จงมีความเมตตาเกี่ยวกับการตัดสิน ไม่อย่างนั้นคุณอาจถูกตัดสินโดยไม่ได้รับความเมตตาเอง

จงสังเกต “ท่านคนหน้าซื่อใจคด” (ข้อ 5) คำเรียกนี้ถูกใช้หลายครั้งในคำเทศนาบนภูเขานี้ (มธ. 6:2, 5, 16) บาปเหล่านั้นที่ถูกเตือนให้ระวังคือบาปเหล่านั้นของพวกคนมีศีลธรรมที่ไปคริสตจักร กระทั่งของพวกคนที่รอดแล้ว คริสเตียนทั้งหลายมักเป็นคนหน้าซื่อใจคดเกี่ยวกับการอธิษฐาน เกี่ยวกับการให้ เกี่ยวกับการอดอาหาร เกี่ยวกับการตัดสินผู้อื่น

ข้อ 3 ถึง 5 บ่งบอกว่าคนเหล่านั้นที่ชอบติผู้อื่นมากที่สุดก็มีบาปใหญ่โตมากที่สุด โรม 2:1 กล่าวแบบนั้นเช่นกัน คนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดพระเจ้ามากที่สุดอย่างแท้จริงก็มีใจโอบอ้อมอารี เต็มใจที่จะยกโทษให้แทนที่จะติเตียน ขวนขวายที่จะพยุงขึ้นแทนที่จะรื้อทำลาย เราถูกบอกในที่นี้ว่าพวกชอบติปกติแล้วมีไม้คานหรือไม้กระดานอยู่ในตาของตนเมื่อเขาอยากเอาฝุ่นหรือผงออกจากตาของพี่น้องของเขา เหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุดอาจมีฝุ่นหรือผงอยู่ในตาของตน เนื่องจากเราทุกคนมีบาปหนาและอ่อนแอและดำเนินชีวิตอยู่ในท่ามกลางชาวโลกที่ชั่ว พวกเขาต้องเอาฝุ่นเหล่านี้ออกไป แต่เราไม่ควรฟังคำติเตียนของคนเหล่านั้นที่อยู่ในบาปที่แย่กว่าคนเหล่านั้นที่พวกเขาติเตียน ข้อ 3 บอกเกี่ยวกับการล้มเหลวอันเป็นสากลในท่ามกลางมนุษย์ มันง่ายที่จะมองเห็นบาปของคนอื่นมากกว่าบาปของเราเอง ในลูกา 6:37-42 คำสอนเดียวกันถูกให้ไว้

บ่อยครั้งคริสเตียนคนใดที่มีเรื่องบ่นเกี่ยวกับคริสเตียนอีกคน หลังจากช่วงเวลาหนึ่งของการกลับใจใหม่และการสารภาพบาปทั้งหลายของตัวเอง จะพบว่าเรื่องบ่นของเขาที่มีต่อพี่น้องคนหนึ่งนั้นหายไปอย่างสิ้นเชิง ในหลายสิบกรณีผมได้ทราบเกี่ยวกับผู้คนที่กลับสัตย์หรือเหล่าคนบาปที่หลงหายผู้ซึ่งดูหมิ่นและวิจารณ์เหล่านักเทศน์และคำเทศนาของพวกเขา แต่เมื่อคนบาปคนนั้นได้รับความรอดหรือคนที่กลับสัตย์คนนั้นกลับคืนดีกับพระเจ้า เขาก็พบว่าคำวิจารณ์ของเขาหายไปหมดแล้ว

“อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่พวกสุนัข และพวกท่านอย่าโยนไข่มุกทั้งหลายของพวกท่านไปตรงหน้าเหล่าสุกร...” พระคำข้อนี้บ่งบอกว่ามีบางคนที่เราไม่ควรคบหาด้วยและบางครั้งผู้คนก็ไปถึงสถานะที่เราไม่ควรแม้แต่จะให้ข่าวประเสริฐแก่พวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเตือนเราด้วยซ้ำว่าเมื่อผู้คนทำบาปบางอย่าง เราก็ไม่ควรอธิษฐานเพื่อบาปนั้น (1 ยอห์น 5:16) มีบางครั้งที่พวกคริสเตียนควรสะบัดฝุ่นออกจากเท้าของตนและออกไปจากบ้านบางหลังหรือกระทั่งออกไปจากบางเมือง (มธ. 10:14; ลก. 10:11) หลังจากคำเตือนซ้ำ ๆ โมเสสกล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “...ข้าพระองค์จะไม่เห็นพระพักตร์พระองค์อีกต่อไปเลย” (อพย. 10:29) มีบางครั้งที่คุณสามารถทำได้มากขึ้นเพื่อชนะคนบาปที่หลงหายคนหนึ่งโดยการให้ถ้อยคำที่ชัดเจนและซื่อตรงแก่เขาและปล่อยให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สอนเขา ข้อ 6 หมายความอย่างแน่นอนว่ามีบางคนที่ตั้งหน้าตั้งตาอยู่ในบาปมากเสียจนเราไม่ควรคบหาสมาคมกับพวกเขาเลย มีบางครั้งที่พวกคริสเตียนอาจตกเข้าในบาปเช่นนั้นได้จนพวกเขาควรที่จะถูกขับออกจากคริสตจักร (1 คร. 5:1-5) และเมื่อพวกเขาควรได้รับการปฏิบัติจากคริสเตียนในฐานะคนเก็บภาษีนั่นคือ ถูกหลีกเลี่ยงดุจเหล่าคนบาปที่หลงหาย (มธ. 18:17)

อย่างไรก็ตาม คุณต้องจดจำไว้ว่าในการปฏิบัติจริง ๆ นั้น แบบอย่างของพระเยซูบ่งบอกว่าพวกฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมเป็นพวกที่เราควรหลีกเลี่ยงขณะที่พระองค์ประทานข่าวประเสริฐให้แก่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีและมักได้รับการต้อนรับจากพวกเขาด้วยใจยินดี

จงจดจำไว้ว่าคนเหล่านั้นที่ตัดสินผู้อื่น-ผู้คนที่คิดว่าตนรู้เยอะเหลือเกินจนพวกเขารู้สึกมีอิสระอย่างเต็ม

ที่ที่จะวิจารณ์ใครก็ได้-มีโอกาสที่จะเป็นพวกสุนัขและพวกสุกรของข้อ 6 มากกว่าพวกคนขี้เมาและพวกอาชญากร บ่อยครั้งพวกคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดรับฟังข่าวประเสริฐด้วยใจยินดีมากที่สุด ขณะที่พวกคนหน้าซื่อใจคดที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมไม่ยอมฟัง

จงระวังบาปใหญ่โตนั้นของการตัดสินผู้อื่น จงเปรียบเทียบมันกับยากอบ 4:11 และดู 1 ทิโมธี 5:19 และอิสยาห์ 65:5 คำเทศนาหนึ่งเกี่ยวกับหัวข้อนี้โดยผู้แต่งถูกพิมพ์อยู่ในหนังสือที่มีชื่อว่า, *The Ruin of a Christian*, โดยสำนักพิมพ์เดียวกันกับเล่มนี้ มันช่วยคนไปมากมายแล้ว

ข้อ 7-11:

7:7 จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน

7:8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และคนที่แสวงหาก็จะพบ และแก่คนที่เคาะ ประตูก็จะถูกเปิดให้

7:9 หรือผู้ใดในพวกท่าน ผู้ซึ่งถ้าบุตรชายของตนขอขนมปัง ผู้นั้นจะเอาก้อนหินให้บุตรคนนั้นหรือ

7:10 หรือถ้าบุตรคนนั้นขอปลา ผู้นั้นจะเอางูให้บุตรคนนั้นหรือ

7:11 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคนชั่วร้ายยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตรทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์มากยิ่งกว่าสักเท่าใด

พระสัญญาแสนวิเศษหลายประการเกี่ยวกับการอธิษฐาน

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับลูกา 11:1-13 เราต้องเรียนรู้บทเรียนที่ยิ่งใหญ่หลายเรื่องโดยความคล้ายคลึงและความแตกต่างทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งจงเปรียบเทียบข้อ 11 ตรงนี้กับลูกา 11:13 พระคำข้อหนึ่งสัญญา “ของดีทั้งหลายแก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์” และอีกข้อสัญญา “พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอจากพระองค์” ความหมายก็คือว่าการถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นเทียบเท่ากับการได้สิ่งของดี ๆ สารพัด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำความสุข สติปัญญา การทรงนำ ฤทธิ์เดชในการชนะจิตวิญญาณมาให้ และถึงกับทรงช่วยเราอธิษฐานขอสิ่งที่ใดก็ตามที่เราต้องการ

จงสังเกตเช่นกันว่าพระสัญญานั้นของข้อ 7 และ 8 ถูกทวนซ้ำในลูกา 11:9, 10 และที่นั่นมีการเน้นเป็นพิเศษที่ฤทธิ์เดชในการชนะจิตวิญญาณ ที่นั่นชายคนหนึ่ง (ซึ่งเป็นตัวแทนของคริสเตียนคนหนึ่งในการอธิษฐาน) กำลังขอขนมปังจากเพื่อนคนหนึ่ง (พระเจ้า) ผู้ซึ่งมีเหลือเฟือ ให้แก่เพื่อนอีกคน (คนบาปที่หลงหาย) ผู้ซึ่งไม่มีเลย ฉะนั้นคริสเตียนทุกคนจึงสามารถอ้อนวอนพระเจ้าให้ทรงช่วยเขาชนะคนบาปคนหนึ่งมาถึงพระคริสต์ได้ พร้อมกับความคิดเช่นนั้น พระสัญญาเกี่ยวกับการขอ การแสวงหา และการเคาะจึงถูกให้ไว้ พระสัญญานั้นโดยลำพังก็หมายความตามที่มันกล่าวตรงนี้เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่เรากำลังทูลขอ หรือแสวงหา หรือเคาะอยู่ แต่ความหมายหลักในลูกา 11 เห็นได้ชัดว่าเกี่ยวกับฤทธิ์เดชในการชนะจิตวิญญาณ นั่นคือ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่คุณเห็นในลูกา 11:13

การอธิษฐานแบบไม่ลดละ ‘การวิงวอนมากเข้า’ ที่ถูกกล่าวถึงในลูกา 11:8 คือความหมายของการขอ

การแสวงหา และการเคาะในข้อ 9 และ 10 ที่ตามมา การขอคือการขอแบบไม่ลดละ การแสวงหาคือการแสวงหาแบบต่อเนื่อง จริงจัง และน้ำตาไหล การเคาะคือการเคาะแบบรบเร้าที่ประตูจนกว่าพระเจ้าทรงเปิดประตูนั้น ดูสิว่าพระคำตอนหนึ่งในข่าวประเสริฐเล่มหนึ่งให้ความสว่างเพิ่มเกี่ยวกับพระคำตอนที่คล้ายกันในข่าวประเสริฐอีกเล่มอย่างไร จงยอมให้พระคัมภีร์อธิบายตัวมันเอง

พระคำตอนนี้กล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ...” พระเยซูมิได้ตรัสและไม่ได้หมายความว่าทุกคนที่ขอครั้งเดียวได้รับคำตอบเสมอ คำเรียก ขอ ในภาษากรีกอยู่ในรูปกาลปัจจุบัน พร้อมกับความหมายของการขอต่อไปเรื่อย ๆ ในที่นี้การอธิษฐานแบบไม่ลดละถูกสัญญาว่าจะได้รับคำตอบ

ถ้าคำอธิษฐานของคุณผิด จงอธิษฐานต่อไปและพระเจ้าจะแสดงให้คุณเห็นวิธีที่จะเปลี่ยนคำอธิษฐานของคุณเพื่อที่จะให้มันได้รับคำตอบ ตามที่พระองค์ทรงแสดงให้เปาโลเห็นเกี่ยวกับหนามในเนื้อนั้น (2 คร. 12:7-9) ดูเกี่ยวกับเรื่องนี้บทที่มีชื่อว่า “Just Pray” ในหนังสือของผม, *PRAYER-Asking and Receiving*

ช่างเป็นคำหนุนใจอันเปี่ยมสุขให้อธิษฐานซึ่งถูกให้ไว้ในที่นี้! พระคำหลายตอนกล่าวถึงเงื่อนไขต่าง ๆ ของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะตอบคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ (มธ. 17:20; มก. 9:23; มก. 11:22-24) ในที่อื่นพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะตอบคำอธิษฐานของคนเหล่านั้นที่เข้าสนิทในพระคริสต์และน้ำพระทัยของพระองค์ (สดด. 37:4; ยอห์น 15:7) ทุกสิ่งที่ถูกขออย่างจริงใจในพระนามของพระเยซูก็จะได้รับในการอธิษฐาน (ยอห์น 14:13, 14; ยอห์น 16:24) การขอตามน้ำพระทัยของพระองค์ (1 ยอห์น 5:14, 15) การเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ (1 ยอห์น 3:22) ความพากเพียรในการอธิษฐาน (ลูกา 18:1-8) และการเห็นพ้องตรงกันในการอธิษฐาน (มธ. 18:19) ล้วนถูกให้ไว้เป็นเงื่อนไขที่ชัดเจนสำหรับการที่พระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐาน การปฏิบัติตามเงื่อนไขประการใดเหล่านี้รับประกันคำตอบสำหรับคำอธิษฐานของเรา พระเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้คริสเตียนคนใดปฏิบัติตามเงื่อนไขทุกข้อในทันที เพราะทรงทราบถึงความอ่อนแอของเราและบาปของเรา พระองค์ทรงทราบว่าปกติแล้วนั่นคงเป็นไปไม่ได้

แต่ในที่นี้ พระเจ้าทรงทำให้การอธิษฐานเป็นเรื่องง่ายกว่าเดิมเสียอีก ทุกคนที่ขอต่อไปเรื่อย ๆ ก็ได้รับ คนที่แสวงหาต่อไปเรื่อย ๆ ก็พบ และจะทรงเปิดให้แก่คนที่เคาะต่อไปเรื่อย ๆ อย่าหลบพระวจนะที่ชัดเจนนี้ของพระเจ้า มันเป็นความจริง พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน! จงเปรียบเทียบมันกับพระสัญญานั้นของมัทธิว 6:6 คนที่ขออย่างจริงใจจะไม่พลาดบำเหน็จนั้น ดู ยากอบ 4:2 เช่นกัน นักเรียนที่รักเอ๋ย คุณอาจมีบาปหลายอย่างเกี่ยวกับการอธิษฐาน คุณอาจมีความเชื่อเพียงเล็กน้อย หรือคุณอาจไม่ได้ทูลขออย่างจริงใจในพระนามของพระเยซู แต่บาปที่ใหญ่โตที่สุดที่คุณมีเกี่ยวกับการอธิษฐานก็คือว่าคุณไม่อธิษฐาน*!* พระเจ้าทรงอยากให้คุณทูลขออย่างชัดเจนและคาดหวังคำตอบอันชัดเจน “จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน” พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะสดับฟังและตอบคำอธิษฐาน มันเป็นเครื่องหมายอย่างหนึ่งแห่งความรักของพระองค์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงชอบที่จะถูกเรียกว่าพระเจ้าผู้ทรงสดับฟังคำอธิษฐาน (สดด. 65:2) พระองค์ทรงเชิญชวนให้อธิษฐานขอเรื่องใหญ่ ๆ (สดด. 81:10; ยรม. 33:3) พระองค์ทรงยืนกรานว่าไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินกว่าที่พระเจ้าจะทรงทำได้ในการตอบคำอธิษฐาน (ปฐก. 18:14; ยรม. 32:17, 27) พระองค์ทรงคะยั้นคะยอเราด้วยซ้ำให้อธิษฐานขอสิ่งใหญ่โตอย่างเอลียาห์ผู้ซึ่งคำอธิษฐานของเขานำภัยแล้งมานานสามปีครึ่ง และจากนั้นก็

มีฝนตกอย่างบริบูรณ์ (ยก. 5:14-18)

เราได้รับคำบัญชาให้อธิษฐานขออาณาจักรของพระคริสต์ให้มาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลก ขออาหารประจำวัน ขอการยกโทษ ขอการช่วยให้พ้นจากการทดลองและความชั่วร้าย (มธ. 6:10-13) เกี่ยวกับการรักษาร่างกายของเราให้หายดี (ยก. 5:14, 15) เกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฤทธิ์เดชในการชนะจิตวิญญาณ (ลูกา 11:13) ขอการช่วยให้พ้นจากพวกศัตรูผู้บีบบังคับและปฏิบัติไม่ดีต่อเรา (ลูกา 18:1-8) เกี่ยวกับความช่วยเหลือในยามลำบาก (สดด. 34:17, 18; สดด. 50:15) อันที่จริง เราควรอธิษฐานขอสิ่งใดก็ได้ในโลกที่เราอยากได้ (สดด. 37:4; มก. 11:24; ยน. 15:7) คำอธิษฐานขอสิ่งใหญ่โต คำอธิษฐานมากมาย คำอธิษฐานแบบไม่ลดละ คำอธิษฐานด้วยใจเชื่อ ก็ถวายเกียรติพระเจ้าอย่างมหาศาล พระเจ้าทรงอยากประทานให้มากกว่าที่เราอยากได้รับเสียอีก ฉะนั้นจงอธิษฐาน ความสุขขึ้นอยู่กับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ (ยอห์น 16:24)

การไม่อธิษฐานนั้นเป็นบาป (1 ซมอ. 12:23) คริสเตียนทั้งหลายควร “อธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน” (1 ธส. 5:17) ควร ‘อธิษฐานอยู่เสมอด้วยการอธิษฐานทุกอย่าง พร้อมกับความพากเพียรทุกอย่างเพื่อวิสุทธิชนทุกคน’ พร้อมกับการอ้อนวอนและการเฝ้าระวัง (อฟ. 6:18)

ทำไมไม่ตั้งพันธสัญญาใหม่กับพระเจ้าตอนนี้เกี่ยวกับชีวิตการอธิษฐานของคุณล่ะ? (1) จงเขียนรายการสิ่งต่าง ๆ ที่คุณควรทูลขอจากพระเจ้า จงระบุให้ชัดเจน จงคาดหวังคำตอบจริง ๆ (2) จงตั้งเวลาหนึ่งไว้ต่างหากในแต่ละวัน ถ้าจะให้ดีควรเป็นช่วงเช้าตรู่ เพื่อจะเฝ้าระวัง อธิษฐาน ใคร่ครวญและอ่านพระคัมภีร์ของคุณ จงรับสิ่งต่าง ๆ จากพระเจ้า (3) จงหาให้เจอว่าบาปใดบ้างในชีวิตของคุณไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าและขัดขวางคำตอบที่จะมาสู่คำอธิษฐานของคุณ ไม่ว่าจะชีวิตครอบครัว (1 ปต. 3:1-7) การไม่ยอมยกโทษให้ (มธ. 6:14, 15; มก. 11:25, 26) การปล้นพระเจ้า (มลค. 3:8, 9) การกบฏ (1 ซมอ. 15:22, 23) หรือบาปอื่นใด (อสย. 59:1, 2) จงสารภาพมันต่อพระเจ้า (4) จงสัญญาต่อพระเจ้าว่าจะรับรู้คำตอบเหล่านั้นที่มาสู่คำอธิษฐานอย่างเปิดเผยเมื่อคำตอบเหล่านั้นมาและถวายเกียรติแด่พระเจ้า

คุณตระหนักไหมว่าพระเจ้าทรงรักคุณเหมือนพ่อรักลูก ๆ ของตนอย่างไร (ข้อ 11; สดด. 103:13) อย่าลืมขอเยอะ ๆ เราควรมีใจกล้ามายังพระที่นั่งแห่งพระคุณเนื่องจากเรามีมหาปุโรหิตในสวรรค์องค์หนึ่งผู้ทรงวิงวอนเผื่อเรา (ฮบ. 4:16; 1 ยอห์น 2:1) ถ้าบาปทั้งหลายขวางทางอยู่ การสารภาพอันเรียบง่ายจากหัวใจและการทิ้งบาปเหล่านั้นจะขจัดบาปเหล่านั้นออกไปเสีย (สภษ. 28:13; 1 ยอห์น 1:9) จงใช้เวลาเยอะ ๆ กับข้อพระคำเหล่านี้และจงให้พวกมันเข้าสู่หัวใจเช่นเดียวกับหัวสมอง “แต่พวกท่านจงเป็นคนที่กระทำตามพระวจนะนั้นและไม่ใช่ผู้ฟังเท่านั้น โดยล่อลวงตนเอง” (ยก. 1:22)

ข้อ 12:

7:12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่พวกท่าน พวกท่านจงกระทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน เพราะว่านี่คือพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์

กฎทองคำ

นี่ถูกเรียกว่ากฎทองคำ นี่ถูกกล่าวอีกในลูกา 6:31 จงสังเกตความเชื่อมโยงนี้ในลูกา บทที่ 6 กับการให้

(ลูกา 6:30) กับการมีใจเมตตา (ข้อ 36) กับการไม่ตัดสินหรือการไม่กล่าวโทษ แต่ยกโทษให้ (ข้อ 37) และการให้อีกที (ข้อ 38) อีกวิธีของการกล่าวหลักการเดียวกันนี้ก็คือการ “รักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” (มธ. 22:39)

เป็นที่เข้าใจกันว่ากฎทองคำนี้จะถูกประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมโดยคนเหล่านั้นที่อยากเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเท่านั้น ถ้าผมเป็นคนขี้เมาชั่วและอยากให้ผู้คนให้สุราหรือสิ่งเสพติดแก่ผม ความปรารถนาชั่วนั้นก็คงจะไม่ทำให้มันเหมาะสมที่ผมจะให้สิ่งชั่วร้ายเหล่านี้แก่ผู้อื่น แต่เราแน่ใจได้ว่าผู้ใดที่พยายามอย่างจริงจังที่จะเดินตามพระผู้ช่วยให้รอดในกฎนี้คงจะอยากทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า สรุปก็คือ พระคำข้อนี้หมายความว่า ‘จงทำดีต่อผู้อื่นเหมือนที่คุณอยากให้พวกเขาทำดีต่อคุณ’ ส่วนท้ายของข้อ 12 แสดงให้เห็นว่ามันสรุปย่อสิ่งดี ๆ ทั้งหมดของพระราชบัญญัติของโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ผู้ซึ่งตีความพระราชบัญญัตินั้นในภาคพันธสัญญาเดิม จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมัทธิว 22:37-40

ข้อ 13, 14:

7:13 ท่านทั้งหลายจงเข้าไปทางประตูคับนั้น เพราะว่าประตูนั้นก็กว้างและทางนั้นก็กว้างขวางที่นำไปสู่ความพินาศ และมีคนเป็นอันมากซึ่งเข้าไปในทางนั้น

7:14 เพราะว่าประตูนั้นก็คับและทางนั้นก็แคบซึ่งนำไปสู่ชีวิต และมีคนจำนวนน้อยที่พบมัน

มีผู้ที่หลงหายมากกว่าผู้ที่รับความรอด

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลูกา 13:24 ความหมายที่น่ากลัวนั้นปรากฏชัดเจน ถนนไปสู่นรกกว้างกว่าถนนไปสู่สวรรค์ มีคนไปนรกมากกว่าไปสวรรค์ ประตูนั้นและทางนั้นคือพระเยซู (ยอห์น 14:6) ทางอื่นใดในโลกที่ผู้คนพยายามใช้เพื่อจะรับความรอดโดยที่ไม่ต้องบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระคริสต์จะนำไปสู่ความพินาศเป็นนิตย์ มีทางเดียวเท่านั้นของการได้ไปสวรรค์ ดู ยอห์น 10:1; กิจการ 4:12

ข้อ 15-20:

7:15 จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม

7:16 ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา มนุษย์เก็บผลองุ่นทั้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนามหรือ หรือผลมะเดื่อทั้งหลายจากบรรดาต้นผักหนามหรือ

7:17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมเกิดผลดี แต่ต้นไม้เสื่อมทรามก็เกิดผลชั่วร้าย

7:18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลชั่วร้ายไม่ได้ และต้นไม้เสื่อมทรามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

7:19 ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีย่อมถูกฟันลง และถูกทิ้งเสียในไฟ

7:20 เหตุฉะนั้น โดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้

จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ

คริสเตียนทุกคนควรระวังตัวให้ดีเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จ พวกครูสอนเท็จ หนึ่งในจุดเด่นที่ชัดเจน

ของพวกครูสอนเท็จก็คือว่าพวกเขา “มาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ” พวกเขามีถ้อยคำรื่นหู พวกเขาเสแสร้งว่าเชื่อพระคัมภีร์ พวกเขายกข้อพระคัมภีร์ ซาตานและเหล่าผู้รับใช้ของมันมาในฐานะเหล่าทูตแห่งความสว่างและความชอบธรรม (2 คร. 11:13-15) เราต้องพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นอย่างจริงจังว่าพวกเขามาจากพระเจ้าหรือไม่ (1 ยอห์น 4:1) เราต้องศึกษาพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอเพื่อดูว่าสิ่งเหล่านี้เป็นจริงตามนั้นหรือไม่ (กิจการ 17:11) ผลดีเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 16 ถึง 20 เป็นข่าวประเสริฐแท้ คำสอนแท้จากพระคัมภีร์ ไม่ว่าผู้สอนคนหนึ่งจะพูดจาน่าฟังหรือเป็นสุภาพบุรุษ มีการศึกษาหรือมีความกรุณาขนาดไหน หากเขาไม่สัตย์จริงต่อพระคัมภีร์ ก็จงระวังให้ดี!

พวกสมัยใหม่นิยม พวกนักเทศน์ และพวกครูวิทยาลัยที่ไม่ยอมรับการดลใจของพระคัมภีร์ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการไถ่ด้วยพระโลหิต มักเป็นคนน่าคบหาเอามาก ๆ พวกเขาเป็นมิตร พวกเขาพูดจาไพเราะ พวกเขามีวัฒนธรรม มีบุคลิกดี คน ๆ หนึ่งอาจยกข้อพระคัมภีร์หลายข้อแต่ก็ไม่เชื่อพระคัมภีร์เลย เขาอาจอ้างตัวว่าเป็นนักเทศน์แต่ก็ไม่เป็นคนไม่เชื่อ พวกผู้พยากรณ์เท็จมาในคราบของแกะ ยกตัวอย่างเช่น พวกคริสเตียนวิทยาศาสตร์ ดูเหมือนจะมีคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบสำหรับการขอการรักษาโรค และมักเป็นผู้มีการศึกษา แต่พวกเขาก็ไม่ยอมรับการไถ่โทษโดยพระโลหิต การต้องบังเกิดใหม่ และแม้กระทั่งข้อเท็จจริงเรื่องบาป

หน้าที่ของคุณเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จก็คือ 1. จงระวัง (ข้อ 15) 2. จงตรวจดูผลของพวกเขาให้ดี (ข้อ 16, 20) จงตรวจสอบพวกเขาโดยใช้พระคัมภีร์ 3. จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นและดูว่าพวกเขามาจากพระเจ้าหรือไม่ (1 ยอห์น 4:1) คำสอนผิดบางเรื่องไม่มีความสำคัญมากขนาดนั้น แต่พวกอาจารย์หรือพวกนักเทศน์ที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการไถ่โทษโดยพระโลหิตไม่ควรที่จะถูกรับเข้ามาในคริสตจักรของคุณหรือในบ้านของคุณด้วยซ้ำ (2 ยอห์น 7-11) คุณไม่ควรกล่าวขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขาเลยด้วยซ้ำ!

ข้อ 21-23:

7:21 ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

7:22 คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’

7:23 และในเวลานั้นเราจะกล่าวยอมรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’

เคร่งศาสนาแต่ไม่รอด!

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลูกา 13:25-30 ข้อเท็จจริงอันน่าเศร้าก็คือว่า คนเป็นอันมากที่คาดหวังว่าจะได้ไปสวรรค์จะต้องผิดหวัง บางคนที่คิดว่าตนรอดกลับไม่รอด หลายล้านคนที่พึ่งพาศีลธรรมของตน การทำดีของตน พึ่งพาบัพติศมาของตน หรือการเป็นสมาชิกคริสตจักร หรือแม้แต่พึ่งพาความรู้สึกต่าง ๆ ของตน จะต้องไปนรก จงสังเกตว่าข้อนี้ตามหลังคำสอนเกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จ คนเป็นอันมากจะติดตามพวกผู้พยากรณ์เท็จ

บางคนคิดว่าตนรอดโดยพิธีกรรมและพิธีการอันหลากหลาย โดยการทำดีของตน ฯลฯ นักเทศน์ทุกคนรับมือกับลิขิตของจิตวิญญาณทั้งหลายที่เป็นอมตะและต้องระวังให้ดีเกรงว่าตนจะนำไปผิดทาง ไม่มีความรอดเลยยกเว้นเมื่อผู้ใดวางใจอย่างชัดเจนในพระคริสต์เพื่อรับการยกโทษและบาปของตนได้รับการยกโทษและใจของตนได้รับการเปลี่ยนแปลง หญิงที่มีคุณธรรมมากที่สุด ชายที่มีศีลธรรมมากที่สุดจะตื่นขึ้นในความทรมาน อาจประหลาดใจด้วย แต่แน่นอนว่าถูกปรับโทษเป็นนิตย์ หากเขาไม่ได้รับการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3, 5, 7, 18, 36) ดูคำเทศนาของผมเรื่อง *Religious-But Lost* โดยใช้ข้อพระคำเหล่านี้-ในรูปแบบแผ่นพับ สำนักพิมพ์เดียวกันกับเล่มนี้

จงสังเกตข้อ 23 ให้ดี ๆ ว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย” พระเยซูไม่ได้กำลังพูดกับผู้คนที่ครั้งหนึ่งเคยได้รับความรอดและจากนั้นก็หลุดหายไป ไม่เลย พระองค์กำลังพูดกับผู้คนที่พระองค์ไม่เคยได้รู้จักเลยในการรับความรอด จงสังเกตคำเตือนอันน่าเศร้าเกี่ยวกับหญิงพรหมจารีห้าคนที่ไม่มีน้ำมันนั้น ซึ่งเป็นตัวแทนของการได้บังเกิดโดยพระวิญญาณและจึงมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในเฉกเช่นคริสเตียนทุกคนมี (มธ. 25:1-13; รม. 8:9) ข้อ 22 บ่งบอกว่านักเทศน์จำนวนมากจะไม่ได้รับความรอด แล้วบาทหลวงคาทอลิกจำนวนมากกับนักเทศน์คนอื่น ๆ ที่สอนความรอดโดยการประพฤติล่ะ หรือความรอดโดยคริสตจักรล่ะ? จงระลึกถึงยูดาสผู้ซึ่งกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ อย่างชัดเจนในพระนามของพระคริสต์ ตามที่พระคำข้อนี้กล่าว ขอให้คริสเตียนทุกคนระวังให้ดีและแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของตน จงฟังคำเตือนเหล่านั้นของฮีบรู 4:1, 2, 11; ของ 2 เปโตร 1:10 จงอ้างพระสัญญาเหล่านั้นของยอห์น 3:16, 18; กิจการ 16:31; โรม 10:9, 10

ข้อ 24-29:

7:24 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ เราจะเปรียบเขาเหมือนผู้ที่มีสติปัญญาคนหนึ่ง ซึ่งได้สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา

7:25 และฝนก็ตก และน้ำท่วมทั้งหลายก็ไหลมา และลมทั้งปวงก็พัดมา และปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านนั้นไม่ได้พังลง เพราะว่ามันได้ถูกก่อตั้งอยู่บนศิลา

7:26 และทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเรา และไม่กระทำตามถ้อยคำเหล่านี้ จะถูกเปรียบเหมือนผู้ที่โง่เขลาคนหนึ่ง ซึ่งได้สร้างบ้านของตนไว้บนทราย

7:27 และฝนก็ตก และน้ำท่วมทั้งหลายก็ไหลมา และลมทั้งปวงก็พัดมา และปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านนั้นก็พังทลายลง และการพังทลายลงของมันก็ใหญ่โต”

7:28 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์

7:29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนพวกเขาเหมือนผู้หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

จงก่อขึ้นบนพระคริสต์ผู้เป็นศิลานั้น

ในที่นี้พระเยซูกำลังตอกย้ำคำสอนเหล่านั้นของข้อพระคำก่อนหน้า ตั้งแต่ข้อ 13 ถึง 23 หลายคนได้ยินข่าวประเสริฐและไม่เคยทำอะไรเกี่ยวกับมันเลย คำว่า “และกระทำตามถ้อยคำเหล่านี้” ไม่ได้หมายถึง

การทำดีแบบปกติทั่วไปซึ่งบางครั้งผู้คนหวังว่าตนจะได้รับความรอดโดยการทำดีเหล่านั้น ตรงกันข้ามองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหมายถึงการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยการเชื่อวางใจในพระคริสต์เพื่อรับความรอด (ยอห์น 6:29) คนที่วางใจในพระคริสต์ หันจากบาปทั้งหลายของตน ก็ ‘เชื่อฟังข่าวประเสริฐ’ (รม. 10:16) การทำดีของชายผู้มีสติปัญญาคนหนึ่งที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 24 ก็คือว่าเขา “ได้สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา” ศิลานั้นคือพระคริสต์ ชายผู้มีสติปัญญานี้พึ่งพาพระคริสต์เพื่อรับความรอดและวางใจในพระองค์ จงเปรียบเทียบ “ชายผู้มีสติปัญญา” นี้กับ “หญิงพรหมจารีที่มีสติปัญญา” เหล่านั้นในมัทธิว 25:4 “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นแห่งสติปัญญา” (สภษ. 9:10) ศิลานั้นคือพระคริสต์ “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11) “ศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 คร. 10:4) ดู อิสยาห์ 28:16; มัทธิว 16:18; 1 เปโตร 2:6-8 เช่นกัน

บทเพลงนั้นกล่าวถูกต้องแล้วว่า:

“องค์พระเยซูเปรียบเหมือนศิลา ข้าจึงยืนอยู่มั่นคงนักหนา
ผู้อื่นทรายโคลนไม่ขอศรัทธา”

บ้านของคุณถูกก่อขึ้นบนพระคริสต์ ศิลานั้นไหม? ฉะนั้นจงชื่นชมยินดีวันนี้ที่คุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและได้รับความรอดตลอดไปเป็นนิตย์

มัทธิว 8

ข้อ 1-4:

8:1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป

8:2 และดูเถิด คนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

8:3 และพระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกและถูกต้องเขา โดยตรัสว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด” และในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็ถูกรักษาให้สะอาด

8:4 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านอย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปตามทางของท่าน สำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายที่โมเสสได้สั่งไว้เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย”

คนโรคเรื้อนคนหนึ่งหายสะอาด

ภูเขาลูกที่ถูกกล่าวถึงนี้คือ ภูเขาซึ่งคำเทศนาในบทที่ 5, 6 และ 7 ถูกเทศนาบนนั้น มันอยู่ในแคว้นกาลิลีใกล้ทะเลกาลิลีตามที่คุณเห็นจากมัทธิว 4:18-25

จงเปรียบเทียบข้อนี้กับมาระโก 1:40-45 และลูกา 5:12-16 ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวเดียวกัน

จงสังเกตทัศนคติของคนโรคเรื้อนผู้นี้ ซึ่งเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” (ข้อ 2) ดู 1 โครินธ์ 12:3 เช่นกัน โจรบนกางเขนผู้นั้นเรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” (ลูกา 23:42) เช่นเดียวกับหญิงคนนั้นที่ถูกจับในการเล่นชู้ (ยอห์น 8:11) ซึ่งทั้งคู่พระเยซูทรงยกโทษให้ทันที หญิงชาวซีเรียฟีนิเซียคนนั้นก็เรียกพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า” และคำอธิษฐานของนางก็ได้รับคำตอบ (มาระโก 7:28, 29) การร้องเรียกพระเยซูอย่างจริงใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า เกี่ยวข้องกับการยอมจำนนต่อน้ำพระทัยของพระองค์ ความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระองค์ การพึ่งพาพระเมตตาของพระองค์ คนโรคเรื้อนผู้นี้มีความมั่นใจอันเต็มเปี่ยมในฤทธิ์เดชของพระคริสต์ว่า “พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้” การเข้าหาเช่นนั้นเป็นที่ชอบพระทัยพระเยซูผู้ตรัสว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด” (ข้อ 3) เมื่อความเชื่อกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าพระองค์ทำได้ พระองค์จะทรงกระทำไหม?” มันก็เป็นที่พอพระทัยพระคริสต์ที่จะตรัสได้ว่า “เราจะกระทำ”

โรคเรื้อนเป็นภาพเล็งหนึ่งของบาปและถูกใช้เป็นเครื่องหมายหนึ่งของบาปในกรณีของมิเรียม (กดว. 12:10) ของเกหะซีคนใช้ของเอลีชา (2 พงศ์กษัตริย์ 5:27) และของกษัตริย์อุสซียาห์ (2 พศด. 26:16-21) มันยังเป็นโรคที่ร้ายแรงและเป็นอันตรายอยู่ในหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ประเทศจีน อินเดีย และบางส่วนของแอฟริกา และมีนิคมของคนโรคเรื้อนอยู่กระทั่งในสหรัฐอเมริกา

พระราชบัญญัติของโมเสสให้กฎต่าง ๆ ที่ชัดเจนเกี่ยวกับคนโรคเรื้อน (ลนต. บทที่ 13, 14) พวกเขาถูกนับว่าเป็นมลทินและไม่ควรถูกแตะต้องโดยคนเหล่านั้นที่อยากสะอาดในด้านพิธีการสำหรับการนมัสการ (ลนต. 13:45, 46) เสื้อผ้าตัวใดหรือบ้านเรือนหลังใดที่ปนเปื้อนจะต้องถูกชำระให้สะอาดหรือถูกทำลายเสีย (ลนต. 13:51, 52; 14:40-45) เมื่อคนโรคเรื้อนคนใดถูกพบว่าสะอาดแล้ว เขาก็ไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิตและถวายนกที่สะอาดสองตัวและลูกแกะหนึ่งหรือสองตัวหลังจากวันที่แปด (ลนต. 14:1-32) คนโรคเรื้อนคนนี้ได้รับการรักษาให้สะอาดแล้ว ถูกทำให้สะอาดในด้านพิธีการแล้วและได้รับการรักษาให้หายดีแล้ว เมื่อพระเยซูทรงรักษาโรค

เรื้อนของเขา พระเยซูขอให้ชายผู้นั้นทำตามพระราชบัญญัติของโมเสส ให้ปุโรหิตรับรองว่าเขาสะอาดแล้วและถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในพระราชบัญญัติ (ข้อ 4; ลนต. 14:4, 10) ข้อ 4 กล่าวว่านี่เป็นคำพยานหนึ่งแก่พวกปุโรหิต พระเยซูมิได้จงใจส่งเสริมการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติใด ๆ ของโมเสสเลย พระองค์ประทานคำบัญชาที่คล้ายกันแก่คนโรคเรื้อนสิบคนนั้น (ลูกา 17:14)

จงสังเกตคำบัญชาของพระเยซูในข้อ 4, “ท่านอย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย” มาระโก 1:45 เล่าว่าคำบัญชานี้ของพระเยซูถูกฝ่าฝืนอย่างไรและผู้คนมากมายมารวมตัวกันจน “พระเยซูไม่สามารถเสด็จเข้าไปในนครอย่างเปิดเผยได้อีกต่อไป” เราคิดว่าพระเยซูไม่ได้กระทำการอัศจรรย์นี้เพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่เพราะความรักที่พระองค์ทรงมีต่อชายผู้นี้ที่พระองค์ทรงให้เกียรติความเชื่อของเขา

ข้อ 5-13:

8:5 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุมแล้ว นายร้อยคนหนึ่งมาหาพระองค์ โดยอ้อนวอนพระองค์

8:6 และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์นอนอยู่ที่บ้านป่วยเป็นอัมพาต ทนทุกข์เวทนาอย่างมาก”

8:7 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราจะมาและรักษาเขาให้หาย”

8:8 นายร้อยผู้นั้นตอบและทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่พระองค์จะเข้ามาอยู่ใต้ชายคาของข้าพระองค์ แต่ขอตรัสคำนั้นเท่านั้น และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะได้รับการรักษาให้หาย

8:9 ด้วยว่าข้าพระองค์เป็นคนหนึ่งที่อยู่ใต้วินัยทหาร โดยมีพวกทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวแก่คนนี้ว่า ‘จงไป’ และเขาก็ไป และแก่อีกคนหนึ่งว่า ‘จงมา’ และเขาก็มา และแก่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ และเขาก็ทำสิ่งนั้น”

8:10 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ประหลาดพระทัย และตรัสกับคนทั้งหลายที่ติดตามมาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่พบความเชื่อที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้เลย ไม่เลยไม่พบในอิสราเอล

8:11 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก และจะเอนกายลงกันกับอับราฮัม และอิสอัค และยาโคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

8:12 แต่บรรดาลูกแห่งอาณาจักรจะถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

8:13 และพระเยซูได้ตรัสกับนายร้อยผู้นั้นว่า “จงไปตามทางของท่านเถิด และท่านได้เชื่ออย่างไร ก็จะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน” และผู้รับใช้ของเขาได้รับการรักษาให้หายในชั่วโมงนั้นเอง

คนใช้ของนายร้อยได้รับการรักษาให้หาย

พระคำตอนนี้ควรถูกศึกษาโดยเชื่อมโยงกับลูกา 7:1-10 ซึ่งเสริมข้อเท็จจริงหลายประการซึ่งไม่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ (1) นายร้อยผู้นี้เป็นที่รักอย่างมากในหมู่พวกยิวและได้สร้างธรรมศาลาหลังหนึ่งให้พวกเขา (2) มิตรสหายชาวยิวเหล่านี้มาหาพระเยซูและขอร้องพระองค์ให้รักษาคนใช้ของนายร้อยผู้นี้ (3) นายร้อยผู้นี้ฝาก

มาบอกก่อนที่ตัวเขาเองได้เห็นพระเยซู ว่าเขาไม่คู่ควรที่จะต้อนรับพระเยซูเข้ามาในบ้านของเขา ดูสิว่าข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มเสริมกันและกันอย่างไร อย่าสงสัยความถูกต้องของพระคัมภีร์เพราะว่าข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มให้บันทึกเหตุการณ์ที่แตกต่างกันเกี่ยวกับเรื่องราวเดียวกัน จงระลึกถึงหลักการนั้นที่ถูกกล่าวในยอห์น 21:25 ที่ว่าไม่สามารถบันทึกเกือบทุกสิ่งที่พระเยซูตรัสและกระทำลงไปได้ มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมากกว่านี้ซึ่งไม่ถูกกล่าวถึงในข่าวประเสริฐเล่มใดเลย ใจที่เชื่อจะยอมรับคำกล่าวทุกตอนของพระคัมภีร์โดยไม่เสาะหาที่จะทำให้คำกล่าวเหล่านั้นขัดแย้งกันเนื่องจากพวกมันไม่ขัดแย้งกันเลยหากเราตั้งใจศึกษาดี ๆ บันทึกเหตุการณ์ในลูกา 7:1-10 แสดงให้เห็นมากกว่าเกี่ยวกับคุณค่า ความถ่อมใจ และความเชื่อของคนต่างชาติผู้นี้ที่พวกยิวรักยิ่งนัก แม้ว่าตัวเขาเองรู้สึกไม่ค่ควรแม้แต่จะสนทนากับพระเยซู ยิ่งไม่คู่ควรเข้าไปใหญ่ที่จะให้พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาใต้ชายคาของเขา พวกยิวเหล่านั้นทุกคนก็รู้สึกว่าเขาคู่ควร และพระเยซูทรงยกย่องเขาอย่างสูง พวกคนที่ถ่อมใจได้รับความสนใจจากพระเยซูไวกว่าคนทั้งปวง (ลูกา 14:11; ยก. 4:6, 10)

จงหมายเหตุข้อโต้แย้งของนายร้อยผู้นี้ในข้อ 9 นายร้อยผู้นี้เป็นคนอยู่ใต้สิทธิอำนาจทางทหาร รับคำสั่งจากผู้อื่น แต่ตัวเขาเองก็มีสิทธิอำนาจเหนือทหารหนึ่งร้อยนาย ตามที่คำว่านายร้อยหมายถึง เขารู้สึกจริง ๆ ว่าถ้าเขาสามารถสั่งการพวกทหารให้มาและไปได้ หรือสั่งการพวกคนใช้ของเขาได้ พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าจะยิ่งสามารถมากกว่านั้นสักเท่าใดที่จะขับไล่ความเจ็บป่วยนั้นไปจากคนใช้ของเขาได้ เราเห็นหลักการนั้นที่ถูกแสดงออกในข้อ 2 ถึง 4 อีกแล้ว พระเยซูทรงพอพระทัยเมื่อเราเชื่อว่าพระองค์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ประสงค์โดยไม่ถูกสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้นขัดขวาง

พระเยซูสามารถรักษาให้หายได้ต่อหน้าผู้ที่เจ็บป่วยนั้น แต่ทรงรักษาให้หายได้เช่นกันแม้ไม่อยู่ต่อหน้าเขา วันนี้พระองค์สามารถช่วยคนบาปคนใดให้รอดได้ผู้ซึ่งอยู่ตรงนี้ แต่ก็สามารถตอบคำอธิษฐานของคุณแม่ท่านหนึ่งเพื่อลูกชายของนางที่อยู่ห่างออกไปหลายพันไมล์ได้เช่นกันหากคุณแม่ท่านนั้นอ้างพระสัญญาของพระองค์และเชื่อพระองค์ พระเยซูทรงสามารถรักษาให้หายได้โดยที่มีพวกหมอและไม่มีพวกหมอ สามารถรักษาคนหนึ่งที่ “พร้อมจะตาย” ให้หายได้เหมือนชายผู้นี้ (ลูกา 7:2) เหมือนกับที่พระองค์สามารถรักษาความเจ็บป่วยเล็กน้อยให้หายได้ พระเยซูทรงเป็นเจ้านายแห่งสภาพการณ์แวดล้อมทั้งหลาย และความเชื่อของนายร้อยผู้นี้ที่เชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาให้หายได้ทั้งแบบไม่อยู่ต่อหน้าและอยู่ต่อหน้าก็ถวายเกียรติพระคริสต์อย่างมาก โธมัสเชื่อเมื่อมีการนำเสนอพยานหลักฐานทางกายภาพมากพอว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว (ยอห์น 20:27, 28) แต่พระเยซูทรงสัญญาพระพรพิเศษสำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อโดยที่ยังไม่ได้เห็น (ยอห์น 20:29)

ท่านผู้อ่าน คุณวางใจพระเจ้าได้ไหมสำหรับอาหารประจำวันในตอนที่คุณไม่มีงานทำเช่นเดียวกับตอนที่คุณมีงานทำ? คุณคาดหวังการฟื้นฟูได้ไหมในสภาพการณ์ที่ต่อต้านพอ ๆ กับในสภาพการณ์ที่เอื้ออำนวย? ความสุขมีแก่ความเชื่อที่เชื่อได้ว่าพระเยซูทรงไม่อยู่ด้วยพอ ๆ กับที่ทรงอยู่ด้วย สามารถคาดหวังการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ไม่น่าจะเกิดเช่นเดียวกับสิ่งต่าง ๆ ที่น่าจะเกิด พระเจ้าทรงอยากให้คริสเตียนทั้งหลายหว่านเมล็ดพืชโดยไม่ต้องสนใจสายลมหรือเฝ้าสังเกตหมู่เมฆมากเกินไปนัก (ปญจ. 11:4) คำบัญชานั้นคือ จงประกาศพระวจนะ “ตอนที่ไม่สะดวก” เช่นเดียวกับ “ตอนที่สะดวก” (2 ทธ. 4:2)

จงสังเกตการใช้คำเรียก “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ในข้อ 11 และ 12 อาณาจักรที่ถูกพูดถึงตรงนั้นคงจะต้องเป็นอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกเนื่องจากมันจะต้องอยู่ในแผ่นดินนั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่ “อับราฮัม และอิสอัค และยาโคบ”, แผ่นดินปาเลสไตน์ (ปฐก. 13:14-17; 17:8; 28:4) มันคงต้องเป็นอาณาจักรหนึ่งของพวกยิวเนื่องจากพวกยิวในที่นี้ถูกเรียกว่า “บรรดาลูกแห่งอาณาจักร” ในสวรรค์คนต่างชาติคนใดที่เชื่อก็ได้รับคำทรงสัญญามากพอ ๆ กับยิวคนใดที่เชื่อ แต่พระเจ้าทรงมีพระสัญญาหลายประการเกี่ยวกับปาเลสไตน์ซึ่งถูกทำไว้เป็นพิเศษมากกว่ากับเชื้อสายจริง ๆ ของอับราฮัม และคนเหล่านั้นที่โดยทางเชื้อชาติถูกเชื่อมโยงทางประวัติศาสตร์กับกรุงเยรูซาเล็มและพระที่นั่งของดาวิดที่นั่น ข้อพระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” นั้นหมายถึงการฟื้นคืนของราชาธิปไตยของพวกยิวเมื่อพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดที่เยรูซาเล็มตามที่ถูกสอนในอิสยาห์ 9:6, 7; อิสยาห์ บทที่ 11; เศคาริยาห์ 14:9; มัทธิว 19:28; 25:31 มันจะเป็นอาณาจักรสวรรค์แห่งหนึ่งตรงที่ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าจะสำเร็จจริงบนแผ่นดินโลกเหมือนกับที่มันสำเร็จจริงในสวรรค์ (มธ. 6:10) และในความหมายที่ว่ามันจะเป็นอาณาจักรหนึ่งซึ่ง “พระเจ้าแห่งสวรรค์” จะทรงตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ซึ่งอาณาจักรนั้นจะไม่ถูกทำลายเลย (ดนล. 2:44)

คำเตือนในที่นี้ก็คือว่าพวกยิวจำนวนมากปฏิเสธพระคริสต์และจึงจะพลาดอาณาจักรนั้นของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกไปขณะที่คนต่างชาติจำนวนมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกเพื่อนั่งลงกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในอาณาจักรนั้น ได้เชื่อวางใจในพระคริสต์แล้วเหมือนนายร้อยผู้นี้ได้เชื่อ มีพยานหลักฐานมากมายว่านายร้อยผู้นี้เป็นจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่กลับใจเชื่ออย่างแท้จริงแล้ว

จงเปรียบเทียบคำตรัสของพระเยซูในข้อ 13, “และท่านได้เชื่ออย่างไร ก็จะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน” กับ “ขอให้เกิดแก่พวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด” (มธ. 9:29) และ “ถ้าท่านสามารถเชื่อได้ สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ” (มาระโก 9:23)

ใจของคุณไม่ชื่นชมยินดีหรือที่ได้เห็นว่าพระเยซูทรงพอพระทัยขนาดไหนกับความเชื่อของชายผู้นี้ ตามที่ข้อ 10 บอก? ความเชื่อถูกนับให้เป็นความชอบธรรม (ปฐก. 15:6) และปราศจากความเชื่อคน ๆ หนึ่งก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าไม่ได้ (ฮบ. 11:6)

ข้อ 14-18:

8:14 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในบ้านของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอน และป่วยเป็นไข้อยู่

8:15 และพระองค์ทรงสัมผัสมือของนาง และไข้นั้นก็ออกจากนาง และนางลุกขึ้น และปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

8:16 เมื่อมาถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายพาคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ ที่มีพวกผีเข้าสิง และพระองค์ก็ทรงขับวิญญาณเหล่านั้นออกด้วยคำตรัสของพระองค์ และทรงรักษาบรรดาคนที่เจ็บป่วยนั้นให้หาย

8:17 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า ‘ท่านเองได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บป่วยของพวกเราไป’

8:18 บัดนี้เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น

ประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์ จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

แม่ยายของเปโตรได้รับการรักษาให้หาย

มาระโก 1:29-34 เล่าเรื่องราวเดียวกันและลูกา 4:38-41 ก็เช่นกัน จงสังเกตว่ามาระโกและลูกาเรียกเปโตรว่า “ซีโมน” มาระโก 1:29 บ่งชี้ว่าอันดรูว์อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกันกับเปโตร มัทธิวบอกแค่ว่าแม่ยายของเปโตรป่วยเป็นไข้ แต่ลูกา 4:38 กล่าวว่านาง “ป่วยเป็นไข้หนัก” พระคำข้อนั้นกล่าวด้วยว่า “และเขาทั้งหลายอ้อนวอนพระองค์เพื่อนาง” พวกเขาอ้อนวอนพระเยซูให้รักษานาง

เปโตรเป็นชายที่แต่งงานแล้วและไม่เหมาะที่จะเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งพระสันตะปาปาของโรมันคาทอลิก แน่นอนว่าอันที่จริง เปโตรไม่ใช่พระสันตะปาปาหรืออะไรเทือกนั้นเลย หลักคำสอนและการจัดองค์กรอันแสนประหลาดเหล่านั้นของโรมก็ไม่ได้ถูกคิดค้นขึ้นมาด้วย เปโตรไม่ได้มีสิทธิอำนาจเหนือพวกอัครทูตที่เหลือ แต่ตัวเขาเองก็ถูกเปาโลตำหนิอย่างเหมาะสมต่อหน้าผู้คน (กท. 2:11-14) แน่นอนว่าเขาไม่เคยอ้างความผิดพลาดไม่ได้ในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับคริสตจักร และไม่มีพยานหลักฐานในประวัติศาสตร์หรือพระคัมภีร์เลยว่าเขาเป็นบิชอปหรือศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่กรุงโรม หรือแม้กระทั่งว่าเขาเคยอยู่ที่นั่น แนวคิดของโรมันคาทอลิกเกี่ยวกับคริสตจักรนั้นไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ มันพึ่งพาประเพณีมากกว่าพระคัมภีร์ และโรมได้ถือสิทธิอำนาจที่ไม่ได้ถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์เมื่อมันอ้างว่าเปโตรเป็นพระสันตะปาปาคนแรก

“เมื่อมาถึงเวลาเย็น” (ข้อ 16) นั่นคือ เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน (มาระโก 1:32; ลูกา 4:40) ทั้งมาระโกและลูกาเล่าว่าพระเยซูไม่ทรงอนุญาตให้พวกผีพูดเพราะว่าพวกมันรู้จักพระองค์

ข้อ 17 เป็นการอ้างอิงที่ชัดเจนไปยังอิสยาห์ 53:4 มันไม่ใช่การยกคำพูดแบบคำต่อคำ แต่เป็นคำแปลหนึ่ง เนื่องจากอิสยาห์ถูกเขียนในภาษาฮีบรูและภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนในภาษากรีก คำว่า ความระทมทุกข์ในข้อนั้นถูกแปลเป็น ความเจ็บไข้ ในข้อนี้ และความเศร้าโศก ในอิสยาห์ถูกแปลเป็น ความเจ็บป่วยตรงนี้ นั่นทำให้ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าเราควรตีความอิสยาห์ 53:5 ตามตัวอักษร “ด้วยรอยเฆี่ยนทั้งหลายของท่านพวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย” พระคำข้อนี้กล่าวว่าเมื่อพระเยซูทรงรักษาคนป่วยให้หาย พระองค์ก็กำลังทำให้อิสยาห์ 53:4 สำเร็จจริง และว่าการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ได้จ่ายราคาเพื่อการรักษาร่างกายของเราให้หาย การรักษาให้หายอยู่ในการไถ่โทษนั้นไหม? ผมเห็นด้วยกับ Dr. R. A. Torrey ว่ามันอยู่ เราเชื่อว่าสิ่งดี ๆ ทั้งสิ้นที่คริสเตียนคนใดจะได้รับเป็นมรดกได้ถูกจ่ายราคาแล้วบนกางเขนนั้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดู โรม 8:23 ที่มีกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า “พวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” และโรม 8:21 ก็สัญญาว่า “สิ่งทรงสร้างนั้นเอง [ร่างกายที่ถูกสร้างนั้น] จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้าด้วย” เมื่อถึงตอนนั้นร่างกายของเราจะได้รับการไถ่ด้วย และพระคริสต์ได้ทรงไถ่โทษสำหรับความเจ็บป่วยและความอ่อนแอทั้งสิ้นแห่งเนื้อหนังที่ผิดบาปแล้ว ตามที่มัทธิว 8:17 กล่าว “ท่านเองได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบความเจ็บป่วยของพวกเราไป” แต่เห็นได้ชัดว่าเราไม่ได้รับสิ่งสารพัดที่ถูกซื้อไว้เพื่อเราแล้วจนกว่าจะถึงการเป็นขึ้นจากตายนั้น

นี่เป็นข้อพระคำอันเปี่ยมสุขซึ่งทำให้คริสเตียนทั้งหลายมีสิทธิ์ที่จะอธิษฐานขอการรักษาร่างกายให้หาย

สำหรับแต่ละคนตามความเชื่อนั้น ๆ ที่พระเจ้าประทานให้ และตามน้ำพระทัยของพระเจ้า และเป็นพระสัญญาแสนหวานเกี่ยวกับสุขภาพอันสมบูรณ์แบบในอนาคตและอิสรภาพอันเปี่ยมสง่าราศีจากความเจ็บปวดและความเศร้าโศกซึ่งคริสเตียนทุกคนจะมีสักวันหนึ่ง แต่มันสำคัญที่เราจะต้องจดจำไว้ว่าเรายังไม่ได้รับสิ่งเหล่านี้ที่ทรงสัญญาไว้ทั้งหมดจนกว่าเราจะได้รับร่างกายอันเปี่ยมสง่าราศีของเราเมื่อพระคริสต์เสด็จมา เมื่อเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย (1 คร. 15:52; 1 ธส. 4:16) คนเหล่านั้นที่เชื่อว่าคริสเตียนทุกคนสามารถได้รับสุขภาพอันสมบูรณ์แบบตอนนี้ก็เข้าใจผิด พระเจ้าทรงรักษาคนป่วยให้หายจริง ๆ และทรงเชิญชวนเราให้อธิษฐานเพื่อคนป่วย (ยก. 5:13-16) “การอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด” แต่พระเจ้าไม่ประทานความเชื่อสำหรับการรักษาให้หายเสมอไป มันไม่ใช่น้ำพระทัยของพระองค์เสมอไปที่จะรักษาให้หาย พระองค์ไม่ได้เอาหนามในเนื้อของเปาโลออกไป (2 คร. 12:7-9) บ่อยครั้งพระเจ้าเองทรงเลือกให้เราเจ็บป่วยเพื่อประโยชน์สุขของเราเองและเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ (โยบ 1:6-12; 2:3-7; ยอห์น 11:4; ฮบ. 12:6) โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นเพราะบาป อันที่จริงคริสเตียนทุกคนควรคาดหมายว่าจะตายหากพระเยซูยังไม่เสด็จมาเร็ว ๆ นี้ เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงจ่ายราคาแล้วสำหรับการรักษาอันสมบูรณ์แบบของร่างกายของเรา แต่พระองค์ไม่ได้สัญญาเราเลยว่าเราสามารถรับสุขภาพอันสมบูรณ์แบบนั้นได้ทั้งหมดตอนนี้ เรามีการไถ่ที่จะมามากกว่านี้ การไถ่อันสมบูรณ์แบบแห่งร่างกายของเราในอนาคต

บังเอิญที่ว่า พระคัมภีร์ไม่เคยสอนเลยว่ามันผิดที่จะใช้ยารักษาโรคและพวกหมอ พระเจ้าสามารถใช้หลายวิธีในการรักษาให้หาย สำหรับการรักษาให้หายของเฮเซคียาห์ พระเจ้าทรงให้อิสยาห์ใช้ขนมมะเดื่อแปะ (2 พงศ์กษัตริย์ 20:7; อสย. 38:21) และสำหรับกระเพาะอาหารที่อ่อนแอของทิโมธี อัครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้บอกให้เขา “ใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย” (1 ทธ. 5:23)

ดูแผ่นพับของผู้แต่งชื่อว่า *Healing in Answer to Prayer*

“ข้ามฟากไป” ในข้อ 18 หมายถึง ข้ามไปอีกฟากของทะเลกาลิลีจากเมืองคาเปอรนาอุมซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูประทับอยู่ตอนนั้น มันคงจะแค่ไม่กี่ไมล์ ทะเลนั้นจริง ๆ แล้วเป็นทะเลสาบที่กว้างประมาณเจ็ดหรือแปดไมล์ ยาวสิบสามหรือสิบสี่ไมล์

ข้อ 19-22:

8:19 และธรรมาจารย์คนหนึ่งมา และทูลพระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะตามท่านไป ไม่ว่าท่านไปทางไหน”

8:20 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “บรรดาสุนัขจิ้งจอกมีโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน”

8:21 และอีกคนหนึ่งในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ไป และฝังบิดาของข้าพระองค์ก่อน”

8:22 แต่พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด และให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด”

ไม่สนับสนุนความเป็นสาวกแบบเหลาะแหละ

ดูเหมือนว่าในที่นี้พระเยซูไม่ทรงสนับสนุนคนเหล่านั้นที่อยากติดตามพระองค์ ตรงกันข้าม พระองค์ทรงยืนกรานให้พวกเขาชั่งน้ำหนักข้อเท็จจริงเหล่านั้นให้ดีก่อนประกาศการตัดสินใจของพวกเขา เหตุการณ์เดียวกันเหล่านั้นถูกให้ไว้ในลูกา 9:57-62 แต่ในข้อ 62 พระเยซูประทานคำอธิบายสำหรับคำตรัสที่ชัดเจนของพระองค์ เหล่าสาวกควรตัดสินใจให้ชัดเจนเมื่อพวกเขาเริ่มที่จะติดตามพระคริสต์ว่าพวกเขาจะไม่หันกลับไปมองหลังจากที่เอามือจับคันไถแล้ว พระเยซูประทานคำเตือนที่คล้ายกันในลูกา 9:23 และลูกา 14:26-33 มันหมายถึงการสละทิ้งหลายสิ่งเมื่อคุณเริ่มต้นแล้วจริง ๆ ที่จะติดตามพระเยซู พระองค์ทรงอยากให้ผู้คนนับต้นทุน การรับใช้พระเยซูอาจหมายถึงความยากจนสำหรับเราเหมือนกับที่มันเป็นเช่นนั้นกับพระเยซูเอง (ข้อ 20)

สาวกคนนั้นในข้อ 21 เห็นได้ชัดว่าหมายความว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้าชะลอไปก่อนจนกว่าบิดาของข้าพเจ้าจะตายและเมื่อเขาถูกฝังแล้ว ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไป’ ดูเหมือนว่าพระเยซูไม่น่าจะห้ามคน ๆ หนึ่งที่จะฝังศพบิดาของตนหากบิดาคนนั้นตายแล้วจริง ๆ “คนตาย” ในข้อ 22 หมายถึงคนที่ตายฝ่ายวิญญาณ ผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้รับใช้พระองค์บางครั้งต้องฝากการดูแลบิดาและมารดาไว้ในมือของผู้อื่นซึ่งเป็นผู้ที่ตายฝ่ายวิญญาณอยู่

ข้อ 23-27:

8:23 และเมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป

8:24 และดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเล จนกระทั่งเรือลำนั้นถูกท่วมด้วยคลื่นทั้งหลาย แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่

8:25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มายังพระองค์และปลุกพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราให้รอดพ้นเถิด พวกเรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว”

8:26 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมท่านทั้งหลายจึงหวาดกลัว โอ พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้น และห้ามลมทั้งหลายและทะเล และมีความสงบเงียบใหญ่ยิ่ง

8:27 แต่คนเหล่านั้นประหลาดใจมาก โดยกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนลักษณะใดกันหนอ จนแม้แต่ลมทั้งหลายและทะเลก็เชื่อฟังท่าน”

พระเยซูทรงห้ามลมและคลื่น

บันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ถูกให้ไว้เช่นกันในมาระโก 4:36-41 และลูกา 8:22-25 มาระโกบอกเราว่า “มีเรือเล็กลำอื่นอีกหลายลำอยู่กับพระองค์ด้วย” และลูกาบอกเราด้วยความสนใจว่า “แต่ขณะที่พวกเขากำลังแล่นไปพระองค์ก็บรรทมหลับ” ทะเลกาลิลี (เรียกอีกชื่อว่าทะเลทิเบเรียสในยอห์น 6:1 และทะเลสาบเยนเนซาเรทในลูกา 5:1) มีขนาดเล็ก แต่เกิดลมพายุรุนแรงได้เมื่อพิจารณาขนาดที่เล็กของเรือเหล่านั้น

เห็นได้ชัดว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่สาวกเหล่านี้จะหวาดกลัว บาปของความเชื่ออันเล็กน้อย พวกเขารู้สึกปลอดภัยเมื่อพระเยซูทรงตื่นมากกว่าที่พระองค์ทรงหลับ โดยไม่คิดว่าในจักรวาลทั้งสิ้นของพระเจ้าไม่มีสิ่งใดเลยที่อยู่นอกการควบคุมของพระองค์ ขอให้คริสเตียนทั้งหลายรับบทเรียนหนึ่งในที่นี้ หากคุณตกใจกลัวและ

วิตกกังวลเพราะลม ฝน ฟ้าแลบ และสิ่งอื่น ๆ เช่นนั้น จงสารภาพมันต่อพระเจ้าในฐานะบาปอย่างหนึ่งและทูลขอพระองค์ให้เอาความกลัวนั้นออกไปจากใจของคุณเสีย คริสเตียนทั้งหลายควรใช้วิธีป้องกันต่าง ๆ ตามปกติเพื่อความปลอดภัยไว้ก่อน แต่ในทุกเรื่องคริสเตียนทุกคนควรมีสันติสุขอันแสนหวานและ “ไม่กระวนกระวายใจในสิ่งใดเลย” เนื่องจากวิธีแก้สำหรับทุกความกังวลและความกระวนกระวายใจมีให้แก่เราแล้ว (ฟป. 4:6, 7; 1 ปต. 5:7) พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3) ช่างแสนหวานที่ได้รู้ว่าทุกสภาพการณ์-ไม่ว่าจะเป็นสภาพอากาศที่คุกคาม ความยากจน ผู้คนที่โกรธเกรี้ยว ความเจ็บป่วย หรือการงานใดของซาตาน-ล้วนอยู่ใต้การควบคุมของพระผู้ช่วยให้รอดที่รัก ขอให้เราไว้วางใจพระองค์และมีสันติสุขในทุกสภาพการณ์

ข้อ 28-34:

8:28 และเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งในแผ่นดินแห่งคนเกอร์กาซีแล้ว มีคนสองคนที่มีพวกผีเข้าสิงอยู่มาพบพระองค์ โดยออกมาจากบรรดาอุโมงค์ฝังศพ ดุร้ายยิ่งนัก จนไม่มีผู้ใดสามารถผ่านไปทางนั้นได้

8:29 และดูเถิด พวกผีร้องออกมา โดยทูลว่า “พวกเราเกี่ยวข้องอะไรกับพระองค์เล่า พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์มาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลานั้นหรือ”

8:30 และห่างออกไปพอสมควรจากพวกเขามีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่

8:31 ดังนั้น ผีเหล่านั้นจึงอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “ถ้าพระองค์ขับพวกเราออก ก็ขออนุญาตให้พวกเราออกไปอยู่ในสุกรฝูงนั้นเถิด”

8:32 และพระองค์ได้ตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า “จงไปเถอะ” และเมื่อผีเหล่านั้นออกมาแล้ว พวกมันก็ไปเข้าสิงอยู่ในสุกรฝูงนั้น และดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และตายในน้ำเหล่านั้น

8:33 และคนทั้งหลายที่เลี้ยงฝูงสุกรนั้นก็หนีไป และไปตามทางของพวกเขาเข้าไปในนคร และเล่าทุกสิ่ง และสิ่งที่เกิดขึ้นแก่คนทั้งสองที่เคยมีพวกผีเข้าสิงอยู่นั้น

8:34 และดูเถิด คนทั้งนครออกมาเพื่อจะพบพระเยซู และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาก็อ้อนวอนพระองค์ ขอให้พระองค์ออกไปเสียจากบรรดาเขตแดนของพวกเขา

คนถูกผีสิงสองคนได้รับการรักษาให้หาย

เช่นเคย มาระโกและลูกาเล่าเรื่องราวเดียวกัน ในมาระโก 5:1-20 และลูกา 8:26-39 มัทธิวกล่าวตรงนี้ว่า “แผ่นดินแห่งคนเกอร์กาซี” มาระโกและลูกากล่าวว่า “ชาวกาดารา” จงศึกษาบันทึกเหตุการณ์ในอีกสองเล่มให้ดีเนื่องจากทั้งคู่มีความยาวมากกว่าบันทึกนี้ในมัทธิว ความแตกต่างที่สำคัญที่สุดก็คือว่า มัทธิวกล่าวถึงชายสองคนขณะที่มาระโกและลูกากล่าวถึงแค่คนหนึ่งในสองคนนั้น กรณีที่โดดเด่นที่สุดอย่างชัดเจน เห็นได้ชัดว่ามีรายละเอียดอื่น ๆ อีกมากมายซึ่งไม่ถูกให้ไว้โดยผู้เขียนข่าวประเสริฐท่านใดเลย ชายคนเดียวผู้นั้นทูลพระเยซูว่าชื่อของเขาคือ “กอง” เพราะเห็นได้ชัดว่าเขาถูกผีหลายตนเข้าสิง

การศึกษากรณีนี้อย่างตั้งใจนำเราให้เชื่อว่าคนเสียสติจำนวนมากถูกทำให้เป็นเช่นนั้นเพราะถูกพวกผี

เข้าสิง ดูเหมือนว่าชายผู้นี้มีพละกำลังเหนือธรรมชาติ (มาระโก 5:3, 4; ลูกา 8:29) เขาไม่สวมใส่เสื้อผ้า ไม่อาศัยอยู่ในบ้านหลังใดแต่ในอุโมงค์ฝังศพหรือถ้ำซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาฝังคนตาย (ลูกา 8:27) พวกผีที่อยู่ในชายผู้นี้รู้จักพระเยซูเหมือนอย่างที่พวกมันรู้จักมาตลอด “พวกผีปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และตัวสั่น” (ยก. 2:19)

ข้อ 30 มีความน่าสนใจมากเป็นพิเศษ ถ้าพวกผีทำให้จิตวิญญาณย่อยยับไม่ได้ พวกมันก็อยากก่อให้เกิดความเสียหายด้านทรัพย์สิน เมื่อเข้าไปในสุกรเหล่านั้น พวกมันก็ทำให้พวกสุกรวิ่งลงที่ชันไปในทะเลและจมน้ำตาย เหตุใดพระเยซูถึงทรงอนุญาตให้ผีเหล่านี้ทำความเสียหายตามที่พวกมันประสงค์? พวกมันหลอกลวงพระองค์หรือต่อรองเก่งกว่าพระองค์หรือ? ไม่เลย บ่อยครั้งพระเยซูทรงอนุญาตให้ซาตานทำสิ่งที่มันประสงค์และทรงได้รับเกียรติจากการนั้น พระองค์ทรงทำให้ความโกรธของมนุษย์สรรเสริญพระองค์ (สดด. 76:10) ทุกสิ่งทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์ (รม. 8:28) ฉะนั้นสิ่งที่พวกผีดูเหมือนจะทำตรงนี้เพื่อแก้เผ็ด พระเยซูก็ทรงอนุญาตและทรงใช้ จริง ๆ แล้วพระเยซูทรงอยากให้ผู้คนตัดสินใจเลือกระหว่างพระองค์กับทรัพย์สิน มันไม่เคยเป็นไปได้เลยที่จะรับใช้พระเจ้าและทรัพย์สิ่งของ หรือเงินทอง (มธ. 6:24) เมื่อชาวเมืองนั้นอ้อนวอนพระเยซูให้ออกไปจากเขตแดนของพวกเขา ผลลัพธ์นั้นก็แสดงให้เห็นว่าพวกเขารักฝูงสุกรของตนมากกว่าจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่หลงหาย มากกว่าที่พวกเขารักพระคริสต์ เมื่อพระเยซูทรงอนุญาตให้สุกรเหล่านั้นถูกฆ่าตาย จริง ๆ แล้วพระองค์ก็ทรงทุบรูปเคารพนั้นของคนชั่วเหล่านี้ คงจะดีกว่านี้หากพวกเขาได้รับความรอดและพระเยซู แต่ต้องสูญเสียเหล่าสุกรของตนไป! พระเยซูทรงตั้งพระทัยให้เกิดผลดีถึงแม้ว่าพวกเขาไม่คิดเช่นนั้นก็ตาม คนที่ให้ทรัพย์สินมาก่อนพระคริสต์ช่างตาบอดเสียจริง! พวกเจ้าของของทาสสาวคนนั้นที่เปาโลช่วยให้รอดพ้นก็เป็นเช่นนั้น (กิจการ 16:19) คิดดูสิว่าผู้คนขายสุราหรือปล่อยเช่าพื้นที่สำหรับการเล่นพนันหรือการขายสุราหรือขายโฆษณาสำหรับยาสูบ สุรา ฯลฯ อย่างไร โดยรักเงินทองมากกว่ามนุษย์และทรัพย์สินมากกว่าพระคริสต์!

เราถูกบอกในมาระโก 5:18-20 และในลูกา 8:38, 39 ว่าคนถูกผีสิงผู้น่าสงสารนั้น ผู้ซึ่งเคยถูกพวกผีเข้าสิงแต่บัดนี้สวมใส่เสื้อผ้าและมีสติอารณ์ดีแล้ว ปรารถนาที่จะไปกับพระเยซูแต่พระองค์ทรงส่งเขากลับไปหามิตรสหายของเขาและครอบครัวของเขาเพื่อเล่าว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตใดบ้างเพื่อเขา และชายผู้ที่รับความรอดแล้วคนนี้ก็ทำสิ่งนี้ด้วยความชื่นชมยินดี!

มัทธิว 9

ข้อ 1-8:

9:1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือ และข้ามฟากไป
และมายังนครของพระองค์เอง
9:2 และดูเถิด เขาทั้งหลายหามคนอัมพาตคนหนึ่ง
ซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ และเมื่อพระ
เยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย
จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย จงชื่นใจเถิด บาป
ทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว”
9:3 และดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดภายใน
ตัวเองว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาท”
9:4 และพระเยซู โดยทรงทราบความคิดทั้งหลาย
ของพวกเขา ได้ตรัสว่า “ทำไมท่านทั้งหลายคิด
ความชั่วร้ายอยู่ในใจของพวกท่านเล่า
9:5 ด้วยว่าที่จะกล่าวว่า ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้
รับการอภัยให้เจ้าแล้ว’ หรือที่จะกล่าวว่า ‘จงลุก
ขึ้นและเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน
9:6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตรมนุษย์
มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้ง
หลายได้” (แล้วพระองค์ตรัสกับคนอัมพาตว่า) “จง
ลุกขึ้น ยกที่นอนของเจ้า และไปยังบ้านของเจ้า
เถิด”
9:7 และเขาได้ลุกขึ้น และไปบ้านของตน
9:8 แต่เมื่อคนเป็นอันมากเห็นดังนั้น พวกเขาก็
ประหลาดใจนัก และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า ผู้ซึ่ง
ได้ประทานฤทธิ์อำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย

สี่คนนำชายอัมพาตมาหาพระเยซู
เพื่อรับการรักษาให้หายและรับการยกโทษ

พระเยซูทรงอยู่ในเขตแดนกาดารา ในท่ามกลางชาวกาดาราหรือชาวเกอร์กาซี (มธ. 8:28) ซึ่งอยู่อีกฟากของทะเลกาลิลีเล็ก ๆ นั้นจากเมืองคาเปอรนาอุมในแคว้นกาลิลี และตรงนี้พระเยซูเสด็จกลับไปยังเมืองคาเปอรนาอุมซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงให้เป็นบ้านของพระองค์ตั้งแต่มัทธิว 4:13

เรื่องราวอันแสนงดงามนี้ถูกขยายความในมาระโก 2:3-12 และลูกา 5:18-26 จงแน่ใจว่าคุณสังเกตรายละเอียดเพิ่มเติมที่ให้ไว้ในบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้น ฝูงชนหมู่ใหญ่ห้อมล้อมพระเยซูจนคนเข้าไปใกล้ประตูของบ้านหลังนั้นที่พระเยซูประทับอยู่ไม่ได้ (มาระโก 2:2) ชายผู้ป่วยเป็นอัมพาตคนนี้ (ข้อ 2) ถูกเพื่อนสี่คนพามา (มาระโก 2:3) เพราะเข้ามาทางประตูไม่ได้ พวกเขาจึงขึ้นไปบนหลังคาบ้าน รื้อดาดฟ้าหลังคาออกและหย่อนชายผู้นั้นลงมาทางช่องนั้นต่อพระพักตร์พระเยซู! (มาระโก 2:4; ลูกา 5:19) “ความเชื่อของเขาทั้งหลาย” (ข้อ 2) หมายถึงความเชื่อของคนเหล่านั้นที่พาชายผู้ป่วยนั้นมาเช่นเดียวกับความเชื่อของชายผู้นั้นเอง บ่อยครั้งความเชื่อของเราต้องการคำหนุนใจ พระเจ้าทรงอยากให้คริสเตียนทั้งหลายร่วมใจกันในคำอธิษฐานและในความเชื่อ (มธ. 18:19, 20) แม้แต่พระเยซูก็ทรงรู้สึกต้องการให้ผู้อื่นอธิษฐานกับพระองค์ (มธ. 26:40; มก. 14:37)

พระเยซูทรงยกโทษให้บาปทั้งหลายของชายผู้นั้นก่อน (ข้อ 3) นั่นเป็นความต้องการที่สำคัญที่สุดเสมอตามที่คุณเห็นจากพระพรเหล่านั้นที่ประทานให้ตามลำดับอันเหมาะสมในเพลงสดุดี 103:3-5 การยกโทษให้มาก่อนการรักษาให้หาย หรือพระพรอื่นใดในลำดับความสำคัญ นี่บ่งชี้ว่าเมื่อเราอยากได้การรักษาให้หายสำหรับร่างกายของเรา เราควรแสวงหาการยกโทษสำหรับบาปทั้งหลายของเราก่อน จงสังเกตคำสอนนั้นในยากอบ

5:15, 16 เราจะต้องสารภาพความผิดทั้งหลายของเราต่อกันและกันเช่นเดียวกับต่อพระเจ้า และต้องอธิษฐานเผื่อกันและกันเพื่อที่จะรับการรักษาให้หาย เราคงจะมีการรักษาให้หายแบบมหัศจรรย์ของร่างกายมากกว่านี้ หากหลักคำสอนนี้ถูกสอนอย่างชัดเจนและถูกยืนกราน ควรจะมีการกลับใจใหม่อย่างชัดเจนและการหันจากบาปและการให้บาปได้รับการยกโทษก่อน

“พวกธรรมาจารย์บางคน” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 3 จริง ๆ แล้วเป็น “พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์แห่งพระราชบัญญัตินั่งอยู่ข้าง ๆ มีผู้ซึ่งมาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี และแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 5:17) “และฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาพวกเขาให้หาย” คือผู้ใดก็ตามที่ต้องการการรักษาให้หาย พวกคนชอบวิจารณ์พระเยซูเหล่านี้มารวมตัวกันจากทั่วทั้งประเทศ! คำวิจารณ์นั้นอยู่ “ ภายในตัวเอง” (ข้อ 3) คือการคิดชั่ว “ในใจของพวกเขา” (ข้อ 4) แต่สรรเสริญพระเจ้า พระเยซูทรงทราบใจของพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน (ยอห์น 2:24, 25) และพระเยซูทรงมีฤทธิ์เสมอที่จะพิสูจน์สิทธิอำนาจของพระองค์ ในกรณีนี้โดยเฉพาะพระองค์ทรงรักษาชายผู้นี้ให้หายเพื่อแสดงให้เห็นและยกภาพประกอบฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่จะยกโทษบาปได้ (ข้อ 6)

มีความเชื่อมโยงกันอย่างชัดเจนระหว่างบาปและโรคภัยไข้เจ็บ เช่นเดียวกับระหว่างการรักษาให้หายกับการยกโทษ คุณเห็นแล้วว่าทั้งสองสิ่งถูกอ้างอิงถึงในอิสยาห์ 53:4-6 โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิสยาห์ 53:4 ตามที่ถูกยกคำพูดมาในมัทธิว 8:17 ฉะนั้นทุกคนที่บาปของตนได้รับการยกโทษแล้วสุดท้ายแล้วจะมีร่างกายหนึ่งที่เป็นขึ้นจากตาย ได้รับสง่าราศี และสมบูรณ์แบบ เป็นไทจากการรังควานและเครื่องหมายเหล่านั้นของบาป (รม. 8:19-23) โรม 8:29 อ้างอิงอย่างชัดเจนถึงร่างกายเช่นเดียวกับจิตวิญญาณ การรักษาให้หายและการทำให้สมบูรณ์แบบของร่างกายเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนจะเป็นการงานแห่งความรอดที่เสร็จสมบูรณ์

ดูสิว่าการรักษาให้หายและการยกโทษให้ถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดขนาดไหน เนื่องจากบาปก่อให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บบ่อยแค่ไหน เราผู้ซึ่งอธิษฐานขอการยกโทษก็มีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะอธิษฐานขอการรักษาให้หายและเมื่อใดก็ตามที่มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและจะถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เราก็ควรคาดหวังว่าพระองค์จะประทานความเชื่อแก่เราเพื่อรับการรักษาให้หาย เราควรตั้งตาคอยอยู่เสมอด้วยใจยินดีที่จะได้รับการชำระให้สะอาดแบบสมบูรณ์นั้นจากโรคภัยซึ่งจะเป็นของเราในร่างกายมนุษย์ที่สุขภาพดีอย่างสมบูรณ์และได้รับสง่าราศีหลังจากการเป็นขึ้นจากตายนั้น (1 คร. 15:42-57; 2 คร. 5:2-4)

พระเยซูทรงพิสูจน์พระองค์ว่าเป็นผู้ยกโทษบาปโดยการรักษาคนป่วยให้หาย และชายอัมพาตคนนั้น “ยกที่นอน และเดินออกไปต่อหน้าพวกเขาทุกคน จนถึงขนาดที่พวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “พวกเราไม่เคยเห็นการแบบนี้เลย” (มาระโก 2:12)

ข้อ 8 มีตอนจบแสนมหัศจรรย์: พวกเขา “ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า ผู้ซึ่งได้ประทานฤทธิ์อำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์ทั้งหลาย” ฤทธิ์อำนาจนี้มิได้ประทานให้แก่พระเยซูผู้เดียว แต่ประทานให้แก่มนุษย์ทั้งหลาย ฤทธิ์อำนาจนี้เห็นได้ชัดว่าถูกประทานให้เพื่อเป็นคำตอบสำหรับความเชื่อของคนเหล่านั้นที่แบกชายผู้นั้นมา (ข้อ 2) แก่ชายผู้นั้น และแก่พระเยซูทั้งหมดด้วยกัน ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามีให้เมื่อมีความเชื่อ “สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่

ผู้ที่เชื่อ” (มาระโก 9:23) แก่ผู้อื่นเช่นเดียวกับแก่พระเยซู (ยอห์น 14:12; 20:21) เนื่องจากพระเยซูกำลังดำเนินชีวิตในตอนนั้นเพื่อเป็นแบบอย่างแห่งมนุษย์ของเรา ทรงถูกทำให้ว่างเปล่าจากสง่าราศีแห่งสวรรค์ของพระองค์ แต่ทรงกระทำกิจในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 3:21, 22; 4:1, 14, 16-21) ดู กิจการ 10:38 มากเป็นพิเศษซึ่งกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซู การรักษาโรค ฯลฯ ได้ถูกกระทำเพราะว่าพระเยซูทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงแน่ใจว่าคุณสังเกตว่าการรักษาให้หายอันสมบูรณ์ของพระเยซูนั้นแตกต่างอย่างไรจากวิธีและผลลัพธ์เหล่านั้นในการประชุมเพื่อรักษาโรคตามที่เขาเรียกกันในปัจจุบัน

ข้อ 9:

9:9 และขณะที่พระเยซูเสด็จเลยจากที่นั่นไป พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่ง ชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” และเขาก็ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป

การทรงเรียกของมัทธิวคนเก็บภาษี

มัทธิวผู้นี้เป็นสาวกผู้ซึ่งเขียนหนังสือมัทธิว เขาเคยมีตำแหน่งอันน่าละอายนั้น คือ คนเก็บภาษี ภายใต้รัฐบาลโรม พวกคนเก็บภาษีเหล่านี้ปกติแล้วเป็นคนชั่วและผู้คนรังเกียจเพราะบาปของพวกเขา (1) พวกเขาถูกนับว่าเป็นมิตรของจักรวรรดิโรมซึ่งได้พิชิตพวกยิว (2) พวกเขาคบหาสมาคมกับพวกคนต่างชาติซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเพราะว่าพวกเขาต้องรายงานต่อพวกโรม (3) บ่อยครั้งพวกเขาเป็นพวกชอบขูดรีดตามที่คุณเห็นจากกรณีของศักเคียส (ลูกา 19:8) และคนเก็บภาษีผู้นั้นในพระวิหารซึ่งถูกฟาริสีผู้นั้นใส่ร้ายป้ายสี (ลูกา 18:11) ในมาระโก 2:14 และในลูกา 5:27-29 เราถูกบอกเช่นกันเกี่ยวกับการทรงเรียกของมัทธิว

ลูกาเรียกเขาว่าเลวีและมาระโกเรียกเขาว่า “เลวีบุตรชายของอัลเฟอัส” บุคคลมากมายในพระคัมภีร์มีมากกว่าหนึ่งชื่อเหมือนกับที่เปโตรมีชื่ออีกว่าซีโมนและเคฟาส

ความสุภาพและความถ่อมใจของมัทธิวเป็นสิ่งยิ่งใหญ่และพระเจ้าทรงปล่อยให้พวกมันส่องแสงทะลุผ่านบันทึกเหตุการณ์ที่ได้รับการดลใจนี้ จงสังเกตข้อเท็จจริงเหล่านี้: (1) มัทธิวบอกเล่าอย่างชัดเจนเกี่ยวกับธุรกิจอันน่าละอายแต่ก่อนของตนแทนที่จะพยายามปกปิดมัน (2) เขาเรียกตัวเองต่อไปว่า “มัทธิวคนเก็บภาษี” (มธ. 10:3) (3) มัทธิวกล่าวถึงอาหารเย็นมื้อหนึ่งที่คนเก็บภาษีและคนบาปจำนวนมากมาเพื่อจะฟังพระเยซู (ข้อ 10) แต่ไม่ได้บอก เหมือนอย่างที่มาระโกและลูกาบอก ว่านั่นคือมัทธิวเองผู้ทำการเลี้ยงอาหารเย็นนั้นและเห็นได้ชัดว่าเป็นต้นเหตุให้คนบาปหลายคนได้ฟังพระคริสต์และอาจได้รับความรอด (มาระโก 2:15; ลูกา 5:27, 29) (4) มัทธิวกล่าวเกี่ยวกับตัวเองว่าเขา “ลุกขึ้นและตามพระองค์ไป” (ข้อ 9) แต่ลูกาได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้กล่าวว่า “และเขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้น และตามพระองค์ไป” (ลูกา 5:28) มัทธิวสละทิ้งธุรกิจหนึ่งที่น่าจะทำให้เขาเป็นคนมั่งมี สละทิ้งมันด้วยความเต็มใจและด้วยใจยินดี และถูกนับว่าได้จ่ายราคาที่แท้จริงเพื่อจะติดตามพระเยซู แต่ตัวเขาเองไม่ได้กล่าวถึงมัน “จงให้คนอื่นยกย่องเจ้า และไม่ใช่ปากของเจ้าเอง คนแปลกหน้า และไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง” (สภษ. 27:2) ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ได้ทรงดลใจข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มทรงนำพามัทธิวในความถ่อมใจและความจริง

มัทธิว (หรือเลวี) เป็น “บุตรชายของอัลเฟอัส” (มาระโก 2:14) แต่ยากอบ สาวกอีกคน ก็เป็น “บุตรชายของอัลเฟอัส” เช่นกัน (มธ. 10:3) ดังนั้นเราจึงคิดว่ามัทธิวและยากอบคนนี้เป็นพี่น้องกัน นี่คือ “ยากอบน้อย” (มาระโก 15:40) ซึ่งน่าจะถูกเรียกเช่นนั้นเพราะว่าเขาตัวเตี้ยกว่าหรือตัวเล็กกว่าอัครทูตยากอบอีกคนนั้น ผู้ซึ่งเป็นพี่ชายของยอห์นและเป็นบุตรชายของเศเบดี (มธ. 10:2) หากเป็นเช่นนั้น ก็มีพี่น้องอย่างน้อยสามคู่ในหมู่เหล่าอัครทูต-เปโตรและอันดรูว์, ยากอบและยอห์น, และมัทธิวกับยากอบน้อย

ข้อ 10-13:

9:10 และต่อมา ขณะที่พระเยซูเอนพระกายลงรับประทานอยู่ในบ้าน ดูเถิด พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปหลายคนได้เข้ามาและเอนกายลง ร่วมกับพระองค์และพวกสาวกของพระองค์

9:11 และเมื่อพวกฟาริสีเห็นดังนั้นแล้ว พวกเขาก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของพวกท่านรับประทานอาหารร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า”

9:12 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย

9:13 แต่ท่านทั้งหลายจงไปและเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

พระเยซูทรงรักและแสวงหาเหล่าคนบาป

มื้อเย็นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ถูกพรรณนาเช่นกันในลูกา 5:29-32 และในมาระโก 2:15-17 มันอยู่ในบ้านของมัทธิว; ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเชิญพวกคนเก็บภาษีและเหล่าคนบาปผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนสนิทของเขา นี่เป็นแบบอย่างที่แสนวิเศษจริง ๆ! มีเล่าไว้ว่าคนถูกผีสิงคนนั้นแห่งเมืองกาดาราได้กลับไปบ้านของเขาและมิตรสหายของเขาและบอกเล่าว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตเพื่อเขาอย่างไร (มาระโก 5:19) อันดรูว์พาเปโตรพี่ชายของตนมาหาพระเยซู (ยอห์น 1:40-42) ฟีลิปพานาธานาเอลมา (ยอห์น 1:45) หญิงผู้นั้นที่กลับใจเชื่อที่บ่อน้ำแห่งเมืองสิคาร์ในแคว้นสะมาเรียไปเล่าให้ชาวเมืองของนางฟังเกี่ยวกับพระเยซู จากนั้นก็พาพวกเขามาฟังพระองค์ (ยอห์น 4:28-30; 39-42) ฉะนั้นมัทธิวจึงพาเหล่าเพื่อนคนเก็บภาษีของตนและคนอื่น ๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็น “พวกคนบาป” นั่นคือ พวกคนที่ผู้คนทราบว่าไม่ถือรักษาพระราชบัญญัติของโมเสสและฉะนั้นจึงเป็นที่รังเกียจในหมู่พวกฟาริสีและผู้นำทางศาสนาคนอื่น ๆ คนเหล่านี้ทั้งหมดที่มารับประทานอาหารในบ้านของเขาได้ยินพระเยซู ทำไมไม่พาคนที่ไม่รอดเข้ามาในบ้านของคุณ เชิญนักเทศน์มาทานข้าวกับคุณ จากนั้นก็อ่านพระคัมภีร์ อธิษฐานและพูดคุยเกี่ยวกับพระคริสต์เล่า? เราควรที่จะใช้บ้านของเราและทุกการติดต่อสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อพระเยซูคริสต์ บางคนจะยอมมาร่วมรับประทานอาหารแม้เขาไม่ยอมมาร่วม “การประชุมอธิษฐาน”

จงเปรียบเทียบเหตุการณ์ตอนนี้และคำตรัสของพระเยซูกับลูกา 15:1, 2 และคำอุปมาเหล่านั้นซึ่งตามมา และดูคำอุปมาเรื่องฟาริสีคนนั้นและคนเก็บภาษีผู้นั้นเช่นกัน (ลูกา 18:9-14) การประเมินค่าพวกฟาริสีของพระคริสต์ถูกให้ไว้อย่างชัดแจ้งในมัทธิว บทที่ 23 พระเยซูไม่เคยเห็นดีกับบาป แต่บาปของคนเก็บภาษีคนหนึ่งก็ไม่เลวร้ายในสายพระเนตรของพระองค์มากไปกว่าบาปของฟาริสีคนหนึ่ง และคนบาปที่รับสารภาพก็ดีกว่า

คนบาปแบบลับ ๆ และคิดว่าตัวเองชอบธรรมผู้ซึ่งประกาศตัวว่าเป็นคนดี ในข้อ 13 พระเยซูไม่ได้หมายความว่าพวกฟาริสีเป็นคนชอบธรรม พวกเขาไม่ได้เป็น ถึงแม้ว่าพวกเขาอ้างตัวว่าเป็นและคิดว่าตัวเองเป็นก็ตาม พระเยซูทรงเรียกคนทั้งปวง แต่พวกฟาริสีไม่ยอมฟังเสียงเรียกของพระองค์ตราบใดที่พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม ทุกคนเป็นคนบาปเหมือนกันหมดและพระเยซูทรงเลือกพวกคนเก็บภาษีที่สำนึกผิดมากกว่าพวกฟาริสีที่ไม่ยอมสำนึกผิด ในข้อ 13 พระเยซูตรัสว่าพวกฟาริสีไม่เคยได้เรียนรู้ความหมายของความเมตตาเลย พวกเขาไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับพระโลหิตที่ไถ่โทษ การถวายพระองค์เองของพระคริสต์เพื่อเป็นเครื่องบูชาแทนมนุษย์ พวกเขาพึ่งพาความดีของตัวเองทั้งหมดและไม่พึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าหรือพึ่งพาพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของคนทั้งโลกไปเสีย

ข้อ 14, 15:

9:14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ โดยทูลว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีอดอาหารบ่อย ๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่อดอาหาร”

9:15 และพระเยซูได้ตรัสกับพวกเขาว่า “บรรดาสหายของเจ้าบ่าวจะโศกเศร้าตราบใดที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาได้หรือ แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร

พระเยซูตรัสถึงการอดอาหาร

(ดู มาระโก 2:18-20 และลูกา 5:33-35) พวกฟาริสีวิจารณ์พระเยซูมากเป็นพิเศษที่ไม่อดอาหาร เรียกพระองค์ว่าคนกินเติบ คนดื่มน้ำองุ่นมาก และเป็นมิตรสหายของพวกคนบาป (มธ. 11:19; ลก. 7:34) พระเยซูไม่ได้ทรงต่อต้านการอดอาหาร การอดอาหารของยอห์นและเหล่าศิษย์ของเขาน่าจะเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้าเพราะว่ามันไม่ถูกวิจารณ์ตรงไหนเลย อย่างไรก็ตาม การอดอาหารของพวกฟาริสีมีลักษณะแบบคนหน้าซื่อใจคด (มธ. 6:16; ลก. 18:12) แบบที่ถูกประณามในอิสยาห์ 58:3-5 อย่างไรก็ตาม เหล่าสาวกของพระเยซูไม่ได้ถูกสอนให้อดอาหารเพราะว่าพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าว ยังทรงอยู่กับพวกเขา เวลาแห่งการทนทุกข์ของพวกเขา ของการรอคอยฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณและการถูกข่มเหงของพวกเขาจะมาหลังจากที่เจ้าบ่าวนั้นทรงถูกพาไปเสีย เมื่อนั้นพวกเขาจึงจะอดอาหาร ข้อ 15 บ่งบอกว่าพวกสาวกน่าจะอดอาหารในระหว่างช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นก่อนเพ็นเทคอสต์หลังจากที่พระเยซูทรงถูกรับตัวไปแล้ว (กิจการ 1:12-14) เปาโลอดอาหารเช่นเดียวกัน ขณะรอคอยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 9:9, 11, 17) ต่อมาบารนาบัส เปาโล และนักเทศน์กับอาจารย์คนอื่น ๆ อดอาหารขณะที่พวกเขาอธิษฐานและรอคอยต่อพระพักตร์พระเจ้า (กิจการ 13:1-3)

ข้อ 16, 17:

9:16 ไม่มีผู้ใดเอาชิ้นผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าซึ่งปะเข้าเพื่อเติมในรอยขาดนั้นก็ดึงเสื้อ และรอยขาดนั้นก็ยิ่งแย่ลง

9:17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในบรรดาถุง

หนังเก่า มิฉะนั้นถุงหนังเหล่านั้นจะขาด และน้ำองุ่นจะรั่ว และถุงหนังเหล่านั้นก็จะเสียไป แต่เขาทั้งหลายย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในบรรดาถุงหนังใหม่ และทั้งสองก็ถูกเก็บรักษาไว้ได้”

พันธสัญญาใหม่นั้นสำหรับข่าวสารข่าวประเสริฐ

ภาพประกอบหรือคำอุปมาสองอันนี้ที่พระเยซูทรงใช้ถูกบันทึกไว้เช่นกันในมาระโก 2:21, 22 และลูกา 5:36-39 ป่านนี้คุณคงประทับใจแล้วอย่างแน่นอนที่ข่าวประเสริฐสามเล่ม-มัทธิว มาระโก และลูกา-บอกเล่าหลายส่วนของเรื่องราวเดียวกัน ขณะที่ยอห์นเล่าเหตุการณ์ คำเทศนา และคำสอนมากมายที่แตกต่างกันของพระเยซูซึ่งไม่ถูกให้ไว้ในสามเล่มนี้ ด้วยเหตุนี้ มัทธิว มาระโก และลูกาจึงถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาเหมือนกัน” นั่นคือ ข่าวประเสริฐสามเล่มที่มีโครงร่างคล้ายกันมาก

คำอุปมาสองเรื่องนี้มีความหมายเดียวกัน “เสื้อเก่า” ในข้อ 16 คือพิธีการทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส พร้อมกับประเพณีและธรรมเนียมเหล่านั้นซึ่งถูกก่อขึ้นรอบ ๆ พระราชบัญญัตินั้นโดยพวกฟาริสี พวกเขาอยากให้พระเยซูเดินตามคำตีความของพวกเขาเกี่ยวกับวันสะบาโต ปฏิบัติตามธรรมเนียมของพวกเขาในเรื่องการอดอาหาร ทำให้การเข้าสุหนัต ระบบปุโรหิต และเครื่องบูชาต่าง ๆ เป็นเรื่องใหญ่ หลายครั้งพวกเขาปะทะกับพระเยซูเพราะว่าพระองค์ไม่สั่งสอนให้สอดคล้องกับประเพณีต่าง ๆ ของพวกเขาหรือเข้ากับส่วนที่เป็นพิธีการแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับวันสะบาโต (มธ. 12:1-14) เกี่ยวกับการล้างมือ เกี่ยวกับธรรมเนียมเรื่อง “โกระบัน” (มธ. 15:1-11; มก. 7:1-13) ฉะนั้นพระเยซูจึงกำลังอธิบายในที่นี้ว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพียงเพื่อจะเข้ากันกับธรรมเนียมต่าง ๆ ของพวกฟาริสีและเพื่อจะอยู่ใต้บังคับและเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ตรงกันข้าม พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะนำพันธสัญญาใหม่อย่างสิ้นเชิงมาให้ พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อที่จะปะเข้ากับพระราชบัญญัติซึ่งไม่อาจช่วยมนุษย์ให้รอดได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังที่ผิดบาป (รม. 7:10-14; 8:3) ตรงกันข้าม บัดนี้พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะทำให้ภาพเล็งและพิธีการทั้งสิ้นสำเร็จจริงและนำพันธสัญญาใหม่นั้นเข้ามา

เมื่อพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์ ก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ อีกต่อไป เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นและเสด็จขึ้นไปสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ก็ไม่จำเป็นต้องมีระบบปุโรหิตอีกต่อไปเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราแล้ว (ฮบ. 4:14-16; 7:25; 9:11-15) เนื่องจากบัดนี้หลักคำสอนเรื่องการบังเกิดใหม่หรือการเข้าสุหนัตแห่งหัวใจถูกทำให้ชัดเจนแล้ว การเข้าสุหนัตแห่งเนื้อหนังจึงไม่ถูกเรียกร้องจากเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่แล้ว ทั้งหนังสือกาลาเทียและหนังสือฮีบรูถูกเขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนว่าบัดนี้พระราชบัญญัติด้านพิธีการได้ทำหน้าที่ของมันเสร็จสมบูรณ์แล้วในการให้บทเรียนที่ใช้วัตถุประกอบเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณ บัดนี้พระคริสต์ได้เสด็จมาแล้วและทำให้พระราชบัญญัติด้านพิธีการสำเร็จจริงแล้ว พันธสัญญาใหม่นั้นเข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่านั้น และก็ดีกว่า จงอ่านกาลาเทีย 4:22-31 มากเป็นพิเศษซึ่งแสดงให้เห็นพันธสัญญาสองแบบนั้น สองระบบที่แตกต่างกันนั้น นั่นคือพระราชบัญญัติและพระคุณ พระเยซูทรงนำเสื้อตัวใหม่อย่างสิ้นเชิงมาแล้ว มันไม่ใช่การปะเข้ากับประเพณีเหล่านั้นของพวกฟาริสี พระองค์ทรงทิ้งพิธีการ การเข้าสุหนัต เครื่องบูชาเหล่านั้น ฯลฯ ของพระราชบัญญัติด้านพิธีการแล้ว พระองค์ไม่ได้เอาน้ำองุ่นใหม่แห่งข่าวประเสริฐใส่ไว้ในถุงหนังเก่าใบนั้น และดู ฮีบรู 8:7-13 เช่นกัน

แน่นอนว่าคุณเข้าใจว่าภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการดลใจพอ ๆ กับภาคพันธสัญญาใหม่และสอนความรอดโดยความเชื่อ และบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อคนบาปทั้งหลาย (ปฐก. 15:6; อสย. 53; กิจการ 10:43) แต่คำสอนเช่นนั้นถูกเพิกเฉยแล้วเสียส่วนใหญ่โดยพวกฟาริสีและพวกเขาปฏิบัติให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติโดยที่ไม่เข้าใจความหมายนั้น (ดู ข้อ 13) พระเยซูทรงนำสมัยประทานใหม่อย่างสิ้นเชิงมาให้ พระเยซูไม่ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติของโมเสส แต่ทรงทำให้พิธีการเหล่านั้นซึ่งแสดงภาพพระองค์สำเร็จจริงแล้ว เราควรเรียนรู้ภาคพันธสัญญาเดิมต่อไปอยู่ (ลูกา 24:25-27; ยอห์น 5:39, 46; รม. 15:4; 1 คร. 10:11; 2 ทธ. 3:16) อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามส่วนที่เป็นพิธีการเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสุหนัต อาหาร วันสะบาโตต่าง ๆ ฯลฯ (คส. 2:13-17)

“bottle” ในข้อ 17 จริง ๆ แล้วคือถุงหนังซึ่งปกติแล้วเป็นหนังแพะและถูกเย็บติดกันอย่างดีเพื่อจุน้ำองุ่น หนังที่ถูกฟอกใหม่ ๆ จะยืดหยุ่นและไม่ระเบิดหากน้ำองุ่นบ่มได้ที่ แต่หนังที่เก่ากว่าจะแตกหากใส่น้ำองุ่นใหม่เข้าไป ฉะนั้นข่าวประเสริฐของพระคริสต์และคำสอนของพระองค์จึงใหญ่โตเกินกว่าที่จะนำไปใส่ไว้ภายในพิธีการและธรรมเนียมและประเพณีเหล่านั้นของพวกฟาริสี พระองค์ พระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิดพระราชบัญญัตินั้น ทรงถอดเสื้อเก่าตัวนั้นและเอาถุงหนังเก่านั้นแห่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการออกไปเสียในฐานะพาหนะหนึ่งที่นำมาซึ่งความจริงฝ่ายวิญญาณสำหรับอันใหม่เมื่อพระองค์ทรงเลือกและเมื่อพระประสงค์ของพระองค์หมดธุระกับพวกมันแล้ว

ข้อ 18-26:

9:18 ขณะที่พระองค์กำลังตรัสสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขานั้น ดูเถิด ขุนนางคนหนึ่งมาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “บัดนี้ลูกสาวของข้าพระองค์พึ่งตายแล้ว แต่ขอเสด็จมาและวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา และเขาจะมีชีวิตอยู่”

9:19 และพระเยซูได้ทรงลุกขึ้น และเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ทำแบบเดียวกัน

9:20 และดูเถิด ผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว แอบมาข้างหลังพระองค์ และสัมผัสชายฉลองพระองค์ของพระองค์

9:21 เพราะนางคิดภายในตัวเองว่า “ถ้าเราสามารถแตะต้องฉลองพระองค์ของพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายเป็นปกติ”

9:22 แต่พระเยซูทรงหันกลับมา และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ได้ตรัสว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดีเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ” และผู้หญิงนั้นก็หายเป็นปกติตั้งแต่ชั่วโมงนั้นเอง

9:23 และเมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในบ้านของขุนนางนั้น และทอดพระเนตรเห็นพวกนักเป่าปี่และคนเป็นอันมากทำเสียงดังอยู่

9:24 พระองค์ได้ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่” และพวกเขาก็หัวเราะเยาะพระองค์

9:25 แต่เมื่อคนเหล่านั้นถูกขับออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไป และจับเด็กหญิงที่มือของเธอ และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น

9:26 และชื่อเสียงของเหตุการณ์นี้ก็ลือไปตลอดทั่วแผ่นดินนั้น

ลูกสาวของขุนนางผู้นั้นถูก
ทำให้เป็นขึ้นจากตาย

เรื่องราวนี้ถูกให้ไว้เช่นกันในมาระโก 5:21-43 และลูกา 8:40-56 เราขอเสนอแนะว่า Scofield Bible เป็นพระคัมภีร์ฉบับอ้างอิงที่มีประโยชน์มากที่สุด และมันให้ข้ออ้างอิงต่าง ๆ ไปยังข้อพระคำตอนที่คล้ายกัน เช่นตอนเหล่านี้

เมื่อพระเยซูเสด็จไปจากเมืองกาดาราซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงรักษาชายที่ถูกผีกองเข้าสิงนั้นให้หาย (มธ. 8:28-34) และเสด็จกลับไปยังเมืองของพระองค์เอง คือเมืองคาเปอรนาอุม หลายคนก็กำลังรอคอยพระองค์อยู่เพื่อจะรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย ฯลฯ (มธ. 9:1, 2; ลก. 8:40) ในหมู่คนเหล่านั้นที่ดีใจที่ได้เห็นพระเยซูคือไยรัส “นายธรรมศาลาคนหนึ่ง” ผู้นี้ (มาระโก 5:22; ลูกา 8:41) ซึ่งเป็นผู้ปกครองหรือเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของธรรมศาลานั้น (ลูกา 8:41) ที่เมืองคาเปอรนาอุม ชายคนหนึ่งที่เป็นคนสำคัญในชุมชนนั้น บุตรสาวคนนั้นมีอายุสิบสองปีและ “นอนอยู่เกือบจะตาย” (ลูกา 8:42) แต่ตายไปก่อนที่พระเยซูเสด็จไปถึงที่นั่น (ลูกา 8:49) ขุนนางผู้นั้นในข้อ 18 อาจหมายความว่า “ลูกสาวของข้าพระองค์เปรียบเหมือนคนตายแล้ว” อันที่จริง บางครั้งมันก็ยากสำหรับคนที่ไม่ได้เป็นแพทย์ที่ได้รับการฝึกฝนที่จะทราบแน่ชัดเมื่อคน ๆ หนึ่งตายเสียแล้ว อย่างไรก็ตาม ไยรัส ขุนนางผู้นั้น มีความเชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาเธอให้หายได้หากเธอป่วยหรือทำให้เธอเป็นขึ้นมาได้หากเธอตาย

ขณะที่พระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์ตามขุนนางคนนั้นไป ผู้คนอีกมากมายก็ไปด้วย “และเบียดเสียดพระองค์” (มาระโก 5:24; ลูกา 8:42) มาระโกและลูกาเสริมว่าหญิงผู้นั้นซึ่งมาข้างหลังและแตะต้องชายเสื้อของพระเยซูได้ใช้เงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของตนเป็นค่าหมอและไม่ได้ดีขึ้นเลยแต่กลับแย่ลง สิ่งที่เกิดขึ้นในข้อ 20 และ 21 เป็นความลับ ไม่มีใครอื่นทราบความคิดและจิตใจของนาง ไม่มีใครอื่นทราบในทันทีว่านางได้รับการรักษาให้หายแล้วนอกจากพระเยซู มันไม่ถูกบอกเล่าตรงนี้แต่พระเยซูทรงหันไปและตรัสว่า “ใครแตะต้องเสื้อของเรา” เช่นเคยเมื่อพวกสาวกยืนกรานว่ามีผู้คนมากมายอยู่รอบตัวพระองค์ที่แตะต้องพระองค์ พระองค์ก็ตรัสว่า “ใครแตะต้องเรา” (มาระโก 5:30, 31; ลูกา 8:45, 46) เห็นได้ชัดว่านางรู้สึกอับอายที่จะกล่าวถึงโรคภัยของตน เรื่องบ่นหนึ่งของผู้หญิง แต่พระเยซูทรงยืนกรานให้คนทั้งปวงรับรู้ถึงพระพรนั้นที่นางได้รับแล้ว “แต่ผู้หญิงนั้นก็กลัวและตัวสั่น โดยทราบสิ่งที่ได้ถูกกระทำในตัวนาง จึงมาและกราบลงต่อพระพักตร์พระองค์ และทูลความจริงทั้งสิ้นแก่พระองค์” (มาระโก 5:33) พระเยซูทรงพอพระทัยมากจริง ๆ! จงสังเกตถ้อยคำที่ปลอบประโลมใจของพระองค์ในข้อ 22 พระเยซูทรงรักษาให้หายได้เมื่อแพทย์ทุกคนล้มเหลวแล้วและนั่นก็ยังเป็นจริงเหมือนเดิมวันนี้! จงลองดูพระเยซูในชั่วโมงแห่งความยากลำบากและความอับจนถึงขีดสุดของคุณ (สดด. 50:15)

ณ จุดนี้พอดี ผู้สื่อสารมาและกล่าวว่าเด็กสาวตัวน้อยคนนั้นตายเสียแล้ว (มาระโก 5:35; ลูกา 8:49) จงอ่านบันทึกเหตุการณ์อีกสองตอนนั้นและคุณจะเห็นว่าพระเยซูเสด็จเข้าไปในห้องนั้นที่สาวน้อยที่ตายไปแล้วนั้นนอนอยู่ และพาแค่เปโตร ยากอบ และยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้นเข้าไป (ลูกา 8:51) พระเยซูตรัสว่า “เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด” (ลูกา 8:54) และเมื่อพระเยซูตรัสเช่นนั้นและจับมือเธอ เธอก็ลุกขึ้นและพระเยซู

ทรงให้พวกเขานำอาหารมาให้เธอ (ลูกา 8:55) จงสังเกตชื่อเสียงและความโด่งดังที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 26 พระเยซูทรงบัญชาผู้คนเหล่านั้นแล้วไม่ให้บอกเล่าเรื่องนี้ (มาระโก 5:43; ลูกา 8:56) แต่มันก็เปล่าประโยชน์ สิ่งมหัศจรรย์ขนาดนั้นไม่อาจถูกเก็บไว้เป็นความลับได้!

ข้อ 27-31:

9:27 และเมื่อพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา โดยร้องและทูลว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด”

9:28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้าน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำการนี้ได้” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “เชื่อพระเจ้าข้า”

9:29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขา โดยตรัสว่า “ขอให้เกิดแก่พวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด”

9:30 และดวงตาของพวกเขาก็ถูกเปิด และพระเยซูได้ทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งขัน โดยตรัสว่า “จงระวังอย่าให้ผู้ใดทราบเรื่องนี้เลย”

9:31 แต่พวกเขา เมื่อพวกเขาจากไปแล้ว ก็เผยแพร่ชื่อเสียงของพระองค์ในแผ่นดินนั้นทั้งหมด

ชายตาบอดสองคนได้รับการรักษาให้หาย

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดให้หายหลายคน (มธ. 12:22; 20:29-34; มาระโก 10:46-52; ลูกา 18:35-43) ชายเหล่านี้พูดถึงพระเยซูว่าเป็น “บุตรของดาวิด” (ข้อ 27) นี่หมายความว่าพวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้ในอิสยาห์ 9:6, 7 ผู้ซึ่งจะครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด ตามพันธสัญญาของพระเจ้ากับดาวิด (2 ซมอ. 7:10-16; สดด. 89:20-29 และโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 35-37) ชายตาบอดเหล่านี้ตามพระเยซูมาก่อน ร้องเรียกตามพระองค์ จากนั้นก็มาหาพระองค์ในบ้านนั้น (ข้อ 28) จงสังเกตคำถามนั้นที่พระเยซูทรงถามพวกเขา พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถ เช่นเคย จงหมายเหตุคำตรัสที่โดดเด่นนั้น “ขอให้เกิดแก่พวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด” (ข้อ 29) จงสังเกตเช่นกันถึงคำบัญชาอันโดดเด่นนั้นของพระเยซูเหมือนที่เป็นมาตลอดว่าพวกเขาไม่ควรบอกเล่ามัน (ข้อ 30) และข้อเท็จจริงที่โดดเด่นพอ ๆ กันที่ว่าพวกเขาได้บอกเล่ามัน (ข้อ 31) เหมือนที่คนอื่น ๆ ทุกคนได้กระทำซึ่งรับการรักษาให้หายแล้ว! พวกเขาจะไม่บอกเล่าได้อย่างไรกัน? คงมีบทเรียนแสนวิเศษสำหรับเราในที่นี้ คุณจะเก็บมันไว้เป็นความลับได้อย่างไรหากพระเจ้าทรงกระทำสิ่งใหญ่โตเพื่อคุณแล้ว? คุณควรบอกเล่าให้ผู้คนได้ทราบกันในทุกแห่งหน เพราะแน่นอนว่าคุณไม่ได้ถูกห้ามไม่ให้บอกเล่ามัน แต่กลับถูกส่งเสริมให้บอกเล่า

ดูสิว่าพระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์เหล่านี้เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หายและทำให้คนตายเป็นขึ้นด้วยความรักเพราะความกรุณาของพระองค์ แต่ข้อพิสูจน์สำคัญที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ หมายสำคัญหนึ่งเดียวนั้นที่ประทานให้ คือการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย ตามที่พระองค์ตรัสชัดเจนในมัทธิว 12:39, 40 (และดู รม. 1:4)

ข้อ 32-34:

9:32 และขณะที่พระเยซูและพวกสาวกกำลังเสด็จออกไป ดูเถิด เขาทั้งหลายพาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์

9:33 และเมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว คนใบ้นั้นก็พูดได้ และคนเป็นอันมากก็ประหลาดใจนัก โดยกล่าวว่า “ไม่เคยเห็นเช่นนี้ในอิสราเอลเลย”

9:34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “เขาขับพวกผีออกโดยอาศัยเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น”

ผีตนหนึ่งถูกขับออกจากชายใบ้

ชายคนนี้เป็นใบ้เพราะถูกผีตนหนึ่งเข้าสิง ถ้าเรายอมเชื่อมัน มันก็น่าจะเป็นความจริงที่ว่าความยากลำบากหลายอย่างของเรามีต้นเหตุมาจากเหล่าวิญญาณชั่วที่รายล้อมเรา เราคิดว่าเราเชื่อเรื่องวิทยาศาสตร์เกินกว่า เจนโลกเกินกว่า มีการศึกษาเกินกว่าจะเชื่อเรื่องเหล่าวิญญาณชั่ว แต่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกมันเป็นต้นเหตุของโรคภัยมากมายของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรคภัยของจิตใจ เส้นประสาทต่าง ๆ ฯลฯ ดู หนังสือ *Pastor Hsi* จาก Overseas Missionary Fellowship (เดิมทีคือ China Inland Mission) เพื่อจะทราบรายงานสมัยใหม่ที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับพวกผีในงานประกาศต่างแดน

จงเปรียบเทียบคำกล่าวหาที่ชั่วและหมิ่นประมาทนั้นในข้อ 34 กับคำกล่าวหาชนิดเดียวกันของพวกฟาริสีในมัทธิว 12:24 จงสังเกตความแตกต่างระหว่างทัศนคติของผู้คนทั่วไปกับพวกผู้นำทางศาสนาตามที่เราเห็นในข้อ 33 และ 34 ตรงนี้และในมัทธิว 12:23, 24 บ่อยครั้งวันนี้เหล่าผู้นำประจำนิกายไม่ยอมรับนักเทศน์คนหนึ่ง ซึ่งได้รับการเจิมจากพระเจ้า เมื่อผู้คนทั่วไปฟังเขาด้วยใจยินดี มันเป็นเช่นนั้นกับมูดี้ ฟินนีย์ เวสลีย์ และบิลลี่ ซันเดย์

ข้อ 35-38:

9:35 และพระเยซูได้เสด็จไปตามบรรดานครและหมู่บ้านทั้งหลายโดยรอบ โดยทรงสั่งสอนในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขา และประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาทุกความเจ็บป่วยและทุกโรคในท่ามกลางประชาชนให้หาย

9:36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นคนเป็นอันมากนั้น พระองค์ก็ทรงเกิดความกรุณาต่อเขาทั้งหลาย เพราะพวกเขาอิดโรย และถูกกระจัดกระจายไปโดยรอบ เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง

9:37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายจริง ๆ แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย

9:38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

ทุ่งนาขาวพร้อมเกี่ยว:

ต้องการเหล่าผู้เกี่ยว

เราคิดว่า “บรรดานครและหมู่บ้านทั้งหลาย” หมายถึงนครและหมู่บ้านเหล่านั้นในแคว้นกาลิลี แต่ละชุมชนมีธรรมศาลาแห่งหนึ่ง ซึ่งปกติแล้วเป็นสถานที่ ๆ ผู้คนมาชุมนุมกันและเป็นที่ ๆ มีการอ่านและสอนพระ

ราชบัญญัติ จงสังเกตว่าพระองค์ทรงประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” โดยยังตรัสอย่างชัดเจนเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสในตอนต้นนั้นว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 4:17) พระเยซูยังทรงเรียกพวกยิวเหล่านั้นในฐานะประชาชาติหนึ่งให้กลับใจจากบาปของพวกเขา ยอมรับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์และองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา หากพวกเขาได้ทำเช่นนั้น ในไม่ช้าพวกยิวก็คงได้รับอาณาจักรของตนหลังจากช่วงเวลาหนึ่งแห่งความทุกข์ลำบาก และแน่นอนว่าหลังจากการถูกตรึงกางเขนของพระองค์แล้ว การถูกตรึงกางเขนของพระองค์และเรื่องอื่น ๆ บางเรื่องถูกบอกไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจนเหลือเกินแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมจนไม่ว่าจะยังไงพวกมันต้องเกิดขึ้นอยู่ดี (สดด. 22; อสย. 53; วว. 13:8 ฯลฯ)

อย่างไรก็ตาม ประชาชาตินั้นค่อย ๆ หันมาต่อต้านพระคริสต์ขณะที่พระองค์ทรงยืนกรานให้กลับใจใหม่และมีใจดวงใหม่ และพวกฟาริสีและโดยเฉพาะพวกผู้นำยิวเริ่มที่จะเกลียดชังพระองค์ จนเมื่อเรามาถึงบทที่สิบเอ็ดของมัทธิว เราจะพบว่าพระเยซูทรงถูกปฏิเสธและพระองค์ทรงติเตียนนครใหญ่เหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำกิจอันทรงฤทธิ์แล้ว เพราะพวกเขาไม่กลับใจ (มธ. 11:20-24) ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นไป อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ไม่ถูกกล่าวอีกต่อไปว่า “มาใกล้แล้ว” หลังจากที่พวกสาวกประกาศมันไปทั่วปาเลสไตน์ (มธ. 10:7) และมันถูกปฏิเสธ มันก็ไม่เคยถูกกล่าวอีกเลยว่า “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ถูกประกาศ อาณาจักรนั้นถูกเลื่อนออกไปแล้วและ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ข่าวประเสริฐนิรันดร์หนึ่งเดียวนั้นแต่มีการเน้นที่อาณาจักรหนึ่งที่เข้ามาใกล้แล้ว จะไม่ถูกประกาศอีกจนกว่าในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น มันจะถูกประกาศโดยพวกยิวที่เหลืออยู่ซึ่งกลับใจเชื่อก่อนที่พระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรนั้น (มธ. 24:14)

เราควรใคร่ครวญให้เยอะ ๆ เกี่ยวกับความรักอันอ่อนโยนและความกรุณาของพระเยซูในข้อ 36 คุณรังเกียจพวกคนบาปไหม? คุณชิงชังพวกเขาไหม? หรือคุณร่ำไห้เพื่อพวกเขา รักพวกเขา และพยายามชนะพวกเขามาถึงพระคริสต์เหมือนที่พระองค์เองได้ทรงกระทำ?

ข้อ 37 และ 38 คล้ายคลึงกับลูกา 10:2 และยอห์น 4:35

คุณรักษาคำบัญชานั้นของข้อ 38 ไหม? คุณอธิษฐานขอให้พระเจ้าส่งเหล่าคนงาน อาจารย์ นักเทศน์ผู้ชนะจิตวิญญาณแบบส่วนตัวออกไปไหม? คุณอธิษฐานเพื่อเหล่านักเทศน์ที่พระองค์ทรงส่งออกไปแล้วไหม? (อฟ. 6:18, 19) คุณอธิษฐานเพื่อเหล่ามิชชันนารี เหล่านักเทศน์ทางวิทยุ และหนังสือพิมพ์ข่าวประเสริฐไหม? คุณอธิษฐานเพื่อผู้เขียนคนนี้ไหม อาจารย์ที่มีภาระหนักของคุณ ผู้กำลังพยายามอย่างหนักเหลือเกินที่จะนำข่าวประเสริฐออกไปถึงผู้คนมากมาย? และขณะที่คุณอธิษฐาน คุณถวายทรัพย์ไหม? ขณะที่คุณอธิษฐาน จงทูลถามพระเจ้าว่าพระองค์ทรงอยากให้คุณไปหรือไม่

คำกล่าวต่าง ๆ อย่างในข้อ 37 และ 38 ถูกทวนซ้ำในลูกา 10:2 และยอห์น 4:34, 35 งานเก็บเกี่ยวนั้น “มีมากมาย” “เป็นการใหญ่” และ “ขาว” เสมอ งานฟื้นฟูใหญ่ ๆ เป็นไปได้เสมอ การชนะจิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ควรทำเสมอ ดูหนังสือของผู้แต่ง, *We Can Have Revival Now*, เพื่อจะเห็นข้อพิสูจน์มากมายและคำอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้

ผมขอร้องคุณอย่างจริงจังที่จะใช้เวลาเยอะ ๆ สำหรับบทเรียนพระคัมภีร์เหล่านี้ จงอธิษฐานขอให้พระ

วิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพาคุณในแต่ละกรณี จงใคร่ครวญเกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นที่คุณได้เรียนรู้ จงให้หลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ฝังอยู่ในความคิดของคุณและค้นดูข้อพระคำอ้างอิงทุกข้อด้วยใจอธิษฐาน

มัทธิว 10

ข้อ 1-7:

10:1 และเมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์ให้มาหาพระองค์แล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้พวกเขาต่อต้านผีโสโครกทั้งหลาย เพื่อขับพวกมันออก และเพื่อรักษาความเจ็บป่วยทุกประเภทและโรคภัยทุกชนิดให้หาย

10:2 บัดนี้ ชื่อต่าง ๆ ของพวกอัครทูตสิบสองคนมีดังนี้ คนแรกชื่อซีโมน ผู้ที่ถูกเรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา

10:3 ฟีลิปและบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และเลบเบอัสผู้ซึ่งมีนามสกุลว่าธัดเดอัส

10:4 ซีโมนชาวคานาอัน และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์เช่นกัน

10:5 สิบสองคนเหล่านี้พระเยซูได้ทรงส่งให้ออกไปและสั่งพวกเขา โดยตรัสว่า “อย่าเข้าไปในทางแห่งพวกคนต่างชาติ และพวกท่านอย่าเข้าไปในนครใด ๆ ของชาวสะมาเรีย

10:6 แต่จงไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอลดีกว่า

10:7 และขณะที่พวกท่านไป จงประกาศ โดยกล่าวว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว’

พระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป

อัครทูตบางคนเหล่านั้นได้รับการทรงเรียกแล้วทีละคนก่อนหน้านี้(มธ. 4:18-22; 9:9) เท่าที่เราทราบพวกเขาได้กลับใจเชื่อแล้วในระหว่างงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและพวกเขาเป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระเยซูตั้งแต่การรับบัพติศมาของพระองค์จากยอห์นจนถึงการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ (กิจการ 1:22) ดูเหมือนว่าเปโตรเป็นผู้แรกที่ได้รับการทรงเรียกให้เป็นอัครทูต ถึงแม้จะไม่จำเป็นต้องเป็นผู้แรกที่รับความรอดก็ตาม (มธ. 4:18; มก. 1:16-20; ลก. 5:2-11) หรือไม่ก็เป็นผู้แรกในเรื่องความสำคัญ (ข้อ 2; มธ. 16:18, 19; กท. 2:7) ชื่อของเขาถูกเรียกว่าเปโตร หรือซีโมน หรือเคฟาส (ยอห์น 1:42) สิบสองคนนั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ก็ถูกเอ่ยชื่อเช่นกันในมาระโก 3:14-19; ลูกา 6:12-16 มาระโก 6:7-13 และลูกา 9:1-6 บอกเล่าเช่นกันเกี่ยวกับการส่งสิบสองคนนี้ออกไป นอกเหนือจากสิบสองคนนี้แล้ว พระคัมภีร์เรียกชายอีกห้าคนว่าอัครทูต: มัทธีอัส (กิจการ 1:26), เปาโลและบารนาบัส (กิจการ 14:14), ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท. 1:19) และพระเยซูเอง (ฮบ. 3:1)

นี่ไม่ใช่การเที่ยวประกาศตามปกติ สาวกสิบสองคนนี้ถูกส่งไปทำภารกิจหนึ่งที่สำคัญมากเป็นพิเศษ พวกเขาจะต้องไปและเสนออาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกแก่พวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่ง จงสังเกต (1) ว่าพวกเขาจะต้องไม่ไปหาพวกคนต่างชาติหรือชาวสะมาเรียคนใดเลยแต่ไปหาชนอิสราเอลเท่านั้น (ข้อ 5, 6); (2) ว่าพวกเขาจะต้องประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้นโดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (ข้อ 7) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามาประกาศว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มต้นประกาศข่าวสารเดียวกันนั้น (มธ. 4:17) ในงานรับใช้ด้านการรักษาโรคและการสั่งสอนอันแสนมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ในแคว้นกาลิลี พระองค์ทรงประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” (มธ. 4:23) นั่นคือ ทรงสั่งสอนข่าวดีแห่งความรอด ว่าพวกยิว

สามารถรับอาณาจักรของตนได้ตอนนี้ ว่าพระเมสสิยาห์ผู้ทรงสัญญาไว้นั้นของพวกเขา เชื้อสายของดาวิด ได้เสด็จมาแล้วและว่าหลังจากที่พวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งจะกลับใจใหม่และยอมรับพระองค์ พระคริสต์ก็จะทรงสถาปนาและประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและทรงครอบครอง

นั่นอาจเป็นเหตุผลที่อาณาจักรแห่งสวรรค์ถูกกล่าวถึงหลายหนในพรอันเปี่ยมล้นเหล่านั้นในคำเทศนาบนภูเขานั้น (มธ. 5:3, 10) และมัทธิว 5:5 หมายความอย่างเดียวกัน เพราะว่าผู้มีใจอ่อนสุภาพจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดกอย่างบริบูรณ์เฉพาะในการครอบครองของพระคริสต์เท่านั้น พวกเขาไม่รับมันเป็นมรดกจริง ๆ ในตอนนี้ ข่าวสารนั้นถึงพวกยิวเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นได้มีต่อไปจนกระทั่งทั้งประชาชาตินั้นมีโอกาสได้ยินมันแล้ว พระเยซูทรงประกาศมันแล้วก่อนหน้านี้ (มธ. 9:35) บัดนี้ในความพยายามสุดท้ายที่จะนำข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรที่ถูกเสนอนั้นไปถึงทั้งประชาชาตินั้น พระเยซูทรงส่งอัครทูตสิบสองคนนี้ไปประกาศว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (ข้อ 7)

ข้อ 5 และ 6 ซึ่งบัญชาพวกเขาไม่ให้ไปหาพวกคนต่างชาติหรือชาวสะมาเรียแต่ไปหาคนอิสราเอล ไม่ได้หมายความว่าพระคริสต์ทรงรักพวกคนต่างชาติน้อยกว่า หรือไม่ได้ทรงขวนขวายที่จะให้คนต่างชาติรับความรอดมากพอ ๆ กับพวกยิว ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด พระเยซูทรงเป็นแก่พวกคนต่างชาติเหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นแก่พวกยิว แต่ในฐานะกษัตริย์ พระเยซูทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดจริง ๆ และจะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ (2 ซมอ. 7:10-16; ลูกา 1:32, 33) ฉะนั้นข่าวประเสริฐแห่งความรอดจึงดีสำหรับพวกคนต่างชาติและพวกยิวเหมือน ๆ กัน แต่ข่าวสารเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นมาถึงพวกยิวเป็นหลักและเป็นอันดับแรก อาณาจักรนั้นมาใกล้แล้วและถูกเสนอเช่นนั้นแก่พวกยิว อย่างไรก็ตาม อาณาจักรนั้นถูกปฏิเสธเสียแล้วตามที่คุณเห็นในมัทธิว 11:20 พวกเขาไม่ยอมกลับใจใหม่ หลังจากนั้น พระเยซูก็ทรงเริ่มเน้นข่าวสารแบบส่วนตัวถึงคนทั้งหลายให้มาและรับความรอด (มธ. 11:28-30) โดยไม่คำนึงถึงการมาในทันทีของอาณาจักรหนึ่ง

ต่อมาพระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าอาณาจักรนั้นที่บัดนี้ถูกปฏิเสธแล้ว “ไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้” หรือพร้อมกับการแสดงออกภายนอก (ลูกา 17:20) ไม่มีใครสามารถเห็นอาณาจักรนั้นที่เข้ามาใกล้ได้ อาณาจักรของพระคริสต์จะไม่เติบโตอย่างช้า ๆ มันจะมาในช่วงเวลาสำคัญสุดยอดอันยิ่งใหญ่ ในการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระคริสต์พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ เมื่ออาณาจักรทั้งปวงในขณะนี้จะถูกทำลายเหมือนอย่างที่หินก้อนมหึมาที่ถูกตัดออกจากภูเขาเหล่านั้นโดยไม่ใช้มือได้ทำลายรูปจำลองในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์อย่างสิ้นเชิงตามที่ถูกอธิบายในดานิเอล 2:34, 35 บัดนี้มีอาณาจักรหนึ่งของพระเจ้าซึ่งคน ๆ หนึ่งเข้าไปโดยการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3) แต่การครอบครองแบบส่วนตัวของพระคริสต์บนพระที่นั่งของดาวิด ตามที่ทรงสัญญาไว้ในลูกา 1:32, 33 จะไม่ถูกนำเข้ามาโดยวิธีการของมนุษย์และมันจะไม่เข้ามาใกล้แบบมองเห็นได้และแบบค่อยเป็นค่อยไป

อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกยิว (ซึ่งถูกแปลผิดว่า “ภายในท่านทั้งหลาย” ในลูกา 17:21) หลังจากที่ประชาชาตินั้นปฏิเสธพระคริสต์แล้ว บางคนก็ยังตั้งตาคอยอาณาจักรของพระเจ้าว่าจะปรากฏโดยพลันอยู่ (ลูกา 19:11) พระเยซูจึงทรงยกภาพประกอบอาณาจักรที่ถูกชะลอนั้นโดยคำอุปมาเรื่องเงินสิบมินา

(ลูกา 19:11-27) นี่คือช่วงก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ บัดนี้พระเยซูทรงอยู่ใน “แผ่นดินไกล” แล้ว เมื่อพระองค์ทรงรับอาณาจักรนั้นจากพระบิดาของพระองค์แล้ว พระองค์ก็จะเสด็จกลับมาและครอบครอง

ข้อ 8-16:

10:8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย จงรักษาบรรดาคนโรคเรื้อนให้หายสะอาด จงให้คนตายเป็นขึ้นมา จงขับพวกผีปีศาจให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่า ๆ ก็จงให้เปล่า ๆ

10:9 อย่าจัดหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าทั้งหลายของพวกท่าน

10:10 หรืออย่ามสำหรับการเดินทางของพวกท่าน หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือบรรดารองเท้า หรือไม้ตะบองทั้งหลาย เพราะว่าผู้ทำงานก็สมควรจะได้อาหารของเขา

10:11 และพวกท่านจะเข้าไปในนครใดหรือเมืองใดก็ตาม จงสืบสวนว่าใครในที่นั่นเป็นคนสมควร และจงอาศัยอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกท่านจะไปจากที่นั่น

10:12 และเมื่อพวกท่านเข้ามาในครัวเรือนใด ๆ จงคำนับครัวเรือนนั้น

10:13 และถ้าครัวเรือนนั้นสมควร ก็จงให้สันติสุขของพวกท่านมาสู่ครัวเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควร ก็จงให้สันติสุขของพวกท่านกลับคืนมาสู่พวกท่าน

10:14 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน และไม่ฟังบรรดาคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกจากครัวเรือนนั้นหรือนครนั้น จงสะบัดผงคลีดินแห่งเท้าของพวกท่านออกเสีย

10:15 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้น โทษของแผ่นดินโสโดมและโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของนครนั้น

10:16 ดูเถิด เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า เหตุฉะนั้นพวกท่านจงฉลาดเหมือนงูทั้งหลาย และไม่มีภัยเหมือนพวกนกเขา

คำสั่งต่าง ๆ สำหรับการเที่ยวประกาศ
ของสิบสองคนนั้น

เราสามารถเรียนรู้บทเรียนหลายเรื่องจากคำสั่งทั้งหลายของพระเยซูที่ประทานให้แก่สาวกเหล่านี้ แต่ไม่ใช่คำสั่งทุกข้อมีไว้เพื่อเป็นกฎโดยรวมเพื่อให้ทุกคนปฏิบัติตาม สาวกเหล่านั้นจะต้องไปทั่วเขตแดนของอิสราเอลอย่างรวดเร็วและไม่เสียเวลาเปล่าเลยเนื่องจากพวกเขาคงไม่สามารถที่จะครอบคลุมเขตแดนนั้นได้มากพอก่อนที่พระผู้ช่วยให้รอดเองจะทรงตามพวกเขาเข้าไปในส่วนอื่น ๆ ของอิสราเอล (ข้อ 23) ยกตัวอย่างเช่น มันไม่จำเป็นว่าจะต้องผิดที่นักเทศน์คนใดจะมีเสื้อคลุมสองตัวหรือรองเท้า หรือเงินทองสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทาง (ข้อ 9, 10) จงเปรียบเทียบนี่กับมาระโก 6:7-13 มันไม่จำเป็นว่าจะต้องผิดที่จะนำอาหารไปด้วย (มาระโก 6:8) คำสั่งเหล่านี้เป็นเรื่องพิเศษเฉพาะเพื่อให้เข้ากับเหตุการณ์ตอนนั้นโดยเฉพาะ และดู ลูกา 9:1-9 เช่นกันและจงสังเกตว่าบันทึกเหตุการณ์ทั้งสามตอนกล่าวว่าพวกอัครทูตได้รับฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจ “เหนือบรรดาผีทั้งหลายและเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย” (มธ. 10:1; มก. 6:7; ลก. 9:1) ฤทธิ์เดชของพวกเขาขยายออกไปถึงการทำให้คนตายเป็นขึ้นด้วยซ้ำ (ข้อ 8) นี่เป็นกรณีพิเศษและพวกเขาได้รับฤทธิ์เดชและสิทธิ

อำนาจพิเศษซึ่งคริสเตียนทั้งหลายไม่ได้รับเสมอไปเนื่องจากมันไม่ใช่สิ่งจำเป็นเสมอไป น่าสังเกตที่ว่ายูดาส (ข้อ 4) พวกคนที่ไม่รับความรอด (ยอห์น 6:64, 70, 71) ก็ได้รับฤทธิ์เดชนี้เช่นกัน ดู มัทธิว 7:21-23

อย่างไรก็ตาม ข้อพระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นความสำคัญอันน่ากลัวของการให้ข่าวประเสริฐและความรับผิดชอบของคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐ ผู้คนจะถูกลงโทษเพราะพวกเขาไม่ฟังเหล่าผู้สื่อสารของพระเจ้า ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นใครก็ตาม (ข้อ 14, 15)

ข้อ 16 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทั้งหลายต้องการสติปัญญาฝ่ายสวรรค์ แต่ก็ควรไร้พิษภัย เราไม่ได้ไปโดยอาศัยพละกำลังของเราเอง เราต้องการยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (อฟ. 6:10-19) “เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอานุภาพโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้” (2 คร. 10:4)

ข้อ 17-23:

10:17 แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับสภาทั้งหลาย และพวกเขาจะเฆี่ยนพวกท่านในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขา

10:18 และพวกท่านจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าบรรดาเจ้าเมืองและกษัตริย์ทั้งหลายเพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานต่อพวกเขาและต่อพวกคนต่างชาติ

10:19 แต่เมื่อพวกเขามอบพวกท่านไว้นั้น อย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะพูดอย่างไรหรืออะไร เพราะคำพูดนั้นจะประทานแก่พวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวกท่านจะพูดอะไรดี

10:20 เพราะว่าพวกท่านมิได้เป็นผู้ที่พูด แต่พระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านเป็นผู้ซึ่งตรัสในพวกท่าน

10:21 และพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย และพ่อจะมอบลูก และลูก ๆ ก็จะขึ้นมาต่อสู้พ่อแม่ของตน และทำให้พ่อแม่ถูกประหารชีวิต

10:22 และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคนทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่อดทนได้จนถึงที่สุด ก็จะรอดพ้นได้

10:23 แต่เมื่อพวกเขาข่มเหงพวกท่านในนครนี้ พวกท่านจงหนีไปยังอีกนครหนึ่ง เพราะเรากล่าวความจริงแก่พวกท่านว่า พวกท่านจะยังไม่ไปทั่วนครต่าง ๆ แห่งอิสราเอล จนกว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

การลองใจต่าง ๆ ของการเที่ยวประกาศนี้เป็น
ภาพเล็งถึงสมัยความทุกข์ลำบากในอนาคต

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมัทธิว บทที่ 24 และดูว่าพระเยซูเจ้ากำลังตรัสเกี่ยวกับสิ่งเดียวกัน ดูว่าข้อ 17 ถึง 21 สอดรับกับมัทธิว 24:9-12 อย่างไร ข้อ 22 และมัทธิว 24:13 ใช้ถ้อยคำแทบจะเหมือนกัน แต่บทที่ 24 เป็นเรื่องเกี่ยวกับ “ขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด” (ข้อ 8) เกี่ยวกับ “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่า” ซึ่งจะถูกกระทำโดยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น (ข้อ 15) เกี่ยวกับความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งเมื่อถึงการสิ้นสุดของยุคนี้ (ข้อ 21) ทั้งหมดนี้ก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อจะครอบครองบนแผ่นดินโลก (มธ. 24:27-31) นั่นดูเหมือนจะพิสูจน์ให้เห็นแบบได้ข้อสรุปว่ามีความหมายสองชั้นในบทที่สิบนี้ของมัทธิว

สิ่งที่พระเยซูตรัสในข้อพระคำเหล่านี้, ข้อ 17 ถึง 23, ส่วนหนึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสาวกสิบสองคนนั้นที่เที่ยวไปประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” แต่พระองค์ทรงตั้งใจที่จะให้มันสอดรับกับพวกยิวเหล่านั้นมากยิ่งกว่าผู้ซึ่งจะไปเป็นพยานในวันท้าย ๆ ของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นโดยประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” เหมือนกันแก่ทุกประชาชาติก่อนอวสานของความทุกข์ลำบากนั้นมาถึง (มธ. 24:14) ยกตัวอย่างเช่น มัทธิว 10:22 อ้างอิงถึงเวลานั้นอย่างแน่นอน ผู้สื่อสารชาวยิวคนใดที่มีชีวิตอยู่จนถึงอวสานของความทุกข์ลำบากนั้นก็จะ “ได้รับความรอด” นั่นคือ ได้รับการช่วยชีวิตให้รอดจากการข่มเหงเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น

ข้อ 18 อาจหมายถึงอัครทูตเหล่านี้ แต่เราไม่ถูกบอกตรงไหนเลยในพระคัมภีร์ว่าสิบสองคนนี้ในการเดินทางรอบนี้ได้ถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเหล่ากษัตริย์และเจ้าเมือง เราไม่ถูกบอกเลยในพระคัมภีร์ว่าในการเดินทางรอบนี้เพื่อเที่ยวประกาศรอบแผ่นดินปาเลสไตน์ พี่น้องคนใดได้ลุกฮือต่อสู้พี่น้องอีกคนหรือพ่อต่อสู้ลูกหรือลูกทั้งหลายต่อสู้พ่อแม่ ตามที่ทรงบอกล่วงหน้าในข้อ 21 ไม่มีใครเลยในสิบสองคนนั้นถูกประหารชีวิต เพราะว่าพวกเขากลับมาและอยู่กับพระเยซูจนถึงการตรึงกางเขนของพระองค์ เราไม่ทราบเลยว่าสาวกเหล่านี้ในการเดินทางรอบนี้เคยถูกข่มเหงจากนครหนึ่งไปอีกนครตามที่ทรงบอกล่วงหน้าในข้อ 23

ฉะนั้นเราจึงแน่ใจได้ว่าในวันท้าย ๆ ของความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งในอนาคต พวกยิวที่กลับใจเชื่อจะไปทุกแห่งหนเพื่อประกาศข่าวประเสริฐและจะใช้พระคำข้อนี้และมัทธิว 24 เป็นข้อปฏิบัติและข้อพระคำเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรมากขึ้นในกรณีของพวกเขามากกว่าในกรณีของอัครทูตสิบสองคนนี้ ผมเชื่อว่าคนอิสราเอล 144,000 คนแห่งวิวรณ์ 7:1-8 จะกลับใจเชื่อและเริ่มเป็นพยานเพื่อพระคริสต์หลังจากที่คริสเตียนทั้งหลายถูกรับขึ้นไปอยู่กับพระคริสต์แล้วในการรับขึ้นนั้น ข้อพระคำหลายตอนแสดงให้เห็นว่ายิวบางคนในตอนนั้นจะถูกเกลียดชังอย่างมากโดยคนแห่งการบาปนั้นผู้ซึ่งจะพยายามฆ่าพวกเขา ดู ดานิเอล 7:25, 26; 9:27; 11:36-45; มัทธิว 24:15-22; วิวรณ์ 12:6, 13:7 พวกยิวเหล่านี้จะเป็นดั่งผลแรกของประชาชาติอิสราเอล (วว. 14:1-5 โดยเฉพาะข้อ 4) นั่นคือ พวกเขาจะรับความรอดไม่นานนักก่อนการกลับใจเชื่อของทั้งประชาชาตินั้นซึ่งมีคำทรงสัญญาไว้ (รม. 11:25-27) เรื่องนั้นเกี่ยวกับพวกยิวที่เหลืออยู่ซึ่งจะประกาศพระคริสต์ในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้นต้องมีการศึกษาเพิ่มเติม แต่แน่นอนว่าพระเยซูคงจะหมายถึงพวกเขาด้วยตรงนี้ในมัทธิว 10:17-23 ในระหว่างนี้ ขอให้พวกเราทุกคนรับคำเตือนจากข่าวสารอันน่ากลัวที่ถูกให้ไว้ในที่นี้ ความเกลียดชัง การถูกข่มเหง การถูกลากตัวไปต่อหน้าศาลเพราะความเชื่อของเราในพระคริสต์ อาจเป็นลิขิตของคนเหล่านั้นที่สัตย์จริงต่อพระคริสต์ และมันจะเป็นเช่นนั้นอย่างแน่นอนในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้นสำหรับคนเหล่านั้นที่จะกลับใจเชื่อในตอนนั้น

ข้อ 24-33:

10:24 สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน และผู้รับใช้ไม่ใหญ่กว่านายของตน	เสมออาจารย์ของตน และผู้รับใช้เสมอนายของตน ถ้าพวกเขาได้เรียกเจ้าของบ้านว่าเบเอลเซบูบแล้ว
10:25 ก็พออยู่แล้วสำหรับสาวกที่เขาจะได้เป็น	พวกเขาจะเรียกคนเหล่านั้นแห่งบ้านของเขามาก

ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
10:26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวพวกเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ถูกเปิดเผย และถูกซ่อนไว้ที่จะไม่เป็นที่รู้จัก
10:27 สิ่งที่เรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด พวกท่านจงกล่าวสิ่งนั้นในที่สว่าง และสิ่งใดที่พวกท่านได้ยินในหู พวกท่านจงประกาศสิ่งนั้นบนดาดฟ้าบ้านทั้งหลาย
10:28 และอย่ากลัวคนทั้งหลายซึ่งฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่สามารถที่จะฆ่าจิตวิญญาณได้ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้ดีกว่า
10:29 นกกระจอกสองตัวถูกขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ และไม่มีตัวหนึ่งในพวกนกนั้นจะตกลงถึงดินได้นอกจากพระบิดาของพวกท่านทรงทราบ
10:30 แต่บรรดาเส้นผมแห่งศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น
10:31 เหตุฉะนั้นพวกท่านอย่ากลัวเลย พวกท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว
10:32 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
10:33 แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

สาวกย่อมจะถูกข่มเหงเหมือนอาจารย์ของเขา
แต่อยู่ในความดูแลของพระเจ้าเสมอ

จงเปรียบเทียบ ข้อ 24 และ 25 กับยอห์น 13:16; ยอห์น 15:20 คริสเตียนทุกคนควรที่จะเป็นพวกเดียวกันกับพระคริสต์ เต็มใจที่จะทนทุกข์กับพระคริสต์ ดู 1 เปโตร 2:19-24 และฮีบรู 13:10-14 “พระองค์ทรงเป็นอย่างไร พวกเราก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4:17)

พระเยซูทรงถูกเรียกแล้วว่าเบเอลเซบูบ (ข้อ 25) และพวกฟาริสีจะเรียกพระองค์แบบนั้นอีก (มธ. 12:24) คริสเตียนทั้งหลายจึงควรเต็มใจที่จะทนทุกข์ในพระนามของพระองค์

คริสเตียนคนใด ซึ่งมีความสุขอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า ก็ไม่ต้องกลัวเลย (ข้อ 28-31) คริสเตียนทั้งหลายอาจทนทุกข์ ควรเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพระเยซู แต่พวกเขาจะไม่มีทางทนทุกข์เกินกว่าที่พระองค์ทรงอนุญาตเพื่อเกียรติของพระองค์เองและเพื่อประโยชน์สุขของเรา จงเปรียบเทียบพระสัญญาอันล้ำค่านี้กับโรม 8:35-39 คริสเตียนควรสนใจเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ อันเป็นนิรันดร์ เรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิภาพของงจิตวิญญาณทั้งหลาย มากเสียจนเขาจะไม่กลัวผู้ใดเลยซึ่งฆ่าได้แต่กาย (ข้อ 28)

จงเปรียบเทียบข้อ 29 กับลูกา 12:6 นกกระจอกสองตัวขายบาทหนึ่ง ห้าตัวขายสองบาท นกกระจอกอีกตัวนั้นถูกแถมให้ แต่แม้แต่นกกระจอกตัวเล็ก ๆ สักตัวหนึ่งก็ไม่ร่วงลงสู่พื้นดินเลยโดยปราศจากการสังเกตและการดูแลของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราผู้ทรงสงสารและให้ความรัก เส้นผมของคุณถูกนับ (ข้อ 30) ไม่มีเลยสักเส้นจะถูกทำลายโดยที่พระองค์ไม่ทรงทราบและยินยอม ฉะนั้นมันจึงเป็นเรื่องโง่เขลาจริง ๆ ที่จะวิตกกังวลเนื่องจากพระองค์ทรงดูแลเราเช่นนั้น! จงเปรียบเทียบนี่กับมัทธิว 6:25-34 พระเจ้าผู้ทรงดูแลพวกนกกระจอกและดอกไม้และทรงนับเส้นผมของคุณจะทรงดูแลคุณ โอ ท่านทั้งหลายผู้มีความเชื่อน้อยเอ๋ย!

จงเปรียบเทียบข้อ 32 กับโรม 10:9, 10 ข้อ 33 ไม่ได้กล่าวว่าคนที่ไม่กล่าวยอมรับพระคริสต์เป็นผู้

หลงหาย และไม่ได้หมายความเช่นนั้น บางครั้งผู้คนเป็นสาวกแบบลับ ๆ เช่น โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย (ยอห์น 19:38) แต่ได้รับความรอดอย่างแท้จริง บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ปิดซ่อนแสงสว่างของตนภายใต้ถัง (มธ. 5:15) และเกลือของคริสเตียนคนนั้นก็สูญเสียรสชาติของมันไป (มธ. 5:13) แต่การกล่าวยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผยก็หมายความว่าพระคริสต์จะทรงกล่าวยอมรับเราเช่นกันและเราจะมีพยานนั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าพระคริสต์ทรงเป็นเจ้าของและอ้างสิทธิ์ในตัวเราต่อพระพักตร์พระบิดา ขณะที่คนเหล่านั้นที่ไม่กล่าวยอมรับพระคริสต์ก็สูญเสียความชื่นบานนั้นของการร่วมสนิทกับพระองค์ไป คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับพระคริสต์ นั่นคือปฏิเสธพระองค์ ก็จะถูกปฏิเสธ (ข้อ 33)

ข้อ 34-37:

10:34 อย่าคิดว่าเราได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไปบนแผ่นดินโลก เรามิได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไป แต่ดาบเล่มหนึ่งต่างหาก
10:35 ด้วยว่าเราได้มาเพื่อที่จะให้ลูกชายไม่ลงรอยกับบิดาของตน และลูกสาวไม่ลงรอยกับมารดาของตน และลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่สามีของตน
10:36 และบรรดาคู่อริของผู้หนึ่งผู้ใดจะเป็นพวกคนแห่งครัวเรือนของตนเอง
10:37 ผู้ใดที่รักบิดาหรือมารดายิ่งกว่าเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดที่รักบุตรชายหรือบุตรสาวยิ่งกว่าเราก็ไม่สมกับเรา

เราไม่ควรถอยหนีความยากลำบาก
และการสูญเสียเพื่อจะติดตามพระคริสต์

คริสเตียนไม่จำเป็นต้องคาดหวังสันติภายนอกเสมอไปขณะที่เขารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) โลกนี้เกลียดชังพระเยซูคริสต์ พระองค์ยังทรง “ถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์” อยู่เหมือนเดิม (อสย. 53:3) การขัดขวางและการข่มเหงที่เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่เผชิญยังเป็นเรื่องปกติเหมือนเดิม พวกคริสเตียนแต่ชื่อจะไม่ทนทุกข์การข่มเหงแต่เหล่าคริสเตียนที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ที่ชนะจิตวิญญาณ ผู้ซึ่งต่อต้านบาปอย่างเปิดเผยและวิงวอนเหล่าคนบาปให้รับความรอดอย่างเร่งด่วนก็จะถูกเรียกอยู่เสมอว่าเป็นพวกคลั่งศาสนา พวกก่อความยุ่งยาก พวกหัวรุนแรง โลกไม่ถูกเปลี่ยนเลยในสาระสำคัญ ธรรมชาติมนุษย์ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเลย พระเยซูเจ้ายังทรงเรียกร้องเราที่จะให้พระองค์มาก่อนบิดา มารดา บุตรหรือธิดา หรือชีวิตเองอยู่เหมือนเดิม

ข้อ 38-42:

10:38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตน และตามเรามา ก็ไม่สมกับเรา
10:39 ผู้ใดที่พบชีวิตของตนจะกลับเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะพบชีวิตนั้น
10:40 ผู้ใดที่ยอมรับท่านทั้งหลายก็ยอมรับเรา และผู้ใดที่ยอมรับเราก็ยอมรับพระองค์ผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา
10:41 ผู้ใดที่ยอมรับผู้พยากรณ์ในนามของผู้พยากรณ์ ก็จะได้รับบำเหน็จของผู้พยากรณ์ และผู้

ใดที่ยอมรับผู้ชอบธรรมในนามของผู้ชอบธรรม ก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม
10:42 และผู้ใดก็ตามที่จะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งในนามแห่งสาวกคนหนึ่ง เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จของตนก็หามิได้”

ราคาและบำเหน็จของความเป็นสาวก

จงเปรียบเทียบข้อพระคำเหล่านี้กับมาระโก 8:34-38 และลูกา 9:23-26 ซึ่งมีความคล้ายกัน กางเขนในข้อ 38 หมายถึงการตรึงกางเขน คริสเตียนทั้งหลายควรตรึงกางเขนเนื้อหนังและความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง หันหลังให้ตัวเอง ไม่ยอมรับตัวเอง เปาโลถูกตรึงกางเขนแล้วแก่โลกและโลกแก่เขาโดยกางเขนนั้น (กท. 6:14) ดู กาลาเทีย 2:20; 5:24 เช่นกัน เราควรประหารการกระทำเหล่านั้นของเนื้อหนัง (รม. 8:13) คริสเตียนทุกคนควรนับว่าตัวเองตายไปแล้ว ถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์แล้ว (รม. 6:6-11) อ่านคำเทศนาของผู้แต่ง, “Outside the Gate”, ซึ่งใช้ฮีบรู 13:10-14 ในหนังสือ, *What It Costs to Be a Good Christian* เราควรจดจำไว้ว่าเราจะต้องอยู่ฝ่ายเดียวกับพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขน เปาโลกล่าวว่า “ซึ่งบัดนี้ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีในบรรดาความทุกข์ยากของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน และในการทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร” (คส. 1:14) บัพติศมาแสดงภาพว่าเราเข้าสู่ความตายของพระคริสต์ (รม. 6:3) เราควรนับว่าตัวเองถูกตรึงกางเขนแล้วแก่โลก ยินดีแบกรับการถูกด่าว่าของพระคริสต์

ทุกสิ่งที่คุณเคยเสียสละเพื่อพระเยซู คุณจะได้รับกลับคืนหลายเท่า (ข้อ 39; มธ. 19:27-29 เช่นกัน) ทุกคนที่ช่วยเหลือนักเทศน์คนใดเพราะเห็นแก่พระเยซูก็จะได้รับการอวยพรด้วยบำเหน็จของนักเทศน์คนหนึ่ง (ข้อ 40, 41; ฟป. 4:17) แม้กระทั่งน้ำเย็นสักถ้วยที่ให้ในนามของสาวกคนหนึ่งก็จะได้รับบำเหน็จ (ข้อ 42)

มัทธิว 11

ข้อ 1:

11:1 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในนครต่าง ๆ ของพวกเขา

พระเยซูตระเวนไปทั่วปาเลสไตน์

สาวกสิบสองคนนั้นเพิ่งได้รับคำสั่ง (บทที่ 10) และถูกส่งไปในท่ามกลางนครเหล่านั้นของคนอิสราเอลเท่านั้น (มธ. 10:6) โดยประกาศ “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 10:7) ก่อนที่พระองค์ทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป พระเยซูทรงเริ่มตระเวนไปทั่วปาเลสไตน์แล้ว (มธ. 9:35-38) จงสังเกตว่างานนั้นใหญ่โตเกินกว่าที่สาวกสิบสองคนนั้นจะทำไหว (มธ. 9:37, 38; 10:23) พระเยซูจึงทรงส่งอีกเจ็ดสิบคนออกไปทำงานเดียวกันนั้น (ลูกา 10:1-24) โดยประทานคำสั่งที่คล้ายกันกับคำสั่งที่ประทานให้แก่สิบสองคนนี้ (เปรียบเทียบ ลูกา 10:3-12 กับ มธ. 10:1-16) จงตรวจดูข้อพระคำหลายตอนในมาระโกและลูกาให้ดี ซึ่งคล้ายคลึงกับมัทธิว

ข้อ 2-6:

11:2 บัดนี้เมื่อยอห์นได้ยินในคุกถึงการงานเหล่านั้นของพระคริสต์ ท่านก็ส่งสาวกสองคนของท่านไป

11:3 และทูลพระองค์ว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น”

11:4 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “จงไปและแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินและเห็น

11:5 คนตาบอดได้รับการมองเห็นของพวกเขา และคนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หาย สะอาด และคนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้วถูกทำให้เป็นขึ้นมา และคนยากจนมีข่าวประเสริฐประกาศแก่พวกเขา

11:6 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร”

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งติดคุกอยู่
ได้รับคำหนุนใจจากพระเยซู

จงเปรียบเทียบนี่กับลูกา 7:19-23 ลูกาเสริมข้อ 21 โดยบอกเล่าเกี่ยวกับการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ถูกกระทำต่อหน้าผู้สื่อสารเหล่านั้น

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมายังเทศนาต่อไปหลังจากที่เขาให้บัพติศมาพระเยซูและหลังจากที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงเริ่มต้นงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ในแคว้นยูเดีย (ยอห์น 3:22-24) จากนั้นพระเยซูได้เสด็จไปจากแคว้นยูเดียและเสด็จเข้าไปในแคว้นกาลิลี เห็นได้ชัดว่าเพราะพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะแย่งเกียรติไปจากงานรับใช้แสนมหัศจรรย์ของยอห์น (ยอห์น 4:1-3) อย่างไรก็ตาม ณ เวลานั้นพอดี ยอห์นถูกจับเข้าคุกและนั่นก็เป็นเหตุผลหนึ่งเช่นกันที่พระเยซูเสด็จไปจากแคว้นยูเดียและเข้าไปในแคว้นกาลิลี (มธ. 4:12) งานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีถูกศึกษาไปแล้วตั้งแต่มัทธิว 4:12 เรื่อยมาจนถึงบทนี้ ขณะเดียวกัน ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็

ถูกเฮโรดจำคุกเพราะการที่เขากล้าตำหนิบาปต่าง ๆ ของเฮโรด ซึ่งบาปอย่างหนึ่งก็คือการที่เฮโรดได้รับภรรยาของน้องชายตน (มธ. 14:3-5; ลก. 3:19, 20)

ในคุก ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเริ่มท้อใจแล้ว นี่เป็นการทดลองที่หนักหนาที่สุดที่เหล่าคนงานคริสเตียนเผชิญหลังจากความตึงเครียดของงานฟื้นฟูใหญ่สิ้นสุดลง มีการถดถอยเป็นธรรมดา ดู กรณีของเอลียาห์หลังจากประสบการณ์บนภูเขาคารเมล (1 พงศ์กษัตริย์ 19:1-18) และการทรงดูแลอันอ่อนโยนของพระเจ้าที่มีต่อเขา อับราฮัม ชายผู้ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อ สงสัยและลงไปในอียิปต์ในเวลากันดารอาหาร (ปฐก. 12:10-20) ดาวิด หลังจากได้รับการช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่จากซาอูลและได้รับพระสัญญาอันยิ่งใหญ่หลายประการ เริ่มท้อใจและสงสัยและลงไปหาพวกคนฟีลิสเตีย (1 ซมอ. 27:1 และทั้งบท 27, 28 และ 29) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในคุก ซึ่งไม่มีโอกาสได้เทศนา ได้ยินแต่ข่าวลือและเรื่องซุบซิบจากคนอื่นต่อเกี่ยวกับพระเยซูและงานรับใช้ของพระองค์ซึ่งอยู่ห่างออกไปในทางทิศเหนือในแคว้นกาลิลี สงสัยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือไม่ ซึ่งตัวเขาเอง, ยอห์น, ได้ประกาศแล้วว่าพระองค์ทรงเป็น (ยอห์น 1:15-18, 29-34, 36) อย่าตำหนิยอห์นเลย พระเยซูไม่ได้ทรงตำหนิ เมื่อเขาสงสัย เขาก็ทำถูกต้องแล้ว เขาส่งคนไปหาพระเยซูเพื่อขอพยานหลักฐานและเขาก็ได้รับมัน

ขอให้คริสเตียนทุกคนรับการปลอบประโลมใจในความอ่อนแอของชายผู้ยิ่งใหญ่เหล่านี้ของพระเจ้า พระเจ้ายังทรงเฝ้าดูด้วยความเมตตาอยู่เหนือพวกเขา ทรงหนุนใจพวกเขา ทรงพิสูจน์พระองค์เองแก่พวกเขา ความท้อใจและความสงสัยมักเป็นผลพวงของความตึงเครียดทางประสาทและความเหนื่อยล้า แต่ถ้าคุณเคยสงสัย จงนำความสงสัยต่าง ๆ ของคุณไปหาพระเยซูและให้โอกาสพระองค์พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น สารพัดที่คุณเคยหวังไว้ว่าพระองค์จะทรงเป็น Charles H. Spurgeon มีคำบรรยายหนึ่งที่แสนวิเศษในหัวข้อ “The Minister’s Fainting Fits” หรือ “When a Preacher Is Downcast”

ผู้สื่อสารเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ทั้งหลายที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 5 และจากไปและเล่าให้ยอห์นฟัง ยอห์นไม่เคยได้รับการปล่อยตัวจากคุก แต่เราทราบว่าเขาตายในความเชื่อ ได้รับความมั่นใจและการปลอบประโลมใจจากคำพยานของพระผู้ช่วยให้รอดว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้นั้นจริง ๆ และจากคำพยานของคนเหล่านั้นที่ได้ยินและได้เห็นหมายสำคัญที่แสนมหัศจรรย์เหล่านั้นที่มาพร้อมกับงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

จงจดจำไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเต็มใจเสมอที่จะพิสูจน์พระองค์เองแก่ผู้คนที่ซื่อตรงซึ่งถูกความสงสัยต่าง ๆ รบกวน และคำตรัสของพระองค์คือ “จงมาและดูเถิด” (ยอห์น 1:39; 1:46; 4:29; 7:17)

ข้อ 7-15:

11:7 และขณะที่พวกสาวกกำลังจากไป พระเยซูเริ่มตรัสกับคนเป็นอันมากเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

11:8 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนทั้งหลายที่นุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มก็อยู่ในบรรดาพระราชวังของกษัตริย์ทั้งหลาย

11:9 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก
11:10 ด้วยว่านี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’
11:11 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในท่ามกลางบรรดาคนที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีผู้ใดเกิดขึ้นที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
11:12 และตั้งแต่วันเวลาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจนถึงตอนนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ผจญกับความรุนแรง และพวกที่ชอบใช้ความรุนแรงก็ชิงอาณาจักรนั้นโดยใช้กำลัง
11:13 เพราะศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์น
11:14 และถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับสิ่งนี้ ยอห์นคนนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
11:15 ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

มันเป็นกระแสในท่ามกลาง “ครูสอนพระคัมภีร์” บางท่านที่จะลดทอนตำแหน่งและความสำคัญของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา พวกเขาลดทอนบัพติศมาของยอห์น พูดถึงมันราวกับว่ามันเป็นการสานต่อของพิธีกรรมต่าง ๆ ด้านพิธีการของภาคพันธสัญญาเดิม มันไม่ใช่เลย ไม่มีสิ่งใดที่เทียบเท่ากับบัพติศมาของยอห์นในภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาพูดราวกับว่ามีความแตกต่างหนึ่งในบัพติศมาของยอห์นและบัพติศมาของพวกอัครทูต แต่ไม่มีเลย ไม่ว่าจะในรูปแบบหรือในความหมาย บัพติศมาของยอห์นเป็นบัพติศมาเดียวที่พระเยซูและพวกอัครทูตได้รับ อาจารย์และนักเขียนบางท่านชอบชวนให้คิดว่าคนเหล่านั้นที่ยอห์นให้บัพติศมาไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริง ถึงแม้พระคัมภีร์บอกว่าเขาปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาคนเหล่านั้นที่ไม่แสดงหลักฐานของการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง (มธ. 3:7, 8) และถึงแม้ว่าทูตสวรรค์นั้นบอกล่วงหน้าเกี่ยวกับเขาว่า “ลูกหลานของอิสราเอลหลายคน เขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย” (ลูกา 1:16) บางคนสอนว่าเหล่าสาวกของยอห์นไม่จำเป็นว่าต้องได้รับความรอด โดยเชื่อว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับการสอนและน่าจะรับบัพติศมาจากอปอลโล (กิจการ 18:25; กิจการ 19:1-6) ไม่ได้รับความรอด แต่นี่ไม่ใช่ความจริง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามีบัพติศมาเดียวกันกับที่ถูกบัญชาไว้ในพระมหาบัญชา (มธ. 28:19, 20; มก. 16:15, 16) มีแผนการแห่งความรอดเดียวกันและหลักคำสอนเดียวกันเกี่ยวกับฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เนื่องจากตัวเขาเองก็ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ลูกา 1:15) ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา สิ่งเดียวกันกับที่พวกอัครทูตได้รับในเวลาต่อมาที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:4)

ดูแผนการแห่งความรอดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในยอห์น 3:36, “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์...” ถ้อยคำเหล่านั้นในยอห์น บทที่ 3 ตั้งแต่ข้อ 27 เป็นต้นไป เป็นถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา เขาประกาศข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่พระคริสต์และเปาโลประกาศ มีข่าวประเสริฐแท้จริงหนึ่งเดียวเท่านั้นเสมอมา ซึ่งถูกประกาศโดยศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมทุกคนและคนเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาใหม่ ตามที่เราเห็นในกิจการ 10:43, “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ไม่ว่ามันจะถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐแห่ง

อาณาจักรนั้น” หรือ “ข่าวประเสริฐแห่งคนที่ถือการเข้าสุหนัต” หรือ “ข่าวประเสริฐแห่งคนเหล่านั้นที่ไม่ถือการเข้าสุหนัต” (กท. 2:7) มันก็ยังเป็น “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” เดียวกันนั้นอยู่เหมือนเดิม (วว. 14:6), “ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” ข่าวประเสริฐหนึ่งเดียวนั้นของกาลาเทีย 1:6-9 ข่าวประเสริฐที่ถูกให้คำนิยามใน 1 โครินธ์ 15:3, 4 สำหรับนักเทศน์ทุกคนมันคือ “ข่าวประเสริฐของข้าพเจ้า” เหมือนกับที่เป็นของเปาโล (รม. 16:25) การแต่งแต้มสีสันส่วนตัวหรือการเน้นหนักบางประการอาจถูกให้โดยนักเทศน์คนนั้น ๆ หรือความต้องการของผู้ฟัง หรือความอยากแบบกะทันหัน แต่แผนการแห่งความรอดนั้น ข่าวประเสริฐที่สำคัญยิ่งนั้น ยังเป็นเหมือนเดิมกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาหรือเปาโลหรือคุณหรือผม

ยอห์นเริ่มต้นสมัยประทานภาคพันธสัญญาใหม่อย่างเหมาะสม, สมัยประทาน “ข่าวประเสริฐ” ตามที่คุณเห็นจากการตั้งใจศึกษาข้อ 13, มาระโก 1:1, กิจการ 1:22 และจากข้อเท็จจริงที่ว่างานรับใช้ของยอห์นในข่าวประเสริฐแต่ละเล่มเริ่มต้นเรื่องราวภาคพันธสัญญาใหม่ ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง แต่เป็นมากกว่าศาสดาพยากรณ์ ยิ่งใหญ่กว่าศาสดาพยากรณ์คนใด (ข้อ 9) เขาเป็นผู้เบิกทางของพระคริสต์ (ข้อ 10) ข้อ 10 ยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 40:3 ซึ่งไปดูได้ ดู ลูกา 1:76, 77 เช่นกัน

พระเยซูตรัสว่าไม่มีมนุษย์คนใดที่เกิดมาเป็นใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ข้อ 11) ส่วนท้ายของข้อ 11 ไม่ได้หมายความว่ายอห์นจะพลาดอาณาจักรแห่งสวรรค์ ตรงกันข้าม มันหมายความว่าในอาณาจักรสวรรค์นั้นของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกเมื่อทุกคนมีร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่และได้รับสง่าราศีแล้ว แต่ละคนก็จะเป็นใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยเป็นบนแผ่นดินโลก ถึงแม้ว่าเขาเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จากครรภ์มารดาของเขาก็ตาม เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ดูถ้อยคำของทูตสวรรค์นั้นในลูกา 1:13-17 การอ้างอิงถึงเอลียาห์ในข้อ 14 ถูกอธิบายโดยลูกา 1:17 และมัทธิว 17:10-13 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามา “ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” ผู้ซึ่งน่าจะเป็นศาสดาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทั้งเอลียาห์และยอห์นไม่ได้เขียนหนังสือใด ๆ เลย แต่จงเปรียบเทียบการฟื้นฟูที่แพร่กระจายไปทั่วทั้งประเทศของพวกเขาบนภูเขาคารเมล (1 พงศ์กษัตริย์ 18) และริมแม่น้ำจอร์แดน (มธ. 3:5, 6)

เกี่ยวกับข้อพระคำตอนนี้ Scofield Reference Bible กล่าวว่า:

> เป็นใหญ่กว่าในด้านตำแหน่ง ไม่ใช่ในด้านศีลธรรม ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นใหญ่ในด้านศีลธรรมพอ ๆ กับมนุษย์คนใด “ที่เกิดจากผู้หญิง” แต่ในส่วนของอาณาจักรนั้น เขาเพิ่งประกาศไปว่ามันมาใกล้แล้ว อาณาจักรนั้นไม่ได้มาในตอนนั้น แต่ถูกปฏิเสธเสีย และยอห์นถูกทำให้เป็นมรณะสักขี และกษัตริย์องค์นั้นทรงถูกตรึงกางเขนในเวลาไม่นาน ผู้ที่เล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรนั้นเมื่อมันถูกสถาปนาในสง่าราศี...จะเต็มเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชและสง่าราศี นี่ไม่ได้กำลังพูดถึงสวรรค์ แต่พูดถึงอาณาจักรของพระเมสสิยาห์

ฉะนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาจึงเป็นใหญ่พอ ๆ กับมนุษย์คนอื่นใดและเมื่ออาณาจักรนั้นมา เขาก็จะที่อันยิ่งใหญ่ของเขาเองในมัน แต่อาณาจักรของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกยังไม่ถูกก่อตั้ง

พระเยซูทรงเปรียบยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าเป็นเหมือนเอลียาห์เพราะมาลาคี 4:5, 6 หนังสือเล่มสุดท้ายในภาคพันธสัญญาเดิมปิดท้ายด้วยคำพยากรณ์หนึ่งว่าเอลียาห์จะกลับมายังแผ่นดินโลกในฐานะผู้เบิก

ทางของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ นั่นคือ ไม่นาน “ก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์” ฉะนั้นภาคพันธสัญญาใหม่จึงเริ่มต้นอย่างเหมาะสมด้วยเรื่องราวของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งมา “ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์” ผู้เบิกทางแห่งการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ เอลียาห์จะมาอีกอย่างแท้จริง (มธ. 17:11) เขาอาจเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นในความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น (วว. 11:3-12) ไม่นานก่อน “ก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์” ซึ่งเริ่มต้นที่ศึกแห่งอารมาเกดโดน ซึ่งปิดท้ายความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นและต้อนรับการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก แต่ในบางนัย ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริงเกี่ยวกับการกลับมาของเอลียาห์ (ข้อ 14; มธ. 17:12)

ข้อ 12 อาจหมายถึงการต่อต้านแบบรุนแรงต่ออาณาจักรของพระคริสต์ซึ่งถูกแสดงออกโดยคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงบัญชาให้กลับใจเสียใหม่ ความรุนแรงนี้ส่งผลเป็นการตรึงพระคริสต์ที่กางเขน พวกชอบใช้ความรุนแรงอยากชิงการครอบครองบนแผ่นดินโลกของพระเยซูไปจากพระองค์ เฮโรดอยากเก็บอาณาจักรนั้นไว้กับตัวเองซึ่งจริง ๆ แล้วต้องตกเป็นของ “กษัตริย์ของพวกยิว” (มธ. 2:2) พวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่ก็ใช้ความรุนแรงเช่นกันในความพยายามที่จะขัดขวางพระเยซูไม่ให้รับตำแหน่งของพระองค์ในฐานะกษัตริย์เหนือชนชาติยิว นี่ถูกให้ภาพประกอบโดยคำอุปมาและคำสอนของพระเยซูในมัทธิว 21:33-46; มาระโก 12:1-9; ลูกา 20:9-19 ยิวคนอื่น ๆ ที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณและไม่สำนึกผิดก็อยากตั้งพระเยซูเป็นกษัตริย์โดยใช้กำลังเพราะการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ เช่น การเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น (ยอห์น 6:15) โดยไม่ตระหนักเลยว่าพระองค์ต้องถูกตรึงกางเขนและว่าคนเหล่านั้นที่มีส่วนในการครอบครองในอนาคตของพระองค์บนแผ่นดินโลกต้องบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3, 5)

ข้อ 16-19:

11:16 แต่เราจะเปรียบคนชั่วอายุนี้เหมือนกับอะไรดี คนชั่วอายุนี้เปรียบเหมือนเด็ก ๆ ซึ่งนั่งในตลาดทั้งหลาย และร้องบอกแก่เพื่อน ๆ ของตน
11:17 และกล่าวว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำไห้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ’
11:18 ด้วยว่ายอห์นได้มาทั้งไม่ได้กินหรือดื่ม และพวกเขากล่าวว่า ‘เขามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่’
11:19 บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาทั้งกินและดื่ม และพวกเขากล่าวว่า ‘ดูเถิด ชายผู้กินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย’ แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบุตรทั้งหลายของนาง”

พวกชอบติที่เยาะเย้ยยอห์นและพระเยซู

ทัศนคติอันเป็นสากลของเหล่าคนชั่วที่ปฏิเสธพระคริสต์คือ ทัศนคติที่ชอบใช้ข้ออ้างต่าง ๆ (ลูกา 14:18) ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าพวกยิวที่ชั่วซึ่งไม่ยอมฟังคำเทศนาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ยืนกรานว่าเขามีผีสิง ในสมัยปัจจุบัน ผู้คนคงกล่าวว่ายอห์นเป็นคนคลั่งศาสนาหรือคนบ้าหรือคนหัวรุนแรงหรือเกินพอดี คำวิจารณ์นี้อาจถูกกล่าวโดยคนเหล่านั้นที่เขาไม่ยอมให้รับบัพติศมาเพราะพวกเขาไม่แสดงออกถึงพยานหลักฐานของการก

ลับใจใหม่ (มธ. 3:7, 8) พวกผู้นำของพวกยิวไม่ยอมรับงานรับใช้ของยอห์น (มธ. 21:25) ตรงนี้เช่นกันเราเรียนรู้คำวิจารณ์เกี่ยวกับพระเยซู พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “ชายผู้กินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย” ดูเหมือนเป็นเรื่องน่าตกใจที่ผู้คนวิจารณ์พระเยซูเจ้าว่าเป็นคนกินเติบและคนดื่มหนัก ซึ่งเราทราบว่าไม่เป็นความจริง และบอกเป็นนัยว่าเพราะพระองค์ทรงเป็นมิตรสหายของพวกคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์จึงทรงเห็นดีเห็นงามกับพวกเขาและคบหาเพื่อนที่ไม่ดี เหล่าคริสเตียนที่ซื่อตรงมากที่สุดอาจคาดหมายการถูกข่มเหงเช่นนั้นได้ (2 ทธ. 3:12) และควรชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซู (มธ. 5:10-12; ลก. 6:22, 23) ส่วนท้ายของข้อ 19, “แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบุตรทั้งหลายของนาง” หมายความว่าผู้ที่มีสติปัญญาอย่างแท้จริงจะมองเห็นและเข้าใจความจริงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตเหมือนที่พระเยซูได้ทรงดำเนินชีวิต ความจริงจะปรากฏในท้ายที่สุด และคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังและด้วยใจอธิษฐานจริง ๆ เพื่อจะเป็นที่พอพระทัยพระเยซูก็ไม่ต้องกลัวคำใส่ร้ายของเหล่าคนชั่วเลย

ข้อ 20-24:

11:20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นติเตียนนครต่าง ๆ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำบรรดาการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะพวกเขามิได้กลับใจเสียใหม่

11:21 “วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา เพราะถ้าบรรดาการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ถูกกระทำในพวกเจ้า ได้ถูกกระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอนแล้ว คนทั้งหลายในเมืองทั้งสองนั้นก็คงจะได้กลับใจเสียใหม่ตั้งนานแล้วในผ้ากระสอบและขี้เถ้า

11:22 แต่เรากล่าวแก่เจ้าทั้งสองว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้าทั้งสอง

11:23 และเจ้า เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ จะถูกนำลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าถ้าบรรดาการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้ถูกกระทำในเจ้านั้น ได้ถูกกระทำในเมืองโสโดมแล้ว เมืองนั้นก็คงจะได้เหลืออยู่จนถึงทุกวันนี้

11:24 แต่เรากล่าวแก่พวกเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของแผ่นดินโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า”

คำเตือนอันน่ากลัวที่มีไปถึงหลายนคร

ซึ่งปฏิเสธพระเยซู

หลายนครแห่งอิสราเอลได้ปฏิเสธพระเยซูแล้ว การอิทธิฤทธิ์เหล่านั้นของข้อ 20 หมายถึงการอัศจรรย์ต่าง ๆ ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 5 การเหล่านั้นในมัทธิว 10:1 การเหล่านั้นในบทที่ 8 และ 9 และการเหล่านั้นในมัทธิว 4:23-25 แม้พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้นและได้ยินคำเทศนาของพระเยซูแล้ว ผู้คนเหล่านั้นก็ไม่กลับใจใหม่ มีการกล่าวถึงเป็นพิเศษถึงเมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา (ข้อ 21) และเมืองคาเปอรนาอุม (ข้อ 23) ว่าเป็นสถานที่ ๆ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์สำคัญ ๆ ความชั่วของเมืองเหล่านี้ถูกกล่าวว่าใหญ่โตกว่าเมืองไทระและเมืองไซดอน (ข้อ 21, 22) และใจของพวกเขาก็แข็งกระด้างกว่าใจของเมืองโสโดม (ข้อ 23, 24) “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” ถูกปฏิเสธแล้ว อาณาจักรนั้น ซึ่งจนถึงบัดนี้ถูกกล่าวว่า “มาใกล้แล้ว” ก็ไม่

ได้มาใกล้แล้วอีกต่อไป หลังจากนี้ไปพระคริสต์จะทรงเทศนาว่าผู้คนต้องกลับใจเชื่อเป็นรายบุคคล และในระหว่างยุคข่าวประเสริฐทั้งหมดนี้ เราจะต้องไม่คาดหมายเด็ดขาดที่จะให้ทั้งประชาชาติหรือทั้งเมืองกลับใจเชื่อ

แทนที่จะดับไฟแห่งความชั่วในโลกนี้ เราคาดหวังได้แต่ชนะผู้คนเป็นรายตัว “โดยฉุดพวกเขาออกมาจากไฟ โดยเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อนโดยเนื้อหนัง” (ยูดาส 23) เมล็ดพืชบางเมล็ดจะตกริมหนทาง โดยไม่มีใครสนใจ ถูกซาตานชิงเอาไป บางเมล็ดจะตกในพื้นดินที่มีหินเยอะ และคนเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่ารับความรอดแล้วจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจริงในจิตใจ เมล็ดอื่น ๆ จะตกในท่ามกลางหนามและคนเหล่านั้นที่รับความรอดจริง ๆ จะไม่เกิดผลจนเติบโตอย่างแท้จริงเลย และบางเมล็ดจะตกในดินดีและเกิดผลออกมา (มธ. 13:3-8, 18-23) ทุกคำสอนของพระคัมภีร์เกี่ยวกับประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่าชาวโลกโดยรวมจะไม่กลับใจเชื่อและเฉพาะเป็นรายบุคคลเท่านั้นจะรับความรอด เราอาจ “ประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวโลก” ในความหมายที่ว่าข่าวประเสริฐอาจถูกประกาศแก่ชาวโลกทั้งหมดได้ แต่เราจะไม่มีทางทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อได้ ในทำนองเดียวกัน ไม่มีสิ่งที่เรียกกันว่า “ประชาชาติคริสเตียน” หนึ่งเนื่องจากในประชาชาติใดก็ตาม เราคิดว่าผู้คนคิดเป็นร้อยละที่น้อยมาก ๆ เป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ยังดีที่อเมริกาได้ถูกก่อตั้งบนหลักการต่าง ๆ แบบคริสเตียน และในความหมายนั้นอเมริกาจึงมีความเป็นคริสเตียนมากกว่าประชาชาติส่วนใหญ่

จงสังเกตว่าตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป มีการเน้นย้ำที่ความรอดเป็นรายบุคคลมากกว่าแต่ก่อน ดูข้อ 28 ถึง 30 ที่พระเยซูทรงเสนอการหยุดพักของจิตวิญญาณแก่ผู้คนเป็นรายตัว แผนการแห่งความรอดเป็นเหมือนเดิมมาโดยตลอด แต่ข้อเสนอที่เป็นอาณาจักรนั้นแก่พวกยิวบัดนี้ถูกเลื่อนไปก่อนแล้ว

บังเอิญที่ว่า จงสังเกตหลักคำสอนนั้นในข้อ 22 และ 24 ว่าจะมีการลงโทษหลายระดับในการพิพากษา และในนรกเช่นกัน มันจะเบากว่าสำหรับชาวเมืองโสโดม เมืองไทระ และเมืองไซดอน เมื่อเทียบกับชาวเมืองโคราซิน เมืองเบธไซดา และเมืองคาเปอรนาอุม จงเปรียบเทียบนั่นกับวิวรณ์ 20:12, 13, “ตามบรรดาการงานของพวกเขา”

ข้อ 25, 26:

11:25 ในเวลานั้นพระเยซูทรงตอบและทูลว่า “ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเด็กอ่อน

11:26 ก็เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระบิดา เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกซ่อนไว้ ไม่ถูกเปิดเผย
แก่ผู้มีปัญญา แต่แก่พวกเด็กอ่อน

จงสังเกตหลักคำสอนอันเปี่ยมสุขนั้นในข้อ 25 พระเจ้าทรงจงใจเปิดเผยพระองค์เองและแผนการต่าง ๆ ของพระองค์แก่พวกคนจนมากกว่าพวกคนรวย แก่คนถ่อมใจมากกว่าคนเย่อหยิ่ง แก่คนที่รู้น้อยมากกว่าคนมีสติปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ สติปัญญาและความสุขุมรอบคอบเป็นเครื่องขัดขวางในการทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าหากผู้ใดคิดเกี่ยวกับสติปัญญาของตนและพึ่งพาความรู้ของตนแทนที่จะมีความเชื่อที่ถ่อมใจเหมือน

เด็กในพระเจ้า จงเปรียบเทียบนี่กับอิสยาห์ 5:21; สุภาษิต 3:7; 1 โครินธ์ 1:17-29; 2:1, 2 จงสังเกตว่า “พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน” และทรงเลือกคนอ่อนแอเพื่อทำให้คนมีอำนาจสับสน นั่นเป็นเคล็ดลับแห่งหนามในเนื้อของเปาโล (2 คร. 12:9, 10)

ข้อ 27:

11:27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีผู้ใดรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงพระองค์

พระเยซูต้องเป็นที่หนึ่ง

ข้อ 27 ให้ภาพประกอบอีกว่าพระเยซูทรงเป็นที่หนึ่งในสิ่งสารพัดกับพระบิดา การพิพากษาทั้งสิ้นถูกมอบไว้แก่พระบุตร (ยอห์น 5:22) ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดายกเว้นโดยพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 14:6; 1 ยอห์น 5:12) พระเจ้าทรงวางแผนแล้วว่าพระเยซูคริสต์ต้องมีความเป็นเอกในสิ่งสารพัด (คส. 1:18) จงสรรเสริญพระนามที่รักของพระองค์ พระองค์ทรงสมควรได้รับเกียรติและคำสรรเสริญทั้งสิ้น สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน!

ข้อ 28-30:

11:28 จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย
11:29 จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน
11:30 ด้วยว่าแอกของเราก็แบกง่าย และภาระของเราก็เบา”

การหยุดพักของจิตวิญญาณในพระเยซู

นี่เป็นข่าวสารส่วนตัวอันแสนหวานที่มาถึงผู้ที่ทำงานหนักและแบกภาระ พระเยซูทรงรักคนยากจน (ลูกา 6:20) คนเก็บภาษีและเหล่าคนบาปมากเป็นพิเศษ (ข้อ 19; ลูกา 15:1, 2) ผู้แบกภาระ มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่ผู้คนที่ทำงานหนักจะหันไปหาลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิอเทวนิยมเหมือนที่พวกเขาได้กระทำในประเทศรัสเซียและเหมือนที่กระแสแรงงานมีแนวโน้มที่จะทำในอเมริกา พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมิตรแท้ของผู้คนที่ทำงานหนัก ขอให้คนเหล่านั้นที่มีภาระนำภาระเหล่านั้นมามอบไว้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้า (สดด. 50:15; 55:22) คำพยานของดาวิดคือ “คนยากจนคนนี้ได้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับฟังเขา และได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา” (สดด. 34:6) มีพระสัญญาอันเปี่ยมสุขใน 1 เปโตร 5:7 คำเชิญของพระคริสต์คืออะไร? “จงมา” บางคนชอบสอนว่าข้อกำหนดหลักของพระคริสต์คือ “จงทำ” พวกเขาสอนผิด คนบาปที่น่าสังเวชเอ๋ย คุณรับความรอดได้โดยการมาเพียงเท่านั้น ดู อิสยาห์ 1:18; 55:1; ยอห์น 6:37; 2 เปโตร 3:9; วิวรณ์ 22:17 บางคนคิดว่าคน ๆ หนึ่งได้รับความรอดโดย “การเป็น” แต่อุปนิสัยไม่เคยทำให้ใครได้ไปสวรรค์ เรามา พระองค์ก็ทรงสร้างเรา เรามา พระองค์ก็ประทานความชอบธรรมให้แก่เรา

อย่ากลัวที่จะรับแอกของพระคริสต์ไปแบกไว้บนตัวคุณ (ข้อ 29) มันแบกง่ายและก็เบา “พระบัญญัติ

ทั้งหลายของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ” (1 ยอห์น 5:3) เมื่อผู้ใดดูเหมือนจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่พระคริสต์และข่าวประเสริฐ ผู้นั้นก็รักษามันไว้จริง ๆ (มธ. 16:25; มาระโก 8:35; ลูกา 9:24) คนบาปก็เป็นทาสของบาป และแอกของเขาก็เป็นแอกที่หนักและรัดแน่น (สภษ. 13:15; ยอห์น 8:34) คนที่มีอิสระในการดื่มก็กลายเป็นทาสของการดื่ม เช่นเดียวกันความสนุกสนาน การทำเงิน หรือบาปใดก็ล่ามคนบาปไว้ในโซ่ตรวน แต่เมื่อผู้ใดกลายเป็นทาสสมัครของพระเยซูคริสต์ เขาก็พบว่าแอกของพระองค์นั้นแบกง่ายและเป็นอิสรภาพและความชื่นบานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในการรับใช้พระองค์

โอ พระเยซู “ผู้ทรงอ่อนสุภาพและถ่อมพระทัย”! พระองค์ประทานการหยุดพักอันหอมหวานแก่จิตวิญญาณจริง ๆ!

ในพระคัมภีร์ของคุณ จงดูพระคำสามข้อนี้และขีดเส้นใต้คำสรรพนามเจ็ดอันนั้นที่อ้างอิงถึงพระเยซู: เรา, เรา, ของเรา, เรา, เรา, ของเรา, ของเรา พระองค์ไม่ได้ขอร้องให้ผู้ใดมาถึงศาสนาหรือมาถึงความเชื่อแบบคริสเตียนหรือคริสตจักรหรือความมีศีลธรรมหรือการปฏิรูปหรือบัพติศมา แต่มาหาพระเยซูคริสต์เอง จงสังเกตความเชื่อมโยงระหว่างข้อ 27 และ 29 มีแต่พระบุตรที่ทรงเปิดเผยพระบิดา ไม่มีใครอื่นสามารถทำได้ คนที่มีพระคริสต์ก็มีความรอด การบังเกิดใหม่ ใจที่ถูกเปลี่ยนแปลง บ้านหลังหนึ่งในสวรรค์และชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ในหนังสือของผู้แต่ง, *Revival Appeals* ดูคำเทศนา, “Come Unto Me”

มัทธิว 12

ข้อ 1-8:

12:1 ในเวลานั้นพระเยซูเสด็จผ่านเข้าไปในทุ่งธัญพืชในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์ก็หิว และเริ่มเด็ดธัญพืชและกิน

12:2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้น พวกเขาก็กล่าวแก่พระองค์ว่า “ดูเถิด พวกสาวกของท่านทำสิ่งซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะกระทำในวันสะบาโต”

12:3 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านหิวและพรรคพวกที่อยู่กับท่าน

12:4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่ท่านและพรรคพวกซึ่งอยู่กับท่านจะรับประทาน แต่สำหรับพวกปุโรหิตเท่านั้น

12:5 หรือท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตทั้งหลายพวกปุโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตและไร้ที่ติ

12:6 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสถานที่แห่งนี้มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร

12:7 แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้ทราบว่าสิ่งนี้มีความหมายอะไรที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา และไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ท่านทั้งหลายก็คงจะไม่ปรับโทษคนที่ไม่มีความผิด

12:8 เพราะว่าบุตรมนุษย์จึงทรงเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือแม้แต่วันสะบาโต”

พระเยซูเจ้าแห่งวันสะบาโต

“ในเวลานั้น” John A. Broadus กล่าวว่าแค่หมายถึง ณ ช่วงเวลานั้นโดยรวม ในระหว่างการรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีและเมืองคาเปอรนาอุม บางคนเชื่อว่าเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในยอห์น บทที่ 5 เกิดขึ้นระหว่างมัทธิว บทที่ 11 และ 12 จงอ่านบทนั้นให้ดีและดูว่าพวกฟาริสีในประชาชาตินั้นเกิดความไม่พอใจแล้วเพราะการรักษาชายผู้นั้นให้หายในวันสะบาโต ผู้ซึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว (ยอห์น 5:9-18) จงสังเกตคำกล่าวอันชัดเจนที่ว่าพระเยซู “ได้ล่วงกฎแห่งวันสะบาโต” (ยอห์น 5:18)

“Corn” ในที่นี้หมายถึงข้าวสาลีหรือข้าวบาร์เลย์ เป็นคำง่าย ๆ ที่หมายถึงธัญพืช ไม่ใช่ข้าวโพดแบบอเมริกันของเราหรือข้าวโพดแบบชาวอินเดียน ขณะที่พวกสาวกเดินไปตามเส้นทางผ่านเข้าไปในทุ่งนา พวกเขาก็ถูธัญพืชออกมาบ้างในมือของตนและกินมัน พระราชบัญญัติของโมเสสในพระราชบัญญัติ 23:25 อนุญาตอย่างชัดเจนให้พวกเขาใช้มือเด็ดรวงข้าวได้ ถึงแม้ว่าวันสะบาโตไม่ถูกกล่าวถึงในข้อนั้นก็ตาม

อย่าสับสนวันสะบาโตกับวันอาทิตย์ของเรา ซึ่งเป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันสะบาโตของพวกยิวคือวันเสาร์ วันที่เจ็ดของสัปดาห์ (อพย. 20:8-11) มันเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการหรือบัญญัติของโมเสส ซึ่งถูกเปิดเผยเป็นครั้งแรกที่ภูเขาซีนาย (นหม. 9:13, 14; อพย. 16:23-30) พระเจ้าทรงชำระแยกตั้งวันสะบาโตให้บริสุทธิ์แล้วตอนที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดนั้น (ปฐก. 2:3) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้ถูกเปิดเผยแก่มนุษย์จนกระทั่งภูเขาซีนายและไม่ได้ถูกบันทึกลงไปจนกระทั่งพระราชบัญญัตินั้นถูกเขียนในถิ่นทุรกันดารโดยโมเสส (อพย. 24:4) วันสะบาโตถูกประทานให้เพื่อเป็นหมายสำคัญที่พิเศษอย่างหนึ่งแก่พวกยิวเท่านั้น (อพย. 31:13-17) ดูสิว่าวันสะบาโตสมัยภาคพันธสัญญาเดิมถูก

ถือรักษาอย่างเคร่งครัดขนาดไหน ห้ามไม่ให้จุดไฟในบ้านเรือนเลยในวันสะบาโตของพวกยิว (อพย. 35:2, 3) และคน ๆ หนึ่งก็ถูกประหารชีวิตโดยคำบัญชาของพระเยโฮวาห์โทษฐานที่เก็บฟืนในวันนั้น (กดว. 15:32-36) พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้เพิ่มการตีความมากมายของพวกเขาเองเข้ากับพระราชบัญญัติของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม และพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อใจคดในการเคร่งครัดถือปฏิบัติกฎต่าง ๆ ของพวกเขาจนถึงอักษรตัวเล็กที่สุดเกี่ยวกับวันสะบาโตเช่นเดียวกับพระบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้า แต่ก็พลาดความสำคัญฝ่ายวิญญาณของวันสะบาโตไปเสียหมด วันสะบาโตของพวกยิวที่มีลักษณะเป็นพิธีการซึ่งตามหลังวันแห่งการทำงานหนักหกวันเป็นภาพเล็งหนึ่งของความรอดโดยการประพฤติ หากผู้ใดสามารถรักษาพระราชบัญญัติในทุกส่วนได้อย่างสมบูรณ์แบบ แน่นอนว่าไม่มีใครเคยทำเช่นนั้นได้เลย ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใดเคยไปถึงการหยุดพักแห่งสวรรค์โดยการประพฤติ (กิจการ 15:10; รม. 3:20; 8:3; กท. 2:16)

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า วันอาทิตย์ของเรา วันแรกของสัปดาห์ ไม่ใช่วันสะบาโตหนึ่งและไม่เคยถูกเรียกเช่นนั้นในพระคัมภีร์เลย อันที่จริง ไม่มีคำบัญชาเลยสักข้อในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ให้ถือรักษาวันสะบาโตของพวกยิว, วันเสาร์, หรือให้ถือรักษาวันแรกของสัปดาห์ ในการเชื่อมโยงนี้ อ่านโคโลสี 2:13-17 ให้ดี และดูว่าข้อ 16 ห้ามการปรับโทษคริสเตียนคนใดโดยพระราชบัญญัติด้านพิธีการและเจาะจงเอ่ยชื่อ “วันสะบาโตทั้งหลาย” ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติด้านพิธีการนั้นซึ่งถูกตอกไว้ที่กางเขนของพระคริสต์แล้ว (คส. 2:14) และเป็นเพียงเงาหรือภาพเล็งหนึ่งจนกระทั่งพระคริสต์ได้เสด็จมา (คส. 2:17) คริสเตียนทั้งหลายไม่ต้องถือวันสะบาโตของพวกยิว เหมือนกับที่พวกเขาไม่ต้องถือการเข้าสุหนัตและบัญญัติด้านอาหารของพวกยิวที่ห้ามการกินเนื้อสัตว์บางชนิด ฯลฯ พวกคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียซึ่งถูกนำให้หลงผิดโดยพวกอาจารย์ที่ถือศาสนายิวให้พยายามถือรักษาพระราชบัญญัติด้านพิธีการ การเข้าสุหนัต ฯลฯ อีก ก็ถูกเปาโลตำหนิที่กลับไปหา “การตกเป็นทาส” และพยายามที่จะถือ “วัน” ฯลฯ ของพระราชบัญญัติด้านพิธีการอีก (กท. 4:9, 10) เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่มาประชุมกันในวันแรกของสัปดาห์เพื่อนมัสการและหักขนมปัง (กิจการ 20:7) การถือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นแบบสมัครใจและแสดงภาพความรอดโดยพระคุณ ไม่ใช่โดยการประพฤติ เราเข้าสู่การหยุดพักฝ่ายวิญญาณโดยความเชื่อที่ไม่พึ่งการประพฤติ ฉะนั้นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงมาในวันแรกของสัปดาห์ จากนั้นควรจะตามมาด้วยการทำงานหนักหกวันในสัปดาห์นั้นเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า มิใช่เพื่อที่จะได้รับการหยุดพักสะบาโต แต่เพราะว่าเราได้หยุดพักในพระคริสต์แล้ว ดูความหมายฝ่ายวิญญาณที่ถูกสอนในฮีบรู 4:9 คำว่า การหยุดพัก ในภาษากรีกคือ สับบาติสมอส ฮีบรู 4:10 แสดงให้เห็นว่าผู้หนึ่งเข้าสู่การหยุดพักฝ่ายวิญญาณตอนนี้และสันติภาพอันสมบูรณ์โดยการหยุดจากการประพฤติของตัวเองและพึ่งพาพระคริสต์ แต่ว่า “ยังมีการหยุดพัก [สะบาโต] สำหรับประชาชนของพระเจ้า” (ฮบ. 4:9) ในพระคำข้อที่ตามมา ฮีบรู 4:11 จงเปลี่ยนคำว่า เพียรพยายาม ให้เป็น รีบเร่ง ซึ่งเป็นคำแปลที่ดีกว่า

พระราชบัญญัติด้านพิธีการทั้งหมดนั้นมีความหมายฝ่ายวิญญาณและพระเยซูทรงดึงความสนใจของพวกเขาไปที่มันในข้อ 3 ถึง 5 เมื่อดาวิดและคนของเขากินขนมปังหน้าพระพักตร์ (1 ซมอ. 21:1-6) พวกเขาก็ละเมิดตัวอักษรของพระราชบัญญัติแต่เห็นได้ชัดว่าถือรักษาจิตวิญญาณของพระราชบัญญัติ พวกฟาริสีทำตรงกันข้ามเลยเกี่ยวกับหลายสิ่งและจึงถูกพระเยซูตำหนิเช่นนั้นในมัทธิว 23:23 พวกเขาถือรักษาตัวอักษรเกี่ยวกับ

การถวายสิบชักหนึ่งแต่พลาดจิตวิญญาณที่ถูกต้องของการยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ความรัก ความเมตตา การพิพากษา ความเชื่อ ซึ่งมันควรแสดงสัญลักษณ์

"ตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต" (2 คร. 3:6) ฉะนั้นพวกปุโรหิตในพระวิหารจึงทำงานประจำของตนในวันสะบาโต (ข้อ 5) เพราะว่าพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าและผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาผู้ได้ประทานพระบัญญัติเหล่านั้นก็ทรงมีสิทธิ์มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดที่จะให้ละเมิดตัวอักษรของพระบัญญัติข้อใดก็ได้หรือให้วางพระบัญญัติเหล่านั้นไว้ต่างหากเมื่อพวกมันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว ในข้อ 6 ถึง 8 จงสังเกตสิทธิอำนาจนั้นที่พระเยซูทรงอ้างว่าเป็นใหญ่กว่าพระวิหาร หรือเป็นใหญ่กว่าพระราชบัญญัติของโมเสสทั้งสิ้น อ่านสิ่งที่มาระโกและลูกากล่าวเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนเดียวกันนี้ (มาระโก 2:23-28; ลูกา 6:1-5)

เพื่อความกระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับหัวข้อนี้ อ่านแผ่นพับของผู้แต่ง, *Sunday or Sabbath, Which Should Christians Observe?* ซึ่งเป็นคำตอบจากพระคัมภีร์สำหรับชาวเซเวนธ์ เดย์ แอ็ดเวนติสต์, ความยาวยี่สิบสี่หน้า, หรือหนังสือ *Twelve Tremendous Themes*

ข้อ 9-14:

12:9 และเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของพวกเขา
12:10 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งซึ่งมือข้างหนึ่งของเขาลีบ และคนทั้งหลายถามพระองค์ โดยกล่าวว่า "เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะรักษาในวันสะบาโตทั้งหลาย" เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
12:11 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จะมีผู้ใดในท่ามกลางพวกท่านที่จะมีแกะตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้นและยกมันออกมาหรือ
12:12 ฉะนั้นมนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่จะกระทำการดีได้ในวันสะบาโตทั้งหลาย"
12:13 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า "จงเหยียดมือของท่านออกเถิด" และเขาก็เหยียดมือของเขาออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
12:14 แล้วพวกฟาริสีก็ออกไป และเรียกประชุมสมาชิกสภาเรื่องพระองค์ว่า พวกเขาจะทำลายพระองค์ได้อย่างไร

"ถูกต้องตามพระราชบัญญัติที่จะกระทำการดีได้ในวันสะบาโต"

ในที่นี้พระเยซูทรงละเมิดแนวคิดของพวกฟาริสีอีก อย่างน้อยก็คือ เกี่ยวกับวันสะบาโต ข้อ 9 ชวนให้เราคิดว่ามันเป็นวันสะบาโตเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงข้างบน ยกเว้นตรงที่ว่าลูกาเล่าเรื่องราวเดียวกันซึ่งมีสองเหตุการณ์และในลูกา 6:6 กล่าวว่า "และต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งเช่นกัน" ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงจงใจเลือกที่จะผลักดันประเด็นนี้ พระองค์ทรงอ้างว่าเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต (ข้อ 8) พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงมีสิทธิ์ที่จะให้การตีความของพระองค์เองเกี่ยวกับคำบัญชาของพระองค์เองได้ สิทธิอำนาจของพระองค์เองเป็นสิ่งหนึ่งที่แม้กระทั่งพระผู้ช่วยให้รอดก็ไม่อาจออมชอมได้ ไม่มีที่ว่างสำหรับการออมชอมหรือการสร้างสันติใน

เรื่องทางศาสนากับผู้ใดก็ตามในโลกที่ไม่รับรู้ความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเยซูคริสต์เจ้า ด้วยเหตุนี้ คริสเตียนคนหนึ่งจึงไม่ควรร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนต่อไปกับผู้ใดที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม นั่นคือ คนที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การไถ่โทษด้วยพระโลหิตของพระองค์ และสิทธิของพระองค์ที่จะเรียกเอาความเชื่อฟังจากทุกคน ความเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระคริสต์เป็นข้อเชื่อพื้นฐานประการหนึ่งในทุกประการ ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงเรียกชายผู้นั้นออกมา “ยืนข้างหน้าในตรงกลางนี้” และทรงรักษาเขาให้หายต่อหน้าผู้คนเท่าที่จะทำได้ (ลูกา 6:8) พระเยซูต้องได้รับการยอมรับในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าและเจ้านาย ทรงเป็นใหญ่กว่าประเพณีทั้งปวงของพวกเขา ทรงเป็นใหญ่กว่าแม้กระทั่งพิธีการเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส หรือพวกเขาก็ต้องไม่ยอมรับพระองค์เลย

อย่าคิดว่าพวกฟาริสีเหล่านี้สมควรได้รับคำชม จงสังเกตว่าพวกเขาไม่สนใจชายผู้นั้นที่มือลีบเลย แถมคิดว่าเขาด้อยกว่าแกะตัวหนึ่งด้วยซ้ำ (ข้อ 11, 12) พวกเขาไม่มีความจริงใจอย่างแท้จริงในการทุ่มเทของพวกเขาต่อพระราชบัญญัติของโมเสส ตรงกันข้าม พวกเขาชอบการตีความของตัวเองเกี่ยวกับมัน และสิทธิอำนาจซึ่งพวกเขามีในการตีความพระราชบัญญัติ

ข้อ 14 แสดงให้เห็นความเกลียดชังส่วนตัวแบบรุนแรงของพวกฟาริสีที่มีต่อพระเยซู พวกเขาไม่สนใจการอัศจรรย์ของพระองค์ซึ่งพิสูจน์อย่างชัดเจนว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า ความรักอันอ่อนโยนของพระองค์ที่มีให้แก่ผู้ที่เจ็บช้ำ และสิ่งดี ๆ ที่ทรงกระทำอย่างชัดเจน ผู้คนมากมายสนใจเกี่ยวกับการตีความด้านหลักคำสอนของตนมากกว่าที่พวกเขาสนใจความเป็นมนุษย์หรือสนใจพระคริสต์เอง ผู้คนมากมายเป็นแบ๊พติสหรือเมโธดิสต์ที่เข้มแข็งมากกว่าที่พวกเขาเป็นคริสเตียนและสนใจบางเรื่องโดยเฉพาะซึ่งพวกเขายึดมั่นอย่างหนักแน่นมากกว่าที่พวกเขาสนใจเกี่ยวกับความรอดของจิตวิญญาณดวงหนึ่ง พวกชอบแบ่งแยกนิกายจำนวนมากที่มีความคิดคับแคบรังเกียจเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างมูดี้, ทอร์เรย์, ฟินนีย์, แชพแมน หรือบิลลี่ ซันเดย์ เพราะว่าเขาแตกต่างจากพวกเขาในประเด็นที่ไม่สำคัญด้านหลักคำสอน รูปแบบของการให้บัพติศมา รูปแบบของการปกครองคริสตจักร ฯลฯ คริสเตียนทุกคนควรทำสิ่งสารพัดที่พระเยซูทรงบัญชา แต่มันเป็นบาปที่ใหญ่โตมากยิ่งกว่ากับการผิดในเรื่องจิตวิญญาณเมื่อเทียบกับการผิดในเรื่องตัวอักษร พระเยซูไม่ทรงผิดในทั้งสองเรื่อง แต่การมีความคิดคับแคบซึ่งออกมาจากความชั่วอันเห็นแก่ตัวของพวกฟาริสีถูกให้ภาพประกอบอย่างดีในที่นี้

พวกฟาริสีที่มีใจเกลียดชังกำลังหาช่องที่จะเล่นงานพระคริสต์ มาระโก 3:2 กล่าวว่า “และพวกเขาคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาเขาให้หายในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้”ดู ลูกา 6:7 เช่นกัน จุดประสงค์ของพวกเขานั้นชั่ว ข้อ 10 ในที่นี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขายกหัวข้อนี้ขึ้นมาเอง

การรักษาให้หายที่พระเยซูทรงกระทำนั้น “ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ” จริง ๆ และทำให้จิตวิญญาณที่แท้จริงของพระราชบัญญัติของโมเสสทั้งสิ้นสำเร็จจริง (ข้อ 12) มัน “ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ (เสมอ) ที่จะกระทำการดี” มันเป็นจุดประสงค์อันจงใจของพวกฟาริสีอยู่แล้วที่จะฆ่าพระเยซู (ข้อ 14)

ข้อ 15-21:

12:15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงปลีกตัวออกไปจากที่นั่น และประชาชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายสิ้นทุกคน
12:16 และทรงกำชับพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรแพร่งพรายเกี่ยวกับพระองค์
12:17 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งได้ถูกกล่าวไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า
12:18 ‘ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจของเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ และท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกคนต่างชาติ
12:19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท หรือร้องออก และไม่มีผู้ใดจะได้ยินเสียงของท่านตามถนน
12:20 ไม้อ้อช้ำแล้วท่านจะไม่หัก และไส้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ จนกว่าท่านจะส่งการพิพากษาไปสู่ชัยชนะ
12:21 และในนามของท่าน บรรดาประชาชาติจะวางใจ’

พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงอ่อนโยนและเปี่ยมเมตตา

เมื่ออ่านมาระโก 3:7-11 เราพบว่าพระเยซูทรงปลีกตัวไปยังทะเลกาลิลี เหตุการณ์อื่น ๆ ที่งดงามถูกบอกเล่าที่นั่นเกี่ยวกับฝูงชนมหาศาล การรักษาให้หาย เหล่าวิญญาณชั่วที่ถูกขับออก เหตุใดพระเยซูถึงทรงกำชับพวกเขาไม่ให้แพร่งพรายเกี่ยวกับพระองค์ (ข้อ 16)? และดู มาระโก 3:12; 5:43 เราเชื่อว่ามันถูกอธิบายโดยมัทธิว 16:20, 21; 17:9; มาระโก 9:30-32 และลูกา 9:20-22 มีแต่การคืนพระชนม์ของพระคริสต์จากพวกคนตายหลังจากสามวันและสามคืนในอุโมงค์ฝังศพเท่านั้น ซึ่งถูกแสดงภาพโดยโยนาห์ในท้องปลาวาฬนั้น เป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ พระเยซูตรัสเช่นนั้นในมัทธิว 12:39, 40 และเปาโลในโรม 1:4

การอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูไม่อาจถูกเก็บไว้เป็นความลับได้ (มาระโก 1:43-45; 7:36, 37) การอัศจรรย์ทั้งหลายประกาศตัวพวกมันเอง สิ่งหนึ่งชัดเจน: เราต้องเชื่อวางใจพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด เพราะการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ และไม่ใช่เพราะการอัศจรรย์อื่น ๆ ของพระองค์เป็นหลัก พระองค์ประทานหมายสำคัญนี้เท่านั้นให้แก่พวกฟาริสี (ข้อ 38-40) ผู้ที่เปิดใจก็ไม่ต้องการการอัศจรรย์อื่นเพิ่มเติมเพื่อจะทราบว่าพระเยซูทรงเป็นอย่างที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น-พระบุตรของพระเจ้า

จงสังเกตคำพูดที่ยกมา (ข้อ 17-21) จากอิสยาห์ 42:1-4 พระคำตอนนั้นถูกให้ไว้เพื่อเป็นคำอธิบายสำหรับคำกำชับของพระองค์แก่ฝูงชนนั้นที่พวกเขา “ไม่ควรแพร่งพรายเกี่ยวกับพระองค์” (ข้อ 16, 17) พระองค์ต้องเสด็จมามิใช่เพื่อแสวงหาชื่อเสียงแต่เพื่อทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์อย่างเงียบ ๆ ไม่ทะเลาะวิวาทและไม่ส่งเสียงร้องและไม่มีผู้ใดได้ยินพระองค์ป่าวประกาศพระองค์เองตามท้องถนนว่าทรงเป็นกษัตริย์ (ข้อ 19)

ส่วนท้ายของข้อ 20, “จนกว่าท่านจะส่งการพิพากษาไปสู่ชัยชนะ”, เห็นได้ชัดว่าหมายถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในเปลวไฟ และกระทำการแก้แค้น ด้วยใจกล้าในตอนนั้น

เหมือนที่พระองค์ทรงมีพระทัยอ่อนสุภาพครั้งแรกนั้น

"ไม้อ้อช้ำแล้วท่านจะไม่หัก" (ข้อ 20) พระเยซูจะไม่ทรงปรับโทษคนบาปที่ต่ำช้าที่สุด ซึ่งเกือบพินาศย่อยยับเป็นนิตย์ ผู้ที่อยากได้รับพระเมตตา ไม้อ้อ (น่าจะถูกใช้เป็นเครื่องดนตรีแบบเป่า หรือปี่ ฯลฯ) ที่ช้ำจนดูเหมือนมันจะไร้ประโยชน์แล้ว เหมาะที่จะถูกหักและโยนทิ้งไปเท่านั้น พระเยซูก็ยังสามารถทำให้มันสมบูรณ์และใช้การได้ โมเสสในตอนนั้นเป็นคนที่ล้มเหลวแล้ว อายุแปดสิบปี ต้อนแกะอยู่ ตอนที่พระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นผู้ช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้น ดูสิว่าพระเจ้าทรงทำอะไรกับ Jerry McCauley หัวขโมยตัวแสบและหนูแม่น้ำนั้น, หรือ Mel Trotter ขี้เมาคนนั้น, หรือมัทธิวคนเก็บภาษีนั้น หรือมารีย์ชาวมักดาลาผู้ซึ่งเคยมีผีเจ็ดตนเข้าสิง "นกที่ปีกหัก" ก็บินสูงขึ้นได้อีก และสูงยิ่งกว่าเดิม เมื่อพระเยซูทรงรักษามันให้หาย!

"ไส้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ" (ข้อ 20) นี่หมายถึงไส้ตะเกียงที่ถูกเผาไหม้จนมันปล่อยแต่ควันและไม่มีแสงสว่างแล้ว คนส่วนใหญ่ก็คงดับมันเสีย นั่นดูเหมือนจะแสดงภาพคริสเตียนที่ไม่ปล่อยความสว่างของตนออกไปแล้ว อิทธิพลของเขาถูกทำลายย่อยยับแล้วเพราะการทำตามโลกและบาป ไม่มีคำพยานใดเพื่อทำให้พระเจ้าพอพระทัยเลย มีแต่ควันที่ทำให้เคืองตา แต่พระเจ้าประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่ผู้คนที่เป็นเช่นนั้นแล้วและพระเยซูจะไม่มีทางโยนพวกเขาทิ้งเป็นอันขาด ไม่ว่าพวกเขาดูเหมือนจะไร้ค่าหรือสร้างความขัดเคืองให้แก่ผู้อื่นมากขนาดไหน (ยอห์น 5:24; 6:37) สิ่งใดจะแสดงภาพได้ดีกว่าข้อพระคำเหล่านี้ให้เราเห็นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงมีพระทัยอ่อนโยน ผู้ทรงรักคนบาป คนที่ไร้ค่า คนที่ล้มเหลว! นี่เป็นข้อพระคำอันเปี่ยมสง่าราศีที่กล่าวถึงความรอดนิรันดร์ของคนเหล่านั้นผู้เชื่อวางใจในพระคริสต์ รับความรอดโดยไม่พึ่งการประพฤติ ไม่สมควรได้รับและเป็นคนอธรรม (รม. 4:5-8) แท้จริงแล้ว "พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา" (สดด. 103:10) แต่พระองค์ "ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด" (ลูกา 19:10) พระองค์ไม่หักไม้อ้อที่ช้ำแล้วและไม่ดับไส้ตะเกียงที่เป็นควันแล้ว

ข้อ 22-32:

12:22 แล้วมีคนหนึ่งถูกพามาหาพระองค์ ซึ่งเขามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่ ตาบอดและเป็นใบ้ และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย จนกระทั่งคนตาบอดและใบ้นั้นทั้งพูดและเห็นได้

12:23 และประชาชนทุกคนก็ประหลาดใจ และกล่าวว่า "คนนี้เป็นบุตรชายของดาวิดมิใช่หรือ"

12:24 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็กล่าวว่า "คนนี้มิได้ขับพวกผีออก ยกเว้นโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น"

12:25 และพระเยซูทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า "ราชอาณาจักรทุกแห่งซึ่งแตกแยกกันเองก็จะถูกนำมาสู่การรกร้าง และบรรดานครหรือครัวเรือนซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้

12:26 และถ้าซาตานขับซาตานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้

12:27 และถ้าเราโดยอาศัยเบเอลเซบูบขับผีทั้งหลายออก ลูก ๆ ของท่านทั้งหลายขับพวกมันออกโดยอาศัยใครเล่า เหตุฉะนั้นลูก ๆ ของท่านทั้ง

หลายเองจะเป็นผู้ที่ตัดสินท่านทั้งหลาย
12:28 แต่ถ้าเราขับผีทั้งหลายออกโดยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านทั้งหลายแล้ว
12:29 หรือมิฉะนั้นคนหนึ่งจะเข้าไปในบ้านของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ ถ้าเขาไม่จับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน และจากนั้นเขาจึงจะปล้นบ้านของเขาได้
12:30 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อสู้กับเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็ทำให้กระจัดกระจายไปทั่ว
12:31 เพราะฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกโทษให้มนุษย์ แต่คำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่โปรดยกโทษให้มนุษย์
12:32 และผู้ใดก็ตามที่กล่าวสักคำต่อสู้บุตรมนุษย์จะโปรดยกโทษสิ่งนี้ให้ผู้นั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่กล่าวต่อสู้พระวิญญาณบริสุทธิ์ จะไม่โปรดยกโทษสิ่งนี้ให้ผู้นั้น ทั้งในโลกนี้ หรือในโลกที่จะมานั้น

การหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อความตรงนี้ถูกกล่าวถึงในมาระโก 3:22-30 และในลูกา 11:14-23 นี่เป็นการรักษาให้หายอันแสนมหัศจรรย์ของชายผู้หนึ่งที่มีผีตนหนึ่งเข้าสิง ตาบอดและเป็นใบ้ เขาถูกผีตนหนึ่งเข้าสิงจริง ๆ และเขาก็ยอมรับ เขามองไม่เห็นและเขาพูดไม่ได้ เห็นได้ชัดว่าความเจ็บป่วยบางอย่างของเรา อาจเป็นการเสียสติมากมาย อาการสติแตกบางอย่าง และบางครั้งก็ความโกรธแบบเกินพอดี และการตกเป็นทาสสุราและสารเสพติด มีต้นเหตุมาจากการถูกผีสิง พวกนักเผด็จการอย่างมุสโสลินี, ฮิตเลอร์และสตาลิน, ในความหุนหันแบบเสียสติของพวกเขาเพื่อจะได้อำนาจ ดูเหมือนจะถูกผีสิง แน่นอนว่านั่นจะเป็นความจริงในวันสุดท้ายเหล่านั้นตามที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 16:13-16 ฝูงตั๊กแตนที่ออกมาจากนรกที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ บทที่ 9 ดูเหมือนจะเป็นพวกผีที่จะเข้าสิงกองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้

พระเยซูทรงใช้การรักษาให้หายอันแสนมหัศจรรย์นี้เป็นฉากหลังสำหรับคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (ข้อ 31, 32) ดูเหมือนว่าพวกฟาริสีเหล่านี้ได้ทำบาปเช่นนั้น จงสังเกตว่า “พระเยซูทรงทราบบรรดาความคิดของพวกเขา” (ข้อ 25) บาปหลักของพวกเขาไม่ได้อยู่ในสิ่งที่พวกเขากล่าวแต่ในสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของพวกเขา การยกการงานเหล่านั้นของพระคริสต์ว่าเป็นฝีมือของพญามารแบบที่พวกเขากระทำในข้อ 24 เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ “คำหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์” ตามที่มันถูกเรียกในข้อ 31, บาปที่ยกโทษให้ไม่ได้นี้, ไม่ใช่แค่บาปภายนอกอย่างหนึ่งในเรื่องของคำพูด ตรงกันข้าม มันอยู่ภายใน เป็นการโจมตีที่หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงผลักดันคำถามเรื่องการยอมรับพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เกี่ยวกับบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น อ่านฮีบรู 6:4-6; 10:26-29 และ 1 ยอห์น 5:16 เช่นกัน

ข้อเท็จจริงต่อไปนี้เป็นความจริงอย่างชัดเจนเกี่ยวกับบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น: (1) มีบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ประการเดียวเท่านั้น (ข้อ 31) มันไม่ใช่การฆาตกรรมหรือการเล่นชู้หรือการพูดสบถ ไม่ใช่แค่การปฏิเสธพระคริสต์ (2) ผู้คนที่รับความรอดแล้วก็ไม่สามารถทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นเนื่องจากบาปทั้งสิ้นของพวกเขาได้รับการอภัยแล้วและพวกเขาไม่สามารถเข้าสู่การปรับโทษได้ (ยอห์น 5:24; คส. 2:13) สำหรับผู้

ที่รับความรอดแล้ว ความรอดก็เป็นกรรมสิทธิ์หนึ่งในปัจจุบันที่เสร็จสิ้นแล้ว พวกเขา “ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด” (ยอห์น 10:28, 29; 1 เปโตร 1:5) บาปนี้ถูกกระทำโดยผู้คนที่หลงหายเท่านั้น (3) บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นถูกกระทำโดยเหล่าคนบาปที่ได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้วเท่านั้น เช่นพวกฟาริสีเหล่านี้ผู้ซึ่งทราบคำพยากรณ์เหล่านั้นและได้เห็นพยานหลักฐานอันแสนมหัศจรรย์แห่งฤทธิ์เดชของพระคริสต์แล้ว ดูการได้รับความสว่างนั้นซึ่งถูกแสดงภาพในฮีบรู 6:4, 5 ในพระคัมภีร์ ฟาโรห์ในสมัยของโมเสส และยูดาสอิสคาริโอทดูเหมือนจะทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น เหมือนกับที่ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นจะกระทำอย่างชัดเจน (4) บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นถูกเชื่อมโยงกับการปฏิเสธพระคริสต์โดยคนบาปคนหนึ่งเสมอ ไม่ใช่ทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น แต่ว่าแต่ละคนอาจทำเช่นนั้น (5) บาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นเป็นการปฏิเสธพระคริสต์แบบสมบูรณ์และเป็นที่สุดซึ่งชัดเจนและหมิ่นประมาทเสียจนมันดูถูกและผลักไสพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปเสียเป็นนิตย์ จากนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงทำงานในใจ ไม่นำการฟ้องใจหรือปลุกเร้าความปรารถนาที่จะรับความรอดอีกต่อไป ปกติแล้วคนเหล่านั้นที่รู้สึกว่าตนได้ทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นก็ยังไม่ได้ทำ ส่วนคนที่ทำไปแล้วนั้นก็ไม่ใส่ใจเนื่องจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงถอนตัวไปจากเขาแล้ว การหันมาหาพระเจ้าอย่างแท้จริงทั้งหมดต้องเกิดขึ้นโดยการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อหัวใจ ถ้าพระองค์ทรงถอนตัวไป พระเจ้าก็ไม่ทรงมีตัวแทนอื่นแล้วที่จะทรงฟ้องใจและช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอด นี่อธิบายว่าทำไมการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเรื่องอันตรายมากกว่าคำพูดที่ต่อสู้พระคริสต์ (ข้อ 32) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นโอกาสสุดท้ายของพระเจ้าที่จะทำให้คนบาปคนหนึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์และรับความรอด (6) ความปรารถนาที่จะรับความรอดพิสูจน์ให้เห็นว่าคน ๆ หนึ่งยังไม่ได้ทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น (วว. 21:6; 22:17) ทุกคนที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งก็จะทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น เราคิดเช่นนั้น เนื่องจากคนทั้งปวงจะทำเช่นนี้ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ชื่อของพวกเขาถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต (วว. 13:8; 14:9-11)

สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น ดูแผ่นพับคำเทศนา, *Crossing the Deadline*, ผู้แต่งคนนี้, 24 หน้า, สำนักพิมพ์เดียวกัน

หากท่านใดอ่านข้อความนี้อยู่ซึ่งไม่แน่ใจว่าตนรับความรอดแล้ว ผมก็ขอร้องคุณ จงระวังให้ดีว่าคุณไม่ผลักไสพระวิญญาณบริสุทธิ์ไปเสีย ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำกิจกับคุณอยู่บ้าง จงถ่อมใจเดินตามการทรงนำของพระองค์และรับความรอดขณะที่คุณยังทำได้อยู่ เกรงว่าคุณจะทำบาปเช่นนั้นที่ไม่มีการยกโทษในโลกนี้หรือในโลกที่จะมานั้น (ข้อ 32)

ข้อ 33-37:

12:33 จงกระทำให้ต้นไม้ดี และผลของต้นไม้นั้นดี หรือมิฉะนั้นจงกระทำให้ต้นไม้เลว และผลของต้นไม้นั้นเลว เพราะต้นไม้ถูกรู้จักโดยผลของมัน

12:34 โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย พวกท่าน ซึ่งเป็นคนชั่วร้าย จะพูดสิ่งดี ๆ ได้อย่างไร ด้วยว่าจากบรรดาสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ ปากก็พูดออกมา

12:35 คนดีก็เอาของดีทั้งหลายออกมาจากคลังดีแห่งใจนั้น และคนชั่วร้ายก็เอาของชั่วร้ายทั้งหลาย

ออกมาจากคลังชั่วร้าย
12:36 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำที่มนุษย์จะพูดนั้น พวกเขาจะต้องให้การสำหรับคำเหล่านั้นในวันแห่งการพิพากษา
12:37 เพราะว่าโดยบรรดาคำของท่าน ท่านก็จะพ้นโทษได้ และโดยบรรดาคำของท่าน ท่านจะต้องถูกปรับโทษ”

คำพูดของคน ๆ หนึ่งก็เปิดเผยใจของเขา

ข้อพระคำเหล่านี้บอกว่ามีอะไรผิดกับคนทั้งโลก มันคือใจของมนุษย์ ความคิดที่ชั่ว คำพูดที่ชั่ว การกระทำที่ชั่ว ทั้งหมดออกมาจากใจที่ชั่ว เหล่าคนชั่วที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ซึ่งพระเยซูทรงเรียกว่า “ชั่วอายุแห่งงูร้าย” งูพิษทั้งหลาย จะสามารถ “พูดสิ่งดี ๆ” หรือทำสิ่งดีต่าง ๆ ได้อย่างไร? มนุษย์เป็นคนชั่วโดยสันดาน เหมือนกับที่งูหางกระดิ่งก็เต็มไปด้วยพิษร้ายโดยธรรมชาติ การศึกษา วัฒนธรรม การปฏิรูปจะไม่ทำให้มนุษย์คนใดเป็นคนดี และไม่ทำให้งูพิษตัวใดปลอดภัย คุณไม่อาจคาดหวังผลดีจากต้นไม้ชั่วได้ การดีต่าง ๆ จากใจที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ เกี่ยวกับเรื่องต้นไม้และผล จงสังเกตคำพูดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในมัทธิว 3:8-10, คำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 7:16-20 และลูกา 6:43, 44 ดู อิสยาห์ 57:20; มัทธิว 15:19 และยากอบ 3:12 เช่นกัน ศาสนาชนิดใดก็ตามที่ไม่เปลี่ยนแปลงจิตใจก็ไร้ประโยชน์และไร้ฤทธิ์เดชอย่างสิ้นเชิง

จงสังเกตจากพระคำตอนนี้ถึงความสำคัญของคำพูด (1) คำพูดเป็นตัวบ่งชี้ที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับสภาพของจิตใจ (ข้อ 34) (2) มนุษย์จะถูกพิพากษาสำหรับทุกคำพูดพล่อย ๆ ที่พวกเขาพูด (ข้อ 36) นี่ช่วยเราให้มองเห็นความสำคัญของการกล่าวยอมรับความเชื่อในพระคริสต์ต่อหน้าผู้คน จงเปรียบเทียบข้อ 37 กับมัทธิว 10:32, 33 และโรม 10:9, 10

จงสังเกตว่าบาปกี่อย่างที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยถูกกระทำด้วยลิ้นตามที่เอเฟซัส 4:25 ถึง 5:4 กล่าวไว้: (1) การมุสา (2) คำเสื่อมทราม (3) ความขมขื่น (4) ความขัดเคือง (5) ความโกรธ (6) การทะเลาะเถียงกัน (7) การพูดเสียดสี (8) การพูดเล่นไม่เป็นเรื่อง (9) การพูดตลกหยาบโลนเกเร

บทที่สามของยากอบบอกเกี่ยวกับความชั่วร้ายถึงตายของลิ้น มันกล่าวว่า 1. เพราะลิ้นนั้นชั่วเหลือเกิน คริสเตียนจำนวนไม่มากนักจึงควรพยายามที่จะเป็น “อาจารย์” นั่นคือ ครูสอนพระคัมภีร์ (ข้อ 1) 2. ถ้าผู้ใดพิชิตลิ้นได้ เขาก็คงเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ (ข้อ 2) 3. “และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งความชั่วช้า ลิ้นก็เป็นเช่นนั้นท่ามกลางบรรดาอวัยวะของพวกเรา จนมันทำให้ทั้งร่างกายเป็นมลทินไป และเผาไหม้วิถีแห่งธรรมชาติ และมันเองก็ติดไฟแห่งนรก” (ข้อ 6) 4. ลิ้นเป็นอวัยวะเดียวของร่างกายที่ทำให้เชื่องไม่ได้ (ข้อ 7, 8) 5. มันเป็นอวัยวะที่อาจทำให้ออมชอมคำพยานของคริสเตียนได้มากที่สุด (ข้อ 9-14) คริสเตียนทั้งหลายควรที่จะเฝ้าระวังลิ้นของตนด้วยใจขวนขวายและอธิษฐานคำอธิษฐานของดาวิด, “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอทรงรักษาประตูแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์” (สดด. 141:3) และ “ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึกตรองแห่งใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (สดด. 19:14) จงสังเกตที่นั่นอีกครั้งถึงการเชื่อมโยงของใจกับลิ้น ความหวังเดียวสำหรับคริสเตียนคนใดที่จะมีชัยชนะเกี่ยวกับลิ้นของตนก็คือ การที่ใจของเขาได้รับการชำระให้สะอาดทุกวัน

ข้อ 38-42:

12:38 แล้วบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีตอบ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะเห็นหมายสำคัญอันหนึ่งจากท่าน”

12:39 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์

12:40 ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวาฬนั้นสามวันและสามคืน’ ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉันนั้น

12:41 ชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี่

12:42 นางกษัตริย์แห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในการพิพากษาพร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษมัน เพราะว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้หนึ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี่

โยนาห์ ภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์

การร้องขอหมายสำคัญใด ๆ โดยพวกฟาริสีเหล่านี้ก็มีลักษณะไม่จริงใจ พวกเขาเพิ่งได้เห็นการรักษาให้หายที่แสนมหัศจรรย์เช่นนั้นแล้ว (ข้อ 22) ซึ่งควรที่จะทำให้คนที่มีเหตุผลคนใดเชื่อสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูตรัส ความไม่จริงใจของพวกเขาได้ทำให้พระเยซูตรัสตอบแบบที่พระองค์ได้กระทำในข้อ 39 พระเยซูทรงพิสูจน์พระองค์เองแก่ใจทั้งหลายที่ซื่อตรงและแสวงหาเหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่โธมัสที่สงสัยเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ (ยอห์น 20:24-29) พระองค์ทรงส่งพยานหลักฐานไปให้ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นจริง ๆ (มธ. 11:4-6) พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของยอห์นที่งุนงงและมีใจหิวกระหายที่ติดตามพระองค์มาว่า “จงมาและดูเถิด” (ยอห์น 1:39) และแก่นาธานาเอลผู้ซึ่งยอมรับคำเชิญนั้นเช่นกันว่า “จงมาและดูเถิด” พระเยซูก็พิสูจน์ความรู้ที่เหนือธรรมชาติของพระองค์และทรงสัญญาการมหัศจรรย์ที่ใหญ่โตมากยิ่งกว่านี้อีก (ยอห์น 1:46-51) ใจของผู้ใดที่ซื่อตรงในการแสวงหาพระเยซูก็จะพบว่าพระองค์ทรงพร้อมที่จะพิสูจน์พระองค์เองเหมือนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ในยอห์น 7:17, “ถ้าผู้ใดตั้งใจกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะทราบถึงหลักคำสอนนั้นว่า หลักคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเรากล่าวตามใจของเราเอง” พระเยซูทรงไม่สนที่จะพิสูจน์พระองค์เองแก่ผู้ที่มีใจชั่วและประสงค์ร้าย ที่ไม่อยากรับใช้พระองค์หากพวกเขาได้รู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น และไม่แน่ว่าด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงบัญชาคนเป็นอันมากมิให้บอกเล่าเรื่องนี้เมื่อพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย พระองค์ไม่ได้กำลังพยายามที่จะพิสูจน์พระองค์เองแก่พวกฟาริสี

“หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์” ข้อพระคำเหล่านี้มีความสำคัญมาก ประการแรก พระเยซูเองตรัสอย่างชัดแจ้งว่าเรื่องราวเกี่ยวกับโยนาห์และปลาวาฬนั้นเป็นความจริง โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลานั้นเป็นเวลาสามวันและสามคืนจริง ๆ คำที่แปลเป็น ปลาวาฬ ในที่นี้ในฉบับคิงเจมส์จริง ๆ แล้วหมายถึง สัตว์ประหลาดทะเลขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง มันอาจเป็นปลาวาฬตัวหนึ่งหรือมันอาจเป็นฉลามชนิดหนึ่งก็ได้ แน่นอนว่า

ตามที่โยนาห์ 1:17 กล่าว มันเป็น “ปลามหึมาตัวหนึ่ง” ที่พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้โดยเฉพาะ “เพื่อกลืนโยนาห์เข้าไป” “และโยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันและสามคืน” พระเยซูตรัสว่านั่นเป็นความจริงตามตัวอักษร ถ้าคุณเชื่อโยนาห์ไม่ได้ คุณก็เชื่อพระคริสต์ไม่ได้ พวกสมัยใหม่นิยมที่ไม่ยอมรับความถูกต้องตามตัวอักษรของหนังสือโยนาห์ก็กำลังโจมตีพระเยซูคริสต์ ถ้าหนังสือโยนาห์ไม่ใช่พระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า หนังสือมัทธิวก็ไม่ใช่เช่นกัน เพราะมันกล่าวเรื่องเดียวกัน และถ้าบันทึกเหตุการณ์นี้ไม่เป็นความจริง พระเยซูก็ไม่เป็นอย่างที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น, พระบุตรของพระเจ้า, เพราะพระเยซูตรัสว่ามันเป็นความจริง

ข้อ 40 บอกว่าพระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นนานเท่าไร “สามวันและสามคืน” นี่มีความสำคัญ มันแสดงให้เห็นว่าประเพณีของคาทอลิกที่ว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์วันศุกร์ ถูกฝังคืนนั้นและทรงเป็นขึ้นเช้าวันอาทิตย์ โดยอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นแค่วันเดียวกับสองคืน ไม่เป็นความจริง ความผิดพลาดนั้นของพวกคาทอลิกและคนอื่น ๆ เห็นได้ชัดว่ามีต้นเหตุมาจากการตีความผิดเกี่ยวกับ “วันสะบาโต” ที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 19:31 และพระคำตอนอื่น ๆ วันสะบาโตที่ถูกกล่าวถึงนั้นซึ่งได้เริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตกเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนคือ วันสะบาโตประจำปีหรือวันหยุดพักซึ่งเฉลิมฉลองมื้อค่ำปัสกาและเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้นตามที่ทรงบัญชาไว้ในอพยพ 12:14-19 วันสะบาโตนั้น วันหยุดพักประจำปีและการประชุมศักดิ์สิทธิ์ มาในวันหนึ่งที่กำหนดไว้ นั่นคือ วันที่สิบห้าของเดือนอาบีบ (ลนต. 23:6,7; พบญ. 16:1-8) ฉะนั้นพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันพุธ วันที่สิบสี่ของเดือนอาบีบ วันที่ลูกแกะปัสกานั้นถูกฆ่า พระองค์ทรงถูกฝังเย็นวันนั้นและอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นนานสามวัน คือวันพฤหัสบดี วันศุกร์ และวันเสาร์ พร้อมกับสามคืนนั้นที่มาก่อนหน้า และทรงเป็นขึ้นประมาณก่อนรุ่งสางเช้าวันอาทิตย์ (มธ. 28:1-6) พระเยซูทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นนานสามวันและสามคืน มันอาจยาวนานกว่านั้น แต่ไม่มีทางน้อยไปกว่านั้นได้ ผมเชื่ออย่างนั้น ตามที่มัทธิว 12:40 กล่าว ฉะนั้นพระองค์จึงทรงอยู่ในอุโมงค์ฝังศพนั้นนานสองวันสะบาโต-วันหนึ่งคือวันสะบาโตประจำปีซึ่งตรงกับวันที่สิบห้าเดือนอาบีบเสมอ ในตอนต้นของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ (อพย. 12:14-16) และวันสะบาโตประจำสัปดาห์ของพวกยิวซึ่งตรงกับวันเสาร์ วันที่เจ็ดของสัปดาห์ จงสังเกตว่าพระเยซูทรงรับประทานมื้อปัสกา แต่ไม่ได้รับประทานเนื้อลูกแกะปัสกาเนื่องจากลูกแกะเหล่านั้นกำลังถูกฆ่าอยู่ขณะที่พระเยซูกำลังสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น มันก็เป็น “วันเตรียมแห่งปัสกา” (ยอห์น 19:14, 31)

ข้อ 41 และ 42 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทั้งหลายที่การพิพากษาแห่งพระที่นั่งใหญ่สีขาว (วว. 20:12-15) จะลุกขึ้นเพื่อให้การปรักปรำผู้คนที่ไม่รับความรอดเหล่านั้น ข้อพระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าโยนาห์เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์และทำให้เหตุการณ์เรื่องการถูกปลาวาฬตัวหนึ่งกลืนเข้าไปนั้นมีความสำคัญอย่างมหาศาลในฐานะภาพเล็งหนึ่งของการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระเยซู การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูพิสูจน์ให้เห็นความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การคืนพระชนม์นี้ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ (1 คร. 15:4-8) และพระเจ้าทรงอุตส่าห์มากเป็นพิเศษที่มีประจักษ์พยานหลายคนที่ได้เห็นพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว

จงหมายเหตุว่าหนึ่งในเหตุผลหลักที่ต้องมีพวกอัครทูตก็คือเพื่อที่พวกเขาจะเป็นประจักษ์พยานถึงการคืนพระชนม์นั้น (กิจการ 1:22) และในการเทศนาของพวกเขาพวกอัครทูตก็พูดถึงการคืนพระชนม์นี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก (กิจการ 2:24-36; 3:15; 4:10, 33; 5:31, 32; 23:6; 24:15, 21; 25:19) การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายจริง ๆ ของพระคริสต์มีความสำคัญที่สุด ปราศจากการนั้นการเทศนาทั้งสิ้นและความเชื่อก็เปล่าประโยชน์ (1 คร. 15:14, 17) แผนการแห่งความรอดก็คงไม่สมบูรณ์ และคงไม่มีใครรับความรอดได้

ข้อ 43-45:

12:43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เดินท่องไปในสถานที่แห้งแล้งทั้งหลาย โดยแสวงหาการหยุดพัก แต่ไม่พบเลย

12:44 แล้วมันก็กล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่าเรือนนั้นว่างเปล่า ถูกปัดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

12:45 แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดผีที่ชั่วกว่ามันเองมาด้วยกันกับมัน และพวกมันก็เข้าไปและอาศัยอยู่ที่นั่น และสภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก จะเป็นอย่างนั้นแหละกับคนชั่วอายุอันชั่วนี้”

ปฏิรูปแต่ไม่ได้บังเกิดใหม่

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับลูกา 11:24-26 มีความแตกต่างกันเล็กน้อย

นี่เป็นภาพของผู้หลงหายคนหนึ่งที่ปฏิรูปตัวเอง เราเรียนรู้ว่าวิญญาณชั่วบางครั้งก็อาจออกไปจากคน ๆ หนึ่งโดยที่เขาไม่ได้กลับใจเชื่อ จงสังเกตว่ามันออกไปเอง มันไม่ได้ถูกขับออก ดูเช่นกันว่าวิญญาณชั่วตนนั้นยังพูดถึงคน ๆ นั้นอยู่ว่าเป็น “เรือนของข้า” (ข้อ 44) เรือนนั้น เมื่อมันกลับมา ก็ “ว่างเปล่า” พระเยซูไม่ทรงอยู่ที่นั่น คน ๆ นั้นไม่เคยรับความรอดเลย อุปนิสัยของคนเป็นอันมากถูก “ปัดกวาดและตกแต่ง” แต่ก็ว่างเปล่าไม่มีความรอดที่แท้จริงใด ๆ ไม่มีการปลอบประโลมใจที่แท้จริง ไม่มีพระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่จริง ๆ เลย การปฏิรูปตัวเองนั้นใช้ไม่ได้ผล ต้องมีพระคริสต์สถิตอยู่ด้วยถึงจะช่วยให้รอดได้ ดู 1 ยอห์น 5:11-13

เราควรเห็นว่าพระคำข้อนี้ไม่ได้แสดงภาพผู้หนึ่งที่รับความรอดแล้วซึ่งสูญเสียความรอดไป แต่แสดงภาพผู้หลงหายคนหนึ่งซึ่งวิญญาณชั่วตนนั้นสมัครใจออกไปเองจากนั้นก็กลับมา

ข้อ 46-50:

12:46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะสนทนากับพระองค์

12:47 แล้วคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะสนทนากับพระองค์”

12:48 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสกับผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพวกน้องชายของเรา”

12:49 และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “ดูเถิด มารดาของเราและพวกน้องชายของเรา

12:50 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่จะกระทำตามน้ำพระทัย

พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละ เป็นน้องชาย และน้องสาว และมารดาของเรา”

มารดาและพี่น้องของพระเยซูก็ไม่ดีกว่า
ผู้ใดที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

เหตุการณ์ตอนนี้ถูกเล่าเช่นกันในมาระโก 3:31-35 และลูกา 8:19-21 ในลูกาเราเรียนรู้ว่าฝูงชนนั้นมากมายเสียจนมารดาและน้อง ๆ ของพระองค์เข้าไปใกล้ไม่ได้ (ลูกา 8:19) “พวกน้องชาย” ของพระเยซูคือพวกน้องชายร่วมมารดาของพระองค์ซึ่งชื่อของพวกเขาคือ ยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาส พระองค์ทรงมีพวกน้องสาวร่วมมารดาเช่นกัน (มธ. 13:55, 56) คนเหล่านี้เป็นลูก ๆ ของมารีย์และโยเซฟ ขณะที่พระเยซูทรงเป็นบุตรชายของมารีย์และของพระเจ้า พวกน้อง ๆ เหล่านี้เห็นได้ชัดว่ายังไม่ได้กลับใจเชื่อตอนนี้และไม่ได้เชื่อในพระเยซู (ยอห์น 7:5) เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้กลับใจเชื่อจนกระทั่งหลังจากที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว พระเยซูทรงส่งข่าวสารพิเศษมาถึงพวกเขา (มธ. 28:10) พวกเขากลับใจเชื่อและอยู่ในหมู่คนเหล่านั้นที่เฝ้าคอยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อนเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) พระเยซูทรงบัญชาคนอื่น ๆ ให้ทำสิ่งใดในการเต็มใจสละทิ้งสิ่งสารพัด (ลูกา 14:26-33) พระองค์เองก็ทรงบัญชาคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักเช่นกัน ดูพระสัญญาอันเปี่ยมสุขของพระเยซูที่ประทานให้แก่อัครทูตทั้งสิบสองในมัทธิว 19:27-29 ข้อ 29 ตรงนั้นแสดงให้เห็นว่าสำหรับทุกคนที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างหลัง พระเจ้าจะทรงจัดหาคนใหม่ ๆ ที่พวกเขารักให้ พระเยซูทรงสละทิ้งมารดาของพระองค์เองและน้อง ๆ ของพระองค์เองเพื่อที่พระองค์จะทรงเป็นพี่ชายใหญ่แก่ทุกคนที่หมายพึ่งพระองค์ และเป็นบุตรชายคนหนึ่งให้คุณแม่ทุกคนได้พึ่งพิง พระเยซูไม่ทรงเป็นบุตรชายของนางมารีย์เท่านั้น พระองค์ทรงเป็น “บุตรมนุษย์” มากยิ่งกว่า โดยการทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา (ข้อ 50) คน ๆ หนึ่งก็มีความสัมพันธ์จริง ๆ กับพระเยซูผู้ทรงเป็นพี่ชายสุดที่รักคนหนึ่ง

พวกคาทอลิกให้เหตุผลว่าคน ๆ หนึ่งควรอธิษฐานต่อนางมารีย์เพื่อที่นางจะอ้อนวอนต่อพระเยซูพระบุตรของนางเพื่อเรา แต่ในที่นี้เราเห็นว่าคริสเตียนคนใดที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าก็เป็นที่ยอมรับพอ ๆ กับนางมารีย์! พระเยซูไม่ทรงบอกเป็นนัยเลยว่านางมารีย์เป็นมากกว่าสตรีคริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง แน่นอนว่าพระองค์แสดงออกชัดเจนแล้วว่าไม่ควรมีใครอธิษฐานต่อนาง

มัทธิว 13

ข้อ 1, 2:

13:1 ในวันนั้นเองพระเยซูเสด็จออกไปจากบ้าน และประทับนั่งที่ชายทะเล
13:2 และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันมาหา พระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงไปในเรือลำหนึ่ง และประทับนั่ง และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง

พระเยซูทรงเทศนาจากเรือลำหนึ่ง

คุณจำได้ว่าหลังจากที่พระเยซูทรงรับบัพติศมาแล้ว (มธ. 3:13-17) และทรงถูกซาตานทดลอง (มธ. 4:1-11) และทรงเทศนาในแถบแม่น้ำจอร์แดนตอนล่างโดยที่เหล่าสาวกของพระองค์ให้บัพติศมาคนเหล่านั้นที่กลับใจเชื่อ (ยอห์น 4:1-3) พระองค์ก็เสด็จกลับเข้าไปในแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงเติบโต อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงย้ายที่อยู่ของพระองค์จากเมืองนาซาเร็ธเมืองเล็กนั้นไปยังเมืองคาเปอรนาอุม (มธ. 4:12, 13) สารพัดที่มัทธิวเล่าเกี่ยวกับงานรับใช้ปวงชนของพระองค์เรื่อยมาจนถึงเวลานี้ได้เกิดขึ้นในและรอบแคว้นกาลิลีเล็ก ๆ นั้น พร้อมกับถนนดี ๆ ไม่กี่เส้นในแถบเนินเขานั้น ประชากรที่หนาแน่นรอบทะเลกาลิลีเล็ก ๆ นั้นก็ใช้เรือเป็นวิธีเดินทางหลักรอบชายฝั่งของทะเลนั้น เรือในสมัยนั้นมีความสำคัญพอ ๆ กับรถยนต์ในสมัยนี้เลย ฉะนั้นชื่อของทะเลกาลิลีจึงมีกลิ่นหอมหวานของพระเยซูอยู่รอบมัน เนื่องจากเหตุการณ์มากมายเหลือเกินเกี่ยวกับงานรับใช้ของพระองค์ได้เกิดขึ้นโดยเชื่อมโยงกับทะเลเล็ก ๆ นั้น

เราคิดถึงการทรงเรียกของอันดรูว์ เปโตร ยากอบ และยอห์นซึ่งเป็นชาวประมง มาเป็นอัครทูต (มธ. 4:18-22) การทำให้พายุสงบ (มธ. 8:24-27) การจับปลาได้อย่างอัศจรรย์ในสองเหตุการณ์แยกกัน (ลูกา 5:4-6; ยอห์น 21:6-8) เราไม่ประหลาดใจเลยที่บทเพลงไพเราะหลายเพลงได้ถูกเขียนเกี่ยวกับ “ทะเลกาลิลี” ผู้คนอาศัยอยู่รอบทะเลเล็ก ๆ นั้นในอดีตมากกว่าในตอนนี้ แผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์และเมืองทศบุรี (นครทั้งสิบ) อยู่ฝั่งหนึ่ง และเมืองคาเปอรนาอุมก็อยู่อีกฝั่ง ซึ่งเป็นนครที่อุดมสมบูรณ์ที่พระเยซูทรงอาศัยอยู่ ทะเลสาบนั้นเต็มไปด้วยปลาและเห็นได้ชัดว่าผู้คนมากมายหากินโดยการจับปลา ผู้คนมารวมตัวกันริมแม่น้ำและมันก็ง่ายสำหรับพระเยซูที่จะเทศนาแก่พวกเขาที่นั่น ฉะนั้นคนมากมายจึงเห็นและได้ยินพระองค์ เพราะพระเยซูทรงนั่งลงในเรือลำหนึ่ง (ข้อ 2) และ “ประชาชนเป็นอันมาก” ยืนอยู่ริมทะเลและพระเยซูทรงสั่งสอนพวกเขา พระเยซูทรงเทศนาในลักษณะเช่นนี้อย่างน้อยอีกหน โดยนั่งอยู่ในเรือลำหนึ่ง (ลูกา 5:3)

แทนที่จะยืน พระเยซูทรงนั่งตรัส พระเยซูทรงนั่งตอนที่พระองค์ตรัสคำเทศนาบนภูเขานั้น (มธ. 5:1) คำเทศนาเหล่านั้นยาว และผู้คนก็ประทับใจ ไม่ใช่เพราะโวหารแบบมนุษย์หรือท่าทางมากเท่ากับโดยน้ำหนักแห่งคำตรัสของพระเจ้าเองซึ่งพวกเขาได้ยินในกรณีเหล่านี้ พระเยซู “ทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน” พระคัมภีร์ในธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ (ลูกา 4:16) แต่ทรงนั่งลงเพื่อเริ่มตรัส (ลูกา 4:20) ในกรณีอื่น ๆ อีกพระเยซูทรงยืนขณะที่พระองค์ตรัส (ยอห์น 7:37) เปโตรก็ยืนเช่นกันที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:14) และเปาโลก็ยืนบางครั้ง (กิจการ 17:22; 21:40; 27:21)

ข้อ 3-8, 18-23:

13:3 และพระองค์ตรัสหลายประการกับพวกเขาเป็นคำอุปมา โดยกล่าวว่า “ดูเถิด ผู้หว่านคนหนึ่งออกไปเพื่อหว่าน

13:4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง และพวกนกก็มากินเมล็ดพืชเหล่านั้นเสีย

13:5 บ้างก็ตกบนที่ต่าง ๆ ที่มีหินเยอะ ซึ่งเป็นที่ ๆ เมล็ดพืชเหล่านั้นมีเนื้อดินไม่มาก และพวกมันงอกขึ้นทันที เพราะพวกมันมีดินไม่ลึก

13:6 และเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว เมล็ดพืชเหล่านั้นก็ถูกแผดเผา และเพราะเหตุพวกมันไม่มีราก พวกมันจึงเหี่ยวไป

13:7 และบ้างก็ตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้น และปกคลุมเมล็ดพืชเหล่านั้นเสีย

13:8 แต่เมล็ดพืชอื่น ๆ ก็ตกที่ดินดี และเกิดผลหนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง

****

13:18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช

13:19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้น และไม่เข้าใจพระวจนะนั้น แล้วมารร้ายก็มา และฉวยเอาเมล็ดพืชซึ่งถูกหว่านในใจของผู้นั้นไปเสีย นี่แหละคือผู้ซึ่งได้รับเมล็ดพืชริมหนทาง

13:20 และผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกบนที่ต่าง ๆ ที่มีหินเยอะ ผู้เดียวกันนั้นเป็นผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และรับพระวจนะนั้นทันทีด้วยความปีติยินดี

13:21 แต่เขาไม่มีรากในตัวเอง แต่ทนอยู่เพียงชั่วคราว เพราะเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงเพราะเหตุพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็สะดุด

13:22 ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลายนั้นด้วย คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และความกังวลแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล

13:23 แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกเข้าไปในดินดีนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และเข้าใจพระวจนะนั้น ผู้ซึ่งเกิดผลด้วย และออกผลหนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

บรรดาคำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์

บทที่สิบสามนี้ของมัทธิวมีความสำคัญอย่างยิ่งเพราะว่าคำอุปมาเจ็ดเรื่องถูกให้ไว้ตรงนี้ในกลุ่มเดียว ซึ่งทุกเรื่องพยากรณ์ถึงวิถีของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในระหว่างยุคนี้ สิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกสอนในบทนี้ถูกพระเยซูเรียกว่า “ข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์” (ข้อ 11) คำอุปมาหกเรื่องสุดท้ายล้วนขึ้นต้นด้วยคำตรัสว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน” จำไว้ว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เป็นคำเรียกหนึ่งที่ถูกใช้เฉพาะในหนังสือมัทธิวและไม่มีที่อื่นอีกในพระคัมภีร์

จำไว้ว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นถูกประกาศไปแล้วว่า “มาใกล้แล้ว” โดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ. 3:2) โดยพระเยซู (มธ. 4:17) โดยอัครทูตสิบสองคนนั้นที่ถูกส่งไปเที่ยวประกาศในทุกนครและทุกเมืองของพวกยิว (มธ. 10:7) นี่ถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” (มธ. 4:23; 9:35) แต่พวกผู้นำยิวปฏิเสธกษัตริย์ของตนแล้ว (มธ. 9:3, 11, 34) เมื่อทรงถูกปฏิเสธแล้ว พระเยซูจึงทรงเริ่มการประณามแบบชัดเจนต่อพวกผู้นำยิวเหล่านั้น ทรงพยากรณ์ถึงการพิพากษาที่จะมีต่อประชาชาตินั้น (มธ. 11:20-24) จากนี้ไปพวกผู้นำยิวจะต่อ

ต้านพระเยซูอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพวกเขาประหารชีวิตพระองค์ในที่สุด ฉะนั้นในที่นี้พระเยซูจึงทรงเริ่มเปิดเผยเป็นครั้งแรกถึงข้อความลึกลับบางประการเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น อาณาจักรนั้นเคย “มาใกล้แล้ว” แต่บัดนี้ก็ไม่มาใกล้อีกต่อไป ณ เวลานี้ ตลอดยุคคริสตจักรทั้งหมดนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่มีอยู่จริงยกเว้นในรูปแบบ “ข้อความลึกลับ” อาณาจักรแห่งสวรรค์จริง ๆ บนแผ่นดินโลกจะถูกตั้งขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง ซึ่งถูกพรรณนาไว้ในมัทธิว 25:31 และที่ตามมา

เราเข้าใจว่าบางครั้งคำเรียก “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ก็มีความหมายเหมือนกันกับ “อาณาจักรของพระเจ้า” ขณะที่มัทธิวใช้คำเรียกหนึ่ง มาระโกและลูกาก็อาจใช้อีกคำเรียกในบริบทเดียวกัน

ในคำอุปมาเหล่านี้ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” นั้นดูเหมือนจะหมายถึงสิ่งที่เราเรียกว่า ชาวคริสต์ ซึ่งรวมถึงผู้ที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียน ไม่ว่าจะรับความรอดแล้วหรือหลงหาย

คำอุปมาเรื่องอื่น ๆ ในมัทธิวซึ่งพระเยซูตรัสว่าเป็นภาพประกอบของอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นก็เป็นเรื่องของกษัตริย์องค์นั้นผู้จะทรงคิดบัญชีกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ (มธ. 18:23-25) เรื่องพวกคนงานในสวนองุ่น (มธ. 20:1-16) เรื่องงานเลี้ยงสมรส (มธ. 22:1-14) และเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น (มธ. 25:1-13) คำอุปมาเหล่านี้ซึ่งมีการอ้างอิงอื่น ๆ ถึงอาณาจักรนั้นและกษัตริย์แสดงให้เห็นว่ามัทธิวเป็นหนังสือที่พูดถึงอาณาจักรนั้นมากเป็นพิเศษและว่ามัทธิวพูดถึงพระเยซูว่าทรงเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” โดยเฉพาะ มัทธิวจึงมีความสำคัญในการศึกษาเกี่ยวกับคำพยากรณ์ การเปิดเผยต่าง ๆ เกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคต คำอุปมาทั้งสิบเอ็ดเรื่องในมัทธิวซึ่งพระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคำอุปมาเกี่ยวกับ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ให้ภาพชัดเจนเกี่ยวกับวิถีของความเชื่อแบบคริสเตียนในยุคนี้และของสภาวะของโลกเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง

คำพยานของคำอุปมาเหล่านี้ทั้งหมดของพระเยซูก็คือว่า โลกจะแย่ลงเรื่อย ๆ ไม่ใช่ดีขึ้น ว่าไม่ใช่ทุกคนจะกลับใจเชื่อ ว่าจะมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี กระทั่งจนถึง “การสิ้นสุดของโลกนี้” จะมีปลาเลวอยู่ในอวนกับปลาดี เหล่าหญิงพรหมจารีโง่ซึ่งไม่มีน้ำมันเช่นเดียวกับพวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาที่มีน้ำมัน กระทั่งในตอนที่พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ (มธ. 25:1-13) จะมีคนมากมายที่ปฏิเสธคำเชิญของกษัตริย์นั้นให้มาร่วมงานสมรสของพระบุตรของพระองค์ และบางคนแม้กระทั่งในตอนนั้นที่จะพยายามเข้าไปโดยที่ไม่สวมเสื้องานสมรส (มธ. 22:1-14) ไม่มีการบอกเป็นนัยเลยถึงแนวคิดหลังพันปีนิยมที่ว่าโลกจะต้องดีขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งยุคพันปีแห่งความชอบธรรมและความสุขแบบสากลถูกนำเข้ามา ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำได้ ไม่แม้แต่ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ จะเปลี่ยนโลกชั่วในปัจจุบันให้เป็นโลกที่ชอบธรรมหรือเผ่าพันธุ์ของเหล่าผู้ปฏิเสธพระคริสต์ที่ได้ตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอดให้เป็นชั่วอายุที่บริสุทธิ์ได้ ผู้คนมากมายจะรับความรอดตลอดยุคปัจจุบันนี้ แต่เฉพาะการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ การพิพากษาและการทำลายคนชั่วเป็นอันมากและเหตุการณ์เหนือธรรมชาติอื่น ๆ เท่านั้นซึ่งจะเกิดขึ้นพร้อมกับมัน จะนำอาณาจักรของพระคริสต์ที่ทรงสัญญาไว้มานานและน่าปรารถนายิ่งนักนั้นเข้ามา

คำอุปมาเรื่องผู้หว่าน

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านถูกให้ไว้ในข้อ 3 ถึง 8 และถูกอธิบายในข้อ 18 ถึง 23 คำอุปมาเดียวกันนี้ถูกเล่าและถูกอธิบายในมาระโก 4:3-20 และในลูกา 8:5-15 ซึ่งมีเนื้อหาคล้ายกับตอนนี้ จงระวังให้ดีว่าคุณตีความ

ตามที่พระเยซูเองประทานให้ในที่นี้ จงสังเกตข้อเท็จจริงต่อไปนี้: “เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า” (ลูกา 8:11) ข่าวประเสริฐถูกนำเสนอว่าถูกประกาศแก่ผู้ฟังสี่ประเภท: (1) ผู้ฟังที่ไม่สนใจไม่แยแส ซึ่งข่าวประเสริฐนั้นไม่มีผลอะไรเลยต่อเขา เหมือนเมล็ดพืชที่ตกริมหนทางซึ่งพวกนกมาจิกไป ซาตานก็ชิงข่าวประเสริฐออกไปจากใจของพวกผู้ฟังที่ไม่เอาใจใส่และไม่แยแส (ข้อ 4, 19) (2) บางคนที่ดูเหมือนรับข่าวประเสริฐแต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ของใจ พระเยซูตรัสถึงบุคคลเช่นนั้นว่า “แต่เขาไม่มีรากในตัวเอง” (ข้อ 21) เมื่อการข่มเหงหรือความยากลำบากเกิดขึ้น คนที่ประกาศตัวแบบจอมปลอมเช่นนั้นก็สะดุดใจ แน่นอนว่านี่แสดงภาพผู้คนที่สนใจในศาสนา บางคนอาจอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียน แต่ไม่เคยเชื่อวางใจพระคริสต์ด้วยตัวเองอย่างแน่นอนเพื่อรับความรอด พวกเขาไม่มีรากในตัวเอง พวกเขาไม่รอด (ข้อ 5, 21) (3) เมล็ดที่ตกท่ามกลางต้นหนาม (ข้อ 7) เป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะและรับมันไว้ (ข้อ 22) ผู้คนเช่นนั้นเห็นได้ชัดว่ารับความรอดแล้ว แต่ชีวิตของพวกเขาไม่เกิดผลอันดีเพื่อเจ้านายองค์นั้น “ความกังวลแห่งโลกนี้และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาก็กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล” ผู้คนอาจรับความรอดแล้วจริง ๆ แต่ “ไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์” (ลูกา 8:14) 1 โครินธ์ 3:12-15 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนคนหนึ่งอาจรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ โดยที่การงานของเขาถูกเผาไหม้ไปเหมือนไม้ หญ้าแห้ง และฟาง คริสเตียนจำนวนมากที่เคยมีประโยชน์ต่อมาปล่อยให้ความกังวลของโลกนี้หรือการหลอกลวงของทรัพย์สมบัติ “รัดพระวจนะนั้นเสีย” จนพวกเขา “กลายเป็นผู้ที่ไร้ผล” (4) บางคนได้ยินพระวจนะ รับมันไว้เหมือนเมล็ดพืชที่ถูกหว่านในดินดีและสะอาดและเกิดผลบริบูรณ์ สามสิบเท่า หกสิบเท่า หรือร้อยเท่า

สองกรณีแรกดูเหมือนจะพูดถึงผู้คนที่ไม่รับความรอดและสองกรณีหลังกล่าวถึงคริสเตียนทั้งหลาย เราควรสังเกตว่าบางคนไม่รอดอย่างแน่นอนแม้จะเป็นมิตรต่อศาสนาและอาจอยู่ในคริสตจักรพอ ๆ กับคนอื่น ๆ ที่ไม่แยแสเลยต่อการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระคริสต์ ขณะที่ในอีกด้านเราต้องแน่ใจว่าบางคนรับความรอดแล้วอย่างแท้จริงผู้ซึ่งคำพยานแบบคริสเตียนของเขาถูกรัดด้วยวัชพืชแห่งการทำตามโลกและต้นหนามแห่งความโลภหรือการทำงานหนัก

ฉะนั้นขอให้นักเทศน์ทุกคนรับคำเตือนว่าไม่ใช่ทุกคนจะฟังคำเทศนาของเขา บางคนที่ดูเหมือนจะฟังก็ไม่เคยรับความรอดอย่างแท้จริงเลย บางคนที่รอดแล้วอย่างแท้จริงก็จะทำให้เขาใจสลายเพราะไม่เกิดผลใด ๆ ไปสู่ความบริบูรณ์เลย อย่างไรก็ตาม บางคนจะทำให้เขาประหลาดใจอย่างน่ายินดี ด้วยผล “ร้อยเท่า!”

ข้อ 9-17:

13:9 ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด”

13:10 และพวกสาวกมาและทูลพระองค์ว่า “ทำไมพระองค์ตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมา”

13:11 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์โปรดให้ท่านทั้งหลายทราบได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้ทราบ

13:12 ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้น และคนนั้นจะมีเหลือเฟือมากขึ้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่มีนั้น แม้แต่ซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา

13:13 เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นคำ

อุปมา เพราะว่าถึงพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และถึงพวกเขาได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และพวกเขาไม่เข้าใจ

13:14 และในคนเหล่านี้คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จจริง ซึ่งกล่าวว่า ‘พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง และจะไม่เข้าใจ และพวกเจ้าจะดูก็จริง และจะไม่รับรู้

13:15 เพราะว่าใจของชนชาตินี้หยาบหนา และหูของพวกเขาก็ตึง และตาของพวกเขา พวกเขาก็ปิดเสียแล้ว เกรงว่าในเวลาใดพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา และได้ยินด้วยหูของพวกเขา และจะเข้าใจด้วยใจของพวกเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย’

13:16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็ได้รับพร เพราะตาเหล่านั้นมองเห็น และหูของพวกท่านก็ได้รับพร เพราะหูเหล่านั้นได้ยิน

13:17 เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่เคยได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และอยากจะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่เคยได้ยินสิ่งเหล่านั้น

เหตุใดพระเยซูตรัสเป็นคำอุปมาต่าง ๆ

เราข้ามข้อพระคำเหล่านี้ไปเพื่อพิจารณาคำอธิบายเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องผู้หว่านนั้นที่พระผู้ช่วยให้รอดประทานให้ จงสังเกตว่าคำอุปมาเหล่านี้มีไว้เพื่อแสดงภาพหรือให้ภาพประกอบ “ข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์” (ข้อ 11) ฉะนั้นคงมีคนคิดว่าคำอุปมาเหล่านี้แสดงภาพการครอบครองจริง ๆ ในอนาคตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก แต่พวกมันไม่ได้ทำเช่นนั้นยกเว้นโดยบังเอิญ หลัก ๆ แล้วสิ่งเหล่านั้นที่ถูกให้ภาพประกอบในคำอุปมาเหล่านี้เกิดขึ้นในระหว่างยุคปัจจุบันนี้ พวกมันบอกเล่าเกี่ยวกับรูปแบบอันลึกลับในปัจจุบันของอาณาจักรที่ถูกเลื่อนออกไปนั้นและเหตุการณ์ทั้งหลายที่นำไปสู่อาณาจักรนั้น

สิ่งเหล่านี้เป็น “ข้อความลึกลับ” เพราะพวกมันไม่ได้ถูกเปิดเผยในภาคพันธสัญญาเดิม ตามที่คุณเห็นจากข้อ 17 ไม่มีศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเลยสักคนในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้เห็นล่วงหน้าถึงยุคปัจจุบัน หรือยุคคริสตจักร พวกเขาได้เห็นล่วงหน้าถึงการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่ช่วงเวลาที่อยู่ระหว่างการเสด็จมาทั้งสองนั้นพวกเขามองไม่เห็น มันไม่ถูกบอกไว้ล่วงหน้าในรายละเอียดใดเลยในภาคพันธสัญญาเดิม ไม่มีภาพที่ชัดเจนในภาคพันธสัญญาเดิมของสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ระหว่างการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น ยกเว้นว่าโยเอล 2:28 และที่ตามมาบอกล่วงหน้าถึงเพ็นเทคอสต์ ฉะนั้นภาคพันธสัญญาเดิมจึงไม่อธิบายวิถีของยุคปัจจุบันนี้ บทที่สิบสามของมัทธิวในบางแง่มุมเป็นภาพที่สำคัญที่สุดของแนวโน้มเหล่านั้นและวิถีและอวสานของยุคนี้ที่เรามีชีวิตอยู่

ตามที่คุณเห็นจากข้อ 11 และ 16 พระพรพิเศษประการหนึ่งถูกสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้นที่เข้าใจคำพยากรณ์ทั้งหลาย พวกยิวส่วนใหญ่ที่ได้ยินพระคริสต์ตรัสคำอุปมาเหล่านี้ไม่ได้เข้าใจคำอุปมาเหล่านี้ เหตุผลนั้นถูกอธิบายไว้ในข้อ 13 ถึง 15 พวกเขาหูตึงและตาบอดในฝ่ายวิญญาณเพราะใจของพวกเขาหยาบหนา พวกเขาจงใจปิดตาฝ่ายวิญญาณของตน ไม่อยากกลับใจเชื่อหรือรับการเปลี่ยนแปลง (ข้อ 15) คนเป็นอันมากไม่อยากเชื่อว่ายุคปัจจุบันนี้ต้องสิ้นสุดลงในความผิดหวังและความล้มเหลว ผู้คนส่วนใหญ่ชอบคิดถึงอารยธรรมของเราว่าเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่ ผู้คนชอบได้ยินว่าตนเป็นคนดีโดยธรรมชาติและว่าเรามีเคล็ดลับแห่งความสำเร็จ

ความดีงาม และความเจริญรุ่งเรืองอยู่ในตัวเราเอง

ผู้คนมีแนวคิดต่อต้านโดยธรรมชาติต่อความจริงของแนวคิดก่อนยุคพันปี พวกเขาไม่ชอบรู้สึกว่าระบบศาสนาของเรา โปรแกรมประจำนิกายและสถาบันและความเป็นผู้นำของเรา การศึกษาสมัยใหม่ อารยธรรม วิทยาศาสตร์ และการปกครองของเราล้วนถูกแช่งสาปด้วยโรคเรื้อนแห่งบาปและต้องล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง เห็นได้ชัดว่านี่เป็นเหตุผลที่ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่เชื่อพระคัมภีร์จะยอมรับความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำเหล่านี้ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงสัญญาพระพรพิเศษประการหนึ่งสำหรับคนเหล่านั้นที่ในความถ่อมใจยอมรับคำตัดสินของพระองค์เกี่ยวกับยุคนี้และเข้าใจบทเรียนฝ่ายวิญญาณเหล่านี้, “ข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์”, ตามที่พวกมันถูกเรียกในข้อ 11 จงเปรียบเทียบนี่กับวิวรณ์ 1:3 เช่นกัน เป็นการดีที่จะศึกษาค้นคว้าส่วนใดก็ตามของพระคัมภีร์ แต่มีพระพรพิเศษในการศึกษาค้นคว้าและการเข้าใจคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับอนาคต

ข้อ 24-30, 36-43:

13:24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งซึ่งได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของตน

13:25 แต่ขณะที่คนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นได้มา และหว่านข้าวละมานท่ามกลางข้าวสาลีนั้น และไปตามทางของเขา

13:26 แต่เมื่อต้นข้าวนั้นงอกขึ้น และออกรวงแล้ว จากนั้นบรรดาข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย

13:27 ดังนั้นพวกผู้รับใช้ของเจ้าของบ้านจึงมาและกล่าวแก่นายว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านเมล็ดพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แล้วนานั้นมีข้าวละมานจากที่ไหน’

13:28 นายกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ศัตรูคนหนึ่งได้กระทำสิ่งนี้’ พวกผู้รับใช้กล่าวแก่นายว่า ‘งั้นท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปและเก็บข้าวละมานเหล่านั้นไหม’

13:29 แต่นายกล่าวว่า ‘อย่าเลย เกรงว่าขณะที่พวกเจ้ากำลังเก็บข้าวละมานเหล่านั้น พวกเจ้าอาจจะถอนรากข้าวสาลีขึ้นมาพร้อมกับข้าวละมานด้วย

13:30 จงให้ทั้งคู่จำเริญขึ้นด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาแห่งการเกี่ยวนั้น เราจะกล่าวแก่บรรดาผู้เกี่ยวว่า “พวกเจ้าจงเก็บข้าวละมานเหล่านั้นก่อน และมัดพวกมันเป็นฟ่อนเพื่อเผาพวกมันเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีนั้นไว้ในยุ้งฉางของเรา”’”

****

13:36 แล้วพระเยซูจึงทรงส่งคนเป็นอันมากนั้นให้จากไป และเสด็จเข้าไปในบ้าน และพวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ โดยทูลว่า “ขอโปรดอธิบายคำอุปมาเรื่องข้าวละมานแห่งนานั้นแก่พวกข้าพระองค์”

13:37 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ที่หว่านเมล็ดพืชดีนั้นคือบุตรมนุษย์

13:38 นานั้นคือโลก เมล็ดพืชดีนั้นคือลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น แต่ข้าวละมานเหล่านั้นคือลูกหลานของมารร้าย

13:39 ศัตรูที่หว่านข้าวละมานเหล่านั้นคือพญามาร ฤดูเกี่ยวคือการสิ้นสุดของโลกนี้ และบรรดาผู้เกี่ยวนั้นคือพวกทูตสวรรค์

13:40 เหตุฉะนั้นบรรดาข้าวละมานถูกเก็บรวบรวมและถูกเผาเสียในไฟอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

13:41 บุตรมนุษย์จะส่งพวกทูตสวรรค์ของท่านออกไป และพวกทูตนั้นจะรวบรวมออกไปจากอาณาจักรของท่านทุกสิ่งที่ทำให้สะดุด และบรรดาคนซึ่งทำความชั่วช้า
13:42 และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
13:43 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนดวงอาทิตย์ในอาณาจักรแห่งพระบิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้นั้นฟังเถิด

คำอุปมาเรื่องข้าวละมาน

จงศึกษาค้นคว้าคำอุปมาเรื่องนี้ควบคู่กับคำอธิบายที่พระเยซูเองประทานให้ มันเป็นคำอุปมาเรื่องหนึ่งที่อธิบายยุคปัจจุบันนี้และการที่มันจะสิ้นสุดพร้อมกับการเริ่มต้นของอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้น พระเยซูทรงอธิบายรายละเอียดเหล่านั้นในข้อ 38 และ 39, “นานั้นคือโลก เมล็ดพืชดีนั้นคือลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น แต่ข้าวละมานเหล่านั้นคือลูกหลานของมารร้าย ศัตรูที่หว่านข้าวละมานเหล่านั้นคือพญามาร ฤดูเกี่ยวคือการสิ้นสุดของโลกนี้ และบรรดาผู้เกี่ยวนั้นคือพวกทูตสวรรค์” เรามีวิถีของยุคนี้ในแวบเดียว พญามารปลูกข้าวละมานของมัน, “ลูกหลานของมารร้าย” ในโลกขององค์พระผู้เป็นเจ้าในท่ามกลางเมล็ดพืชดี, “ลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น” แม้กระทั่งใน “การสิ้นสุดของโลกนี้” ทุ่งนานี้ก็จะมีข้าวละมานมากมาย มันไม่ใช่ภาพของโลกที่กลับใจเชื่อ ไม่มีความเป็นไปได้เลย ตามที่คำอุปมานี้กล่าว ที่คริสตจักรจะทำให้โลกในยุคนี้กลับใจเชื่อ

คำเรียก “การสิ้นสุดของโลกนี้” ซึ่งถูกใช้เช่นกันในมัทธิว 28:20 หมายถึงการสิ้นสุดของยุคนี้มากกว่านั่นคือ โลกและระบบทางการเมืองในปัจจุบันนี้ มันไม่ได้หมายถึงการสิ้นสุดของแผ่นดินโลกเอง นั่นคือดาวเคราะห์โลก พระคริสต์จะทรงมีอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกเดิมนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี การเสด็จมาของพระคริสต์จะไม่ทำลายผืนดิน แต่พระเยซูจะทรงทำลายรัฐบาลเหล่านั้นของโลกนี้ การสิ้นสุดของยุคนี้ไม่ใช่การรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชน เมื่อพระเยซูทรงเรียกเราขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อพบกับพระองค์ แต่ต่อมาหลังจากการฮันนีมูนของเราในสวรรค์และหนึ่งพันปีหลังจากพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกตามที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 19:11-21 จงเปรียบเทียบข้อ 41 และ 42 กับมัทธิว 24:27-31 ตรงนั้นข้อ 27 และ 30 แสดงภาพการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีพร้อมกับเหล่าพลโยธาทั้งสิ้นแห่งสวรรค์ โดยมาเพื่อสู้ศึกอารมาเกดโดนและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ ข้อ 28 ของมัทธิว 24 แสดงภาพการเข่นฆ่ากองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์พร้อมกับพวกนกแห่งท้องฟ้าที่กินซากศพของพวกเขาตามที่ถูกเล่าในวิวรณ์ 19:17-21 ข้อ 31 ของบทที่ 24 ของมัทธิวเล่าว่าพระคริสต์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไปในทุกส่วนของโลกเพื่อรวบรวมผู้ถูกเลือกสรรของพระองค์, พวกยิว, ผู้ซึ่งจะถูกกระจัดกระจายไปแล้วเพราะพวกเขาถูกข่มเหงในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น เราจึงเห็นว่า “บรรดาผู้เกี่ยวนั้นคือพวกทูตสวรรค์” ตามที่ข้อ 39 กล่าว ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมเหล่าคนชั่วที่ยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกและโยนพวกเขาลงนรก (ข้อ 41, 42) ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมพวกยิวเหล่านั้นเข้าด้วยกันเพื่อเข้าในอาณาจักรของพวกเขาเช่นกัน (มธ. 24:31)

ในการเชื่อมโยงนี้ อ่านมัทธิว 25:31-46 ซึ่งเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกัน ตามที่การศึกษาค้นคว้าจะแสดงให้เห็นต่อไป ในบทที่ 25 ข้อ 31 บอกเล่าเกี่ยวกับการเสด็จมาของบุตรมนุษย์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์

ของพระองค์เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก (จำไว้ว่านี่คือหลังจากการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนและหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น) ผู้คนของประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกรวบรวมกันมาต่อพระพักตร์พระองค์ (มธ. 25:32) จะถูกรวบรวมกันมาโดยทูตสวรรค์เหล่านั้น เราคิดเช่นนั้น อาณาจักรที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 25:34 เป็นอาณาจักรเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 13:41, 43 และการลงโทษในมัทธิว 25:46 ก็เป็นอันเดียวกันกับของมัทธิว 13:42 คุณควรตั้งใจศึกษาค้นคว้าข้อพระคำหลายตอนเหล่านี้ร่วมกัน คำอุปมาเรื่องอวนในข้อ 47 ถึง 50 เล่าเรื่องราวเดียวกันและควรถูกศึกษาค้นคว้าโดยคิดถึงเรื่องนี้

การพิจารณาข้อ 41 และ 43 จะแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี้จะอยู่บนแผ่นดินโลก ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะ “รวบรวมออกไปจากอาณาจักรของท่าน” พวกคนที่ไม่รอด จากนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงออกไปในอาณาจักรนั้นโดยไม่ถูกเคลื่อนย้ายเลย นั่นบ่งชี้ว่าอาณาจักรนั้นต้องอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูจะทรงพิพากษาประชาชาติเหล่านั้นและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์เอง

ข้อ 31-32:

13:31 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย โดยกล่าวว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไป และหว่านในนาของตน
13:32 ซึ่งที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่อเมล็ดนั้นงอกขึ้นแล้ว มันก็มีขนาดใหญ่โตที่สุดท่ามกลางผักทั้งหลาย และกลายเป็นต้นไม้ จนพวกนกแห่งฟ้าอากาศมา และอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้”

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด

นี่เป็นอีกภาพหนึ่งของวิถีของยุคนี้ และมันไม่ใช่ภาพที่ดี คำอุปมาเรื่องอื่น ๆ ที่เหลือบอกเล่าเกี่ยวกับข้าวละมานในท่ามกลางข้าวสาลี ปลาเลวกับปลาดี เมล็ดพืชส่วนใหญ่ของผู้หว่านเสียเปล่าไป ฯลฯ คำอุปมาเหล่านั้นไม่แสดงภาพอาณาจักรของพระคริสต์ที่กำลังเติบโต ขยายตัว และพัฒนาจากตัวมันเองและยึดครองโลก คำอุปมาเรื่องนี้มักถูกตีความให้แสดงการเติบโตที่ยิ่งใหญ่และเป็นสุขของอาณาจักรนั้นในระหว่างยุคนี้ แต่เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ใช่เจตนาของพระผู้ช่วยให้รอด

ผมคิดว่านี่เป็นความหมายของคำอุปมาเรื่องนี้ ในสมัยพระคัมภีร์คริสตจักรเหล่านั้นได้เริ่มต้นโดยการแค่หว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐ การเทศนา การสั่งสอน และในการทำงานแบบส่วนตัว พวกเขาไปทุกแห่งหนเพื่อทำให้ผู้คนรับความรอด นั่นคือหัวใจและแก่นแท้ของความเชื่อแบบคริสเตียนตามภาคพันธสัญญาใหม่ แต่เมื่อยุคชั่วนี้วัฒนาต่อไป การเน้นหนักก็เปลี่ยนจากการหว่านเมล็ดพืชไปเป็นการปลูกต้นไม้ แทนที่จะหว่านข่าวประเสริฐ ผู้คนตอนนี้ใส่ใจเกี่ยวกับการสร้างองค์กร สถาบัน และโปรแกรมประจำนิกาย การเติบโตของนิกายโรมันคาทอลิกเป็นตัวอย่างดีที่สุดของเรื่องนั้น ระบบอันยิ่งใหญ่ของลำดับสงฆ์เหล่านั้นซึ่งตอนนี้ถูกคิดว่าเป็นตัวแทนของความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ได้ปรากฏเลยในภาคพันธสัญญาใหม่ การใช้อำนาจแบบเจ้านายประจำนิกายเหนือเหล่านักเทศน์และคริสตจักรทั้งหลาย การเน้นหนักเรื่องการศึกษาแทนที่การประกาศข่าวประเสริฐและเน้นเรื่องการกำหนดทิศทางโดยเหล่าพระสันตะปาปา บิชอป เลขานุการประจำนิกาย ฯลฯ

แทนที่การกำหนดทิศทางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เน้นเรื่องการสร้างอุปนิสัยแทนที่การบังเกิดใหม่-ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนถูกแสดงภาพโดยการเติบโตของต้นไม้ต้นหนึ่ง และจงสังเกตพวกนกซึ่งมาเกาะอยู่ตามกิ่งก้านเหล่านั้น (ข้อ 32) พวกมันอาจมีความหมายเดียวกันกับพวกนกในข้อ 4 มารร้ายนั้นชิงเอาเมล็ดพืชนั้นออกไปจากใจของผู้คนและเช่นเดียวกันซาตานนำแนวคิดสมัยใหม่นิยมและความชั่วเข้ามาในระบบนิกายที่ใหญ่โตใด ๆ

ภาพหนึ่งของระบบนิกายที่ใหญ่โตในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้นถูกให้ไว้ ผมคิดว่าในวิวรณ์บทที่ 17 ดูเหมือนมันเป็นภาพของนิกายโรมันคาทอลิกที่มาสู่ผลท้ายสุดและสูงสุดของมัน น่าจะพร้อมกับนิกายอื่น ๆ ที่มาเข้าร่วมด้วยหลังจากที่พวกวิสุทธิชนถูกเรียกออกไปจากโลกแล้ว จากนั้นในบทที่ 18 จงอ่านข้อ 2 ที่ระบบชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้ซึ่งจะโผล่หัวขึ้นในกรุงโรมเมื่อถึงเวลานั้นถูกทูตสวรรค์นั้นแช่งสาปโดยกล่าวว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว และกลายเป็นที่อยู่อาศัยของพวกผีปีศาจ และเป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกตน และเป็นกรงของนกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” ระบบทางศาสนาที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่นั้นถูกแสดงภาพโดยต้นไม้นั้นในมัทธิว 13:32 ผมเชื่อเช่นนั้น และแนวคิดสมัยใหม่นิยมและหลักคำสอนเทียมเท็จและการทำตามโลก ความเย่อหยิ่งแบบมนุษย์และวิธีการต่าง ๆ ฝ่ายเนื้อหนังที่เลี่ยงไม่ได้ที่จะมาพร้อมกับระบบเช่นนั้น ล้วนถูกแสดงภาพโดยพวกนกซึ่งมาเกาะอยู่ตามกิ่งก้านของต้นไม้นั้น แนวคิดเน้นรากฐาน ในการต่อสู้ของมันกับแนวคิดสมัยใหม่นิยม ต้องต่อสู้กับต้นไม้เหล่านั้นที่ให้ที่พักพิงแก่พวกนกที่ชั่วร้ายเหมือนกับที่มันต่อสู้กับนกเหล่านั้น จงศึกษาเรื่องนี้ด้วยตั้งใจอธิษฐานมาก ๆ พระวิญญาณทรงแตะต้องใจคุณไหมว่านี่เป็นการตีความที่ถูกต้องของคำอุปมาเรื่องนี้?

จำไว้ว่ามากกว่าหนึ่งหนในพระคัมภีร์ ระบบอารยธรรมหรือการปกครองแบบมนุษย์ถูกแสดงภาพโดยต้นไม้ต้นหนึ่ง ดู ดานิเอล 4:20, 22

ข้อ 33:

13:33 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามา และซ่อนไว้ในแป้งบดสามถัง จนแป้งบดนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

คำอุปมาเรื่องเชื้อ

เช่นเคยคำอุปมานี้ต้องสอดคล้องกับคำอุปมาเรื่องอื่น ๆ ที่เหลือในการแสดงภาพวิถีชั่วร้ายของยุคอันชั่วร้ายนี้ เชื้อในที่นี้ซึ่งค่อย ๆ ทำให้แป้งบดทั้งก้อนฟูขึ้นไม่ได้แสดงภาพข่าวประเสริฐที่พิชิตโลกจนกระทั่งทั้งโลกถูกทำให้เป็นคริสเตียน เชื้อในพระคัมภีร์ไม่ได้แสดงภาพสิ่งที่ดีแต่สิ่งที่ชั่วร้าย ขนมปังซึ่งถูกปรุงให้ทูตสวรรค์เหล่านั้นแม้กระทั่งในเมืองโสโดมเป็นขนมปังไร้เชื้อ (ปฐก. 19:3) ขนมปังที่รับประทานกับลูกแกะปัสกาและในเทศกาลเลี้ยงเจ็ดวันนั้นที่ตามมาต้องเป็นขนมปังไร้เชื้อเนื่องจากมันแสดงภาพพระเยซู พระองค์ผู้ไร้บาปของเรา (อพย. 12:8, 15) ขนมปังที่ถวายเป็นเครื่องบูชาที่แสดงภาพพระเยซูเครื่องบูชาของเราต้องเป็นขนมปังไร้เชื้อ (ลนต. 2:4, 5) พระเยซูทรงบัญชาพวกสาวกว่า “จงเอาใจใส่และระวังเชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” (มธ. 16:6-12; มก. 8:15) ฉะนั้นข้อพระคำใน 1 โครินธ์ 5:6-8 จึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคริสเตียนควรเป็นผู้ที่ไร้เชื้อ บาปของสมาชิกคริสตจักรคนใดที่ยังไม่ถูกตัดจากการร่วมสามัคคีธรรมก็อาจนำผู้อื่นให้หลงเจิ่น

ไปได้ และฉะนั้น “เชื้อนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูขึ้นทั้งก้อน” พวกเขาได้รับคำบัญชาให้ชำระเชื้อนั้นออกไปเสีย เพื่อจะเป็นแป้งก้อนใหม่ที่ไร้เชื้อ จงสังเกตให้ดีว่าเชื้อถูกกล่าวว่าเป็นตัวแทนของ “การคิดปองร้ายและความชั่วช้า” (1 คร. 5:8) ดังนั้นเห็นได้ชัดว่าเชื้อในมัทธิว 13:33 ไม่ได้แสดงภาพข่าวประเสริฐ ตรงกันข้ามพระเยซูทรงให้ภาพประกอบยุคนี้ว่ามีลักษณะเฉพาะตัวเป็นการแพร่กระจายอย่างช้า ๆ ของความชั่วและหลักคำสอนเท็จจนกระทั่งทั้งโลกจะถูกมันทำให้แปดเปื้อนไป พร้อมกับแนวคิดสมัยใหม่นิยมในแทบทุกนิกาย การทำตามโลกในคริสตจักรทั้งหลาย การรักเงินและความเย่อหยิ่งและความไม่เชื่อบนธรรมาสน์ เราเห็นผลลัพธ์เหล่านั้นของเชื้อที่แพร่กระจายไป

มันมีนัยสำคัญเช่นกันว่าผู้หญิงถูกใช้ในที่นี้ในการแสดงภาพการแพร่กระจายของหลักคำสอนเท็จและความชั่ว เป็นไปได้ไหมที่มันหมายถึงการที่พวกผู้หญิงมีส่วนในการก่อตั้งศาสนาเทียมเท็จอย่าง คริสเตียนวิทยาศาสตร์ การทรงเจ้าเข้าผี และการถือแนวคิดเฟมินิสต์ของคริสตจักรสมัยใหม่? ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “ผู้หญิง ในความหมายด้านจริยธรรมที่ไม่ดี เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงบางสิ่งที่ผิดที่ผิดทางอยู่เสมอในทางศาสนา” และขอให้เราดูที่วิวรณ์ 2:20 และวิวรณ์ 17:1-6

ข้อ 34, 35:

13:34 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูได้ตรัสกับคนเป็นอันมากเป็นคำอุปมาต่าง ๆ และนอกจากคำอุปมาพระองค์มิได้ตรัสกับพวกเขาเลย

13:35 เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น ซึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะอ้าปากของข้าพเจ้าโดยกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวสิ่งทั้งหลายซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก’

วิถีของยุคนี้ถูกเปิดเผย
เป็นครั้งแรก

จงสังเกตว่านี่เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของโลกที่วิถีของยุคคริสตจักรในปัจจุบันนี้ได้ถูกเปิดเผย พระเยซูตรัสสิ่งต่าง ๆ ที่ “ปิดซ่อนไว้ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (ข้อ 35) ฉะนั้นจงดูความสำคัญของบทที่ 13 นี้ของมัทธิว

ข้อ 44-46:

13:44 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา ซึ่งเมื่อชายคนหนึ่งได้พบแล้ว เขาก็ซ่อนเสียอีก และเพราะความปีติยินดีจึงไปและขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ และซื้อทุ่งนานั้น

13:45 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าคนหนึ่งที่แสวงหาบรรดาไข่มุกอย่างดี

13:46 ผู้ซึ่งเมื่อเขาได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มีราคามาก ก็ไปและขายสิ่งสารพัดซึ่งเขามีอยู่ และซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาแฝด: ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้และ ไข่มุกราคามาก

คุณน่าจะสังเกตเห็นแล้วว่าคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน (ข้อ 24-30) และเรื่องอวน (ข้อ 47-50) มีความคล้ายกันมาก ๆ โดยแสดงภาพการแยกออกระหว่างผู้ที่รอดกับผู้ที่หลงหายซึ่งจะยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกเมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์เพื่อจะครอบครอง ทั้งสองเรื่องแสดงภาพอาณาจักรนั้นที่ถูกเริ่มต้นและผู้คนที่หลงหาย (ข้าวละมานและปลาที่ไม่ดี) ถูกทำลาย คุณสังเกตเห็นแล้วเช่นกันว่าคำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด (ข้อ 31, 32) และเรื่องเชื้อ (ข้อ 33) เป็นคำอุปมาแฝดที่มีคำสอนคล้ายกันมาก ฉะนั้นคำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนาและเรื่องไข่มุกราคามากจึงเป็นคำอุปมาแฝดที่เห็นได้ชัดว่ามีความหมายเดียวกัน การจับคู่กันของคำอุปมาหกเรื่องนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นแบบตั้งใจ

คำอุปมาแรกในบทนี้เรื่องผู้หว่านเป็นคำอุปมาชนิดที่แตกต่างซึ่งเกริ่นนำคำถามทั้งหมดนั้นโดยเฉพาะจากมุมมองของผู้ชนะจิตวิญญาณ ในคำอุปมานั้นพระเยซูกำลังสอนเหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณ (โดยเฉพาะพวกอัครทูต) เกี่ยวกับปฏิกิริยาที่มีต่อข่าวประเสริฐซึ่งพวกเขาควรคาดหมายไว้ บางคนจะไม่แยแสเลยสักนิด; บางคนจะสนใจ แต่ไม่รับความรอด; บางคนจะรับความรอดแต่ไม่เกิดผล; บางคนจะรับความรอดและเกิดผลมาก

คำอุปมาทั้งเจ็ดเรื่องรวมกันให้ภาพอันสมบูรณ์ของวิถีของยุคนี้ หกเรื่องสุดท้ายโดยเฉพาะ (หกเป็นเลขของมนุษย์) บอกเล่าเรื่องราวอันสอดคล้องเกี่ยวกับความเสื่อมทรามของอารยธรรมและการทำให้เสียและการบิดเบือนข่าวประเสริฐ การปนกันของสิ่งเลวกับสิ่งดี จำไว้ว่าโลกอยากได้พวกที่ปนเก่ง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากได้พวกที่แยกออกเก่ง (2 คร. 6:14-18)

คำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา (ข้อ 44) ถูกตีความผิดบ่อย ขุมทรัพย์นั้นไม่ใช่พระคริสต์ พระคริสต์ไม่ทรงถูกซ่อนไว้ ผู้คนไม่ซื้อพระองค์ และหากพวกเขาพบพระองค์ พวกเขาก็ไม่เอาพระองค์ไปซ่อนอีก และพระคริสต์ไม่ทรงเป็นไข่มุกราคามากด้วย และผู้คนไม่ขายสิ่งสารพัดที่ตนมีเพื่อจะได้พบพระองค์ ผู้คนไม่รับความรอดโดยการประพฤติ หรือกระทั่งโดยการเสียสละ แต่โดยความเชื่อในพระคริสต์เพียงเท่านั้น หมายเหตุของสโกฟิลด์เกี่ยวกับคำอุปมาเหล่านี้มีประโยชน์มาก ๆ ดร. สโกฟิลด์คิดว่าขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนาคือชนชาติอิสราเอลและไข่มุกราคามากนั้นคือคริสตจักร พระกายและเจ้าสาวของพระคริสต์ ซึ่งรวมทุกคนที่รอดไว้แล้ว

ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าไข่มุกราคามากนั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่รอดแล้วทั้งหมด ซึ่งพระคริสต์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว พระเยซูได้ทรงสละทิ้งทุกสิ่งที่พระองค์เคยมี ความมั่งคั่ง สง่าราศี เกียรติยศ การร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา สวรรค์ทั้งหมด การปรบมือยกย่องของเหล่าทูตสวรรค์และสถานที่อันเป็นสิทธิ์โดยชอบของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างและองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ทรงถ่อมพระองค์ลงเพื่อจะรับสภาพของผู้รับใช้ไว้บนพระองค์เอง สภาพของเนื้อหนังที่ผิดบาป ในความยากจน ความอับอาย ความเศร้าโศก และความเกลียดชัง การทดลองและการทนทุกข์เพื่อที่จะชนะเราไป เรามีค่าประเสริฐจริง ๆ ในสายพระเนตรของพระองค์! เราเป็นไข่มุกราคามากนั้นที่พระเยซูได้ทรงซื้อด้วยราคาอันแสนแพงแห่งการทนทุกข์และพระโลหิตของพระองค์เอง ผม

เห็นว่าขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนั้นมีความหมายเดียวกัน พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าว่าใครจะรับความรอดและทรงรักเรามากพอที่จะซื้อเราด้วยราคาอันแสนแพง พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก (1 ยอห์น 2:2) แม้พระองค์ทรงทราบว่าคนทั้งโลกจะไม่ยอมรับความรอดก็ตาม พระองค์ทรงจ่ายค่าทุ่งนานั้นทั้งหมดแล้ว นั่นคือ ผู้คนทั้งโลก เพื่อที่จะได้ขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้นั้น คนเหล่านั้นที่จะรับความรอด เพราะค่อนข้างเห็นต่างจาก ดร. สโกฟิลด์ ผมจึงขอเลือกการตีความที่ว่าขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้นั้น เช่นเดียวกับไข่มุกราคามากนั้น เป็นตัวแทนของจิตวิญญาณทั้งหลายที่จะรับความรอดโดยพระโลหิตของพระคริสต์

ข้อพระคำเหล่านี้มีค่ายิ่งนัก “ดูเถิด พระบิดาโปรดประทานความรักเช่นไรแก่พวกเรา”! (1 ยอห์น 3:1)

ข้อ 47-52:

13:47 อีกครั้ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนอันหนึ่งที่ถูกโยนลงไปในทะเล และรวบรวมทุกชนิด

13:48 ซึ่งเมื่ออวนนั้นเต็มแล้ว พวกเขาก็ลากขึ้นฝั่งและนั่งลง และรวบรวมอันที่ดีใส่ในภาชนะทั้งหลาย แต่ทิ้งอันที่เลวนั้นไปเสีย

13:49 ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น พวกทูตสวรรค์จะออกมา และแยกคนชั่วออกจากท่ามกลางคนชอบธรรม

13:50 และจะทิ้งพวกเขาลงในเตาไฟ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

13:51 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจบรรดาสิ่งเหล่านี้แล้วหรือ” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “เข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า”

13:52 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะฉะนั้นธรรมาจารย์ทุกคนซึ่งได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนผู้หนึ่งที่เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งนำออกมาจากคลังของตนทั้งบรรดาของใหม่และของเก่า”

คำอุปมาเรื่องอวน

ในคำอุปมาเรื่องนี้ เช่นเดียวกับเรื่องข้าวละมาน วลี “การสิ้นสุดของโลกนี้” หมายถึงการสิ้นสุดของยุคนี้หรือสมัยประทานนี้ ยุคนี้ถูกเรียกในพระคัมภีร์ว่า “เวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้น” (ลูกา 21:24) เพราะว่าพวกคนต่างชาติจะมีบทบาทสำคัญพร้อมกับหอบาเบลแห่งความสับสนของมนุษย์ในเรื่องสงครามและความวุ่นวายและบาปจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาและรื้อฟื้นพระที่นั่งของพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็ม เวลาของพวกคนต่างชาติได้เริ่มต้นขึ้นแล้วพร้อมกับเนบูคัดเนสซาร์ ในความหมายที่จำกัดเฉพาะมากกว่า คำอุปมานี้กำลังพูดถึงยุคคริสตจักร แต่การสิ้นสุดของยุคนี้จะมา ไม่ใช่เมื่อเหล่าวิสุทธิชนถูกรับขึ้นไป แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาทำลายอาณาจักรทั้งหลายของโลกนี้และก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์เองเมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้น จงเปรียบเทียบคำอุปมานี้กับคำอุปมาเรื่องข้าวละมานในข้อ 24 ถึง 30 และคุณจะเห็นว่าความหมายนั้นเกือบจะเหมือนกัน เมื่อสิ้นสุดยุคนี้ โลกนี้จะยังมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลีและปลาเลวไม่ใช่แค่ในทะเล แต่ในอวนนั้นกับปลาดี เราถูกเตือนความจำอีกว่าเหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้เกี่ยวที่จะ “แยกคนชั่วออกจากท่ามกลางคนชอบธรรม” ข้อ 50, เช่นเดียวกับข้อ 42, บอกว่านรกเป็นเตาไฟแห่งหนึ่งจริง ๆ

จงสังเกตคำสั่งสำหรับเหล่านักเทศน์และอาจารย์ในข้อ 52 คนเหล่านั้นที่เข้าใจคำอุปมาเหล่านี้เกี่ยวกับ

อาณาจักรแห่งสวรรค์และวิถีของยุคนี้และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคตที่ถูกพยากรณ์ไว้แล้วอย่างชัดเจน ก็เทศนาเกี่ยวกับอดีต นั่นคือ “ของเก่า” อย่างเดียวไม่ได้ แต่ต้องเทศนาเกี่ยวกับอนาคต คือ “ของใหม่” ด้วย คนที่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์และวิถีของยุคนี้ที่นำไปสู่มัน ข้อความลึกลับทั้งหลายเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ก็ไม่พร้อมที่จะเทศนาครึ่งหนึ่งของพระคัมภีร์ ฉะนั้น จงระวังให้ดีและ “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง”

ข้อ 53-58:

13:53 และต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น
13:54 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านเมืองของพระองค์เองแล้ว พระองค์ก็สั่งสอนคนทั้งหลายในธรรมศาลาของพวกเขา จนถึงขนาดที่คนเหล่านั้นประหลาดใจ และกล่าวว่า “คนนี้มีสติปัญญานี้และการอิทธิฤทธิ์เหล่านี้มาจากไหน
13:55 คนนี้เป็นลูกของช่างไม้นั้นมิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และพวกน้องชายของเขาคือ ยากอบ และโยเสส และซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ
13:56 และพวกน้องสาวของเขา พวกเธอทุกคนก็อยู่กับพวกเรามิใช่หรือ แล้วคนนี้ได้สิ่งทั้งสิ้นเหล่านี้มาจากไหน”
13:57 และพวกเขาจึงหมางใจในพระองค์ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ศาสดาพยากรณ์ย่อมไม่ปราศจากเกียรติยศ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตนเองและในครัวเรือนของตนเอง”
13:58 และพระองค์มิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา

เหล่าเพื่อนบ้านของพระเยซูไม่เชื่อ
และไม่พอใจ

“บ้านเมืองของพระองค์เอง” (ข้อ 54, 57) น่าจะหมายถึงเมืองนาซาเร็ธและชุมชนเล็ก ๆ ที่พระองค์ทรงเติบโตขึ้นมา พวกเขารู้จักชื่อและกิจการงานของโยเซฟ และมารดาและพวกน้อง ๆ ของพระเยซู

จงสังเกต “พวกน้องชายของเขา” ในข้อ 55 ชื่อของพวกเขาถูกให้ไว้ พวกเขาถูกกล่าวถึงหลายหนเลย เห็นได้ชัดว่าพวกเขาไม่ได้กลับใจเชื่อก่อนการตรึงกางเขนนั้น (ยอห์น 7:5) อย่างไรก็ตาม พวกเขาเป็นคริสเตียนหลังจากการคืนพระชนม์นั้น และอาจกลับใจเชื่อเมื่อพวกเขารับฟังข่าวสารเรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว (มธ. 28:10) พวกน้อง ๆ ของพระเยซูอยู่ในหมู่หนึ่งร้อยยี่สิบคนนั้นที่รอคอยและอธิษฐานจนถึงเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) ยากอบ หนึ่งในพวกน้องชายของพระองค์ เขียนหนังสือยากอบ (ยากอบ 1:1) และถูกกล่าวถึงในกาลาเทีย 1:19 ว่าเป็นอัครทูตระดับผู้นำคนหนึ่ง จำไว้ว่ายากอบ พี่ชายของยอห์น ตายไปแล้ว (กิจการ 12:2) ยูดาส ผู้เขียนหนังสือยูดาส อาจเป็นน้องชายอีกคนของพระเยซู (ยูดาส 1) บางคนเชื่อ โดยเฉพาะพวกคาทอลิก ว่านางมารีย์เป็นหญิงพรหมจารีเสมอไป ไม่เคยเป็นภรรยาของโยเซฟเลย และไม่มีบุตรคนอื่น ๆ อีก พวกเขาเชื่อว่า “น้อง ๆ” เหล่านี้เป็นเพียงลูกพี่ลูกน้องของพระเยซู แต่นั่นดูเหมือนไม่ใช่ความหมายของข้อ 55 และ 56 ตรงนี้ นอกจากนี้ พระเยซูก็ทรงเป็นเพียง “บุตรชายหัวปี” (มธ. 1:25) และหลังจากนั้นมารีย์ก็เป็น

ภรรยาของโยเซฟจริง ๆ ฉะนั้นเพลงสดุดี 69:8 จึงแสดงภาพพระเยซูอย่างชัดเจนว่าทรงเป็น “คนแปลกหน้าต่อพี่น้องของข้าพระองค์ และเป็นคนต่างชาติต่อบุตรทั้งหลายแห่งมารดาของข้าพระองค์” ซึ่งคงต้องหมายความว่านางมารีย์เป็นมารดาของคนอื่น ๆ เหล่านี้ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้จริง ๆ และพวกเขาจึงเป็นน้อง ๆ ร่วมมารดาของพระเยซู นางมารีย์ไม่ใช่สตรีที่เหนือธรรมชาติ นางเป็นเพียงหญิงที่ดีคนหนึ่งที่ถูกเลือกให้เป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอด นางเป็นหญิงพรหมจารีจนกระทั่งพระผู้ช่วยให้รอดได้ประสูติ และหลังจากนั้นนางก็เป็นภรรยาของโยเซฟและเป็นมารดาของลูกคนอื่น ๆ

จงเปรียบเทียบข้อ 57, 58 กับมาระโก 6:1-6 และกับลูกา 4:16-30 ซึ่งให้รายละเอียดมากขึ้นเยอะ และแสดงให้เห็นว่าพวกเขาถึงขั้นพยายามฆ่าพระเยซูเลย มาระโกกล่าวว่า “พระองค์จะกระทำการอิทธิฤทธิ์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่พระองค์ได้วางพระหัตถ์ของพระองค์บนคนเจ็บป่วยบางคน และรักษาพวกเขาให้หาย” (มาระโก 6:5) ขณะที่ตรงนี้เราถูกบอกว่า “พระองค์มิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกเขา” ความไม่เชื่อของมนุษย์สามารถฉุดรั้งกระทั่งพระหัตถ์ของพระเจ้า! “สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ” (มาระโก 9:23) แต่บางครั้งความไม่เชื่อของเราก็ฉุดรั้งกระทั่งการกระทำกิจของพระคริสต์ พระเจ้าทรงกระทำกิจได้ในเขตแดนแห่งความเชื่อ ทรงปีติยินดีที่จะกระทำเช่นนั้น และทรงให้พระองค์เองได้รับเกียรติในการทำเช่นนั้น พระเจ้าไม่สามารถ (โดยที่ไม่ทำผิดและไม่ให้พระองค์เองได้รับเกียรติ) กระทำกิจได้มากนักในเขตแดนแห่งความไม่เชื่อและความเห็นแก่ตัว จงเชื่อเถิด และจงยอมให้พระเยซูกระทำการอิทธิฤทธิ์ทั้งหลาย!

มัทธิว 14

ข้อ 1-14:

14:1 ในเวลานั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินถึงชื่อเสียงของพระเยซู
14:2 และกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า “ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และเหตุฉะนั้นบรรดาการอิทธิฤทธิ์จึงได้แสดงพวกมันเองออกมาในตัวท่าน”
14:3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์น และมัดเขาไว้ และขังเขาไว้ในคุก เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน
14:4 เพราะยอห์นได้กล่าวแก่ท่านว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่ท่านจะรับนางมาเป็นภรรยา”
14:5 และเมื่อเฮโรดอยากจะประหารชีวิตของยอห์น ท่านก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
14:6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวของนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเฮโรดก็ชอบใจ
14:7 ดังนั้นเฮโรดจึงสัญญาโดยคำปฏิญาณว่า จะให้เธอสิ่งใดก็ตามที่เธอจะขอนั้น
14:8 และเธอ ซึ่งถูกยุยงโดยมารดาของเธอ ก็ทูลว่า “ขอศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่”
14:9 และกษัตริย์ก็เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตามเพราะเห็นแก่คำปฏิญาณนั้น และเพราะเห็นแก่คนทั้งหลายซึ่งเอนกายลงรับประทานอาหารด้วยกันกับท่าน ท่านจึงออกคำสั่งให้เอาศีรษะของยอห์นมาให้แก่เธอ
14:10 และท่านก็ส่งไป และตัดศีรษะของยอห์นในคุก
14:11 และศีรษะของยอห์นถูกนำใส่ถาดมา และมอบให้แก่หญิงสาวนั้น และเธอก็เอาศีรษะของยอห์นไปให้มารดาของเธอ
14:12 และพวกสาวกของยอห์นมา และรับเอาศพไป และฝังศพไว้ และไปและทูลพระเยซู
14:13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเรื่องนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่นโดยลงเรือ ไปยังถิ่นทุรกันดารแต่ลำพังพระองค์ และเมื่อประชาชนได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว พวกเขาก็ออกจากนครต่าง ๆ เดินตามพระองค์ไป
14:14 และพระเยซูเสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมาก และทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา และพระองค์ทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย

เฮโรดฆ่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

จงเปรียบเทียบนี่กับมาระโก 6:14-29 และลูกา 9:7-9 “เฮโรดเจ้าเมือง” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ในข้อ 1 ต้องไม่ถูกสับสนกับเฮโรดมหาราชซึ่งเคยเป็นผู้ครอบครองในแคว้นยูเดียตอนที่พระคริสต์ประสูติ (มธ. 2:1) กษัตริย์เฮโรดองค์นั้นตายหลังจากนั้นไม่นาน (มธ. 2:15) พระกุมารเยซูไม่ได้ถูกพากลับมาจากอียิปต์จนกระทั่งเฮโรดมหาราชสิ้นชีพ อาร์เคลาอัส บุตรของเฮโรดมหาราช “ได้ครอบครองในแคว้นยูเดียแทนเฮโรดบิดาของท่าน” (มธ. 2:22) เฮโรดเจ้าเมืองผู้นี้ก็เป็นบุตรคนหนึ่งของเฮโรดมหาราชเช่นกัน แต่เขาครอบครองในแคว้นกาลิลีแทนที่ในแคว้นยูเดีย นี่ถูกแสดงให้เห็นชัดเจนจากลูกา 23:6-8 ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำงานรับใช้ของเขาต่อไป เราคิดเช่นนั้น ขึ้นไปถึงแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแคว้นกาลิลีและที่นั่นมาเผชิญหน้ากับเฮโรดและประณาม

บาปของเขา โจเซฟัสกล่าวว่าเฮโรดสั่งจำคุกยอห์นที่มาคาเอรัส ทิศตะวันออกของทะเลตาย เทศกาลเลี้ยงนั้นน่าจะมีขึ้นในเมืองทิเบเรียสในแคว้นกาลิลี ไม่ไกลจากปลายด้านทิศใต้ของทะเลกาลิลี ในที่นี้เฮโรดเจ้าเมืองมีพระราชวังของตน

เมื่อจากนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาส่งพวกผู้สื่อสารไปหาพระเยซู (มธ. 11:2, 3) ยอห์นก็อยู่ในคุกที่ปราสาทของเฮโรดที่เมืองมาคาเอรัส จำไว้ว่างานรับใช้ปวงชนของพระเยซูเรื่อยมาจนถึงเวลานี้ล้วนเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลีทั้งหมด เมื่อกิตติศัพท์ของพระเยซูลือไปถึงหูเฮโรด จิตสำนึกของเขาก็ถูกปลุกเร้า กลัวว่าพระเยซูเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่เป็นขึ้นจากตาย จากมาระโก 6:20 เราพบว่าเฮโรดกลัวยอห์น “โดยทราบว่าท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์” เมื่อเขาได้ยินยอห์นเทศนา “เฮโรดก็ปฏิบัติตามหลายสิ่ง” เห็นได้ชัดว่าถูกปลุกเร้าโดยคำสอนด้านศีลธรรมของยอห์นและกลัวคำประณามของเขา ผู้ใดที่ถูกปลุกเร้าโดยคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่และไม่ใส่ใจฟังมันจะเผชิญหน้ากับจิตสำนึกที่คอยกล่าวหาหลายต่อหลายครั้ง เหมือนที่เฮโรดได้เผชิญ

เหล่านักเทศน์ควรใส่ใจแบบอย่างของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในการประณามบาปด้วยใจกล้า เราไม่ทราบว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเคยเทศนาเกี่ยวกับเฮโรดแก่ผู้อื่นหรือไม่ แต่ยอห์นกล่าวชัดเจนแก่เฮโรดเองว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่ท่านจะรับนางมาเป็นภรรยา” (ข้อ 4) ไม่ว่ายอห์นกล่าวเช่นนี้ต่อหน้าผู้อื่นหรือแบบส่วนตัว แน่นอนว่านางเฮโรเดียส หญิงชั่วคนนั้นที่เข้ามาเกี่ยวข้อง ทราบเกี่ยวกับเรื่องนั้น ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ใช่พวกกระจายเรื่องอื้อฉาว แต่เขาพูดอย่างชัดเจนแก่เฮโรดเกี่ยวกับบาปต่าง ๆ ของเฮโรดเหมือนที่เขาได้กล่าวแก่ฝูงชน ซึ่งรวมถึงพวกทหาร พวกคนเก็บภาษี พวกธรรมาจารย์ และพวกฟาริสีในงานรับใช้ของเขาริมแม่น้ำจอร์แดน (มธ. 3:1-12 และโดยเฉพาะลูกา 3:2-17)

บุตรสาวของนางเฮโรเดียส (ข้อ 6) เต้นรำ การเต้นรำของเธอน่าจะคล้ายกับการเต้นบัลเลต์ของสมัยนี้ เธอเต้นคนเดียว การเต้นของเธอปลุกเร้าและทำให้เฮโรดพอใจ เธอน่าจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าน้อยชิ้น เฮโรดและคนอื่น ๆ น่าจะกำลังดื่มอยู่ เพราะมันเป็นวันเกิดของเฮโรด (ข้อ 6) และพวกเขา “เอนกายลงรับประทานอาหาร” (ข้อ 9) ในการเลี้ยงหนึ่งที่จัดให้แก่ “บรรดาขุนนางของท่าน พวกนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญ ๆ ทั้งหลายแห่งแคว้นกาลิลี” (มาระโก 6:21) การเต้นรำปกติแล้วเกี่ยวข้องกับการคบเพื่อนไม่ดีและการดื่มเหล้า แม้ชื่อของหญิงสาวคนนั้นไม่ถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์ จากประวัติศาสตร์โลกเราเรียนรู้ว่าเธอชื่อสะโลเม ดูเหมือนว่าบาปหลายชนิดรวมกันนำความตายมาสู่ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่คนนี้ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ความเกลียดชังของนางเฮโรเดียสหญิงลามกผู้คิดร้ายคนหนึ่ง; ความสำมะเลเทเมาของกษัตริย์ตัณหาจัดเสเพลองค์หนึ่ง; ความหลงตัวเองของหญิงสาวโง่เขลาคนหนึ่ง ผู้ซึ่งดีใจที่ได้เผยเนื้อหนังของเธอต่อหน้าชายกลัดมันกลุ่มนั้น (เหมือนกับหญิงสาวที่ร้องประสานเสียง, เหล่าผู้ให้ความบันเทิงในไนท์คลับ, และพวกนักเต้นจำนวนมากทำเช่นนั้นอยู่ตลอด) เพื่อที่จะได้เสียงปรบมือของฝูงชนและผลกำไร-ทั้งหมดนี้รวมกันเพื่อนำความตายมาสู่ชายผู้มีจิตใจสูงส่งคนหนึ่งของพระเจ้า

ในการเชื่อมโยงนี้ เราควรจดจำไว้ว่าความโป๊เปลือย การดื่มเหล้า การเต้นรำ และการไม่มีศาสนาไปด้วยกันเหมือนกับที่พวกมันเคยเป็นในกรณีของชนชาติอิสราเอลที่กินและดื่มและเปลือยเปล่าและลุกขึ้นเล่นและเต้นไปรอบ ๆ รูปลูกวัวทองคำนั้น (อพย. 32:6, 19, 25) ใครที่สงสัยความชั่วของการเต้นรำสมัยใหม่ควร

อ่านแผ่นพับของผู้แต่ง, *What's Wrong With the Dance?* เมื่อยอห์นถูกตัดศีรษะในคุก มันก็เป็นวาระแห่งความเศร้าโศกยิ่งนักสำหรับพระเยซู (ข้อ 13) พระองค์ทรงรู้สึกว่าจำเป็นต้องปลีกวิเวกและอธิษฐาน กล่าวในแง่มนุษย์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งของพระเยซู และทั้งคู่มีความเข้าใจฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ พระเยซูทรงรักเขายิ่งนัก

ข้อ 14 แสดงให้เห็นว่าฝูงชนหมู่ใหญ่มาติดตามพระเยซูเข้าไปในทะเลทราย พระเยซู "ทรงมีพระทัยกรุณาต่อพวกเขา และพระองค์ทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย" พระองค์ไม่ได้มีเวลาสำหรับการอธิษฐานมากนักในวันนั้น พระองค์จึงทรงใช้ช่วงเวลาครึ่งค่อนคืนที่ตามมาเพื่ออธิษฐาน (ข้อ 23, 25)

ข้อ 15-21:

14:15 และเมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็มาหาพระองค์ โดยทูลว่า "สถานที่แห่งนี้เป็นถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้เวลาก็ล่วงเลยไปแล้ว ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านต่าง ๆ และซื้ออาหารสำหรับตนเอง"

14:16 แต่พระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด"

14:17 และพวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า "ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น"

14:18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารเหล่านั้นมาให้เราที่นี่เถิด"

14:19 และพระองค์ทรงสั่งให้ประชาชนนั่งลงบนหญ้า และทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น และทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงขอบพระคุณ และหัก และส่งขนมปังเหล่านั้นให้พวกสาวกของพระองค์ และพวกสาวกก็แจกให้ประชาชน

14:20 และเขาทั้งหลายได้รับประทานทุกคนและอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นไว้ได้สิบสองกระบุงเต็ม

14:21 และคนทั้งหลายที่ได้รับประทานนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน นอกจากพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ

พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน

นี่เป็นหนึ่งในไม่กี่เหตุการณ์ในชีวิตของพระคริสต์ที่ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มกล่าวถึง คุณจะพบบันทึกเหตุการณ์นี้เช่นกันในมาระโก 6:32-44; ลูกา 9:10-17; ยอห์น 6:1-14 จงตั้งใจอ่านบันทึกเหตุการณ์ทั้งสี่ตอนนี้ให้ดี ข้อ 13 บอกเราว่าพวกเขาได้ออกเดินทางไป "โดยลงเรือ ไปยังถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง" ยอห์นบอกเราเช่นนี้ด้วย และว่าการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นเกิดขึ้นในภูเขาลูกหนึ่ง (ยอห์น 6:1-3) "ถิ่นทุรกันดาร" ไม่ได้หมายถึงที่แห้งแล้ง แต่แค่อยู่ห่างไกลจากนครใหญ่ ๆ พวกเขามี "หญ้าสด" ที่นั่น (มาระโก 6:39) ลูกา 9:10 บอกเราว่ามันเป็นของนครหนึ่งที่ชื่อว่าเบธไซดา

ที่น่าสนใจเป็นพิเศษคือ ยอห์น 6:5-9 พระเยซูทรงถามฟีลิปว่าพวกเขาจะหาซื้อขนมปังได้ที่ไหนเพื่อเลี้ยงผู้คนเหล่านั้น ในพระคำตอนนั้นเราถูกบอกด้วยว่าขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นเป็นของเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งอันดรูว์ไปเจอ และเราถูกบอกว่าอันดรูว์กล่าวว่า "แต่เท่านั้นจะพออะไรในท่ามกลางคนมากอย่างนี้"

ความไม่เชื่อของพวกเขาเป็นเรื่องน่าแปลก แต่ก็ไม่แปลกไปกว่าความไม่เชื่อของเรา! เรามีสิทธิ์น้อยจริง ๆ ที่จะไปกล่าวหาพวกอัครทูต! เราทูลขอน้อยยิ่งนักและคาดหวังน้อยเหลือเกินจากพระเจ้า

ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนบางประการจากการอัศจรรย์ที่แสนวิเศษนี้เมื่อคนห้าพันคนไม่นับผู้หญิงและเด็กได้รับการเลี้ยงดูด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

1. “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” คริสเตียนมีพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งที่มาของสิ่งสารพัดผู้ทรงสามารถตอบสนองความต้องการของผู้คนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราได้ “วันทั้งหลายของท่านเป็นอย่างไร กำลังของท่านก็จะเป็นอย่างนั้น” (พบญ. 33:25) จงอ้างพระสัญญาในเพลงสดุดี 81:10; เยเรมีย์ 32:27; เยเรมีย์ 33:3; มาระโก 9:23; มาระโก 11:23, 24 คริสเตียนทั้งหลายไม่ควร “โยนความรับผิดชอบให้คนอื่น” เราสามารถรับฤทธิ์เดชแห่งสวรรค์เพื่อเผชิญหน้าปัญหาต่าง ๆ ที่มาสู่เราได้ เราสามารถได้รับอาหาร สติปัญญา ฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณที่ต้องการได้หากเราอ้างพระสัญญาเหล่านั้นจริง ๆ

2. ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวก็เล็กน้อยจริง ๆ แต่พวกมันก็เยอะเมื่อพระเยซูทรงอวยพรและหักพวกมัน จำไว้ว่าพระเจ้าทรงใช้ไม้เท้าของโมเสส (อพย. 4:2-5, 29-31; 7:10) หม้อเปล่าและคบเพลิงในกองทัพของกิเดโอน (ผวฉ. 7:16-23) ขากรรไกรของลาตัวหนึ่งในมือของแซมสัน (ผวฉ. 15:15) “พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน” (1 คร. 1:27)

3. จงแน่ใจว่าคุณนำพรสวรรค์หรือเสบียงทั้งหลายของคุณมาถวายแด่พระเยซู (ข้อ 18) พระองค์เพียงผู้เดียวทรงสามารถทำให้สิ่งซึ่งคงจะเลี้ยงคนได้คนเดียวเลี้ยงคนได้ถึงห้าพันคน

4. ฝูงชนเหล่านั้น “ถูกบัญชา” ให้นั่งลงเป็นกลุ่ม ๆ อันเป็นระเบียบและแถวละห้าสิบคน (ข้อ 19; ลูกา 9:14) การจัดระเบียบอันเหมาะสม เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสน เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามพระคัมภีร์

5. พระเยซูไม่เคยรับประทานโดยที่ไม่อวยพรอาหารมื้อนั้น ๆ เราไม่ควรรับประทานโดยที่ยังไม่ขอบพระคุณและทูลขอพระเจ้าให้อวยพรอาหารนั้น

6. พระเยซูทรงให้พวกเขาเก็บเศษอาหารทั้งหมดที่เหลืออยู่ (ยอห์น 6:12) ไม่มีการสิ้นเปลืองเลย การสิ้นเปลืองคงเป็นบาปอย่างหนึ่ง บ้านเรือนใดที่อยากให้พระเยซูทรงเลี้ยงดูควรเก็บเศษอาหารที่เหลือและใช้มันอย่างระมัดระวังด้วยความรักและความกตัญญูต่อพระคริสต์ พระเยซูผู้ทรงสร้างอาหารเพื่อเลี้ยงคนหลายพันคนโดยความคิดเดียวทรงบัญชาไม่ให้ใช้มันอย่างสิ้นเปลือง

7. มีปลาและขนมปังเหลือถึงสิบสองกระบุง ซึ่งบ่งบอกถึงเสบียงอันไร้ขีดจำกัด พระเยซูทรงสามารถเลี้ยงคนได้เป็นล้านเช่นเดียวกับห้าพันคน

8. นี่เป็นการกระทำกิจแบบเนรมิตสร้าง คือทำให้เกิดบางสิ่งจากความว่างเปล่า แต่พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ได้เนรมิตสร้างจักรวาล (ยอห์น 1:3, 10; คส. 1:16; ฮบ. 1:2) พระองค์ทรงยึดจักรวาลเข้าไว้ด้วยกัน (คส. 1:17) พระเยซูคริสต์ทรงเป็น “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (อสย. 9:6) และสสารทั้งหมดอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์

หลังจากการอัศจรรย์อันแสนวิเศษนี้บางคนคงอยากใช้กำลังจับพระเยซูไปตั้งเป็นกษัตริย์ตามที่ยอห์นบอกเรา (ยอห์น 6:15) พวกเขาเริ่มเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นที่โมเสสพยากรณ์ไว้ (พบญ.

18:15; ยอห์น 6:14)

ข้อ 22-34:

14:22 และในทันใดนั้นพระเยซูทรงบังคับพวกสาวกของพระองค์ให้ลงเรือ และข้ามฟากไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไป

14:23 และเมื่อพระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไปแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน และเมื่อมาถึงเวลาเย็นแล้ว พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

14:24 แต่บัดนี้เรืออยู่กลางทะเลแล้ว โดยถูกคลื่นทั้งหลายโคลง เพราะลมนั้นพัดต้าน

14:25 และในช่วงเวลายามที่สี่ในเวลากลางคืน พระเยซูเสด็จไปยังพวกเขา โดยดำเนินบนทะเล

14:26 และเมื่อพวกสาวกเห็นพระองค์ดำเนินมาบนทะเล พวกเขาก็หวาดหวั่น โดยกล่าวว่า “นั่นผี” และพวกเขาร้องออกมาเพราะความกลัว

14:27 แต่ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเขา โดยกล่าวว่า “จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย”

14:28 และเปโตรทูลตอบพระองค์ และกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แล้ว ขอทรงสั่งข้าพระองค์ให้เดินบนน้ำมาหาพระองค์”

14:29 และพระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” และเมื่อเปโตรลงมาจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำ เพื่อไปหาพระเยซู

14:30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรง เขาก็กลัว และเมื่อกำลังจะจม เขาก็ร้องออกมา โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย”

14:31 และในทันใดนั้นพระเยซูทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก และจับเขาไว้ และตรัสกับเขาว่า “โอ เจ้า คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม”

14:32 และเมื่อพระองค์กับเปโตรเข้ามาในเรือแล้ว ลมก็สงบลง

14:33 แล้วเขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมาและนมัสการพระองค์ โดยทูลว่า “แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

14:34 และเมื่อพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว พวกเขาก็มาถึงแผ่นดินเยนเนซาเรท

พระเยซูและเปโตรเดินบนน้ำ

หลังจากการเลี้ยงขนมปังและปลานั้น พระเยซูทรงบังคับเหล่าสาวกให้ลงเรือและข้ามทะเลกาลิลีเล็กนั้นกลับไปก่อน “ขณะที่พระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไป” ดูเหมือนว่าพระเยซูทรงอยากให้เหล่าสาวกของพระองค์ได้พักผ่อน เราคิดว่าพระองค์ได้ทรงพาพวกเขาเข้าไปในถิ่นทุรกันดารนั้น เพื่อที่จะหยุดพักและอธิษฐาน แต่ฝูงชนเหล่านั้นเข้ามาห้อมล้อมพวกเขา คนอื่น ๆ ไม่ตระหนักถึงความตึงเครียดที่มีต่อเส้นประสาทของเหล่าคนงานคริสเตียน ทุกคริสตจักรควรยืนกรานให้ศิษยาภิบาลของมันและเหล่าคนงานที่ได้รับค่าจ้างคนอื่น ๆ ได้มีเวลาพักร้อน เวลาที่จะหยุดพัก เล่น อธิษฐานและอ่าน ถ้าพระเยซูทรงต้องการมัน และสาวกสิบสองคนของพระองค์ต้องการมัน คนอื่น ๆ ก็ต้องการมันเช่นกัน

ฉะนั้นเมื่อสิบสองคนนั้นปลีกตัวไปก่อนแล้วและพระองค์ทรงส่งฝูงชนกลับไป พระเยซูก็เสด็จไปใช้เวลาส่วนตัวของพระองค์กับพระบิดาของพระองค์ “พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน” (ข้อ 23) พระองค์น่าจะทรงอยู่ที่นั่นจนเลยตีสามไปแล้วซึ่งเป็นเวลาที่ยามที่สี่เริ่มต้น (ข้อ 25) ชีวิตอธิษฐานของพระ

เยซูเป็นเรื่องที่น่าศึกษาค้นคว้า มันควรเป็นแบบอย่างและเป็นคำตำหนิแก่เราจริง ๆ! พระเยซูทรงรักที่จะอธิษฐาน พระองค์ทรงใช้เวลาเพื่ออธิษฐาน เราแน่ใจได้ว่าแม้แต่พระเยซูก็ทรงต้องอธิษฐาน เรายิ่งต้องอธิษฐานมากกว่านั้นสักเท่าใด!

พวกสาวกใช้เวลาเกือบทั้งคืนอยู่ในเรือลำนั้น ลมพัดต้านพวกเขาและพวกเขาแล่นเรือกลับไปอีกฟากได้ไม่กี่ไมล์เลยจนกระทั่งพระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขา การปรากฏตัวของพระเยซูทำให้พวกเขาหวาดหวั่นยิ่งนัก มันเผยให้เห็นความเสื่อมทรามของใจมนุษย์จริง ๆ ที่เราหวาดหวั่นเมื่อพระคริสต์หรือเหล่าทูตสวรรค์เข้ามาใกล้ พวกเขาคิดว่าพระเยซูเป็นผีตนหนึ่งและพวกเขาก็หวาดกลัว เราอยู่ฝ่ายโลกและทำตามโลกมากเหลือเกินจนเรามองหาสิ่งชั่วร้ายและไม่มองหาสิ่งดี ๆ

เปโตรเดินไปบนน้ำจริง ๆ อย่าพยายามยกเหตุผลมาอธิบายการอัศจรรย์เหล่านี้เลย มันเกิดขึ้นเหมือนการอัศจรรย์อื่น ๆ ได้เกิดขึ้น นั่นคือโดยความเชื่อ ความเชื่อของเปโตรล้มเหลว “เมื่อเขาเห็นลมพัดแรง” (ข้อ 30) ความเชื่อใดที่มองไปที่สภาพการณ์แวดล้อมภายนอกเยอะเกินไปก็จะล้มเหลว การฟื้นฟูทั้งหลายไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสภาพการณ์แวดล้อมภายนอก คนที่ป่วยไม่ได้หายดีเพียงเพราะว่ากรณีของเขาเป็นกรณีที่ง่ายและพระเจ้าทรงรักษาให้หายได้โดยปราศจากความยุ่งยาก ไม่เลย พระเจ้าไม่ทรงถูกผูกมัดโดยสภาพการณ์แวดล้อม จงเปรียบเทียบกับปัญญาจารย์ 11:4, “คนที่เฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และคนที่จ้องมองหมู่เมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว” จงระลึกถึงคำบัญชาของเปาโลที่ให้ไว้แก่ทิโมธีเช่นกันว่า “จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและตอนที่ไม่สะดวก” (2 ทธ. 4:2) ไม่ว่าจะสะดวกหรือไม่ มันก็ไม่เกี่ยวอะไรมากนักกับความสำเร็จของข่าวประเสริฐ และลมพัดแรงนั้นก็ไม่จำเป็นต้องส่งผลต่อการเดินบนน้ำของเปโตร มันผิดที่จะให้ความเชื่อของเราขึ้นอยู่กับสภาพการณ์แวดล้อม ตรงกันข้าม เราควรพึ่งพาพระเจ้าผู้ทรงอยู่เหนือสภาพการณ์แวดล้อมทั้งปวง ความรอดของผู้หนึ่งไม่ได้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของเขา ถ้าเขาเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว เขาก็รับความรอดแล้ว ตอนที่เขาไม่รู้สึกว่ารอดแล้วมากพอ ๆกับตอนที่เขารู้สึกจริง ๆ ว่ารอดแล้ว ถ้าผู้ใดยังไม่เชื่อวางใจพระคริสต์เขาก็ยังไม่ได้รับความรอด ไม่ว่าเขาจะรู้สึกอย่างไรก็ตาม ขอให้เราให้การพึ่งพาของเราอยู่บนพระคริสต์เองและพระวจนะของพระองค์ ถ้าพระองค์ตรัสแก่เปโตรแล้วว่า “มาเถิด” (ข้อ 29) เปโตรก็มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังให้พระเยซูทรงดูแลเขา

พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “โอ เจ้า คนมีความเชื่อน้อย” แล้วพระองค์ทรงคิดอย่างไรเกี่ยวกับพวกที่เหลือซึ่งอยู่ในเรือ? ก่อนที่คุณจะวิจารณ์เปโตร คุณมีความเชื่อมากกว่านั้นไหม? พระเยซูจะตรัสอะไรกับคุณเกี่ยวกับความเชื่อของคุณ? จงสังเกตคำอธิษฐานของเปโตรในไม่กี่คำนั้น: “พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย” คำอธิษฐานที่ยืดยาวบางครั้งก็จำเป็นในที่ลับแต่ไม่ค่อยเหมาะสมในที่แจ้ง

การสถิตอยู่ด้วยของพระเยซูสร้างความแตกต่างได้มากมาย (ข้อ 32) จากนั้นพวกสาวกก็นมัสการพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับความตึงเครียด ความยากลำบาก และความหวาดกลัวเมื่อพวกมันนำเรามาถึงพระเยซูและเราพบการปลอบประโลมใจในพระองค์

ข้อ 35, 36:

14:35 และเมื่อผู้คนในสถานที่นั้นได้ทราบเกี่ยวกับพระองค์แล้ว พวกเขาก็ส่งไปทั่วทั้งแผ่นดินนั้นโดยรอบ และพาบรรดาคนที่เป็นโรคภัยมาหาพระองค์ 14:36 และทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้พวกเขาได้แตะต้องเพียงชายฉลองพระองค์ของพระองค์เท่านั้น และทุกคนที่ได้แตะต้องแล้วก็หายเป็นปกติอย่างสมบูรณ์

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หาย

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธแล้วโดยพวกผู้นำและโดยผู้คนส่วนใหญ่ แต่ฝูงชนที่เป็นผู้ขัดสน ผู้คนที่ทนทุกข์มาฟังพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จไปที่ใหม่ ๆ เราขอบคุณพระเจ้าได้ที่ผู้คนมากมายยากจน เจ็บป่วย และได้รับความลำบาก ปราศจากสิ่งเหล่านี้ โลกก็คงไม่มีเวลาให้พระเยซูเลย พระองค์ทรงเปี่ยมเมตตาจริง ๆ ที่ทรงรักเราในยามที่เราเจ็บป่วย ยากจน และประสบความยากลำบาก ถึงแม้ว่าปกติแล้วเราไม่สำนึกในพระคุณในยามที่เราสบายดี มีความสุข เจริญรุ่งเรือง และแข็งแรง

บางคนชอบกล่าวว่าพระเยซูทรงรักษาให้หายเพียงเพื่อจะพิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ตรงกันข้าม ผมกลับเชื่อว่าพระองค์ทรงรักษาให้หายเพราะความกรุณาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เช่นในข้อ 14 ของบทนี้พระเยซูทรงมีพระทัยกรุณาและทรงรักษาให้หายเช่นนั้นเพื่อตอบคำร้องขอ เราทราบว่ามันไม่ใช่น้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไป ไม่ดีที่สุดเสมอไป ที่จะรักษาผู้ที่เจ็บป่วยให้หาย บางครั้งคน ๆ หนึ่งควรที่จะเจ็บป่วยจนกว่าเขาจะเรียนรู้บทเรียนหนึ่งที่พระเจ้าทรงอยากสอน บางครั้งวิสุทธิชนคนหนึ่งของพระเจ้าก็ล้มป่วยเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า บางครั้งพระเจ้าทรงอยากพาคริสเตียนคนหนึ่งไปสวรรค์ “ซึ่งดีกว่าเยอะ” แต่แน่นอนว่า พระทัยกรุณาของพระผู้ช่วยให้รอดที่รักที่มีต่อผู้ที่ทนทุกข์ก็เหมือนเดิมตอนนี้เหมือนตอนที่พระองค์เคยอยู่บนโลก เราถวายเกียรติแด่พระองค์เสมอในการที่เราวิงวอนขอความช่วยเหลืออันเปี่ยมเมตตาของพระองค์ในความเจ็บป่วยหรือในความยากลำบากใด ๆ

มัทธิว 15

ข้อ 1-9:

15:1 แล้วพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาหาพระเยซู โดยกล่าวว่า
15:2 “ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีของพวกผู้อาวุโส ด้วยว่าพวกเขามิได้ล้างมือของตนเมื่อพวกเขารับประทานอาหาร”
15:3 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าโดยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า
15:4 เพราะพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ โดยตรัสว่า ‘จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของเจ้า’ และ ‘ผู้ใดแช่งด่าบิดาหรือมารดาของตน จงให้ผู้นั้นถูกประหารชีวิต’
15:5 แต่พวกท่านกล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามจะกล่าวแก่บิดาของตนหรือมารดาของตนว่า “สิ่งใดก็ตามจากข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว”
15:6 และไม่ให้เกียรติบิดาของตนหรือมารดาของตน เขาจะเป็นไท’ อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าไม่มีผลกระทบใด ๆ โดยประเพณีของพวกท่าน
15:7 ท่านทั้งหลาย พวกคนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้ว โดยกล่าวว่า
15:8 ‘ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา
15:9 แต่พวกเขานมัสการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอนทั้งหลาย’”

พระเยซูทรงประณามการทำตามประเพณีของมนุษย์

แทนที่พระคัมภีร์

จงเปรียบเทียบข้อพระคำตอนนี้กับมาระโก 7:1-13 ซึ่งครบถ้วนกว่าเล็กน้อย พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 1 มาจากกรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่านี่เป็นพวกฟาริสีกลุ่มเดิมที่ได้ประชุมกันเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาจะทำลายพระเยซู (มธ. 12:14) และได้วิจารณ์พระองค์อยู่ตลอด (มธ. 12:2, 38) แน่นอนว่านี่เป็นพวกเดียวกันกับที่กล่าวหาพระองค์ว่าขับพวกผีออกโดยเจ้าแห่งพวกผี (มธ. 12:24) เพราะเราถูกบอกชัดเจนว่านี่คือพวกธรรมาจารย์ที่ลงมาจากเยรูซาเล็มในข้อพระคำที่กล่าวถึงเหตุการณ์เดียวกัน, มาระโก 3:22, “และพวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า “ผู้นี้มีเบเอลเซบูบเข้าสิง” และ “โดยอาศัยเจ้านายของพวกผีเหล่านั้น เขาขับพวกผีออก” ดูเหมือนว่าพวกเขาทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นแล้ว

เมื่อกิตติศัพท์ของพระเยซูเริ่มเป็นที่รู้จักกว้างขวาง พวกธรรมาจารย์ที่ชอบติ พวกฟาริสี และเหล่าผู้ครอบครองชาวยิว ซึ่งหวงแหนตำแหน่งผู้นำของตนที่อยู่เหนือประชาชนเอามาก ๆ ก็ยกพวกพากันมาหยั่งเชิงพระเยซู พวกเขาเกลียดชังพระองค์ กลัวพระองค์ และในไม่ช้าก็เริ่มคิดแผนฆ่าพระองค์ พวกเขาอยู่รอบพระเยซูในแคว้นกาลิลี คอยวิจารณ์อยู่ตลอด มัทธิว 9:3 กล่าวถึงพวกเขาว่าอยู่ด้วยตอนที่พระเยซูทรงรักษาชายผู้ป่วยเป็นอัมพาตคนนั้นให้หาย และลูกา 5:17 กล่าวว่ามี “พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์แห่งพระราชบัญญัตินั่งอยู่ข้าง ๆ มีผู้ซึ่งมาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี และแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม” หลายคนในพวกหน้าซื่อใจคดเหล่านี้ที่เป็นคนชั่วแต่ภายนอกมีศีลธรรม เห็นได้ชัดว่าได้ทำบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นแล้ว เราคิดเช่นนั้น

โดยดูจากมัทธิว 12:24-32 เราทราบว่าจุดประสงค์ลับ ๆ ของพวกเขาคือ การฆ่าพระเยซู (มธ. 12:14) คำวิจารณ์ต่อหน้าผู้คนของพวกเขาในที่นี้เห็นได้ชัดว่ามีเจตนาที่จะทำลายความเชื่อมั่นของประชาชนเหล่านั้น เพื่อทำให้ความเป็นที่นิยมในหมู่ประชาชนของพระองค์สิ้นสุดลง พวกเขาอยากรักษาสิทธิอำนาจของตนที่อยู่เหนือและรายได้ของตนที่มาจากประชาชนไว้ และจึงพยายามที่จะทำลายอิทธิพลของพระคริสต์ก่อนประหารชีวิตพระองค์

คำถามนั้นในข้อ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพวกสาวกที่บางครั้งก็รับประทานโดยที่ไม่ล้างมือของตน แต่พวกเขามีคำวิจารณ์เดียวกันนั้นเกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน ตามที่ลูกา 11:38 บอกเรา จงสังเกตข้อเท็จจริงอันโดดเด่นที่ว่าในคราวหลังนี้ พระเยซู ซึ่งได้รับเชิญให้ไปร่วมโต๊ะกับฟาริสีคนหนึ่ง ทรงจงใจไม่ล้างพระหัตถ์ของพระองค์! พระเยซูทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะไม่ยอมอยู่ใต้บังคับประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์และที่จะไม่ฟังคำบ่นของคนอธรรมที่เห็นแก่ตัวเหล่านี้ เราควรระมัดระวังที่จะไม่ทำผิดเด็ดขาดในความมีอิสระของเรา แต่เราควรระมัดระวังพอ ๆ กันที่จะไม่ก้มหัวให้แก่เหล่าคนชั่วในบาปทั้งหลายของพวกเขา ตามธรรมดาแล้วมันคงไม่ผิดที่พระเยซูจะล้างมือก่อนรับประทานอาหาร มันคงผิดที่พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในกรณีนี้หากโดยการทำเช่นนั้นพระองค์อาจทำให้ผู้คนเข้าใจว่าทุกคนควรเชื่อฟังประเพณีนั้นของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งขึ้นไปบนธรรมาสน์ซึ่งตามธรรมเนียมแล้วผู้รับใช้ต้องสวมเสื้อคลุมตัวหนึ่ง เมื่อถูกถามว่าเขาอยากใส่เสื้อคลุมนั้นหรือไม่ เขาก็กล่าวว่า “ถ้าผมไม่ต้องใส่ ผมก็จะใส่ แต่ถ้าผมต้องใส่ ผมจะไม่ใส่”

มันผิดไหมที่จะปฏิบัติตามประเพณี? ไม่จำเป็นต้องผิด มันผิดเสมอที่จะถือประเพณีให้เป็นสิทธิอำนาจ มันเหมาะสมที่จะทำให้มนุษย์พอใจที่ใดก็ตามที่เราทำเช่นนั้นได้ในจิตสำนึกอันดี โดยเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า มันไม่เหมาะสมที่จะก้มหัวให้การยืนกรานของมนุษย์ที่ว่าประเพณีต่าง ๆ ของพวกเขาเป็นคำบัญชาของพระเจ้าเหมือนที่พวกฟาริสีได้กระทำ

คำตอบนั้นของพระเยซูก็ท่วมท้นจริง ๆ พระองค์ทรงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าประเพณีต่าง ๆ ของพวกเขาบ่อยครั้งละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า (ข้อ 3) พระองค์ทรงให้ข้อพิสูจน์ในธรรมเนียมของพวกเขาเรื่อง “โกระบัน” ตามที่เรียกกันในมาระโก 7:11 พระบัญญัติของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า “จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของเจ้า” และ ‘ผู้ใดแช่งด่าบิดาหรือมารดาของตน จงให้ผู้นั้นถูกประหารชีวิต’ ซึ่งถูกยกมาจากอพยพ 20:12 และเลวีนิติ 20:9

การให้เกียรติแก่บิดาและมารดาหมายถึง
การได้รับการเลี้ยงดูจากลูก ๆ ของพวกเขา

จงสังเกตความหมายที่ให้ไว้ตรงนี้แก่ “จงให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของเจ้า” มันหมายถึงการปฏิบัติหน้าที่ของบุตรหรือธิดาให้ครบถ้วน แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงดูพ่อแม่ ดูแลความต้องการต่าง ๆ ของพวกท่าน ยกตัวอย่างเช่น “จงให้เกียรติพวกหญิงม่ายที่เป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง” (1 ทธ. 5:3) หมายถึงการสนับสนุนด้านการเงินอย่างชัดเจน ตามที่บริบทแสดงให้เห็น ในบทเดียวกันนั้น “จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า” หมายความอย่างชัดเจนว่าสำหรับงานรับใช้เช่นนั้นความต้องการต่าง ๆ ฝ่ายร่างกายของนักเทศน์ทั้งหลายควรได้รับการเลี้ยงดู ข้อพระคำที่ตามมากล่าวว่า

“เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’” (1 ทธ. 5:17, 18) ในความหมายตามพระคัมภีร์ การให้เกียรติแก่บิดามารดารวมถึงการดูแลพวกท่านในยามที่พวกท่านแก่ชราหรือเมื่อพวกท่านต้องการการดูแล และ 1 ทิโมธี บทที่ 5 โดยเฉพาะข้อ 4 แสดงให้เห็นว่ากฎเดียวกันนี้ก็ใช้กับหลานชายทั้งหลายที่มีป้าที่เป็นม่าย

แผนบำนาญสำหรับวัยชราส่วนใหญ่ ซึ่งจะโยนหน้าที่ในการดูแลผู้สูงอายุให้แก่รัฐบาลโดยการเรียกเก็บภาษี ฝ่าฝืนคำบัญชาของพระคัมภีร์อย่างชัดเจนที่ว่าจงให้เกียรติแก่บิดาและมารดา

ความสำคัญของคำบัญชานี้ไม่อาจถูกเน้นเกินพอดีได้ เมื่อผู้คนโดยรวมเชื่อฟังคำบัญชานี้ พระเจ้าก็จะทรงให้ทั้งประชาชาตินั้นจำเริญและพิทักษ์รักษาพวกเขาไว้ เพราะพระสัญญานั้นคือ “เพื่อวันทั้งหลายของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า” (อพย. 20:12) การให้ความเคารพ การให้เกียรติ และการเลี้ยงดูพ่อแม่โดยบุตรหลานของพวกเขาเป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานถึงขนาดที่จะเป็นฉากหลังให้แก่ความมีศีลธรรมทั้งสิ้น การฝ่าฝืนคำบัญชาเหล่านี้ก็เป็นเรื่องร้ายแรงจนพระราชบัญญัตินั้นบัญชาไว้ตามที่ยกคำพูดมาตรงนี้ว่า “ผู้ใดแช่งด่าบิดาหรือมารดาของตน จงให้ผู้นั้นถูกประหารชีวิต” การยกบิดาหรือมารดาหรือหญิงม่ายที่ต้องพึ่งพาผู้อื่นในครอบครัวให้สาธารณชนหรือรัฐบาลดูแลก็เป็นบาปอย่างหนึ่งที่ผิดต่อพระเจ้า บาปอย่างหนึ่งที่พื้นฐานเหลือเกินจนหากแพร่กระจายไปมันก็บอกล่วงหน้าถึงการล่มสลายของอารยธรรม ไม่มีประชาชาติใดจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยได้นานนักในแผ่นดินที่องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่พวกเขาซึ่งลูก ๆ ไม่ให้เกียรติและไม่เลี้ยงดูพ่อแม่ของตน พระสัญญานี้ของพระเจ้านำเราให้เชื่อว่าการตกเป็นเชลยและการกระจัดกระจายในเวลาต่อมาของชนชาติอิสราเอลเป็นเพราะบาปหลายประการซึ่งโดยธรรมชาติแล้วเกิดขึ้นต่อจากการไม่เคารพสิทธิอำนาจในบ้านและการไม่ให้เกียรติแก่บิดาและมารดา ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญตรงนี้ก่อนที่เราประณามพวกฟาริสีเพราะบาปของพวกเขาในเรื่องเดียวกันนี้

แนวคิดสังคมนิยมและคอมมิวนิสต์ ซึ่งสอนว่ารัฐบาลควรเก็บภาษีจากทุกคนเพื่อเลี้ยงดูทุกคน “จากแต่ละคนตามความสามารถของตน ให้แก่แต่ละคนตามความต้องการของตน” ตามที่คาร์ล มาร์กซ์สอน เห็นได้ชัดว่าเป็นประเพณีหนึ่งของมนุษย์ซึ่งฝ่าฝืนหลักพื้นฐานหนึ่งของศีลธรรม แน่นอนว่าเราควรเลี้ยงดูเด็กกำพร้า เลี้ยงดูคนแก่ชราที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ผู้ซึ่งไม่มีลูกหลานที่จะเลี้ยงดูพวกเขา มีที่สำหรับความเมตตาในการดูแลคนเหล่านั้นที่ต้องการและสมควรได้รับความช่วยเหลือจากสาธารณชน แต่ลูกหลานควรเลี้ยงดูพ่อแม่ของตน โดยไม่ปล่อยให้พวกท่านต้องกลายเป็นภาระของสาธารณชน “แต่ถ้าหญิงม่ายคนใดมีลูกหรือหลาน ก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนรู้ที่จะแสดงความกตัญญูที่บ้านก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งดีและเป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้า” (1 ทธ. 5:4)

พวกคาทอลิกและทุกคนที่ให้สิทธิอำนาจใดของมนุษย์
เท่าเทียมกับพระคัมภีร์ก็ทำบาปเหมือนพวกฟาริสีเหล่านั้น

ดูตรงนี้สิว่าพระเยซูทรงวางพระวจนะของพระเจ้าอย่างไรและทรงยอมรับประเพณีว่าเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม คริสตจักรโรมันคาทอลิกสอนว่าประเพณีต่าง ๆ ของคริสตจักรประกอบด้วยสิทธิอำนาจควบคู่ไปกับพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสชัดเจนว่าไม่ใช่ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะ ‘ทำให้พระวจนะของพระเจ้าไร้ผลโดยประเพณี

ของพวกท่าน’ พิธีมิสซา การครองพรหมจรรย์ที่เรียกร้องเอากับพวกบาทหลวงและแม่ชี การสารภาพบาป การอธิษฐานต่อนางมารีย์ ฯลฯ ล้วนเป็นตัวอย่างของบาปนั้นที่ทรงประณามในที่นี้ การทำตามประเพณีต่าง ๆ ที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าไร้ผล

พวกฟาริสีมีประเพณีหนึ่ง พวกเขาเรียกมันว่า “ประเพณีของพวกผู้อาวุโส” (ข้อ 2) พระเยซูทรงเรียกมันว่า “ประเพณีของพวกท่าน” (ข้อ 3) มันคือธรรมเนียมเรื่องโกระบัน ถ้าผู้ใดจะอุทิศถวายทรัพย์สินของตนแด่พระเจ้าหรือส่วนใดของทรัพย์สินนั้นซึ่งพ่อแม่ของเขาควรมีสิทธิ์ได้รับในทางศีลธรรม พวกฟาริสีก็จะไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไปอีกเพื่อพ่อแม่ของเขา สมมติว่าชายคนหนึ่งมีพ่อแม่ที่แก่ชราแล้ว เพราะเห็นแก่ตัวและหน้าซื่อใจคด เขาจึงอยากได้ชื่อว่าเป็นคนเคร่งศาสนา แต่ก็ไม่อยากประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นโดยการให้เกียรติและเลี้ยงดูพ่อแม่ของตน บุคคลเช่นนั้นก็คงกล่าวเพียงว่า “มันคือโกระบัน” นั่นคือ “มันถูกอุทิศถวายแด่พระเจ้าแล้ว” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เขาก็คงไม่ให้เงินแม้สักแดงเดียวเพื่อเลี้ยงดูพ่อแม่ของเขา ถึงแม้พวกท่านจะยากจนและแก่เฒ่าหรือถึงกับต้องไปนั่งขอทาน กระนั้นพวกฟาริสีก็ถือว่าบุคคลเช่นนั้นเป็นคนดีที่เคร่งศาสนา เขาอาจถวายสิบชักหนึ่งเข้าคลังพระวิหารและของถวายทั้งหลายแบบที่คนอื่น ๆ ได้รับคำบัญชาให้นำมา กระนั้นเขาก็ถูกถือว่าได้ทำหน้าที่ทั้งหมดของตนที่พึงกระทำต่อพ่อแม่ของเขาครบถ้วนแล้วโดยการอุทิศถวายสิ่งนั้นแด่พระเจ้า ไม่ว่าพระเจ้าจะได้ใช้มันหรือไม่ก็ตาม

จริง ๆ แล้ว เราควรให้ความเคารพยำเกรงต่อพระเจ้ามากกว่าต่อพ่อแม่ของเรา แต่หน้าที่ต่าง ๆ นั้นก็ไม่ขัดแย้งกัน พระเจ้าทรงได้รับเกียรติมากที่สุดจากคนเหล่านั้นที่ให้เกียรติแก่พ่อแม่ของตนอย่างเหมาะสม คนเหล่านั้นที่ดูแลพ่อแม่อย่างเหมาะสมด้วยแรงจูงใจที่เหมาะสมก็จะเป็นผู้ที่สนับสนุนงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเหมาะสมเช่นกัน และพระเจ้าจะทรงช่วยให้พวกเขาสามารถทำเช่นนั้นได้ การทำสิ่งหนึ่งที่ดีไม่เคยเป็นข้ออ้างอันเหมาะสมในการไม่ทำสิ่งดีนั้นซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาไว้ในพระวจนะของพระองค์ พวกผู้นำยิวโดยประเพณีทั้งหลายของพวกเขา ได้ทำให้คำบัญชาหนึ่งที่สำคัญและมีน้ำหนักมากของพระเจ้าไร้ผลไป

จุดประสงค์หลักของพวกผู้ครอบครองยิวประการแรกคือ เพื่อที่ได้รับรายได้สำหรับพระวิหาร และสำหรับตัวพวกเขาเองด้วย เพราะว่าพวกเขาเป็นคนโลภมาก (มธ. 23:14, 25) ฉะนั้นตราบใดที่พวกเขาบังคับใช้ประเพณีของตนกับจิตสำนึกของผู้คนเพื่อผูกมัด พวกเขาจึงได้รับสถานะแห่งสิทธิอำนาจและได้รับความนับถือและความเชื่อฟังพร้อมกับความเคารพยำเกรงยิ่งนัก พวกเขาได้ทำให้ประเพณีของตนเกี่ยวกับการล้างมือก่อนรับประทานอาหารเป็นเรื่องที่เคร่งครัดเสียจนรับบีท่านหนึ่ง ตามคัมภีร์ทัลมุด ประกาศไว้ว่าการกินโดยไม่ล้างมือก็แย่พอ ๆ กับการเล่นชู้เลย Dr. Broadus คิดว่าธรรมเนียมนั้นคือ การจุ่มทั้งตัวในน้ำก่อนรับประทานอาหารเพื่อที่มือจะได้สะอาด บาปใหญ่นั้นของเหล่าผู้นำยิวอยู่ในการนับว่าถ้อยคำของมนุษย์มีความสำคัญมากกว่าพระคัมภีร์

ผมขอกล่าวอีกว่านี่ก็เป็นบาปของพวกโรมันคาทอลิก ถ้อยคำของเหล่าบิดาคริสตจักร โองการต่าง ๆ ของสภาคริสตจักรทั้งหลาย ข้อเขียนทางการของพระสันตะปาปา ฯลฯ ถูกนับว่ามีผลผูกมัด ถึงแม้ว่าพวกมันขัดแย้งกับพระคัมภีร์ก็ตาม พวกคาทอลิกห้ามพวกบาทหลวงและแม่ชีไม่ให้แต่งงาน เอาน้ำองุ่นไปจากเหล่าฆราวาสในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า และในอีกหลายเรื่อง พวกเขากำหนดการตีความพระคัมภีร์และสั่ง

ผู้คนให้ยอมรับการตีความของพวกเขา ดังนั้นในพื้นที่ส่วนใหญ่ของโลก พวกคาทอลิกจึงถูกห้ามไม่ให้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง

เมื่องานเขียนอื่นใดถูกจับให้เท่าเทียมกับพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ก็ถูกทำลายความน่าเชื่อถือ นี่เป็นบาปของพวกคาทอลิกพร้อมกับคำสอนของพวกเขาเกี่ยวกับคริสตจักรและสิทธิอำนาจของมัน ของพวกมอรมอน หรือพวกวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ฟังคำสอนของคัมภีร์มอรมอน ของพวกเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติสต์ที่เชื่องานเขียนเหล่านั้นของนางไวท์ว่าได้รับการดลใจ ของคริสเตียนวิทยาศาสตร์ ซึ่งถูกเรียกเช่นนั้นอย่างผิด ๆ ในการเชื่อถืองานเขียนเหล่านั้นของนางแมรี่ เบเกอร์ เอ็ดดี้ ฯลฯ ในทุกกรณีที่ผู้ใดยอมรับสิทธิอำนาจอื่นใดว่าเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ก็ถูกทำลายความน่าเชื่อถือ พวกผู้นำยิวเหล่านี้ก็ทำแบบนั้น

ข้อ 10-20:

15:10 และพระองค์ทรงเรียกประชาชน และตรัสกับพวกเขาว่า “จงฟังและเข้าใจเถิด

15:11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้น สิ่งนี้ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

15:12 แล้วพวกสาวกของพระองค์มา และทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า พวกฟาริสีสะดุดหลังจากพวกเขาได้ยินคำตรัสนี้”

15:13 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “พืชทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้ จะถูกถอนรากเสีย

15:14 จงปล่อยพวกเขาไปเถิด พวกเขาเป็นพวกผู้นำตาบอดของคนตาบอด และถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งคู่จะตกลงไปในคูน้ำ”

15:15 แล้วเปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดอธิบายคำอุปมานี้แก่พวกข้าพระองค์”

15:16 และพระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายยังปราศจากความเข้าใจด้วยหรือ

15:17 ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดก็ตามซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในท้อง และถูกถ่ายออกลงส้วมไป

15:18 แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งออกจากปากก็ออกมาจากใจ และสิ่งเหล่านั้นทำให้มนุษย์เป็นมลทิน

15:19 เพราะออกมาจากใจมีบรรดาความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท

15:20 สิ่งเหล่านี้เป็นบรรดาสิ่งซึ่งทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ที่จะรับประทานด้วยมือที่ยังไม่ได้ล้าง ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน”

พระเยซูทรงอธิบายว่าบาปมาจากใจ

ไม่ใช่เพราะการไม่ถือพิธีการต่าง ๆ ที่ไม่สำคัญ

จงเปรียบเทียบข้อพระคำเหล่านี้กับมาระโก 7:14-23 ในที่นี้พระเยซูทรงเรียกฝูงชนมาและกำชับพวกเขาตรง ๆ ให้ตั้งใจฟังขณะที่พระองค์เริ่มอธิบายความโง่เขลาของประเพณีของพวกฟาริสี ที่สอนว่าการกินโดยไม่ล้างมือทำให้เป็นมลทิน มันยากที่จะตัดขาดผู้คนจากประเพณีต่าง ๆ ที่พวกเขาเกิดและเติบโตมาภายใต้พวกมัน จำไว้ว่าการให้เกียรติแบบไม่สมควรแก่คริสตจักรใดหรือนิกายใดก็แย่งชิงเกียรติไปจากพระคริสต์ ผู้คนกลุ่มใดที่คิดว่าเหล่านักเทศน์สามารถเทศนาได้ภายใต้สิทธิอำนาจของคริสตจักรหนึ่งเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นคาทอลิก

แบ๊พติส หรือพวกอื่น ๆ ก็จะลดทอนความต้องการความเป็นผู้นำโดยตรงและการประทานฤทธิ์เดชให้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนกลุ่มใดที่ตั้งใจฟังกองบัญชาการประจำนิกายมากเกินไปก็จะทำบาปโดยการไม่ตั้งใจฟังพระวจนะของพระเจ้ามากพอ นี่เป็นภยันตรายที่เลวร้ายและการสร้างความเสียหายของวรรณกรรมรวีวารศึกษาส่วนใหญ่ มันเริ่มถูกถือว่าเป็นส่วนสำคัญและประกอบด้วยสิทธิอำนาจ เข้ามามีอิทธิพลแทนที่พระคัมภีร์ วรรณกรรมรวีวารศึกษาประจำนิกายปกติแล้วจึงนำไปสู่บาปเดียวกันกับที่พวกฟาริสีเหล่านี้ได้กระทำ ขอให้เราเอาพระคัมภีร์ใส่ไว้ในมือของผู้คนทั้งปวงและยืนกรานให้พวกเขาถือว่าพระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจแรกและสุดท้าย

เหตุผลสำคัญที่ทำไมการล้างมือถึงไม่ใช่เรื่องสำคัญ และไม่ต้องปฏิบัติตามประเพณีของพวกฟาริสีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถูกให้ไว้ในข้อ 11 การทำให้พระเจ้าพอพระทัยและศาสนาที่แท้จริงไม่เคยเป็นเรื่องเกี่ยวกับภายนอกและกายภาพ แต่เป็นเรื่องของจิตใจ การเข้าร่วมกับคริสตจักรทั้งหลาย การรับบัพติศมา การร่วมการประชุมนมัสการ การถวายทรัพย์ การเทศนาและการอธิษฐาน ความชอบธรรมโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ - ทั้งหมดนี้อาจมาพร้อมกับใจชั่วที่ไม่เคยกลับใจเชื่อเลย เหมือนในกรณีของพวกฟาริสี เป็นความจริงที่ว่าถ้าใจเราถูกต้อง เราก็จะไม่อยากทำบาปในสิ่งที่เราเอาเข้าปาก แต่มนุษย์ไม่อาจเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการกระทำที่ปรากฏภายนอก พระเจ้าทรงบัญชามนุษย์ให้รับบัพติศมา แต่เฉพาะเมื่อมันแสดงออกถึงใจที่กลับใจใหม่แล้วและเชื่อฟังเท่านั้น พระเจ้าทรงอยากให้มนุษย์ถวายสิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ แต่เฉพาะเมื่อมันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความจริงและความรักในการอุทิศถวายเท่านั้น พระเจ้าทรงอยากให้ผู้คนร้องเพลง แต่เฉพาะเมื่อพวกเขาขับร้องด้วยพระวิญญาณ และทรงอยากให้เราอธิษฐาน แต่เฉพาะเมื่อใจเราอธิษฐานเท่านั้น บาปทั้งปวงจริง ๆ แล้วมาจากใจ นี่เป็นคำอธิบายที่พระเยซูประทานให้ในข้อ 18 และ 19

คำกล่าวที่ว่า “การรักความสะอาดอยู่ถัดจากทางของพระเจ้า” ไม่ใช่พระคัมภีร์ จงระวังให้ดีเกรงว่าคุณจะทำบาปเดียวกันกับที่พวกฟาริสีได้กระทำในการทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของทางของพระเจ้า

ข้อ 12 แสดงให้เห็นความกังวลของเหล่าสาวกเพราะพวกฟาริสีไม่พอใจ นักเทศน์ทุกคนต้องเผชิญหน้ากับการทดลองที่จะเอาใจพวกคนสำคัญทั้งชายและหญิง ในข้อ 13 พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการแตกสลายของอำนาจของพวกฟาริสี ข้อ 14 บอกว่าทั้งพวกฟาริสีที่ตาบอดและผู้คนของพวกเขาจะตกคูน้ำ พระเยซูน่าจะทรงหมายถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 พร้อมกับพวกยิวที่กระจัดกระจายไปยังทุกส่วนของแผ่นดินโลก ตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา พวกยิวก็ไม่มีพระวิหารและไม่มีสถานที่ที่จะถวายเครื่องสัตวบูชา ขอให้เราระวังให้ดีเกรงว่าเราอาจเป็นผู้นำที่ตาบอดของพวกคนตาบอด หรือติดตามเหล่าผู้นำที่ตาบอดไป การมีศีลธรรมและการปฏิบัติตามกฎต่าง ๆ ไม่ใช่ความเชื่อแบบคริสเตียน

อย่าปล่อยให้ผู้ใดใช้ข้อ 11 เป็นข้ออ้างสำหรับการสูบบุหรี่หรือดื่มเหล้า พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความเช่นนั้นเลย พระองค์ทรงหมายถึงความเป็นมลทินด้านพิธีการ เรามีความรับผิดชอบทางศีลธรรมจริง ๆ เกี่ยวกับสิ่งที่เรากินและดื่ม และมีการกระทำที่ผิดศีลธรรมในใจซึ่งเชื่อมโยงกับการใช้ร่างกายในทางที่ผิด ความยุ่งยากเกี่ยวกับเหล้าหรือบุหรี่ไม่ใช่แค่การทำให้เป็นมลทินด้านพิธีการแบบที่พวกยิวเหล่านั้นคิดอยู่ในหัว การ

ทำให้ร่างกายเป็นมลทินจริง ๆ ในด้านศีลธรรมโดยการข้องเกี่ยวกับพวกหญิงโสเภณีหรือโดยวิธีการอื่นใดเช่นนั้นก็ถูกนับอย่างเคร่งครัดว่าเป็นบาปอย่างหนึ่งในภาคพันธสัญญาใหม่ (1 คร. 3:16, 17; 6:19, 20) และเราได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)

และคำสอนที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับมัทธิว 15:18 และ 19 ก็คือว่ามนุษย์ต้องรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ บาปทั้งปวงมาจากใจ และไม่มีสิ่งใดที่สามารถทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนได้ยกเว้นการบังเกิดใหม่ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในจิตใจ

ข้อ 21-28:

15:21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น และเข้าไปในเขตแดนแห่งเมืองไทระและเมืองไซดอน

15:22 และดูเถิด หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งออกมาจากเขตแดนเดียวกันนั้น และร้องทูลต่อพระองค์โดยทูลว่า “ขอโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์ถูกรังควานอย่างหนักด้วยผีตนหนึ่ง”

15:23 แต่พระองค์ไม่ทรงตอบนางสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาและอ้อนวอนพระองค์โดยทูลว่า “ไล่นางไปเสียเถิด เพราะนางร้องตามพวกเรามา”

15:24 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “เรามิได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล”

15:25 แล้วหญิงคนนั้นก็มาและนมัสการพระองค์โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด”

15:26 แต่พระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “ไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูก ๆ และโยนอาหารนั้นให้แก่พวกสุนัข”

15:27 และผู้หญิงนั้นทูลว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า แต่พวกสุนัขนั้นย่อมกินเศษอาหารซึ่งตกจากโต๊ะนายทั้งหลายของพวกมัน”

15:28 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสกับนางว่า “โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็ยิ่งใหญ่ ให้เป็นไปตามที่เจ้าปรารถนาเถิด” และลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติตั้งแต่ชั่วโมงนั้นเอง

หญิงชาวคานาอันหรือชาวซีเรียฟีนิเซียคนหนึ่งอธิษฐานต่อไป

ทั้ง ๆ ที่ท้อใจ: ลูกสาวของนางได้รับการรักษาให้หาย

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมาระโก 7:24-30 ตรงนี้ (ข้อ 22) หญิงผู้นี้ถูกเรียกว่า “หญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง” ในมาระโก นางถูกเรียกว่า “ชาวกรีก ชนชาติซีเรียฟีนิเซีย” (มาระโก 7:26)

คุณอธิบายทัศนคติของพระเยซูที่มีต่อหญิงคนนี้ได้ไหม? จงสังเกตสิ่งต่อไปนี้:

1. พระคริสต์ทรงอยากให้คนทั้งปวงทราบว่าพระองค์ทรงมีพระพรพิเศษสำหรับพวกยิว แก่หญิงชาวสะมาเรียผู้นั้นที่เกลียดชังพวกยิว พระองค์ตรัสว่า “ความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว” (ยอห์น 4:22) เปาโลกล่าวว่ามีข้อได้เปรียบมหาศาลในการเป็นยิวคนหนึ่ง (รม. 3:1, 2) ซึ่งในฝ่ายเนื้อหนัง พระคริสต์ได้เสด็จมาจากพวกยิว (รม. 9:5) ชนชาติอิสราเอล ชนที่เหลืออยู่ของประชาชาตินั้น จะยังได้รับความรอด (รม. 11:26) และพระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว (รม. 11:1, 2)

2. แต่แน่นอนว่าพระเยซูทรงทำเป็นไม่แยแสหญิงชาวคานาอันคนนี้ซึ่งพระองค์มิได้รู้สึกเช่นนั้นเลย- “พระองค์ไม่ทรงตอบนางสักคำเดียว” พระองค์ทรงมีจุดประสงค์บางอย่างในความใจจืดใจดำที่ดูเหมือนเช่นนั้น นอกจากนี้ พระองค์ตรัสคำกล่าวหนึ่งที่เกินจริง ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้สะท้อนถึงพระทัยของพระองค์เอง แต่เป็นความเห็นของพวกอัครทูตอย่างไม่ต้องสงสัย พระองค์ตรัสว่า “เรามิได้ถูกส่งมาหาผู้ใด เว้นแต่แกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” เราทราบว่านั่นไม่เป็นความจริงตามตัวอักษร “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก” คือทั้งโลก จนพระองค์ได้ส่งพระเยซูมา (ยอห์น 3:16) นอกจากนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญา “เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 2:2) ฉะนั้นพระเยซูจึงน่าจะกำลังตรัสทัศนคติหนึ่งที่เป็นเท็จของพวกยิวเพื่อที่จะสอนพวกอัครทูต และเพื่อจะทดสอบหญิงคนนี้ แน่นอนว่าพระองค์ทรงตั้งพระทัยมาตลอดอยู่แล้วว่าจะฟังนาง และนางไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงถูกส่งมาหาพวกยิวพวกเดียว

3. พระคริสต์ทรงจงใจทดสอบความเชื่อของหญิงผู้นี้ ความเชื่อที่ไม่ยอมทนการทดสอบก็เป็นความเชื่อที่ไม่ได้เรื่อง ความเชื่อของอับราฮัมถูกทดสอบเมื่อเขาถูกบัญชาให้ถวายอิสอัค (ปฐก. 22:2) ความเชื่อของชนชาติอิสราเอลถูกทดสอบเมื่อผู้คนเหล่านั้นพบว่าตัวเองเผชิญหน้ากับทะเลแดงและกองทัพของฟาโรห์ไล่หลังพวกเขามา (อพย. 14:1-12) เอลียาห์อธิษฐานขอฝนเจ็ดหนก่อนที่เขาได้แม้กระทั่งเมฆก้อนหนึ่งที่มีขนาดเท่ามือคนเพื่อเป็นพยานหลักฐานว่าเขาได้รับการสดับฟังแล้ว (1 พงศ์กษัตริย์ 18:44) ความเชื่อถูกพิสูจน์และเติบโตเช่นกันโดยการทดสอบ บ่อยครั้งพระเจ้าไม่ทรงหมายความว่า “ไม่” เมื่อพระองค์ไม่ทรงตอบในทันที อย่าท้อใจง่ายเกินไปเพราะเห็นได้ชัดว่าคำอธิษฐานของคุณไม่ได้รับคำตอบ ข้อเท็จจริงที่ว่าคุณไม่รู้สึกถึงคำตอบและไม่เห็นพยานหลักฐานใด ๆ ไม่จำเป็นต้องทำให้คุณท้อใจ แม้ในยามที่พระเจ้าดูเหมือนจะตรัสว่า “ไม่” ต่อคำอธิษฐานของคุณ มันก็อาจไม่ได้หมายถึง “ไม่” จริง ๆ แต่อาจเป็นการทดสอบความเชื่อของคุณเพื่อถวายเกียรติแด่พระคริสต์และเพื่อการชื่นชมยินดีของคุณเอง ฉะนั้นจงอธิษฐานต่อไป

ความสำคัญของการอธิษฐานด้วยใจกล้าแบบไม่ลดละ

พระเยซูทรงให้ภาพประกอบทัศนคติอันเหมาะสมเกี่ยวกับการอธิษฐานแบบไม่ลดละในลูกา 11:5-8 เราถูกบอกให้เคาะต่อไปแม้ในยามที่เพื่อนที่อยู่ข้างในพูดว่า “ไม่” อยู่ตลอด การอ้อนวอนมากเข้าทำให้เขาต้องลุกขึ้นและให้ขนมปังหลายก้อนมากเท่าที่เพื่อนบ้านที่อ้อนวอนคนนั้นต้องการ จำไว้ว่าเพื่อนคนนั้นที่ตอนแรกพูดว่า “ไม่” เป็นตัวแทนของพระเจ้า พระเจ้ามักตรัสว่า “ไม่” แก่คำอธิษฐานแรกเมื่อพระองค์จะไม่ตรัสว่า “ไม่” แก่คำอธิษฐานที่สามหรือที่สี่

พระเยซูทรงสอนสิ่งเดียวกันในลูกา 18:1-8 เราควรอธิษฐานอยู่เสมอและไม่อ่อนระอาใจแม้ในยามที่พระเจ้าดูเหมือนจะตอบว่า “ไม่” หญิงม่ายคนนั้นที่ร้องขอความยุติธรรมจากผู้พิพากษาอธรรมคนนั้น ได้รับคำปฏิเสธในทันที นางไม่ลดละและได้รับตามคำขอของตน พระเยซูตรัสว่านั่นเป็นวิธีที่เราจะต้องอธิษฐานขอสิ่งที่เราต้องการ ถ้าคุณรู้ว่าคุณต้องการสิ่งที่คุณกำลังทูลขอ เหมือนหญิงชาวคานาอันหรือชาวซีเรียฟีนิเซียคนนี้รู้ ก็จงอ้อนวอนต่อไปแม้ในยามที่พระเจ้าดูเหมือนจะตรัสว่า “ไม่!” เราต้องจดจำไว้ว่าแม้กระทั่งพระคริสต์เองก็ไม่ได้รับคำตอบตอนที่พระองค์ทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนีจนกระทั่งพระองค์ทรงอธิษฐานหนที่สาม โดยตรัสถ้อยคำเดิม (มธ. 26:44) พระองค์ทรงอธิษฐานพร้อมกับการร้องไห้หนักและน้ำตาไหล (ฮบ. 5:7)

จงสังเกตทัศนคติของหญิงชาวคานาอันผู้นี้ซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระคริสต์ยิ่งนัก

1. นางยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ทรงนบนอบต่อพระองค์ เรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า คำเรียกนี้หมายถึงการนบนอบเชื่อฟังอย่างเต็มที่ นางนมัสการพระองค์ (ข้อ 25) นางเรียกพระองค์สามหนว่า “พระองค์เจ้าข้า” นางเรียกพระองค์ว่า “พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด” นางเชื่อพระคัมภีร์ ว่าเชื้อสายของดาวิดจะเสด็จมาเป็นพระเมสสิยาห์และว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นี้ที่จะครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด มันคงไม่ยากเลยที่พระผู้ช่วยให้รอดเช่นนั้นจะรักษาลูกสาวของนางให้หายได้

2. นางทำให้ภาระของลูกสาวของนางเป็นภาระของตัวเอง นางกล่าวว่า “ขอโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด” (ข้อ 22) นางอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด” (ข้อ 25) เราสามารถอ้อนวอนเผื่อเหล่าคนบาปและผู้อื่นได้อย่างสัมฤทธิ์ผลเมื่อเราเอาภาระต่าง ๆ ของพวกเขามาไว้บนตัวเราเอง คำอธิษฐานอ้อนวอนเผื่อที่สัมฤทธิ์ผลโดยปราศจากใจที่รับภาระก็เป็นเรื่องผิดธรรมดา หากเป็นไปได้ พระเยซูตรัสว่า “สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเชื่อว่าพวกท่านได้รับสิ่งเหล่านั้นแล้ว และพวกท่านจะมีสิ่งเหล่านั้น” (มาระโก 11:24) คำอธิษฐานที่ปราศจากความปรารถนาที่จริงใจก็เป็นความหน้าซื่อใจคด

3. ความมุ่งมั่นของนางที่จะได้รับการสดับฟังถูกแสดงให้เห็น นาง “ร้องทูลต่อพระองค์” (ข้อ 22) “นางร้องตามพวกเรามา” (ข้อ 23) นาง “นมัสการพระองค์” (ข้อ 25) นางทำให้พวกสาวกไม่พอใจ นางทำตัวเป็นจุดเด่นของผู้คนโดยการร้องไห้น้ำตาไหลและอ้อนวอน แม้ว่านางอาจดูเหมือนคลั่งศาสนาหรือเสียสติไปแล้ว นางก็ได้รับคำตอบแก่คำอธิษฐานของนาง!

4. นางนบนอบเชื่อฟังอย่างถ่อมใจ นางยอมรับทุกสิ่งที่พระเยซูตรัส นางไม่ได้โกรธเมื่อพระองค์ตรัสว่าพระองค์เสด็จมาหาพวกยิวก่อน (ข้อ 24) นางไม่ได้ขัดเคืองใจเมื่อพระองค์ทรงเปรียบพวกคนต่างชาติว่าเป็นเหมือนสุนัข (ข้อ 26) นางกล่าวว่า “จริงพระองค์เจ้าข้า” เมื่อดูเหมือนพระองค์ทรงบอกนางว่านางไม่ควรค่าแก่พระพรใดและไม่สมควรได้รับสิ่งใดจากพระหัตถ์ของพระองค์เลย แม้ไม่สมควรได้รับ นางก็ยืนกราน ช่างเหมือนกับบุตรน้อยหลงหายคนนั้นผู้กล่าวว่า “ลูก...ไม่สมควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป ให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด” (ลูกา 15:18, 19) ผู้คนได้รับคำตอบแก่คำอธิษฐานของตน ไม่ใช่เพราะว่าพวกเขาควรค่า แต่เพราะว่าพวกเขายอมรับความไม่ควรค่าของตน และเชื่อวางใจทั้ง ๆ ที่ไม่ควรค่าเช่นนั้น

5. ความเชื่อเป็นคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของนาง สิ่งนั้นที่พระเยซูทรงชมเชยมากที่สุด (ข้อ 28) “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์...” (ฮบ. 11:6) หญิงผู้นี้เชื่อในพระคริสต์ไม่ว่าสภาพการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร นางเชื่อว่าพระองค์จะทรงตอบแม้ว่าพวกอัครทูตพยายามที่จะไล่นางไป นางเชื่อว่าพระองค์จะทรงตอบแม้ดูเหมือนพระองค์ไม่แยแส แม้ถ้อยคำของพระองค์เองในตอนแรกดูเหมือนเย็นชาขนาดนั้น

ขอให้เรากล่าวด้วยใจยำเกรงว่าบางครั้งคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะโต้แย้งกับพระเจ้าในการอธิษฐานเหมือนหญิงผู้นี้ได้กระทำ ถ้าลูก ๆ ต้องการขนมปัง พวกสุนัขก็อาจได้เศษขนมปัง หากนางเป็นสุนัขตัวหนึ่ง พระองค์ก็ทรงเป็นนายของนางอยู่ดี “พวกสุนัขนั้นย่อมกินเศษอาหารซึ่งตกจากโต๊ะนายทั้งหลายของพวกมัน” (ข้อ 27) นางโต้แย้งกับพระเจ้า โมเสสก็ทำเช่นนั้นในอพยพ 32:11-14 เขาทำให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแผนการ

ของพระองค์จริง ๆ กษัตริย์เฮเซคียาห์ก็ทำแบบนั้นเช่นกันเมื่อพระเจ้าทรงวางแผนที่จะให้เขาตาย (อสย. 38:1-8) อีกครั้งที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนเจตนาที่ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วของพระองค์ในการตอบคำอธิษฐาน เราควรมีใจกล้ามากขึ้นในการอธิษฐาน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง “ว่าง่าย” เหมือนที่คริสเตียนได้รับคำบัญชาให้เป็น (ยาก อบ 3:17) “พระองค์จะไม่ทรงดุว่าเสมอ” (สดด. 103:9) จงมีใจกล้ามากขึ้นในการอธิษฐานของคุณ อย่าดื้อรั้นเกี่ยวกับความประสงค์ของคุณแต่จงไม่ลดละในการทูลขอสิ่งที่คุณต้องการเมื่อคุณมีความมั่นใจว่ามันอยู่ภายในพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าที่มีแก่ลูก ๆ ที่รักของพระองค์ เราถูกสอนให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของเราทั้งหลาย” ถ้าเราเป็นแค่สุนัขที่น่าสงสาร เราก็เป็นสุนัขของพระองค์และเรามีบรรดาพระสัญญาอันบริสุทธิ์ที่พระองค์จะไม่ทรงปฏิเสธเลยหากเราอ้างพระสัญญาเหล่านั้น

ข้อ 29-31:

15:29 และพระเยซูจึงเสด็จไปจากที่นั่น และเข้ามาใกล้ทะเลกาลิลี และเสด็จขึ้นไปบนภูเขา และประทับนั่งที่นั่น

15:30 และประชาชนเป็นอันมากมาหาพระองค์ พร้อมกับพวกเขามีคนเหล่านั้นที่เป็นคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนอื่น ๆ อีกมากมาย และวางพวกเขาลงแทบพระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย

15:31 จนถึงขนาดที่คนเหล่านั้นอัศจรรย์ใจ เมื่อพวกเขาเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ และคนตาบอดมองเห็นได้ และเขาทั้งหลายก็ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล

พระเยซูทรงเทศนาแก่ฝูงชนเป็นอันมากและทรงรักษาให้หาย

มาระโก 7:31-37 มีเนื้อหาคล้ายกันและเพิ่มเข้าไปอีก สถานที่ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 29 อยู่ใกล้ทศบุรี (คำกรีก “เดคาพอลิส” หมายถึง สิบนคร) บนฝั่งตะวันตกของทะเลกาลิลี (มาระโก 7:31) การรักษาให้หายที่พิเศษเฉพาะตอนหนึ่งถูกกล่าวถึงในมาระโก 7:32-36 ซึ่งคุณควรอ่าน มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะเก็บเรื่องการอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเยซูได้ทรงกระทำไว้เป็นความลับ

ความเมตตาของพระเยซูก็ยิ่งใหญ่ตามที่แสดงให้เห็นในที่นี้ (1) พระองค์ทรงนั่งลงต่อหน้าผู้คนเหล่านั้น พระเยซูไม่เคยถอนตัวไปจากคนเหล่านั้นที่ต้องการพระองค์เลย (2) พระองค์ทรงรักษาทุกคนที่ถูกพามาที่นี่เพื่อรับการรักษาให้หาย ฤทธิ์เดชของพระคริสต์มีไม่จำกัด ความเมตตาก็ของพระองค์ก็ไม่จำกัดเช่นกัน พระองค์ไม่เคยเบื่อที่จะทำการดี แม้ว่าคนเหล่านี้ไม่สำนึกในพระคุณก็ตาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คนเหล่านี้บางคนในเวลาต่อมาเกลียดชังพระองค์และร้องขอให้ตรึงกางเขนพระองค์ คนเป็นอันมากติดตามพระองค์แค่เพื่อที่จะได้ขนมปังและปลาและได้เห็นการอัศจรรย์เหล่านั้น Matthew Henry เรียกให้เราดูว่าบาปนำคำแช่งสาปใดมาสู่เผ่าพันธุ์มนุษย์ (ข้อ 30) เช่น “คนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ” ฯลฯ และดูว่าพระเยซูทรงกระทำกิจใดบ้าง (ข้อ 31) พวกฟาริสีเกลียดชังพระคริสต์แต่เหล่าสามัญชน ซึ่งได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ “ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล” (ข้อ 31) พวกนักเทศน์ที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม พวกอาจารย์มหาวิทยาลัยที่ไม่เชื่อ พวกจองหอง พวกโลภมาก พวกมีอำนาจมาก พวกมีกำลังมากในหมู่มนุษย์ไม่ถวายเกียรติแด่พระคริสต์และเย้ยหยันพระองค์ แต่ผู้คนทั่วไปที่นำภาระต่าง ๆ ของตนมามอบไว้กับพระองค์ก็ยังสรรเสริญพระองค์อยู่

จงสังเกตคำเรียก “ประชาชนเป็นอันมาก” (ข้อ 30) และ “คนเหล่านั้น” (ข้อ 31) ประมาณยี่สิบสามครั้งในข่าวประเสริฐของมัทธิว คำเรียกต่าง ๆ เช่นนั้นพรรณนาถึงฝูงชนเหล่านั้นที่ได้ยินพระเยซู ฉะนั้นจงหมายเหตุว่างานฟื้นฟูที่จัดในเต็นท์หรือพลับพลาหลังใหญ่ หรือหอประชุมประจำเมืองที่แออัดไปด้วยผู้คนหรือการเทศนาในที่โล่งแจ้งแก่ฝูงชน ก็มีลักษณะคล้ายกับการเทศนาของพระเยซูมากกว่าการประชุมนมัสการในคริสตจักรแบบปกติที่เงียบขรึม งานฟื้นฟูต่าง ๆ การเทศนาที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนมากมาย ควรเป็นเป้าหมายขณะที่เราเดินตามพระเยซูและพยายามที่จะเชื่อฟังยอห์น 14:12, “การงานเหล่านั้นซึ่งเรากระทำนั้น เขาก็จะกระทำเช่นกัน และเขาจะกระทำการงานทั้งหลายที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเราจะไปยังพระบิดาของเรา”

ข้อ 32-39:

15:32 แล้วพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และตรัสว่า “เรามีความกรุณาต่อคนเหล่านี้ เพราะพวกเขาค้างอยู่กับเราเป็นเวลาสามวันแล้วตอนนี้ และไม่มีอาหารกิน และเราจะไม่ส่งพวกเขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ เกรงว่าพวกเขาจะสิ้นแรงลงตามทาง”

15:33 และพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ในถิ่นทุรกันดารนี้พวกเราจะหาอาหารจากที่ไหนพอเพื่อเลี้ยงคนเป็นอันมากขนาดนี้ให้อิ่มได้”

15:34 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน” และพวกเขาทูลว่า “มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว”

15:35 และพระองค์ตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงบนพื้นดิน

15:36 และพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้นและปลาเหล่านั้นมา และทรงขอบพระคุณ และทรงหักอาหารเหล่านั้น และส่งให้พวกสาวกของพระองค์ และพวกสาวกก็แจกให้ประชาชน

15:37 และเขาทั้งหลายได้รับประทานทุกคนและอิ่ม และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นไว้ได้เจ็ดกระบุงเต็ม

15:38 และพวกเขาที่ได้รับประทานนั้นมีผู้ชายสี่พันคน นอกจากพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ

15:39 และพระองค์ทรงส่งประชาชนให้กลับไป และเสด็จลงเรือ และเข้ามาในเขตแดนแห่งเมืองมักดาลา

การเลี้ยงคนสี่พันคนด้วยขนมปังเจ็ดก้อน
กับ “ปลาเล็ก ๆ สองสามตัว”

การเลี้ยงคนสี่พันคนนี้ถูกเล่าตรงนี้และในมาระโก 8:1-9 ขณะที่การเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นถูกกล่าวถึงโดยข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม

นี่เป็นอีกเหตุการณ์ที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง แต่คล้ายกันมากกับการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น ในกรณีหนึ่งมีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ในอีกกรณีนี้มีขนมปังเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว ในกรณีหนึ่งมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ยังไม่รวมผู้หญิงและเด็ก (มธ. 14:21) ขณะที่ในอีกกรณีนี้มีผู้ชายสี่พันคน ยังไม่นับผู้หญิงและเด็ก (มธ. 15:38)

การกระทำกิจของพระเยซูกับเหล่าสาวกที่ไม่เชื่อของพระองค์สอนอะไรเราหลายอย่าง การใส่ใจดูแล

แบบไร้ขีดจำกัดที่พระองค์ทรงมีในการฝึกฝนอัครทูตเหล่านี้เป็นเวลาประมาณสามปีครึ่งบอกเป็นนัยว่าเหล่านักเทศน์ควรได้รับการฝึกฝนอย่างถี่ถ้วน ผู้ดูแล นั่นคือ ศิษยาภิบาล ไม่ควรเป็น “คนที่รับเชื่อใหม่ ๆ เกรงว่าเมื่อถูกยกตัวขึ้นแล้วด้วยความเย่อหยิ่ง เขาจะล้มลงในการปรับโทษของพญามาร” (1 ทธ. 3:6) ในทุกเหตุการณ์พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์ให้ใส่ใจต่อบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่เกี่ยวข้อง เมื่อพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่ง พระองค์ก็ทรงตีความมันให้พวกเขาฟังแบบส่วนตัวในภายหลัง เมื่อพระองค์ทรงทำการอัศจรรย์หนึ่ง พระองค์ก็ทรงพยายามที่จะเสริมความเชื่อของพวกเขาให้แข็งแกร่งก่อนเพื่อที่พวกเขาจะได้คาดหวังมันและเรียนรู้เคล็ดลับแห่งฤทธิ์เดช ดู ข้อ 32 และ 33 ในการเชื่อมโยงนี้จงสังเกตว่าพระองค์ตรัสถึงเรื่องนั้นในภายหลังเพื่อตอกย้ำบทเรียนนั้น ๆ (มธ. 16:8-11) การทำให้นักเทศน์คนหนึ่ง หรือผู้นำทางศาสนาคนหนึ่งเติบโตเป็นเรื่องที่จริงจัง ต้องใช้เวลาและการสั่งสอนและการดูแล ชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกให้เทศนาหรือสั่งสอนต้องเต็มใจที่จะเรียนรู้และเติบโตเหมือนที่อัครทูตทั้งสิบสองคนนี้ต้องทำ

จงสังเกตตัวเลขเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นกับสี่พันคนนี้ ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวรวมกันเป็นเลขเจ็ด เลขแห่งความสมบูรณ์แบบ จากนั้นมีขนมปังเจ็ดก้อนเพื่อเลี้ยงคนสี่พันคนนั้นและจำนวนของปลาไม่ถูกกล่าวถึง มีสิบสองกระบุงที่เต็มไปด้วยอาหารซึ่งเก็บรวบรวมมาได้หลังจากเลี้ยงห้าพันคนนั้นแล้ว (มธ. 14:20) ซึ่งบ่งบอกว่ามีอาหารเหลือเฟือและเผื่อไว้อีกสำหรับพวกยิว เนื่องจากสิบสองเป็นเลขของพวกยิว หลังจากเลี้ยงคนสี่พันคนนั้นแล้ว มีอาหารเหลือเก็บไว้ได้เจ็ดกระบุงเต็ม ซึ่งบ่งบอกว่ามีความบริบูรณ์เหลือไว้สำหรับทุกคน พวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว เนื่องจากเจ็ดเป็นเลขแห่งความครบบริบูรณ์ ตัวเลขแห่งความสมบูรณ์แบบ

ในกรณีนี้ เหมือนในการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น พระเยซู (1) ทรงบัญชาฝูงชนนั้นให้นั่งลงเป็นแถวอย่างมีระเบียบ (ข้อ 35) (2) พระองค์ทรงขอบพระคุณและหักอาหารนั้น (ข้อ 36) (3) พระองค์ทรงใช้เหล่าสาวกให้แจกจ่ายอาหารนั้น พระคริสต์ผู้ทรงสามารถทำสิ่งสารพัดได้โดยลำพัง ทรงเลือกใช้เราในงานรับใช้แห่งการทำให้กลับคืนดีกันของพระองค์! พระเจ้าทรงอนุญาตให้เรานำพระพรนั้นซึ่งพระองค์ทรงเสนอให้โดยไม่คิดค่าเหลือเกินไปสู่ผู้คนมากมาย (4) พระเยซูทรงระมัดระวังมาก ๆ ที่จะให้เก็บขนมปังและปลาที่ทรงหักแล้วของพวกเขาซึ่งไม่ถูกรับประทานไว้ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะใช้สิ้นเปลืองแม้กระทั่งสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เราอย่างบริบูรณ์ขนาดนั้น

ข้อ 39 กล่าวว่าพระเยซูเสด็จมายังเขตแดนแห่งเมืองมักดาลา นี่คือนครเล็ก ๆ ใกล้กับชายฝั่งตะวันตกตอนกลางของทะเลกาลิลีเล็ก ๆ นั้น มันอยู่ทางใต้ของเมืองเบธไซดา และเคยเป็นบ้านของมารีย์ชาวมักดาลา ผู้ซึ่งพระคริสต์ทรงขับผีเจ็ดตนออกจากตัวนาง (ลูกา 8:2) คุณประทับใจไหมกับนครและเมืองมากมายที่อยู่ล้อมรอบทะเลกาลิลีเล็ก ๆ นี้ในสมัยของพระคริสต์? จงศึกษาแผนที่ของปาเลสไตน์ในสมัยของพระคริสต์ เขตแดนของแคว้นกาลิลีคงมีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นจริง ๆ ในตอนนั้น เศษซากปรักหักพังจากหลายนครถูกพบที่นั่นตอนนี้ อย่างไรก็ตาม เขตแดนนั้นในตอนนี้ค่อนข้างแห้งแล้งและรองรับประชากรได้จำนวนน้อยมาก ๆ ยกเว้นในที่ ๆ พวกยิวสมัยใหม่กำลังเริ่มทำการชลประทานและพัฒนามันแล้วตอนนี้

คำแช่งสาปหนึ่งตกอยู่บนแผ่นดินปาเลสไตน์ เหมือนอย่างที่บาปได้แช่งสาปแผ่นดินโลกทั้งหมดใน

ระดับที่น้อยกว่า ปาเลสไตน์ตอนนี้ไม่ใช่ “แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” อย่างที่มันเคยเป็นแล้ว (อพย. 33:3, 13:5) ไม่มีใครจะได้พบพวงองุ่นแห่งเอชโคล์ที่นั่นแล้วตอนนี้ (กดว. 13:23)

มัทธิว 16

ข้อ 1-4:

16:1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาเช่นกัน และ
ทดลองโดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญ
อันหนึ่งจากสวรรค์ให้แก่พวกเขา
16:2 พระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า
“เมื่อถึงเวลาเย็นแล้ว ท่านทั้งหลายกล่าวว่า
‘อากาศจะโปร่งดี เพราะฟ้าสีแดง’
16:3 และในเวลาเช้าว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝน
เพราะฟ้าสีแดงและมัว’ โอ ท่านทั้งหลาย พวกคน
หน้าซื่อใจคด ท่านทั้งหลายสามารถแยกแยะผิว
หน้าของท้องฟ้านั้นได้ แต่ท่านทั้งหลายไม่สามารถ
แยกแยะบรรดาหมายสำคัญแห่งกาลสมัยต่าง ๆ
16:4 คนชั่วอายุที่ชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ
และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย เว้นแต่
หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์” และ
พระองค์ทรงทิ้งพวกเขาไว้ และเสด็จจากไป

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีทดลองพระเยซู
ขอหมายสำคัญหนึ่งจากสวรรค์

และดู มาระโก 8:10-12 จงสังเกตว่าพระคำตอนนี้กล่าวว่า “พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาเช่นกัน” นี่บ่งบอกว่าคนเหล่านี้เป็นพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์พวกเดิมที่มาจากกรุงเยรูซาเล็มและขัดขวางงานรับใช้ทั้งหมดของพระเยซูในแคว้นกาลิลี ความเป็นศัตรูของพวกเขาคงถูกปลุกเร้าโดยการที่พระองค์ทรงกล่าวโทษชีวิตและคำสอนและการไม่ยอมกลับใจใหม่ของพวกเขาในคำเทศนาบนภูเขานั้น (มธ. 5:20; 6:5, 16; 7:15-23) จากนั้นการขัดขวางของพวกฟาริสีถูกกล่าวถึงไปแล้วในมัทธิว 9:11; 12:2, 14, 24, 38; 15:1 และที่ตามมา พวกเขาเกลียดชังพระเยซู กำลังคิดแผนการฆ่าพระเยซูและเห็นได้ชัดว่าบางคนได้ทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นแล้ว ตามคำตรัสของพระเยซู ไม่มีความจริงใจในคำขอของพวกเขาเลย

จงสังเกตว่าพวกสะดูสีมากับพวกฟาริสีคราวนี้ พวกสะดูสีและพวกฟาริสีเป็นศัตรูคู่อาฆาตกัน ตามที่คุณเห็นจากกิจการ 23:6-10 พวกฟาริสีเชื่อในภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด เชื่อเรื่องการอัศจรรย์ต่าง ๆ เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพของคนตาย และระมัดระวังมากที่สุดที่จะถือรักษาตัวอักษรภายนอกของพระราชบัญญัติ ถึงแม้ว่าตัวพวกเขาเองปกติแล้วไม่ได้บังเกิดใหม่และพลาดความหมายฝ่ายวิญญาณของพระคัมภีร์ไปก็ตาม ในทางกลับกัน พวกสะดูสีเป็นพวกชอบยกเหตุผลที่ไม่เชื่อเรื่องวิญญาณทั้งหลายหรือเรื่องทูตสวรรค์ ไม่เชื่อเรื่องการฟื้นคืนชีพของคนตาย ครูสอนศาสนาสองพรรคนี้คอยต่อสู้ขัดขวางกันตลอดในท่ามกลางพวกยิว แต่ในที่นี้ทั้งสองพวกรวมหัวกันต่อสู้พระเยซู ในทำนองเดียวกัน เฮโรดและปอนทิอัสปีลาตซึ่งเป็นศัตรูคู่อาฆาตก็กลายเป็นมิตรในการต่อสู้ขัดขวางพระคริสต์ของพวกเขา (ลูกา 23:6-12; กิจการ 4:25-27) เพลงสดุดีบทที่สองบอกล่วงหน้าถึงทัศนคตินี้ ว่าเหล่าคนชั่วจะรวมหัวกันต่อสู้พระเยซู ไม่มีความเกลียดชัง ไม่มีการต่อสู้ขัดขวางแบบที่กระทำต่อพระคริสต์ซึ่งทำให้พวกสะดูสีและพวกฟาริสีร่วมมือกัน

พวกเขาร้องขอหมายสำคัญหนึ่งจากสวรรค์ เนื่องจากพวกเขาอ้างว่ายึดมั่นอย่างเคร่งครัดในพระราชบัญญัติของโมเสส เราจึงคิดว่าพวกเขากำลังร้องขอแผ่นดินไหว ไฟ ควัน เมฆและพระสุรเสียงที่ยินได้ของพระเจ้า แบบที่เคยเกิดขึ้นที่ภูเขาซีนายตอนที่ประทานพระราชบัญญัติ (อพย. 19:17-19; 20:1) ประสบการณ์

ยิ่งใหญ่นั้นถูกพูดถึงหลายหนในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น พระราชบัญญัติ 4:11-13; 33:2; ผู้วินิจฉัย 5:5; เพลงสดุดี 68:8, 17, และนาฮูม 1:5 มันทำให้เผ่าพันธุ์ยิวทั้งหมดประทับใจตลอดหลายปีเหล่านั้นและจึงถูกกล่าวถึงอีกในฮีบรู 12:18-21 อย่างไรก็ตาม พระคำตอนนั้นแสดงให้เห็นว่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ไม่เผชิญหน้ากับพระราชบัญญัติบนภูเขาซีนายพร้อมกับประสบการณ์ทั้งหลายที่น่าสะพรึงและน่ากลัวเหล่านั้นของมัน แต่ตรงกันข้าม เราเผชิญหน้ากับความเป็นไปได้อันเปี่ยมสุขของกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ ๆ ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปีจะรวมตัวกันกับพระเยซู (ฮบ. 12:22-24) พวกฟาริสีและพวกสะดูสีอาจร้องขอหมายสำคัญเหล่านั้นแบบที่ภูเขาซีนาย

แต่คำขอของพวกเขาก็ไม่จริงใจสิ้นดี ข้อ 1 กล่าวว่าพวกเขามา “ทดลอง” พระองค์ พวกเขาตั้งใจที่จะหลอกล่อพระองค์ให้ตรัสบางสิ่งที่พวกเขาจะกล่าวโทษได้ หากพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์เหล่านั้น พวกเขาก็คงกล่าวว่ามันเป็นมาจากซาตาน เหมือนที่พวกเขากล่าวว่าพระองค์ได้กระทำตอนที่พระองค์ทรงขับพวกผีออก (มธ. 12:24) หากพระองค์ปฏิเสธ พวกเขาก็จะกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ยอมเชื่อในพระองค์ พวกเขาเป็นพวกหน้าซื่อใจคดและพระเยซูทรงบอกพวกเขาเช่นนั้นอย่างชัดเจน (ข้อ 3) พวกเขาเป็นชั่วอายุที่ชั่วและเล่นชู้ (ข้อ 4) และความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาในการขอหมายสำคัญก็มีอยู่ต่อไปจนถึงการตรึงกางเขนนั้น เมื่อพระเยซูทรงอยู่บนกางเขนนั้น เมื่อพวกเขากล่าวว่าพวกเขาจะยอมเชื่อในพระองค์หากพระองค์ทรงลงมาจากกางเขนนั้น (มธ. 27:42)

พวกเขาเป็นพวกหน้าซื่อใจคดเพราะพระเยซูทรงให้หลักฐานทุกอย่างแล้วเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระองค์พร้อมกับการอัศจรรย์แสนวิเศษหลายประการ การเลี้ยงคนห้าพันคนนั้น การเลี้ยงคนสี่พันคนนั้น การรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย การทำให้คนพิการหายดี การเดินไปบนน้ำ ฯลฯ เราคิดว่าพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ไปเป็นพัน ๆ ครั้งแล้ว จากข้อพระคำอ้างอิงมากมายเหล่านั้นเกี่ยวกับฝูงชนมหาศาลที่มาหาพระองค์พร้อมกับคนง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น มัทธิว 12:15; 14:14 และ 15:30 พระเยซูไม่ได้แสดงหลักฐานเพิ่มเติมใด ๆ เพราะพวกเขาไม่จริงใจและคงไม่ยอมเชื่อพยานหลักฐานใด ๆ ที่อาจประทานให้เลย ถ้าเราเชื่อสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงบอกเรา เราก็อาจคาดหมายให้พระองค์แสดงให้เราเห็นมากกว่าเดิมได้ ถ้าเราไม่ยอมเชื่อสิ่งเหล่านั้นที่เราได้รับแล้ว ซึ่งพิสูจน์ถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ความเป็นพระเจ้าของพระบุตรของพระองค์และสิทธิอำนาจแห่งพระวจนะของพระองค์ เราก็คงไม่ยอมเชื่อแม้ผู้หนึ่งเป็นขึ้นจากตาย เหมือนกับที่พวกพี่น้องที่เป็นคนชั่วของเศรษฐีผู้นั้นในนรกไม่ยอมเชื่อ (ลูกา 16:31)

บางคนคงอยากแก้ตัวให้พวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวเลยนอกจากใจที่บาปหนาของตัวเอง เหมือนที่เหล่าคนบาปวันนี้ไม่เคยมีเหตุผลดี ๆ ที่ฟังขึ้นเลยในการปฏิเสธพระคริสต์

พวกถือแนวคิดสมัยใหม่กล่าวว่าพวกเขาไม่เชื่อเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์เพราะไม่มีพยานหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ พวกเขาโกหก มีพยานหลักฐานมากมายสำหรับใจทุกดวงที่ถ่อมลงและชอกช้ำว่าพระเยซูทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น-พระเจ้า, พระผู้สร้างในรูปกายมนุษย์; พยานหลักฐานที่ว่าพระคัมภีร์เป็นสารพัดที่พระเยซูตรัสว่ามันเป็น-พระวจนะที่ผิดพลาดไม่ได้ของพระเจ้า ความไม่เชื่อเกิดขึ้นไม่ใช่เพราะว่าไม่มีพยานหลักฐาน แต่เพราะใจดื้อรั้นที่บาปหนาและมีอคติซึ่งปิดตายต่อพระคริสต์

ทั้งพวกฟาริสีที่เน้นรูปแบบพิธีการและคิดว่าตัวเองชอบธรรม ผู้ซึ่งไม่รู้สึกว่าตัวเองจำเป็นต้องมาหาพระคริสต์เพื่อรับความรอด และพวกสะดูสีที่ไม่เชื่อ ผู้ซึ่งไม่ยอมรับสิ่งที่อัศจรรย์ในพระคริสต์และพระคัมภีร์ จะต้องยืนแบบไม่มีข้อแก้ตัวที่การพิพากษานั้นในฐานะคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์และถูกปรับโทษ

พวกฟาริสีอ้างว่าสามารถอ่านหมายสำคัญเหล่านั้นแห่งดินฟ้าอากาศได้ ฉะนั้นพวกเขาช่างเบาปัญญาจริง ๆ ที่กล่าวว่าพวกเขามองไม่เห็นข้อพิสูจน์เพียงพอว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดนั้น ความเศร้าพระทัยอันลึกล้ำของพระเยซูที่มีต่อความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาถูกแสดงออกโดยการที่พระองค์ “ถอนพระทัยลึก ๆ ในวิญญาณของพระองค์” เพราะเรื่องนั้น ตามที่มีบอกไว้ในมาระโก 8:12

แต่จงสังเกตว่าพระเยซูไม่เคยอ้างว่าการอัศจรรย์เหล่านั้นเป็นข้อพิสูจน์อันเด็ดขาดว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้พยากรณ์คนอื่น ๆ ก็ทำการอัศจรรย์หลายประการ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์จะต้องถูกพิสูจน์ในที่สุดโดยหมายสำคัญหนึ่งเดียวนั้น นั่นคือ การสิ้นพระชนม์และการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระองค์ โดยเฉพาะการคืนพระชนม์ของพระองค์ มันคือหมายสำคัญของโยนาห์ (ข้อ 4) แบบเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 12:39, 40 โยนาห์เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ และการที่เขาอยู่ในท้องปลาวาฬสามวันสามคืนก็เป็นภาพเล็งหนึ่งของการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระเยซูจากพวกคนตาย

ข้อ 5-12:

16:5 และเมื่อพวกสาวกของพระองค์มาถึงฝั่งข้างโน้น พวกเขาได้ลืมเอาขนมปังไป

16:6 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า “จงเอาใจใส่และระวังเชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี”

16:7 และพวกเขายกเหตุผลกันในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “นี่เป็นเพราะว่าพวกเราไม่ได้เอาขนมปังมา”

16:8 ซึ่งเมื่อพระเยซูทรงรับรู้แล้ว พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “โอ ท่านทั้งหลาย ผู้มีความเชื่อน้อย ทำไมพวกท่านจึงยกเหตุผลในท่ามกลางพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านไม่ได้เอาขนมปังมา

16:9 พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ และจำไม่ได้หรือเรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น และพวกท่านได้เก็บกี่กระบุง

16:10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น และพวกท่านได้เก็บกี่กระบุง

16:11 ทำไมพวกท่านไม่เข้าใจว่า เรามิได้กล่าวกับพวกท่านเรื่องขนมปัง แต่เพื่อพวกท่านจะระวังเชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี”

16:12 แล้วพวกเขาก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้สั่งพวกเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังหลักคำสอนของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี

พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกให้ระวังเชื้อ

ของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

ความเชื่ออันน้อยนิดของพวกสาวกเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจจริง ๆ พวกเขาคิดว่าพระเยซูกำลังตำหนิพวกเขาที่ไม่ได้นำขนมปังมาด้วย พระองค์ทรงแสดงให้เห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์แล้วสองหน โดยเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนและจากนั้นก็เลี้ยงคนสี่พันคน พระองค์ทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “อย่าขวนขวายหาอาหารที่

ย่อมเสื่อมสูญไป” (ยอห์น 6:27) ว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้” (มธ. 4:4) ว่ามนุษย์ควรแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน และว่าอาหารและเสื้อผ้าจะถูกเพิ่มเติมให้ (มธ. 6:33) กระนั้นพวกเขาก็คิดว่าพระองค์ทรงเป็นห่วงเรื่องที่พวกเขานำขนมปังติดตัวมาด้วย แต่ความเชื่อของพวกเขาไม่ได้น้อยไปกว่าความเชื่อของเราเลย น่าจะมากกว่าของเราด้วยซ้ำ

ขอให้เราตั้งปณิธานที่จะวิตกกังวลน้อยลงเกี่ยวกับอาหารและเป็นห่วงมากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า นั่นคือวิถีทางแห่งความเชื่อ พระเจ้าไม่ทรงขอให้เราไปโดยไม่มีอาหาร พระองค์ทรงขอให้เราไว้วางใจพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนั้นต่างหาก เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องอาหาร “ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้” แต่ในส่วนของอนาคตพระองค์ตรัสว่า “...อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน หรือพวกท่านจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ” (มธ. 6:25) พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ของเราทรงทราบว่าเราต้องการสิ่งใด

ข้อ 9 และ 10 แสดงให้เห็นว่าถ้าเหล่าสาวกได้ใคร่ครวญอย่างที่พวกเขาควรกระทำเกี่ยวกับประสบการณ์อันเปี่ยมสุขเหล่านั้นในการเลี้ยงคนห้าพันคนนั้นและสี่พันคนนั้น พวกเขาก็คงมีความเชื่อมากขึ้นไปแล้ว ถ้าเรานับพระพรต่าง ๆ ของเรา ใคร่ครวญเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราแล้วในอดีต ระลึกถึงคำตอบที่มาสู่คำอธิษฐาน เราก็จะเติบโตในความเชื่อ ความไม่สำนึกในพระคุณและการไม่ขอบพระคุณเป็นรากฐานสำหรับความไม่เชื่อ คำสรรเสริญก่อให้เกิดความเชื่อ ยิ่งเราขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรต่าง ๆ ในอดีตและถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยการระลึกถึงพระพรต่าง ๆ ของพระองค์ เราก็ยิ่งแน่ใจว่าพระองค์จะไม่มีวันไปจากเราหรือทอดทิ้งเราและว่าพระพรทั้งหลายของพระองค์จะมีต่อไปแก่คนเหล่านั้นผู้วางใจพระองค์ หากพวกเขาตรึกตรองเกี่ยวกับพระพรเหล่านั้นในอดีต พวกเขาก็คงไม่หวาดกลัวตอนนี้เกี่ยวกับอาหาร แต่สรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์สามารถจัดหาสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ หากจำเป็น

“เชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี” หมายถึงหลักคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี (ข้อ 6 และ 12) เชื้อ จำเป็นต้องหมายถึง ความชั่ว เนื่องจากยีสต์เป็นการเติบโตของเชื้อราหรือจุลินทรีย์ ดูเหมือนว่าสิ่งมีชีวิตชนิดที่คล้ายกันเป็นเหตุให้ขนมปังฟูขึ้น น้ำองุ่นบ่ม และเนื้อสัตว์เน่าเสีย ตอนที่พวกเขาไปเยี่ยมโลทเหล่าทูตสวรรค์กินขนมปังที่ไม่มีเชื้อ (ปฐก. 19:3) เทศกาลปัสกาจะต้องมาพร้อมกับขนมปังไร้เชื้อ (อพย. 12:8) เชื้อเป็นภาพของ “การคิดปองร้ายและความชั่วช้า” (1 คร. 5:8) ข้อพระคำตอนนั้นกล่าวว่าคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะไร้เชื้อเนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนของปัสกาของเรา เชื้อในแป้งนั้นแสดงภาพการแพร่กระจายของหลักคำสอนและวิธีปฏิบัติอันชั่วร้าย (มธ. 13:33) จงสังเกตสิ่งนี้: ความชั่วร้ายแพร่กระจายอย่างเป็นธรรมชาติ แต่ความดีไม่เคยทำเช่นนั้นเลย แอปเปิ้ลดีที่อยู่ท่ามกลางแอปเปิ้ลเน่าไม่เคยทำให้แอปเปิ้ลไม่ดีเหล่านั้นกลายเป็นดี สิ่งดีไม่เคยแพร่กระจายอย่างเป็นธรรมชาติเลย แอปเปิ้ลเน่าลูกหนึ่งในหมู่แอปเปิ้ลดีหลายลูกก็ทำให้ลูกอื่น ๆ เน่าจริง ๆ ความชั่วร้ายแพร่กระจายอย่างเป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะจุลินทรีย์และเชื้อโรคทั้งหลายที่ทำให้เน่าเปื่อย เนื่องจากธรรมชาติทั้งหมดอยู่ภายใต้คำแช่งสาปเช่นเดียวกับมนุษยชาติ เพราะบาป พืชพรรณที่เป็นวัชพืชก็แพร่กระจายอย่างเป็นธรรมชาติ ขณะที่พืชพรรณที่มีประโยชน์ต้องได้รับการเพาะปลูกและ

การดูแลรักษา มีแนวโน้มในทางที่เสื่อมลงในธรรมชาติทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมนุษย์ ใจมนุษย์เป็นแปลงเพาะเมล็ดพันธุ์ตามธรรมชาติสำหรับบาปแบบเดียวกับที่ร่างกายมนุษย์เป็นแปลงเพาะเมล็ดพันธุ์ตามธรรมชาติสำหรับโรคภัย สิ่งดีจะก้าวหน้าไปในท่ามกลางมนุษย์ก็โดยวิธีแบบเหนือธรรมชาติเท่านั้น เนื่องจากสิ่งดีไม่ใช่เรื่องธรรมชาติสำหรับมนุษย์ และมนุษย์ก็ไม่ได้เป็นคนดีโดยธรรมชาติ แต่มนุษย์ตามธรรมชาติก็เสื่อมทรามพร้อมกับแนวโน้มที่ติดตัวมาไปสู่บาป จนบาปแพร่กระจายไปในท่ามกลางมนุษย์เหมือนที่เชื้อหรือยีสต์กระทำในแป้งดิบ ฉะนั้นความคิดมนุษย์จึงมีความพร้อมโดยธรรมชาติที่จะรับเอาหลักคำสอนเท็จ เหล่าสาวกจึงได้รับคำเตือนให้ระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

หลักคำสอนเท็จ เช่นเดียวกับเชื้อ มีแนวโน้มที่จะมาแบบ “ลับ ๆ”, “โดยไม่รู้ตัว” (2 เปโตร 2:1; ยูดาส 4) ความไม่เชื่อคืบคลานเข้ามาก่อนที่เราทราบเรื่อง เราดูดซับหลักคำสอนเท็จโดยไม่รู้ตัว ไม่มีคริสเตียนคนใดปลอดภัยหากเขาเอาตัวไปอยู่ในที่ ๆ เขาได้ยินคำสอนเท็จอยู่ตลอด ขอให้นักเรียนแต่ละท่านระวังเชื้อแห่งหลักคำสอนเท็จให้ดีและตระหนักว่าเขามีแนวโน้มติดตัวมาตั้งแต่เกิดไปสู่ความชั่วร้ายในเรื่องของหลักคำสอนเช่นเดียวกับในเรื่องของชีวิต

ข้อ 13-17:

16:13 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในเขตแดนแห่งเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์ก็ทรงถามพวกสาวกของพระองค์ โดยตรัสว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”

16:14 และพวกเขาทูลว่า “บางคนว่าพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”

16:15 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด”

16:16 และซีโมนเปโตรตอบและทูลว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

พระคริสต์เป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

16:17 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเขาว่า “ท่านได้รับพร ซีโมนบุตรชายของโยนาเอ๋ย เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้เปิดเผยสิ่งนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ต่างหาก

คำสารภาพอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

“Coasts” (ข้อ 13) หมายถึงเขตแดน เมืองซีซารียาฟีลิปปีเป็นเมืองหนึ่งที่อยู่ไปทางเหนือของทะเลกาลิลีประมาณยี่สิบห้าหรือสามสิบไมล์ จำไว้ว่าจนถึงตอนนี้งานรับใช้นี้ของพระเยซูล้วนอยู่ในเขตแดนเล็ก ๆ รอบทะเลกาลิลี

คำถามนี้ของพระเยซู (ข้อ 13) ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ทราบว่าผู้คนกล่าวอะไร แต่ตรงกันข้ามเห็นได้ชัดว่าเพื่อจะทดสอบสาวกเหล่านั้น โดยเฉพาะเฮโรดที่คิดว่าพระเยซูเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่เป็นขึ้นจากตายเพราะจิตสำนึกที่รู้สึกผิดของเฮโรดเอง (มธ. 14:2) ยอห์นและพระเยซูได้เทศนาใจความหลักเดียวกันว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2; 4:17) เช่นเดียวกันทั้งคู่

มีเหล่าสาวกที่ได้รับบัพติศมา คนเป็นอันมากกำลังคาดหมายเอลียาห์ที่จะกลับมายังแผ่นดินโลก (มธ. 27:47-49; ยอห์น 1:21) การคาดหมายนี้มีพื้นฐานอยู่บนคำกล่าวที่ชัดเจนแห่งคำพยากรณ์นั้นในมาลาคี 4:5, 6 เอลียาห์จะมาอีก เห็นได้ชัดว่าไม่นานก่อนวันนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง เชื่อกันว่าเขาน่าจะเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 11:3 คนเกือบทั้งปวงยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง คนส่วนใหญ่ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น นั่นคือพระบุตรของพระเจ้า

"แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด" พระเยซูทรงถาม คำตอบของเปโตรในข้อ 16 เป็นที่พอพระทัยพระเยซูยิ่งนัก คำตรัสของพระเยซู "ท่านได้รับพร" ไม่ได้หมายความว่า "เปโตร ท่านจะได้รับบำเหน็จสำหรับคำกล่าวนี้" แต่จริง ๆ แล้วหมายความว่า "ท่านได้รับพรแล้วในการที่ท่านได้รับการเปิดเผยนี้" พระเยซูยังไม่ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนและยังไม่ได้เป็นขึ้นจากตาย และความเชื่อมั่นอันแน่นอนที่เปโตรมีก็ไม่ใช่ผลลัพธ์ของสติปัญญาของเขาเองหรือการที่เขาชั่งน้ำหนักหลักฐานเหล่านั้น แต่เป็นการเปิดเผยหนึ่งจากพระเจ้าต่างหาก เราต้องจดจำไว้ว่าตอนนี้เรามีพยานหลักฐานว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้ามากกว่าที่ผู้คนสมัยนั้นมีตั้งเยอะ พยานหลักฐานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตายตามที่เปาโลให้ไว้ใน 1 โครินธ์ 15:1-8 ก็ยากที่จะต้านทานได้ พยานหลักฐานทั้งสิ้นนั้นถูกตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีกและหลายร้อยปีที่ผ่านไปก็ยังพิสูจน์ให้เห็นต่อไปว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดที่พระองค์ทรงอ้างว่าเป็น-การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์ทั้งหลาย, ใจความหลักของพระคัมภีร์, พระบุตรของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของโลก พยานหลักฐานนั้นมีท่วมท้น แต่มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมว่าความเชื่อมั่นที่ไว้วางใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น พระบุตรของพระเจ้า ถูกให้ไว้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง (ดู 1 ยอห์น 5:1) ไม่มีผู้ใดสามารถมาหาพระคริสต์ได้นอกจากว่าพระบิดาทรงชักนำเขามา (ยอห์น 6:44 และดู ยอห์น 6:37 วรรคแรก) เหล่านักเทศน์และคนงานคริสเตียนทั้งหลายต้องตระหนักว่าต้องมีการกระทำกิจแบบเหนือธรรมชาติในใจของคนบาป การฟ้องใจเป็นพระราชกิจหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แบบเดียวกับการกลับใจเชื่ออย่างแท้จริง พระเจ้าอาจทรงอนุญาตให้เราถูกใช้การในการทำให้เกิดการฟ้องใจและการตัดสินใจ แต่การบังเกิดใหม่เป็นเหตุการณ์ที่เหนือธรรมชาติ ความคิดแบบธรรมชาติที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือซึ่งเป็นศัตรูกับพระเจ้า (รม. 8:7; 1 คร. 2:14) ไม่สามารถเข้าใจสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า ไม่สามารถได้รับความไว้วางใจว่าจะเชื่อเพราะพยานหลักฐาน ไม่ว่าจะเข้มแข็งขนาดไหน ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น อย่างไรก็ตาม แต่ละคนได้รับความสว่างมากกว่าที่เขาติดตาม พวกคนที่ไม่เชื่อและพวกอเทวนิยมมักเป็นพวกที่เฉลียวฉลาดมาก ๆ ที่กลายเป็นคนโง่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ความเย่อหยิ่งและบาปอื่น ๆ ทำให้พระเจ้ามอบพวกเขาไว้กับจิตใจอันเลวทรามจนพวกเขาอาจเชื่อคำโกหกหนึ่งและถูกลงพระอาชญา (รม. 1:28; 2 ธส. 2:10-12) จงสังเกตว่าพระเจ้าประทานความเชื่อผิด ๆ เช่นนั้น ความมืดบอดและจิตใจอันเลวทรามเช่นนั้นมาสู่ผู้คนเหล่านั้นเท่านั้น "เพราะพวกเขาไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้" (2 ธส. 2:10) และเพราะว่า "พวกเขาไม่เห็นชอบที่จะจดจำพระเจ้าไว้ในความรู้ของพวกเขา" (รม. 1:28) หัวสมองของผู้คนเริ่มผิดปกติเพราะหัวใจของพวกเขาผิดปกติ มีการเปิดเผยแก่ความคิดของเปโตรแล้วว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพราะว่าใจของเขากำลังแสวงหาที่จะทำให้พระเจ้า

พอพระทัย

ข้อ 18-20:

16:18 และเรากล่าวแก่ท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูทั้งหลายแห่งนรกจะไม่มีชัยชนะต่อคริสตจักรนั้นเลย

16:19 และเราจะมอบบรรดาลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้แก่ท่าน และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์"

16:20 แล้วพระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์นั้น

คริสตจักรถูกก่อขึ้นบนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลานั้น

เกี่ยวกับข้อ 18 Scofield Bible มีหมายเหตุนี้:

> มีการเล่นคำในภาษากรีกในคำตรัสที่ว่า "ท่านคือเปโตร (เปะตรอส-ตรงตัวคือ 'ศิลาเล็ก ๆ ก้อนหนึ่ง') และบนศิลานี้ (เปะตรา) เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้" พระองค์ไม่ทรงสัญญาว่าจะสร้างคริสตจักรของพระองค์บนเปโตร แต่บนพระองค์เอง เหมือนที่เปโตรเองระมัดระวังที่จะบอกเรา (1 ปต. 2:4-9)

เปโตรเป็นหินก้อนหนึ่งที่คลอนแคลนได้ แต่พระคริสต์เองทรงเป็นศิลามั่นคง หินรากฐานนั้น ซึ่งคริสตจักรถูกก่อขึ้นบนนั้น (1 คร. 3:11)

คริสตจักรไม่ถูกก่อขึ้นบนเปโตร คำกล่าวอ้างของพวกโรมันที่ว่าคริสตจักรคาทอลิกถูกก่อขึ้นบนเปโตรก็เป็นคำพูดหมิ่นประมาท เพราะจริง ๆ แล้วมันไม่ยอมรับสิ่งที่พระคริสต์กำลังตรัสในที่นี้ ว่าคริสตจักรถูกก่อขึ้นบนพระคริสต์เอง 1 โครินธ์ 3:10 และ 11 กล่าวว่า "ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทานแก่ข้าพเจ้า เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ ข้าพเจ้าได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้างบนรากฐานนั้น แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์" ไม่อาจมีรากฐานอื่นใดได้นอกจากพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิลานั้น

จงหมายเหตุข้อเท็จจริงเหล่านี้ (1) ไม่มีพยานหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่เด็ดขาดเลยว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรม (2) ไม่มีการกล่าวถึงในพระคัมภีร์เลยว่าเขาเคยอยู่ที่กรุงโรม แต่มีกล่าวว่าเขาเคยอยู่ที่บาบิโลน ซึ่งอยู่อีกทิศเลยจากกรุงเยรูซาเล็ม (1 ปต. 5:13) (3) เปาโล ซึ่งเขียนไปถึงกรุงโรม ใช้บทที่ 16 ทั้งบทของหนังสือโรมเพื่อฝากความคิดถึงไปยังคริสเตียนหลายคนจริง ๆ ตามชื่อ เหตุใดเขาถึงไม่ฝากความคิดถึงไปหาเปโตร ถ้าเปโตรอยู่ที่นั่นและเป็นบิชอปแห่งกรุงโรม ตามที่พวกคาทอลิกกล่าวอ้าง? (4) เมื่อเปาโลไปที่กรุงโรมตามที่บรรยายไว้ในกิจการ 28 มีเล่าว่าเขาไปพบกับเหล่าผู้นำคริสเตียน แต่ไม่มีการกล่าวถึงเปโตรเลย! เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

ความหมายของคำว่า "คริสตจักร"

แต่พยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่คริสตจักรโรมันคาทอลิกไม่ได้ถูกก่อขึ้นบนเปโตรก็คือว่าพระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงองค์กรมนุษย์ใดเลยที่เป็นเหมือนคริสตจักรโรมนั้นที่ทำตามโลกและละทิ้งความเชื่อ และมันไม่เหมือนกับรูปแบบภาคพันธสัญญาใหม่อันเรียบง่ายเลยของคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายที่เป็นอิสระ

ความหมายของคำว่า คริสตจักร มีความสำคัญ ในพระคัมภีร์มันไม่เคยหมายถึงนิกายหนึ่งเลย การใช้คำเรียก คริสตจักร ของเราในวลีอย่าง “คริสตจักรโรมันคาทอลิก” หรือวลี “คริสตจักรเมโธดิสต์” ก็ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เลย จำไว้ว่าคำว่า “คริสตจักร” ไม่เคยหมายถึงนิกาย พวกคาทอลิกไม่ใช่คริสตจักรของพระคริสต์ พวกแบ๊พติสไม่ใช่คริสตจักรของพระคริสต์ กลุ่มที่แยกตัวออกซึ่งเรียกตัวเองว่า “คริสตจักรของพระคริสต์” ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น คำกล่าวอ้างของพวกเอพิสโคพัล, พวกกรีกคาทอลิก, พวกเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์ หรือกลุ่มนิกายอื่นใด ว่าพวกเขาเป็น “คริสตจักรแท้” ก็ไม่เป็นความจริง คำว่า คริสตจักร ตามที่ใช้ในพระคัมภีร์ ไม่เคยหมายถึงนิกายใดเลยสักครั้ง คำนี้หมายถึง “ชุมนุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา” มันถูกใช้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อหมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลาย อย่าง “คริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม” “คริสตจักรที่กรุงโรม” “คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์” “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” และ “คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชีย” จงสังเกตว่าชุมนุมชนท้องถิ่นหลายแห่งต่างถูกเรียกว่าคริสตจักรแห่งหนึ่ง ไม่ใช่พรรคหรือสาขาของคริสตจักรแม่แห่งหนึ่ง ชุมนุมชนท้องถิ่นแต่ละแห่งถือว่าเป็นคริสตจักรหนึ่งที่แยกตัวออกมาโดยสมบูรณ์

แต่ชุมนุมชนของพระคริสต์ซึ่งจะถูกเรียกออกไปพบกับพระคริสต์เมื่อการรับขึ้นมาถึงและจะรวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ก็ถูกเรียกว่าคริสตจักรหนึ่งเช่นกัน (ฮบ. 12:22, 23) คริสตจักรในความหมายนั้นรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนเข้าไว้ ในความหมายนี้คำว่า คริสตจักร มีความหมายเดียวกันกับพระกายของพระคริสต์ตามที่คุณจะเห็นจากเอเฟซัส 1:22, 23 และโคโลสี 1:18 นั่นเป็นความหมายที่คำว่า คริสตจักร ถูกใช้ในที่นี้ มันหมายถึงชุมนุมชนใหญ่นั้นของคริสเตียนทั้งหลายผู้ซึ่งจะถูกเรียกออกไปพบกับพระคริสต์ บุตรหัวปีทุกคนผู้ซึ่งชื่อของพวกเขาถูกจดไว้ในสวรรค์แล้ว (ฮบ. 12:23)

ตอนนี้พระคริสต์กำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์

จงสังเกตคำว่า “เราจะสร้าง” อีก หากแปลตรงตัวให้ดีขึ้น มันคือ “เราจะกำลังสร้าง” ซึ่งบ่งบอกถึงกระบวนการหนึ่งที่ต่อเนื่อง องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กำลังพูดถึงต้นกำเนิดหรือการเริ่มต้นของคริสตจักรของพระองค์ แต่ตรัสถึงกระบวนการแห่งการเติบโตของมัน บางคนแย้งว่าคริสตจักรได้ “ถูกก่อตั้ง” ในระหว่างงานรับใช้ของพระคริสต์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกพวกอัครทูตหรือคนอื่น ๆ ออกมาซึ่งพวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่พวกเขาคิดถึงเรื่องที่เป็นฝ่ายโลกและเรื่องประจำนิกายที่ข้อพระคำตรงนี้ไม่ได้กล่าวถึงเลยแม้แต่นิดเดียว ดร. สโกฟิลด์และนักวิชาการที่ดีท่านอื่น ๆ พูดถึงเพ็นเทคอสต์ว่าเป็นวันเกิดของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงจุดใดเลยสักครั้งว่าเป็นเวลาที่คริสตจักรได้ถูกก่อตั้งหรือถือกำเนิดหรือเริ่มต้น ถ้าพระคัมภีร์ไม่เคยบอกว่ามันได้เริ่มต้นเมื่อไร มันก็เป็นเรื่องโง่เขลาที่เราจะมัวโต้เถียงเกี่ยวกับมัน ผู้คนที่กำหนดเวลาหนึ่งให้เป็นการเริ่มต้นของคริสตจักรปกติแล้วก็มีเจตนาที่จะใช้มันเพื่อเสริมหลักคำสอนอื่นหรือเพื่อส่งเสริมนิกายเฉพาะเจาะจงของพวกเขาเอง ดูเหมือนชัดเจนจาก 1 โครินธ์ 15:51 และ 1 เธสะโลนิกา 4:14-17 ว่าผู้ที่รอดแล้วทุกคนแห่งทุกยุคสมัยจะถูกรวบรวมกันขึ้นไปพบกับพระคริสต์และจะรวมตัวกันที่กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ตามที่บรรยายไว้ในฮีบรู 12:22, 23 หากเป็นเช่นนั้น ฉะนั้นจิตวิญญาณดวงแรกที่รับความรอด (ไม่ว่าจะเป็นอาดัมหรือเอวา เราคิด) ก็เป็นการเริ่มต้นของคริสตจักร พระกายนั้นของพระคริสต์

ถึงอย่างไรแล้ว พระคริสต์ก็กำลังสร้างคริสตจักรของพระองค์อยู่ตอนนี้ การเติบโตของคริสตจักรนี้หรือพระกายของพระคริสต์ หรือ “ครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:19) หรือ “โครงร่าง” (อฟ. 2:21) หรือ “วิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 2:21) หรือ “ที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ” (อฟ. 2:22) ก็กำลังเกิดขึ้นอยู่ตอนนี้ ตามที่พรรณนาไว้ในเอเฟซัส 2:19-22 และ 1 เปโตร 2:5-8 จงสังเกตจากข้อพระคำเหล่านี้ว่าโครงร่างนี้กำลังเติบโตหรือกำลังถูกสร้างอยู่ตอนนี้ พระเยซูกำลังก่อสร้างคริสตจักรหรือชุมนุมชนของพระองค์ซึ่งเป็นผู้คนที่รับความรอดแล้ว กำลังสร้างมันบนศิลานั้น นั่นคือพระเยซูคริสต์เอง คริสเตียนแต่ละคนเป็น “ศิลาที่มีชีวิต” 1 โครินธ์ 12:12-27 พูดถึงการเติบโตนี้แห่งพระกายของพระคริสต์ และข้อ 13 ตรงนั้นกล่าวว่า ‘เราทุกคนถูกให้บัพติศมาเข้าในกายเดียว’ โดยพระวิญญาณ จงเข้าใจความหมายนั้นให้ชัดเจนตรงนี้ เราแต่ละคนเป็นเหมือนอิฐหรือหินก้อนหนึ่งที่ถูกฝังเข้าในกำแพงและกลายเป็นส่วนหนึ่งของกำแพงนั้น พระคริสต์โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใส่ผู้เชื่อใหม่แต่ละคนเข้าในสิ่งปลูกสร้างฝ่ายวิญญาณนี้และผู้นั้นก็ได้รับบัพติศมา นั่นคือถูกฝังจริง ๆ ตามตัวอักษร เข้าในพระกายของพระคริสต์ กลายเป็นส่วนหนึ่งของมัน 1 โครินธ์ 12:13 ไม่ได้พูดถึงการที่คน ๆ หนึ่งได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อการรับใช้ ถูกปกคลุมหรือถูกล้อมรอบ หรือถูกท่วมท้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น มันบอกว่าคริสเตียนแต่ละคนถูกใส่เข้าในกายนั้นและถูกฝัง และฉะนั้นจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งแห่งพระกายของพระคริสต์ นิเวศฝ่ายวิญญาณซึ่งพระองค์กำลังก่อสร้าง ซึ่งก็คือคริสตจักรของพระองค์ คำว่า รับบัพติศมา ถูกใช้ในเชิงเปรียบเปรยในที่นี้ คน ๆ หนึ่งถูกฝังในเชิงเปรียบเปรยเข้าในพระกายของพระคริสต์และถูกปกคลุมดุจหินก้อนหนึ่งถูกฝังในกำแพงหนึ่ง คน ๆ หนึ่งถูกปกคลุมในเชิงเปรียบเปรยเช่นกันด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพระองค์ทรงถูกเทออกมาบนเราในฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณ แต่นั่นก็เป็นคนละเรื่องกันเลย แน่นอนว่าการรับบัพติศมาตามตัวอักษรจริง ๆ ก็คือตอนที่คน ๆ หนึ่งในฝ่ายร่างกายถูกฝังในน้ำ

สิ่งสำคัญที่ต้องจำไว้เกี่ยวกับคำว่า คริสตจักร ตามที่ใช้ตรงนี้ก็คือว่า ผู้ที่รับความรอดแล้วทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรนั้น

เราเชื่อเรื่องชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลาย คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลาย แบบที่พวกเขาเคยมีในสมัยพระคัมภีร์ แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคำข้อนี้กำลังพูดถึง ประตูแห่งนรกบางครั้งก็มีชัยจริง ๆ ต่อชุมนุมชนท้องถิ่นทั้งหลาย แม้กระทั่งต่อนิกายทั้งหลายด้วย แต่ประตูเหล่านั้นไม่สามารถมีชัยต่อพระกายนี้ของพระคริสต์ได้ ซึ่งพระองค์จะทรงเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง

ดูหนังสือของผู้แต่ง, *Twelve Tremendous Themes*, บทนั้นที่มีชื่อว่า “‘Churches’ and ‘the Church’” สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติมในที่นี้ นอกจากนี้ดูหนังสือของเขา, *The Power of Pentecost,* สำหรับพยานหลักฐานที่มีรายละเอียดว่าคริสตจักรไม่ได้ถือกำเนิดที่เพ็นเทคอสต์ ว่ามันรวมเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาใหม่ ดูคำอธิบายตรงนั้นเกี่ยวกับ 1 โครินธ์ 12:13 และการใช้คำเรียก รับบัพติศมา อันหลากหลายของภาคพันธสัญญาใหม่

เปโตรไม่ได้รับสิทธิอำนาจในฐานะพระสันตะปาปา

“บรรดาลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 19 ก็ยากที่จะอธิบาย ดูเหมือนว่าเป

โตรได้รับโอกาสในการเทศนาเป็นครั้งแรกที่เพ็นเทคอสต์แก่พวกยิว และว่าเขาก็ได้รับโอกาสในการเทศนาครั้งแรกแก่พวกคนต่างชาติเช่นกัน (โครเนลิอัสและคนในบ้านของเขา) หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ถึงอย่างไรแล้ว มันก็หมายความว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้เหล่าอัครทูตของพระองค์ คนอื่น ๆ เช่นเดียวกับเปโตร ได้มีสิทธิอำนาจแบบที่นักเทศน์คนอื่น ๆ ไม่มี พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานฤทธิ์เดชบางอย่างและสิทธิอำนาจให้แก่พวกเขาซึ่งพระองค์ไม่ประทานให้แก่ผู้อื่นที่ไม่ใช่พวกอัครทูต Dr. Mantey นักวิชาการด้านภาษากรีกที่ผู้คนรู้จักดี กล่าวว่า “จะถูกผูกมัด” และ “จะถูกปล่อย” อาจแปลได้ว่า “จะถูกผูกมัดไปแล้ว” และ “จะถูกปล่อยไปแล้ว” ซึ่งบ่งบอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะแค่เปิดเผยแก่พวกอัครทูตให้ทราบถึงสิ่งซึ่งถูกผูกมัดแล้วหรือถูกปล่อยแล้วในสวรรค์

คำกล่าวอ้างของโรมันคาทอลิกว่าการผูกมัดและการปล่อยในที่นี้ซึ่งประทานให้แก่เปโตรได้ทำให้เขาเป็นพระสันตะปาปาองค์หนึ่ง ผู้มีอำนาจที่จะช่วยให้รอดหรือลงพระอาชญาได้ และที่จะปกครองคริสเตียนทั้งปวง และว่าพระสันตะปาปาทุกคนแห่งโรมได้รับมรดกสิทธิอำนาจนี้ ก็เป็นเรื่องที่ไม่มีบอกไว้ในพระคัมภีร์เลย จงหมายเหตุข้อพิสูจน์ต่อไปนี้ที่หักล้างคำกล่าวอ้างเรื่องพระสันตะปาปา

1. เปโตรเองไม่เคยอ้างว่ามีสิทธิอำนาจใดเลยเหนืออัครทูตคนอื่น ๆ

2. ที่กรุงเยรูซาเล็ม ในการประชุมของพวกอัครทูต ยากอบดูเหมือนจะเป็นประธานและให้คำตัดสินชี้ขาด (กิจการ 15:13-21) เขากล่าวว่า “การตัดสินของข้าพเจ้าก็คือว่า...”

3. เปาโลกล่าวชัดเจนว่าเปโตรไม่ได้สอนสิ่งใหม่แก่เขา หรือ “ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย” (กท. 2:6) และว่ายากอบ เปโตร และยอห์น “ผู้ซึ่งดูเหมือนว่าเป็นเสาหลัก” (จงหมายเหตุว่ายากอบถูกกล่าวถึงก่อนเปโตร, กท. 2:9) ก็เห็นพ้องตรงกันว่าเปาโลมีอิสระที่จะไปหาพวกคนต่างชาติเหมือนกับที่พวกเขาจะไปหาพวกยิว

4. เปาโลตำหนิเปโตรซึ่ง ๆ หน้าอย่างเปิดเผย และจากนั้นก็ได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนเรื่องนี้ลงไป (กท. 2:11-14) ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงอยากพิสูจน์ให้เราเห็นตรงนี้ว่าเปโตรก็ผิดพลาดได้ในเรื่องความเชื่อและเรื่องศีลธรรม ไม่มีสิทธิอำนาจใด ๆ ก็ตามที่เกินเลยอัครทูตคนอื่น ๆ

5. ถ้าในมัทธิว 16:19 พระเยซูประทานอำนาจพิเศษให้แก่เปโตรในการผูกมัดและการปล่อย ในยอห์น 20:21-23 พระองค์ก็ประทานสิทธิอำนาจเดียวกันนั้นให้แก่อัครทูตทุกคนอย่างเจาะจงมากยิ่งกว่า พระองค์ตรัสว่า “...พระบิดาของเราทรงส่งเรามาแล้วฉันใด เราก็ส่งท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” และเมื่อพระองค์ได้ตรัสสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น” อัครทูตทุกคนเหล่านั้นถูกส่งไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งพระเยซูมา ทุกคนเหล่านั้นมีการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่พวกเขาจะสามารถบอกผู้คนที่กลับใจใหม่แล้วได้ว่าบาปของคนเหล่านั้นได้รับการยกโทษแล้ว บอกคนเหล่านั้นที่ยังไม่กลับใจได้ว่าบาปของพวกเขายังไม่ได้รับการยกโทษ แต่เปโตรไม่มีสิทธิอำนาจพิเศษมากไปกว่าอัครทูตคนอื่นใด และไม่มีอัครทูตคนใดเลยเคยอ้างว่ามีฤทธิ์หรือสิทธิอำนาจที่ถูกกล่าวอ้างโดยพระสันตะปาปาของโรม

6. อย่างไรก็ตาม คำกล่าวอ้างของพระสันตะปาปาคนใดว่าได้รับสิทธิอำนาจใดจากอัครทูตคนใดเป็นมรดก ไม่ว่าจะเปโตรหรือคนอื่น ๆ ก็ไม่ได้รับการยืนยันเลยสักคำจากพระคัมภีร์ เปโตรไม่ได้เป็นพระสันตะปาปา ไม่มีบอกล่วงหน้าเลยว่าพระสันตะปาปาคนใดเป็นผู้แทนของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก คำกล่าวอ้างว่ามีสิทธิอำนาจเช่นนั้นก็เป็นการยึดอำนาจ พระเยซูไม่เคยบอกใบ้เลยว่าจะมีตำแหน่งหนึ่งในฐานะเจ้านายหรือพระสันตะปาปาของคริสตจักร หรือว่าผู้ใดจะได้รับมรดกหรือได้รับเลือกให้รับตำแหน่งนั้น

7. แต่คำตอบที่ดีที่สุดที่ให้แก่การตีความของคาทอลิกเกี่ยวกับมัทธิว 16:18 และ 19 ก็อยู่ในมัทธิว 18:18 และ 19 ที่นั่นพระเยซูประทานสิทธิอำนาจเดียวกันเลยอย่างชัดเจนให้แก่คริสเตียนสองหรือสามคนใดที่มาประชุมกันในพระนามของพระเยซูเหมือนที่ประทานให้แก่เปโตรในที่นี้! ฉะนั้นมัทธิว 16:18, 19 จึงไม่อาจมีไว้เพื่อให้สิทธิอำนาจแบบพระสันตะปาปาแก่เปโตรหรือเหล่าพระสันตะปาปาแห่งคริสตจักรคาทอลิก

ข้อ 20 ดูเหมือนแปลก พระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์หลายครั้งและทรงรบเร้าให้เก็บเรื่องเหล่านั้นไว้เป็นความกลับ (มธ. 12:16; มก. 1:44; 5:43 ฯลฯ) เหตุผลน่าจะเป็นเพราะว่าพระเยซูทรงอยากให้ผู้คนเริ่มเชื่อเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยหมายสำคัญสุดยอดหนึ่งเดียวนั้นที่พระองค์ได้ประทานให้-การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์จากพวกคนตาย (มธ. 12:39, 40; 16:4) งานหลักของพวกอัครทูตหลังจากเพ็นเทคอสต์คือการเป็นพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (กิจการ 1:22) ดูสิว่าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ถูกกล่าวถึงกี่ครั้งโดยพวกอัครทูตในหนังสือกิจการ

ข้อ 21-26:

16:21 ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มสำแดงแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และจะทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้อาวุโสและพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิตเสีย และจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม

16:22 แล้วเปโตรจับพระองค์ไว้ และเริ่มทูลท้วงพระองค์ โดยทูลว่า “ให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เลย”

16:23 แต่พระองค์ทรงหันพระพักตร์ และตรัสกับเปโตรว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางแก่เรา เพราะเจ้าไม่มีความคิดอยู่ที่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมนุษย์”

16:24 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับแบกกางเขนของตน และตามเรามา

16:25 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น และผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ก็จะพบชีวิตนั้น

16:26 เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของตน

พระเยซูบอกล่วงหน้าถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์

ทรงตำหนิเปโตร

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อมุ่งหน้าไปสู่กางเขนนั้น (ข้อ 21) เพราะทราบถึงความชั่วแห่งใจมนุษย์ (ยอห์น 2:24) พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะถูกปฏิเสธและถูกฆ่าตายตามที่มีบอกไว้ล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงให้มีเขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์เองนานแล้วก่อนหน้าว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย (สดด. 22; อสย. 53 ฯลฯ) อิสยาห์ 50:6, 7 แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ในการสละทิ้งสวรรค์โดยตั้งพระพักตร์อย่างหินเหล็กไฟมุ่งสู่กางเขนนั้น ดูการเชื่อมโยงอีกครั้งระหว่างการคืนพระชนม์ในข้อ 21 กับคำบัญชานั้นในข้อ 20 การคืนพระชนม์จากตายเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพระเยซูเพื่อที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดและจะพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

คำตอบของเปโตรในข้อ 22 เป็นแบบมนุษย์และเป็นธรรมชาติ เนื้อหนังถอยหนีจากการทนทุกข์ ความอับอาย และความล้มเหลว เราอยากได้ความสำเร็จแทนความล้มเหลว ความมั่งคั่งแทนความยากจน การทำตามใจชอบแทนการยอมจำนน

ในข้อ 23 เหตุใดพระเยซูทรงเรียกเปโตรว่า “ซาตาน”? เพราะการทดลองนั้นที่มาทางเปโตรในที่นี้เป็นมาจากซาตาน การทดลองเดียวกันกับที่ซาตานนำมาก่อนหน้านี้ในถิ่นทุรกันดาร การทดลองทั้งสามนั้นในมัทธิว 4:1-11 ขึ้นถึงจุดสุดยอดในข้อเสนอของซาตานที่จะยกอาณาจักรนั้นที่พระเยซูทรงปรารถนาให้แก่พระองค์โดยที่ไม่ต้องไปที่กางเขนนั้น ถ้าพระเยซูถูกขัดขวางไม่ให้ไปถึงกางเขนนั้นได้ ซาตานก็จะชนะทุกศึกที่ต่อสู้จิตวิญญาณมนุษย์ทุกคนและความพินาศเป็นนิตย์คงจะเป็นชะตากรรมของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด การทดลองให้หลีกเลี่ยงกางเขนนั้นเป็นการทดลองเดียวกันกับที่ติดตามพระคริสต์ไปจนถึงลมหายใจสุดท้ายของพระองค์ พวกคนที่ผ่านไปมากล่าวแก่พระเยซูว่า “ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” (มธ. 27:40) พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสกล่าวว่า “ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และพวกเราจะเชื่อเขา” (มธ. 27:41, 42) พวกโจร “ก็ยังกล่าวคำเดียวกันต่อพระองค์” (มธ. 27:44) อันที่จริง การต่อสู้ในสวนเกทเสมนีก็เพราะเรื่องนี้ ความเศร้าโศกกำลังจะฆ่าพระเยซูจริง ๆ ในคืนนั้น “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38) พระโลหิตกำลังแตกผ่านทางรูขุมขนแล้วเมื่อพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด” (มธ. 26:39) ถ้วยนั้นที่พระองค์ทรงหมายถึงคือความตายคืนนั้นในสวน ภาระแห่งบาปทั้งหลายของโลกและความเศร้าโศกกำลังฆ่าพระเยซู และมันเป็นแผนการของซาตานที่จะโกงกางเขนนั้นโดยปล่อยให้พระผู้ช่วยให้รอดตายก่อนที่คำพยากรณ์เหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงได้ ถ้าพระคริสต์ไม่ได้สิ้นพระชนม์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และไม่ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3, 4) พระคริสต์ก็คงช่วยใครให้รอดไม่ได้ ฮีบรู 5:7 กล่าวชัดเจนว่าพระเยซูทรงอธิษฐานขอเพื่อที่จะถูกช่วยให้รอดจากความตายคืนนั้น และคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบ พระเยซูกำลังอธิษฐานพร้อมกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่ขัดต่อน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับการสดับฟังเมื่อทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาและปรนนิบัติพระองค์ (ลูกา 22:43) พระองค์ทรงได้รับพละกำลังเหนือธรรมชาติที่จะมีชีวิตอยู่จนถึงวันพรุ่งนี้และชดใช้ค่าบาปของมนุษย์ตามที่มีพยากรณ์ไว้ อย่างไรก็ตาม ซาตานก็ไม่ได้ลดละการทดลองต่าง ๆ ของมันจนถึงที่สุดและใช้หลายคนมาทดลองพระเยซูให้ลงมาจากกางเขนนั้น

จงสังเกตว่าข้อ 24 ถึง 26 กล่าวว่าสาวกทุกคนที่อยากติดตามพระเยซูต้องมีทัศนคติเดียวกันกับที่พระ

เยซูทรงมี จงพิจารณาพร้อมกับพระคำตอนนี้ มาระโก 8:31-38 และลูกา 9:22-26 ซึ่งมีเนื้อหาคล้ายกัน จงสังเกตว่าพระเยซูกำลังสนทนากับผู้คนที่เป็นสาวกแล้ว ไม่มีใครต้องพยายามที่จะติดตามพระเยซูจนกว่าเขาได้กลับใจเชื่อ ถูกสร้างใหม่ บังเกิดใหม่แล้ว แต่หลังจากที่ผู้หนึ่งเป็นคริสเตียนแล้ว หากเขาอยากทำตามแบบของพระเยซู เขาก็ต้องคาดหมายการตรึงตัวเองที่กางเขน พระคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างของเรา (ยอห์น 14:12; 20:21; 1 ปต. 2:21) ถ้าพระองค์ทรงทนทุกข์ เราก็ควรทนทุกข์เช่นกัน “ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน” (ยอห์น 15:20) “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) ถ้าโลกได้เกลียดชังพระเยซู เราก็ควรคาดหมายว่าโลกจะเกลียดชังเรา (ยอห์น 15:18) เราถูกรบเร้าให้ออกไปนอกประตูเมืองกับพระเยซู แบกรับการถูกเหยียดหยามของพระองค์ (ฮบ. 13:13) เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว” (กท. 2:20)

บัพติศมาแสดงภาพไม่ใช่แค่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แต่ความตายของผู้เชื่อนั้นต่อความหวัง แผนการ และความทะเยอทะยานทั้งหลายของเขา ตายต่อการทำตามชอบใจของเขาเอง ตายต่อชีวิตของเขาเอง (รม. 6:1-11) เราได้รับคำบัญชาว่า “ในทำนองเดียวกัน พวกท่านจงถือว่า พวกท่านเองได้ตายต่อบาปอย่างแท้จริง แต่ดำรงชีวิตอยู่ต่อพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” (รม. 6:11) ถ้าคุณมีความจริงใจตอนที่คุณได้รับบัพติศมา คุณก็ตัดสินให้ตัวคุณเองรับโทษประหารชีวิตแล้ว ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คุณควรเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์เท่านั้น เปาโลกล่าวว่า “การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์” (ฟป. 1:21)

นั่นไม่ใช่เรื่องน่าเศร้าเช่นกัน ไม่ใช่ความล้มเหลวแต่เป็นชัยชนะ ชัยชนะและความสุขที่แท้จริงหนึ่งเดียวที่มาสู่คริสเตียนคนใดก็มาในการยอมจำนนชีวิตของเขาและการทำตามใจตัวเองมอบถวายไว้แก่พระคริสต์ “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น” (ข้อ 25) แต่เมื่อผู้ใดเสียชีวิตของตนเพื่อพระคริสต์ เขาก็พบชีวิตนั้น โดยการกลายเป็นทาสสมัครของพระเยซู โดยไม่มีการทำตามใจชอบของตัวเราเลย เราก็เข้าสู่อิสรภาพ ความชื่นบานและชัยชนะอันเต็มเปี่ยมที่สุดที่เป็นไปได้สำหรับมนุษย์คนหนึ่ง! บาปทำให้ตกเป็นทาส; พระคริสต์ทรงทำให้เป็นไท การทำตามใจชอบของเราเองนำไปสู่ความยุ่งยาก ความปวดร้าวใจ และการตกเป็นทาส การยอมจำนนความประสงค์ของเราเองทั้งหมดต่อพระคริสต์หมายถึงอิสรภาพและสันติสุขอันสมบูรณ์

ข้อ 24 หมายความว่าผู้ใดที่ติดตามพระคริสต์ต้องปรับโทษตัวเองให้ตาย จากนั้นเมื่อตัวเองตายแล้วบนกางเขนนั้น เขาก็ติดตามพระคริสต์ได้ แต่ในลูกา 9:23 พระเยซูตรัสว่าการไม่ยอมรับตัวเองและการตรึงกางเขนตัวเองต้องมา “ทุกวัน” เราต้องถวายตัวเองใหม่ทุกวัน เต็มใจอีกที่จะแบกรับการเย้ยหยันของโลกและที่จะสละทิ้งทางของเราเอง ถ้าคุณทำแบบนี้ไปแล้วครั้งเดียว คุณก็น่าจะต้องทำมันอีกตอนนี้

ข้อ 26 แสดงให้เห็นบางสิ่งเกี่ยวกับคุณค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่ง จิตวิญญาณดวงเดียวก็มีค่ามากกว่าโลกทั้งหมด! ช่างเป็นความสูญเสียอันน่าสงสารหากผู้ใดได้รับชื่อเสียง ความมั่งคั่ง อำนาจ และความสุขฝ่ายโลก แต่มีจิตวิญญาณที่หลงหายและน่าสงสารและต้องไปอยู่ในนรกชั่วนิรันดร์ ห่างไกลจากพระเจ้า ในความทรมาน! ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะรักคนบาปทั้งหลายและชนะพวกเขาขณะที่เราทำได้

ข้อ 27, 28:

16:27 ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระบิดาของพระองค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ และเวลานั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามบรรดาการงานของคน ๆ นั้น

16:28 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ลิ้มรสแห่งความตายจนกว่าพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”

พระเยซูตรัสถึงการเสด็จมาแบบทรงสง่าราศีของพระองค์
และการจำแลงพระกายที่จะแสดงภาพมัน

บำเหน็จที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 27 ไม่ได้หมายถึงความรอด ความรอดเป็นของฟรี และนอกจากนี้ เราได้รับบำเหน็จสำหรับการงานของเรา 1 โครินธ์ 3:12-15 บอกว่าคริสเตียนทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จตามการงานที่ดีของตน คนเหล่านั้นที่รับความรอดและไม่มีการงานที่ดีเลยก็จะ “รอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14-30) และเรื่องเงินมินา (ลูกา 19:11-27) ให้บันทึกเกี่ยวกับบำเหน็จของเรา และบ่งบอกว่าเราจะเข้าสู่บำเหน็จเหล่านั้นในระหว่างการครอบครองยุคพันปีบนแผ่นดินโลกหลังจากที่พระเยซูเสด็จมา

เวลาที่ถูกเจาะจงในมัทธิว 16:27 ไม่ใช่การเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อจะรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปเมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึง แต่หมายถึงการเสด็จมาของพระองค์พร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์ในสง่าราศีของพระองค์เมื่อนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ การเสด็จกลับมานั้นที่ถูกแสดงภาพในวิวรณ์ 19:11 และที่ตามมา เมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาปราบศัตรูทั้งปวงและครอบครองบนแผ่นดินโลก เวลานั้นที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 24:27-31, 25:31 และในยูดาส 14 นั่นจะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นและหลังจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น เมื่อพระเยซูเสด็จมา เมื่อนั้นบำเหน็จของพระองค์ก็จะอยู่กับพระองค์ พวกอัครทูตจะนั่งบนที่นั่งสิบสองที่พิพากษาชนชาติอิสราเอลสิบสองเผ่า (มธ. 19:28) เมื่อนั้นบางคนจะครอบครองเหนือห้าเมือง บางคนเหนือสิบเมือง (ลูกา 19:17, 19)

เมื่อตรัสถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ในสง่าราศีของพระองค์แล้ว จากนั้นพระองค์ก็ประทานข้อ 28 มันทำให้หลายคนสับสนงุนงง แต่มันไม่จำเป็นเลย สาวกบางคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นั่นได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์ก่อนที่พวกเขาตายหรือ? ไม่ใช่แบบตรงตัวแต่พวกเขาได้เห็นในเชิงสัญลักษณ์ บทถัดไปบอกว่าพวกเขาได้เห็นเช่นนั้นอย่างไร พวกเขาได้เห็นพระองค์จำแลงพระกายต่อหน้าพวกเขาและในสง่าราศีของพระองค์แบบเดียวกับที่พระองค์จะเป็นเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง นี่ถูกรับรองเมื่อเปโตรเล่าเกี่ยวกับมันโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2 ปต. 1:16-18) จงตั้งใจอ่านพระคำตอนนั้นให้ดี เพราะว่ามันอธิบายมัทธิว 16:28 อย่างแน่นอน การจำแลงพระกายนี้มีไว้เพื่อให้ภาพประกอบ “ฤทธิ์เดชและการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” ที่นั่นพวกสาวก “ได้เป็นพวกสักขีพยานแห่งอานุภาพของพระองค์” (2 ปต. 1:16)

ขอให้นี่ให้ภาพประกอบข้อเท็จจริงที่ว่าข้อพระคำตอนใดที่เข้าใจยากอาจถูกอธิบายโดยข้อพระคำตอนอื่น ๆ หากเราหมั่นอธิษฐานและยอมให้พระวิญญาณนำทางเราไปถึงข้อพระคำเหล่านั้นและตีความข้อพระคำเหล่านั้น

บทเรียนนี้ทำให้ผมต้องศึกษาค้นคว้าหนักมาก มันควรค่าแก่การศึกษาค้นคว้าหลายวันของคุณพร้อมกับการอธิษฐานเยอะ ๆ โปรดค้นดูข้อพระคำอ้างอิงทุกข้อ ทบทวนข้อพระคำเหล่านั้นอย่างจริงจัง ขอให้เพลงสดุดี 119:16 เป็นคำปฏิญาณของคุณ

มัทธิว 17

ข้อ 1-8:

17:1 และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ และพาพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง

17:2 และพระกายของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง

17:3 และดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขา กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์

17:4 แล้วเปโตรจึงตอบและทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ทรงพระประสงค์ ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"

17:5 ขณะที่เปโตรยังทูลอยู่ ดูเถิด เมฆสุกใสก้อนหนึ่งมาปกคลุมพวกเขาไว้ และดูเถิด มีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น ซึ่งตรัสว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด"

17:6 และเมื่อพวกสาวกได้ยินพระสุรเสียงนั้นแล้ว พวกเขาก็ซบหน้าของตนกราบลง และกลัวยิ่งนัก

17:7 และพระเยซูเสด็จมาและถูกต้องพวกเขา และตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด และอย่ากลัวเลย"

17:8 และเมื่อพวกเขาแหงนตาของตนขึ้นดู พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ใด ยกเว้นพระเยซูองค์เดียว

การจำแลงพระกาย

จำไว้ว่าข้อ 28 ของบทที่แล้วควรเป็นเนื้อหาของบทที่ 17 เนื่องจากมันกำลังพูดถึงเรื่องเดียวกัน จงเปรียบเทียบกับมาระโก 9:2-13 และลูกา 9:28-36 ในกรณีเหล่านั้นพระสัญญานั้นถูกรวมอยู่ในบทเดียวกันพร้อมกับการสำเร็จจริงนั้น จงตั้งใจอ่านบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการจำแลงพระกาย การจำแลงพระกายเป็นภาพ ๆ หนึ่งของ "บุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน" (มธ. 16:28) และอัครทูตเปโตร ซึ่งเขียนโดยได้รับการดลใจ กล่าวว่าหลักคำสอนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ไม่ติดตาม "นิทานต่าง ๆ ที่บรรจงแต่งขึ้นมาอย่างเจ้าเล่ห์" เนื่องจากตัวเขา ยากอบและยอห์นได้เป็น "พวกสักขีพยานแห่งอานุภาพของพระองค์" ใน "ภูเขาอันบริสุทธิ์นั้น" ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงจำแลงพระกาย (2 ปต. 1:16-18) ความสำคัญของการจำแลงพระกายนั้นก็คือว่ามันให้ภาพอันเปี่ยมสง่าราศีของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ในอานุภาพของพระองค์ จงเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้เกี่ยวกับการจำแลงพระกายกับภาพของพระเยซูในวิวรณ์ 1:13-16 เมื่อ "สีพระพักตร์พระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยกำลังของดวงอาทิตย์นั้น" เมื่อ "พระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองเงางาม ราวกับว่าพระบาทนั้นได้ถูกหลอมในเตาไฟ" และ "พระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง" จากนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง ในวิวรณ์ 19:11-16 เราเห็นแวบหนึ่งของสง่าราศีของพระองค์อีกและเราเชื่อว่าพระองค์ทรงมีลักษณะเช่นนั้นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น การจำแลงพระกายนั้นแสดงภาพฤทธิ์เดชและสง่าราศีแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

บันทึกเหตุการณ์ทั้งสามเรื่องในมัทธิว มาระโก และลูกาต่างเพิ่มเติมให้แก่กันและกัน มันคือหกวันเต็ม ๆ หลังจากพระสัญญานั้นในมัทธิว 16:28 เมื่อพวกเขาขึ้นไปบนภูเขานั้น (ข้อ 1 และมาระโก 9:2) แต่ลูกากล่าว

ว่า “ต่อมาประมาณแปดวัน” มัทธิวและมาระโกกำลังนับวันเต็ม ๆ เหล่านั้นที่อยู่ตรงกลาง ลูกานับสองส่วนนั้นของวันทั้งหลาย และเราเชื่อว่าวลีที่ลูกาใช้ก็เป็นสำนวนหนึ่งที่มักถูกใช้เรียกเพื่อหมายถึงสัปดาห์

มัทธิวและมาระโกแค่บอกว่าพระเยซูเสด็จขึ้นไปในภูเขาลูกหนึ่งแต่ลำพัง (ข้อ 1 และมาระโก 9:2) ขณะที่ลูกาบอกเราว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปอธิษฐานและว่า “ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์พระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไป” ฯลฯ เนื่องจากพระเยซูทรงอธิษฐานก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนพระองค์ (ลูกา 3:21, 22) ทรงอธิษฐานทั้งคืนก่อนที่พระองค์ทรงแต่งตั้งอัครทูตสิบสองคนของพระองค์ (ลูกา 6:12, 13) ทรงอธิษฐานในสวนเกทเสมนีก่อนการถูกจับกุม การไต่สวน และการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ มันจึงไม่แปลกที่พระองค์ทรงอธิษฐานในที่นี้ก่อนที่พระองค์ทรงจำแลงพระกาย

เปโตร ยากอบ และยอห์นไปกับพระคริสต์ยังภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น สามคนนี้ได้รับการทรงเลือกเป็นพิเศษในฐานะสักขีพยานในกรณีนี้เหมือนที่พวกเขาเป็นในกรณีอื่น ๆ (มธ. 26:37; มก. 5:37) “ในปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้” (2 คร. 13:1) เปโตรแสดงให้เห็นว่าพวกอัครทูตใช้คำพยานของพวกเขาในฐานะสักขีพยานอย่างไร (2 ปต. 1:16-18) ไม่แน่สาวกคนอื่น ๆ อาจอยู่ที่นั่นตอนทรงจำแลงพระกายด้วย แต่มันคงต้องหมายถึงการปีนขึ้นภูเขาลูกหนึ่งและคงหมายถึงการอธิษฐาน และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาไม่กระตือรือร้นที่จะร่วมการประชุมอธิษฐาน คริสเตียนมากมายจริง ๆ พลาดประสบการณ์แห่งการจำแลงพระกายนั้นไปเพราะหลีกเลี่ยงการประชุมอธิษฐาน!

พระเยซูในสภาพที่ทรงจำแลงพระกายคงเป็นภาพที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดจริง ๆ ที่ตามนุษย์เคยเห็น “พระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์” แหล่งของแสงสว่าง และเป็นธรรมดาที่ “ฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” (ข้อ 2) พระเยซูคงปรากฏเช่นนั้นอยู่เสมอในสวรรค์เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นความสว่างนั้นจริง ๆ โมเสส ผู้ซึ่งได้พบกับพระคริสต์ที่นั่นแล้ว เคยลงมาจากภูเขาซีนายพร้อมกับใบหน้าที่ทอแสงจนเขาเอาผ้ามาคลุมหน้าตัวเอง (อพย. 34:29-35) แต่เหมือนกับที่ Matthew Henry เตือนใจเรา ใบหน้าของโมเสสทอแสงพร้อมกับสง่าราศีที่ถูกสะท้อนมาเหมือนดวงจันทร์ ขณะที่พระคริสต์เองทรงส่องแสง พระคำตอนนี้บอกเรา “เหมือนดวงอาทิตย์” โมเสสเคยเห็นพระเจ้าแล้วแต่พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเอง

ลูกากล่าวว่า “วรรณพระพักตร์พระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไป” (ลูกา 9:29) นี่เกิดขึ้นขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐาน ไม่แน่ขณะที่เปโตร ยากอบ และยอห์นมองดู พระพักตร์ที่เศร้าของพระเยซูก็เริ่มเปลี่ยนแปลง แทนที่จะเป็นบุรุษผู้โศกเศร้าและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงทนทุกข์ พระเยซูในขณะนั้นทรงเริ่มปรากฏเหมือนที่พระองค์จะทรงปรากฏเมื่อพระองค์เสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์, “สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์” (วว. 5:5), “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มลค. 4:2), “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” (วว. 19:16) ช่างเป็นสง่าราศีที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ กับการได้เห็นพระพักตร์ที่เปลี่ยนแปลงนั้นของพระเยซู! พวกเราที่รักพระองค์จะเห็นพระพักตร์นั้นสักวันหนึ่ง เปโตร ยากอบ และยอห์นเคยชินกับการได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดที่ทนทุกข์ บัดนี้พวกเขาได้เห็นพระองค์แบบที่พระองค์จะทรงเป็นเมื่อพระองค์ทรงครอบครอง

โมเสสและเอลียาห์ที่การจำแลงพระกายนั้น

โมเสสและเอลียาห์อยู่ที่นั่นด้วย เพราะเหตุใด? พวกเขากำลังสนทนากับพระเยซู (ข้อ 3) บทสนทนาของพวกเขาเกี่ยวข้องกับ “การจากไป” (หรือความมรณา) ของพระคริสต์ซึ่งพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 9:31) โลกสวรรค์ทราบเกี่ยวกับความมรณาของพระคริสต์เพื่อเหล่าคนบาปซึ่งกำลังจะมา มันเป็นหัวข้อที่ดูดซับความคิดและบทสนทนาของพวกเขาที่นั่น และโมเสสและเอลียาห์ได้รับอนุญาตให้มาและพบกับพระเยซูและพวกอัครทูตบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเพื่อพูดคุยกับพระเยซูเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์! กลโกธาและความรักที่ถูกแสดงออกที่นั่นและพระโลหิตที่หลั่งรินที่นั่นเป็นใจความหลักของบรรดาบทเพลงของคริสเตียน หัวข้อแห่งคำสรรเสริญของคริสเตียน รากฐานแห่งความมั่นใจของคริสเตียน ช่างยิ่งใหญ่จริง ๆ ที่ในสวรรค์พวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์อัศจรรย์ใจและปรารถนาที่จะพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่อยู่เหนือสิ่งสารพัดนั้น! เหล่าวิสุทธิชนจะสรรเสริญพระคริสต์ตลอดไปเป็นนิตย์สำหรับการไถ่โดยพระโลหิต (วว. 5:8-10)

เชื่อกันว่าโมเสสและเอลียาห์ได้รับเลือกให้เป็นสักขีพยานแห่งสวรรค์นี้เพื่อเป็นตัวแทนของพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ เอลียาห์ได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีแล้วเนื่องจากเขาไม่ได้เสียชีวิตแต่ถูกรับขึ้นไป (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11) โมเสสได้ตายไปและศพของเขาถูกฝังไว้โดยเหล่าทูตสวรรค์ ร่างนั้นถูกเก็บรักษาไว้เพื่อที่โมเสสจะได้ใช้มัน ณ เวลานี้ไหม? หรือว่าโมเสส “ได้ถูกห่อ” ด้วยร่างกายหนึ่งชั่วคราวจนกว่าจะถึงการฟื้นคืนชีพนั้น? ผมไม่ทราบ โมเสสและเอลียาห์ถูกใช้ในที่นี้เพื่อเป็นสักขีพยานแห่งสวรรค์เกี่ยวกับการจำแลงพระกายของพระคริสต์ซึ่งแสดงภาพการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ดังนั้นอาจเป็นได้ว่าโมเสสและเอลียาห์จะเป็นพยานสองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 11:3-12 ผู้จะเป็นสักขีพยานก่อนการเสด็จกลับมาของพระผู้ช่วยให้รอดในสง่าราศีของพระองค์ซึ่งถูกแสดงภาพแล้วโดยการจำแลงพระกายของพระองค์ นอกจากนี้ เอลียาห์ต้องกลับมายังแผ่นดินโลกตามที่มีบอกไว้แล้วในมาลาคี 4:5, 6 และตามที่พระเยซูตรัสไว้ชัดเจนในบทนี้ (ข้อ 11) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามาในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ (ลูกา 1:17) และพระเยซูทรงอ้างอิงถึงเรื่องนั้นตรงนี้ในข้อ 12 แต่เอลียาห์ก็ต้องมาจริง ๆ อยู่ดี ไม่แน่สองคนนี้ที่เป็นตัวแทนของพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ จะเป็นพยานแก่ชาวโลกที่เป็นคนอธรรมในกลางความทุกข์ลำบากนั้นที่มาก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีของพระองค์

โดยคำเสนอแนะของเปโตรว่าจะสร้างพลับพลาสามหลัง (ข้อ 4) ให้พระเยซู เอลียาห์ และโมเสส เปโตรก็ตั้งใจดีแต่ไม่มีปัญญา พวกเขาต้องกลับไปสู่หุบเขาแห่งการทนทุกข์ พระคริสต์ต้องกลับไปถูกตรึงกางเขน บิดาที่มีบุตรชายที่ถูกผีสิงและเป็นบ้าคนนั้น กำลังรอคอยให้ใครสักคนไปรักษาเขาให้หาย (ข้อ 15) นั่นเป็นเพียงสัญลักษณ์หนึ่งของบาปทั้งปวงเหล่านั้น ความเศร้าโศกเสียใจ และความเจ็บไข้ของโลกนี้ที่ไม่อาจถูกรักษาให้หายได้ นอกจากว่าพระเยซูทรงไปต่อกับแผนการของพระบิดา สู่กางเขนนั้น มงกุฎทั้งหลายไม่มาก่อนกางเขนทั้งหลาย การครอบครองไม่มาก่อนการทนทุกข์ ความสุขมีแก่คริสเตียนผู้ที่เรียนรู้และทำใจยอมรับความคิดที่ว่าโลกนี้ไม่ใช่บ้านของเขา เช่นเดียวกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขอให้เราพอใจที่จะเป็นผู้อาศัยอยู่บนโลกนี้คนต่างถิ่น และผู้สัญจร ที่แสวงหาดินแดนที่ดีกว่าเมื่อพระเยซูจะทรงพาเรากลับมาเพื่อทำให้พระสัญญาเหล่า

นั้นสำเร็จจริง (ฮบ. 11:8-16) พระคริสต์ไม่อาจอยู่ต่อพร้อมกับวรรณพระพักตร์ที่ถูกเปลี่ยนของพระองค์ซึ่งส่องแสงดุจดวงอาทิตย์ในสง่าราศีแห่งการจำแลงพระกายนั้นและละเลยโลกที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทนทุกข์ ตาย และช่วยพวกเขาให้รอด

นอกจากนี้ เปโตรก็คิดผิดในการให้โมเสสและเอลียาห์อยู่ระดับเดียวกับพระเยซู พวกเขาเป็นศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า พวกเขาเป็นคนบาปที่อ่อนแอ รับความรอดโดยพระโลหิตที่จะต้องหลั่งริน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ผู้ทรงไร้บาป ดูเหมือนพระเจ้าทรงตำหนิเปโตรในการตรัสจากสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา... เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” และพระเยซูทรงยืนอยู่ลำพัง พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ศาสดาพยากรณ์หรือทูตสวรรค์หน้าไหนมายืนเท่าเทียมกับพระคริสต์เด็ดขาด

สง่าราศีของพระคริสต์มาพร้อมกับหมู่เมฆ

จงสังเกต “เมฆสุกใส” ก้อนนั้นในข้อ 5 การเผยให้ประจักษ์ของการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้ามักมาพร้อมกับหมู่เมฆ การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าได้นำทางชนชาติอิสราเอล ปกป้องพวกเขาและปกอยู่เหนือพวกเขาในเสาเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืน (อพย. 13:21, 22; 40:38; กดว. 14:14) เมื่อพลับพลาถูกตั้งขึ้น “แล้วมีเมฆก้อนหนึ่งมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมชนไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลานั้น” (อพย. 40:34) องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงปรากฏแก่โมเสส “ในเมฆหนาทึบก้อนหนึ่ง” (อพย. 19:9) เมื่อพระเยซูทรงลอยขึ้นไปสู่สวรรค์ “มีเมฆก้อนหนึ่งคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของพวกเขา” (กิจการ 1:9) เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกทีเพื่อจะครอบครอง “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์” (วว. 1:7) หมู่เมฆสุกใสควรเป็นที่น่าชื่นบานแก่คริสเตียน เนื่องจากพวกมันถูกเชื่อมโยงเช่นนั้นในพระคัมภีร์กับสง่าราศีและการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

มันคือ “เมฆสุกใส” ก้อนหนึ่งที่ปกคลุมพระคริสต์ในสง่าราศีแห่งการจำแลงพระกายของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเผยพระองค์เองให้ประจักษ์บนภูเขาซีนายตอนประทานพระราชบัญญัติใน “เมฆหนาทึบก้อนหนึ่ง” (อพย. 19:16) แต่ภาพอันน่ากลัวนั้นไม่ใช่ภาพของเมฆสุกใสก้อนหนึ่งแต่เป็นภาพของควันไฟที่พลุ่งขึ้น (อพย. 19:18) และ “ความมืดทึบ” (อพย. 20:21) ความมืดของเมฆก้อนนั้นเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของความเป็นสัญลักษณ์ซึ่งพระเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสื่อในการประทานพระราชบัญญัตินั้น

เมื่อโมเสสบอกชนอิสราเอลรุ่นใหม่ก่อนเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นเกี่ยวกับการประทานพระราชบัญญัติ เขาก็เตือนใจพวกเขาว่ามันมาพร้อมกับ “ความมืด หมู่เมฆ และความมืดทึบ” (พบญ. 4:11 และดู พบญ. 5:22; อพย. 20:21 ด้วย) พระเจ้าในหมู่เมฆแห่งความมืดทึบเหล่านั้นทรงเป็นพระเจ้าแห่งการพิพากษา พระเจ้าแห่งพระราชบัญญัติ 2 ซามูเอล 22:10, 12; เพลงสดุดี 18:11; 97:2 ล้วนแสดงภาพพระเจ้าว่าทรงเปิดเผยพระองค์เองในหมู่เมฆแห่งความมืดเพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์ เห็นได้ชัดว่าพระเจ้า ตามที่ถูกแสดงภาพในพระราชบัญญัติ ทรงหน้าบึ้งใส่เผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ชั่วและมีความผิดจากหมู่เมฆมืดแห่งการลงโทษที่คุกคาม แต่ในพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงยิ้มให้แก่เหล่าคนบาปจากหมู่เมฆที่สุกใส เต็มไปด้วยพระเมตตาและความสว่าง ช่างชัดเจนเหลือเกินที่โดยพระราชบัญญัติไม่มีเนื้อหนังใดถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของ

พระองค์เลย (รม. 3:20; กท. 3:11) และว่าพระเยซูเองทรงเป็นทางเดียวนั้นไปถึงพระเจ้า (ยอห์น 14:6; กิจการ 4:12; 1 ยอห์น 5:11, 12) คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ต้องเผชิญหน้ากับความบูดบิ้งแห่งการพิพากษาและหมู่เมฆดำมืดแห่งการตอบแทน ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ถูกบอกว่าหมู่เมฆจะสุกใสหรือดำมืดในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เมื่อพระองค์ “เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ” จะมีหมู่เมฆแห่งการพิพากษาสำหรับเหล่าคนบาปแต่หมู่เมฆแห่งสง่าราศีสำหรับเหล่าวิสุทธิชน

ความคิดที่น่าสนใจก็คือว่า เสาเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืนนั้นซึ่งปกคลุมชนชาติอิสราเอลและนำทางพวกเขาในถิ่นทุรกันดารเป็นเมฆแห่งพระเมตตา ไม่ใช่เมฆมืดแห่งภูเขาซีนายและพระราชบัญญัติ เมฆทั้งสองนั้นปรากฏให้พวกเขาเห็น นำทางพวกเขาและปกป้องพวกเขาก่อนที่พวกเขาได้รับพระราชบัญญัติ และหลังจากที่พวกเขาละเมิดพระราชบัญญัตินั้นเหมือนกัน ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าในพระเมตตาของพระองค์ก็ทรงอวยพรเรา หมู่ชนของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์และไม่ใช่ตามบรรดาความชั่วช้าของเรา (สดด. 103:10)

จงสังเกตว่าพระเจ้าตรัสสองครั้งสองคราออกมาจากเมฆสองก้อน “ออกมาจากท่ามกลางเพลิง จากเมฆ และจากความมืดทึบ” (พบญ. 5:22) พระเจ้าตรัสด้วยเสียงที่ยินได้และประทานบัญญัติสิบประการนั้น พระราชบัญญัตินั้น ซึ่งน่าสะพรึงกลัวในความชอบธรรมของมัน บัญชาให้บรรดาคนบาปต้องรับโทษถึงตาย แต่ในที่นี้พระเจ้าตรัสด้วยเสียงที่ยินได้ออกมาจากเมฆสุกใสก้อนหนึ่ง โดยตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” พระเจ้าตรัสในความชอบธรรมและในการพิพากษาในพระราชบัญญัตินั้น แต่ในพระเยซูพระองค์ทรงยิ้มพร้อมกับความเมตตา! คนทั้งปวงผู้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติก็อยู่ภายใต้คำแช่งสาปหนึ่ง เพราะมีเขียนไว้ว่า “ทุกคนที่ไม่ได้กระทำตามทุกข้อความซึ่งเขียนไว้ในหนังสือแห่งพระราชบัญญัติต่อไปก็ต้องถูกสาปแช่ง” (กท. 3:10) แต่จงสรรเสริญพระนามของพระองค์ “พระคริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว” (กท. 3:13) พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักในพระคริสต์และเราทุกคนที่อยู่ในพระองค์ก็เป็นที่พอพระทัยยิ่งนักต่อพระเจ้า “พระองค์ทรงบันดาลให้พวกเราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น ในพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ การอภัยโทษบาปของพวกเรา ตามความมั่งคั่งทั้งหลายแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:6, 7) จงสังเกตคำว่า “ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (ข้อ 5) กับ “เป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น ในพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์” พระคำทั้งสองตอนนั้นกล่าวถึงพระคริสต์ ผู้เดียวที่ความชอบธรรมของพระองค์เป็นที่พอพระทัยพระบิดา!

ตรงนี้ต่อหน้าโมเสสซึ่งพระราชบัญญัติได้ประทานให้โดยทางเขา และต่อหน้าเอลียาห์ ซึ่งเป็นตัวแทนคนหนึ่งของพวกศาสดาพยากรณ์ พระบิดาในเสียงที่ยินได้ทรงบัญชาเราให้ฟังพระบุตรของพระองค์ผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดปรานยิ่งนัก ความกลัวและการหมอบกราบของอัครทูตทั้งสาม (ข้อ 6) เป็นเหมือนของยอห์นในครั้งที่สองนั้นเมื่อบนเกาะปัทมอสเขาได้เห็นพระเยซูอีกในสง่าราศีของพระองค์ (วว. 1:17) จงสังเกตความกลัวนั้นที่บรรดาคนบาปจะมีเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองตามที่ถูกให้ภาพประกอบโดยเสียงคร่ำครวญที่ถูกบอกไว้แล้วในวิวรณ์ 1:7 จงสังเกตคำตรัสของข้อ 5 กับคำตรัสจากสวรรค์เมื่อพระเยซูทรงรับบัพติศมา (มธ.

3:17) ทั้งสองครั้งพระเจ้าตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

ข้อ 9-13:

17:9 และขณะที่พวกเขาลงมาจากภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขา โดยตรัสว่า “อย่าบอกเรื่องนิมิตนี้แก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย”

17:10 และพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “แล้วทำไมพวกธรรมาจารย์จึงกล่าวว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”

17:11 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริง เอลียาห์ต้องมาก่อน และทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนสู่สภาพเดิม

17:12 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และพวกเขาไม่ได้รู้จักท่าน แต่ได้ทำแก่ท่านสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาได้ปรารถนา บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากพวกเขาเช่นเดียวกัน”

17:13 แล้วพวกสาวกจึงเข้าใจว่า พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

พระเยซูสนทนาเรื่องการจำแลงพระกายนั้น

กับพวกสาวก

พระเยซูทรงกำชับพวกเขาอีก เหมือนที่พระองค์ทรงกำชับบ่อย ๆ ก่อนหน้านี้ ไม่ให้พูดเรื่องการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ ความเป็นพระเจ้าของพระองค์กับผู้อื่น (มธ. 16:20; มก. 1:44; 5:43)

พวกอัครทูตต้องไม่บอกเล่าเกี่ยวกับการจำแลงพระกายนั้นจนกว่าหลังจากที่พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว (ข้อ 9) พวกเขาเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์ตามที่เราเรียนรู้ในลูกา 9:36 พระเยซูทรงถูกพวกยิวปฏิเสธแล้วในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา บุตรของดาวิด ฉะนั้น แก่พวกยิวเหล่านี้ที่เป็นคนชั่ว ตั้งแต่นี้ไป พระองค์ทรงเสนอพยานหลักฐานเดียวเท่านั้นที่แสดงถึงความเป็นพระเจ้าและความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ นั่นคือ การที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายหลังวันที่สาม ซึ่งเป็นหมายสำคัญของศาสดาพยากรณ์โยนาห์ (มธ. 12:39, 40; 16:4)

หลังจากได้เห็นเอลียาห์ในภาพการจำแลงพระกายนั้นแล้ว พวกอัครทูตก็ทูลขอคำอธิบายเกี่ยวกับมาลาคี 4:5, 6 (ดู ข้อ 10) พระเยซูทรงตอบว่าแท้จริงแล้วเอลียาห์ต้องมาจริง ๆ การอัศจรรย์หลายประการจะถูกกระทำและใจของพ่อหลายคนจะถูกหันมาหาลูก ๆ และใจของลูก ๆ จะหันมาหาพ่อของพวกเขา เห็นได้ชัดว่าโดยคำพยานและการอัศจรรย์เหล่านั้นของเอลียาห์ซึ่งเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นก่อนถึงวันยิ่งใหญ่และน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วว. 11:3-12) จงเปรียบเทียบวิวรณ์ 11:6 กับฤทธิ์เดชที่ประทานให้แก่เอลียาห์ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:1 แต่ข้อ 12 กล่าวถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาตามที่ข้อ 13 อธิบาย ยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์ชนิดเดียวกับเอลียาห์ มาลาคี 4:5, 6 จะมีการสำเร็จจริงสองชั้น มันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในเชิงเปรียบเปรยในยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาผู้ซึ่งมาแล้ว “ในอารมณ์และฤทธิ์เดชของเอลียาห์” (ลูกา 1:17) อย่างไรก็ตาม มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรโดยเอลียาห์ (ข้อ 12)

มีบทเรียนหนึ่งที่ปลอบประโลมใจเรามากที่สุดในข้อเท็จจริงที่ว่าสาวกเหล่านั้นรู้จักโมเสสและเอลียาห์

เราจะไม่ต้องถูกแนะนำให้รู้จักกันเมื่อเราไปถึงสวรรค์แต่ “เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่ทรงรู้จักข้าพเจ้าด้วย” (1 คร. 13:12) ในทำนองเดียวกัน ผู้มาเยือนทั้งสองนั้นจากสวรรค์ทราบว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นบนแผ่นดินโลกและทราบเกี่ยวกับการตรึงกางเขนที่จะมานั้นของพระผู้ช่วยให้รอด “การจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:31) บรรดาคนที่เรารักที่ได้ล่วงหน้าเราไปก่อนแล้วรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นบนโลก พวกเขาพูดกับเราไม่ได้แต่พวกเขาเป็นพยานหมู่ใหญ่ที่อยู่ล้อมรอบเรา (ฮบ. 12:1) พวกเขาชื่นชมยินดีต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ (ลูกา 15:7, 10) โลกที่เรามองไม่เห็นไม่ได้อยู่ห่างไกลและพวกเขามีความสุขจริง ๆ ที่ได้อยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดที่นั่น! ดูคำเทศนาของผู้แต่ง “Tears in Heaven” ในหนังสือ “*And God Remembered…*” และคำเทศนา “Spectators in the Heavenly Grandstand” ในหนังสือ *The Scarlet Sin and Other Revival Sermons* ที่พูดถึงความรู้ที่เหล่าวิสุทธิชนในสวรรค์มีเกี่ยวกับพวกเราบนแผ่นดินโลก

ข้อ 14-21:

17:14 และเมื่อพระเยซูกับพวกสาวกมาถึงประชาชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ โดยคุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า

17:15 “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า และมีความทุกข์เวทนามาก เพราะเขาตกไฟบ่อย ๆ และตกน้ำบ่อย ๆ

17:16 และข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ และพวกเขารักษาเขาให้หายไม่ได้”

17:17 แล้วพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและมีทิฐิชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด”

17:18 และพระเยซูตรัสห้ามผีนั้น และมันก็ออกไปจากเขา และเด็กนั้นก็หายเป็นปกติตั้งแต่ชั่วโมงนั้นเอง

17:19 แล้วพวกสาวกมาเฝ้าพระเยซูเป็นการส่วนตัว และทูลว่า “ทำไมพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้”

17:20 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เพราะเหตุความไม่เชื่อของพวกท่าน เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง พวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปยังสถานที่โน่น’ และมันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่านเลย

17:21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

บุตรชายที่เป็นบ้าของบิดาคนหนึ่งได้รับการรักษาให้หาย

พระเยซูน่าจะทรงทราบว่ามีคนต้องการพระองค์มากเหลือเกินที่ตีนเขานั้น นี่เป็นเหตุผลมากพอที่ว่าทำไมพวกเขาไม่สามารถสร้างพลับพลาสามหลังและอยู่ต่อบนภูเขานั้นได้

จงสังเกต “ประชาชน” (ข้อ 14) มันคงเป็นฝูงชนหมู่ใหญ่กลุ่มเดิมนั้นที่ได้ติดตามพระองค์ไปทั่วแคว้นกาลิลี พร้อมกับผู้คนกลุ่มอื่นบ้าง พวกเขาได้ติดตามพระองค์มาตั้งแต่เหตุการณ์ในมัทธิว 4:24, 25 และถูก

กล่าวถึงหลังจากนั้นในมัทธิว 5:1, 8:1, 18; 9:8, 36; 11:7; 12:15; 13:2, 34, 36; 14:14, 15, 19, 22, 23; 15:30, 32, 33, 35, 36, 39 บางครั้งฝูงชนกลุ่มนี้ถูกพูดถึงในฐานะ “ผู้คนมากมาย” บางครั้งก็ในฐานะ “ฝูงชนหมู่ใหญ่” บางครั้งก็ในรูปพหูพจน์

อ่านในมาระโก 9:14-29 และในลูกา 9:37-43 ซึ่งมีเนื้อหาคล้ายกัน เกี่ยวกับการรักษาเด็กชายผู้นี้ให้หาย ฝูงชนทั้งหมดนั้นตื่นเต้นอย่างมาก (มาระโก 9:15) บุตรชายนั้นเป็นคนบ้า (ข้อ 15) ถูก “ผีใบ้” ตนหนึ่งเข้าสิง (มาระโก 9:17) อัครทูตทั้งเก้าคนนั้นที่ไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขานั้นเพื่อเห็นภาพการจำแลงพระกายก็รักษาเด็กชายคนนั้นให้หายไม่ได้ ข้อ 16 เป็นข้อที่น่าเศร้า ช่างเป็นคำกล่าวโทษคริสเตียนทั้งหลายจริง ๆ! จงเปรียบเทียบมันกับลูกา 11:6 คริสเตียนโดยเฉลี่ยไม่มีขนมปังนั้นให้เหล่าคนบาป ฤทธิ์เดชที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ทุกข์ร้อน ชายผู้นั้นทำถูกแล้วในการพาบุตรชายของตนมาหาเหล่าสาวกของพระเยซู คนเหล่านั้นที่ติดตามพระคริสต์ควรมีฤทธิ์เดชของพระคริสต์ เมื่อเราอยากส่งผู้คนให้ไปเสียทั้ง ๆ ที่ท้องว่าง เพราะการขาดความเชื่อและการขาดฤทธิ์เดชของเรา พระเยซูก็อยากตรัสแก่เราเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสแก่สิบสองคนนั้นว่า “พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” (มธ. 14:16) ต่อมา ในกรณีเช่นนั้น หลังจากที่พระเยซูทรงจากไปแล้ว พวกอัครทูตและคริสเตียนคนอื่น ๆ ก็มีความเชื่อนั้นที่จะรักษาให้หาย (กิจการ 3:1-8; 5:15, 16; 8:7; 9:32-42; 19:12; 28:8, 9) ผู้คนมีภาระมากมายเหลือเกินและคริสเตียนทั้งหลายควรที่จะมีฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเพื่อที่จะช่วยเหลือ ไม่ใช่คนป่วยทุกคนจะได้รับการรักษาให้หายและไม่ใช่ผู้หลงหายทุกคนจะรับความรอด แต่แน่นอนว่าเราจะทำได้มากกว่าเดิมหากเรามีความเชื่อในพระเจ้า

จงสังเกตคำตำหนิของพระเยซูในข้อ 17 และ 20 อย่าแก้ตัวให้สาวกเหล่านี้ พวกเขาคงขับผีนั้นออกไปได้แล้วหากไม่ใช่เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์” (ฮบ. 11:6) การมีความเชื่อเพื่อจะรับสิ่งวิเศษหลายประการเป็นคำบัญชาที่จริงจังของพระเยซู (มาระโก 11:22) อ่านบทสนทนานั้นระหว่างพระเยซูกับบิดาผู้นั้นที่ให้ไว้ในมาระโก 9:21-24 ตรงนั้นในข้อ 23 พระเยซูทรงให้คำสัญญาที่น่าทึ่งว่า “สิ่งสารพัดก็เป็นไปได้แก่ผู้ที่เชื่อ” นั่นเป็นพระสัญญาหนึ่งอันเป็นสากลและไม่ถูกจำกัดอยู่ที่นั่นหรือที่อื่นใดยกเว้นโดยเรื่องของความเชื่อ เราควรที่จะอธิษฐานเหมือนที่บิดาผู้นั้นได้กระทำพร้อมน้ำตาว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” (มาระโก 9:24)

ความไม่เชื่อในที่นี้เป็นบาปอย่างหนึ่งและบ่งบอกว่าบ่อยครั้งเราสามารถพิชิตความไม่เชื่อของเราได้ เรามีความเชื่อได้ หากเราทำสิ่งที่ถูกต้องนั้น “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) หากพวกเขาได้ตรึกตรองพระคัมภีร์อย่างที่พวกเขาควรกระทำ พวกเขาก็คงมีความเชื่อมากขึ้นไปแล้ว ความเชื่อเป็นของประทานหนึ่งของพระเจ้า บ่อยครั้งถูกประทานให้เป็นคำตอบแก่คำอธิษฐานเหมือนที่ประทานมันให้อย่างชัดเจนแก่บิดาคนนี้ผู้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า...ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” (มาระโก 9:24) ถ้าสาวกเก้าคนนี้ได้ไปกับพระเยซูและอีกสามคนนั้นขึ้นไปในภูเขานั้นเพื่อจะอธิษฐาน พวกเขาก็อาจมีความเชื่อพอเพื่อรับพระพรนี้เมื่อพวกเขากลับลงมา ความไม่เชื่อเป็นบาปอย่างหนึ่ง บาปอย่างหนึ่งที่เราหลีกเลี่ยงได้

การศึกษาค้นคว้าอย่างเหมาะสมและการใคร่ครวญพระวจนะของพระเจ้า สรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระพรทั้งหลายในอดีต ความเชื่อฟังต่อพระบัญชาต่าง ๆ ของพระเจ้า คำอธิษฐานที่จริงจังและนบนอบเชื่อฟังอยู่เสมอจะทำให้ความเชื่อเติบโต ความเชื่อเป็นส่วนหนึ่งของผลของพระวิญญาณ (กท. 5:22) คนเหล่านั้นที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็จะมีความเชื่อเพิ่มขึ้น ดูสิว่าการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและความเชื่อถูกเชื่อมโยงกันในกรณีของสเทเฟน (กิจการ 6:5, 8) และในกรณีของบารนาบัส (กิจการ 11:24) จงสังเกตความเชื่อมโยงกันของความเชื่อและคำอธิษฐานในข้อ 20 และ 21 และในมาระโก 9:29 แน่นอนที่สุดว่าการอธิษฐานแบบไม่ลดละ ไม่หยุดหย่อน และถวายตัวทำให้เกิดความเชื่อที่พอพระทัยต่อพระเจ้า ถ้าสาวกเหล่านี้ได้อธิษฐานอย่างที่พวกเขาควรกระทำ พวกเขาก็คงมีความเชื่อเพื่อการรักษาเด็กชายคนนั้นให้หาย ดูหนังสือของผู้แต่ง *PRAYER-Asking and Receiving* ในบทที่มีชื่อว่า “Have Faith in God” สำหรับวิธีที่จะทำให้ความเชื่อเติบโต

สำเนาคัดลอกสมัยโบราณบางฉบับของภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกตัดข้อ 21 และคำว่า “และการอดอาหาร” ออกไปจากมาระโก 9:29 ในพระคัมภีร์ฉบับ American Standard Version ถ้อยคำเหล่านี้จึงถูกตัดออกไป อย่างไรก็ตาม แม้หากว่าข้อ 21 ถูกตัดออกไป นั่นก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงที่ว่าการอดอาหารมักถูกแนะนำให้กระทำร่วมกับการอธิษฐานในพระคัมภีร์ อุปนิสัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์รวมการอดอาหารเข้าไว้กับการอธิษฐาน (มธ. 9:15; กิจการ 13:2, 3; 2 คร. 11:27) และมันไม่เปลี่ยนแปลงคำสอนที่ชัดเจนและโดดเด่นของพระเยซูที่ว่าพวกสาวกล้มเหลวเพราะความไม่เชื่อ (ข้อ 20) ว่าความไม่เชื่อนี้ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเยซู (ข้อ 17) และว่าความไม่เชื่อเป็นผลมาจากการขาดการอธิษฐาน (มาระโก 9:29)

อย่าให้เราสงสัยว่าเด็กคนนี้ถูกผีตนหนึ่งสิงจริง ๆ หรือไม่ เหล่าวิญญาณชั่วอยู่รอบตัวเรา มักเป็นเหตุให้เกิดโรคภัยต่าง ๆ เช่น การเสียสติ (ข้อ 15; มธ. 8:28; ลก. 8:27, 29, 35) เหล่าวิญญาณชั่วบางครั้งก็เป็นตัวการของความตาบอดและความเป็นใบ้ (มธ. 12:22) เหล่านี้เป็นกรณีที่ทักษะทางการแพทย์รักษาให้หายไม่ได้และมีหลายกรณีเช่นนั้นในวันนี้

เราควรเชื่อข้อ 20 ตามตัวอักษร พระเยซูตรัสสิ่งเดียวกันอีกในมัทธิว 21:21, 22; มาระโก 9:23, และมาระโก 11:23, 24 พระสัญญาเหล่านั้นกล่าวชัดเจนว่ามีไว้สำหรับ “ผู้ใดก็ตาม” ว่ามันเกี่ยวข้องกับคำขอใดก็ตาม “สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนา” และ “สิ่งใดก็ตาม” ไม่มีการบอกใบ้เลยว่าพระสัญญาเหล่านั้นมีไว้สำหรับพวกอัครทูตเท่านั้นหรือแม้กระทั่งสำหรับยุคนั้นเท่านั้น พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงหลักการทั้งหลายของพระองค์ในส่วนของคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ ความเชื่อมีค่าประเสริฐต่อพระเจ้าในสมัยประทานหนึ่งพอ ๆ กับในอีกสมัยหนึ่ง สำหรับพระสัญญาอื่น ๆ ที่ได้รับพระพรเช่นนั้นในเรื่องคำตอบที่ไม่จำกัดที่มีต่อคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ ดูเพลงสดุดี 81:10, เยเรมีย์ 33:3, ยอห์น 14:13, 14; 16:23, 24 และ 1 ยอห์น 3:22 ที่คำอันเปี่ยมสุขนั้น “สิ่งใดก็ตาม” ถูกใช้อีก

ข้อ 22, 23:

17:22 และขณะที่พระองค์กับพวกสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่ในมือของคนทั้งหลาย
17:23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย

และในวันที่สามท่านจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” และพวกสาวกก็เป็นทุกข์ยิ่งนัก

พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์อีก

พระผู้ช่วยให้รอดทรงผลักดันเข้าสู่ใจของเหล่าสาวกอีกถึงความแน่นอนเกี่ยวกับการถูกทรยศ การสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ดูมาระโก 9:30-32 และลูกา 9:43-45 เช่นกัน พระเยซูไม่ทรงประหลาดพระทัย แต่ทรงทราบมาตั้งแต่ต้นว่าจุดจบจะเป็นเช่นไร และทรงจงใจสละพระองค์เองให้สิ้นพระชนม์เพื่อเหล่าคนบาป คราวนี้สาวกเหล่านั้นก็ยังไม่เข้าใจความจำเป็นของการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (มาระโก 9:32) ไม่ยอมรับคำตรัสของพระองค์ว่าเป็นข้อเท็จจริงหนึ่ง เพราะพวกเขาไม่ได้คาดหมายการคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตายแม้กระทั่งในตอนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน (ลูกา 24:11-24 และโดยเฉพาะยอห์น 20:9) พวกเขาไม่เข้าใจและกลัวที่จะทูลถามพระเยซูว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร (มาระโก 9:32; ลูกา 9:45) พวกเขาเศร้าใจมาก ๆ (ข้อ 23) เราคิดว่าความเหนียมอายของพวกเขาเป็นเพราะการที่พระเยซูทรงตำหนิเปโตรในมัทธิว 16:22, 23 เพราะคำถามเดียวกันนั้น

พระเยซูไม่เคยลืมเลยสักชั่วขณะว่าพระองค์จะต้องตาย ฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูไปทั่ว อยากให้พระเยซูรักษาคนเจ็บป่วยของพวกเขาให้หายและทำให้พวกเขาอิ่มท้อง หลอกพระเยซูไม่ได้เลยและพวกเขาไม่ควรหลอกเหล่านักเทศน์วันนี้ โลกที่ชั่วและไม่มีใจบังเกิดใหม่นี้เป็นศัตรูของพระเยซูคริสต์ และมันเป็นศัตรูของคริสเตียนทุกคนที่สัตย์ซื่ออย่างที่เขาควรจะเป็น (ยอห์น 15:18-24) พระเยซูทรงทราบใจที่ชั่วของมนุษยชาติ แต่ความชั่วนั้นไม่ได้เป็นที่ประจักษ์ชัดอย่างเต็มที่ในสายตาของเราจนกระทั่งมันได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นที่รักที่กางเขน

ข้อพระคำตอนนี้บอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงปฏิเสธพระองค์เอง ทรงตรึงพระองค์เองทุกวันที่กางเขนเหมือนที่พระองค์ทรงบัญชาคริสเตียนทั้งหลายให้กระทำ (ลูกา 9:23) นั่นคือ พระองค์ทรงยินยอมทุกวันต่อการตรึงกางเขนที่จะมานั้นและทรงเผชิญหน้ามันด้วยใจชื่นบานและความมุ่งมั่น (อสย. 50:6, 7)

ข้อ 24-27:

17:24 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาถึงเมืองคาเปอรนาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตร และกล่าวว่า “อาจารย์ของพวกท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ”

17:25 เปโตรกล่าวว่า “เสีย” และเมื่อเปโตรเข้ามาในบ้าน พระเยซูทรงถามเขาก่อน โดยตรัสว่า “ท่านคิดอะไร ซีโมนเอ๋ย บรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกเก็บภาษีหรือส่วยจากผู้ใด จากโอรสทั้งหลายของพระองค์เอง หรือจากพวกคนต่างชาติ”

17:26 เปโตรทูลพระองค์ว่า “จากพวกคนต่างชาติ” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสทั้งหลายก็เป็นไท

17:27 แต่อย่างไรก็ตาม เกรงว่าเราทั้งหลายทำให้พวกเขาสะดุด ท่านจงไปที่ทะเล และตกเบ็ด และจับปลาตัวแรกที่ขึ้นมา และเมื่อท่านเปิดปากของมันแล้ว ท่านจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นและให้แก่พวกเขาสำหรับเรากับท่านเถิด”

พระเยซูและเงินค่าบำรุงพระวิหาร; การอัศจรรย์
เรื่องเงินในปากปลาตัวหนึ่ง

"พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหาร" (ข้อ 24) เป็นพวกคนเก็บภาษีในเมืองคาเปอรนาอุม พวกคนเก็บภาษีเป็นพวกคนโลภมาก เป็นที่เกลียดชังอย่างมากในหมู่พวกยิว ถึงแม้ว่ามัทธิวหรือเลวี หนึ่งในอัครทูตสิบสองคนนั้น เคยเป็นคนเก็บภาษีก็ตาม (มธ. 9:9; 10:3) จำไว้ว่ามัทธิวก็มาจากเมืองนี้ คือเมืองคาเปอรนาอุม และพวกคนเก็บภาษีคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อ ซึ่งอาจเป็นคนเหล่านั้นที่ได้รับประทานอาหารกับพระเยซูหลังจากการทรงเรียกของมัทธิว (มธ. 9:10) เป็นพวกคนในที่นี้ที่ถามเรื่องเงินบำรุงนั้นจากเปโตร พวกคนเก็บภาษีนี้อาจเป็นญาติและน่าจะเป็นพวกคนรู้จักและมิตรสหายของอัครทูตบางคน เป็นไปได้ว่าพวกเขารู้จักพระเยซูมาตั้งแต่เด็ก คือตั้งแต่พระองค์ทรงเติบโตขึ้นในเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเมืองคาเปอรนาอุม และตอนนี้ทรงให้เมืองคาเปอรนาอุมเป็นเหมือนบ้านของพระองค์มาพักใหญ่ ๆ แล้วและได้เทศนาที่นั่นหลายครั้งแล้ว โดยกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบางประการของพระองค์แล้วตามที่คุณเห็นจากมัทธิว 4:13; 9:1; 11:23, 24 นั่นช่วยอธิบายข้อ 25 เราคิดว่ามันไม่ใช่ธรรมเนียมปฏิบัติที่พวกคนเก็บภาษีจะเรียกเก็บภาษีจากพวกคนที่พวกเขารักมาให้รัฐบาลโรม

คำถามเรื่องส่วยหรือเงินภาษีถูกยกขึ้นมาอีกในภายหลังโดยพวกฟาริสีและพวกสะดูสี (มธ. 22:15-21) ที่นั่นพระเยซูทรงให้คำมั่นอย่างชัดเจนว่าทุกคนควร "เหตุฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์" ควรสนับสนุนรัฐบาลที่ปกป้องเราด้วยเงินภาษี คำสอนนี้ถูกรับรองเพิ่มเติมในโรม 13:1-7 โดยเฉพาะข้อ 7 จงสังเกตในข้อ 27 ความปรารถนาของพระเยซูที่จะไม่ทำให้พวกคนเก็บภาษีที่ยังไม่รับความรอดต้องสะดุด คริสเตียนแต่ละคนควรระวังมากเป็นพิเศษที่จะไม่ทำให้ผู้ใดสะดุดในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ เราควรยอมที่จะให้ตัวเองถูกเอาเปรียบและรับความผิดจากผู้อื่นมากกว่าที่จะไปขึ้นโรงขึ้นศาลกับคริสเตียนด้วยกันหรือมีข้อพิพาทที่ไม่งามในเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ (1 คร. 6:1-8) ในคำเทศนาบนภูเขานั้น พระเยซูทรงเตือนมากเป็นพิเศษว่าเราควร "ปรองดองกับคู่ความของท่านโดยเร็ว" (มธ. 5:25) และคำสอนนั้นก็คือว่าถ้าพี่น้องคนใดมีเรื่องกับเรา (นั่นคือถ้าเราติดค้างเงินใด ๆ กับเขา) มันก็จะขัดขวางคำอธิษฐานของเรา (มธ. 5:23, 24) ที่ว่าพระเยซูตรัสถึงเรื่องเงินโดยเฉพาะก็ถูกแสดงให้เห็นในพระคำข้อที่ตามมา (มธ. 5:26) มัทธิว 5:40-42 ให้ข้อปฏิบัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับว่าเราควรรู้สึกอย่างไรต่อการหลีกเลี่ยงการทำผิดในสิ่งที่เราติดค้างผู้คนหรือในสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเราติดค้าง โดยให้มากกว่าที่พวกเขาขอ

มันเริ่มปรากฏชัดเจนว่าพระเยซูทรงอุตส่าห์มากเหลือเกินในการฝึกฝนอัครทูตเหล่านี้ จงสังเกตว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้เปโตรมีส่วนร่วมในการอัศจรรย์นี้เกี่ยวกับเงินในปากปลาตัวนั้นและไม่ต้องสงสัยเลยว่าโดยการนี้เปโตรไม่เคยลืมคำสอนอันเปี่ยมสุขนั้นเลยของพระผู้ช่วยให้รอดเกี่ยวกับการเสียภาษี การหลีกเลี่ยงการทำผิด และการชดใช้หนี้ของตน

ข้อพระคำเหล่านี้ให้ภาพประกอบเช่นกันถึงความยากจนของพระเยซู "เพราะพวกท่านรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้ว่าพระองค์เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวกท่านโดยความยากจนของพระองค์ จะได้เป็นคนมั่งมี" (2 คร.

8:9) ไม่มีเงินทอง ไม่มีที่ ๆ จะวางศีรษะของพระองค์จริง ๆ (มธ. 8:20) พระเยซูทรงยากจนพอ ๆ กับมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่ เหล่านักเทศน์และเหล่าคนงานคริสเตียนที่ต้องมีเงินเดือนประจำ บ้านสวย ๆ รถ เงินเพื่อจ่ายค่าเทอมลูก ควรถูกทำให้ถ่อมใจโดยความยากจนของพระเยซู และเราทุกคนควรรักพระองค์มากยิ่งขึ้นเพราะพระทัยกรุณาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดของพระองค์เนื่องจากเพราะเห็นแก่เราพระองค์จึงกลายเป็นผู้ที่ยากจน

มัทธิว 18

ข้อ 1-10:

18:1 ในเวลาเดียวกันนั้นพวกสาวกมาเฝ้าพระเยซูโดยทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

18:2 และพระเยซูทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และตั้งเขาไว้ในท่ามกลางพวกเขา

18:3 และตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจ และกลายเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ พวกท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย

18:4 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะถ่อมตัวลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้เดียวกันนั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

18:5 และผู้ใดก็ตามที่จะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ก็รับเรา

18:6 แต่ผู้ใดก็ตามที่จะทำคนหนึ่งในผู้เล็กน้อยเหล่านี้ซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ซึ่งจะเอาหินโม่ก้อนใหญ่ผูกที่คอของผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกถ่วงน้ำในที่ลึกแห่งทะเลก็จะดีกว่า

18:7 วิบัติแก่โลกนี้เพราะบรรดาเหตุให้หลงผิด ด้วยว่าจำเป็นที่เหตุให้หลงผิดทั้งหลายมา แต่วิบัติแก่ผู้นั้นที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น

18:8 ฉะนั้นถ้ามือของท่านหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดพวกมันออก และโยนพวกมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นง่อยหรือเป็นคนมือด้วน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือหรือสองเท้าที่จะถูกทิ้งเข้าในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์

18:9 และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก และโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่าการมีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าในไฟนรก

18:10 จงระวังให้ดีว่า ท่านทั้งหลายอย่าเหยียดหยามคนหนึ่งในผู้เล็กน้อยเหล่านี้ เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในสวรรค์พวกทูตสวรรค์ของเขาทั้งหลายมองดูพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์อยู่เสมอ

พระเยซูทรงสอนบทเรียนหนึ่งจาก
เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง

มาระโก 9:33-37 และลูกา 9:46-48 ควรถูกอ่านโดยเชื่อมโยงกับข้อพระคำตอนนี้เพื่อความกระจ่างแจ้งเพิ่มเติม เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเมืองคาเปอรนาอุม (มาระโก 9:33) สาเหตุที่ทำให้เกิดคำถามในข้อ 1 ก็คือว่าสาวกเหล่านั้นขณะเดินไปบนถนน “ได้เถียงกันในท่ามกลางพวกเขาเองว่า คนไหนจะเป็นใหญ่ที่สุด” (มาระโก 9:34) พระเยซูทรงถามพวกเขาว่าพวกเขาคุยกันเรื่องอะไรอยู่ พวกเขาละอายใจ การซักไซ้ของพระองค์ทำให้เกิดคำถามนี้ในที่สุดว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์” คำตอบของพระเยซูมีความกรุณามากที่สุด แทนที่จะตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรงเพราะความเย่อหยิ่งและความเห็นแก่ตัวของพวกเขา พระองค์ทรงใช้เวลาที่จะสั่งสอนบทเรียนเรื่องความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงแก่พวกเขาซึ่งถูกแสดงออกตรงนี้ในข้อ 2 ถึง 4

คริสเตียนทั้งหลายควรเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ในหลาย ๆ ด้าน ประการแรก เด็ก ๆ มีความไร้เดียงสามากกว่าและไร้อุบายโดยธรรมชาติมากกว่าพวกคนที่มีอายุมากกว่า หนทางเดียวที่คนที่โตแล้วคนใดจะกลายเป็นเหมือนเด็ก ๆ ในความหมายที่แท้จริงก็คือ โดยการกลับใจเชื่อ เขาต้องมีการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ นั่นคือ

รับการบังเกิดใหม่ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นเหมือนเด็กโดยธรรมชาติ

ประการที่สอง ความยิ่งใหญ่แบบคริสเตียนขึ้นอยู่กับความถ่อมใจ (ข้อ 4) คนเหล่านั้นที่แสวงหาความยิ่งใหญ่ก็ไม่พบมัน “และผู้ใดก็ตามที่ใคร่จะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จะเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” (มาระโก 10:44; มธ. 20:27) “ผู้ใดก็ตามที่ยกตัวเองขึ้นจะถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น” (ลูกา 14:11; 18:14) “เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (ลูกา 9:24) “ผู้ใดปรารถนาจะเป็นคนต้นผู้เดียวกันนั้นเองจะเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของทุกคน” พระผู้ช่วยให้รอดตรัสเช่นนั้นในคราวเดียวกันตามที่ถูกกล่าวถึงในมาระโก 9:35 คริสเตียนแต่ละคนควรเป็นผู้เข้าส่วนในความถ่อมใจของพระคริสต์ (ฟป. 2:3-9)

ด้วยความอดทนอย่างมากพระเยซูทรงสอนบทเรียนเรื่องความถ่อมใจนี้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ ความสำคัญของเรื่องนี้ไม่อาจถูกตีค่าเกินจริงได้ และนักเทศน์ทั้งหลายก็ต้องการมันมากกว่าที่ผู้คนส่วนใหญ่ต้องการ ผู้คนมากมายเหลือเกินรักเหล่านักเทศน์ พวกเขามีตำแหน่งผู้นำที่พวกเขาถูกความเย่อหยิ่งทดลองเป็นธรรมดา ด้วยเหตุนี้เหล่านักเทศน์หนุ่ม ๆ จึงไม่ควรถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งศิษยาภิบาลในทันที ผู้ดูแลคนหนึ่งไม่ควรเป็น “คนที่รับเชื่อใหม่ ๆ เกรงว่าเมื่อถูกยกตัวขึ้นแล้วด้วยความเย่อหยิ่ง เขาจะล้มลงในการปรับโทษของพญามาร” (1 ทธ. 3:6) เปโตร ยากอบ ยอห์น และอัครทูตคนอื่น ๆ ไม่เหมาะที่จะเป็นผู้นำจนกว่าพวกเขาได้เรียนรู้เคล็ดลับแห่งความถ่อมใจนี้ เหล่านักเทศน์หนุ่ม ๆ ควรที่จะฟังเหล่านักเทศน์ที่สูงวัยกว่า ควรเต็มใจที่จะเรียนรู้บทเรียนเรื่องความถ่อมใจ เอลีชาเป็นคนใช้ของเอลียาห์กระทั่งในการเทน้ำให้เอลียาห์ล้างมือของตน (2 พงศ์กษัตริย์ 3:11) ทิโมธี ทิตัส เอปาโฟรดิทัส และนักเทศน์คนอื่น ๆ อีกมากมายไปกับเปาโลเพื่อที่จะเชื่อฟังคำสั่งต่าง ๆ ของเขา เรียนรู้จากเขา เขียนจดหมายให้เขา ฯลฯ (กิจการ 16:1-3; ทิตัส 1:5; ฟป. 2:25) แม้กระทั่งเปาโลในตอนแรกก็ได้รับการสนับสนุนและการชี้ทางจากบารนาบัส (กิจการ 9:26, 27; 11:25, 26, 30) สเทเฟนผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งกลายเป็นนักเทศน์ที่ยอดเยี่ยมและเป็นมรณะสักขีคริสเตียนคนแรก (กิจการ บทที่ 7) ก็เริ่มต้นในฐานะผู้ช่วย หรือผู้รับใช้คนหนึ่ง ซึ่งคอยปรนนิบัติพวกหญิงม่ายในเยรูซาเล็ม (กิจการ 6:1-6) ผู้รับใช้หรือผู้ช่วยอีกคนคือ ฟีลิป ซึ่งกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ (กิจการ 8:5-40) คุณเห็นแล้วว่าทำไมพระเยซูถึงใช้เวลาสามปีครึ่งเพื่อฝึกฝนอัครทูตเหล่านี้และทำไมเหล่านักเทศน์หรือคนงานคริสเตียนที่ยังหนุ่มต้องใช้เวลาเพื่อเตรียมตัวสำหรับงานรับใช้ของตน

เด็ก ๆ ที่รู้ผิดชอบแล้วต้องรับความรอด

การกลับใจเชื่อของเด็กถูกสอนอย่างชัดเจนโดยพระผู้ช่วยให้รอดในพระคำตอนนี้ พระเยซูกำลังตรัสถึงการกลับใจเชื่อ (ข้อ 3) คริสเตียนทั้งหลายจะต้องรับเด็กเล็ก ๆ ไว้เหมือนเด็กคนนั้นที่พระเยซูกำลังใช้เป็นตัวอย่าง ในฐานะคริสเตียนคนหนึ่งในท่ามกลางพวกเขา (ข้อ 4, 5) เด็กชายเล็ก ๆ คนนั้นที่พระเยซูทรงใช้ (ทรงเรียกว่า “เขา” ในข้อ 2) เป็นตัวอย่างหนึ่งที่เป็นภาพเล็งของ “ผู้เล็กน้อย (คนอื่น ๆ) ซึ่งเชื่อในเรา” เด็กชายคนนั้นได้เชื่อวางใจในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดแล้วและจึงเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ในบทถัดไปเราพบบางคนซึ่งได้รับการหนุนใจเพราะเหตุการณ์นี้ ซึ่งพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระเยซู และพระเยซูได้ประทานอัญมณีเม็ด

งามนั้นแห่งมัทธิว 19:14, “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา...” เราจะต้องยอมให้เด็กเล็ก ๆ มาหาพระคริสต์ ไม่ใช่ห้ามพวกเขา อาณาจักรแห่งสวรรค์ประกอบด้วยคนเช่นเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นที่มาหาพระคริสต์แล้วจริง ๆ

อย่าเข้าใจผิด เด็กเล็ก ๆ ต้องกลับใจเชื่อเหมือนคนที่โตแล้ว หากพวกเขาอยากเป็นคริสเตียน เด็กทารกที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดี ผู้ซึ่งไม่เคยทำบาปแบบรู้ตัวก็ไม่เป็นคริสเตียน ทารกรับความรอดไม่ได้ ถึงแม้ว่าเขาถูกพิทักษ์รักษาให้ปลอดภัยโดยพระโลหิตของพระคริสต์จนกระทั่งเขามีอายุถึงวัยที่รู้ผิดชอบชั่วดีแล้ว เราเชื่อว่าเด็กทารกทั้งหลายที่ตายไปก็ไปสวรรค์ และเราอิงความหวังนี้บน 1 โครินธ์ 15:22, 2 ซามูเอล 12:23 และข้อพระคำตอนอื่น ๆ สิ่งสารพัดที่ผู้ใดได้เสียไปในอาดัมก็ถูกซื้อคืนแล้วในพระคริสต์ ฉะนั้นไม่มีผู้ใดพินาศเลยเพราะความแปดเปื้อนที่รับมรดกมา แต่เพราะบาปของเขาเอง นอกจากนี้ พระคำตอนนี้ก็สอนอย่างชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย” (2 ปต. 3:9) ว่าพระองค์ “ไม่มีความพอใจในความตายของผู้ที่ตายนั้นเลย” (อสค. 18:32) กระทั่งว่าพระองค์ได้ทรงไถ่โทษบาปให้คนทั้งโลกแล้ว (1 ยอห์น 2:2) พวกเด็กทารกที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีก็ปลอดภัย แต่ไม่ใช่รับความรอด เมื่อพวกเขาเริ่มมาถึงเวลาของการทำบาปแบบรู้ตัวต่อพระเจ้า และถึงวัยที่รู้ผิดชอบชั่วดี พวกเขาก็กลายเป็นคนบาปที่หลงหายและต้องรับการบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระคริสต์ เหมือนกับที่คนบาปที่ใจแข็งกระด้างมากที่สุดต้องรับ พระเจ้าทรงมีแผนการแห่งความรอดหนึ่งเดียวเท่านั้น แบบเดียวกันสำหรับเด็กอายุเจ็ดขวบหรือผู้ใหญ่อายุเจ็ดสิบ แบบเดียวกันสำหรับเด็กสาวที่บริสุทธิ์ที่สุดหรืออาชญากรหรือผู้ไม่เชื่อที่ต่ำช้าที่สุด

พระคัมภีร์ไม่กำหนดระดับอายุใดที่เด็ก ๆ เริ่มรู้จักผิดชอบชั่วดี มันแตกต่างไปตามเด็กแต่ละคน ขึ้นอยู่กับความสว่าง คำสั่งสอน และประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับแล้ว บางคนอ้างว่าได้กลับใจเชื่อตอนอายุสี่ขวบ ลูก ๆ ทั้งหกคนของผู้เขียนคนนี้ได้ประกาศตัวว่าเชื่อวางใจพระคริสต์ตอนที่พวกเขาอายุยังไม่ถึงห้าและหกขวบและให้พยานหลักฐานมากมายว่าพวกเขารอดแล้ว การสั่งสอนด้วยตั้งใจอธิษฐาน การฝึกวินัย การประชุมนมัสการร่วมกับคริสตจักร และการประชุมในครอบครัวอาจทำให้เด็กคนหนึ่งมองเห็นว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอดแต่เนิ่น ๆ กว่าที่เขาจะเห็นได้โดยวิธีอื่น

จำไว้ว่าคน ๆ หนึ่งไม่จำเป็นต้องรู้เยอะเพื่อที่จะรับความรอด จงสังเกตการกลับใจเชื่อแบบทันควันของโจรผู้นั้นบนกางเขน (ลูกา 23:39-43) ของหญิงคนนั้นที่เป็นคนบาป (ลูกา 7:36-50) ของนายคุกคนนั้นที่เมืองฟีลิปปีพร้อมกับทั้งครอบครัวของเขา (กิจการ 16:25-34) ของโครเนลิอัสและผู้คนในบ้านของเขา (กิจการ 10:34-48) จงศึกษาการกลับใจเชื่อในพระคัมภีร์ในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่และคุณจะตระหนักว่ามันไม่ต้องใช้ความรู้เยอะแยะเลยเพื่อที่จะรับความรอด ถ้าผู้ใดทราบว่าตนเป็นคนบาปและเชื่อวางใจพระเจ้าว่าจะทรงยกโทษและช่วยให้รอดโดยความเมตตาของพระองค์ นั่นก็เพียงพอแล้วเพื่อที่จะรับความรอด ความเชื่อใดก็เป็นความเชื่อที่ช่วยให้รอดเมื่อใจที่สำนึกผิดรับสารภาพบาปทั้งหลายของมันและพึ่งพาพระเจ้าเพื่อรับการยกโทษ จำไว้ว่าเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดเหมือนที่เรารับความรอด ถึงแม้ว่าพวกเขามีพระคัมภีร์ไม่เยอะและมีแนวคิดที่ริบหรี่มาก ๆ เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เด็ก ๆ ต้องกลับใจใหม่และเชื่อวางใจเหมือนคนที่โตแล้ว แต่พวกเขาต้องทำเช่นนั้นอย่างแน่นอนขณะที่ยังเล็กมาก ๆ หากพวกเขาได้รับ

การสั่งสอนอย่างชัดเจนว่าพวกเขาเป็นคนบาป ว่าพระเจ้าทรงรักพวกเขา ว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อพวกเขา

คนมากมายทำบาปใหญ่โตนั้นของการขัดขวางไม่ให้เด็ก ๆ มารับความรอด (ข้อ 6) จงสังเกตคำเตือนที่น่ากลัวนั้นที่พระเยซูประทานให้ในข้อ 6 ถึง 8 ถ้าคุณเป็นเหตุให้เด็กเล็ก ๆ คนใดที่เชื่อวางใจในพระคริสต์แล้วต้องสะดุดและสงสัย เป็นเหตุให้เขาเลื่อนการรับบัพติศมาและการเป็นสมาชิกคริสตจักรออกไป คุณก็ทำบาปที่เลวร้ายอย่างหนึ่งซึ่งคุณจะต้องทนทุกข์เพราะมัน พ่อแม่ควรระมัดระวังมากเป็นพิเศษที่จะไม่ทำบาปนี้ คุณพ่อที่รักของผมได้ขัดขวางผมไม่ให้เข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่งเมื่อผมกลับใจเชื่อตอนอายุประมาณเก้าขวบ ท่านออกจะสงสัยเล็กน้อยเกี่ยวกับการกลับใจเชื่อของผม โดยคิดว่าผมไม่ได้รับความรอดจริง ๆ

มีพยานหลักฐานในพระคัมภีร์ว่าศาสดาพยากรณ์ซามูเอลน่าจะกลับใจเชื่อตอนที่ยังเป็นเด็กเล็กมาก ๆ (1 ซมอ. 3:15) ตั้งแต่เด็กทิโมธีรู้จักพระคัมภีร์ซึ่งทำให้เขามีปัญญาไปสู่ความรอด (2 ทธ. 3:15) จำไว้ว่าเด็กเล็กคนนี้ที่อยู่กับพระเยซูเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ซึ่งเชื่อในพระคริสต์แล้ว (ข้อ 6)

ร่างกายที่จับต้องได้ที่จะตกนรก

การตรัสถึงการทำผิดต่าง ๆ หรือการเป็นเหตุให้ผู้คนสะดุดหรือทำบาปได้นำพระเยซูให้ประทานข้อ 7 ถึง 9 พวกคนที่โต ๆ แล้วอาจเป็นเหตุให้เด็กคนหนึ่งสะดุดเมื่อถึงจุดที่ต้องรับความรอดและไม่มารับความรอด บาปเช่นนั้นอาจเป็นเหตุให้ผู้อ่านบางคนพลาดทางแห่งความรอดนั้นไปและไปสู่นรกแห่งหนึ่งที่มีไฟลุกไหม้อยู่เป็นนิตย์ (ข้อ 8, 9) มนุษย์รักบาปและนั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาถึงปฏิเสธพระคริสต์ (ยอห์น 3:18-21) มันช่างสำคัญจริง ๆ ที่คุณต้องยอมเสียเพื่อนคนใด งานใด แม้แต่อวัยวะส่วนใดของร่างกายของคุณไปแทนที่จะต้องเสียจิตวิญญาณของคุณไป! ถ้าผู้ที่ยังไม่รับความรอดคนใดเห็นบทเรียนนี้ ผมขออ้อนวอนคุณ อย่าขายจิตวิญญาณของคุณเพื่อจะสนองตัณหาของตา หรือมือ หรือเท้า และเข้าสู่ไฟที่ลุกไหม้เป็นนิตย์นั้น

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงสอนในที่นี้ว่าผู้คนพร้อมกับร่างกายที่จับต้องได้จะไปสู่นรก ณ เวลานี้เฉพาะจิตวิญญาณทั้งหลายเท่านั้นที่ไปสู่นรกขณะที่ร่างกายของผู้คนที่ไม่รับความรอดเน่าเปื่อยอยู่ในหลุมศพ กระทั่งตอนนี้เหล่าวิญญาณในนรกก็มีความรู้สึกและประสาทสัมผัสทุกอย่างของร่างกาย ตามที่คุณเห็นในกรณีของเศรษฐีผู้นั้นที่เห็น กระหายน้ำ รู้สึกถึงเปลวไฟเหล่านั้น ได้ยิน จำได้ พูด (ลูกา 16:19-31) แต่เมื่อถึงการฟื้นคืนชีพของพวกคนตายที่ไม่รับความรอด ความตายและนรกจะส่งคืนทั้งร่างกายที่ตายไปแล้วและจิตวิญญาณเหล่านั้นและพวกเขาจะออกมาเพื่อรับการพิพากษา (วว. 20:12-15) พร้อมกับร่างกายจริง ๆ ที่จับต้องได้ พวกเขาจะปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระคริสต์ เมื่อหัวเข่าจริง ๆ จะคุกลงและลิ้นจริง ๆ จะรับสารภาพ (รม. 14:11; ฟป. 2:10, 11) จากนั้นทั้งจิตวิญญาณและร่างกายก็จะลงไปสู่นรก พระเยซูทรงเตือนเราอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมัทธิว 10:28 ก่อนถึงการพิพากษานั้น ชายสองคน “สัตว์ร้ายนั้น” หรือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ และผู้พยากรณ์เท็จของเขาจะถูกโยนทิ้งทั้งเป็นลงในนรก (วว. 19:20) การตีความแบบซื่อตรงใด ๆ ของมัทธิว 18:8, 9 ต้องยอมรับมันว่าพระเยซูทรงสอนเรื่องนรกแห่งหนึ่งจริง ๆ ที่มีไฟลุกไหม้อยู่จริง ๆ สำหรับร่างกายมนุษย์ที่จับต้องได้จริง ๆ มันเป็นเรื่องอันตรายและชั่วที่จะยกเหตุผลมาอธิบายคำตรัสที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระผู้ช่วยให้รอด

เหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์

เหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์คอยดูแลเด็กเล็ก ๆ (ข้อ 10) นั่นถูกสอนเกี่ยวกับพวกเด็กเล็ก ๆ ที่รับความรอดแล้วหรือมันถูกสอนเช่นกันเกี่ยวกับพวกเด็กทารกที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีและพวกเด็กที่ไม่รับความรอด? เราคิดว่ามันถูกสอนเกี่ยวกับเด็กเล็กทุกคน แต่เราไม่ทราบ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำสอนนี้เกี่ยวกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ คริสเตียนทุกคนได้รับการอารักขาโดยเหล่าทูตสวรรค์ (สดด. 34:7) ดูเป็นพิเศษว่าทูตสวรรค์กึ่งองค์อารักขาเอลีชาศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า (2 พงศ์กษัตริย์ 6:13-17) มีทูตสวรรค์หลายล้านองค์ (วว. 5:11) หน้าที่ส่วนหนึ่งของพวกเขาคือการดูแลมนุษย์ โดยเฉพาะการปรนนิบัติรับใช้ที่กระทำต่อ “ทายาททั้งหลายแห่งความรอด” (ฮบ. 1:14) เราคิดว่าเหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ถูกตั้งใจไว้เป็นหลักให้ดูแลผู้คนที่รับความรอดแล้ว ถึงแม้ว่าในความเมตตายิ่งใหญ่ของพระองค์ พระเจ้าอาจทรงให้พวกเขาปกป้องผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดอยู่หลายหน เหมือนกับที่พระวิญญาณของพระองค์ทรงวิงวอนยาวนานกับผู้คนที่ยังไม่รับความรอด เหล่าทูตสวรรค์ขึ้นไปและลงมา เห็นได้ชัดว่าอารักขาและทำงานบนแผ่นดินโลกและรายงานในสวรรค์ (ปฐก. 28:12)

ข้อ 11-14:

18:11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งได้หลงหายไปนั้นให้รอด

18:12 ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร ถ้าผู้ใดมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว และตัวหนึ่งในพวกแกะหลงหายไป ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ และขึ้นไปบนภูเขาทั้งหลาย และแสวงหาตัวซึ่งหายไปนั้นหรือ

18:13 และถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เขาจะปีติยินดีเรื่องแกะตัวนั้นยิ่งกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวซึ่งไม่ได้หลงหายไปนั้น

18:14 อย่างนั้นแหละ ไม่ได้เป็นน้ำพระทัยพระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ที่คนหนึ่งในผู้เล็กน้อยเหล่านี้จะพินาศเลย

คำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายไป

จงเปรียบเทียบเรื่องนี้กับเรื่องแกะที่หลงหายในลูกา 15:3-7 พระเยซู “ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งได้หลงหายไปนั้นให้รอด” ทุกคนที่หลงหายไปซึ่งรวมถึงเด็กเล็ก ๆ ด้วย ผู้ที่หลงหายไปนั้นคือ “ผู้เล็กน้อยเหล่านี้” ที่พระเยซูกำลังตรัสถึงในพระคำตอนนี้ (ข้อ 14) เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ นี่เป็นการต่อเนื่องของเรื่องที่พระองค์ตรัสในตอนต้นของบทนี้

เด็ก ๆ ไม่ถวายเงินมากนักแก่คริสตจักร อิทธิพลของพวกเขาไม่กว้างใหญ่มากนัก ไม่มีใครทราบได้อย่างแน่นอนว่าเด็กคนหนึ่งจะมีค่ามากนักหรือไม่ในโลกนี้ มีเหตุผลมากมายว่าทำไมเด็ก ๆ ถึงถูกปล่อยปละละเลยโดยคนเหล่านั้นที่ถวายตัวให้แก่การชนะจิตวิญญาณ ดูเหมือนพวกเด็ก ๆ น่าจะมีเวลาและโอกาสมากกว่าที่จะรับความรอด ใจของพวกเขาไม่ถูกทำให้แข็งกระด้างมากนักในบาป พวกเขาไม่มีความผิดมากขนาดนั้น นรกและการลงโทษชั่วนิรันดร์ดูเหมือนจะอยู่ใกล้คนบาปที่สูงวัยแล้วมากกว่าอยู่ใกล้คนบาปที่ยังเยาว์วัย แต่พระเยซูทรงสอนว่าเด็กเล็ก ๆ แต่ละคนควรถูกเสาะหาเพื่อพระคริสต์เหมือนแกะหลงตัวหนึ่งที่อยู่บนภูเขา อันที่จริง พระผู้ช่วยให้รอดทรงอนุมานจากข้อ 12 ว่าคน ๆ หนึ่งควรให้การใส่ใจดูแลน้อยลงแก่คริสเตียนที่มั่นคงแล้วเก้าสิบเก้าคนและมากขึ้นแก่การชนะจิตวิญญาณเด็กคนเดียวนั้นที่ยังไม่รับความรอด

พระเจ้าไม่ทรงอิ่มพระทัยกับเก้าสิบเก้าตัวนั้น พระองค์ทรงอยากได้ทั้งหนึ่งร้อยตัวนั้น ทุกคนมีค่าต่อพระเจ้า เด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งก็มีค่า อาชญากรคนหนึ่งก็มีค่า พวกคนน่าสังเวช พวกคนโสมม พวกคนที่ไม่รู้ พวกคนชั่วก็มีค่า พระเจ้าทรงอยากให้เราไปถึงพวกคนที่อยู่ขอบนอก ในลูกา 14:21-24 ผู้รับใช้คนนั้นได้รับคำบัญชาให้พาเข้ามาไม่เพียงคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญในตอนแรก แต่ให้พา “คนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอด” มาร่วมงานเลี้ยงนั้นด้วย เขาจะต้องไปไม่เพียงตามท้องถนนแต่ตามตรอกซอกซอยของนครนั้น เขาจะต้อง “ออกไปตามบรรดาทางใหญ่และรั้วต้นไม้ทั้งหลาย [ของแถบชนบท] และบังคับพวกเขาให้เข้ามา” ตราบใดที่ยังมีเด็กคนหนึ่งที่ยังไม่รับความรอด ครูสอนรวีและนักเทศน์ทุกคนก็มีงานสำคัญที่ต้องทำ

ข้อ 15-20:

18:15 ยิ่งกว่านั้น ถ้าพี่น้องของท่านคนหนึ่งจะทำการละเมิดต่อท่าน จงไปและแจ้งข้อผิดพลาดของเขานั้นสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาจะฟังท่าน ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว
18:16 แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟังท่าน แล้วจงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปพร้อมกับท่าน เพื่อในปากของพยานสองคนหรือสามคน ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้
18:17 และถ้าเขาจะละเลยที่จะฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความนั้นต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขาละเลยที่จะฟังคริสตจักร จงถือเสียว่า สำหรับท่าน เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18:18 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะผูกมัดบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะปล่อยบนแผ่นดินโลก ก็จะถูกปล่อยในสวรรค์
18:19 อีกครั้ง เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าสองคนในพวกท่านจะตกลงร่วมใจกันบนแผ่นดินโลกเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ทั้งสองคนนั้นจะทูลขอ สิ่งนั้นจะถูกกระทำให้ทั้งสองคนนั้นโดยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์
18:20 ด้วยว่าสองคนหรือสามคนประชุมกันที่ไหน ๆ ในนามของเรา เราก็อยู่ท่ามกลางพวกเขาที่นั่น”

วิธีรับมือกับเพื่อนคริสเตียนคนหนึ่ง

ที่ทำการละเมิด

พระผู้ช่วยให้รอดตรัสแล้วว่าเราควรระมัดระวังที่จะไม่ทำให้ผู้ใดขัดเคืองใจหรือเป็นเหตุให้เขาต้องสะดุด (ข้อ 6, 7) การอยู่ในการร่วมสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่น ๆ เป็นเรื่องที่สำคัญมากเสียจนการทำบาปเกี่ยวกับเรื่องนี้หมายความว่าคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเราจะถูกขัดขวาง (มธ. 5:23, 24; 6:14, 15; มาระโก 11:25, 26; ลูกา 6:35-38) แม้แต่ทัศนคติที่ผิดของหัวใจซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความโกรธกับพี่น้องคนหนึ่งโดยไม่มีเหตุ หรือซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ใดเรียกเขาว่า “คนไร้ปัญญา” หรือ “เจ้าโง่” ก็อาจมีความผิดพอ ๆ กับฆาตกรคนหนึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า (มธ. 5:21, 22) มันจึงเป็นเรื่องที่สำคัญจริง ๆ ที่คริสเตียนทั้งหลายจะยอมรับความแตกต่างของกันและกัน

“ถ้าพี่น้องของท่านคนหนึ่งจะทำการละเมิดต่อท่าน” - และเขาจะทำอย่างแน่นอน! พี่น้องของท่านก็เป็นมนุษย์พอ ๆ กับที่ท่านเป็น! ไม่ช้าก็เร็วมนุษย์สองคนใดที่ถูกจับมาอยู่ด้วยกันก็จะมีบางสิ่งที่เขาทั้งสองไม่เห็นพ้องตรงกันอย่างสมบูรณ์ คริสเตียนที่ดีที่สุดในโลกก็ยังทำผิดพลาดกันได้ เข้าใจผิดกันได้ หรือทำบาปกันได้

ยากอบ ยอห์น และสาวกคนอื่น ๆ ก็เป็นกัน พวกอัครทูตไม่เห็นพ้องตรงกันและโต้เถียงกันว่าใครจะเป็นใหญ่ที่สุด (มาระโก 9:34) ยากอบและยอห์นเสาะหาสิ่งที่สาวกคนอื่น ๆ มองว่าเป็นข้อได้เปรียบที่ไม่เป็นธรรมเมื่อมารดาของเขาทั้งสองทูลขอที่แรก ๆ ให้พวกเขาในอาณาจักรนั้น (มธ. 20:20-24) เปาโลและบารนาบัสมีเรื่องผิดใจกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับว่าพวกเขาควรพายอห์นมาระโกไปด้วยกันกับพวกเขาหรือไม่ ผู้ซึ่งเคยทิ้งพวกเขาไปครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้ (กิจการ 15:36-40) เปโตรและเปาโลก็มีการไม่เห็นพ้องตรงกันอย่างรุนแรงในเรื่องหลักคำสอนหนึ่งที่จริงจัง และต่อหน้าคนอื่นด้วย (กท. 2:11-14) นางยูโอเดีย และนางสินทิเค ซึ่งเป็นสตรีที่เมืองฟีลิปปี เห็นได้ชัดว่ามีความเข้าใจผิดและความแตกต่างหลายประการที่คนอื่นทราบกันและต้องสะสางให้เรียบร้อยในความรักแบบคริสเตียน (ฟป. 4:2) ในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนที่เมืองโครินธ์ คริสเตียนบางคนไปฟ้องร้องผู้อื่นซึ่งเป็นบาปอย่างหนึ่งและนำความเสื่อมเสียมาสู่คริสตจักร (1 คร. 6:1-8) พวกคนเลี้ยงสัตว์ของอับราฮัมและพวกคนเลี้ยงสัตว์ของโลททะเลาะกัน (ปฐก. 13:7) ยาโคบและเอซาวก็มีปัญหากัน ยาโคบกับลาบันก็เช่นเดียวกัน โยเซฟกับพวกพี่ ๆ ของเขาก็ด้วย โมเสส อิสอัค ดาวิด เนหะมีย์ และวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมอีกหลายคนก็มีปัญหาในการรับมือกับพวกชอบก่อความยุ่งยากและผู้กระทำความผิด มันสำคัญจริง ๆ ที่คริสเตียนควรทราบวิธีรับมือกับคนเหล่านั้นที่ทำผิดต่อเขา

คริสเตียนคนหนึ่งควรทำอย่างไรในกรณีที่ใครสักคนทำผิดต่อเขา? ขั้นตอนแรกคือ “จงไปและแจ้งข้อผิดพลาดของเขานั้นสองต่อสองเท่านั้น” (ข้อ 15) จงให้โอกาสผู้ใดก็ตามได้แก้ไขความผิดของเขาหรือให้เขาได้เล่าเรื่องจากฝั่งของเขาก่อนที่คุณไปบอกคนอื่น เก้าในสิบของเรื่องซุบซิบ ความรู้สึกไม่ดี และการร่วมสามัคคีธรรมที่ขาดตอนในหมู่คริสเตียนคงถูกหลีกเลี่ยงได้ ผมเชื่ออย่างนั้น หากคริสเตียนทั้งหลายมุ่งมั่นที่จะไม่บอกผู้อื่นเกี่ยวกับบาปต่าง ๆ ของใครสักคนจนกว่าพวกเขาเข้าหาผู้กระทำความผิดนั้นด้วยใจที่ซื่อตรงและใจกรุณาเสียก่อนเพื่อจะฟังความจากฝั่งของเขา อย่าบอกคนอื่นจนกว่าคุณบอกผู้นั้นที่ทำผิดต่อคุณแล้วหรือผู้ที่คุณคิดว่าได้ทำผิดต่อคุณ ปกติแล้วการกระทำผิดนั้นไม่ได้เลวร้ายเหมือนที่คุณได้คิดไว้ บางครั้งมันก็ไม่เคยเกิดขึ้นเลย แต่คุณคิดไปเองว่ามันเกิด บางครั้งมีเหตุผลอันเพียงพอที่จะอธิบายมัน และบางครั้งผู้ที่กระทำความผิดนั้นก็ใจเย็นลงแล้วและเสียใจ จะเกิดผลดีอย่างมากหากคริสเตียนเข้าหาคริสเตียนอีกคนแบบเงียบ ๆ และเป็นส่วนตัว แม้หากว่าไม่เกิดผลดีอะไรเลย คุณก็สามารถค้นพบความจริงแบบครบถ้วน เห็นมุมมองของอีกคน และมีจิตสำนึกว่าคุณได้พยายามอย่างซื่อตรงแล้ว หากคุณไม่ทำเช่นนี้ คุณก็ทำผิดต่อพระเจ้าและบางครั้งก็ทำให้คำอธิษฐานต่าง ๆ ของคุณเปล่าประโยชน์ (มธ. 5:23, 24) อันที่จริง เราควรเข้าหาพี่น้องคนนั้นทันที ก่อนดวงอาทิตย์ตกหากทำได้ (อฟ. 4:26) เพื่อที่จะไม่เกิดความขมขื่นขึ้นในใจของคุณ

จงสังเกตจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการเข้าหาแบบส่วนตัวนี้: “ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว” ถ้าผู้ใดทำผิดต่อคุณ การเข้าหาของคุณไม่ควรมีจุดประสงค์ที่จะแก้เผ็ด แต่เพื่อจะได้พี่น้องของคุณคืนมา ถ้าคุณได้พี่น้องของคุณคืนมาและเสียเงินหนึ่งเหรียญหรือสิบเหรียญ หรือร้อยเหรียญสหรัฐ คุณก็ได้กำไรเยอะแล้ว จงยกโทษอย่างรวดเร็วและด้วยใจเมตตาเหมือนกับที่คุณหวังว่าจะได้รับการยกโทษ (ลูกา 6:36, 37) หนึ่งในแรงจูงใจแรก ๆ ของคริสเตียนทุกคนควรจะเป็นการคงไว้ซึ่งความรักฉันท์พี่น้องและการร่วมสามัคคีธรรมแห่งพระกายของพระคริสต์ มันเป็นบาปที่เลวร้ายที่จะปล่อยให้ยืดเยื้อหรือก่อให้เกิดความแตกแยกและการวิวาทในหมู่

คริสเตียนและในคริสตจักรทั้งหลายของพระคริสต์

จงสังเกตเช่นกันว่าใครควรเป็นฝ่ายเข้าหา-ผู้ที่ถูกละเมิด (ข้อ 15) แต่มัทธิว 5:24 แสดงให้เห็นว่าผู้ที่ทำการละเมิดก็ควรเข้าหาอีกฝ่ายเช่นกัน คุณควรไปคืนดีกันกับพี่น้องของคุณ ไม่ว่าคุณหรือเขาเป็นผู้กระทำผิด อันที่จริง คำสอนของพระคำตอนนี้ก็คือว่าคริสเตียนคนใดที่การร่วมสามัคคีธรรมของตนกับคริสเตียนอีกคนถูกทำให้ขาดตอนด้วยเหตุผลใด ๆ ควรทำเต็มที่ในทันทีเพื่อที่จะทำให้การร่วมสามัคคีธรรมนั้นกลับดีดังเดิม ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายผิดก็ตาม พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับการที่คริสเตียนต่างฝ่ายต่างมาเจอกันครึ่งทางตรงกันข้าม คริสเตียนแต่ละคนควรกระตือรือร้นที่จะไปจนสุดทางหากจำเป็นเพื่อที่จะมีการเห็นพ้องตรงกันและเพื่อที่จะทำมากกว่าที่ตนถูกเรียกเอาหรือร้องขอ (มธ. 5:39, 48) อย่าไปฟ้องร้องพี่น้องคริสเตียนด้วยกันถึงแม้เขาติดค้างคุณจริง ๆ ก็ตาม ตรงกันข้าม จงยอมให้ตัวเองถูกเอาเปรียบ อย่าสู้รบกับพี่น้องของคุณที่คิดว่าคุณควรไปกับเขาหนึ่งไมล์และคุณไม่คิดเช่นนั้น ตรงกันข้าม จงไปกับเขาสองไมล์ จงได้พี่น้องของคุณคืนมา!

ขั้นตอนที่สอง หากการเข้าหาแบบส่วนตัวใช้ไม่ได้ผล ก็คือการพา “คนหนึ่งหรือสองคนไปพร้อมกับท่าน เพื่อในปากของพยานสองคนหรือสามคน ทุกคำจะเป็นหลักฐานได้” พี่น้องส่วนใหญ่สามารถถูกชนะใจกลับมาเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิมได้หากเราเข้าหาพวกเขาแบบส่วนตัว พร้อมกับความปรารถนาอันจริงจังที่จะทำให้พระคริสต์พอพระทัยและมีสันติสุข บางครั้งเราก็ชนะพวกเขาไม่ได้แต่พวกเขายังยืนกรานที่จะทำผิดต่อไปซึ่งส่งผลเสียต่อผู้อื่นและกลายเป็นเรื่องส่วนรวมจนมันต้องถูกจัดการ ในกรณีเช่นนั้น คำขอร้องของคนอื่น ๆ อาจช่วยทำให้พี่น้องคนหนึ่งที่ทำบาปอยู่กลับมาทำหน้าที่ของตนและร่วมสามัคคีธรรมอีก หากไม่เป็นเช่นนั้นเหล่าพยานที่มีความคิดอยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็จะได้ยินทุกคำเพื่อที่จะไม่มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น พระคัมภีร์เรียกร้องให้มีพยานสองหรือสามคนก่อนที่ผู้ใดจะถูกปรับโทษ (พบญ. 17:6) มีการคะยั้นคะยอเป็นพิเศษที่ไม่ควรมีการฟังคำกล่าวหาใด ๆ ที่ปรักปรำนักเทศน์คนหนึ่งเลย ยกเว้นเมื่อมีคำพยานของพยานสองหรือสามคน (1 ทธ. 5:19) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเรื่องนั้นไม่ใช่การทะเลาะเบาะแว้งแบบส่วนตัวล้วน ๆ ไม่มีใครควรถูกทำให้เป็นผู้ที่ถูกขับออกไปในหมู่คริสเตียนทั้งหลายโดยที่ไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอ

ขั้นตอนที่สามก็คือนี่: ถ้าพี่น้องคนนั้นไม่อาจถูกชนะกลับมาโดยผู้ที่ถูกกระทำผิดหรือโดยผู้อื่นที่ไปขอร้องเขาและฟังความจากฝั่งของเขาแล้ว เรื่องนั้นก็ควรถูกบอกเล่าแก่คริสตจักร ถ้านั่นดูเหมือนเป็นวิธีที่ยาวนานและยากที่จะแสดงให้เห็นว่าคน ๆ หนึ่งเป็นผู้กระทำผิด ก็จงจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงอยากให้เราว่องไวที่จะยกโทษและเชื่องช้าที่จะกล่าวโทษและพระองค์ไม่อยากให้เกิดความแตกแยกโดยไม่จำเป็นในหมู่คริสเตียน ตามพระคำตอนนี้ การที่คริสตจักรใดจะเพิกถอนการร่วมสามัคคีธรรมไปจากคริสเตียนคนหนึ่งควรเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมาก ๆ และเฉพาะหลังจากที่มีการพยายามอย่างระมัดระวังมาก ๆ แล้วที่จะชนะผู้ที่กระทำผิดนั้นกลับมาสู่การร่วมสามัคคีธรรมและการทำหน้าที่ของคริสเตียน พระเยซูได้ประทานแผนการนี้สำหรับผู้คนและคริสตจักรทั้งหลาย และเราควรปฏิบัติตามมันอย่างระมัดระวัง

จำไว้ว่าบางครั้งพระเจ้าก็ทรงอยากให้ผู้คนถูกขับออกไปจากคริสตจักรทั้งหลายจริง ๆ เมื่อพวกเขามีความผิดในเรื่องบาปที่น่าเกลียดไม่ยอมเลิกและไม่สำนึกผิด คำบัญชาของเปาโลเกี่ยวกับบุคคลผู้หนึ่งถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ห้า โดยเฉพาะข้อ 3, 5, 7 และ 13 แน่นอนว่าพระเจ้าไม่อยากให้คริสตจักรของพระองค์เห็น

ชอบกับความชั่ว ทั่วดินแดนนี้มีคริสตจักรหลายแห่งที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าโดยการมีเหล่าผู้ช่วย ผู้อารักขา ผู้อาวุโส ครูสอนรวี สมาชิกคณะกรรมการด้านการเงิน และผู้ดูแลทรัพย์สินซึ่งไม่มีความเป็นคริสเตียนเลยในชีวิตประจำวันของพวกเขา และซึ่งความไม่ซื่อตรงหรือการทำตามโลกของพวกเขา การดื่มเหล้า การเล่นพนัน การใช้คำพูดหยาบคาย และการรักเงินของพวกเขาไม่ถวายเกียรติแด่พระนามของพระคริสต์และทำให้คริสตจักรเสียหาย คริสตจักรมากมายควรเก็บกวาดบ้านให้สะอาด แต่พวกเขาต้องทำเช่นนั้นในวิธีตามพระคัมภีร์ และหลังจากมีการฟ้องใจ การสำนึกผิด และการอธิษฐานที่ตรวจค้นใจมากที่สุดแล้ว และทำเช่นนั้นในจิตวิญญาณที่ถูกบัญชาไว้ตรงนี้ หาทางที่จะได้พี่น้องผู้นั้นกลับคืนมาและไม่หวังที่จะขับเขาออกไป

เราควรสังเกตตรงนี้เช่นกันว่าคำว่า “คริสตจักร” ในพระคำตอนนี้หมายถึงชุมนุมชนหนึ่งสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ของคริสเตียนทั้งหลายที่สามารถรับเหล่าสมาชิกและเพิกถอนจากการเป็นสมาชิกด้วย สำหรับการรับสมาชิกคริสตจักรทั้งหลาย ดูกรณีของโครเนลิอัสและผู้คนในบ้านของเขา (กิจการ 10:47) ที่พวกเขาได้รับการเห็นชอบที่จะรับบัพติศมา ไม่ว่าจะโดยการลงคะแนนเสียงแบบทางการหรือโดยการยินยอมร่วมกัน และกิจการ 18:27, โรม 16:2 ที่จดหมายหลายฉบับถูกส่งไป โดยขอร้องให้ที่ประชุมเหล่านั้นรับอปอลโลและเฟบีไว้ กิจการ 9:26-28 บอกว่าเปาโลพยายามที่จะเข้าร่วมกับสาวกเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม ตอนแรกถูกปฏิเสธ และจากนั้นก็ถูกรับไว้เพราะคำพยานของบารนาบัส

ข้อ 18 เตือนความจำเราเกี่ยวกับพระสัญญานั้นในมัทธิว 16:19 เห็นได้ชัดว่ามันถูกประทานให้แก่พวกอัครทูตเป็นหลัก พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าสิ่งใดเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะปล่อยหรือผูกมัด ที่จะอนุญาตหรือห้าม

ข้อ 19 เป็นพระสัญญาอันเปี่ยมสุขเกี่ยวกับการอธิษฐาน จงสังเกตว่าในกรณีนี้การเห็นพ้องตรงกันในหมู่คริสเตียนเป็นเงื่อนไขเดียวเท่านั้น ไม่ใช่ความเชื่อเหมือนในมาระโก 11:24 ไม่ใช่ความเพียรเหมือนในลูกา 11:5-8 และลูกา 18:7, 8 ไม่ใช่การทูลขอในพระนามของพระเยซูเหมือนในยอห์น 14:13, 14 ไม่ใช่การเข้าสนิทในพระองค์เหมือนในยอห์น 15:7 หรือการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์เหมือนใน 1 ยอห์น 3:22 ถ้าพระเจ้าทรงเรียกร้องให้เงื่อนไขทั้งหมดนี้ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนในแต่ละกรณีเพื่อที่จะคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบ เราก็คงแทบจะไม่ได้รับสิ่งใดจากพระเจ้าเลย พระองค์ทรงทราบความอ่อนแอของเราและทรงให้เงื่อนไขที่แตกต่างกันไป โดยปกติแล้วทรงเรียกร้องให้ทำตามเงื่อนไขเดียวนั้นเท่านั้นในพระสัญญาหนึ่งที่ประทานให้ ถ้าคุณทำตามพระสัญญาข้อใดในพระวจนะของพระเจ้า คุณก็ปลอดภัยในการคาดหวังให้พระเจ้าทรงตอบ พระเจ้าทรงอยากให้เราอธิษฐานมากเสียจนพระองค์ทรงเสนอพระพรใหญ่โตหลายประการแก่เราบนเงื่อนไขทั้งหลายที่เรียบง่ายมาก ๆ ถ้าเราทำตามเงื่อนไขหนึ่งไม่ได้ในกรณีหนึ่ง ไม่แน่เราอาจทำตามอีกเงื่อนไขหนึ่งได้และได้รับพระพรนั้น พระเจ้าทรงอยากให้เราอธิษฐานมากจริง ๆ!

จริง ๆ แล้ว ถ้าเราเริ่มทำได้ตามข้อกำหนดหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงตั้งไว้ เราก็เข้าใกล้พระองค์มากขึ้นเรื่อย ๆ และเข้าใกล้สิ่งสารพัดที่เหลือที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย คริสเตียนสองคนที่เอาสิ่งที่ขวางกั้นระหว่างพวกเขาออกไปให้พ้นทางเพื่อที่พวกเขาจะเห็นพ้องตรงกันได้อย่างสมบูรณ์ในใจ โดยอยากได้รับบางสิ่ง ก็จะฟาดฟันความเห็นแก่ตัวของพวกเขาไปแล้วจนพวกเขาน่าจะสามารถทูลขอสิ่งนั้นเพราะเห็นแก่พระเยซู ไม่ใช่เห็นแก่ตัว

พวกเขาเอง เมื่อนั้นใจของพวกเขาก็จะไม่กล่าวโทษพวกเขา และพวกเขาจะทราบว่าพวกเขากำลังทำสิ่งต่าง ๆ ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างน้อยก็ในเรื่องของการร่วมสามัคคีธรรม เมื่อยกโทษให้ผู้อื่น พวกเขาก็จะมีความเชื่อมากขึ้นอย่างแน่นอนเพื่อรับการยกโทษ อันที่จริง เมื่อคริสเตียนทั้งหลายเห็นพ้องตรงกันจริง ๆ ในใจพวกเขาก็ทำให้พระราชบัญญัติทั้งสิ้นสำเร็จจริงแล้ว เพราะว่าความรักคือการสำเร็จจริงของพระราชบัญญัติ (รม. 13:10; กท. 5:14)

ข้อ 19 ไม่ได้กล่าวว่า ถ้าสองคนตกลงที่จะอธิษฐาน แต่ถ้าเขาสองคนเห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พวกเขาทูลขอ คนสองคนอาจตกลงที่จะอธิษฐานเกี่ยวกับบางสิ่งแต่ในใจของพวกเขาไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับมัน นั่นคือ ไม่อยากให้มันเกิดขึ้นเหมือนกันและเพื่อจุดประสงค์เดียวกัน การเห็นพ้องตรงกันด้วยริมฝีปากไม่ได้หมายถึงการเห็นพ้องตรงกันในใจเสมอไป

ข้อ 20 กำลังกล่าวถึงเรื่องเดิมคือ ความรักฉันท์พี่น้องและการเห็นพ้องตรงกัน ข้อ 20 ช่างเป็นการปลอบประโลมใจสำหรับผู้คนกลุ่มเล็ก ๆ ที่มาประชุมอธิษฐานร่วมกัน สำหรับชั้นเรียนพระคัมภีร์ หรือสำหรับคริสตจักรเล็ก ๆ ที่ แม้ว่าท้อใจและอ่อนกำลังและไม่มีฝูงชนและอุปกรณ์และความเป็นผู้นำที่เข้มแข็ง แต่ยังร่วมประชุมกันในพระนามของพระเยซู ขอให้ครูสอนรวีแต่ละคนที่ท้อใจผู้ซึ่งมีนักเรียนแค่คนหรือสองคนจดจำไว้และอ้างพระสัญญาอันเปี่ยมสุขนี้ พระเยซูทรงนั่งอยู่ที่นั่นเคียงข้างคุณขณะที่คุณสอนคนหนึ่งหรือสองคน พระเยซูทรงร่วมประชุมด้วยในการประชุมอธิษฐานนั้นที่มีแค่สองหรือสามคน! พระคำข้อนี้แสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีขีดจำกัดในเรื่องขนาดของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่แห่งหนึ่งที่เหมาะสม พระคริสต์สามารถร่วมประชุมกันคนสองหรือสามคนได้พอ ๆ กับที่พระองค์ทรงร่วมประชุมกับหลายพันคนนั้นในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 21-35:

18:21 แล้วเปโตรมาหาพระองค์ และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พี่น้องคนหนึ่งของข้าพระองค์จะกระทำบาปต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง และข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้เขา ถึงเจ็ดครั้งหรือ”

18:22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรามิได้กล่าวแก่ท่านว่า ถึงเจ็ดครั้ง แต่ถึงเจ็ดสิบครั้งคูณด้วยเจ็ด

18:23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จึงเปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับบรรดาผู้รับใช้ของท่าน

18:24 และเมื่อท่านได้ตั้งต้นทำการคิดบัญชีนั้น คนหนึ่งถูกพามาเฝ้าท่าน ซึ่งเป็นหนี้ท่านหนึ่งหมื่นตะลันต์

18:25 แต่เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้ เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวเขา กับภรรยาของเขา และลูก ๆ ของเขา และทั้งหมดที่เขามีอยู่นั้น และชำระเงินใช้หนี้

18:26 ฉะนั้นผู้รับใช้คนนั้นจึงกราบลงและนมัสการท่าน โดยทูลว่า ‘ท่านเจ้าข้า ขอโปรดอดทนกับข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้นให้ท่าน’

18:27 แล้วเจ้านายของผู้รับใช้คนนั้นมีใจกรุณาและปล่อยตัวเขาไป และโปรดยกหนี้ให้เขา

18:28 แต่ผู้รับใช้คนเดียวกันนั้นออกไป และพบคนหนึ่งที่เป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาริอัน และเขาลงมือจับคนนั้น และ

บีบคอของคนนั้น โดยกล่าวว่า ‘จงใช้หนี้ที่เจ้าติดค้างอยู่ให้ข้า’
18:29 และเพื่อนผู้รับใช้คนนั้นได้กราบลงแทบเท้าของเขา และอ้อนวอนเขาว่า ‘ขอโปรดอดทนกับข้าเถิด และข้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้นให้เจ้า’
18:30 แต่เขาไม่ยอม แต่ไปและโยนผู้รับใช้คนนั้นเข้าไปในคุก จนกว่าผู้รับใช้คนนั้นจะใช้หนี้ให้
18:31 ดังนั้นเมื่อพวกเพื่อนผู้รับใช้เห็นสิ่งที่ได้ทำนั้น พวกเขาก็สลดใจยิ่งนัก และมาและกราบทูลเจ้านายของพวกเขาถึงทุกสิ่งที่ได้ทำนั้น
18:32 แล้วเจ้านายของเขา หลังจากท่านได้ทรงเรียกเขามา จึงกล่าวแก่เขาว่า ‘โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ทั้งหมดนั้นให้เจ้าแล้ว เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา
18:33 เจ้าควรจะมีความกรุณาต่อเพื่อนผู้รับใช้ของเจ้าด้วย เหมือนเราได้สงสารเจ้ามิใช่หรือ’
18:34 และเจ้านายของเขาก็กริ้ว และมอบเขาไว้แก่พวกเจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าเขาจะชดใช้ทั้งหมดที่ติดค้างให้แก่ท่าน
18:35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายอย่างนั้นด้วย ถ้าท่านทั้งหลายแต่ละคนไม่ยกโทษบรรดาการละเมิดของพี่น้องของพวกท่านจากใจของพวกท่าน”

พระเยซูทรงสอนเรื่องการยกโทษ

ลูกา 17:3, 4 คล้ายกับข้อ 21 และ 22 ตรงนี้ คำสอนที่ชัดเจนของพระคำสองข้อนี้เป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธได้ ผู้คนมากมายรู้สึกว่าถ้าพี่น้องคนใดทำบาปต่อผู้ใดซ้ำถึงสามครั้ง มันก็ไม่ควรได้รับการยกโทษแล้ว เปโตรใจกว้างมากกว่าและเต็มใจที่จะยกโทษให้ถึงเจ็ดครั้ง (ข้อ 21) แต่พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่าเขาควรได้รับการยกโทษอย่างน้อย “เจ็ดสิบครั้งคูณด้วยเจ็ด” หรือ 490 ครั้ง จริง ๆ แล้ว นั่นหมายถึงจำนวนครั้งที่ไม่จำกัด ถ้าคุณยกโทษให้พี่น้องของคุณ 490 ครั้ง คุณก็น่าจะมีนิสัยชอบยกโทษให้และไม่เก็บความพยาบาทไว้ จำไว้ว่าคริสเตียนคนหนึ่งไม่ควรเป็นเหมือนคนที่ยังไม่รอดในโลกที่ชั่วนี้

คำอุปมาที่โดดเด่นนี้ของพระเยซูในข้อ 23 ถึง 34 มีคำสอนหนึ่งที่เราต้องไม่พลาดไป “กษัตริย์” องค์นั้น (ข้อ 23) เป็นตัวแทนของพระเจ้า คนที่ถูกพาตัวมาเข้าเฝ้าพระองค์ซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์คือ ใครก็ได้ในพวกเรา หนึ่งหมื่นตะลันต์คงเป็นเงินจำนวนมหาศาล เงินตะลันต์หนึ่งมีค่าประมาณ 1,940 เหรียญสหรัฐ ทองคำตะลันต์หนึ่งมีค่าประมาณ 29,000 เหรียญสหรัฐ ฉะนั้นแม้กระทั่งเงินหมื่นตะลันต์คงจะเท่ากับ 19 ล้านเหรียญสหรัฐเป็นอย่างต่ำ! นั่นให้ภาพประกอบว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบาปทั้งหลายของเราที่กระทำต่อพระองค์ เราเป็นหนี้พระองค์มหาศาล มากกว่าที่เราจะจ่ายไหว มากกว่าที่ใครอื่นใดเคยเป็นหนี้เรา ข้อ 25 แสดงให้เห็นว่าเราควรได้รับสิ่งใดอย่างสาสม ถ้าพระเจ้าจะทรงพรากสิ่งสารพัดที่เรามีไป- ชีวิตของเรา ครอบครัวของเรา ทรัพย์สิ่งของของเรา-และโยนจิตวิญญาณของเราทิ้งในนรก มันก็ไม่มากไปกว่าที่เราสมควรได้รับอย่างสาสมเลย! โอ ความชั่วของเรานั้นช่างล้ำลึกจริง ๆ! บาปของเราที่กระทำต่อพระเจ้านั้นช่างเลวร้ายจริง ๆ!

ข้อ 26 แสดงให้เห็นทัศนคติซึ่งเราหลายคนมีต่อพระเจ้าเมื่อเรามาขอการยกโทษ ตอนนั้นผมรู้ตัวว่าผมเป็นหนี้พระเจ้ามากมายขนาดไหน แต่เพราะไม่ทราบถึงความชั่วแห่งใจของผม ผมจึงสัญญาว่าจะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ สัญญาว่าจะดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง และไม่ทำให้พระองค์เสียเกียรติอีกเลย ผมไม่ได้รักษาคำ

สัญญาเหล่านั้นของผม ผมคิดว่า ไม่มีใครเคยรักษาคำสัญญาแบบนั้นได้อย่างสมบูรณ์แบบเลย

ข้อ 27 แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรต่อบาปทั้งหลายของเรา เพราะมีพระทัยกรุณา กษัตริย์องค์นั้นจึง “ปล่อยตัวเขาไป และโปรดยกหนี้ให้เขา” เมื่อเราได้พบสันติสุขกับพระเจ้า เราก็ได้พบมัน ไม่ใช่เพราะว่าเราจะชดใช้หนี้ในเวลาอันควร แต่เพราะการยกโทษแบบให้เปล่า หนี้นั้นถูกลบออกไปแล้วโดยการชดใช้ของอีกผู้หนึ่ง นั่นคือพระเยซูคริสต์

บัดนี้จงเปรียบเทียบการทำผิดของคน ๆ หนึ่งที่กระทำต่ออีกคนและว่ามันเป็นอย่างไรในสายพระเนตรของพระเจ้าตามที่ถูกแสดงภาพในข้อ 28 ขนาดของความผิดนั้นถูกแสดงภาพให้เป็น “หนี่ร้อยเดนาริอัน” กระนั้นจิตใจที่เคียดแค้นและผูกพยาบาทของการไม่ยอมยกโทษให้ในส่วนของคนหนึ่งที่มีต่ออีกคนถูกแสดงภาพในข้อ 28 และ 29 หลังจากความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระเจ้าที่มีต่อเรา เราก็ดูเหมือนเป็นผู้ที่เล็กน้อยใจแคบ ไม่สำนึกในพระคุณจริง ๆ ในสายพระเนตรของพระเจ้าเมื่อเราโกรธและมีใจขมขื่นต่อพี่น้องคนหนึ่งที่ทำผิดต่อเรา บาปของเราที่กระทำต่อพระเจ้าเป็นเหมือนหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ (ข้อ 24) บาปอื่น ๆ ที่กระทำต่อเรา เมื่อเทียบกันแล้ว ก็ไม่มากไปกว่าหนึ่งร้อยเหรียญเดนาริอัน

ทัศนคติของโลกภายนอกที่มีต่อคริสเตียนคนหนึ่งที่ไม่ยอมยกโทษให้และไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างมีสันติกับผู้อื่นได้ก็ถูกแสดงให้เห็นในข้อ 31 ความรักฉันท์พี่น้องเป็นคุณธรรมแบบคริสเตียนประการเดียวที่คนที่ชั่วมากที่สุดบนโลกให้การยอมรับและเห็นคุณค่าว่าเหมาะสมกับคริสเตียน (ยอห์น 13:35) โลกมีความมั่นใจน้อยมากในคริสเตียนคนใดที่ยกโทษให้ไม่ได้

ทัศนคติของกษัตริย์องค์นี้ที่มีต่อผู้รับใช้ของเขาในข้อ 34 เป็นตัวแทนของความรู้สึกที่พระเจ้าทรงมีต่อกระทั่งลูก ๆ ของพระองค์เอง ผู้ซึ่งไม่ยอมยกโทษให้ “บรรดาการละเมิดของพี่น้องของพวกท่านจากใจของพวกท่าน” คริสเตียนคนใดที่ไม่ยอมยกโทษก็ถูกลิขิตให้ต้องรับโทษบางอย่างและพระพิโรธของพระเจ้า ไม่มีทางที่จะวัดได้ถึงความเสียหายอันไร้ที่สิ้นสุดและบาปที่ติดตามมาเพราะการไม่ยอมยกโทษให้ คำอธิษฐานที่ถูกขัดขวาง (1 ปต. 3:1-7) การทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย (อฟ. 4:30-32) และสิ่งชั่วร้ายอีกนับไม่ถ้วนตามหลังใจที่ไม่ยอมยกโทษให้

สมมติว่าคุณ ณ เวลานี้ปิดประตูห้องของคุณ คุกเข่าลงและทูลขอพระเจ้าให้ตรวจค้นใจของคุณ หากมีเศษเสี้ยวหนึ่งของการไม่ยอมยกโทษให้หรือความพยาบาทหรือความขมขื่นต่อผู้ใดบนโลก คุณก็ควรยกโทษให้มันที่นี่และตอนนี้อย่างเต็มที่เพราะเห็นแก่พระคริสต์และวางใจพระองค์ว่าจะทรงยกโทษให้คุณเช่นกันสำหรับการละเมิดทั้งสิ้นของคุณและขอให้การยกโทษนั้นออกมา “จากใจของคุณ” อย่างแท้จริง

มัทธิว 19

ข้อ 1, 2:

19:1 และต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากแคว้นกาลิลี และเข้ามาในเขตแดนแห่งแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 19:2 และประชาชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีไปยังแคว้นยูเดีย

นี่ทำเครื่องหมายกำกับจุดเปลี่ยนหนึ่งในงานรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ก่อนหน้านี้ พระเยซูตอนเป็นเด็กได้เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มกับผู้ปกครองของพระองค์ทุกปีเมื่อถึงเทศกาลปัสกา (ลูกา 2:41) จากนั้นต่อมา เมื่ออายุประมาณสามสิบปี พระเยซูก็เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ. 3:13) หลังจากนี้ พระเยซูทรงอยู่ต่อชั่วระยะหนึ่งในแคว้นยูเดียเพื่อเทศนาและสั่งสอนผู้เชื่อซึ่งรับบัพติศมาจากเหล่าสาวกของพระองค์แล้ว (ยอห์น 3:22, 23; 4:1-3) จากนั้นพระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และจริง ๆ แล้วงานรับใช้ทั้งหมดของพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือมัทธิวเรื่อยมาจนถึงเวลานี้ก็อยู่โดยรอบทะเลกาลิลี โดยมีกองบัญชาการอยู่ที่เมืองคาเปอรนาอุม อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นประจำเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงบางเทศกาลและเป็นที่รู้จักแก่ประชาชาตินั้นทั้งหมดเพราะคำสั่งสอนและการอัศจรรย์หลายประการของพระองค์ ในบทนี้พระเยซูเสด็จไปยังแคว้นยูเดียและในไม่ช้าจะทรงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ของพวกยิว (มธ. 21:1-11) เหตุการณ์ต่าง ๆ รุดหน้าไปสู่การตรึงกางเขนนั้น

จากข้อมูลด้านบน มันคงง่ายสำหรับคุณที่จะมองเห็นว่างานรับใช้บนโลกของพระเยซูไม่ได้อยู่ในและรอบกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลัก แต่อยู่ในแคว้นกาลิลี อัครทูตทั้งสิบสองคนและเหล่าผู้ติดตามโดยตรงของพระองค์เป็นชาวแคว้นกาลิลี (กิจการ 2:7, 8; มาระโก 14:70)

เราจะสังเกตเห็นโดยการเปรียบเทียบข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มว่ามัทธิวและมาระโกให้ความใส่ใจมากที่สุดแก่งานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีและเล็กน้อยแก่พระราชกิจของพระองค์ในแคว้นยูเดียและกรุงเยรูซาเล็ม ผมคิดว่าลูกาให้ความใส่ใจมากกว่าแก่งานรับใช้ในกรุงเยรูซาเล็ม ยอห์นก็ให้มากกว่าเยอะ เทศกาลเลี้ยงเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็มถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในยอห์น (ยอห์น 2:13; 5:1; 7:2, 8, 10; 13:1 ฯลฯ) สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและตรัส และเหตุการณ์เหล่านั้นที่เทศกาลเลี้ยงเหล่านี้ถูกเล่าในข่าวประเสริฐของยอห์น แต่หลัก ๆ แล้วถูกละไว้ในมัทธิวยกเว้นเหตุการณ์เหล่านั้นของสัปดาห์ที่มาก่อนการตรึงกางเขนนั้น ข้อ 2 กล่าวถึงฝูงชนหมู่ใหญ่ที่ติดตามพระเยซูมาในเขตแดนใหม่นั้น บัดนี้พระเยซูทรงเป็นที่รู้จักไปทั่วทั้งประชาชาตินั้น ผู้คนมากมายจะรวมตัวกันโดยเร็วที่ใดก็ตามที่พระองค์เสด็จไป ไม่แน่ผู้คนมากมายเหล่านี้กำลังเดินทางไปยังเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา พระเมตตาของพระเยซูถูกแสดงให้เห็นอีกในการรักษาผู้คนมากมายให้หาย

ข้อ 3-12:

19:3 พวกฟาริสีมาหาพระองค์ด้วย โดยทดลองพระองค์ และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใด ๆ ก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”

19:4 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า ผู้ซึ่งได้ทรงสร้างมนุษย์ในเริ่มแรกนั้น ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’

19:5 และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดา และจะไปผูกพันเข้ากับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’

19:6 ดังนั้น เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

19:7 พวกเขาจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้มอบหนังสือแห่งการหย่าให้และให้หย่าภรรยาได้”

19:8 พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะเหตุความแข็งกระด้างแห่งใจของท่านทั้งหลาย แต่ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นก็มิได้เป็นอย่างนั้น

19:9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน หากไม่ใช่เพราะการล่วงประเวณี และจะไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น เขาก็เล่นชู้ และผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับหญิงซึ่งถูกหย่าแล้วนั้นก็เล่นชู้”

19:10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของผู้ชายเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”

19:11 แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “มิใช่ทุกคนสามารถรับถ้อยคำนี้ได้ ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ได้ถูกมอบไว้ให้

19:12 ด้วยว่ามีขันทีบางคน ซึ่งเป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาของตน และมีขันทีบางคนซึ่งถูกมนุษย์กระทำให้เป็นขันที และมีขันทีบางคนซึ่งกระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครสามารถรับได้ ก็จงให้เขารับเอาเถิด”

พระเยซูทรงตอบพวกฟาริสีเกี่ยวกับการหย่าร้าง

“พวกฟาริสี” (ข้อ 3) นี่บ่งบอกว่าพวกฟาริสีของทั้งประชาชาตินั้นรวมหัวกันต่อสู้พระคริสต์ และว่าคนเหล่านี้มาโดยเป็นตัวแทนของคณะนั้นทั้งหมด ซึ่งยังคงมุ่งมั่นที่จะหลอกล่อให้พระเยซูติดกับ ที่จะทรยศพระองค์ ที่จะฆ่าพระองค์เหมือนที่พวกเขาได้วางแผนไว้มาโดยตลอด (มธ. 12:14; ยอห์น 5:16-18) คำถามนั้นถูกถามอย่างไม่จริงใจ “โดยทดลองพระองค์” คำถามนั้นคือ “การหย่าร้าง ‘เพราะเหตุใด ๆ ก็ตาม’ เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” ดูหมายเหตุก่อนหน้านี้เกี่ยวกับมัทธิว 5:31, 32 มาระโก 10:1-12 มีเนื้อหาคล้ายกัน และดูลูกา 16:18, 1 โครินธ์ 7:10-15

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงยอมรับบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือปฐมกาลเรื่องการเนรมิตสร้างและทรงรับรองมันว่าเป็นความจริง (ข้อ 4-6) สภาพในสวนเอเดนนั้นที่มีชายหนึ่งคนและหญิงหนึ่งคนบ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยให้ชายหนึ่งคนและหญิงหนึ่งคนอยู่คู่กันและกัน-ว่าพระองค์ไม่ทรงชอบการมีภรรยาหลายคนหรือการหย่าร้าง พวกผู้ชายในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับอนุญาตให้มีภรรยาได้มากกว่าหนึ่งคน พระเจ้าไม่ได้ทรงตำหนิอับราฮัม ยาโคบ ดาวิด และคนอื่น ๆ ที่มีภรรยามากกว่าหนึ่งคน และไม่มีคำบัญชาทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องนี้ ในภาคพันธสัญญาใหม่ การมีภรรยาคนเดียวเป็นเงื่อนไขหนึ่งของการเป็นผู้ดูแลหรือศิษยาภิบาลของคริสตจักรหนึ่ง (1 ทธ. 3:2) แต่เห็นได้ชัดว่าคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนใด ซึ่งกลับใจเชื่อแล้วจากโลกคนต่างชาติ บางครั้งก็มีภรรยามากกว่าหนึ่งคน บ่อยครั้งมันไม่ใช่เรื่องที่น่าแนะนำให้กระทำหรือถูกต้องด้วยซ้ำ

ที่ชายคนใดจะทิ้งภรรยาบางคนของตนกับลูก ๆ ของพวกเขาเมื่อเขากลายเป็นคริสเตียนแล้ว แต่ชายที่เป็นแบบนั้นไม่สามารถกลายเป็นผู้ดูแลของคริสตจักรทั้งหลายเพื่อวางแบบอย่างให้ผู้อื่นได้

พวกผู้ชายชาวยิวสมัยภาคพันธสัญญาเดิมถูกส่งเสริมให้แต่งงานกับภรรยาของพี่น้องผู้ชายที่ตายไป (พบญ. 25:5-10; นางรูธ 4:5-10) มีการให้ข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงหลายประการเกี่ยวกับกรณีที่ชายคนใดปรารถนาที่จะมีภรรยาเพิ่มเติมนอกเหนือจากคนแรก (อพย. 21:10) จำไว้ว่านี่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ขณะเดียวกัน แผนการอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าก็คือ ที่ชายคนเดียวจะรักและแต่งงานกับหญิงคนเดียว และที่ทั้งสองคนไม่ควรแยกจากกันจนกว่าจะตาย การจัดแจงในอุดมคติซึ่งพระเจ้าเองได้ทรงสถาปนาในสวนเอเดนบ่งบอกเช่นนั้น เหมือนที่พระเยซูทรงพิสูจน์ให้เห็นในข้อพระคำเหล่านี้

ข้อ 5 และ 6 แสดงให้เห็นว่าสายใยมนุษย์ที่ใกล้ชิดที่สุดคือระหว่างสามีกับภรรยา ว่าการสมรสที่เหมาะสมจริง ๆ ทำให้คนสองคนกลายเป็นคนเดียวกัน เขาทั้งสองถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวในจิตใจและในความสนใจโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าจนมันคงเป็นอาชญากรรมที่จะแยกเขาทั้งสองออกจากกัน ในการสมรสตามพระคัมภีร์ภรรยาต้องอยู่ใกล้ชิดมากกว่าบิดาและมารดา (ข้อ 5 ซึ่งยกคำพูดมาจากปฐก. 2:24) นี่คือเหตุผลที่ดีที่สุดของพระเจ้าในการไม่สนับสนุนการหย่าร้าง มนุษย์ไม่ควรแยกสิ่งที่พระเจ้าทรงเชื่อมติดกันแล้ว

การมีภรรยาหลายคนได้รับอนุญาตให้กระทำได้ในภาคพันธสัญญาเดิม และการหย่าร้างก็เช่นกัน แต่การหย่าร้างนี้ถูก “ยอม” เท่านั้น (ข้อ 8) ไม่เคยถูกบัญชา ไม่เคยได้รับการเห็นชอบเลย พวกฟาริสีเรียกมันว่าเป็นคำ “สั่ง...ให้หย่าภรรยาได้” (ข้อ 7) แต่พวกเขาคิดผิด การหย่าร้างแค่ถูก “ยอม” เท่านั้นเพราะใจที่แข็งกระด้างของพวกยิว (ข้อ 8) การอนุญาตให้หย่าร้างได้ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ถูกให้ไว้ในพระราชบัญญัติ 24:1-4-จงหมายเหตุพระคำตอนนี้ไว้ การหย่าร้างที่ได้รับอนุญาตให้กระทำได้ในภาคพันธสัญญาเดิมค่อนข้างเป็นแบบไม่มีเงื่อนไข หรือ “เพราะเหตุใด ๆ ก็ตาม” การหย่าร้างหมายถึงสิทธิ์ที่จะแต่งงานใหม่กับคนอื่นเสมอ

ก่อนที่คุณศึกษาข้อ 9 จงตั้งใจอ่านลูกา 16:18 และมาระโก 10:11, 12 ซึ่งกล่าวเรื่องเดียวกัน แต่ตัด “หากไม่ใช่เพราะการล่วงประเวณี” ออกไป ในวลี “ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน” มาระโกเสริม “และไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น” การหย่าร้างไม่ใช่การเล่นชู้ แต่เมื่อมันให้ข้ออ้างสำหรับการแต่งงานใหม่ และเมื่อการหย่าร้างนั้นไม่มีเหตุตามพระคัมภีร์ มันก็เป็นเหตุให้เกิดการเล่นชู้ เมื่อชายคนใดหย่าภรรยาของตนผู้ซึ่งเป็นเนื้อหนังของเขาเองและแต่งงานกับหญิงอีกคน การแต่งงานที่สองนั้นก็เป็นการเล่นชู้ หรือถ้าชายอีกคนแต่งงานกับหญิงคนนั้นที่ถูกหย่า ชายคนนั้นซึ่งรับภรรยาของชายอีกคนมา ก็ทำการเล่นชู้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การสมรสที่แท้จริงไม่ถูกทำลายโดยกระดาษแผ่นหนึ่งจริง ๆ ซึ่งกล่าวว่าหญิงคนนั้นและชายคนนั้นเป็นอิสระตามกฎหมายจากกันและกันแล้ว ถ้าการสมรสไม่ถูกทำลายโดยการล่วงประเวณี พระเจ้าก็ยังทรงถือว่าเขาทั้งสองแต่งงานกันอยู่ตอนที่พวกเขาแยกจากกัน ดังนั้นเมื่อคนใดคนหนึ่งแต่งงานใหม่ คน ๆ นั้นก็ทำการเล่นชู้

จงหมายเหตุข้อยกเว้นเดียวในที่นี้: “หากไม่ใช่เพราะการล่วงประเวณี” ตามพระคำตอนนี้ ชายคนหนึ่งได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาของตนได้เพราะการล่วงประเวณี ในกรณีนั้น เขาถูกนับว่าไม่มีความผิด แน่นอนว่าข้อปฏิบัติเดียวกันนี้น่าจะใช้ได้กับการที่หญิงคนหนึ่งจะหย่าสามีของตนเช่นกัน ในสมัยพระคัมภีร์ พวกผู้ชายเป็นฝ่ายที่อยากหย่า เนื่องจากพวกผู้หญิงต้องพึ่งพาสามีและปกติแล้วไม่มีหนทางที่จะเลี้ยงชีพตนเองได้ ในสมัย

ปัจจุบัน พวกผู้หญิงไม่ต้องพึ่งพาผู้ชาย และพวกผู้หญิงก็ฟ้องหย่ามากกว่าพวกผู้ชายเยอะ ไม่ว่าจะยังไง พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า ในกรณีของการล่วงประเวณี การหย่าร้างก็อนุญาตให้ทำได้ และการหย่าร้าง ในภาษาและการใช้งานของพระคัมภีร์ ก็หมายถึงสิทธิ์ที่จะแต่งงานใหม่ได้ เมื่อคู่สมรสของผู้ใดมีความผิดอย่างชัดเจนในการล่วงประเวณี ผู้นั้นก็มีสิทธิ์ที่จะขอหย่าและแต่งงานได้อีก การหย่าร้างไม่ถูกบัญชาในกรณีเช่นนั้น แต่ได้รับอนุญาตให้กระทำได้

อะไรเป็นความแตกต่างระหว่างการเล่นชู้กับการล่วงประเวณี? อย่าถูกหลอกโดยคำนิยามอันเพ้อฝันทั้งหลาย บางคนคิดว่าการล่วงประเวณีเป็นบาปอย่างหนึ่งของผู้คนที่ยังไม่แต่งงาน และการเล่นชู้เป็นบาปของผู้คนที่แต่งงานแล้ว แต่พระคำตอนนี้ไม่กล่าวเช่นนั้นเลย และคำกรีกเหล่านั้นก็ไม่ได้หมายความเช่นนั้นด้วย การล่วงประเวณีจริง ๆ แล้วหมายถึงการเป็นคนแพศยา เห็นได้ชัว่ามันเป็นคำที่แรงกกว่าการเล่นชู้เสียอีก การเล่นชู้อาจเกี่ยวข้องกับการทำบาปหนเดียวเท่านั้น ขณะที่คำว่าการล่วงประเวณีถูกใช้กับหญิงคนหนึ่งที่ปล่อยตัวไปกับชีวิตอันน่าละอาย มันเป็นบาปเดียวกัน เฉพาะคำเรียกเหล่านั้นที่ถูกใช้บ่งชี้ว่าภรรยาคนใดที่ถูกนำไปสู่การเล่นชู้หนเดียวอาจจะได้รับการยกโทษและถูกรับตัวกลับมา แต่ผู้ใดที่ใช้ชีวิตในบาปแบบถอนตัวไม่ขึ้นแล้วก็อาจถูกหย่าได้อย่างเหมาะสม

จงสังเกตว่าคำเรียกนั้นที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงใช้เกี่ยวกับคน ๆ หนึ่งที่แต่งงานกับภรรยาหรือสามีคนที่สองหลังจากหย่า (หากไม่ใช่เพราะการล่วงประเวณี) ก็คือว่าเขา “เล่นชู้” ผมคิดว่าแนวคิดก็คือ ทำผิดหนเดียว ไม่ใช่หลายหน คำเรียกสมัยใหม่ที่ว่า “ใช้ชีวิตในการเล่นชู้” ไม่ใช่สิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัส และไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ทรงหมายถึง ชายที่หย่าร้างอย่างไม่เหมาะสมซึ่งแต่งงานใหม่ก็ทำการเล่นชู้เมื่อเขารับภรรยาอีกคน การสมรสใหม่นั้นในตอนแรกก็เป็นการเล่นชู้ เพราะว่าชายคนนั้นในความเป็นจริงก็แต่งงานแล้ว แต่มันเป็นความผิดพลาดที่จะคิดว่าการสมรสก่อนหน้านั้นยังมีผลต่อไปอยู่ขณะที่คน ๆ หนึ่งอยู่กินกับภรรยาคนที่สองแล้วเนื่องจากการล่วงประเวณี (การเล่นชู้แบบต่อเนื่อง) ทำลายการสมรสหนึ่งและให้สิทธิ์ที่จะหย่าร้าง ฉะนั้นการเล่นชู้ของการสมรสหนที่สองจึงทำลายการสมรสแรกนั้นอย่างแน่นอน หลังจากนั้นเป็นต้นไปมันคงจะไม่เหมาะสมที่จะพูดถึงการที่ชายคนหนึ่งมี “ภรรยาที่มีชีวิตอยู่สองคน” หรือพูดถึงการที่หญิงคนหนึ่งมี “สามีที่มีชีวิตอยู่สองคน” แบบที่เราพูดในบางครั้ง ในกรณีเช่นนั้น พระคัมภีร์ก็พูดถึง ไม่ใช่สามีสองคนของหญิงคนนั้น แต่พูดถึง “สามีคนก่อนของนาง” (พบญ. 24:4) ฉะนั้นในภาษาตามพระคัมภีร์ คนเหล่านั้นที่อยู่ต่อไปในการสมรสหนที่สองจึงไม่ได้กำลังใช้ชีวิตในการเล่นชู้ การหย่าร้างเป็นสิ่งที่เลวร้าย และเมื่อการสมรสนั้นไม่ถูกทำลายแล้วโดยการล่วงประเวณี การทำลายมันเพื่อการสมรสหนที่สองในส่วนของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็เป็นเหตุให้เกิดการเล่นชู้ นั่นเป็นบาปอันเลวร้าย แต่มันไม่ใช่บาปหนึ่งที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ ไม่ใช่บาปหนึ่งซึ่งไม่มีการยกโทษให้ หรือไม่มีหนทางแก้ไข มันอาจถูกสารภาพต่อพระเจ้าและรับการยกโทษได้ หลังจากการสมรสหนที่สองเสร็จสิ้นลงและเป็นที่แน่นอนแล้ว บาปนั้น แม้มันจะน่าเศร้าใจ ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ มันอาจถูกสารภาพและรับการยกโทษได้ มันไม่อาจถูกแก้ไขได้

นักเทศน์บางคนยืนกรานว่าการสมรสหนที่สองทั้งปวงควรถูกทำลาย และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรกลับไปหาคู่ครองคนก่อนของตน ในประการแรก บ่อยครั้งนี่เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ การสมรสหนที่สองเหล่านั้นบ่อยครั้ง

ทำให้เกิดลูก ๆ แล้ว และชายคนหนึ่งไม่สามารถโยนทิ้งความรับผิดชอบของตนที่มีต่อหญิงคนนั้นผู้ซึ่งได้สละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อเขาแล้ว และไม่อาจทิ้งความรับผิดชอบของเขาที่มีต่อลูก ๆ ของเขาเองด้วย เช่นเคย หากฝ่ายหนึ่งเต็มใจที่จะทิ้งการสมรสหนที่สองเพื่อกลับไปหาการสมรสแรก คู่สมรสคนก่อนบ่อยครั้งก็ไม่เต็มใจ ผมขอกล่าวว่า การทำลายการสมรสหนที่สองทั้งหมดและกลับไปหาการสมรสแรกเหล่านั้นคงเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น ตามพระวจนะของพระเจ้า มันคงเป็นบาปอย่างหนึ่ง แม้กระทั่งภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งผ่อนปรนมากกว่าความชอบธรรมของภาคพันธสัญญาใหม่ จนการหย่าร้างได้รับอนุญาตให้กระทำได้เพราะความแข็งกระด้างของใจของผู้คน ภรรยาที่ถูกหย่าก็ถูกห้ามอย่างเด็ดขาดไม่ให้กลับไปหาสามีคนก่อนของนางหลังจากที่นางได้แต่งงานกับชายอีกคนแล้วและเป็นอิสระจากการสมรสหนที่สองนั้นโดยการหย่าร้างหรือไม่ก็ความตาย! (พบญ. 24:3, 4)

พระคำตอนนั้นมีความสำคัญมาก ๆ จำไว้ว่ามันคงเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะทำลายการสมรสหนที่สองเหมือนกับที่มันเป็นบาปที่จะทำลายการสมรสหนแรก ถ้าผู้ใดอ่านข้อความนี้และมีความผิดในบาปของการหย่าร้างที่ไม่เหมาะสม-ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการล่วงประเวณี-และแต่งงานใหม่แล้ว ตามที่พระผู้ช่วยให้รอดตรัส คุณก็มีความผิดแล้วเรื่องการเล่นชู้ในการแต่งงานหนที่สองนั้น แต่การเล่นชู้นั้นเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต การสมรสหนก่อนนั้นถูกทำลายแล้ว การทำลายการสมรสในปัจจุบันและกลับไปหาการสมรสแรกก็คงเป็นบาปอย่างหนึ่ง หน้าที่ของคุณคือ สารภาพบาปในอดีตของคุณต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและวางใจพระองค์ว่าจะทรงยกโทษมัน จากนั้นจงระวังที่คุณจะปกป้องการสมรสในปัจจุบันนั้นให้บริสุทธิ์และไม่ถูกทำลาย

จำไว้ว่าการสมรสเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ สิ่งที่พระเจ้าทรงผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย ถ้าคุณแต่งงานแล้ว ฉะนั้นจงไปจากบิดาและมารดา และจงเกาะติดกับคู่ครองของคุณดุจเนื้อหนังเดียว 1 โครินธ์ 7:10-15 สอนอย่างชัดเจนว่าการสมรสไม่ควรถูกทำลายเพราะฝ่ายหนึ่งเป็นคริสเตียนและอีกฝ่ายไม่เป็น พระคำตอนนั้นใน 1 โครินธ์ อ้างอิงถึงคำสอนของพระเยซูตรงนี้ 1 โครินธ์ 7:12 หมายความว่าเปาโลได้รับการดลใจเพิ่มเติม โดยให้คำสั่งสอนเพิ่มเติมจากสิ่งที่พระเยซูประทานให้แล้ว 1 โครินธ์ 7:15 แสดงให้เห็นว่าบางครั้งคริสเตียนคนหนึ่งก็ไม่อาจขัดขวางคู่สมรสที่ยังไม่รับความรอดไม่ให้ไปจากตนได้ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องขอหย่าหรือแต่งงานใหม่

เหล่าสาวกขัดขืนต่อแนวคิดเรื่องการสมรสโดยที่ไม่มีอิสรภาพที่จะหย่าร้าง (ข้อ 10) โดยกล่าวว่าถ้าต้องเป็นเช่นนั้น “การสมรสก็ไม่ดีเลย” การตีความแบบเข้มงวดที่กระทำต่อกฎนี้ของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้างเป็นสิ่งที่สร้างความขัดเคืองให้แก่ความคิดฝ่ายเนื้อหนัง แม้กระทั่งแก่เหล่านักเทศน์สมัยใหม่ เหมือนที่เกิดขึ้นกับสิบสองคนนี้ เหล่านักเทศน์และพวกผู้นำสมัยใหม่ที่ทำตามโลกมักสนับสนุนการหย่าร้างเพราะสาเหตุของการเมาสุรา ความโหดร้ายทารุณ การไม่เอาใจใส่ดูแล หรือแม้กระทั่งเพราะความเข้ากันไม่ได้ พวกเขาคิดผิดกระทั้งการสมรสก็เป็นมาจากพระเจ้า (ฮบ. 13:4) การสมรสไม่ใช่บาปอย่างหนึ่ง (1 คร. 7:28) แต่บางคนอาจรับใช้พระคริสต์ได้ดีขึ้นหากพวกเขารู้สึกว่าได้รับการทรงนำอย่างชัดเจนที่จะไม่แต่งงาน เพื่อที่จะให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง เปาโลทำเช่นนั้น (1 คร. 7:29-40) ไม่ใช่ทุกคนที่สามารถรับคำกล่าวนี้ได้ (ข้อ 11) การแต่งงานก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน (1 คร. 7:9) แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้ชายบางคนเป็นขันที บางคนเกิดมาโดย

ไม่สามารถที่จะแต่งงานได้หรือไม่มีกะจิตกะใจที่จะแต่งงาน (ข้อ 12) บางคนถูกทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่เหล่านั้นของการสมรสได้เพราะการผ่าตัดด้านร่างกาย นั่นเป็นความจริงในสมัยโบราณเกี่ยวกับพวกคนรับใช้เพศชายบางคนในราชสำนักของกษัตริย์ทั้งหลาย มีการบอกเป็นนัยหลายประการว่าดานิเอลเป็นขันทีคนหนึ่ง (ดนล. 1:3, 9, 10) บางคนทำให้ตัวเองเป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ (ข้อ 12) เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ได้หมายถึงฝ่ายร่างกาย แต่หมายถึงชายทั้งหลายที่ เช่นเดียวกับเปาโล ตั้งปณิธานแน่วแน่ในใจของพวกเขาที่จะให้การรับใช้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งและที่จะสละทิ้งความเพลิดเพลินและความรับผิดชอบของครอบครัวเพื่อที่จะทำให้พระคริสต์พอพระทัยเท่านั้น จงตั้งใจพิจารณาคำบัญชานี้ของพระเยซู: “ใครสามารถรับได้ ก็จงให้เขารับเอาเถิด” และคำตรัสของพระองค์ในข้อ 11, “มิใช่ทุกคนสามารถรับถ้อยคำนี้ได้ ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ได้ถูกมอบไว้ให้” พระเจ้าทรงประสงค์ให้ชายส่วนใหญ่และหญิงส่วนใหญ่ควรแต่งงาน

ข้อ 13-15:

19:13 แล้วมีพวกเด็กเล็ก ๆ ถูกพามาหาพระองค์เพื่อพระองค์จะทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา และอธิษฐาน และพวกสาวกก็ห้ามปรามพวกเขาไว้

19:14 แต่พระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นนั้น”

19:15 และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเด็กเล็ก ๆ นั้น และเสด็จไปจากที่นั่น

เด็กเล็ก ๆ ถูกพามาหาพระเยซู

เราคิดว่าเหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นเป็นธรรมดา อันเป็นผลมาจากคำสอนของพระเยซูในบทที่แล้ว (มธ. 18:1-14) เมื่อเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงรักเด็กเล็ก ๆ มากขนาดนั้นและทรงตีค่าของเด็ก ๆ สูงขนาดนั้น ผู้คนจึงอยากให้พระเยซูแตะต้องลูก ๆ ของตนเป็นธรรมดา เพื่ออวยพรพวกเขา หรืออธิษฐานเผื่อพวกเขา (ข้อ 13) โปรดสังเกตว่าไม่มีกล่าวตรงนี้เลยเกี่ยวกับการให้เด็ก ๆ รับบัพติศมา จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมาระโก 10:13-16 ที่เราถูกบอกว่าพระเยซูทรงอ้มพวกเขาไว้ในอ้อมแขนของพระองค์และอวยพรเด็กเหล่านั้น พระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกันในลูกา 18:15-17 เรียกเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นที่ถูกพามาหาพระเยซูตรงนี้ว่าเด็กทารก ไม่มีกรณีของการให้บัพติศมาเด็กทารกในภาคพันธสัญญาใหม่ (แน่นอนว่าคุณทราบว่าบัพติศมาของคริสเตียนไม่ได้ถูกสอนหรือถูกปฏิบัติในภาคพันธสัญญาเดิม) เหล่านักเทศน์พระคัมภีร์ปฏิเสธที่จะให้บัพติศมาผู้ใดยกเว้นคนทั้งหลายที่ได้กลับใจจากบาปแล้วอย่างจริงใจ เชื่อวางใจในพระคริสต์เพื่อรับความรอด มันเป็นเช่นนั้นกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ. 3:7-9) กับฟีลิป (กิจการ 8:37) กับเปโตร (กิจการ 10:47) บัพติศมาแสดงภาพการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ การถูกฝังต่อบาป การฟื้นคืนชีพสู่ชีวิตใหม่ (รม. 6:3-5; คส. 2:12)

บางคนกล่าวว่าพวกเด็กทารกน่าจะรับบัพติศมาด้วยตอนที่ผู้คนในบ้านรับบัพติศมาในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่ ในบ้านของนายคุกผู้นั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าทุกคน (กิจการ 16:32) และทุกคนชื่นชมยินดี โดยเชื่อในพระเจ้า (กิจการ 16:34) ผู้คนในบ้านของลิเดียน่าจะมีแต่พวกคนรับใช้ ไม่มีการกล่าวถึงสามีสักคนเลยด้วยซ้ำ แน่นอนว่าไม่มีเด็ก ๆ เลย นางเป็นนักธุรกิจ เป็นแม่ค้า

(กิจการ 16:14, 15) การที่พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็ก ๆ หรือการที่เหล่านักเทศน์รับเด็ก ๆ ไว้ในอ้อมแขนของตนและอธิษฐานเผื่อพวกเขาก็เป็นเรื่องที่เหมาะสม แต่การนับให้พวกเด็กทารกที่ไม่รู้ผิดชอบชั่วดีเป็นสมาชิกคริสตจักรและปล่อยให้พวกเขาเติบโตขึ้นโดยคิดไปเองว่าพวกเขาโอเคกับพระเจ้าโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ ไม่เคยเชื่อวางใจพระคริสต์ด้วยตัวเองเลย และการบิดเบือนบัพติศมาเช่นนั้น ซึ่งควรเป็นการประกาศตัวต่อหน้าผู้คนของผู้เชื่อคนหนึ่งในพระคริสต์ ก็เป็นบาปอย่างหนึ่งที่ไม่มีพระคำตอนใดแก้ตัวให้เลย

จงเปรียบเทียบข้อ 14 กับคำกล่าวที่คล้ายกันในมาระโก 10:14 และลูกา 18:16 จงพยายามท่องจำตอนใดตอนหนึ่งในทั้งสามตอนนี้ ถ้าจะให้ดีคือข้อ 14 ตรงนี้ เนื่องจากคุณกำลังศึกษาหนังสือมัทธิวอยู่ และจงใช้พระคำข้อนี้ในการชนะจิตวิญญาณส่วนตัวกับเด็ก ๆ

ข้อ 16-26:

19:16 และดูเถิด คนหนึ่งมาและทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์”

19:17 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าสู่ชีวิต ก็จงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายไว้”

19:18 เขาทูลพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “เจ้าอย่ากระทำการฆาตกรรม เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ

19:19 จงให้เกียรติแก่บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า และเจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง”

19:20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

19:21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาจะเป็นคนดีพร้อม จงไปและขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงมาและตามเราไป”

19:22 แต่เมื่อคนหนุ่มนั้นได้ยินถ้อยคำนั้น เขาก็จากไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

19:23 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ด้วยความยากลำบาก

19:24 และอีกครั้ง เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

19:25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจยิ่งนัก โดยทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

19:26 แต่พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สำหรับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าสิ่งสารพัดก็เป็นไปได้”

ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี

เหตุการณ์เดียวกันนี้ถูกเล่าในมาระโก 10:17-30 และลูกา 18:18-30 กรณีนั้นในลูกา 10:25-29 ไม่ใช่เรื่องเดียวกัน แต่ให้ความสว่างที่สำคัญ จงเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์ทั้งสามตอนของมัทธิว มาระโก และลูก

า ทั้งสามเล่าว่าชายผู้นี้เป็นคนมั่งมีมาก ๆ หรือมีทรัพย์สิ่งของมหาศาล มัทธิวกล่าวเพียงว่าเขาเป็นคนหนุ่ม (ข้อ 20, 22) และว่าเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก (ข้อ 22) ลูกากล่าวเพียงว่าเขาเป็นขุนนาง (ลูกา 18:18) ดังนั้นเราจึงเรียกเขาว่า “ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี” มาระโก 10:17 แสดงให้เห็นความกระวนกระวายใจและความถ่อมใจของชายหนุ่มคนนี้: “คนหนึ่งวิ่งมา และคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์” เมื่อชายที่มั่งมีคนหนึ่งวิ่งมาและคุกเข่า คุณก็แน่ใจได้ว่าเขาจริงจัง อย่างไรก็ตาม ความเย่อหยิ่งที่เห็นแก่ตัวเข้าขั้นมรณะถูกเปิดเผยในข้อ 16 ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าชายผู้มั่งมีคนนี้ไม่ได้ถาม เหมือนนายคุกชาวฟีลิปปีผู้นั้น ว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” แต่กลับถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดเพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์” เขาอยากได้รับความรอดโดยความดีของตัวเอง เขาเลือกความรอดโดยการประพฤติแทนที่ความรอดโดยพระคุณ นี่เป็นบาปนั้นของคาอินผู้ซึ่งนำพืชผลแห่งผืนดินมา ซึ่งเป็นตัวแทนของการทำงานหนักของเขาเอง แทนเครื่องสัตวบูชาที่นองเลือด ซึ่งเป็นตัวแทนของการไถโทษของพระคริสต์ (ปฐก. 4:3-5) ใจมนุษย์มีแนวโน้มตามธรรมชาติที่จะหักเหไปจากความถ่อมใจ การรับสารภาพ การกลับใจใหม่ และการเชื่อวางใจที่ต้องมีในการยอมรับพระคริสต์เป็นผู้แบกรับบาปของเราไป มนุษย์อยากไปสวรรค์โดยคุณความดีของตัวเอง นี่เป็นบาปนั้นของพวกฟาริสีซึ่งถูกแสดงภาพอย่างชัดเจนเหลือเกินโดยพระเยซูในลูกา 18:9-14 แนวคิดนี้เกี่ยวกับความรอดอยู่ที่ใจกลางของศาสนาเทียมเท็จทั้งปวง มันให้เกียรติมนุษย์แทนที่จะถวายเกียรติพระเจ้า มันยกชูคุณความดีแทนที่พระโลหิตนั้น มันทำให้มนุษย์เป็นใหญ่ การงานของมนุษย์เป็นใหญ่ คนเหล่านั้นที่เชื่อว่าคน ๆ หนึ่งได้รับความรอด หรือรอดส่วนหนึ่งโดยการเป็นสมาชิกคริสตจักร บัพติศมา หรือชีวิตที่ดี ก็คล้ายกันมากกับขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ จงพยายามเข้าใจทัศนคติของขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ เพราะว่านั่นเป็นเหตุผลสำหรับคำตอบที่พระเยซูประทานให้แก่เขา จงเปรียบเทียบคำถามของเขากับคำถามของพวกยิวที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:37) กับคำถามของนายคุกคนนั้นที่เมืองฟีลิปปี (กิจการ 16:30) และคำถามของคนเหล่านั้นที่ซักถามในยอห์น 6:28 นายคุกชาวฟีลิปปีคนนั้น ซึ่งถูกฟ้องใจอย่างล้ำลึก อยากทราบเพียงว่าเขาต้องทำสิ่งใดเพื่อจะรับความรอด คำตอบของเปาโลตรงนั้นจึงเป็นต้นแบบและคำตอบโดยตรงซึ่งเข้ากันเสมอ

การเชื่อวางใจและพึ่งพาในพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นแผนการแห่งความรอดเดียวของพระเจ้า (ปฐก. 15:6; ยอห์น 1:12; 3:14-18, 36; 5:24; 6:40, 47; ลูกา 7:50; กิจการ 10:43; 13:38, 39; อฟ. 2:8, 9) พระเยซูประทานคำตอบเดียวกันให้แก่ผู้ซักถามเหล่านั้นในยอห์น 6:29 การเชื่อวางใจพระคริสต์เป็นงานที่แท้จริงนั้นที่พระเจ้าทรงต้องการ มีบางสิ่งที่คน ๆ หนึ่งต้องทำเพื่อจะรับความรอด แต่มันคือการเชื่อ

ในกิจการ 2:37 ผู้ซักถามเหล่านั้นอยากทราบไม่เพียงว่าต้องทำอะไรเพื่อจะรับความรอด แต่ต้องทำอะไรเพื่อที่จะมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งได้ลงมาบนคริสเตียนเหล่านั้นที่อยู่ที่นั่น และเป็นสิ่งที่กำลังถูกกล่าวถึงในคำเทศนาของเปโตร ดังนั้นเปโตรจึงไม่เพียงให้แผนการแห่งความรอด แต่เส้นทางแห่งความเชื่อฟังหลังจากความรอด (บัพติศมา) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นหากคน ๆ หนึ่งอยากได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งถูกสัญญาไว้ตรงนั้น (กิจการ 2:38, 39) การเปรียบเทียบต่าง ๆ ต้องแสดงให้เห็นว่าการกลับใจใหม่และความเชื่อต่างเกี่ยวข้องกับอีกฝ่าย พวกมันไม่ใช่สองแผนการแห่งความรอด แต่เป็นแผนการเดียวกัน พวกมันไม่ใช่สองขั้นตอนแยกจากกันในแผนการแห่งความรอดนั้น เมื่อนายคุกคนนั้นเชื่อในพระคริสต์เพื่อรับความ

รอด เขาก็กลับใจใหม่แล้ว เมื่อผู้ซักถามเหล่านั้นที่เพ็นเทคอสต์กลับใจใหม่ เราก็ทราบว่าพวกเขาได้เชื่อแล้ว การกลับใจใหม่และความเชื่อเป็นคำเรียกที่ต่างกันซึ่งพรรณนาถึงการเชื่อวางใจด้วยใจที่สำนึกผิดของคน ๆ หนึ่งผู้ยอมรับพระคริสต์

แต่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ไม่เต็มใจที่จะกลับใจใหม่ ไม่ได้กำลังแสวงหาที่จะเชื่อวางใจในพระคริสต์ เขาไม่ได้เรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพระคริสต์หรือพระผู้ช่วยให้รอดหรือบุตรของดาวิดหรือพระบุตรของพระเจ้า เขาแค่เรียกพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ” ซึ่งเป็นเพียงคำที่ใช้เรียกอาจารย์ ไม่มากไปกว่ารับบี ทั้งหมดที่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้อยากได้ก็คือ อาจารย์คนหนึ่งที่เป็นคนดี มีสติปัญญา และเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งบอกเขาได้ว่าต้องทำสิ่งดีใดบ้างเพื่อที่ตัวเขาเองจะได้รับความรอด เขาอยากได้รับความรอดโดยการประพฤติการงานของเขาเอง เพื่อที่เขาจะได้รับความดีความชอบ และฉะนั้นพระเยซูจึงประทานคำตอบเดียวนั้นที่เป็นไปได้แก่เขา

คนที่อยากได้รับความรอดโดยการทำดีต้องรักษาพระราชบัญญัติทุกส่วน คนที่ไม่เคยทำบาปเลยก็คงไม่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด คนที่ถือรักษาพระราชบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบก็คงเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ จำไว้ว่าถ้าผู้ใดไม่ยอมรับการไถ่โทษที่พระเยซูคริสต์ทรงเสนอให้ อีกทางเลือกเดียวก็คือความสมบูรณ์แบบเด็ดขาดในทุกความคิด คำพูด การกระทำ และแรงกระตุ้นทุกชั่วขณะของชีวิต ไม่มีบุคคลใดที่เคยมีชีวิตอยู่ เว้นแต่พระเยซู ที่รักษาพระราชบัญญัตินี้ได้ทั้งหมด พวกยิวรักษาไม่ได้ (กิจการ 15:10) ไม่มีใครอื่นจะได้รับความรอดเลยโดยการรักษาพระราชบัญญัติ (รม. 3:20; กท. 3:11) ทุกคนที่หมายพึ่งความชอบธรรมของมนุษย์เพื่อรับความรอดก็จะต้องพินาศเป็นนิตย์แน่นอนหากพวกเขาขาดจากความสมบูรณ์แบบขั้นเด็ดขาดตั้งแต่เกิดจนตายในทุกความคิด คำพูด และการกระทำทุกชั่วขณะของชีวิตของพวกเขา

จงสังเกตคำตำหนิของพระเยซูในส่วนแรกของข้อ 17 “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือพระเจ้า” พระเยซูทรงประเสริฐ แต่นั่นก็เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่มีมนุษย์ที่บาปหนาคนใดเป็นผู้ประเสริฐ ถ้าพระเยซูเป็นแค่อาจารย์คนหนึ่ง มันก็โง่เขลาที่จะเรียกพระองค์ว่าประเสริฐ ถ้าพระองค์ประเสริฐ ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นก็ควรเรียกพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า” ไปแล้ว และควรทูลขอความรอดของพระเจ้าแทนที่ความรอดแบบมนุษย์

‘คน ๆ หนึ่งต้องถือรักษาพระบัญญัติข้อใดบ้างเพื่อจะเข้าสู่ชีวิต?’ ชายหนุ่มผู้นี้ถาม คำตอบของพระเยซูในข้อ 18 และ 19 ประกอบด้วยศิลาแผ่นที่สองนั้นของพระราชบัญญัติ นั่นคือหกข้อสุดท้ายของบัญญัติสิบประการนั้น โดยละเรื่องความโลภไว้ (อพย. 20:12-17) พระเยซูทรงกล่าวถึงเฉพาะส่วนนั้นของบัญญัติสิบประการที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนบ้านของเรา ไม่ใช่พันธะหน้าที่โดยตรงของเราที่มีต่อพระเจ้าในบัญญัติสี่ข้อแรกนั้น จากนั้นพระองค์ทรงสรุปย่อคำบัญชาเหล่านี้ในถ้อยคำที่ว่า “เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” (ข้อ 19 ซึ่งยกมาจาก ลนต. 19:18) ในมัทธิว 22:37-40 พระเยซูทรงสรุปย่อบัญญัติสี่ข้อแรกนั้นในข้อเดียว คือคำบัญชาที่ให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ สุดจิต และสุดความคิด พระองค์ทรงสรุปย่อพระบัญญัติหกข้อหลังนั้นในคำบัญชาที่ให้รักเพื่อนบ้านของท่านเหมือนตนเอง เราถูกบอกที่นั่นว่าสองข้อนี้สรุปย่อพระราชบัญญัติและศาสดาพยากรณ์ทั้งสิ้น ในลูกา 10:25-29 คำสอนเดียวกันนี้ถูกให้ไว้แก่นักกฎหมายอีกคนผู้ซึ่งอยากได้รับความรอด

โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ

จงสังเกตความแยบยลของคำตอบของพระเยซู พระองค์กำลังใช้พระราชบัญญัติเพื่อทำให้เกิดการฟ้องใจเพื่อแสดงให้ชายหนุ่มผู้นั้นเห็นว่าเขาต้องการพระคริสต์ นั่นเป็นสาเหตุที่ประทานพระราชบัญญัติให้ และมันไม่ได้มีไว้เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอดเลย (รม. 3:20) เช่นเคย จงสังเกตว่าพระเยซูทรงละคำบัญชาที่ว่า “เจ้าอย่าโลภ” ซึ่งชายหนุ่มผู้นี้ได้ละเมิดอย่างเลวร้ายในสายพระเนตรของพระเยซูผู้ทรงทราบใจของเขา พระบัญญัติสิบประการสี่ข้อถูกให้ไว้ตามลำดับ (ข้อ 18) แต่ “จงให้เกียรติแก่บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า” ถูกให้ไว้หลังสุด พระเยซูจะทรงสาธิตให้เห็นในทางปฏิบัติเกี่ยวกับคำถามเรื่องความโลภซึ่งดีกว่าการโต้เถียงกับชายผู้นี้ที่น่าจะกล่าวว่าเขาไม่ใช่คนโลภ เหมือนกับที่เขาคงไม่ยอมรับว่าเขาเป็นคนนับถือรูปเคารพ บูชาความมั่งคั่งของตน และได้ละเมิดบัญญัติสองข้อแรกนั้นไปแล้ว และไม่ได้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด และจิตของเขา

ขุนนางหนุ่มผู้นี้ได้พยายามอย่างจริงจังที่จะปฏิบัติตามตัวอักษรของพระราชบัญญัติ และเหมือนที่ผู้คนมากมายกระทำ เขาได้พยายามที่จะโน้มน้าวตัวเองให้เชื่อว่าชีวิตของเขาไร้ข้อครหาและเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า แต่จิตสำนึกที่ตามหลอกหลอนและไม่สบายใจก็ทำให้เขาถามว่า “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง” จิตสำนึกนั้นได้ทำให้เขาวิ่งมาคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซูพร้อมกับความรู้สึกว่าตนยังขาดอยู่ แต่ก็มุ่งมั่นที่จะสมควรได้รับความรอดโดยการทำดีของตน คำตอบของพระเยซู (ข้อ 21) มีไว้เพื่อเปิดเผยบาปของเขา เหมือนที่มันได้เปิดเผยแล้ว คำว่า ดีพร้อม หมายถึงครบถ้วน เป็นผู้ใหญ่ ข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าเขารักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของเขาและรักเพื่อนบ้านของเขาเหมือนตนเองก็คงอยู่ในการขายสิ่งที่เขามี (มาระโก 10:21 กล่าวว่า “ขายสิ่งใดก็ตามซึ่งท่านมีอยู่” ขณะที่ลูกา 18:22 กล่าวว่า “จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่”) พระเยซูไม่ได้ให้การทำเช่นนี้เป็นสิ่งสำคัญต่อการรับความรอด ตรงกันข้าม การทำเช่นนี้คงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพิสูจน์ว่าคน ๆ หนึ่งได้ถือรักษาพระราชบัญญัติทั้งหมด ไม่มีใครกล่าวอ้างได้ว่าตนรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองตราบใดที่อีกคนหนึ่งมีกินน้อยกว่าที่เขามี และไม่มีใครกล่าวอ้างได้ว่าตนรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด และจิตตราบใดที่คน ๆ นั้นรักทรัพย์สิ่งของมากกว่าคำบัญชาของพระเจ้า

ชายหนุ่มผู้นี้จากไปด้วยความเศร้าใจ เศร้าใจเพราะบาปของเขาในเรื่องความโลภ แต่ก็ยังมุ่งมั่น เขารักทรัพย์สิ่งของของเขามากกว่าที่เขารักพระเจ้าหรือมนุษย์ อันที่จริง เขาไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติข้อแรกนั้นเลยด้วยซ้ำ แน่นอนว่าในใจของเขาเขาไม่ได้ถือรักษาพระบัญญัติข้อใดเลยอย่างสมบูรณ์ครบถ้วน เนื่องจากความเกลียดชังคือการฆ่าคน (1 ยอห์น 3:15; มธ. 5:18-21) ตัณหาคือการเล่นชู้ (มธ. 5:27, 28) และบาปทั้งปวงอยู่ในใจ (มธ. 15:19) คนที่ละเมิดจุดหนึ่งของพระราชบัญญัติก็ “มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) ความมั่งมีเป็นสิ่งหนึ่งที่ขัดขวางการรับความรอดอย่างชัดเจน (ข้อ 22) การรักเงินเป็นรากเหง้าของความชั่วร้ายทุกชนิด (1 ทธ. 6:10) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าอีกหลายพันคนรักทรัพย์สิ่งของของตนมากเสียจนพวกเขาไม่ยอมเชื่อวางใจพระคริสต์ และจากไปด้วยความเศร้าใจ

ผู้คนไม่ได้พินาศเพราะตนเป็นคนโลภ แต่เพราะความไม่เชื่อในพระคริสต์ กระนั้นความโลภมักทำให้ใจของคน ๆ หนึ่งแข็งกระด้าง และถ้าเขาต้องเลือกระหว่างการรักเงินเป็นอันดับแรกหรือการรักพระคริสต์เป็นอันดับแรก เขาก็มักปฏิเสธพระคริสต์ “การล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติ” มักรัดพระวจนะ (มธ. 13:22) การ

รักเงินและการไขว่คว้าหาเงินทำให้ใจแข็งกระด้างมากเสียจนมีแต่ฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติและอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นที่สามารถนำชายมั่งมีคนหนึ่งมาถึงการฟ้องใจและการกลับใจใหม่ได้ การให้อูฐตัวหนึ่งลอดรูเข็มก็คงเป็นการอัศจรรย์หนึ่งซึ่งกับพระเจ้านั้นใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ (ข้อ 26) พระเจ้าต้องทำการอัศจรรย์หนึ่งในการช่วยคนมั่งมีคนหนึ่งให้รอด คือการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตอนที่คนอื่น ๆ รับความรอด ข้อ 25 แสดงให้เห็นการรู้จักแยกแยะของสาวกเหล่านั้น พวกเขาเห็นว่าคนจนคนหนึ่งก็อาจเป็นคนโลภพอ ๆ กับคนรวยคนหนึ่ง ถ้ามันต้องใช้การอัศจรรย์หนึ่งเพื่อช่วยคนรวยคนหนึ่งให้รอด มันก็ต้องใช้การอัศจรรย์หนึ่งเพื่อช่วยใครอื่นใดให้รอด

ข้อ 27-30:

19:27 แล้วเปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตามพระองค์มา ฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงจะได้อะไรบ้าง”

19:28 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกท่านซึ่งได้ตามเรามา ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกันโดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า

19:29 และทุกคนที่ได้สละบ้าน หรือพี่น้องชาย หญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

19:30 แต่หลายคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

พระเยซูทรงสัญญาบำเหน็จนิรันดร์
สำหรับการติดตามพระองค์

ก่อนหน้านั้นพวกอัครทูตไม่ใช่คนมั่งมี ถึงกระนั้นพวกเขาก็ได้สละทิ้งทรัพย์สิ่งของของตนเพื่อพระเยซู เหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงขอให้ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นกระทำ มัทธิว (หรือเลวี) ได้สละทิ้งตำแหน่งดี ๆ ของตนในฐานะคนเก็บภาษี (มธ. 9:9) เปโตร อันดรูว์ ยากอบ และยอห์นได้สละทิ้งบิดา อวนจับปลา และเรือของตน (มธ. 4:18-22) เราแน่ใจได้ว่าในใจของพวกเขา พวกเขาแต่ละคน ยกเว้นยูดาส ได้มอบถวายทั้งหมดจริง ๆ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14:33) การทดสอบที่เคร่งครัดที่สุดของความเป็นสาวกได้ถูกให้แก่พวกเขาแล้วเมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป (มธ. บทที่ 10 โดยเฉพาะข้อ 22-42) และดูลูกา 9:23-26; 14:26-33 พวกเขาไม่ได้กำลังวางใจในการประพฤติของตนเพื่อรับความรอด และไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาเข้าใจแล้วเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออันแยบยลของความโลภของขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น แต่สิ่งที่พวกเขาทูลถามตอนนี้ (ข้อ 27) ส่วนหนึ่งก็เป็นการขอคำอธิบายพระสัญญานั้นของพระเยซูในข้อ 21 เนื่องจากความรอดไม่อาจได้มาโดยการประพฤติดี แล้วคนเหล่านั้นที่สละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อพระเยซูจะได้รับสิ่งใด?

พวกอัครทูตเองได้รับการรับประกันว่าในการครอบครองจริง ๆ ของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก พวกเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า (ข้อ 28) พระคำข้อนี้จะต้องถูกตีความแบบตรง

ตัว มันจะถูกทำให้สำเร็จจริง พร้อมกับอิสยาห์ 1:26 เมื่อพระเยซู เชื้อสายผู้ยิ่งใหญ่นั้นของดาวิด เสด็จกลับมาเพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิด นั่นถูกสัญญาไว้ใน 2 ซามูเอล 7:10-16, 1 พงศาวดาร 17:9-14 และเพลงสดุดี 89:3, 4, 36 เวลานั้น 'คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น' ถูกบอกไว้อย่างชัดเจนในมัทธิว 25:31 หลังจากพระคริสต์เสด็จมาในฟ้าอากาศและทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไป พระองค์จะเสด็จกลับมาในภายหลังพร้อมกับพวกเราในหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์ และจากนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ ชนชาติอิสราเอลจะได้รับความรอดเมื่อถึงตอนนั้น (รม. 11:26; พบญ. 30:1-6) ประชาชาติอิสราเอลจะคืนสู่สภาพเดิม และพระคริสต์จะทรงครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด (อสย. บทที่ 11; ยรม. 23:3-8; อสค. 36:24-28; ศคย. 14:9) วิสุทธิชนคนอื่น ๆ เช่นเดียวกับอัครทูตเหล่านี้จะครอบครองในตอนนั้นกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (ดนล. 7:13, 14, 18; ลูกา 19:17, 19; วว. 5:10; 20:4, 6)

จงสังเกตวลี "ในการสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่" นั่นไม่ได้หมายถึงการสร้างขึ้นใหม่ของจิตวิญญาณของคน ๆ หนึ่ง แต่หมายถึงการสร้างขึ้นใหม่ของประชาชาติอิสราเอลและของระเบียบทางการเมืองและสังคมทั้งหมดบนแผ่นดินโลกในการครอบครองแบบส่วนพระองค์ของพระคริสต์ จงเปรียบเทียบนี่กับวลี "เวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก" (กิจการ 3:21) นั่นก็ถูกกล่าวว่าจะเกิดขึ้นหลังจากการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เช่นกัน จงเปรียบเทียบคำกล่าวนี้กับกิจการ 15:16 เช่นกัน จะมี "การสร้างขึ้นใหม่" "การตั้งขึ้นใหม่" ของอาณาจักรของดาวิดเมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองเหนือพวกยิว เชื้อสายกษัตริย์นั้นและวงศ์วานของดาวิดและระเบียบทางการเมืองและสังคมทั้งหมดจะถูก "สร้างขึ้นอีก" พระคัมภีร์หลายตอนกล่าว เมื่อถึงตอนนั้นพวกอัครทูตก็จะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า

จงหมายเหตุว่าการครอบครองกับพระคริสต์นี้เป็นบำเหน็จอย่างหนึ่ง นี่น่าจะเป็นบำเหน็จที่พระคริสต์ทรงสัญญาไว้ในมัทธิว 16:27 เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง มันไม่ใช่ความรอด เราทราบว่าความรอดเป็นเรื่องที่ถูกสะสางแล้วเมื่อผู้หนึ่งเชื่อวางใจในพระคริสต์ ตามที่พระคำหลายตอนแสดงให้เห็น ข้อ 29 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนทุกคนจะได้รับการตอบแทนร้อยเท่าสำหรับสิ่งสารพัดที่พวกเขาสละทิ้งเพื่อพระเยซูและนอกเหนือจากนั้นแล้ว พวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์โดยการเชื่อวางใจในพระคริสต์

ฉะนั้นอย่าให้เรากลัวที่จะทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระเยซู ไม่มีใครเคยขาดทุนโดยการเชื่อวางใจพระองค์หรือโดยการถวายแด่พระองค์หรือทนทุกข์เพื่อพระองค์ เนื่องจากพระคริสต์จะทรงครอบครอง เราก็จะครอบครองกับพระองค์ด้วย หากเราทนทุกข์กับพระองค์ (2 ทธ. 2:12) จงมีใจกล้าที่จะสละทิ้งเพื่อพระเยซู โดยรู้ว่าพระองค์ทรงสัญญาบำเหน็จอันเปี่ยมสุขไว้แล้ว! แต่ข้อ 30 เตือนใจเราว่าบำเหน็จนั้นจะไม่เป็นไปตามมาตรฐานของมนุษย์ บางคนที่คิดว่าตัวเองเป็นคนต้นอาจเป็นคนสุดท้าย และบางคนที่เป็นคนสุดท้ายอาจรับบำเหน็จของตนก่อน จงสรรเสริญพระเจ้าที่พระเยซูเจ้า ผู้ทรงทราบใจทุกดวง (ยอห์น 2:24, 25) และทราบการงานของเรา (ตามที่พระองค์ตรัสแก่คริสตจักรแต่ละแห่งของทั้งเจ็ดแห่งนั้นในแคว้นเอเชีย, วว. บทที่ 2 และ 3) จะประทานบำเหน็จให้แต่ละคนตามที่เขาสมควรได้รับ

มัทธิว 20

ข้อ 1-16:

20:1 “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของบ้าน ซึ่งได้ออกไปเวลาเช้าตรู่เพื่อจ้างพวกคนงานเข้าไปในสวนองุ่นของตน
20:2 และเมื่อเขาได้ตกลงกับพวกคนงานว่าวันละหนึ่งเดนาริอันแล้ว เขาจึงส่งพวกเขาให้เข้าไปในสวนองุ่นของเขา
20:3 และเขาก็ออกไปอีกประมาณเวลาสามโมงเช้า และเห็นคนอื่น ๆ ยืนอยู่เฉย ๆ ในตลาด
20:4 และกล่าวกับพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วยเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม เราจะให้พวกท่าน’ และพวกเขาก็ไปตามทางของพวกเขา
20:5 เขาก็ออกไปอีกประมาณเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง และกระทำแบบเดียวกัน
20:6 และประมาณเวลาบ่ายห้าโมงเขาก็ออกไปและพบคนอื่น ๆ ยืนอยู่เฉย ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านยืนอยู่ที่นี่เฉย ๆ ตลอดวัน’
20:7 พวกเขากล่าวแก่เขาว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เขากล่าวแก่พวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเข้าไปในสวนองุ่นด้วยเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม พวกท่านจะได้รับสิ่งนั้น’
20:8 ดังนั้น เมื่อมาถึงเวลาเย็น เจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวแก่คนต้นเรือนของเขาว่า ‘จงเรียกบรรดาคนงานมา และให้ค่าจ้างของพวกเขาแก่เขาทั้งหลาย เริ่มต้นตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก’
20:9 และเมื่อพวกเขาที่รับจ้างประมาณเวลาบ่ายห้าโมงนั้นมา พวกเขาก็ได้รับคนละหนึ่งเดนาริอัน
20:10 แต่เมื่อพวกคนแรก ๆ มา พวกเขาคาดว่าพวกเขาควรจะได้รับมากกว่านั้น และพวกเขาได้รับคนละหนึ่งเดนาริอันเช่นกัน
20:11 และเมื่อพวกเขาได้รับเงินไปแล้ว พวกเขาก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน
20:12 โดยกล่าวว่า ‘คนเหล่านี้ที่มาหลังสุดได้ทำงานแค่ชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้พวกเขาเท่ากันกับพวกเรา ผู้ซึ่งได้แบกภาระและความร้อนของกลางวัน’
20:13 แต่เจ้าของบ้านก็ตอบคนหนึ่งในพวกเขาและกล่าวว่า ‘สหายเอ๋ย เรามิได้ทำผิดใด ๆ แก่ท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาริอันมิใช่หรือ
20:14 จงเอาสิ่งที่เป็นของท่าน และไปตามทางของท่านเถิด เราปรารถนาที่จะให้คนที่มาทำงานหลังสุดนี้เช่นเดียวกับท่าน
20:15 ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือที่เราจะกระทำกับสิ่งที่เป็นของเราเองตามความปรารถนาของเรา แววตาของท่านชั่วร้ายเพราะเราใจดีหรือ’
20:16 อย่างนั้นแหละคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย”

คำอุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น

“ด้วยว่า” เชื่อมบทที่ 20 กับข้อท้าย ๆ ของบทที่ 19 มัทธิว 19:27-30 พูดถึงบำเหน็จทั้งหลายของคนเหล่านั้นที่สละทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระคริสต์หรือรับใช้พระองค์ และคำอุปมานี้กล่าวถึงหัวข้อเดียวกันโดยเสริมความกระจ่างเข้าไป จงเปรียบเทียบข้อ 16 กับมัทธิว 19:30 ดูเหมือนว่าพระเยซูกำลังทวนซ้ำคำสอนเดิม

“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” นี่เป็นอีกหนึ่งคำอุปมาเกี่ยวกับ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” คำอุปมาเหล่านี้เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ภาพประกอบเส้นทางของยุคปัจจุบันนี้ในการเชื่อมโยงกับอาณาจักรอนาคตที่ถูกเลื่อนออกไปนั้น สาเหตุที่ต้องมีการกล่าวคำอุปมาหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ตรงนี้ก็คือว่าพระเยซูกำลังตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรในอนาคตนั้นและบำเหน็จเหล่านั้นของอัครทูตสิบสองคนและคนอื่น ๆ ในวันนั้น (มธ. 19:28, 29) จำไว้ว่าพระเยซูทรงสัญญาว่าพระองค์จะประทับ “ในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์” และว่าอัครทูตทั้งสิบสองคนจะ “ได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” อย่าปล่อยให้ความคิดเห็นที่มีมาก่อนหน้าขัดขวางไม่ให้คุณยอมรับคำสอนแบบตรงตัวของพระเยซูในพระคำตอนนั้น คำสอนแบบตรงตัวนั้นเป็นฉากหลังสำหรับคำอุปมานี้เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์และของคำทูลขอในเวลาต่อมาของยากอบและยอห์นที่อยากได้ที่แรก ๆ ในอาณาจักรนั้น (ข้อ 21)

เราถูกบอกว่า “เจ้าของบ้าน” นั้นผู้ซึ่งเป็นเจ้าของทุ่งนานั้นในมัทธิว 13:27, 37 คือ “บุตรมนุษย์” “เจ้าของบ้าน” ซึ่งเป็นเจ้าของสวนองุ่นและส่งพวกคนใช้และบุตรชายของเขาไปเก็บค่าเช่าในมัทธิว 21:35 เห็นได้ชัดว่าคือพระบิดา ในที่นี้ (ข้อ 1) มันเป็นความคิดเดียวกันและคริสเตียนทั้งหลายที่ทำงานหนักเพื่อพระบิดาก็ทำงานหนักเพื่อพระบุตรในสวนองุ่นนั้นซึ่งเป็นของทั้งคู่ เวลากลางวันถูกแบ่งคร่าว ๆ ออกเป็นสิบสองชั่วโมงเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ขึ้นและสิ้นสุดตอนดวงอาทิตย์ตก ชั่วโมงที่สาม (ข้อ 3) น่าจะประมาณเก้าโมงตรง ชั่วโมงที่หกน่าจะเป็นเที่ยงวัน ชั่วโมงที่เก้าน่าจะประมาณบ่ายสามโมงตรง (ข้อ 5) ชั่วโมงที่สิบเอ็ดคงจะเป็นหนึ่งชั่วโมงก่อนดวงอาทิตย์ตก เจ้าของบ้านคนนั้นจ้างเหล่าคนงาน ณ เวลาเหล่านี้ทั้งหมด กับคนกลุ่มแรกนั้นที่ทำงานทั้งวัน เขาตกลงว่าจะจ่าย “วันละหนึ่งเดนาริอัน” (ข้อ 2) กับคนอื่น ๆ ที่เหลือเขาแค่สัญญาว่า “สิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม เราจะให้พวกท่าน” (ข้อ 4, 5, 7) ในการจ่ายค่าจ้าง คนต้นเรือนผู้นั้นถูกสั่งให้เรียกพวกคนงานมาและจ่ายค่าจ้างแก่พวกเขา “เริ่มต้นตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก” (ข้อ 8) พระเจ้ามักจ่ายให้คนสุดท้ายก่อนและจ่ายให้คนต้นหลังสุด (ข้อ 16; มธ. 19:30)

คำว่า *penny* ตรงนี้หมายถึงเงินเดนาริอันของโรม ซึ่งเทียบเท่ากับสิบห้าหรือสิบเจ็ดเซ็นต์ครึ่ง ในสมัยนั้นเป็นค่าจ้างรายวันสำหรับคนงานหรือทหารคนหนึ่ง มันเป็นค่าจ้างที่น่าพอใจ ซึ่งตกลงกันแล้วโดยคนงานเหล่านั้นล่วงหน้า (ข้อ 2) อย่างไรก็ตาม เจ้าของบ้านก็ให้ค่าจ้างเต็มวันแก่คนสุดท้ายเหล่านั้นที่ทำงานแค่หนึ่งชั่วโมงเท่านั้น (ข้อ 9) นี่เป็นพระคุณของเจ้าของบ้าน ไม่ใช่คุณความดีของคนงานคนนั้น คนงานพวกแรก ๆ นั้นบ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน (ข้อ 11, 12) พวกเขาไม่พอใจกับความใจกว้างของเขาที่มีต่อผู้อื่น และคิดว่าตนควรจะได้รับมากกว่านี้

พระผู้ช่วยให้รอดทรงประสงค์ที่จะประทานบทเรียนหลายเรื่องตรงนี้ ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดช่วยเราที่จะเรียนรู้บทเรียนเหล่านี้ บทเรียนบางเรื่องมีดังต่อไปนี้:

1. บำเหน็จสำหรับการรับใช้พระคริสต์จะถูกตัดสินโดยพระองค์และไม่ใช่โดยสติปัญญาของมนุษย์ “คนมากมายที่เป็นคนต้น” ในสายตาของมนุษย์จะไม่เป็นคนต้นในสายพระเนตรของพระเจ้า มันไม่เป็นการฉลาดเลยที่เราจะเปรียบเทียบเหล่าผู้รับใช้หรือคริสเตียนทั้งหลาย อปอลโล เปโตร เปาโล ฯลฯ โดยตัดสินว่าคน

นี้ยิ่งใหญ่ที่สุดและคนนี้เล็กน้อยที่สุด เนื่องจากไม่มีใครในพวกเราที่ทราบใจหรือผลลัพธ์ในตอนท้ายและคุณค่าในเชิงเปรียบเทียบของการงานของพวกเขา 1 โครินธ์ 4:1-7 ให้คำสอนที่ชัดเจน ที่นั่นเราถูกบอกว่าความสัตย์ซื่อเป็นคุณธรรมยิ่งใหญ่นั้นที่ได้รับบำเหน็จ (1 คร. 4:2) ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ตัดสิน (1 คร. 4:4) ว่าเราจะต้องไม่ตัดสินจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา โดยนำสิ่งทั้งหลายที่ปิดซ่อนอยู่มาถึงความสว่าง คือ บรรดาความคิดมุ่งหมายแห่งใจทั้งหลาย (1 คร. 4:5) ว่าเราจึงไม่ควรผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง (1 คร. 4:6) ว่าสิ่งดีใด ๆ ก็ตามที่เรามี เราก็ได้รับจากผู้อื่นและเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ เราจึงไม่ควรโอ้อวด (1 คร. 4:7)

มนุษย์มักให้ความดีความชอบแก่เราซึ่งเราไม่สมควรได้รับ ในยอห์น 4 มีการเล่าเกี่ยวกับการฟื้นฟูแสนมหัศจรรย์นั้นในเมืองสิคาร์เมื่อหญิงที่บ่อน้ำนั้นและคนอื่นอีกหลายคนได้รับความรอด กระนั้นพวกสาวกก็ได้รับคำเตือนจากพระผู้ช่วยให้รอดว่าทุ่งนาเหล่านั้นที่ “ขาวพร้อมเกี่ยว” เหลือเกินนั้นได้ถูกเพาะหว่านโดยผู้อื่น และพระองค์ตรัสว่า “และในสิ่งนี้ถ้อยคำนั้นเป็นความจริงคือ ‘คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว’ เราส่งท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่พวกท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่น ๆ ได้ลงแรงทำ และพวกท่านได้เข้าส่วนในบรรดาการลงแรงของพวกเขา” (ยอห์น 4:37, 38) ในงานฟื้นฟูใหญ่ ๆ หลายครั้งชายคนหนึ่งหรือสองคนได้รับความดีความชอบมากที่สุดเมื่องานรับใช้ของเขาหลัก ๆ แล้วเป็นการเก็บเกี่ยวในที่ ๆ คนอื่นได้หว่านไว้ และเข้าในการลงแรงของผู้อื่น ฉะนั้นพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถประเมินค่าบำเหน็จเหล่านั้นที่คนงานแต่ละคนสมควรได้รับ

2. เมื่อถึงเวลา คนสุดท้ายมักมาก่อน เราได้รับคำสัญญาว่าจะได้เก็บเกี่ยว “ในเวลาอันควร... ถ้าพวกเราไม่ถอดใจ” (กท. 6:9) แต่เวลาที่แน่ชัดนั้นของการเก็บเกี่ยวของเราไม่ถูกบอกไว้ บ่อยครั้งขนมปังที่ถูกโยนไปบนน้ำจะกลับมา “หลังจากผ่านไปหลายวัน” (ปญจ. 11:1) บางครั้งมันก็กลับมาในทันที พวกคนงานในชั่วโมงที่สิบเอ็ดนั้นได้รับค่าจ้างก่อน

3. ทั้งความรอดและบำเหน็จล้วนเป็นมาโดยพระคุณ เห็นได้ชัดในกรณีนี้ว่าคนงานเหล่านั้นที่ทำงานแค่ชั่วโมงเดียว คนอื่น ๆ ที่ทำงานแค่หนึ่งส่วนสี่ของวัน คนอื่น ๆ ที่ทำงานครึ่งวัน และคนอื่น ๆ ที่ทำงานสามส่วนสี่ของวัน ไม่ได้สมควรได้รับค่าจ้างเต็มวัน ฉะนั้นบำเหน็จของพวกเขาจึงเป็นโดยพระคุณ แต่จากลูกา 17:7-10 ซึ่งเป็นคำอุปมาอีกเรื่องเกี่ยวกับเหล่าคนใช้ซึ่งพระเยซูประทานให้ในเวลาประมาณเดียวกันกับคำอุปมาเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าเราไม่เคยสมควรได้รับบำเหน็จทั้งปวงนั้นที่พระคริสต์ประทานให้เลย เราได้รับคำบัญชาว่าหลังจากที่เรา “ได้กระทำสิ่งสารพัดเหล่านั้นซึ่งทรงบัญชาไว้แก่พวกท่านนั้น” เราควรกล่าวว่า “พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีผลประโยชน์ต่อนาย” (ลูกา 17:10) ในการสั่งสอนพวกอัครทูตสิบสองคนนั้นเกี่ยวกับบำเหน็จในมัทธิว 19:28, 29 พระเยซูไม่ทรงเห็นสมควรที่จะแสดงการแบ่งแยกชัดเจนระหว่างพระพรเหล่านั้นที่เหล่าคนงานที่สัตย์ซื่อจะได้รับในอาณาจักรที่ถูกสร้างขึ้นใหม่นั้นเมื่อพระองค์ทรงครอบครองบนพระที่นั่งของพระองค์ กับชีวิตนิรันดร์ คริสเตียนทั้งหลายที่ได้สละทิ้งสิ่งสารพัดและติดตามพระคริสต์ “จะได้รับผลหนึ่งร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” (มธ. 19:29) เราทราบจากคำตรัสที่ชัดเจนหลายตอนว่าความรอด ชีวิตนิรันดร์ เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ฟรี ๆ ในทันที และคงอยู่ชั่วนิรันดร์แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อเท่านั้น (ยอห์น 3:15, 16, 18,

36; 5:24; 6:40, 47; 1 ยอห์น 5:11-15) ว่าชีวิตนิรันดร์เป็นมาโดยพระคุณล้วน ๆ ในทำนองเดียวกัน ถ้าผู้ใดถวายเงินหนึ่งดอลลาร์และได้รับกลับคืนหนึ่งร้อยดอลลาร์ หรือเสียเพื่อนคนหนึ่งไปและได้เพื่อนเพิ่มหนึ่งร้อยคน ตามที่ทรงสัญญาไว้ตรงนี้ นั่นก็เป็นพระคุณเช่นกัน

แน่นอนว่า ความรอดและบำเหน็จทั้งหลายเป็นสองเรื่องที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง ความรอดมาโดยการเชื่อ และบำเหน็จมาโดยการรับใช้ แต่ทั้งสองสิ่งก็เป็นตัวแทนอย่างเหมาะสมของพระเมตตาของพระเจ้า ไม่ใช่ตามที่เราสมควรได้รับจริง ๆ ไม่แปลกที่เราถูกบอกว่าแม้หากว่าร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตทุกวันจริง ๆ โดยที่ไม่มีความประสงค์และวิถีทางของเราเลย กระนั้นมันก็เป็นเพียง “การรับใช้ที่เหมาะสม” ของเรา (รม. 12:1, 2) มันเป็นความจริงที่ว่า “พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา” (สดด. 103:10) คนงานส่วนใหญ่เหล่านั้นไม่ได้สมควรได้รับค่าจ้างของตนจริง ๆ และไม่มีพวกเราเลยสักคนที่สมควรได้รับสิ่งดีสารพัดเหล่านั้นที่พระเจ้าจะประทานให้เรา อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่าบำเหน็จทั้งหลายจะมีสัดส่วนตามขนาดของการงานและการเสียสละของเรา เหมือนที่ถูกสอนอย่างชัดเจนในมัทธิว 16:27, 1 โครินธ์ 3:12-15 และวิวรณ์ 22:12 พระคริสต์จะไม่เพียงจ่ายให้คริสเตียนทุกคนสำหรับการลงแรงของเขา แต่จะทรงจ่ายเกินให้เขา

4. ในฐานะบทเรียนที่สี่ ขอให้เราระวังการอิจฉาเหล่าคนงานคริสเตียน ดูเหมือนมีความยุติธรรมในเสียงร้องของคนเหล่านี้ “ซึ่งได้แบกภาระและความร้อนของกลางวัน” (ข้อ 12) และรู้สึกว่าตนควรได้รับมากกว่าคนอื่น ๆ ที่ทำน้อยกว่า เหล่าคนงานที่สอนรวีหรืออยู่คณะนักร้องหรือทำงานทางศาสนาอื่น ๆ มาตลอดหลายปีมักมีใจอิจฉาพวกคนที่มาใหม่ซึ่งได้รับความสนใจมากกว่า สูบฉีดชีวิตใหม่เข้าในงานนั้นและได้รับตำแหน่งผู้นำ เหล่านักเทศน์ที่สูงวัยกว่ามักอิจฉาพวกศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยังหนุ่ม ๆ ผู้ซึ่งไม่ได้สละแรงกายในการศึกษาค้นคว้าหรือเสียสละเหมือนที่พวกผู้อาวุโสกว่าของพวกเขาได้กระทำ แต่ความอิจฉาทั้งหมดนั้นเป็นบาปอย่างหนึ่ง เราไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่เราสมควรได้รับ เราทุกคนได้รับแล้วจากองค์พระผู้เป็นเจ้าหลายเท่ามากกว่าที่เราเคยสมควรได้รับ ถ้าใจของเราห่วงใยจริง ๆ เกี่ยวกับการทำงานของพระคริสต์ให้สำเร็จและถวายเกียรติแด่พระองค์ เราก็ควรชื่นบานด้วยใจยินดีเมื่อเหล่าคนงานใหม่ ๆ เข้ามา แม้จะเป็นในชั่วโมงที่สิบเอ็ดของวันก็ตาม “ในการให้เกียรติ จงแสดงความเคารพต่อกันและกัน” (รม. 12:10) เป็นแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับงานของคริสเตียน นี่เป็นจุดทดสอบที่ร้ายแรง ในที่นี้เราต้องเผยให้ประจักษ์ถึงพระคุณของคริสเตียน ในที่นี้ความทะเยอทะยานส่วนตัวและความเห็นแก่ตัวแสดงตัวพวกมันออกมาในพวกเราส่วนใหญ่

เราคิดว่าการประยุกต์ใช้โดยตรงของคำอุปมานี้คือ กับพวกอัครทูต พวกเขาต้องเข้าใจว่าคนงานอื่น ๆ อีกหลายคนจะมาภายหลังพวกเขาซึ่งจะมีสิทธิ์ได้รับตำแหน่งสูง ๆ ในอาณาจักรของพระคริสต์ เปาโลยังไม่ได้กลับใจเชื่อเลยในตอนนั้น แต่เขาก็จะไม่ล้าหลังอัครทูตเหล่านี้เลยในเรื่องของประทาน และมีการงานที่บริบูรณ์มากกว่าพวกเขาทุกคน (1 คร. 15:9, 10; 2 คร. 11:5, 23-28) พระเจ้าทรงมีที่ใหญ่โตในอาณาจักรนั้นสำหรับมูดี้ พวกอัครทูตต้องไม่คิดว่าเพราะพวกเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ในอิสราเอล คนอื่น ๆ ที่มาทีหลังอาจไม่ได้รับและไม่สมควรได้รับเกียรติยศที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้าเมื่อพระองค์ประทานบำเหน็จ

การประยุกต์ใช้อีกประการที่ประทานให้แก่อัครทูตเหล่านี้ตอนนี้น่าจะเกี่ยวข้องกับพวกคนต่างชาติ พวกคริสเตียนยิว แม้กระทั่งพวกอัครทูต เชื่องช้ามาก ๆ ที่จะยอมรับเหล่าคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติให้อยู่ในฐานะเดียวกันกับพวกคริสเตียนยิว (กิจการ 10; 11:1-3) พวกผู้กลับใจเชื่อที่เป็นยิวในเวลาต่อมามักเฝ้ามองพวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติด้วยใจอิจฉา โดยรู้สึกว่าคนเหล่านั้นเป็นพวกที่มาใหม่ จึงไม่มีภูมิหลังอันเหมาะสมเกี่ยวกับพระราชบัญญัติซึ่งชนชาติอิสราเอลมี แม้กระทั่งเหล่าผู้นำคริสเตียนที่เป็นยิวก็มักมีแนวโน้มในเวลาต่อมาที่จะยืนกรานให้พวกคนต่างชาติเข้าสุหนัตและกลายเป็นยิวจริง ๆ ก่อนที่พวกเขาจะเป็นคริสเตียนได้ (กิจการ 15:1, 2) หนังสือกาลาเทียถูกเขียนขึ้นเพื่อตอบพวกถือศาสนายิวเหล่านี้ พระเยซูกำลังเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ตรงนี้และคนรุ่นต่อ ๆ ไปไม่ให้อิจฉาคนเหล่านั้นที่มาทีหลังในสวนองุ่นนั้นเพื่อทำงาน เราต้องการคำเตือนนี้ตอนนี้ มีความไม่ไว้วางใจที่แพร่กระจายเกี่ยวกับคริสเตียนทั้งหลายที่ประกาศตัวว่ารับความรอดแล้วในวัยชรา และหลายคนเชื่อว่าการกลับใจเชื่อขณะนอนป่วยใกล้ตายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้แม้จะมีกรณีของโจรคนนั้นบนกางเขนก็ตาม (ลูกา 23:39-43) ขอให้เราชื่นชมยินดีในพระเมตตาของพระเจ้าที่มีแก่ผู้อื่นแทนที่จะมีความชั่วในใจของเราที่จะอิจฉาผู้อื่นที่ได้รับพระพรหลายประการ

เกี่ยวกับประเด็นนี้จงจดจำบาปนั้นของโยนาห์ ที่โกรธเพราะพระเจ้าทรงยกโทษให้ชาวเมืองนีนะเวห์เหล่านั้น (โยนาห์ บทที่ 4) คนอิสราเอลบางคนอิจฉาเมื่อผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนนั้นเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณและพยากรณ์ (กดว. 11:16-29) แม้แต่ยอห์นก็ห้ามคนอื่น ๆ ไม่ให้ขับพวกผีออก ถึงแม้พวกเขากำลังทำการนั้นในพระนามของพระเยซูและควรได้รับการยกย่องก็ตาม (มาระโก 9:38-40; ลูกา 9:49, 50) นี่เป็นบาปนั้นด้วยของพี่ชายคนนั้นที่ไม่เต็มใจที่บุตรน้อยหลงหายผู้นั้นควรได้รับการยกโทษ ได้กินเลี้ยงและได้กลับคืนสู่สภาพเดิมโดยผู้เป็นบิดานั้น (ลูกา 15:25-32) ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้ตาของเราชั่วเพราะพระเจ้าทรงประเสริฐและทรงกระทำกิจกับผู้อื่นด้วยพระเมตตาอันบริบูรณ์ (ข้อ 15)

จงเปรียบเทียบข้อ 16 กับมัทธิว 22:14 หลายคนได้รับเชิญให้มารับความรอด แต่เฉพาะคนเหล่านั้นที่หันมาพึ่งพระคริสต์ในความเชื่ออย่างสิ้นสุดใจเท่านั้นได้รับเลือกให้เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า ได้รับเลือกให้รับความรอด (มาระโก 13:20; รม. 16:13; 2 ธส. 2:13)

ในคำอุปมานี้เกี่ยวกับสวนองุ่น พระเยซูทรงฟาดอย่างแรงเข้าที่ลัทธิสังคมนิยม ในที่นี้มีการพิสูจน์ความถูกต้องของความเป็นเจ้าของทรัพย์สินโดยเอกชน ความเป็นเจ้าของทรัพยากรต่าง ๆ ในการผลิต การจ้างและการไล่คนงานออก พระเยซูทรงให้เจ้าของผู้นั้นกล่าวด้วยความเห็นชอบจากพระเจ้าว่า “ไม่ถูกต้องหรือที่เราจะทำสิ่งที่เราอยากทำกับของ ๆ เราเอง?” ฉะนั้น การที่คนอย่าง คาร์ล มาร์กซ์, สตาลิน , ฮิวอี้ ลอง, หรือ รูสเวลท์, หรือผู้นำแรงงานที่ถือลัทธิสังคมนิยมจะสนับสนุน “การแจกจ่ายความมั่งคั่งอย่างเท่าเทียมกัน” ไม่ว่าโดยการปฏิวัติของพวกคอมมิวนิสต์ หรือโดยกฎหมาย New Deal ซึ่งพรากสิทธิ์ไปจากคน ๆ หนึ่งที่จะเป็นเจ้าของ ที่จะควบคุม ที่จะให้ทรัพย์สินของตนเป็นมรดกแก่ลูก ๆ ของตน ก็เท่ากับฝ่าฝืนมาตรฐานทางศีลธรรมของพระเจ้า และฝ่าฝืนสิทธิมนุษยชนอันมีค่า

ข้อ 17-19:

20:17 และพระเยซูกำลังเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะที่อยู่ตามหนทางได้พาพวกสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับพวกเขาว่า
20:18 “ดูเถิด เราทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
20:19 และจะมอบท่านไว้กับพวกคนต่างชาติเพื่อให้เยาะเย้ย และเพื่อเฆี่ยนตี และเพื่อให้ตรึงท่านไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์
โดยการตรึงกางเขน

คำอุปมาด้านบนเรื่องคนงานในสวนองุ่นถูกให้โดยมัทธิวผู้เดียว แต่ข้อพระคำเหล่านี้มีเนื้อหาคล้ายกันในมาระโก 10:32-34 และลูกา 18:31-34 จงระลึกถึงฉากหลัง: พระเยซูกับเหล่าอัครทูตกำลังเดินทางจากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แทนที่จะผ่านเข้าแคว้นสะมาเรีย พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและลงไปตามที่ราบทางฝั่งตะวันออก (มธ. 19:1, 2) ฝูงชนหมู่ใหญ่ติดตามพระองค์ไป ผู้คนมากมายเช่นนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลปัสกา ในกรณีนี้พวกเขาติดตามไปด้วยกับพระเยซูเพื่อฟังคำเทศนาและคำสั่งสอนของพระองค์และเพื่อจะเห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ พระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 17) พวกเขาจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนกลับมาและผ่านเข้าเมืองเยรีโค (ข้อ 29) ซึ่งจากที่นั่นค่อย ๆ ขึ้นไปผ่านเข้าหมู่บ้านเบธฟายีสู่กรุงเยรูซาเล็ม (มธ. 21:1)

มาระโก 10:32 บอกเราว่าขณะที่พระเยซูเสด็จนำหน้าพวกเขาไปยังกรุงเยรูซาเล็ม “พวกสาวกก็ประหลาดใจ และขณะที่พวกเขาตามมา พวกเขาก็หวาดกลัว” เวลานั้นใกล้จะถึงแล้ว พระเยซูจะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะถูกตรึงกางเขน! สาวกเหล่านั้นไม่เข้าใจเรื่องนี้ ฝูงชนเหล่านั้นก็เหมือนกัน แต่พวกเขาทราบว่าพวกฟาริสีวางแผนจะฆ่าพระเยซู (มธ. 12:14) พระเยซูทรงบอกพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระองค์จะต้องตาย (มธ. 12:40; 16:21; 17:22, 23) ความมรณาที่ใกล้เข้ามาของพระองค์เป็นหัวข้อสนทนาระหว่างพระเยซู โมเสสและเอลียาห์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (ลูกา 9:31) คงมีแสงสว่างอันบริสุทธิ์ในพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอดและความมุ่งมั่นอันเบิกบานแต่น่าเศร้าในพระพักตร์ของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงเดินมุ่งตรงไปสู่กางเขนนั้น มันทำให้เหล่าผู้ติดตามของพระองค์อัศจรรย์ใจและหวาดกลัว เมื่อคุณเปรียบเทียบมัทธิว 16:21, มัทธิว 17:22, 23 กับมัทธิว 20:18, 19 คุณก็เห็นว่าแต่ละครั้งที่พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ตรัสชัดเจนมากขึ้น คราวนี้พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะถูกทรยศไว้กับพวกคนต่างชาติ (ข้อ 19) และตรัสถึงการถูกเฆี่ยน นั่นคือ ความตายของพระองค์จะเป็นโดยการถูกตรึงกางเขนแทนการถูกหินขว้างตามประเพณี ขอให้พระคำเหล่านี้แสดงให้เห็นชัดเจนในความคิดของคุณว่าไม่มีผู้ใดพรากชีวิตของพระเยซูไปจากพระองค์ พระองค์ทรงสละชีวิตนั้นเองและทรงรับมันกลับมาอีก (ยอห์น 10:17) พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เมื่อพระราชกิจนั้นเสร็จสิ้นและเมื่อพระองค์ “ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป” (มาระโก 15:37) การถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์แสดงภาพไม่เพียงความเกลียดชังและความชั่วของมนุษยชาติเท่านั้น แต่แสดงภาพการยอมจำนนแบบจงใจด้วยความรักของพระคริสต์ให้แก่การทนทุกข์ซึ่งพระองค์จะทรงหลีกเลี่ยง

ก็ได้ แต่ไม่ทรงหลีกเลี่ยง เพราะพระองค์ทรงวางแผนแล้วที่จะตายเพื่อรับโทษบาปของเรา

แม้คำตรัสเหล่านี้ของพระเยซูชัดเจนและถูกทวนซ้ำหลายครั้งขนาดนั้น ไม่มีสาวกสักคนเดียวที่เข้าใจเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่จะมา “ถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา และพวกเขาไม่ทราบสิ่งเหล่านั้นซึ่งตรัสไว้นั้น” (ลูกา 18:34) พระเยซูจะทรงแวะที่หมู่บ้านเบธานี ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม หกวันก่อนเทศกาลปัสกา (ยอห์น 12:1) ที่นั่นมารีย์จะชโลมพระเยซูสำหรับการฝังศพของพระองค์ (มธ. 26:12; ยอห์น 12:7) ดังนั้น นาง ท่ามกลางทุกคนเหล่านั้นที่รักพระเยซู อาจเป็นผู้เดียวที่เข้าใจว่าพระเยซูจะต้องตายบนกางเขนนั้นจริง ๆ อัครทูตเหล่านี้ในเวลาต่อมา หลังจากที่ยูดาสทรยศพระองค์และพระองค์ทรงถูกจับในสวนนั้น ทุกคนก็ทิ้งพระเยซูและหนีไป (มธ. 26:56) และเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน พวกเขาก็หมดสิ้นความหวังทุกอย่าง (ลูกา 24:21) พวกศัตรูของพระเยซูจำได้ว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะเป็นขึ้นจากตายวันที่สาม (มธ. 27:63, 64) แต่สาวกเหล่านั้นดูเหมือนจะลืมคำตรัสนั้นไปและจะยอมเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วเมื่อพวกเขาได้เห็นพระองค์กินและดื่ม และเมื่อพวกเขาได้สัมผัสพระหัตถ์ที่มีรอยแผลของพระองค์เท่านั้น (ลูกา 24:36-45)

ความมืดบอดอันดื้อรั้นของพวกอัครทูตเป็นเพราะว่าพวกเขามีแนวคิดก่อนหน้าเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นโดยไม่ต้องมีการตรึงกางเขน พวกเขาไม่ทราบเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ พวกเขาจึงไม่เห็นว่าพระองค์จะมีอาณาจักรหนึ่งได้อย่างไรหากพระองค์สิ้นพระชนม์ ท่านผู้อ่าน จงระวังให้ดี เกรงว่าความคิดเห็นที่มีอยู่ก่อนแล้วจะบังตาคุณไม่ให้มองเห็นคำกล่าวที่ชัดเจนเหล่านั้นของพระคัมภีร์ ความจริงที่สูงส่งที่สุดและดีที่สุด ซึ่งถูกทวนซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยพระผู้ช่วยให้รอด ไม่อาจเป็นที่เข้าใจได้โดยคนเหล่านั้นที่จะเอาความคิดของตนให้ได้ ดังนั้นคนดี ๆ จำนวนมากจึงขาดความรู้อย่างสิ้นเชิงเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนและตรงตัวขนาดนั้น เกี่ยวกับการครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก และเกี่ยวกับความจริงที่เกี่ยวข้องหลายประการ ดังนั้นผู้คนมากมายที่คิดว่าต้องได้รับความรอดโดยการประพฤติจึงไม่สามารถเข้าใจเกี่ยวกับความไม่หลุดหายชั่วนิรันดร์ของคริสเตียนและความรอดที่เป็นมาโดยพระคุณล้วน ๆ ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์เต็มไปด้วยคำกล่าวมากมายที่พิสูจน์เรื่องเหล่านี้

แต่ความมืดบอดของพวกอัครทูตก่อนหน้านี้ก็เป็นข้อพิสูจน์ที่หนุนใจว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ พวกเขาเริ่มเชื่อเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ (ซึ่งพวกเขาไม่ได้คาดหมายและไม่ได้เชื่อ) เฉพาะโดยข้อพิสูจน์หลายประการที่ผิดพลาดไม่ได้และสักขีพยานหมู่ใหญ่เท่านั้น (กิจการ 1:3; 1 คร. 15:4-8)

เราต้องสังเกตว่าทุกรายละเอียดเกี่ยวกับการถูกตรึงกางเขนของพระเยซูได้ถูกวางแผนไว้แล้วล่วงหน้า พระองค์จะต้องเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ณ เวลาหนึ่งเมื่อเทศกาลปัสกาใกล้เข้ามา จะต้อง “ถูกทรยศให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์” (ข้อ 18) จากนั้นพระองค์จะต้องถูกกล่าวโทษโดยสภาซานเฮดริน ต่อมาโดยพวกคนต่างชาติ หลังจากการเยาะเย้ยและการเฆี่ยนตี และถูกตรึงกางเขน จากนั้นในวันที่สามพระองค์จะต้องเป็นขึ้นมาอีก (ข้อ 19) ทุกย่างก้าวในการไถ่นั้นได้ถูกวางแผนไว้ก่อนแล้วโดยพระเจ้าพระบิดาและพระบุตรของพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ข้อ 20-28:

20:20 แล้วมารดาของบุตรทั้งหลายของเศเบดี พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของนาง มาเฝ้าพระองค์ โดยนมัสการพระองค์ และทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์

20:21 และพระองค์ตรัสกับนางว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นางทูลพระองค์ว่า “ขอโปรดอนุญาตให้บุตรชายทั้งสองของข้าพระองค์นั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”

20:22 แต่พระเยซูทรงตอบและตรัสว่า “พวกท่านไม่ทราบว่าพวกท่านขออะไร พวกท่านสามารถดื่มจากถ้วยที่เราจะดื่มนั้นได้หรือ และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับนั้นได้หรือ” พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์สามารถทำได้”

20:23 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แท้จริงพวกท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เรารับนั้น แต่ที่จะนั่งข้างขวามือของเรา และข้างซ้ายมือของเรานั้น ไม่ใช่กิจของเราที่จะมอบให้ แต่จะประทานให้แก่คนทั้งหลายที่พระบิดาของเราทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา”

20:24 และเมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็มีความโกรธเคืองต่อพี่น้องสองคนนั้น

20:25 แต่พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาหาพระองค์ และตรัสว่า “ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่าพวกผู้ครอบครองของพวกคนต่างชาติย่อมปกครองเหนือพวกเขา และคนทั้งหลายที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจเหนือพวกเขา

20:26 แต่จะไม่เป็นอย่างนั้นในท่ามกลางพวกท่าน แต่ผู้ใดก็ตามที่ใคร่จะเป็นใหญ่ในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็นผู้ปรนนิบัติของท่านทั้งหลาย

20:27 และผู้ใดก็ตามที่ใคร่จะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย

20:28 เหมือนกับที่บุตรมนุษย์ได้มา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

มารดาของยากอบและยอห์นแสวงหาที่ต้น ๆ
ให้พวกเขาในอาณาจักรนั้น

บันทึกเหตุการณ์เดียวกันถูกให้ไว้ในถ้อยคำที่แตกต่างเล็กน้อยในมาระโก 10:35-45 จงสังเกตความแตกต่างหนึ่งที่เด่นชัด มาระโกไม่ได้เล่าว่ามารดาของยากอบและยอห์นมาทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยซู ข้อ 20 แสดงให้เห็นว่าทั้งสามคนมาหาพระเยซูด้วยกัน บทสนทนานั้นไม่ได้ถูกเล่าทั้งหมดในที่นี้ มาระโก 10:35-37 แสดงให้เห็นว่าพวกเขามาทูลขอที่แรกและที่ที่สองในอาณาจักรนั้น น่าจะหลังจากที่ผู้เป็นมารดานั้นยกเรื่องนี้มาทูลต่อพระองค์ มาระโก 10:35 แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเหนียมอายและหวังว่าพระองค์จะทรงโปรดก่อนที่จะเปิดเผยคำทูลขอของพวกเขา

นักอรรถาธิบายและครูสอนพระคัมภีร์หลายท่านมักกล่าวหาสาวกเหล่านี้ว่าเข้าใจผิดเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น หลายคนยืนกรานว่าพระเยซูจะไม่มีอาณาจักรจริง ๆ บนแผ่นดินโลก ไม่มีพระที่นั่งจริง ๆ คนเหล่านั้นไม่เชื่อพระสัญญานั้นที่ประทานให้แก่อับราฮัมเกี่ยวกับเชื้อสายของเขาที่ได้รับแผ่นดินปาเลสไตน์เป็นมรดกเป็นนิตย์ (ปฐก. 13:15-17; 17:8) ว่าเป็นความจริง พวกเขาเพิกเฉยหรือไม่ยอมเชื่อพระสัญญาเหล่านั้นที่

ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล ไม่เชื่อว่าประชาชาตินั้นจะถูกรวบรวมกลับมายังปาเลสไตน์ กลับใจเชื่อ และอาณาจักรนั้นกลับคืนสู่สภาพเดิม (พบญ. 30:1-6; อสย. 14:1; อสค. 20:33-44; 37:11-23; มีคาห์ 4:1-7 และพระคำเช่นนั้นอีกหลายตอน) พวกเขาเมินเฉยหรือไม่ยอมเชื่อพระสัญญานั้นของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะทรงให้อาณาจักรของดาวิดคืนสู่สภาพเดิม โดยมีพระคริสต์เชื้อสายผู้นั้นของดาวิด ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเพื่อจะครอบครองจริง ๆ ที่กรุงเยรูซาเล็มตามที่มีบันทึกไว้ใน 2 ซามูเอล 7:10-16; อิสยาห์ 9:7; 11:1-9; เยเรมีย์ 23:3-8; เอเสเคียล 37:24 และอีกหลายแห่ง พวกอัครทูตคิดถูกแล้วเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกที่จะเกิดขึ้นจริง ๆ พวกเขารู้จักพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเชื่อข้อพระคำเหล่านั้น

จงอ่านข้อพระคำหลายตอนเหล่านั้นด้านบนและจงสังเกตว่าพระสัญญาเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลจริง ๆ เกี่ยวกับแผ่นดินคานาอันจริง ๆ และพระที่นั่งของดาวิดจริง ๆ พระสัญญาเหล่านั้นจะต้องสำเร็จจริงในอนาคต และการคืนสู่สภาพเดิมที่ทรงสัญญาไว้ซ้ำแล้วซ้ำอีกนั้นถูกกล่าวว่าจะดำรงอยู่ “ตลอดไปเป็นนิตย์” “กรุงเยรูซาเล็ม” “ศิโยน” (เนินเขานั้นซึ่งบางส่วนของกรุงนั้นถูกสร้างไว้ด้านบน) “ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล” สิบสองเผ่านั้น และพระที่นั่งของดาวิดล้วนถูกกล่าวถึงอย่างระมัดระวังและตามตัวอักษรเหลือเกินจนเหล่าผู้เชื่อพระคัมภีร์ที่ซื่อตรงต้องยอมรับมันว่าเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงวางแผนอาณาจักรหนึ่งบนแผ่นดินโลกไว้แล้ว เมื่อพระเยซูซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดในฝ่ายร่างกายจริง ๆ จะทรงครอบครองที่กรุงเยรูซาเล็มบนพระที่นั่งของดาวิด ก่อนหน้านี้พระเยซูเองทรงสัญญาพวกอัครทูตว่าพวกเขาจะได้ “นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่า” และว่านั่นจะเกิดขึ้นในเวลาของ “การสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น” (มธ. 19:28) มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะกล่าวหาพวกอัครทูตว่าเข้าใจผิดเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะตัวจริง ๆ ของอาณาจักรของพระคริสต์ พวกเขาคิดผิดในการแสวงหาความโปรดปรานอย่างเห็นแก่ตัวโดยใช้อิทธิพลเช่นนั้นแทนการสมควรได้รับตำแหน่งนั้นจริง ๆ แน่นอนว่าพวกเขาไม่เข้าใจ เหมือนที่เราไม่เข้าใจบ่อย ๆ ถึงเคล็ดลับแห่งความยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง แต่พวกเขาคิดถูกแล้วในการคาดหมายว่าพระเยซูจะทรงมีอาณาจักรหนึ่งจริง ๆ บนแผ่นดินโลก

พระเยซูไม่ได้ตำหนิแนวคิดของพวกเขาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นบนโลกนี้ พระองค์ไม่ได้ตำหนิมันในเวลาต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายและเมื่อพระองค์ทรงเปิดใจของพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ และพวกเขายังคงคาดหวังอาณาจักรนั้นที่จะถูกฟื้นคืนให้แก่ชนชาติอิสราเอล (กิจการ 1:6 โดยอาศัยความกระจ่างของกิจการ 1:3; ลูกา 24:44, 45) พระเยซูทรงอธิบายว่าเวลาของอาณาจักรนั้นไม่ใช่เรื่องที่พวกเขาจะต้องรู้ ว่าตอนนี้พวกเขาต้องห่วงเรื่องฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่บนการเป็นพยานของพวกเขา (กิจการ 1:7, 8) แต่พระเยซูไม่ได้บ่งบอกว่าพวกเขาเข้าใจผิดในการคาดหวังอาณาจักรหนึ่งจริง ๆ ยากอบและยอห์นไม่ได้ทราบว่าพวกเขากำลังทูลขออะไรอยู่ (ข้อ 22) ไม่ได้ทราบว่าจะต้องทนทุกข์มากขนาดไหนเพื่อจะสมควรได้รับตำแหน่งที่พวกเขาเสาะหา พวกเขาไม่ได้ทราบว่าคนอื่น ๆ บางคนอาจคู่ควรกับตำแหน่งที่พวกเขาเสาะหา พวกเขาไม่ได้ตระหนักอย่างเต็มที่ว่าความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงต้องมาโดยเป็นผลลัพธ์ของการทนทุกข์และการรับใช้ (ข้อ 26-28) พวกเขาไม่ได้มีความเข้าใจจริง ๆ ว่าพระเยซูต้องถูกตรึงกางเขนก่อนที่อาณาจักรนั้นจะถูกตั้งขึ้นมาได้ (ลูกา 18:34)

ถึงกระนั้น พวกเขาก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปที่ไหนก็ได้กับพระเยซู ทนทุกข์สิ่งใดก็ได้เพื่อพระองค์ เราต้องไม่ลืมว่าพวกเขาได้สละทิ้งทุกสิ่งจริง ๆ เพื่อจะติดตามพระองค์เหมือนที่พวกเขาได้กล่าวในมัทธิว 19:27 ดูความตั้งใจแน่วแน่ของเปโตรและสาวกทุกคนเหล่านั้นที่จะไม่สะดุดใจในพระคริสต์และไม่ปฏิเสธพระองค์เลย แม้คนทั้งปวงอาจสะดุด (มธ. 26:35) ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ยากอบและยอห์นมีความจริงใจในปณิธานที่จริงจังนั้นและคิดว่าตัวเองสามารถดื่มถ้วยแห่งการทนทุกข์นั้นและรับบัพติศมา (ถูกท่วมท้นหรือถูกฝัง) ในสายธารแห่งความทุกข์โศกที่จะถาโถมใส่พระองค์ จงสังเกตพระสัญญานั้นของพระเยซูในข้อ 23 ที่ว่าสองคนนี้จะได้ดื่มจากถ้วยของพระองค์และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของพระองค์ ซึ่งหมายถึงการถูกข่มเหงและการทนทุกข์ ยากอบเป็นผู้แรกในสิบสองคนนี้ที่จะถูกฆ่าเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (กิจการ 12:1, 2) ยอห์นน้องชายของเขา หลายปีต่อมาเมื่อเขาเป็นอัครทูตคนเดียวที่รอดชีวิตอยู่ ถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปัทมอสเพราะความเชื่อและคำพยานของเขา (วว. 1:9) และที่นั่นพระเจ้าประทานหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ให้แก่เขาโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า สาวกสองคนนี้คิดผิดอย่างแน่นอนในความมักใหญ่ใฝ่สูงของตนและแสวงหาการเป็นคนโปรดเหนือผู้อื่นในอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์ แต่พวกเขามีความจริงใจในความเต็มใจของพวกเขาที่จะทนทุกข์เพื่อพระคริสต์และสัตย์จริงต่อพระองค์

จงสังเกตการใช้เชิงเปรียบเปรยของคำว่า รับบัพติศมา ในข้อ 22 และ 23 ซึ่งหมายถึงการถูกฝังหรือการถูกท่วมท้นด้วยการทนทุกข์ แน่นอนว่าบัพติศมาจริง ๆ คือการจุ่มมิดในน้ำ ฉะนั้นในความหมายตรงตัวจึงมี “บัพติศมาเดียว” เท่านั้น (อฟ. 4:5) ในเชิงเปรียบเปรย คน ๆ หนึ่งอาจรับบัพติศมาหรือถูกจุ่มมิดในการทนทุกข์ หรือในพระกายของพระคริสต์ เหมือนที่ทุกคนเป็นเมื่อรับความรอด (1 คร. 12:13) หรือในพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 1:5)

เราไม่ทราบว่าสองคนไหน หากมีผู้ใด จะได้นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์และเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระคริสต์เมื่อพระองค์ประทับ “ในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์” (มธ. 19:28; 25:31) นั่นไม่ใช่เรื่องที่ถูกตัดสินแบบตามใจชอบและถูกประทานให้โดยพระผู้ช่วยให้รอดแค่ในคำตอบต่อคำทูลขอหนึ่ง พระคริสต์สามารถประทานความรอดให้ฟรี ๆ และประทานให้จริง ๆ (ยอห์น 10:28; รม. 6:23; 1 ยอห์น 5:1) แต่การครอบครองเป็นบำเหน็จหนึ่งที่ไม่ถูกให้ แต่ต้องลงแรงเพื่อจะได้มาในฐานะบำเหน็จหนึ่งสำหรับการรับใช้ การทนทุกข์ การมีชัยชนะ (2 ทธ. 2:12; ลูกา 19:16-19; วว. 2:26, 27) พระบิดาทรงเตรียมที่พิเศษเหล่านั้นที่มีเกียรติไว้ (ข้อ 23) ร่วมกับพระบุตรบนเกณฑ์ที่ว่าสิ่งใดเหมาะสมและสมควรที่จะประทานให้จริง ๆ

จงสังเกตความเดือดดาลของอัครทูตคนอื่น ๆ ที่เหลือที่มีต่อยากอบและยอห์น (ข้อ 24) ความอิจฉาในหมู่คนงานคริสเตียนเป็นบาปใหญ่โตอย่างหนึ่งแต่เป็นบาปที่ธรรมดาที่สุดอย่างหนึ่ง ขอให้เราจดจำคำเตือนของพระเยซูในข้อ 25 ถึง 28 ให้ขึ้นใจ ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงต้องมาจากการเป็นผู้รับใช้ เหมือนกับที่พระเยซูเองทรงรับสภาพของผู้รับใช้ ในเรื่องความถ่อมใจนี้ พระเยซูได้ประทานแบบอย่างของความถ่อมใจ ความรักฉันท์พี่น้อง ในการให้เกียรติซึ่งกันและกันเมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกสาวก (ยอห์น 13:3-17) ความถ่อมใจของพระเยซูในการปฏิเสธพระองค์เอง การรับตำแหน่งและสภาพของผู้รับใช้ ควรเป็นแบบอย่างของเราอยู่เสมอ (ฟป. 2:5-8) ในทำนองเดียวกัน บำเหน็จที่จะมานั้นของพระเยซูควรเป็นแรงบันดาลใจของเรา (ฟป. 2:9-11)

เราไม่ได้รับความยิ่งใหญ่โดยการใช้เส้นสาย คิดว่าตัวเราเองยิ่งใหญ่เหลือเกิน แสวงหาความเป็นคนโปรดเหนือพี่น้องของเรา ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงต่อต้านคนเย่อหยิ่งแต่ประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม และคนเหล่านั้นที่ถ่อมตัวจะได้รับการยกชู (มธ. 23:12; ยก. 4:6, 10)

ข้อ 29-34:

20:29 และขณะที่พระองค์กับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ประชาชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป
20:30 และดูเถิด ชายตาบอดสองคนกำลังนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาทั้งสองได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องออกมา โดยทูลว่า “ขอทรงพระเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด”
20:31 และประชาชนก็ห้ามเขาทั้งสอง เพราะเขาทั้งสองควรนิ่งเสีย แต่เขาทั้งสองยิ่งร้องขึ้นอีก โดยทูลว่า “ขอทรงพระเมตตาพวกข้าพระองค์เถิด โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด”
20:32 และพระเยซูประทับยืนอยู่ และเรียกเขาทั้งสองมา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใคร่จะให้เราทำอะไรแก่พวกท่าน”
20:33 เขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ดวงตาของพวกข้าพระองค์ถูกเปิด”
20:34 ดังนั้นพระเยซูจึงมีพระทัยกรุณาต่อเขาทั้งสอง และทรงถูกต้องดวงตาของเขาทั้งสอง และในทันใดนั้นดวงตาของเขาทั้งสองก็ได้รับการมองเห็น และเขาทั้งสองติดตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดสองคนให้หาย

ร่วมกับพระคำตอนนี้จงศึกษามาระโก 10:46-52 และลูกา 18:35-43 จงสังเกตความแตกต่างเหล่านั้นในบันทึกเหตุการณ์นี้ ข้อ 29 ตรงนี้และมาระโก 10:46 บอกเล่าเกี่ยวกับการรักษาให้หายซึ่งเกิดขึ้นขณะที่พระเยซูเสด็จไปจากเมืองเยรีโค ลูกา 18:35 ดูเหมือนจะเล่าเกี่ยวกับอีกกรณีที่แตกต่าง เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาใกล้เมืองเยรีโค มาระโกเล่าเกี่ยวกับชายคนหนึ่งและให้ชื่อของเขา, บารทิเมอัส, ขณะที่มัทธิว (ข้อ 30) พูดถึง “ชายตาบอดสองคนกำลังนั่งอยู่ริมหนทาง” แต่มีข้อเท็จจริงอื่น ๆ อีกหลายประการซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ตรงนี้ ข่าวประเสริฐทั้งสองเล่มไม่ประกาศตัวว่าบอกเล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเลือกเหตุการณ์และข้อเท็จจริงเหล่านั้นเพื่อบทเรียนหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงในแต่ละกรณี และทรงละอันอื่น ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องถูกกล่าวถึงในที่นั้น หลักการนี้เกี่ยวกับการดลใจที่มาจากพระเจ้าถูกกล่าวถึงในยอห์น 20:30, 31 และยอห์น 21:25

ไม่มีส่วนใดของพระคัมภีร์ขัดแย้งกับส่วนอื่นใดจริง ๆ ไม่มีข้อผิดพาดใด ๆ ในพระวจนะของพระเจ้า หากดูเหมือนว่ามี ที่มันดูเหมือนว่ามีก็เป็นเพราะความไม่รู้หรือความไม่เชื่อของเราเท่านั้น ในหลายเหตุการณ์เหลือเกินในตลอดหลายพันปีนี้ พระวจนะของพระเจ้าได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้ จนมันคงเป็นเรื่องโง่เขลาตอนนี้ที่จะมีข้อสงสัยใด ๆ เพราะในไม่กี่กรณีความไม่รู้ของเราทิ้งเราให้อยู่ในความมืด

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดหลายคนให้หายและน่าจะทำการอัศจรรย์แห่งการรักษาให้หายหลายร้อยหน โดยทั่วไปแล้วในหมู่ผู้คนที่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “บุตร

ชายของดาวิด” เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นจริง ๆ บุตรชายของดาวิดที่ทรงสัญญาไว้นั้นผู้ซึ่งจะครอบครอง เราเชื่อว่าพระเยซูทรงรักษาชายตาบอดคนหนึ่งให้หายขณะเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงไปจากกรุงนั้น ชายตาบอดคนอื่น ๆ ก็ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนั้นและทูลขอการรักษาให้หาย โดยเรียกพระองค์ด้วยพระนามเดียวกันนั้นและทำตามแบบอย่างของชายคนแรกนั้นที่ได้รับการรักษาให้หาย มาระโกได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะให้รายละเอียดอันน่าทึ่งเกี่ยวกับชายผู้หนึ่ง นั่นคือบารทิเมอัส มัทธิวได้รับการดลใจให้บอกเล่าข้อเท็จจริงโดยรวมเกี่ยวกับชายตาบอดทั้งสองคนนั้นผู้ซึ่งได้รับการรักษาให้หายในคราวนี้ ทั้งสองคนไม่ได้ประกาศตัวว่าบอกเล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ข่าวประเสริฐแต่ละเล่มของทั้งสี่เล่มบอกเล่าบางเหตุการณ์และบางคำตรัสของพระเยซูซึ่งเล่มอื่น ๆ ที่เหลือละไว้ และเราแน่ใจว่านั่นเป็นมาโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า

มีบทเรียนหนึ่งที่ยิ่งใหญ่จากการรักษาชายตาบอดเหล่านี้ให้หาย อย่างน้อย คนหนึ่งในพวกเขา นั่นคือบารทิเมอัส เป็นขอทานคนหนึ่ง (มาระโก 10:46) พวกคนตาบอดมีโอกาสน้อยมากที่จะเลี้ยงชีพได้โดยวิธีอื่น พวกขอทานตาบอดในโลกตะวันออกปกติแล้วเป็นผู้ที่น่าสงสาร-สกปรก ไม่มีมารยาท ไม่น่าพอใจ คนเหล่านี้อาจเป็นเช่นนั้น ผู้คนเหล่านั้นไม่พอใจเพราะคนตาบอดเหล่านี้ขัดจังหวะพระเยซู (ข้อ 31) มีคนยากจนเยอะจริง ๆ มีคนที่เดือดร้อนเยอะจริง ๆ คนเจ็บป่วยหรือคนตาบอดหรือคนโรคเรื้อนเยอะจริง ๆ และพวกเขาอยากได้ยินพระเยซูเทศนา!

จงรับบทเรียนจากผู้ที่ขัดขวางเหล่านี้ พวกเขามีความตั้งใจดี แต่พวกเขายืนขวางอยู่ระหว่างพระผู้ช่วยให้รอดกับคนบาปทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่ไม่รวบรวมเข้าไว้ด้วยกันก็ทำให้กระจัดกระจายไปทั่วอยู่เสมอ (มธ. 12:30) ถ้าเราไม่ได้กำลังช่วยชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย เราก็ช่วยที่จะทำให้พวกเขาถูกลงพระอาชญา คริสเตียนบางคนไม่สนับสนุนให้เด็ก ๆ มารับความรอด พวกเราหลายคนเป็นหินสะดุดที่ขวางทางเหล่าคนบาปเพราะชีวิตที่ทำตามโลกของเราและใจที่เย็นชาของเรา คนเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นผู้ชม ดังนั้นคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่ร่วมประชุมกับคริสตจักรทั้งหลายของเราจึงเป็นแค่พวกทำให้เก้าอี้อุ่น เหล่าผู้ชมที่ไม่ลงมือทำอะไรเลยเพื่อกันผู้คนไม่ให้ตกนรก พวกเขาไม่อยากได้ความตื่นเต้นใด ๆ บางครั้งพวกเขาไม่สนับสนุนการฟื้นฟูต่าง ๆ บ่อยครั้งพวกเขาหวาดกลัวเกี่ยวกับการเป็นพวกคลั่งศาสนา พวกเขาสะเทือนใจเกี่ยวกับแนวคิดของการตะโกนหรือการร้องไห้ในการประชุมนมัสการ พวกเขาไม่ทำให้คนต่างถิ่นรู้สึกเหมือนอยู่บ้าน บ่อยครั้งพวกเขาไม่ประสงค์ที่จะเห็นพวกคนขี้เมาและพวกหญิงโสเภณีถูกพาเข้ามาในที่ประชุม พวกเขารู้สึกว่าเด็กเล็ก ๆ ปลอดภัยดีพออย่างที่พวกเขาเป็นอยู่และไม่ควรถูกทำให้ตื่นเต้นหรือ “ถูกโน้มน้าวเกินงาม” ตามที่พวกเขากล่าว ในที่ประชุมโดยเฉลี่ย เห็นได้ชัดว่าผู้คนส่วนใหญ่เป็นผู้ขัดขวาง เหมือนที่มันเคยเป็นเช่นนั้นในที่นี้

มีพวกที่ช่วยเหลือในที่นี้เช่นกัน ใครบางคนบอกชายตาบอดเหล่านั้นว่าพระเยซูกำลังเสด็จผ่านไป (ข้อ 30) เมื่อพระเยซูทรงอยากรักษาพวกเขาให้หาย พระองค์ก็ส่งใครสักคนไปเรียกพวกเขามา (มาระโก 10:49) ในความกรุณาของพระเยซู พระองค์ทรงเต็มพระทัยที่จะให้เราแบ่งปันพระราชกิจแห่งการไถ่ของพระองค์ ช่างเป็นสุขจริง ๆ เมื่อพระองค์ทรงบัญชาเราให้เรียกใครสักคนมาหาพระองค์! คริสเตียนทุกคนควรเป็นผู้ช่วยเหลือที่กล่าวแก่คนบาปทั้งหลายว่า “มาเถิด!” แทนที่จะกล่าวว่า “เงียบเถอะ!”

จงสังเกตความไม่ลดละของชายตาบอดที่น่าสงสารเหล่านี้ พวกเขาไม่ยอมหยุดแต่ “ยิ่งร้องขึ้นอีก” (ข้อ 31) มันฟังดูไม่สุภาพและหยาบคาย แต่มันช่างไพเราะจริง ๆ ต่อพระกรรณของพระเยซู! พระเจ้าทรงให้เกียรติการอธิษฐานแบบไม่ลดละเพราะมันถวายเกียรติพระองค์ พระองค์ทรงอยากให้เราอธิษฐานด้วยความเร่งด่วนนั้นที่ไม่ยอมล้มเลิก ไม่ยอมรับคำว่า “ไม่” เป็นคำตอบ ความเร่งด่วนนั้นที่ต้องร้องทูลต่อไป นั่นเป็นสิ่งที่พอพระทัยพระองค์เกี่ยวกับหญิงชาวคานาอันผู้นั้น (มธ. 15:21-28) นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ยาโคบได้รับพระพรนั้นเมื่อเขาต้องเผชิญหน้ากับพี่ชายของเขาวันถัดมา (ปฐก. 32:24-29 โดยเฉพาะข้อ 26) การวิงวอนมากเข้านี้เป็นสิ่งที่พระเยซูทรงบัญชาเราเป็นพิเศษให้มีในการอธิษฐานในลูกา 11:5-8 และในลูกา 18:1-8 จงสังเกตจากบริบทของพระคำตอนแรกนั้น (ลูกา 11:6, 13) ว่าเราได้รับเชิญให้อธิษฐานเช่นนั้นเพื่อขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่เราจะสามารถเอาขนมปังแห่งชีวิตไปให้คนเหล่านั้นที่ไม่มีเลยได้ การอธิษฐานแบบไม่ลดละเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าและได้รับพระพรนั้น

ขอทานตาบอดเหล่านั้นร้องขอพระเมตตา (ข้อ 30) จงเปรียบเทียบคำอธิษฐานของพวกเขากับคำอธิษฐานของขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น (มธ. 19:16) ช่างต่างกันจริง ๆ! คนเหล่านี้อยากได้รับความรอดโดยพระคุณ โดยพระเมตตาของพระเจ้า ขณะที่อีกฝ่ายนั้นเพียงแค่อยากได้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ว่าจะช่วยตัวเองให้รอดโดยการประพฤติอย่างไร ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นเรียกพระเยซูแค่ว่า “ท่านอาจารย์” แต่คนเหล่านี้เรียกพระองค์ว่า “โอ พระองค์เจ้าข้า พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด” (ข้อ 30, 31) ขอทานเหล่านี้เชื่อเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระองค์ เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรชายที่ทรงสัญญาไว้นั้นของดาวิดผู้ซึ่งจะครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด พระเมสสิยาห์นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขายอมรับว่าตนมีความต้องการ ว่าตนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทุกคนที่มาหาพระคริสต์ต้องมาเหมือนขอทานที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่ใช่เหมือนคนมั่งมีหรือคนมีสติปัญญาหรือคนดี

มีหลักฐานที่แสดงว่าชายเหล่านี้กลับใจเชื่อแล้วจริง ๆ พระเยซูทรงตอบคำอธิษฐานของพวกเขาและเปิดตาของพวกเขา (ข้อ 34) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาให้รอดเช่นกัน ดูเหมือนพวกเขาเชื่อวางใจพระองค์อย่างเต็มที่แล้วและ “เขาทั้งสองติดตามพระองค์ไป” (ข้อ 34)

เราควรสำนึกในพระคุณจริง ๆ ที่พระเยซูทรงมีพระกรรณที่คอยฟังคนเหล่านั้นที่อยู่ห่างไกลเหลือเกินในบาปจนคนอื่น ๆ ไม่สนใจอะไรเลยเกี่ยวกับความรอดของพวกเขา

พระเยซูทรงชนะหญิงที่บ่อน้ำนั้นขณะที่เหล่าสาวกสงสัยว่าทำไมพระองค์ถึงสนทนากับนาง (ยอห์น 4 โดยเฉพาะข้อ 27) เมื่อพวกเขาสาละวนอยู่กับอาหาร พระเยซูก็ไม่ยอมรับประทาน แต่ทรงจับจ้องพระเนตรของพระองค์อยู่ที่ฝูงชนนั้นที่ออกมาจากนครและทรงขอให้พวกเขาแหงนตาดูข้าวที่ต้องเกี่ยวนั้น (ยอห์น 4:31-35) เหล่าสาวกอยากส่งหญิงชาวคานาอันคนนั้นไปเสียพร้อมกับลูกสาวที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ของนางซึ่งยังมีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่ (มธ. 15:23) แต่พระเยซูทรงดีกว่าสาวกเหล่านั้น วันนี้พระองค์ก็ทรงดีกว่าคริสเตียนทั้งหลาย พระองค์ทรงดีกว่าพวกเราที่เป็นนักเทศน์ จงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดูแลผู้ที่เดือดร้อน ผู้ที่ทำบาป เหล่าขอทานที่อยากได้รับพระเมตตา! ฮาเลลูยา พระผู้ช่วยให้รอดผู้ประเสริฐ!

มัทธิว 21

ข้อ 1-11:

21:1 และเมื่อพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม และมาถึงหมู่บ้านเบธฟายี ถึงเชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไป
21:2 โดยตรัสกับพวกเขาว่า “จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน และทันทีพวกท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่ และลูกลาตัวหนึ่งอยู่กับมัน จงแก้พวกมัน และจูงพวกมันมาให้เรา
21:3 และถ้าผู้ใดว่าอะไรแก่พวกท่าน พวกท่านจงกล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการพวกมัน’ และเขาจะปล่อยให้พวกมันมาทันที”
21:4 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้เกิดขึ้น เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น ซึ่งกล่าวว่า
21:5 ‘ท่านทั้งหลายจงกล่าวแก่ธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอกำลังเสด็จมาหาเธอ มีพระทัยอ่อนสุภาพ และทรงลาตัวหนึ่งกับลูกลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกของลาตัวหนึ่ง’
21:6 และสาวกทั้งสองคนนั้นก็ไป และกระทำตามที่พระเยซูตรัสสั่งพวกเขาไว้
21:7 และจูงแม่ลาตัวนั้นกับลูกลามา และเอาเสื้อผ้าของพวกเขาปูบนหลังพวกมัน และพวกเขาให้พระองค์ทรงนั่งบนลาตัวนั้น
21:8 และประชาชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง คนอื่น ๆ ก็ตัดกิ่งไม้ทั้งหลายจากพวกต้นไม้ และมาปูกิ่งไม้เหล่านั้นตามหนทาง
21:9 และประชาชนเหล่านั้นซึ่งเดินไปข้างหน้าและที่ตามมาข้างหลังก็โห่ร้องกัน โดยกล่าวว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’ โฮซันนาในที่สูงสุด”
21:10 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ทั้งกรุงก็แตกตื่น โดยกล่าวว่า “ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด”
21:11 และประชาชนกล่าวว่า “นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ของนาซาเร็ธแห่งแคว้นกาลิลี”

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยของพระเยซูมีความสำคัญมาก มันถูกกล่าวถึงโดยข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม ดู มาระโก 11:1-10, ลูกา 19:29-38 และยอห์น 12:12-19

การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยนี้เกิดขึ้นห้าวันก่อนเทศกาลปัสกา ตามที่ยอห์น 12:1, 12 แสดงให้เห็น นี่ปรากฏชัดเจนเช่นกันเมื่อคุณนับวันเหล่านั้นหลังจากการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัยตามที่มาระโกกล่าวถึง (มาระโก 11:1, 20, 27; 14:1)

พระเยซูทรงพักค้างคืนก่อนหน้าที่หมู่บ้านเบธานี เราคิดว่าในบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส (ยอห์น 12:1, 2) ถ้าอาหารค่ำมื้อนั้นจัดเลี้ยงให้พระเยซูที่นั่นเป็นอันเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 26:6-13 ซึ่งเราไม่คิดเช่นนั้น อาหารค่ำมื้อนั้นก็อยู่ในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน แต่พระเยซูน่าจะทรงเป็นแขกของมารีย์ มารธา และลาซารัส บางคืนที่เหลือก่อนถึงการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ พระเยซูทรงค้างแรมอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี โดยเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็มในตอนเช้าและกลับมาหมู่บ้านเบธานีในตอนเย็น (มาระโก 11:11, 12, 19, 20)

จำไว้ว่าพวกยิวทั้งประชาชาตินั้นมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามที่พวกเขาได้รับคำบัญชาให้กระทำในพระราชบัญญัติ 16:5-8 ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีที่รองรับ

ผู้คนเหล่านั้นทั้งหมดในกรุง บางคนจึงค้างแรมในหมู่บ้านต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบเหมือนที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ได้กระทำ และอาจดูเหมือนจำเป็นที่ผู้คนเหล่านั้นต้องมาก่อนล่วงหน้าหลายวันเพราะจะต้องเลือกลูกแกะปัสกาในวันที่สิบของเดือนนั้น เก็บมันไว้จนถึงวันที่สิบสี่ของเดือน จากนั้นก็ฆ่ามันในตอนเย็นหรือตอนบ่าย (อพย. 12:3-6) คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ใกล้ก็คงนำลูกแกะของตนมาร่วมเทศกาลปัสกาและคนเหล่านั้นที่มาจากที่ไกลก็คงซื้อลูกแกะเหล่านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม (พบญ. 14:22-26) จงนึกภาพในหัวของคุณว่ามีผู้คนหนาแน่นจริง ๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งผู้คนจากทั้งประชาชาติมารวมตัวกันที่นั่นเพื่อร่วมเทศกาลใหญ่นี้ของปี คือเทศกาลปัสกา

เมื่อเสด็จจากหมู่บ้านเบธานีมายังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็ทรงมาถึงที่หมู่บ้านเบธฟายี (ซึ่งไม่ถูกพบที่นั่นแล้วตอนนี้) ที่ภูเขามะกอกเทศ พระเยซูทรงวางแผนเรื่องการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัย (ข้อ 4) ทรงวางแผนที่จะทำให้พระคัมภีร์หลายตอนนั้นสำเร็จจริงซึ่งบอกล่วงหน้าถึงการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระองค์โดยขี่ลูกลาตัวหนึ่ง (ศคย. 9:9) พระเยซูทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคนและทรงทราบว่าพระองค์จะทรงได้ใช้งานลาเหล่านั้นเมื่อเจ้าของของมันทราบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการพวกมัน” ดู ยอห์น 2:24, 25 พระองค์ทรงทราบด้วยว่าลานั้นถูกผูกไว้ที่ไหน-มันดูแปลกหรือเมื่อเราระลึกว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของสิ่งสารพัดและว่าสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์? (โคโลสี 1:16, 17) เราไม่คิดเหมือนที่บางคนคิด ว่าพระเยซูได้ทรงจัดแจงกับเจ้าของลานั้นเป็นการส่วนตัวให้ผูกมันทิ้งไว้ที่สถานที่แห่งหนึ่ง พระเยซูไม่น่าจะหลอกลวงเกี่ยวกับเรื่องพรรค์นั้นและพระองค์ผู้ทรงทำการอัศจรรย์มากมายก็ไม่จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการทำการอัศจรรย์หนึ่งในที่นี้ มนุษย์มีการทักท้วงเหมือนที่พระเยซูตรัสไว้ว่าพวกเขาจะทักท้วง (มาระโก 11:5, 6; ลูกา 19:33, 34) แต่พวกเขาพอใจเมื่อได้รับคำตอบนั้นที่พระเยซูทรงบัญชาไว้ จงเปรียบเทียบเหตุการณ์ตอนนี้กับวิธีที่พระเยซูทรงได้ห้อง ๆ หนึ่งสำหรับช่วงนั้นของเทศกาลปัสกาก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (ลูกา 22:7-13) พระเยซูทรงทราบว่าจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาบนศีรษะ ทรงทราบว่าเจ้าของบ้านหลังนั้นจะเต็มใจให้พระเยซูใช้ห้องนั้น พระเยซูทรงทำตัวเหมือนที่ควรกระทำ นั่นคือ เสนอพระองค์เองต่อหน้าผู้คนในฐานะกษัตริย์แห่งอิสราเอล

ลาตัวนั้นและลูกลาของมันถูกพามาด้วยกัน (ข้อ 7) ถึงแม้ว่ามันเป็นลูกลาที่พระเยซูทรงขี่ (ข้อ 5; มาระโก 11:7) ไม่มีใครเคยขี่ลูกลาตัวนั้นมาก่อน แต่เราแน่ใจได้ว่าไม่มีความยุ่งยากเลยและลูกลาตัวนั้นเดินหน้าตรงไปอย่างที่มันควรกระทำ จงพิจารณาว่าพระเจ้าทรงกำกับแม่วัวเหล่านั้นที่ทิ้งลูกของพวกมันมาและลากจูงเกวียนเล่มนั้นที่บรรทุกหีบของพระเจ้ามาจากประเทศของคนฟีลิสเตียตรงเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล (1 ซมอ. 6:7-12) จงพิจารณาว่าในระหว่างการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก พวกสิงโต เสือดาว สุนัขป่า และงูจะเชื่องอย่างสมบูรณ์จนเด็กเล็ก ๆ จะนำพวกมันไปและเล่นบนปากรูของงูและพวกสิงโตจะกินฟางเหมือนวัว (อสย. 11:6-8; 65:25) ถ้าลมและคลื่นเชื่อฟังเสียงของพระคริสต์ พระผู้สร้างนั้น (มธ. 8:26) ถ้าต้นมะเดื่อเหี่ยวไปเมื่อพระองค์ตรัส (ข้อ 19) ถ้าปลาที่มีเหรียญอยู่ในปากของมันติดเบ็ดตามที่พระเยซูทรงประสงค์ (มธ. 17:27) และถ้าปลาอื่น ๆ เข้ามาเต็มอวนเหล่านั้นเมื่อพระคริสต์ตรัส (ลูกา 5:6; ยอห์น 21:6) เราก็ไม่ต้องประหลาดใจเลยถ้าลูกลาตัวหนึ่งเชื่อฟังพระผู้สร้างของมันอย่างอ่อนสุภาพถึงแม้มันไม่เคยถูกขี่มาก่อนเลย!

จงเปรียบเทียบการเสด็จเข้ากรุงโดยขี่ลูกลาตัวหนึ่งกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เมื่อ

พระองค์เสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ โดยทรงขี่ม้าขาวตัวหนึ่งมาจากสวรรค์และมีกองทัพเหล่าทูตสวรรค์ติดตามมาด้วยบนม้าขาวหลายตัว (วว. 19:11-16) ทั้งสองเหตุการณ์เป็นการเสด็จเข้ามาแบบกษัตริย์ของพระเยซูองค์เดียวกัน กษัตริย์องค์นั้นของพวกยิว แต่การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มครั้งแรกนั้นอยู่ในความถ่อมใจ ขณะที่การเสด็จเข้าครั้งที่สองนั้นอยู่ในฤทธิ์เดช พระคริสต์เสด็จมาครั้งแรกนั้นในความเมตตาอันอ่อนโยน อ่อนสุภาพและถ่อมใจ พระองค์จะเสด็จมาครั้งที่สองในพระพิโรธและการพิพากษาต่อเหล่าศัตรูของพระองค์และเพื่อฟาดฟันพวกเขาและสังหารคนชั่วด้วยลมหายใจแห่งฝีพระโอษฐ์ของพระองค์ (อสย. 11:4; 2 ธส. 2:8) พระเยซูเสด็จมาครั้งแรกนั้นในฐานะลูกแกะของพระเจ้า ครั้งหน้าพระองค์จะเสด็จมาในฐานะสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ เพลงสดุดี 24 โดยเฉพาะข้อ 7 ถึง 10 บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อที่จะครอบครอง

พวกสาวกเอาเสื้อผ้าของตนปูบนลาเหล่านั้นและพระเยซูทรงนั่งบนลูกลาตัวนั้น บนเสื้อผ้าของพวกเขา (ข้อ 7) ฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นเอาเสื้อผ้าปูตามทาง ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้เหล่านั้นและวางพวกมันในถนน (ข้อ 8) คนอื่น ๆ ออกมาจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อมาพบพระองค์พร้อมกับกิ่งต้นอินทผลัม (ยอห์น 12:12, 13) จงสังเกตเสียงร้องอันเปี่ยมสง่าราศีของฝูงชนเหล่านั้น, “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’ โฮซันนาในที่สูงสุด” (ข้อ 9) นี่เป็นหนึ่งในเสียงร้องเหล่านั้น จงเปรียบเทียบนี่กับที่ให้ไว้ในมาระโก 11:9, 10 ที่คนอื่น ๆ เสริมว่า “สาธุการจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และดูลูกา 19:38 เช่นกัน ฝูงชนเหล่านั้นตระหนักว่านี่เป็นการเสด็จเข้ากรุงแบบพระเมสสิยาห์ของพระเยซู ซึ่งเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดตามที่มีบอกล่วงหน้าไว้โดยศาสดาพยากรณ์หลายคน (2 ซมอ. 7:10-16; อสย. 9:6,7; 11:1, 10; ดนล. 9:25; ศคย. 9:9) ฝูงชนเหล่านั้นทราบเกี่ยวกับการอัศจรรย์หลายประการของพระคริสต์ พวกเขาได้เห็นการอิทธิฤทธิ์หลายประการของพระองค์และชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า (ลูกา 19:37) พวกเขาเห็นพระองค์ขี่ลูกลาตัวนั้นตามที่มีพยากรณ์ไว้ และต้อนรับพระองค์ในฐานะกษัตริย์ คำสรรเสริญของพวกเขาเป็นแบบผิวเผิน พวกเขาไม่เข้าใจลักษณะเฉพาะตัวของอาณาจักรนั้น พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระเยซูต้องสิ้นพระชนม์ พวกเขาไม่เต็มใจที่จะกลับใจใหม่ แต่ความโอ่อ่าของโอกาสนั้นก็ท่วมท้น พวกฟาริสีบางคน และน่าจะมีคนอื่น ๆ อีกหลายคน ไม่ได้ร่วมวงในการสรรเสริญเหล่านั้นแต่ตำหนิพวกสาวก (ลูกา 19:39)

ก่อนหน้านั้นพระเยซูไม่ได้ส่งเสริมให้ผู้คนสรรเสริญหรือพยายามพิสูจน์พระองค์เองว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้น ก่อนหน้านั้นพระองค์พยายามที่จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับเมื่อพระองค์ทรงทำให้เด็กสาวอายุสิบสองปีคนนั้นเป็นขึ้นจากตาย (มาระโก 5:41-43) พระองค์ได้ทรงเตือนสาวกสามคนนั้นที่ได้เห็นพระองค์จำแลงพระกายไม่ให้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้จนกว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย (มาระโก 9:9) ชายตาบอดคนนั้นที่ได้รับการรักษาให้หายนอกเมืองเบธไซดาได้รับคำบัญชาไม่ให้เข้าไปในเมือง (มาระโก 8:26) แต่ตอนนี้พระเยซูทรงให้การเสด็จเข้ากรุงแบบผู้มีชัยของพระองค์เป็นเรื่องใหญ่โตและเห็นได้ชัดว่าทรงชื่นบานในคำสรรเสริญเหล่านั้น ถ้าสาวกเหล่านั้นนิ่งเงียบเสีย พระองค์ตรัสว่าแม้แต่ก้อนหินเหล่านั้นก็คงส่งเสียงร้องออกมา (ลูกา 19:40) โดยถวายคำสรรเสริญนั้นแด่พระองค์ซึ่งพระองค์ทรงสมควรได้รับ

Dr. B. H. Carroll และนักวิชาการอีกหลายท่านคิดว่าการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยนี้เป็นการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์นั้นซึ่งมีระบุปีและมีพยากรณ์ไว้ในดานิเอล 9:25 และเขากล่าวว่ามันคือ 483 ปี (หกสิบเก้าสัปดาห์ซึ่งแต่ละสัปดาห์มีเจ็ดปี ตามที่มีพยากรณ์ไว้) จนถึงวันหนึ่งตั้งแต่คำบัญชานั้นซึ่งออกไป (โดยกษัตริย์ไซรัส เราคิดเช่นนั้น 2 พงศาวดาร 36:22, 23; เอสรา 1:1-4) เพื่อฟื้นฟูและบูรณะกรุงเยรูซาเล็ม แน่นอนว่ามันเป็นปีหนึ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้ซึ่งมีความสำคัญมาก (ศคย. 9:9) พระองค์ทรงทราบว่าในอีกไม่กี่วันพระองค์จะถูกตรึงกางเขน ถูกฆ่าในเทศกาลปัสกาในฐานะลูกแกะปัสกาของพระเจ้า (1 คร. 5:7) แน่นอนว่าพระองค์ทรงทราบว่าบางคนเหล่านี้อาจร่วมวงด้วยในการส่งเสียงร้องว่า “ตรึงเขาเสียที่กางเขน!” ทว่าพระองค์ทรงเสนอพระองค์เองในฐานะกษัตริย์ยิวที่ถูกพยากรณ์ไว้ซึ่งขี่ลูกลาตัวนั้น ครั้งหน้าที่พระเยซูเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงมีการเสด็จเข้าแบบผู้มีชัยซึ่งเปี่ยมสง่าราศีพอ ๆ กับที่ครั้งนี้ถ่อมใจ เปี่ยมชัยชนะพอ ๆ กับที่ครั้งนี้เป็นความล้มเหลว ได้รับการยอมรับพร้อมกับการคร่ำครวญแบบจริงใจ การกลับใจใหม่ และการหันมาหาพระเจ้า (ศคย. บทที่ 12 โดยเฉพาะข้อ 10 ถึง 14 และ ศคย. 13:1) จากนั้นจะเป็นเช่นนี้คือ “ และดังนั้นอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:26) และเมื่อนั้นผู้คนจะกล่าวอีกว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” (มธ. 23:39) การเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูนี้เป็นภาพเล็งถึงการเข้ารับตำแหน่งกษัตริย์ในอนาคตของพระองค์

ข้อ 12-17:

21:12 และพระเยซูได้เสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า และทรงขับไล่พวกเขาทุกคนที่ขายและซื้อในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะทั้งหลายของบรรดาผู้รับแลกเงิน กับบรรดาที่นั่งของคนเหล่านั้นที่ขายนกเขาทั้งหลายเสีย

21:13 และตรัสกับพวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นิเวศน์ของเราจะถูกเรียกว่าเป็นนิเวศน์แห่งการอธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

21:14 และคนตาบอดกับคนง่อยมาหาพระองค์ในพระวิหาร และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หาย

21:15 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นบรรดาสิ่งมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และพวกเด็ก ๆ กำลังร้องในพระวิหาร และกล่าวว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” เขาทั้งหลายก็แค้นเคือง

21:16 และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินสิ่งที่คนเหล่านี้ร้องหรือ” และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า ‘จากปากของพวกเด็กทารกและพวกเด็กที่ยังดูดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้’”

21:17 และพระองค์ได้ทรงละจากพวกเขา และเสด็จออกจากกรุงเข้าไปในหมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงชำระพระวิหารและทรงรักษาให้หายในที่นั่น

การชำระพระวิหารครั้งนี้ถูกพรรณนาในมาระโก 11:15-18 และในลูกา 19:45, 46 มันเกิดขึ้นวันถัดมาหลังจากการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยนั้น (มาระโก 11:11-15) อย่างไรก็ตาม อย่าสับสนเรื่องนี้กับการชำระพระวิหารที่ถูกพรรณนาในยอห์น 2:14-16 นั่นคือในตอนต้นของงานรับใช้ของพระคริสต์ ซึ่งน่าจะก่อนหน้านี้

สามปี แต่ก็ในช่วงเทศกาลปัสกาเช่นกัน ก่อนหน้าเทศกาลปัสกานี้ กรุงนี้ก็เต็มไปด้วยผู้คน ผู้คนจากหลายส่วนของประเทศนี้คงซื้อแกะ วัว และนกเขาเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาในพระวิหาร (ยอห์น 2:14) และดังนั้นผู้คนจึงทำให้พระวิหารกลายเป็นตลาดแห่งหนึ่ง เมื่อเปรียบเทียบข้อ 12 กับยอห์น 2:14 ดูเหมือนว่าการปฏิรูปที่พระเยซูได้ทรงยืนกรานเมื่อประมาณสามปีก่อนหน้านี้ช่วยปรับปรุงอะไรขึ้นมาบ้าง ในกรณีที่สอง ไม่มีการกล่าวถึงแกะหรือวัว แต่มีโต๊ะสำหรับพวกรับแลกเงินและที่นั่งสำหรับคนทั้งหลายที่ขายนกเขา การทำตามโลกคืบคลานกลับเข้ามาเสมอ คริสเตียนและคริสตจักรทั้งหลายต้องตื่นตัวอยู่เสมอเกรงว่าพวกเขาจะถูกนำให้หลงไปโดยความสะดวก ความมักง่าย และแรงกดดันอยู่เสมอของความโลภและสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของโลก ก่อนหน้านี้พระเยซูตรัสว่า “อย่าทำพระนิเวศน์ของพระบิดาเราให้เป็นเรือนแห่งการค้าขาย” (ยอห์น 2:16) อย่างไรก็ตาม ครั้งที่สองนี้พระเยซูตรัสรุนแรงมากกว่าเดิม ทรงยกพระคัมภีร์ตอนนั้น, อิสยาห์ 56:7, “นิเวศน์ของเราจะถูกเรียกว่าเป็นนิเวศน์แห่งการอธิษฐาน” และตรัสว่า “แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’” จงสังเกตว่าความโลภในที่นี้ถูกเชื่อมโยงกับการลักขโมย พระคริสต์ทรงเห็นจิตใจ และพวกโลภเหล่านี้ก็เป็นพวกลักขโมยในใจ หากไม่ใช่อย่างเปิดเผย เหมือนกับที่พวกมีใจกำหนัดเป็นพวกคนเล่นชู้ (มธ. 5:27, 28) และคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเป็นพวกฆาตกร (1 ยอห์น 3:15)

การโจมตีด้วยใจกล้าของพระเยซูต่อบาปทำให้เกิดความแตกตื่นมากมาย ฝูงชนหมู่ใหญ่อยู่ที่พระวิหาร คนตาบอดและคนง่อยมาและรับการรักษาให้หาย (ข้อ 14) เด็ก ๆ ในพระวิหารที่เห็นการอัศจรรย์หลายประการของพระองค์ร้องว่า “โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด” (ข้อ 15) ในไม่ช้าเด็กเล็ก ๆ ก็เรียนรู้ที่จะรู้สึกเกี่ยวกับพระเยซูเหมือนกับที่ผู้ใหญ่ของพวกเขารู้สึก พวกเขากล่าวสิ่งเดียวกันกับที่พวกเขาได้ยินคุณแม่และคุณพ่อของพวกเขากล่าว เด็กเหล่านี้ทำตามแบบอย่างของคนเหล่านั้นที่ยกย่องพระเยซูด้วยถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้นตอนที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัย ดูความโกรธของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ในข้อ 15 และ 16 พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็น “บุตรของดาวิด” ผู้จะทรงครอบครอง พวกเขาเกลียดชังพระองค์ที่พระองค์ทรงโจมตีบาป ที่พระองค์ทรงเรียกร้องให้กลับใจใหม่ พวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่กลุ่มเดียวกันนี้วางแผนที่จะทำลายพระเยซู (มาระโก 11:18) และหาโอกาสอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างเทศกาลปัสกานี้ กรุงนี้ก็เต็มไปด้วยผู้คนมากเสียจนพวกเขาพบว่ายากที่จะจับพระองค์ตามลำพังโดยที่ไม่มีฝูงชนรายล้อมพระองค์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงจ่ายให้ยูดาสในเวลาต่อมาเพื่อจะนำพวกเขาไปหาพระองค์เมื่อพระองค์ทรงอยู่ในสวนเกทเสมนีซึ่งเป็นที่เปลี่ยวตอนกลางคืน

คำสรรเสริญของเด็กเล็ก ๆ เหล่านั้นเป็นที่พอพระทัยพระเยซู (ข้อ 16) พระคำตอนที่พระเยซูทรงยกมาคือเพลงสดุดี 8:2 ขอให้นั่นหนุนใจคุณแม่และคุณพ่อทุกคน ครูสอนรวีทุกคนที่จะฝึกฝนเด็กเล็ก ๆ ให้ร้องเพลงสรรเสริญถวายแด่พระคริสต์ ที่จะฝึกพวกเขาให้ท่องจำข้อพระคัมภีร์ และที่จะสอนพวกเขาให้อธิษฐาน พระคริสต์ทรงพอพระทัยกับคำสรรเสริญของเด็ก ๆ

ข้อ 18-22:

21:18 บัดนี้ในเวลาเช้า ขณะที่พระองค์เสด็จกลับ เข้าไปยังกรุง พระองค์ก็ทรงหิว

21:19 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ดำเนินเข้ามาถึงต้นนั้น และไม่ได้พบผลใด ๆ บนต้นนั้น มีแต่ใบไม้ทั้งหลายเท่านั้น และตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้มีผลงอกขึ้นบนเจ้านับจากนี้เป็นต้นไป” และทันใดนั้นต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งไป

21:20 และเมื่อพวกสาวกได้เห็นดังนั้น พวกเขาก็ประหลาดใจ โดยกล่าวว่า “เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อนั้นจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด”

21:21 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและมิได้สงสัย พวกท่านจะไม่เพียงกระทำสิ่งนี้ซึ่งได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ แต่ถ้าพวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้ด้วยว่า ‘เจ้าจงถอยไป และเจ้าจงถูกโยนเข้าไปในทะเล’ สิ่งนั้นก็จะถูกกระทำ

21:22 และสิ่งสารพัด สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะขอในการอธิษฐาน โดยมีความเชื่อ พวกท่านจะได้รับ”

ต้นมะเดื่อไร้ผลนั้นถูกแช่งสาปและเหี่ยวแห้งไป:
ประทานพระสัญญาอันเปี่ยมสุขให้

เหตุการณ์เรื่องต้นมะเดื่อที่ไร้ผลนั้นซึ่งถูกสาปแช่งและพระสัญญาเหล่านั้นเกี่ยวกับคำอธิษฐานแห่งความเชื่อถูกให้ไว้เช่นกันในมาระโก 11:12-14, 19-26 พระเยซูทรงลำบากลำบนมากอย่างชัดเจนเพื่อจะสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์บทเรียนเกี่ยวกับความเชื่อและการอธิษฐาน เหลืออีกไม่กี่วันก่อนที่พระองค์จะถูกตรึงกางเขน แต่พระองค์ทรงทุ่มเทพระองค์เองอย่างต่อเนื่องในการเตรียมเหล่าสาวกของพระองค์ให้พร้อมสำหรับภาระและความรับผิดชอบเหล่านั้นที่จะตกเป็นของพวกเขา เหล่าผู้สอนและนักเทศน์ต้องได้รับการฝึกฝน พระเยซูทรงทราบได้อยู่แล้วว่าต้นมะเดื่อนั้นมีผลมะเดื่อหรือไม่ แต่พระองค์ทรงอยากให้บทเรียนนั้นปรากฏชัดแก่เหล่าสาวกของพระองค์ เท่าที่เรามีบันทึกอยู่ ต้นมะเดื่อนั้นเป็นสิ่งเดียวที่พระเยซูทรงทำลายในงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงประกาศวิบัติแก่พวกฟาริสี (มธ. 23) แก่เมืองเบธไซดา เมืองโคราซิน และเมืองคาเปอรนาอุม (มธ. 11:20-24) และทรงพยากรณ์ถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 21:20-24) หลายล้านคนได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำแช่งสาปนั้นที่อยู่บนต้นมะเดื่อนั้นเพราะพระสัญญาประเสริฐยิ่งเหล่านั้นที่ถูกให้ไว้ซึ่งเชื่อมโยงกับมัน ต้นมะเดื่อนั้นไม่ออกผลเลยเพื่อที่เราจะได้ออกผลมาก!

ในข้อ 21 พระเยซูทรงหมายความชัดเจนว่าพวกอัครทูตควรมีความเชื่อแบบเดียวกันกับที่พระองค์ทรงมีและการอัศจรรย์เดียวกันเหล่านั้นในการตอบสนองต่อความเชื่อ และดู ยอห์น 14:12 อย่าทำให้ภูเขาลูกนั้นในข้อ 21 เป็นเชิงเปรียบเปรยมากเกินไปนัก ไม่มีขีดจำกัดสำหรับพระสัญญานั้นหากความเชื่อนั้นไม่ถูกจำกัด (มาระโก 11:24) แต่พระสัญญานั้นไม่ได้มีให้แก่พวกอัครทูตเท่านั้น เราเองก็ได้รับคำบัญชาว่า “จงมีความเชื่อในพระเจ้าเถิด” (มาระโก 11:22) มาระโกกล่าวว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวแก่ภูเขานี้” แทนที่ “ถ้าพวกท่านจะกล่าวแก่ภูเขานี้” เหมือนที่มัทธิวกล่าว ดังนั้นพระสัญญานี้จึงมีให้แก่พวกอัครทูตและคนอื่น ๆ ทุกคนที่รับความรอด- “ผู้ใดก็ตาม” ถ้า “ผู้ใดก็ตาม” นั้นในยอห์น 3:16 มีไว้สำหรับยุคนี้ “ผู้ใดก็ตาม” ในมาระโก 11:23 ก็มีให้คนในยุคนี้เช่นกัน มีฤทธิ์เดชที่ไร้ขีดจำกัดในคำอธิษฐานแห่งความเชื่อ พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดและแผนการต่าง ๆ ของพระองค์แล้วเกี่ยวกับบางสิ่งในสมัยประทานที่ต่างกัน ยกตัวอย่างเช่น ตอนนี้เราไม่ถูกคาดหวังให้ถือการเข้าสุหนัต กฎต่าง ๆ ด้านอาหารของพวกยิว วันสะบาโตต่าง ๆ ของพวกยิว ฯลฯ (คส. 2:14-17)

แต่การทบทวนวีรบุรุษเหล่านั้นแห่งความเชื่อที่ให้ไว้ในฮีบรู 11 แสดงให้เห็นว่าในทุกยุคสมัยคนเหล่านั้นที่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าคือคนเหล่านั้นที่เชื่อ จงเปรียบเทียบพระสัญญานี้กับลูกา 17:6 ข้อ 22 เป็นสรุปย่อของข้อ 21 ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระสัญญาเรื่อง “สิ่งสารพัด” “ความเชื่อจะนำพระพรนั้นมาทุกครั้ง” และดู มาระโก 9:23

ข้อ 23-27:

21:23 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในพระวิหารแล้ว พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่ และกล่าวว่า “ท่านกระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด และผู้ใดได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน”

21:24 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะถามพวกท่านสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าพวกท่านบอกเรา เราก็จะบอกพวกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด

21:25 บัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์” และพวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวแก่พวกเราว่า ‘ทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า’

21:26 แต่ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’ พวกเราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทุกคนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง”

21:27 และพวกเขาตอบพระเยซู และกล่าวว่า “พวกเราไม่สามารถบอกได้” และพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่า เรากระทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสท้าทาย

สิทธิอำนาจของพระเยซู

มาระโก 11:27-33 และลูกา 20:1-8 ให้บันทึกเหตุการณ์นี้เช่นกัน

“เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในพระวิหาร”- นั่นคือ ในวันที่สองหลังจากการเสด็จเข้ากรุงอย่างผู้มีชัยนั้น ตามที่คุณเห็นจากมาระโก 11:11, 12, 19, 20 “ขณะที่พระองค์กำลังสั่งสอนอยู่”- พระเยซูเสด็จมาในแต่ละห้าวันนี้ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ยังพระวิหารและทรงสั่งสอนที่นั่น (ลูกา 19:47; มธ. 26:55)

“ผู้ใดได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน” พวกเขาหมายความว่า พระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจใดในการสั่งสอนด้วยสิทธิอำนาจแบบใจกล้าของพระองค์ซึ่งแตกต่างจากของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี สิทธิอำนาจในการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิอำนาจของพระองค์ในการออกคำสั่งและชำระพระวิหาร พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้เกลียดชังพระเยซูและวางแผนที่จะฆ่าพระองค์ (มาระโก 11:18; มัทธิว 12:14; ยอห์น 5:18; 7:19; 8:37, 40, 59; 11:47-53) พวกเขาไม่มีความจริงใจ แผนการของพวกเขาคือ การหลอกล่อพระเยซูให้อ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างเปิดเผยและอย่างใจกล้า จากนั้นก็กล่าวหาพระองค์ว่าพูดหมิ่นประมาท และให้พระองค์ถูกประหารชีวิต พระราชบัญญัติของโมเสสกำหนดโทษประหารชีวิตสำหรับการพูดหมิ่นประมาท (ลนต. 24:16) ก่อนหน้านี้ ที่เทศกาลเลี้ยงก่อนหน้านั้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า และเพราะเหตุนั้นพวกยิวจึงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เช่นเดียวกับ

ที่เพราะพระองค์ทรงละเมิดวันสะบาโต (ยอห์น 5:17, 18) ต่อมา เมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุมและถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน เพราะประเด็นนี้เองพระองค์จึงถูกปรับโทษให้ตาย (มธ. 26:63-66)

คำตอบของพระเยซูเป็นคำตอบที่ซื่อตรง พระองค์ทรงพิสูจน์พระองค์เองแล้วว่าทรงเป็นที่ชอบต่อพระเจ้าโดยบรรดาการอัศจรรย์ของพระองค์ ยอห์นและเสียงนั้นจากสวรรค์ได้ป่าวประกาศต่อหน้าผู้คนว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มต่อหน้าฝูงชนบนหลังลูกลา ตามที่มีพยากรณ์ไว้บุตรของดาวิดจะทรงกระทำ คงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะบอกพวกเขาซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงสิ่งที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว ฉะนั้น พระองค์จึงทรงสำแดงให้เห็นความไม่จริงใจของพวกเขาโดยคำถามนั้นในข้อ 25: “บัพติศมา [และงานรับใช้] ของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์” ยอห์นได้ป่าวร้องว่าตัวเขาเองเป็นผู้เบิกทางของพระผู้ช่วยให้รอดและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็น “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) การฟื้นฟูอันทรงอิทธิฤทธิ์ได้เขย่าทั้งประชาชาตินั้น (มธ. 3:5,6) ถ้างานรับใช้ของยอห์นเป็นมาจากสวรรค์ พระคริสต์ก็ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ถ้าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้มีความซื่อตรงในความคิดของตนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แสวงหาความสว่างนั้น พวกเขาก็คงยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็นพระคริสต์และพระเมสสิยาห์ไปตั้งนานแล้ว พยานหลักฐานนั้นมีอยู่ท่วมท้น พยานหลักฐานเกี่ยวกับการประสูติและงานรับใช้ของพระองค์ พระสุรเสียงนั้นจากสวรรค์ตอนที่พระองค์ทรงรับบัพติศมา ฯลฯ

จงสังเกตภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของพวกฟาริสีในข้อ 25 และ 26 พวกเขาหาช่องที่จะไม่ตอบพระเยซูอย่างสัตย์จริง แต่ที่จะตอบอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง ถ้าพวกเขากล่าวว่างานรับใช้ของยอห์นเป็นมาจากสวรรค์ พวกเขาก็ควรปฏิบัติตามคำเทศนาของยอห์นและกลับใจใหม่ พวกเขาไม่กล้ากล่าวว่างานรับใช้ของยอห์นเป็นมาจากมนุษย์ เพราะคนทั้งประชาชาตินั้นเชื่อว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งตามที่เขาเป็นจริง ๆ พวกเขาจึงพูดไม่ออกและไม่กล้าตอบ ความไม่จริงใจของพวกเขาเป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งปวง

ข้อ 28-32:

21:28 แต่ท่านทั้งหลายคิดอะไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน และเขาได้มาหาบุตรคนแรก และกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด’

21:29 บุตรคนนั้นตอบและกล่าวว่า ‘ลูกจะไม่ไป’ แต่ภายหลังบุตรคนนั้นก็กลับใจและไป

21:30 และเขาได้มาหาบุตรคนที่สอง และกล่าวเช่นเดียวกัน และบุตรคนนั้นตอบและกล่าวว่า ‘ลูกไปขอรับ’ และไม่ได้ไป

21:31 คนไหนในบุตรสองคนนี้ได้ทำตามความประสงค์ของบิดาของตนเล่า” พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “บุตรคนแรก” พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่าพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย

21:32 ด้วยว่ายอห์นได้มาหาพวกท่านในทางแห่งความชอบธรรม และพวกท่านไม่ได้เชื่อยอห์น แต่พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น

และท่านทั้งหลาย เมื่อพวกท่านได้เห็นสิ่งนั้นแล้ว ภายหลังก็ไม่ได้กลับใจ เพื่อพวกท่านจะเชื่อยอห์น

คำอุปมาเรื่องบุตรชายสองคน

ความมีใจกล้าอย่างเปิดเผยของพระเยซูเป็นเรื่องมหัศจรรย์ พระองค์ไม่ได้หาช่องที่จะปรองดอง พระองค์ทรงผลักดันเรื่องนี้กับพวกฟาริสีชั่วเหล่านี้จนกว่าพวกเขาจะยอมรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด หรือไม่ก็ตรึงพระองค์ที่กางเขนเสีย! เช่นเดียวกับคนบาปทุกคน พระเยซูจะไม่ทรงปรองดองนอกเสียจากในการยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจเท่านั้น เราต้องอยู่ฝ่ายพระคริสต์หรือไม่ก็ต่อต้านพระองค์ ต้องรักพระองค์หรือไม่ก็เกลียดชังพระองค์ (มธ. 6:24; 12:30) พระเยซูจะไม่ทรงยอมรับตำแหน่งของผู้สอนคนหนึ่งเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ และทรงเรียกร้องการนมัสการในฐานะพระเจ้าและการเชื่อฟังในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่คือคำอุปมาย่อ ๆ ซึ่งพระเยซูเองทรงอธิบาย บุตรชายสองคนนั้น (ข้อ 28) เป็นตัวแทนของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในฝ่ายหนึ่ง ส่วนพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี ซึ่งเป็นคนบาปที่ต่ำช้าที่สุด ก็อยู่อีกฝ่าย พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เป็นเหมือนบุตรชายคนนั้นที่กล่าวว่า “ลูกไปขอรับ” แต่ก็ไม่ได้ไป พวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี ผู้ซึ่งกลับใจเชื่อภายใต้งานรับใช้อันเรียบง่ายและเปี่ยมด้วยความรักของพระเยซู และเป็นผู้ที่กำลังยอมรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ ก็เป็นเหมือนบุตรชายคนนั้นที่กล่าวว่า “ลูกจะไม่ไป” แต่ภายหลังได้กลับใจและไปรับใช้บิดาของตน คนเก็บภาษีหรือหญิงโสเภณีคนใดที่กลับใจใหม่อย่างจริงใจก็ดีกว่าคนมีศีลธรรมที่เย่อหยิ่งที่สุดและคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม ผู้ซึ่งไม่กลับใจใหม่ในใจของตนและไม่เคยได้รับการบังเกิดใหม่เลย จงเปรียบเทียบส่วนท้ายของข้อ 31 กับ “ถ้าความชอบธรรมของพวกท่านจะไม่เกินกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่ได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลยไม่ว่าในกรณีใด” (มธ. 5:20) นี่เป็นคำสอนเดียวกันกับที่พระเยซูประทานให้แก่นิโคเดมัสในยอห์น 3:1-7 และในคำอุปมาเรื่องฟาริสีกับคนเก็บภาษีในลูกา 18:9-14

ตามที่ข้อ 32 กล่าว ทัศนคติที่ไม่ยอมเชื่อและไม่เชื่อฟังซึ่งมีต่อข่าวประเสริฐพิสูจน์ให้เห็นใจที่ชั่ว ขอให้ผู้อ่านทุกท่านระลึกว่าการเมาเหล้าหรือการเล่นชู้หรือการลักขโมยหรือการฆ่าคน ไม่ได้เป็นบาปที่ร้ายแรงเท่ากับการปฏิเสธพระเยซูคริสต์

พระเยซูทรงเชื่อมโยงงานรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากับงานรับใช้ของพระองค์เองอีก คนเหล่านั้นที่ต่อสู้ยอห์นก็คงจะต่อสู้พระเยซู มันควรเป็นเช่นนั้นกับนักเทศน์ที่ดีและครูสอนข่าวประเสริฐทุกคน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราให้อยู่ในน้ำพระทัยของพระคริสต์ ได้รับฤทธิ์เดชของพระองค์ สัตย์จริงต่อหลักคำสอนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์จะทรงถือว่าเป็นพวกเดียวกันกับเรา และคนทั้งหลายที่ปฏิเสธเราก็จะปฏิเสธพระคริสต์ ขณะที่คนเหล่านั้นที่ต้อนรับเราก็จะต้อนรับพระคริสต์ (มธ. 10:14, 15, 40, 41)

ข้อ 33-46:

21:33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า มีเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ซึ่งได้ปลูกสวนองุ่นแห่งหนึ่ง และล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบสวนนั้น และได้ขุดบ่อย่ำองุ่นในสวนนั้น และสร้างหอเฝ้า และให้พวกชาวสวนเช่าสวนนั้น และไปยังแผ่นดินไกล

21:34 และเมื่อฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขา

จึงส่งพวกผู้รับใช้ของเขาไปหาพวกเช่าสวน เพื่อพวกผู้รับใช้จะรับผลทั้งหลายแห่งสวนองุ่นนั้น
21:35 และพวกเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา และเฆี่ยนตีคนหนึ่ง และฆ่าเสียอีกคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง
21:36 อีกครั้ง เขาก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไปมากกว่าครั้งแรก และพวกเช่าสวนก็ได้กระทำแก่พวกเขาในแบบเดียวกัน
21:37 แต่ครั้งสุดท้าย เขาจึงส่งบุตรชายของเขาไปหาพวกเช่าสวน โดยกล่าวว่า ‘พวกเขาจะเคารพบุตรชายของเรา’
21:38 แต่เมื่อพวกเช่าสวนเห็นบุตรชายคนนั้น พวกเขาก็กล่าวกันในท่ามกลางพวกเขาว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท จงมาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขา และให้พวกเรายึดมรดกของเขาเสีย’
21:39 และพวกเขาจึงจับบุตรคนนั้น และผลักเขาออกไปนอกสวนองุ่น และฆ่าเขาเสีย
21:40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่พวกเช่าสวนเหล่านั้น”
21:41 เขาทั้งหลายกล่าวแก่พระองค์ว่า “เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้คนเช่าสวนคนอื่นเช่าสวนองุ่นของเขา ผู้ซึ่งจะแบ่งผลตามฤดูกาลของพวกมันให้แก่เขา”
21:42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ศิลาอันเดียวกันนั้นได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว สิ่งนี้เป็นการกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งนี้ก็มหัศจรรย์ในสายตาของพวกเรา’
21:43 เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากพวกท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลทั้งหลายของอาณาจักรนั้น
21:44 และผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานี้ จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตกทับ ศิลานั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”
21:45 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาทั้งหลายของพระองค์ พวกเขาก็รับรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา
21:46 แต่เมื่อพวกเขาหาโอกาสที่จะลงมือจับพระองค์ พวกเขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตน

คำอุปมาเรื่องเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตนนี้ถูกเล่าเช่นกันในมาระโก 12:1-9 และลูกา 20:9-19 พวกผู้นำยิวน่าจะทราบความหมายของคำอุปมานี้ สวนองุ่นนั้นคือชนชาติอิสราเอล ตามที่อิสยาห์ 5:1-7 แสดงภาพอย่างชัดเจน ทุกคนคุ้นเคยดีกับพระคำตอนนั้น ประเด็นของคำอุปมาที่ได้รับการดลใจของอิสยาห์ก็คือว่า ชนชาติยิวเองไม่ได้เกิดผลดี ในที่นี้ประเด็นก็คือว่า ผู้นำเหล่านั้นได้กีดกันประชาชนจากพระเจ้า และขัดขวางไม่ให้พระเจ้าได้รับสิ่งที่พระองค์ทรงสมควรได้รับจากสวนองุ่นของพระองค์เอง ผู้รับใช้เหล่านั้น (ข้อ 34, 35, 36) เป็นตัวแทนของศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงส่งมายังชนชาติอิสราเอล ซึ่งพวกเขาหลายคนได้ถูกย่ำยี ถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับความเชื่อฟัง และบางครั้งก็ถูกฆ่าตาย ดู 2 พงศาวดาร 24:20-22; เยเรมีย์ 2:30; 20:2, 10; 38:6 หากพวกยิวเหล่านั้นได้ฟังพวกศาสดาพยากรณ์ พวกเขาก็คงไม่ต้องตกไปเป็นเชลยในบาบิโลน (2 พศด. 36:16) พระเยซูตรัสว่า “ศาสดาพยากรณ์จะพินาศออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่

ได้” (ลูกา 13:33) และตรัสกับเยรูซาเล็มว่า “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่ถูกส่งมายังเจ้า” (มธ. 23:37; ลก. 13:34) บุตรชายของเจ้าของบ้านคนนั้น (ข้อ 37) เป็นตัวแทนของพระเยซูเอง มาระโก 12:6 กล่าวว่า “บุตรชายคนหนึ่ง ผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา” ลูกา 20:13 กล่าวว่า “บุตรชายที่รักของเรา” เหล่าผู้ครอบครองของพวกยิวมุ่งมั่นที่จะฆ่าพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่รักพระเจ้าและอยากได้ตำแหน่งผู้ครอบครองของตนด้วยเหตุผลอันเห็นแก่ตัวและโลภมากของพวกเขาเอง พวกเขาเป็นพวกแย่งชิงอำนาจ ไม่สมควรนั่งในที่นั่งของโมเสส ดูคำประณามของพระเยซูที่ตรัสเกี่ยวกับพวกเขาในมัทธิว บทที่ 23

พระเยซูทรงหมายความว่าพระเจ้ากำลังเรียกคิดบัญชีกับเหล่าผู้ครอบครองยิวเหมือนที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเทศนาไว้ว่า “ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้ว” (มธ. 3:10-12) การพิพากษานั้นที่ถูกแสดงภาพในข้อ 41 ถูกทำให้สำเร็จจริงในเวลาต่อมา ในการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 โดยทิตัสและกองทัพโรม การถูกทำลายนี้ถูกบอกล่วงหน้าเช่นกันในลูกา 19:41-44, ลูกา 21:20-24, และมัทธิว 23:29-39 จงสังเกตในพระคำตอนหลังนี้ว่าศาสดาพยากรณ์และผู้มีสติปัญญาคนอื่น ๆ จะต้องถูกส่งมาหลังจากการตรึงกางเขนพระคริสต์เพื่อเติมความชั่วช้าของพวกยิวให้เต็ม จนโลหิตของศาสดาพยากรณ์ที่ชอบธรรมทุกคนซึ่งพวกยิวฆ่าจะตกมาบนคนชั่วอายุนี้ที่เป็นเหล่าผู้นำยิวซึ่งตรึงกางเขนพระเยซู (มธ. 23:31-35) เมื่อการแก้แค้นนี้มาถึง การปกครองและตำแหน่งผู้นำของยิวได้พังทลายลงอย่างสิ้นเชิงและพวกยิวไม่เคยมีบ้านประจำชาติเลยตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาและจะไม่มีบ้านและการปกครองประจำชาติเช่นนั้นจนกว่าพวกเขาจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” (มธ. 23:39) จนกว่าพวกเขาจะต้อนรับพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง

ข้อ 42 ยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 118:22, 23 พระคริสต์ทรงเป็นศิลาก้อนนั้นซึ่งเหล่าช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย และพระองค์ทรงกลายเป็นประมุขของชนชาติอิสราเอลเช่นเดียวกับยอดบนสุดของอาคารขององค์พระผู้เป็นเจ้า (คส. 1:18) เปโตรเทศนาจากพระคำตอนเดียวกันจากภาคพันธสัญญาเดิมแก่พวกยิวกลุ่มเดียวกันเหล่านี้หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (กิจการ 4:11, 12)

อาณาจักรของพระเจ้าในข้อ 43 ไม่ใช่อันเดียวกันกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ซึ่งเป็นการครอบครองในอนาคตจริง ๆ ของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ในระหว่างยุคคริสตจักรปัจจุบันนี้ คนต่างชาติมากขึ้นเรื่อย ๆ จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า และในความหมายนั้น อาณาจักรของพระเจ้าจึงถูกเอาไปจากพวกยิวในระหว่างนี้ พระคริสต์ทรงเป็นบุตรชายคนนั้นในคำอุปมานี้ และพระคริสต์ทรงเป็นหินสะดุดก้อนนั้น (อสย. 8:14; รม. 9:32, 33; 1 คร. 1:23) ข้อ 44 ดูเหมือนจะหมายความว่าผู้ใดก็ตามที่ต่อสู้กับพระคริสต์จะถูกทำลาย แต่พระคริสต์ตกมาบนผู้ใดก็ตามในการพิพากษา ผู้นั้นก็จะถูกบดขยี้เป็นผุยผง ข้อ 44 เตือนใจเราเช่นกันเกี่ยวกับการถูกทำลายที่จะมาของบรรดาอำนาจโลกคนต่างชาติที่อยู่ภายใต้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สองตามที่มีบอกล่วงหน้าไว้ในดานิเอล 2:34, 35 (ถูกอธิบายใน ดนล. 2:44, 45)

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีเข้าใจว่าพระเยซูกำลังตรัสเกี่ยวกับพวกตน (ข้อ 45) และอยากจับพระองค์ แต่ไม่ได้ทำเพราะฝูงชนที่รายล้อมพระองค์ (ข้อ 46)

มัทธิว 22

ข้อ 1, 2:

22:1 และอีกครั้ง พระเยซูทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาเป็นคำอุปมา และตรัสว่า

22:2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน

งานเลี้ยงสมรสของราชโอรส

คำอุปมานี้คล้ายคลึงกับเรื่องที่ให้ไว้ในลูกา 14:16-24 จงสังเกตความแตกต่างเหล่านี้ ในที่นี้คือ “กษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน” ขณะที่ในคำอุปมาในลูกา “ชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่” ราชโอรสในมัทธิวคือ “ชายคนหนึ่ง” นั้นในลูกา ข่าวประเสริฐของมัทธิวแสดงภาพพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกยิวที่จะเสด็จมานั้นมากเป็นพิเศษ และแนวคิดเรื่องอาณาจักรนั้นไม่ถูกเน้นหนักในลูกามากเท่าในมัทธิว ในที่นี้กษัตริย์ถูกแสดงภาพว่าส่งเหล่ากองทหารของเขาออกไปเพื่อทำลายพวกฆาตกรที่ฆ่าเหล่าผู้รับใช้ของเขา (พวกศาสดาพยากรณ์) และเพื่อเผานครของพวกเขา (ข้อ 7) ขณะที่การทำเช่นนี้ถูกละไว้โดยคำอุปมานั้นในลูกา 14:16-24 นี่น่าจะหมายถึงกรุงเยรูซาเล็มโดยเฉพาะ ขณะที่ข่าวประเสริฐของลูกามีการประยุกต์ใช้ที่กว้างกว่า ส่วนนั้นของคำอุปมานี้เกี่ยวกับเสื้อสำหรับงานสมรส (ข้อ 11-13) ถูกละไว้ในลูกา คำอุปมาทั้งหลายเป็นเพียงภาพประกอบ พระเยซูทรงคิดค้นคำอุปมาต่าง ๆ ของพระองค์ขึ้นมาเอง พระองค์น่าจะทรงเล่าคำอุปมาเรื่องเดิมซ้ำ ๆ แก่ฝูงชนที่ต่างกันและในโอกาสที่ต่างกัน โดยเปลี่ยนองค์ประกอบของเรื่องเพื่อให้เข้ากับโอกาสนั้น ๆ เหมือนกับที่เหล่านักเทศน์วันนี้เทศนาในหัวข้อเดิมซ้ำ ๆ โดยเปลี่ยนรายละเอียดตามแต่โอกาสอำนวย พระเยซูทรงสั่งสอนหลายสิ่งเสียจนทุกเรื่องไม่สามารถถูกเล่าในข่าวประเสริฐเล่มใดเล่มหนึ่งหรือในทุกเล่มได้ (ยอห์น 20:30, 31; 21:25)

“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” นี่เป็นคำอุปมาที่ตีความเส้นทางของเหตุการณ์ทั้งหลายจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมา “กษัตริย์องค์หนึ่ง” ที่ว่านี้คือพระเจ้าพระบิดา “ราชโอรสของท่าน” คือพระเยซูคริสต์ “พิธีอภิเษกสมรส” นี้จะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนเมื่อพระคริสต์เสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อรับเราไป คริสตจักรถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเจ้าสาวคนหนึ่ง (2 คร. 11:2; อฟ. 5:27) หลังจากการรับขึ้นนั้นเมื่อเราถูกรับขึ้นไปพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศ เราก็จะไม่จากพระองค์ไปไหนอีกเลย (1 ธส. 4:17) เหตุการณ์นั้นจึงอาจถูกเปรียบได้อย่างเหมาะสมว่าเป็นเหมือนพิธีสมรสหนึ่ง ดู วิวรณ์ 19:7-9 ซึ่งบ่งบอกว่าพิธีสมรสที่ว่านี้เกิดขึ้นในสวรรค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งบนแผ่นดินโลกและก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ อย่าสับสนเหตุการณ์นี้กับภาพเปรียบเดียวกัน (พิธีสมรส) ซึ่งถูกใช้เกี่ยวกับเยรูซาเล็มนครแห่งสวรรค์นั้นเมื่อมันลงมาจากสวรรค์ยังแผ่นดินโลกใหม่หลังจากยุคพันปีสิ้นสุดลง (วว. 21:2) ภาพเปรียบของพิธีสมรสก็ถูกใช้เช่นกันเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์และชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิม (อสย. 54:5; ยรม. 3:14; โฮเชยา 2:19, 20)

นี่เป็นการทวนซ้ำความจริงนั้นของคำอุปมาเรื่องก่อนหน้าเกี่ยวกับเจ้าของบ้านที่เรียกร้องผลจากสวนองุ่นของตน (มธ. 21:33-43) เช่นเคยผู้รับใช้เหล่านั้นเป็นตัวแทนของพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งถูกส่งไปหาชนชาติ

อิสราเอลซ้ำแล้วซ้ำอีก คำอุปมานี้ พร้อมกับคำสอนของมันเกี่ยวกับราชโอรสและงานสมรสและเสื้อสำหรับงานสมรส แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนเทศนาแผนการแห่งความรอดเดียวกันกับที่ให้ไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ ดู ลูกา 24:25-27, 44; ยอห์น 5:46; และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจการ 10:43

ข้อ 3-10:

22:3 และส่งพวกผู้รับใช้ของท่านไปเรียกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น และพวกเขาไม่ยอมมา

22:4 อีกครั้ง ท่านส่งพวกผู้รับใช้คนอื่น ๆ ไป รับสั่งว่า ‘จงบอกคนเหล่านั้นซึ่งรับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงของเราไว้แล้ว พวกวัวตัวผู้ของเรากับพวกลูกวัวอ้วนพีของเราถูกฆ่าแล้ว และสิ่งสารพัดก็พร้อมแล้ว จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’

22:5 แต่พวกเขาก็เพิกเฉยต่อพิธีอภิเษกสมรสนั้น และไปตามทางของแต่ละคน คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขายของตน

22:6 และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน และทำการอัปยศต่าง ๆ ต่อพวกเขา และฆ่าพวกเขาเสีย

22:7 แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นได้ยินเรื่องนี้แล้ว ท่านก็พระพิโรธ และท่านจึงรับสั่งให้ยกบรรดากองทหารของท่านไป และทำลายฆาตกรเหล่านั้น และเผานครของพวกเขาเสีย

22:8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า ‘งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญนั้นไม่สมควร

22:9 เหตุฉะนั้น พวกเจ้าจงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และทุกคนที่พวกเจ้าจะพบ จงเชิญให้มาในพิธีอภิเษกสมรสนี้’

22:10 ดังนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และรวบรวมทุกคนที่พวกเขาได้พบ ทั้งเลวและดี และงานสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขกทั้งหลาย

ข่าวประเสริฐถูกปฏิเสธ

“พวกเขาไม่ยอมมา” (ข้อ 3) นั่นเป็นการตอบสนองของคนบาปทั้งหลายต่อพระคุณของพระเจ้าและมันก็เป็นเหมือนเดิมวันนี้ คนทั้งหลายที่ยอมรับก็เป็นข้อยกเว้น “ผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย” (ข้อ 14) ดู ยอห์น 1:11 และยอห์น 5:40 นักเทศน์และอาจารย์ทั้งหลายควรทราบล่วงหน้าว่าโลกนี้จะไม่ยอมรับความรอดทั้งหมด เราฉุดได้แค่บางคนออกจากไฟนั้น (ยูดาส 23) แต่เราไม่สามารถดับไฟแห่งบาปในโลกนี้ได้ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเมื่อสิ้นสุดยุคนี้ จะมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี ปลาไม่ดีอยู่ในอวน เชื้ออยู่ในแป้ง นกชั่วร้ายอยู่ในต้นไม้แห่งสถาบันทางศาสนาทั้งหลาย (มธ. บทที่ 13) คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญก่อนหน้านี้ (ข้อ 3) ก็ได้รับการทรงเรียกก่อน พระคริสต์ได้เสด็จมาหาพวกยิวก่อน พระองค์ได้ทรงเลือกชนชาติอิสราเอลให้เป็นประชาชาติหนึ่งที่ถูกเลือกมาตลอดหลายร้อยปีและได้ทรงส่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระองค์มาหาพวกเขา พระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมแก่พวกเขา (รม. 3:1, 2; 9:4, 5) คนทั้งหลายที่ได้รับฝากไว้มาก จะทรงเรียกเอาจากพวกเขามาก (ลูกา 12:47, 48)

จงสังเกตว่าข่าวประเสริฐถูกปฏิเสธแล้วอย่างไร (ข้อ 5)

1. “พวกเขาก็เพิกเฉยต่อพิธีอภิเษกสมรสนั้น” ผู้คนไม่คิดเป็นจริงเป็นจังมากนักเกี่ยวกับเรื่องของบาปหรือความตายและความรอด มันเป็นความผิดพลาดแบบมหันต์เลย (ฮบ. 2:1-3) ความพยายามแรกของซาตานก็คือการชิงเมล็ดข่าวประเสริฐนั้นออกไปจากใจมนุษย์ (มธ. 13:4, 19)

2. พวกเขา “ไปตามทางของแต่ละคน” ทางของมนุษย์เองนั้นเป็นทางแห่งบาป (อสย. 53:6; 55:7, 8) คนเราต้องสละทิ้งทางของตัวเองเพื่อจะรับความรอด “มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนว่าถูกต้องสำหรับมนุษย์ แต่การสิ้นสุดลงของทางนั้นเป็นทางทั้งหลายแห่งความตาย” (สภษ. 14:12) ตั้งแต่อาดัมได้ทำบาป เด็กทุกคนที่เกิดมาก็แปดเปื้อนด้วยบาปแล้วจนความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นศัตรูต่อพระเจ้าและทำให้พระเจ้าพอพระทัยไม่ได้ (รม. 8:7; 1 คร. 15:21, 22) ผู้คนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นเหมือนคนเหล่านี้ที่ “ไปตามทางของแต่ละคน” การไปตามทางของคุณเองนั้นหมายถึงความตาย มนุษย์รักทางชั่ว ๆ ของตนและยึดบาปไว้ไม่ยอมปล่อย นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาจึงถูกปรับโทษ (ยอห์น 3:18-21)

3. คนหนึ่งไป “ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขายของตน” มันเป็นบาปไหมที่จะทำไร่ทำนาหรือทำงานในร้านค้า? มันเป็นบาปอย่างหนึ่งสำหรับใครก็ตามที่ทำเช่นนั้นแทนที่จะเชื่อวางใจพระคริสต์ มันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะกินหรือนอนหรือให้ความสนใจกับสิ่งอื่นใดในโลกก่อนที่จะใส่ใจเกี่ยวกับความรอดแห่งจิตวิญญาณของคุณ พระเยซูทรงสอนว่าคนโง่คือใครก็ตามที่ใส่ใจเรื่องการกินและการดื่มในเมื่อเขาไม่เป็นคนมั่งมีจำเพาะพระเจ้า (ลูกา 12:16-21) แม้กระทั่ง “การไถนาของคนชั่ว ก็เป็นบาป” (สภษ. 21:4) และเช่นเคย “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) ตามที่ข้อพระคำเหล่านี้กล่าว ทุกความคิด ทุกคำพูด ทุกการกระทำของคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า ด้วยว่า “ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์” (ฮบ. 11:6) หากมันอยู่ในที่ ๆ เหมาะสมของมัน การใส่ใจดูแลเรือกสวนไร่นาหรือการค้าขายอาจเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งรองจากความรอดและอยู่ภายใต้น้ำพระทัยของพระเจ้า หากมันมาก่อนการทำให้พระเจ้าพอพระทัยและมันถูกให้เป็นที่หนึ่ง สิ่งดีก็กลายเป็นสิ่งชั่วร้าย ฉะนั้นการรักภรรยาหรือลูก ๆ หรือพ่อแม่หรือเพื่อนบ้านจึงเป็นสิ่งที่ดีและทรงบัญชาให้กระทำ แต่ถ้าความรักนั้นมาก่อนความรักที่มีให้พระเจ้า มันก็เป็นบาปอย่างหนึ่ง (ลูกา 14:26) จำไว้ว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะไปตามทางของคุณเองและใส่ใจดูแลไร่นาหรือการค้าขายของคุณ หากว่าคุณไม่คืนดีกับพระเจ้าก่อนและอยู่ในน้ำพระทัยอันอ่อนหวานของพระองค์

4. ข้อ 6 กล่าวถึงวิธีที่พวกยิวปฏิบัติหยาบช้าต่อเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า คนเหล่านั้น “ทำการอัปยศต่าง ๆ ต่อพวกเขา และฆ่าพวกเขาเสีย” มันแสดงให้เราเห็นถึงใจของผู้ที่ปฏิเสธพระคริสต์เช่นกัน คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นพวกฆาตกรที่หัวใจและมีความผิดในเรื่องความตายของพระคริสต์ คนบาปคนใดที่ไม่ยอมต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด หากพระเยซูทรงอยู่กับเขาต่อหน้าและทรงคาดคั้นเรื่องนี้อยู่เรื่อย ๆ พวกเขาก็คงเกลียดชังพระองค์และตรึงกางเขนพระองค์เหมือนที่พวกผู้นำยิวเหล่านี้ได้กระทำ แม้ดูภายนอกพวกเขาเป็นคนมีศีลธรรมก็ตาม เราคิดว่าการปฏิเสธพระคริสต์เป็นบาปที่น่านับถือมาก ๆ แต่มันเลวร้ายกว่าการฆาตกรรมและมันเป็นบาปนั้นที่ได้นำไปสู่การตรึงกางเขนพระคริสต์

ข้อ 7 เป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็ม จงเปรียบเทียบมันกับมัทธิว

23:34-39; 24:1, 2; ลูกา 21:20-24 การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มที่มีพยากรณ์ไว้นี้เกิดขึ้นจริง ๆ ในปี ค.ศ. 70 เมื่อกรุงนี้ได้กบฏและถูกปิดล้อมและถูกยึดโดยกองทัพของพวกโรมภายใต้ทิตัส พวกยิวจำนวนมหาศาลถูกฆ่าตายและพวกที่เหลือกระจัดกระจายไปทั่วโลก

อย่างไรก็ตาม ข้อ 7 เป็นภาพเล็งถึงพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์

หลังจากมีการเชิญชวนซ้ำ ๆ ไปถึงคนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญพวกแรก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงพวกยิว (ข้อ 3, 4) ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับคำบัญชาให้เชิญชวนคนทั้งปวงที่พวกเขาพบเจอ (ข้อ 9, 10) ในส่วนแรกของข่าวประเสริฐของมัทธิว สิบสองคนนั้นได้รับคำสั่งไม่ให้ไปหาพวกคนต่างชาติหรือชาวสะมาเรียก่อน แต่ “จงไปหาแกะที่หลงหายไปของวงศ์วานแห่งอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5, 6) นี่ดูเหมือนจะเป็นนโยบายของพระเยซูด้วย ขณะที่ทรงยื่นเสนออาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอล (มธ. 15:24) แต่ประชาชาติยิวนั้นไม่ยอมให้พระคริสต์เป็นกษัตริย์ ไม่ได้กลับใจจากบาปทั้งหลายของตน และในไม่ช้าพระองค์จึงทรงเริ่มเชิญชวนผู้คนทั้งหลายเป็นการส่วนตัวให้มาหาพระองค์ โดยที่พวกเขาเป็นคนแบกภาระหนักและเหนื่อยล้า (มธ. 11:28-30) พระเยซูเองทรงดำเนินตามแผนการนั้นซึ่งผู้รับใช้เหล่านั้นได้รับคำบัญชาให้ปฏิบัติตามและปฏิบัติตามจริง ๆ ตามที่มีเล่าไว้ในข้อ 9 และ 10 พระองค์ทรงต้อนรับพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี พวกคนต่างชาติและชาวสะมาเรีย ทุกคนที่ยอมกลับใจใหม่ ในวันนี้ก็เป็นเช่นนั้น คำอุปมาเรื่องนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าเคยปฏิเสธผู้ใดที่มีใจสำนึกผิดอย่างจริงใจ แต่มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาพิเศษมากขนาดไหนต่อพวกยิว คนเหล่านั้นที่ไม่ฟังข่าวประเสริฐอาจสูญเสียโอกาสของตนไป มีคนอื่น ๆ อีกมากมายที่น่าสังเวชและบาปหนาผู้ซึ่งจะยอมฟังข่าวประเสริฐ ขอบคุณพระเจ้า งานสมรสนั้นจะเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ ทุกคนได้รับเชิญให้มาร่วมงาน พระเจ้าไม่ประสงค์ให้ผู้ใดประสบความพินาศเลย (2 ปต. 3:9) แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับเชิญจะยอมมา (ข้อ 14)

ข้อ 11-14:

22:11 และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จเข้ามาเพื่อทอดพระเนตรดูแขกทั้งหลาย ท่านก็เห็นชายคนหนึ่งซึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส
22:12 และท่านจึงรับสั่งเขาว่า ‘สหายเอ๋ย ทำไมท่านจึงได้เข้ามาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส’ และคนนั้นก็พูดไม่ออก
22:13 แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า ‘จงมัดมือและเท้าของคนนี้ และเอาเขาไป และทิ้งเขาเสียที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’
22:14 ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย”

เสื้อสำหรับงานสมรส

งานสมรสที่ว่านี้เป็นการพบกันอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์กับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในฟ้าอากาศเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง (1 ธส. 4:13-18) เสื้อสำหรับงานสมรสนี้คือความรอด คริสเตียนทุกคนถูกปกคลุมด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์ พระองค์ “ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) คริสเตียนทุกคนมีธรรมชาติที่บาปหนาของตัวเองถูกปกคลุมแล้ว ถูกซ่อนไว้

และได้รับการชดใช้แล้ว ฉะนั้นบาปทั้งหลายของเขาจึงไม่ถูกนำมาปรับโทษเขาแล้ว (รม. 4:5-8) ความชอบธรรมของเราเองเป็นเพียงผ้าขี้ริ้วสกปรก (อสย. 64:6) แต่เนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงรับโทษแทนเราและสิ้นพระชนม์เพื่อเราแล้ว ความชอบธรรมของพระองค์จึงถูกนับเข้าในบัญชีของเราแล้ว เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมนี้ถูกแสดงภาพโดยเสื้อคลุมตัวใหม่นั้นที่บิดายกให้แก่บุตรน้อยหลงหายนั้น (ลูกา 15:22) เมื่อบารทิเมอัสคนตาบอดได้รับการรักษาให้หาย เขาก็โยนทิ้งเสื้อผ้าขอทานของตนเสีย (มาระโก 10:50) เหมือนผู้เชื่อใหม่ที่ไม่พึ่งพาชีวิตของตัวเองอีกต่อไป แต่เชื่อวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกชูเยโฮยาคีน ตั้งเขาให้นั่งบนบัลลังก์หนึ่ง เปลี่ยนชุดนักโทษของเขาและเยโฮยาคีน “ได้รับประทานอาหารอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระองค์ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของท่าน” (2 พงศ์กษัตริย์ 25:27-30) แน่นอนว่านั่นเป็นภาพเล็งของลูกคนหนึ่งของพระเจ้าผู้ซึ่งได้รับการยกโทษแล้ว บาปทั้งหลายของเขาถูกปกคลุมแล้วด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์และเขาได้รับการเลี้ยงดูจากโต๊ะของพระเจ้า เราจะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน! เสื้อผ้าสวย ๆ ที่เยรูซาเล็ม นครบริสุทธิ์นั้น จะได้สวมใส่เมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อครอบครอง (อสย. 52:1) เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความชอบธรรมนั้นซึ่งจะเป็นเสื้อผ้าของเหล่าวิสุทธิชนในงานเลี้ยงสมรสนั้น ในอิสยาห์ 61:10 ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นกำลังชื่นชมยินดีที่ “พระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าทั้งหลายแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมยาวแห่งความชอบธรรม” นั่นหมายความแบบเดียวกันกับเสื้อผ้าสำหรับงานสมรสของมัทธิว 22:11, 12

บางคนจะพยายามที่จะรอดโดยการประพฤติของตัวเองและปราศจากโลหิต เหมือนที่คาอินได้กระทำ (ปฐก. 4:3-5) และเหมือนฟาริสีคนนั้นที่ไปยังพระวิหารเพื่อจะอธิษฐาน (ลูกา 18:10-12) แต่คนบาปที่เป็นคนชั่วและน่าสังเวช เมื่อถูกปกคลุมในเสื้อสำหรับงานสมรสนั้นซึ่งเป็นความชอบธรรมของพระคริสต์ ก็ดูดีในสายพระเนตรของพระเจ้ามากยิ่งกว่าฟาริสีผู้นั้นที่อธิษฐานด้วยถ้อยคำไพเราะที่สุด ถวายสิบชักหนึ่ง ถืออดอาหาร และไปคริสตจักร ในความดีของเขาเอง

ผู้คนโอ้อวดเสียงดังตอนนี้เกี่ยวกับความดีของตัวเอง และพวกเขามีพยานรู้เห็นและข้ออ้างมากมาย แต่เมื่อถึงตอนนั้นคนเหล่านั้นทุกคนที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมและมีศีลธรรมจะ “พูดไม่ออก” (ข้อ 12) จะไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ เมื่อคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์เผชิญหน้ากับพระเจ้า!

ข้อ 13 แสดงภาพนรกจริง ๆ สถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็น “ที่มืดภายนอก” ซึ่งที่นั่นมีการร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน นรกเป็นสถานที่แห่งความมืด เหมือนที่ถูกกล่าวถึงเช่นกันในยูดาส 13

จงเปรียบเทียบข้อ 14 กับมัทธิว 20:16 นรกเป็นสถานที่ ๆ น่ากลัวมากเสียจนมีการทรมานหลายระดับ “ผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก” นั่นคือ ทุกคนได้รับเชิญมายังงานเลี้ยงสมรสนี้ “ผู้ที่ถูกเลือกก็น้อย” ไม่มีใครได้เข้าร่วมงานเลี้ยงสมรสนี้ นอกจากคนทั้งหลายที่เต็มใจที่จะรับเสื้อสำหรับงานสมรสนี้โดยความเชื่อก่อนล่วงหน้า

ข้อ 15-22:

22:15 แล้วพวกฟาริสีไป และปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร

22:16 และพวกเขาจึงส่งพวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดออกไปหาพระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์

เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนสัตย์จริง และสั่งสอนทางของพระเจ้าในความจริง และท่านไม่ได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านไม่ได้เห็นแก่หน้าคน
22:17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกพวกเราว่า ท่านคิดอะไร เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”
22:18 แต่พระเยซูทรงรับรู้ถึงความชั่วของพวกเขา และตรัสว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม พวกเจ้าพวกหน้าซื่อใจคด
22:19 จงให้เราดูเงินที่จะเสียส่วยนั้น” และพวกเขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาถวายพระองค์
22:20 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “รูปและคำจารึกนี้เป็นของผู้ใด”
22:21 พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ของซีซาร์” แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”
22:22 เมื่อพวกเขาได้ยินคำตรัสเหล่านี้แล้ว พวกเขาก็อัศจรรย์ใจ และละพระองค์ไว้ และไปตามทางของพวกเขา

พระเยซูถูกถามว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”

พระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกันถูกให้ไว้ในมาระโก 12:13-17 และลูกา 20:20-26

พวกฟาริสีเหล่านี้วางแผนที่จะ “จับผิดในถ้อยคำของพระองค์” มาระโก 12:13 กล่าวว่าพวกเขาตั้งใจที่จะ “จับผิดพระองค์ในคำตรัสทั้งหลายของพระองค์” ลูกา 20:20 บอกเราว่าคนชั่วเหล่านี้หาช่องที่จะ “จับผิดในบรรดาพระดำรัสของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและสิทธิอำนาจของเจ้าเมือง” มีอยู่สามคำถามที่ถูกยิงใส่พระเยซูตามลำดับ คำถามเหล่านั้นได้แก่คำถามนี้ที่ถูกถามโดยพวกฟาริสีและพวกเฮโรด อีกคำถามโดยพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 23-33) และอีกคำถามโดยฟาริสีผู้นั้นที่เป็นนักกฎหมาย (ข้อ 35-40)

พวกฟาริสีเหล่านี้เกลียดชังพระคริสต์และวางแผนที่จะให้พระองค์ถูกประหารชีวิต พวกเฮโรด (ข้อ 16) เป็นพรรคการเมืองหนึ่งในหมู่พวกยิวผู้ซึ่งชื่นชอบครอบครัวของเฮโรดเหล่านั้นในฐานะผู้ว่าราชการหรือกษัตริย์แห่งแคว้นยูเดีย

จงสังเกตคำป้อยอในข้อ 16 พวกเขาประสงค์ที่จะเอาใจพระเยซูและทำให้พระองค์พูดเต็มที่เพื่อที่พวกเขาจะล่อให้พระองค์ติดกับและประหารชีวิตพระองค์ได้ จงระวังพวกป้อยอให้ดี! ปกติแล้วพวกเขาประสงค์ร้ายและพระคัมภีร์เตือนบ่อย ๆ ให้ระวังพวกเขา (สภษ. 20:19; 26:28; 28:23; 29:5) คำถามเรื่องส่งส่วยนี้เป็นคำถามที่อันตราย พวกยิวเกือบทุกคนเกลียดชังรัฐบาลโรมและไม่ชอบที่จะต้องเสียภาษีหรือส่วย ดังนั้นพวกคนเก็บภาษีจึงมีชื่อเสียงไม่ค่อยดีในสมัยพระคัมภีร์ ถ้าพระเยซูทรงตอบว่าถูกต้อง นั่นคือว่าพวกเขาควรเสียภาษี ยิวหลายคนก็คงไม่พอใจ บางคนอาจคิดว่าพระองค์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์เพราะว่าพระเมสสิยาห์ถูกคาดหมายว่าจะโค่นล้มรัฐบาลโรม ในทางกลับกัน ถ้าพระองค์ทรงตอบว่าพวกยิวไม่ต้องเสียภาษี พระองค์ก็จะกลายเป็นกบฏคนหนึ่งที่ต่อต้านรัฐบาลโรม พวกเขาหวังจะให้ผู้ว่าราชการคือ ปีลาต หันหาเล่นงานพระเยซูเพื่อที่พระองค์จะถูกปรับโทษถึงตาย อันที่จริง ต่อมาเมื่อพระเยซูทรงถูกไต่สวนต่อหน้าปีลาต พวกเขาก็กล่าวคำพยานเท็จว่าพระเยซูทรงห้ามการเสียส่วยแก่ซีซาร์ (ลูกา 23:1, 2) แต่ในที่นี้ “พระเยซูทรงรับรู้ถึงความชั่วของพวกเขา” (ข้อ

18) ทรงเรียกพวกเขาตรง ๆ ว่า “พวกหน้าซื่อใจคด” และทรงตอบพวกเขาไปอย่างมีสติปัญญาจนพวกเขาบ่นไม่ออกเลยสักคำ พวกเขาไม่สามารถ “จับผิดในถ้อยคำของพระองค์” เหมือนที่พวกเขาวางแผนไว้ว่าจะทำได้ (ลูกา 20:20-26) พวกเขาตอบไม่ได้ พวกเขากล่าวหาพระองค์ไม่ได้

มันเป็นการเหมาะสมที่จะสนับสนุนรัฐบาลโดยการเสียภาษี คริสเตียนทั้งหลายควรกระทำตามนี้คือ “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์” ถ้ารัฐบาลใดจัดหาเงินทองให้เป็นสื่อกลางสำหรับการแลกเปลี่ยน จัดหาการปกป้องโดยตำรวจและพระพรต่าง ๆ ในฝ่ายพลเรือนเช่นนั้น มันก็สมควรได้รับการสนับสนุน คำสอนสุดอมตะของภาคพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับหัวข้อนี้คือ โรม 13:1-7 และข้อ 6 และ 7 ตรงนั้นบัญชาเราอย่างชัดเจนให้เสียภาษี รัฐบาลทั้งหลายควรลงโทษอาชญากรรม ควรประหารชีวิตคนเหล่านั้นที่สมควรถูกประหาร ควรรักษาไว้ซึ่งความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความยุติธรรม และความสงบสุข และในเรื่องเหล่านี้ผู้ครอบครองทั้งหลายคือเหล่าผู้ปรนนิบัติของพระเจ้า ภายใต้แอกอันน่าเกลียดชังของโรม พวกยิวยังได้รับคำแนะนำจากพระเยซูว่า “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์” หน้าที่ต่อรัฐบาลไม่ขัดแย้งกับหน้าที่ต่อพระเจ้า พวกยิวคงทำบาปหากพวกเขาหันไปนับถือรูปเคารพของพวกโรม แต่พวกเขาควรเสียภาษีอย่างเหมาะสมเพื่อสนับสนุนรัฐบาลที่มีอำนาจในขณะนั้นซึ่งจัดหาการปกป้องดูแลและสิ่งอำนวยความสะดวกหลายอย่างให้แก่พวกเขา พระเยซูเองและเปโตรก็เสียภาษี (มธ. 17:24-27) คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐานเผื่อบรรดาผู้ครอบครอง (1 ทธ. 2:1, 2) มันเป็นการเหมาะสมที่คริสเตียนทั้งหลายจะออกเสียงเลือกตั้งและใช้อิทธิพลของตนเพื่อการปกครองที่ดี

ข้อ 23-33:

22:23 ในวันเดียวกันนั้นพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ผู้ซึ่งกล่าวว่าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย และถามพระองค์

22:24 โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้กล่าวว่า ‘ถ้าผู้ชายคนใดตายโดยไม่มีบุตร น้องชายของเขาจะแต่งงานกับภรรยาของเขา และสืบเชื้อสายของพี่ชายของตนไว้’

22:25 บัดนี้ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน และพี่หัวปี เมื่อเขาได้แต่งงานกับภรรยาแล้ว ก็ตาย โดยไม่มีบุตร และละภรรยาของเขาไว้ให้แก่น้องชายของเขา

22:26 คนที่สองด้วย และคนที่สาม จนถึงคนที่เจ็ดเช่นกัน

22:27 และในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย

22:28 เหตุฉะนั้นในการเป็นขึ้นมาจากความตาย หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยว่าชายทั้งเจ็ดคนได้นางเป็นภรรยาแล้ว”

22:29 พระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านผิดแล้ว โดยไม่รู้พระคัมภีร์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

22:30 ด้วยว่าในการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น พวกเขาย่อมไม่สมรสกัน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์

22:31 แต่เรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่าน โดยตรัสว่า

22:32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม และพระเจ้า

ของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ พระเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต”

22:33 และเมื่อประชาชนได้ยินเช่นนี้ พวกเขาก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์

พระเยซูทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับ
การเป็นขึ้นจากตาย

พระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกันถูกให้ไว้ในมาระโก 12:18-27 และลูกา 20:27-38 พวกสะดูสีไม่เชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 23) และพวกเขาไม่เชื่อเรื่องทูตสวรรค์หรือวิญญาณด้วย (กิจการ 23:8) พวกเขาเป็นภาพเล็งของพวกถือแนวคิดสมัยใหม่นิยม มีความไม่ลงรอยกันหลายอย่างระหว่างพวกฟาริสีกับพวกสะดูสีเกี่ยวกับคำถามเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย เช่นในกรณีของเปาโล (กิจการ 23:6-10) ในที่นี้พวกสะดูสีตั้งใจที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าการเป็นขึ้นของคนตายเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พวกเขาโต้แย้งว่าถ้าผู้คนถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย มันก็คงเกิดความสับสนที่ไม่อาจจะรับได้เช่นในกรณีสมมตินั้นของพี่น้องผู้ชายเจ็ดคนที่ได้แต่งงานกับภรรยาคนเดียวกัน โดยแต่งทีละคน คำพูดที่ยกมาจากโมเสสในข้อ 24 อ้างอิงถึงพระราชบัญญัติ 25:5

พวกสะดูสีคิดผิดอยู่สองประการ ประการแรก พวกเขาไม่ทราบพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งสอนชัดเจนเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย (โยบ 19:25-27; สดด. 16:9, 10) โยเซฟเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและสั่งให้แบกศพของเขาออกไปจากอียิปต์ (ปฐก. 50:25) อับราฮัมเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายและเชื่อว่าตนจะได้รับพระสัญญาเหล่านั้นหลังจากที่ตนถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว (ฮบ. 11:8-13) ต่อมาพระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสอนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย (ลูกา 24:44-46) ถ้าพวกสะดูสีทราบและเชื่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาก็คงเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายไปแล้ว ความผิดพลาดประการที่สองของพวกเขาก็คือ การไม่รู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้า (ข้อ 29) ดังนั้นพวกเขาจึงไม่อาจจินตนาการถึงชีวิตที่เป็นขึ้นจากตายซึ่งไม่มีการสมรสและปราศจากความอ่อนแอทั้งหลายแห่งร่างกายมนุษย์อันน่าสังเวชของเรา

ในการเป็นขึ้นจากตายผู้คนไม่สมรสกัน (ข้อ 30) แต่เป็นเหมือนเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เราไม่รู้ว่าทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร แต่เรารู้ว่าจะไม่มีการสมรส เราคิดว่าจะไม่มีการสืบพันธุ์อีก เห็นได้ชัดว่าเราจะไม่ออกลูกอีกในร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของเรา การสมรสจะไม่จำเป็นแล้วเพราะจะไม่มีบาปในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนที่ได้รับสง่าราศี เมื่อถึงตอนนั้น เราทุกคนจะรักกันด้วยความรักอันสมบูรณ์แบบและสวยงาม ด้วยความรักอันบริสุทธิ์ คำสอนนี้ไม่ลดทอนข้อเท็จจริงเรื่องร่างกายที่จับต้องได้จริง ๆ ในสวรรค์ พระเยซูทรงมีร่างกายเดิมนั้นที่ได้ถูกวางในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟตอนที่พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย ยกเว้นว่าร่างกายนั้นได้รับสง่าราศีแล้ว พระองค์ทรงมีพระหัตถ์เดิมนั้นซึ่งมีรอยตะปู สีข้างเดิมที่ถูกแทงด้วยหอกนั้น พระองค์ทรงมีร่างกายหนึ่งที่กินและดื่มได้ต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ (ลูกา 24:39-43) พระเยซูจะเสด็จมาอีกทีพร้อมกับร่างกายนั้น (กิจการ 1:11) เมื่อพระเยซูเสด็จมา เราจะได้รับร่างกายที่เป็นเหมือนร่างกายของพระองค์ (ฟป. 3:20, 21) แม้ว่าไม่มีการสมรสในการเป็นขึ้นจากตาย แต่ผู้คนจะมีร่างกายมนุษย์ที่จับต้องได้ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหนังและกระดูก (และเราคิดว่ามีเลือดด้วยเนื่องจากร่างกายเหล่านั้นจะบรรจุของเหลว) เราจะกินและดื่มในอาณาจักรของพระคริสต์ในร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายของเรา (มธ. 26:29; ลก. 14:12-15) หลังจากการเป็น

ขึ้นจากตาย เราจะมีร่างกายจริง ๆ เราจะจำกันได้เหมือนที่พวกสาวกจำโมเสสและเอลียาห์ได้บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (มธ. 17:3)

จงสังเกตข้อโต้แย้งของพระเยซูที่สนับสนุนการเป็นขึ้นจากตาย (ข้อ 31-33) พระเยซูตรัสถึงถ้อยคำเหล่านั้นของพระเจ้าซึ่งมาถึงโมเสส โดยออกมาจากพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น ตามที่มาระโก 12:26 บอกเรา โดยอ้างอิงไปยังอพยพ 3:1-6 ประเด็นก็คือว่า ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม และอิสอัค และยาโคบ หลังจากที่พวกเขาตายไปแล้ว ฉะนั้นวิญญาณของพวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่และถ้าอับราฮัม อิสอัค และยาโคบยังมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่ง เราก็คาดหวังได้ว่าร่างกายของพวกเขาจะเป็นขึ้นจากตาย

ข้อโต้แย้งนี้ลงลึกมากกว่าที่คุณอาจคิดไว้ ความรอดของจิตวิญญาณพิสูจน์ว่าวันหนึ่งเราสามารถมีร่างกายที่สมบูรณ์แบบได้ การเชื่อมโยงนี้ถูกแสดงออกในโรม 8:19-23 ถ้ามีบ้านนิรันดร์สักแห่งสำหรับจิตวิญญาณ ก็ต้องมีบ้านนิรันดร์สักแห่งสำหรับร่างกายด้วย ฉะนั้นจึงต้องมีการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย ของผู้ที่รับความรอดและผู้ที่ไม่รับความรอด จะมีร่างกายหลายร่างกายอยู่ในสวรรค์และในนรก (มธ. 10:28; 18:8, 9; ฟป. 2:10, 11)

ข้อ 34-40:

22:34 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินแล้วว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอั้นอยู่ พวกเขาจึงชุมนุมกัน
22:35 แล้วคนหนึ่งในพวกเขา ซึ่งเป็นนักกฎหมาย ได้ถามคำถามข้อหนึ่งกับพระองค์ โดยทดลองพระองค์ และกล่าวว่า
22:36 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด”
22:37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “‘ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน’
22:38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่
22:39 และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้นคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’
22:40 พระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

พระเยซูทรงตอบว่าข้อไหนเป็น
พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด

นี่ถูกบันทึกไว้เช่นกันในมาระโก 12:28-34 พระคำตอนที่คล้ายกันถูกให้ไว้ในลูกา 10:25-29 แต่ให้ไว้ในโอกาสที่ต่างกัน เราคิดเช่นนั้น จงตั้งใจอ่านบันทึกเหตุการณ์ของมาระโกเกี่ยวกับคำถามของนักกฎหมายผู้นี้ เพราะว่ามันมีรายละเอียดมากกว่า ธรรมาจารย์หรือนักกฎหมาย “รับรู้ว่าพระองค์ได้ทรงตอบพวกเขาได้ดี” (มาระโก 12:28) ได้ถามคำถามนั้น นักกฎหมายผู้นี้อาจมีความจริงใจและตั้งใจดี เพราะพระเยซูทรงตอบคำถามเขาอย่างตรงไปตรงมา และนักกฎหมายผู้นี้ ซึ่งไม่ใช่ทนายความ แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญในพระราชบัญญัติของโมเสส (มาระโกเรียกเขาว่าธรรมาจารย์) ก็พอใจกับคำตอบของพระคริสต์ และเข้าใจคำตอบนั้น (มาระโก 12:28-33)

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุดถูกให้ไว้ในข้อ 37 ซึ่งถูกยกมาจากพระราชบัญญัติ 6:5 พระเยซูทรงยกพระ

ราชบัญญัติ 6:4 เช่นกันตามที่ให้ไว้ใน มาระโก 12:29 จำไว้ว่า พระเยซูกำลังยกข้อความจากภาคพันธสัญญาเดิมภาษาฮีบรู หลังจากที่มันถูกแปลเป็นภาษากรีกแล้ว และเป็นภาษาอังกฤษของเราในเวลาต่อมา เราก็คาดหมายได้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่บ้างในถ้อยคำเหล่านั้น นอกจากนี้ ข่าวประเสริฐแต่ละเล่มให้บางสิ่งที่เล่มอื่น ๆ ที่เหลือละไว้ พระบัญญัติข้อแรกนั้นคือ จงรักพระเจ้า และพระบัญญัติข้อที่สองคือ “จงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง” (ข้อ 39) นั่นถูกยกคำพูดมาจากเลวีนิติ 19:18 สองข้อนี้สรุปย่อพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ (ข้อ 40) ข้อแรกนั้นเกี่ยวข้องกับพระบัญญัติสี่ข้อแรกของบัญญัติสิบประการ (อพย. 20:1-8) มันครอบคลุมหน้าที่ทั้งหมดของเราที่มีต่อพระเจ้าโดยตรง ข้อที่สองนั้นครอบคลุมพระบัญญัติหกข้อหลัง (อพย. 20:12-17) และครอบคลุมหน้าที่ทั้งหมดของมนุษย์ที่มีต่อเพื่อนบ้านของตน พระเจ้าต้องมาก่อนอย่างอื่น จงอ่านคำตอบอันรอบคอบของธรรมาจารย์ผู้นี้ตามที่ให้ไว้ในมาระโก 12:32, 33 และการที่พระเยซูทรงบอกเขาว่าเขาอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว (มาระโก 12:34) ความรักคือการสำเร็จจริงของพระราชบัญญัติทั้งสิ้น (รม. 13:8-10; กท. 5:14) หลังจากคำตอบนี้ของพระเยซู พวกเขาก็ไม่กล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกเลย (มาระโก 12:34) อย่าลืมนิยามของคำว่า เพื่อนบ้าน ในคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีนั้น (ลูกา 10:30-37)

ดูสิว่าพระคำตอนนี้เปิดเผยให้เห็นความโง่เขลาของผู้ไม่เชื่อเหล่านั้นที่กล่าวว่าภาคพันธสัญญาเดิมไม่ใช่การเปิดเผยเกี่ยวกับพระเจ้าแห่งความรัก ว่าภาคพันธสัญญาเดิมนั้นไม่ดีพอ ไม่ประกอบด้วยสิทธิอำนาจอย่างสมบูรณ์ ข้อความที่ยกมาเหล่านั้นที่สรุปย่อพระบัญญัติข้อใหญ่สองข้อนั้นมาจากภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าแห่งภาคพันธสัญญาเดิมทรงเป็นพระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ข้อ 41-46:

22:41 ขณะที่พวกฟาริสีกำลังชุมนุมกันอยู่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขา
22:42 โดยตรัสว่า “พวกท่านคิดอะไรเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” พวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “เป็นบุตรชายของดาวิด”
22:43 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงเรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยรับสั่งว่า
22:44 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเราจนกว่าเรากระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’
22:45 แล้วถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดอย่างไรได้”
22:46 และไม่มีผู้ใดสามารถตอบพระองค์สักคำหนึ่งได้ และตั้งแต่วันนั้นมาไม่มีผู้ใดกล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกต่อไป

พระเยซูทรงหุบปากพวกฟาริสีด้วยคำถามหนึ่ง

ในที่นี้พวกเขากลับเป็นฝ่ายถูกเล่นงานบ้าง พระเยซูทรงถามคำถามพวกฟาริสีเหล่านั้นหลังจากที่พวกเขาต้องอับอายจนพูดไม่ออก เรื่องนี้ถูกเล่าในมาระโก 12:35-37 และลูกา 20:41-44 เช่นกัน จงพิจารณาคำถามนี้ของพระเยซูในข้อ 42, “พวกท่านคิดอะไรเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” คำว่า พระ

คริสต์ เป็นคำแปลภาษากรีกของคำฮีบรู เมสสิยาห์ คำนี้หมายถึง ถูกเจิม ฉะนั้นในเพลงสดุดี 2:2 พระคำตอนนั้นจึงพูดถึงพระคริสต์ในฐานะ “ผู้ถูกเจิม” ของพระเจ้า พวกยิวรู้ว่าพระคริสต์ของพวกเขาถูกสัญญาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์หรือพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้นั้น และในที่นี้พระองค์ทรงเจตนาที่จะพิสูจน์ว่าพระองค์ พระเมสสิยาห์ผู้นั้น ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์ธรรมดา

พวกฟาริสีตอบว่าพระคริสต์จะต้องเป็นบุตรชายของดาวิด (ข้อ 42) ในคำตอบนี้พวกเขาคิดถูกต้องเพราะว่าพวกเขาเข้าใจจาก 2 ซามูเอล 7:10-14 ว่ากษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้นจะทรงเป็นบุตรชายของดาวิด อิสยาห์ 9:6, 7 บอกพวกเขาว่าเจ้านายแสนมหัศจรรย์องค์นั้นหรือพระเมสสิยาห์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด อิสยาห์ 11:1 สอนพวกเขาว่าผู้ครอบครองที่จะเสด็จมานั้นจะเป็นกิ่ง ๆ หนึ่งจากตอของเจสซี (บิดาของดาวิด) เหมือนกับที่พระคำอีกหลายตอนได้สอนเช่นนั้น ลำดับพงศ์พันธุ์ทั้งสองแห่งของพระคริสต์แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรชายของดาวิด (มธ. 1:6, 16 และลูกา 3:23, 31) พวกฟาริสีตระหนักว่าพระเยซูจะเสด็จมาจากเชื้อสายของดาวิดในฝ่ายมนุษย์ พวกเขาไม่เข้าใจเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้นและการที่พระคริสต์จะทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครรภ์ของหญิงพรหมจารีคนนั้น อย่างไรก็ตาม พวกเขาน่าจะทราบแล้วว่าต้องเป็นเช่นนั้นจากอิสยาห์ 7:14 ในข้อ 44 พระเยซูทรงยกคำพูดจากเพลงสดุดี 110:1

ดาวิดจะเรียกพระเมสสิยาห์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา พระเจ้าของเขา อย่างไรได้ ถ้าพระเมสสิยาห์จะต้องสืบเชื้อสายมาจากเขา? เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าในรูปกายมนุษย์ พระองค์จึงทรงเป็นทั้งบุตรชายของดาวิดและพระบุตรของพระเจ้า บุตรชายของดาวิดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของดาวิด พวกฟาริสีและพวกยิวมีแนวคิดที่ไม่ดีพอเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น ถึงกระนั้นพระเยซูเองก็ทรงเป็นการสำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ของบรรดาพระสัญญาในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระคริสต์นั้น

นี่ทำให้ทุกคำถามต้องหยุด พวกเขาไม่อาจเผชิญหน้ากับพระเยซูได้ จงหมายเหตุว่าในที่นี้พระเยซูทรงหุบปากคนเหล่านั้นที่ชอบวิจารณ์พระองค์โดยใช้พระคัมภีร์ เหมือนกับที่พระองค์ทรงพิชิตซาตานตอนที่พระองค์ทรงถูกทดลองโดยยกข้อพระคัมภีร์ (มธ. 4:4, 7, 10)

มัทธิว 23

ข้อ 1-7:

23:1 แล้วพระเยซูตรัสกับประชาชนและกับพวกสาวกของพระองค์

23:2 โดยตรัสว่า “พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งในที่นั่งของโมเสส

23:3 เหตุฉะนั้นสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาสั่งสอนให้พวกท่านถือรักษาไว้ จงถือและกระทำตาม แต่พวกท่านอย่ากระทำตามบรรดาการงานของพวกเขาเลย เพราะพวกเขากล่าว และไม่กระทำตาม

23:4 ด้วยว่าพวกเขามัดบรรดาภาระหนักและหนักหนาสาหัสที่จะแบกไว้ และวางภาระหนักเหล่านั้นบนบ่าของมนุษย์ทั้งหลาย แต่พวกเขาเองก็ไม่ยอมเคลื่อนย้ายภาระหนักเหล่านั้นด้วยแม้แต่นิ้วเดียวของพวกเขา

23:5 แต่การงานทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขากระทำเพื่อให้มนุษย์เห็น พวกเขาทำกลักพระบัญญัติของพวกเขาให้กว้างขึ้น และขยายพู่ห้อยแห่งเสื้อของพวกเขาให้ยาวขึ้น

23:6 และรักบรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย

23:7 และบรรดาการคำนับในตลาดทั้งหลาย และที่จะถูกเรียกโดยมนุษย์ว่า ‘รับบี รับบี’

พระเยซูทรงเอ่ยชื่อเครื่องหมายต่าง ๆ ของฟาริสี

หลังจากคำถามและคำตอบเหล่านั้นของบทที่ 22 พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ “ต่อหน้าประชาชนทุกคน” ให้ระวังพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (ลูกา 20:45-47; มาระโก 12:38-40) จากวิธีที่พระเยซูทรงใช้คำเรียกแบบสลับไปมาระหว่าง “พวกธรรมาจารย์” (พวกคัดลอก และดังนั้นจึงเป็นพวกครูสอนพระราชบัญญัติและพวกผู้พยากรณ์) และ “พวกฟาริสี” (คณะที่เคร่งครัดมาก ๆ ในทางศาสนา) เห็นได้ชัดว่าพวกธรรมาจารย์ส่วนใหญ่อยู่ในคณะทางศาสนาที่เรียกว่าพวกฟาริสี พระเยซูตรัสในที่นี้ถึงพวกฟาริสี (ข้อ 2) แต่ในมาระโกและลูกาถ้อยคำที่คล้ายกันถูกกล่าวเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์

คำตรัสเหล่านี้ของพระเยซูเป็นคำเตือนถึงเหล่าสาวก พระเยซูตรัสในคราวนี้ว่า “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี” (มาระโก 12:38; ลูกา 20:46)

พวกธรรมาจารย์เป็นพวกคนเลวในที่ดี ๆ พวกเขานั่ง “ในที่นั่งของโมเสส” นั่นคือ พวกเขาเรียนรู้พระราชบัญญัติ คัดลอกมัน และธุระของพวกเขาคือการสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า คนที่เป็นธรรมาจารย์ไม่จำเป็นต้องเป็นคนไม่ดี เอสราก็เป็นธรรมาจารย์ (เอสรา 7:6, 11, 12, 21) ถ้าพวกธรรมาจารย์ในสมัยของพระเยซูได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของเอสรา คำเตือนนี้ก็คงไม่จำเป็นเลย พวกธรรมาจารย์เป็นที่ต้องการ ประชาชนต้องพึ่งพวกเขาในเรื่องพระวจนะของพระเจ้า เมื่อก่อนไม่มีการตีพิมพ์หนังสือ ฉะนั้นจึงต้องมีการคัดลอกหนังสือต่าง ๆ ด้วยมือโดยผู้คนที่ร่ำเรียนมาและมีความระมัดระวัง ความคุ้นเคยที่พวกธรรมาจารย์เหล่านี้มีกับตัวอักษรของพระคัมภีร์ทำให้พวกเขาเหมาะสมที่จะสั่งสอนประชาชนข้อเท็จจริงเหล่านั้นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติและส่วนที่เหลือของภาคพันธสัญญาเดิม ดังนั้นประชาชนจึงต้องไม่หันมาต่อสู้ตำแหน่งนั้น ๆ เพราะคนที่ดำรงตำแหน่งนั้นเป็นผู้ที่ไม่คู่ควร แม้กระทั่งวันนี้ก็มีคนชั่วบางคนอยู่ในงานรับใช้ แต่พระเจ้าทรงอยากให้ผู้คน

มีความเคารพต่องานรับใช้ มีพวกคนหน้าซื่อใจคดอยู่ในคริสตจักรหลายแห่ง แต่นั่นไม่ใช่ข้ออ้างสำหรับคนเหล่านั้นที่อยากเย้ยหยันความเชื่อแบบคริสเตียนและคริสตจักรทั้งหลาย ในทำนองเดียวกัน พวกเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายบางครั้งก็ฉ้อฉล แต่เราควรเคารพกฎหมายและสถาบันการปกครองเหล่านั้นต่อไปแม้จะมีพวกนักการเมืองที่โกงกินก็ตาม

ข้อ 3 เตือนใจเราว่าเหล่าผู้นำที่พูดและไม่ทำนั้นแย่ขนาดไหน ไม่ว่าจะเป็นพวกเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายที่ไม่รักษากฎหมายเสียเอง หรือเหล่านักเทศน์ที่ไม่ดำเนินชีวิตตามคำเทศนาของตัวเอง ทุกคนที่มีสิทธิอำนาจมีพันธะหน้าที่พิเศษในการทำตัวเป็นแบบอย่างทั้งในการกระทำของตนและในข้อบังคับทั้งหลายของตน สิ่งที่พ่อแม่กระทำมีอิทธิพลต่อลูก ๆ ของตนมากพอ ๆ กับสิ่งที่พ่อแม่พูด เหล่าครูสอนรวีส่งผลดี หรือผลเสียโดยวิธีดำเนินชีวิตของตนมากพอ ๆ กับวิธีสั่งสอนของพวกเขา ขอให้ผู้อ่านระมัดระวังว่าตนไม่เป็นเหมือนพวกธรรมาจารย์ที่ “กล่าว และไม่กระทำตาม”

ดูมาตรฐานอันเข้มงวดเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงมีสำหรับศิษยาภิบาลทั้งหลาย (ผู้ดูแลทั้งหลาย) ใน 1 ทิโมธี 3:2-7; “เป็นคนที่ไร้ที่ติ... เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีการประพฤติดี มีอัชฌาสัยรับแขกดี...ไม่สนใจเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่โลภทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่เป็นคนอดทน ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน... ยิ่งกว่านั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้งหลายซึ่งอยู่ภายนอก” เหล่าผู้ช่วยก็ต้องเป็นคนไร้ที่ติเช่นกัน (1 ทธ. 1:8-13) แม้กระทั่งทิโมธีคนหนุ่มก็ได้รับคำบัญชาว่า “...ท่านจงเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อทั้งหลาย ในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ ในความบริสุทธิ์” (1 ทธ. 4:12) มีเขียนไว้เกี่ยวกับบารนาบัสว่า “ด้วยว่าบารนาบัสเป็นคนดี และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อ และคนเป็นอันมากได้ถูกเพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 11:24) “คนดี” เป็นข้อกำหนดแรกสำหรับการรับใช้หลังจากที่ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว

พวกธรรมาจารย์เป็นผู้นำทางศาสนามืออาชีพ ทำงานเพื่อผลประโยชน์ ไม่ใช่เพราะความรักที่มีต่อพระเจ้า และไม่ใช่เพราะความเมตตากรุณาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ ตามที่เราเห็นจากข้อ 4 งานรับใช้ใดที่ไม่ได้ผุดออกมาจากใจที่อ่อนโยนและเปี่ยมกรุณาก็ไม่อาจเป็นที่พอพระทัยต่อพระองค์ได้ การแบกภาระของกันและกันคือการทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จจริง (กท. 6:2) คนที่หว่านเมล็ดแห่งพระวจนะของพระเจ้าควรออกไปและร้องไห้ (สดด. 126:5, 6) เหล่าผู้นำที่เห็นแก่ตัวเช่นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้นำผู้คนไปเสียจากความจริง เปาโลเรียกพวกเขาว่า “พวกสุนัขป่า” (กิจการ 20:29, 30) พวกถือศาสนายิวที่นำเหล่าคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียให้หลงผิดก็มีจิตวิญญาณที่คล้ายกับพวกธรรมาจารย์เหล่านี้ พวกเขายืนกรานให้ถือพิธีเข้าสุหนัต แต่แค่เพราะ “ปรารถนาได้หน้าในเนื้อหนัง” (กท. 6:12) เพื่อเกียรติของตัวเองพวกเขาอยากสร้างสาวกหลายคนเหมือนที่พวกธรรมาจารย์เหล่านี้ทำให้หลายคนเข้าจารีต (ข้อ 15) ความรักที่จริงใจและไม่เห็นแก่ตัวที่มีต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ควรเป็นแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังงานแบบคริสเตียนทั้งปวง และแรงจูงใจนั้นจะช่วยยกภาระของผู้คนออกไปแทนที่จะเอาภาระหนักกว่าเดิมมามัดใส่บนพวกเขา (ข้อ 4)

“เพื่อให้มนุษย์เห็น”-นั่นเป็นแรงจูงใจของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี กลักพระบัญญัติเป็นกล่อง

เล็ก ๆ ที่ใส่ข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ และผูกติดบนแขนหรือหน้าผาก ซึ่งคนเหล่านี้ใช้เพื่อทำให้ชาวโลกประทับใจว่าตนมีความรักต่อพระคัมภีร์ การขยายชายเสื้อของพวกเขาคงจะทำให้ผู้คนรู้ว่าพวกเขาเป็นรับบีหรืออาจารย์ พวกเขารัก “บรรดาที่เอนกายลงอันมีเกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย” (ข้อ 6) เพราะนั่นจะทำให้พวกเขาดูเหมือนเป็นคนสำคัญในสายตาของชาวโลก พวกเขาอยากให้ทุกคนคำนับพวกเขาในตลาดในฐานะเป็นผู้ที่มีความสำคัญ ร่ำเรียนมา และผู้คนรู้จักดี พวกเขาชอบที่จะถูกเรียกว่า “รับบี รับบี” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาหาช่องที่จะเอาใจผู้คนและได้รับความเห็นชอบจากผู้คนแทนที่จะได้รับความเห็นชอบจากพระเจ้า

เหล่าสาวกของพระเยซูหลังจากเพ็นเทคอสต์ช่างต่างจากคนเหล่านี้จริง ๆ (กิจการ 4:18-20) “ความกลัวมนุษย์ก็นำกับดักมา” (สภษ. 29:25) ผู้ใดที่อยากให้พระเจ้าทรงใช้การควรตัดสินใจก่อนเลยว่าตนยินดีหรือไม่ที่จะทำให้มนุษย์ไม่พอใจ มันเป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้ทั้งพระเจ้าและมนุษย์พอใจ (ยอห์น 12:43) การเอาใจโลกหลังจากที่เราอ้างว่าสมรสกับพระคริสต์แล้วก็เป็นการเล่นชู้ฝ่ายวิญญาณ (ยากอบ 4:4) และการเป็นมิตรกับโลกก็เท่ากับการเป็นศัตรูต่อพระคริสต์

ฉะนั้นศาสนาของพวกฟาริสีเหล่านั้นจึงเป็นแบบภายนอก เป็นอาชีพ และไม่จริงใจ พวกเขาให้เงินแก่คนยากจนเพื่อจะได้รับเกียรติจากมนุษย์ (มธ. 6:2) พวกเขายืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามหัวมุมถนนเพื่อให้คนเห็น (มธ. 6:5) พวกเขาถืออดอาหาร จากนั้นก็ตีหน้าเศร้า ทำหน้าของตนให้ดูทุกข์โศกเพื่อให้คนเห็นว่าตนอดอาหารอยู่ (มธ. 6:16) พวกเขาไม่จริงใจ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นพวกหน้าซื่อใจคด และพระเยซูทรงใช้คำเรียกนั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อพรรณนาถึงคนเหล่านี้ (ข้อ 13, 14, 15, 23, 25, 27, 29)

ข้อ 8-12:

23:8 แต่ท่านทั้งหลายอย่าถูกเรียกว่า ‘รับบี’ ด้วยว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระอาจารย์ของพวกท่าน คือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด

23:9 และอย่าเรียกผู้หนึ่งผู้ใดว่าเป็นบิดาของพวกท่านบนโลกนี้ เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระบิดาของพวกท่าน ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์

23:10 และท่านทั้งหลายอย่าถูกเรียกว่า ‘นาย’ ด้วยว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นนายของพวกท่าน คือพระคริสต์

23:11 แต่ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางพวกท่าน จะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน

23:12 และผู้ใดก็ตามที่จะยกตัวเองขึ้น จะถูกเหยียดลง และผู้ที่จะถ่อมตัวเองลง จะถูกยกขึ้น

พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับการแสวงหายศศักดิ์ที่ได้รับการยกชู

คำว่า รับบี หมายถึง ชายผู้ยิ่งใหญ่ หรือ อาจารย์ พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่า รับบี โดยพวกสาวกของยอห์น (ยอห์น 1:38), โดยนาธานาเอล (ยอห์น 1:49), โดยนิโคเดมัส (ยอห์น 3:2), โดยผู้คนที่เมืองคาเปอรนาอุม (ยอห์น 6:25) ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกเรียกว่า รับบี โดยพวกยิวบางคน (ยอห์น 3:26) มารีย์ชาวมักดาลาเรียกพระเยซูว่า รับบี หรือจริง ๆ ก็คือ รับบีของดิฉัน (รับโบนี, ยอห์น 20:16) หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ไม่มีอะไรผิดกับคำเรียก รับบี ยกเว้นว่าคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรเสาะหาที่จะดูเป็นใหญ่กว่าผู้อื่น

ไม่ควรคิดว่าตนได้รับความโปรดปรานมากกว่า

การถูกเรียกว่า อาจารย์ (คล้ายกับ รับบี) หรือ บิดา ก็ไม่จำเป็นว่าต้องผิด ชายบางคนเป็นอาจารย์และเป็นผู้นำ และมันไม่ผิดที่จะเรียกพวกเขาเช่นนั้น หากว่าพระเจ้าทรงตั้งพวกเขาให้เป็นเช่นนั้น จงสังเกตว่าเปาโลโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า เรียกอับราฮัมว่า บิดา (รม. 4:1, 11, 12, 16, 17, 18) และเรียกอิสอัคว่า บิดา (รม. 9:10) อับราฮัมถูกเรียกว่า บิดา ไม่ใช่ของพวกยิวเท่านั้น แต่ของผู้เชื่อทุกคนด้วย (รม. 4:11) เปาโลเรียกทิโมธีว่าบุตรชายของเขา (1 ทธ. 1:2; 2 ทธ. 1:2) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีเรียกเขาว่าบิดา เนื่องจากทิโมธีรับใช้กับเปาโล “ดุจบุตรร่วมกับบิดา” (ฟป. 2:22) เปาโลเรียกตัวเองว่าบิดาแก่คริสเตียนชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น (1 คร. 4:15) แต่เปาโลไม่ได้เสาะหาที่จะบงการชีวิตฝ่ายวิญญาณของคนเหล่านี้ด้วยแผนการและแนวคิดต่าง ๆ ของตัวเอง มันไม่ใช่การแสวงหาเกียรติเพื่อตัวเอง แต่เป็นการแสวงหาประโยชน์สุขของพวกเขาเองในน้ำพระทัยของพระเจ้า

นี่ควรช่วยให้เราเข้าใจคำบัญชาทั้งหลายในที่นี้ ไม่มีใครในพวกเราควรเป็นนายเหนือหัว ไม่มีใครในพวกเราควรแสวงหาความเป็นใหญ่เป็นโต ทุกคนควรถวายเกียรติพระคริสต์ในฐานะจอมเจ้านาย และพระบิดาของเราในสวรรค์ในฐานะพระบิดาของคริสเตียนทุกคน และคริสเตียนทุกคนควรเคารพซึ่งกันและกันในฐานะพี่น้อง

คำสอนนี้ควรแต่งแต้มสีสันทัศนคติของเหล่าผู้รับใช้ที่มีต่อนายของตนและนายทั้งหลายที่มีต่อผู้รับใช้ของพวกเขา ผู้รับใช้ทั้งหลายควรจะเชื่อฟังนายของตนมากยิ่งขึ้น “ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ด้วยความจริงใจของพวกท่าน ดุจกระทำต่อพระคริสต์” และเหล่าผู้เป็นนายควรปฏิบัติกับเหล่าผู้รับใช้ โดยไม่ข่มขู่และระลึกว่าเจ้านายของพวกเขาทรงอยู่ในสวรรค์เช่นกัน (อฟ. 6:5-9; คส. 3:22-25; 4:1) จำไว้ว่าพระเยซูทรงตำหนิความมักใหญ่ใฝ่สูงของยากอบและยอห์น (มธ. 20:20-28) และคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหลายได้รับคำเตือนเป็นพิเศษไม่ให้เห็นแก่หน้าคน โดยให้เกียรติคนรวยและหยามเกียรติคนจน (ยากอบ 2:1-9) จงเปรียบเทียบข้อ 11 และ 12 กับมัทธิว 20:26-28, กับยอห์น 13:13-16 และกับยากอบ 4:6-10 ขอให้คริสเตียนทั้งหลายระวังให้ดีว่าตนไม่รักที่อันมีเกียรติในงานเลี้ยงต่าง ๆ และที่นั่งเด่นสุดในธรรมศาลา และถูกเรียกว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในท่ามกลางมนุษย์ ถ้าเรายกชูตัวเอง เราก็จะถูกทำให้ต่ำลง “และผู้ที่จะถ่อมตัวเองลง จะถูกยกขึ้น”

ข้อ 13:

23:13 แต่วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และพวกเจ้าก็ขัดขวางคนทั้งหลายที่กำลังจะเข้าไป

วิบัติแรกถูกประกาศแก่พวกฟาริสี

ตอนแรกพระเยซูกำลังตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ต่อหน้าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี และตรัสถึงฝ่ายหลังในฐานะบุคคลที่สาม (ข้อ 2) แต่ในที่นี้พระองค์ทรงหันไปกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์และพวกฟา

ริสีเหล่านั้นเองด้วยถ้อยคำที่รุนแรง

ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนสองบทเรียนอันเข้มงวดในที่นี้ บทเรียนแรกคือ บางครั้งผู้คนต้องได้รับคำเตือนเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีและเหล่าผู้นำทางศาสนาเทียมเท็จอื่น ๆ เปาโลเตือนเหล่าผู้ปกครองของเมืองเอเฟซัสเกี่ยวกับ “พวกสุนัขป่า” (กิจการ 20:29-31) คริสเตียนชาวโคโลสีได้รับคำเตือนให้ระวังพวกครูสอนเท็จที่สอนความรอดโดยการประพฤติ (คส. 2:8) เปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับอเล็กซานเดอร์ช่างทองแดง (2 ทธ. 4:14, 15) และคริสเตียนทุกคนได้รับคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จที่จะมาในยุคนี้ (1 ทธ. 4:1-3; 2 ปต. 2:1-3; ยูดาส 18) ฉะนั้นนักเทศน์และอาจารย์ทั้งหลาย จึงควรพูดออกมาอย่างชัดเจนและเตือนคริสเตียนทั้งหลายให้ระวังพวกผู้นำเท็จและบรรดาศาสนาเท็จ เช่น แนวคิดสมัยใหม่นิยม, คริสเตียนวิทยาศาสตร์, พวกพยานพระยะโฮวา, ยูนิตี้, กลุ่ม “I AM” Presence, พวกคนทรงเจ้าเข้าผี, พวกมอรมอน และความชั่วร้ายอื่น ๆ ที่คล้ายกัน เราจะไม่ทำให้มนุษย์ชอบใจเสมอไป แต่เราจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยหากเราซื่อตรงในเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น นักเทศน์ทั้งหลายต้องรับผิดชอบสำหรับฝูงแกะของตนและรับผิดชอบต่อพระกายทั้งหมดของพระคริสต์ และควรเป็นคนที่สัตย์ซื่อ

บทเรียนที่สองคือ เราควรเตือนคนเหล่านั้นที่นับถือศาสนาเท็จและมีความหวังอันจอมปลอมทั้งหลายเหมือนอย่างที่พระเยซูทรงเตือนพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านี้ เราควรที่จะเทศนาอย่างชัดเจนมากที่สุดและอย่างอ่อนโยนมากที่สุดแก่พวกยิวว่าไม่มีความรอดที่ปราศจากพระคริสต์ และแก่พวกนักศาสนาจอมปลอมอื่น ๆ ที่หน้าซื่อใจคดเราควรประกาศให้ชัดเจนว่าหลักคำสอนและหลักปฏิบัติต่าง ๆ ของพวกเขาจะนำพวกเขาไปสู่ที่ไหน เราควรมีใจกล้าในการต่อต้านแนวคิดสมัยใหม่นิยมและต่อต้านหลักคำสอนใดที่ยกชูคุณธรรมและอุปนิสัยแบบมนุษย์โดยที่ไม่ยกชูพระคริสต์ในฐานะผู้ทรงไถ่โทษบาปและลบมลทินบาปของมนุษย์แล้ว พระเยซูทรงชัดเจนและกล้าหาญในการสั่งสอนของพระองค์ต่อหน้าคนบาปทั้งหลาย ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็เป็นเช่นนั้นต่อหน้าเฮโรด (มธ. 14:3, 4) เปโตรก็เช่นกันต่อหน้าพวกยิวที่ตรึงกางเขนพระคริสต์ (กิจการ 2:36) โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้ามหาปุโรหิตและผู้ครอบครองและพวกธรรมาจารย์ (กิจการ 4:5-12) เปาโลมีความกล้าหาญกระทั่งในการตำหนิอัครทูตเปโตร (กท. 2:11-14) คนเหล่านั้นที่อยากทำตามแบบอย่างของพระเยซูต้องต่อต้านบาปและต้องกล่าวอย่างเปิดเผยและด้วยใจกล้าเหมือนที่พระเยซูทรงกระทำ

แปดครั้งในบทนี้พระเยซูทรงประกาศวิบัติหรือคำแช่งสาปให้ตกแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี: ข้อ 13, 14, 15, 16, 23, 25, 27, 29; เจ็ดครั้งที่ถ้อยคำเหล่านั้นเหมือนกัน, “วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด!” บทนี้เป็นบทแห่งคำกล่าวโทษความหน้าซื่อใจคดที่รุนแรงที่สุดเท่าที่เคยเอ่ยหรือเคยเขียนมา

ในข้อ 13 คำแช่งสาปแรกนั้นถูกประกาศเพราะว่าพวกฟาริสีปิดกั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ พวกเขาขัดขวางผู้คนไม่ให้รับความรอด นี่เป็นความจริงแบบตรงตัวอย่างเห็นได้ชัดตามที่คุณเห็นจากยอห์น 7:48 พวกผู้นำยิวเหล่านี้ได้ตกลงกันที่จะขับผู้ใดก็ตามออกจากธรรมศาลาผู้ซึ่งรับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ผู้นั้น (ยอห์น 9:22) คำถามที่พวกเขาหารือกันในการประชุมสมาชิกสภาของพวกเขาก็คือนี่: “ถ้าพวกเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ ทุกคนจะเชื่อในเขา” (ยอห์น 11:48) ต่อมา “พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสก็ยุยงประชาชนว่า พวก

เขาควรขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ทำลายพระเยซูเสีย” (มธ. 27:20) พวกฟาริสีโดยเฉพาะคัดค้านการที่พระเยซูทรงยื่นเสนอความรอดให้แก่พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป (ลูกา 7:39, 49; 15:1, 2) นอกจากนี้ ไม่มีผู้ใดทราบว่ากี่ล้านคนแล้วถูกนำไปสู่นรกโดยผู้นำเหล่านี้และการที่พวกเขาเน้นเรื่องความชอบธรรมแบบมนุษย์แทนที่ความเชื่อในพระคริสต์ ในยุคสมัยของเรามีพวกสมาคมลับและผู้นำทางศาสนามากมายที่สอนผู้คนให้พึ่งพาการทำดีของตัวเอง ในการทำเช่นนี้พวกเขาจึงปิดกั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ ช่างเป็นคำแช่งสาปที่รุนแรงจริง ๆ ที่พระเยซูทรงประกาศให้ตกแก่คนเหล่านั้นที่ขัดขวางผู้อื่นไม่ให้รับความรอด

ข้อ 14:

23:14 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเขมือบบ้านของพวกหญิงม่าย และแสร้งอธิษฐานเสียยืดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับพระอาชญาที่มากยิ่งขึ้น

คำแช่งสาปที่สอง: พวกฟาริสีที่อธิษฐานเขมือบบ้านของพวกหญิงม่าย

ผู้คนที่เสแสร้งเสียงดังว่าตนเป็นคนดีมีศีลธรรมก็มักทำสิ่งที่ผิดศีลธรรมมากกว่าใคร ๆ พวกฟาริสีที่ดูภายนอกเป็นคนมีศีลธรรมและเคร่งศาสนาคงจะโดดเด่นในหมู่ผู้คน พวกหญิงม่ายมักตกเป็นเหยื่อคนเหล่านี้ ช่างเป็นเรื่องน่าประหลาดใจจริง ๆ ที่พวกครูสอนเท็จได้รับเงินสนับสนุนก้อนโตขนาดไหนวันนี้จากพวกผู้หญิง เนื่องจากพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เหล่านี้ตั้งตนเป็นผู้ตีความพระราชบัญญัติและนั่งอยู่ในที่นั่งของโมเสส (ข้อ 2) พวกเขาจึงฉวยโอกาสจากพวกหญิงม่าย หลายคนถึงกับสั่งสอนลูก ๆ ที่โตแล้วว่าพวกเขาไม่ต้องเลี้ยงดูพ่อแม่ของตนหากลูก ๆ เหล่านั้นถวายเงินที่ควรถูกใช้ในลักษณะนั้นเพื่องานรับใช้ของพระเจ้า พวกฟาริสีเรียกประเพณีนี้ของตัวเองว่า “โกระบัน” และโดยประเพณีนี้พวกเขามักได้เงินที่ควรถูกใช้เพื่อเลี้ยงดูและให้เกียรติพ่อแม่ (มธ. 15:1-14) จงสังเกตคำบริภาษอันเผ็ดร้อนของพระเยซูที่ตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในพระคำตอนนั้น ซึ่งทรงเรียกพวกเขาว่าพวกคนหน้าซื่อใจคด พวกผู้นำตาบอดของคนตาบอด และต้นไม้ซึ่งพระบิดาไม่ได้ทรงปลูกไว้ (มาระโก 7:1-23) พวกฟาริสีเป็นพวกเห็นแก่เงินและมีความผิดในการขูดรีดและความมัวเมา (ข้อ 25)

จงสังเกตคำอธิษฐานที่ยืดยาวซึ่งพวกฟาริสีถวายอย่างเสแสร้ง คำอธิษฐานถูกใช้โดยพวกคนหน้าซื่อใจคดบ่อย ๆ (มธ. 6:5-7; ลก. 18:9-14; อสย. 1:15) คำอธิษฐานยืดยาวต่อหน้าผู้คนมักไม่จริงใจ ยิ่งพวกมันใช้ภาษาสละสลวยและโวหารดีมากเท่าใด พวกมันก็ยิ่งมีความจริงใจและเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้าน้อยลงเท่านั้น นักเทศน์ทั้งหลายมักทำบาปในเรื่องนี้ คริสเตียนทั่วไปก็ทำผิดบ่อยพอ ๆ กัน และเราก็รู้จักผู้หญิงหลายคนที่ได้ชื่อว่า “อธิษฐานเก่ง” ซึ่งได้ทำผิด นักเทศน์ทั้งหลายควรสอนผู้คนของตนให้ระวังบาปนี้ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคดในการอธิษฐานและควรยืนกรานให้ใช้คำอธิษฐานที่สั้น เรียบง่ายและจริงใจในที่ประชุม คำอธิษฐานที่ให้พระเจ้าฟังและไม่ใช่ให้มนุษย์ฟัง

ข้อ 15:

23:15 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้สักคนเดียวเข้าจารีต และเมื่อได้เขาแล้ว พวกเจ้าก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่งนรกมากกว่าพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

วิบัติที่สามที่ตกแก่พวกฟาริสีที่ชอบหาคนเข้าจารีต

พวกฟาริสีกระตือรือร้นในการหาคนเข้าจารีต นั่นคือ บังคับพวกคนต่างชาติให้กลายเป็นยิว เราคุ้นชินกับการได้ยินผู้คนพูดในแง่ร้ายเกี่ยวกับการชวนคนเข้าจารีต แต่มันเป็นการเหมาะสมในสมัยนั้นที่จะหันคนต่างชาติสักคนมาถึงพระเจ้าที่แท้จริงและการนมัสการแห่งพระวิหาร ขันทีชาวเอธิโอเปียคนนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นคนเข้าจารีตคนหนึ่ง (กิจการ 8:27) และคนเช่นนั้นอีกมากมายอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มตอนเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:10) มันไม่ผิดที่จะหันผู้คนจากความไม่รู้มาสู่ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริง จากความมืดมาสู่ความสว่าง จากบาปมาสู่ความชอบธรรม จากความหลงผิดมาสู่ความจริง แต่แรงจูงใจเหล่านั้นของพวกฟาริสีเป็นแรงจูงใจที่ชั่วร้าย พวกเขาทราบเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงแต่ไม่ได้รักพระองค์จากหัวใจ พวกเขามีเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น แต่ไม่เคยพิจารณาความหมายฝ่ายวิญญาณของพวกมันเลยซึ่งชี้ไปยังพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมานั้น คนต่างชาติคงไม่ได้รับประโยชน์อันใดเลยในการเป็นยิวแต่ในนามเท่านั้น หากในใจของเขาเขาไม่ได้มีความเชื่อในพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลและเชื่อวางใจในพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของชนชาติอิสราเอลที่ทรงสัญญาไว้นั้น หลายคนหาคนเข้าจารีตเพื่อจะได้รับความดีความชอบเข้าตัวและได้เงินทองและอภิสิทธิ์ซึ่งมาพร้อมกับการมีผู้ติดตามเพิ่มขึ้น คนเข้าจารีตเหล่านั้นซึ่งตาบอดและถูกจูงโดยเหล่าผู้นำที่ตาบอดก็คงตกเป็นทาสของรูปแบบธรรมเนียมต่าง ๆ ของพวกยิวซึ่งไม่มีประโยชน์ในฝ่ายวิญญาณเลย

ในทำนองเดียวกัน จงสังเกตว่าพวกสมาคมลับซึ่งได้ลักขโมยคนดี ๆ ไปจากคริสตจักร โดยเสแสร้งว่าตนชอบธรรม ได้เติบโตเป็นคนรุ่นหนึ่งซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมที่ต่อต้านคริสตจักรทั้งหลายอย่างเปิดเผย ไม่เชื่อในพระคัมภีร์ และมีใจแข็งกระด้างต่อข่าวประเสริฐ เมื่อให้ความเชื่อของตนอยู่ในการมีศีลธรรมซึ่งถูกนำโดยผู้คนที่เคยอยู่ในคริสตจักร พวกเขาจึงไม่เห็นว่าตนต้องการพระคริสต์และเข้าถึงยากกว่าหากพวกเขาไม่เคยถูกสั่งสอนเรื่องคำปฏิญาณและความลับและคุณธรรมเหล่านั้นของพวกสมาคมลับทั้งหลายเลย มันเป็นแบบเดียวกันกับพวกฟาริสีเหล่านั้นที่ได้ทำให้เหล่าผู้ติดตามของพวกเขา พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่า “เป็นลูกแห่งนรกมากกว่าพวกเจ้าเองถึงสองเท่า” (ข้อ 15)

เหล่าผู้นำคริสตจักรสมัยใหม่ทั้งหลาย ซึ่งไม่สั่งสอนเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ ไม่ยอมรับข้อพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อนั้น ก็เป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดสิ้นดีในการที่พวกเขาส่งเสริม “การประกาศข่าวประเสริฐ” ซึ่งมาพร้อมกับข่าวประเสริฐเทียมเท็จ และได้ผู้คนที่ไม่กลับใจเชื่อเข้ามาในคริสตจักรมากขึ้นเรื่อย ๆ คนเหล่านี้อยู่ภายใต้คำแช่งสาปของพระคริสต์ซึ่งตกอยู่บนพวกฟาริสี

ข้อ 16-22:

23:16 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกเจ้า พวกนำทางตาบอด ซึ่งกล่าวว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดย

พระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดยทองคำแห่งพระวิหาร ผู้นั้นเป็นลูกหนี้’

23:17 พวกเจ้า พวกโฉดเขลาและตาบอด ด้วยว่าสิ่งไหนจะใหญ่กว่า ทองคำหรือพระวิหารที่กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์

23:18 และว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิญาณโดยแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิญาณโดยเครื่องถวายที่อยู่บนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นมีความผิด’

23:19 พวกเจ้า พวกโฉดเขลาและตาบอด ด้วยว่าสิ่งไหนจะใหญ่กว่า เครื่องถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์

23:20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดที่จะปฏิญาณโดยแท่นบูชาก็ปฏิญาณโดยแท่นบูชาและโดยสิ่งสารพัดที่อยู่บนแท่นบูชานั้น

23:21 และผู้ใดที่จะปฏิญาณโดยพระวิหาร ก็ปฏิญาณโดยพระวิหารและโดยพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารนั้น

23:22 และผู้ที่จะปฏิญาณโดยสวรรค์ ก็ปฏิญาณโดยพระที่นั่งของพระเจ้าและโดยพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น

พวกฟาริสีเป็นคนหน้าซื่อใจคดเกี่ยวกับ
คำปฏิญาณทั้งหลาย พระเยซูตรัส

พวกฟาริสีเป็น “พวกผู้นำตาบอด” พวกเขามีคำปฏิญาณมากมายแต่ไม่มีการแยกแยะฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับคำปฏิญาณเหล่านั้นเลย พวกเขาถือว่าคำปฏิญาณโดยพระวิหารไม่มีผลผูกมัด แต่คำปฏิญาณโดยทองคำของพระวิหารมีผลผูกมัด และคนที่สาบานเป็นลูกหนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เหตุผลก็คือว่าพวกเขาจะได้ผลประโยชน์จากของถวายที่เป็นทองคำ พวกเขาถือว่าคำปฏิญาณโดยแท่นบูชาไม่มีผลอะไรเลย แต่คำปฏิญาณโดยของถวายบนแท่นบูชาพวกเขาก็ถือว่ามีผลผูกมัด แน่นอนว่าเพราะพวกเขาได้รับบางส่วนของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น จริง ๆ แล้วพระวิหารก็เป็นใหญ่กว่าทองคำและแท่นบูชาก็เป็นใหญ่กว่าบรรดาของถวายบนนั้น และความโลภมากและความมืดบอดของพวกเขาเท่านั้นที่ทำให้พวกเขามักง่ายและขาดความเคารพยำเกรงโดยมีการแบ่งแยกอันจอมปลอมที่ไม่ควรมีอยู่เลย พวกเขาสนใจเกี่ยวกับพิธีกรรมและพิธีการต่าง ๆ มากกว่าสนใจเกี่ยวกับพระเจ้าเองหรือพระวิหารของพระองค์ ภาคพันธสัญญาเดิมอนุญาตให้กล่าวคำปฏิญาณได้ (ลนต. 19:12) แต่พระเยซูทรงบัญชาว่า “อย่าสาบานเลย” (มธ. 5:34-37) คำพูดของคริสเตียนคนหนึ่งควรเพียงพอแล้วโดยไม่ต้องมีคำปฏิญาณ การสาบานถูกห้ามอีก (ยากอบ 5:12)

“อย่าสาบานเลย” พระเยซูตรัส เพราะว่าพวกเควกเกอร์ (Quakers) จำนวนมากและคนอื่น ๆ รู้สึกกระดากใจที่จะกล่าวคำปฏิญาณแม้กระทั่งตามกฎหมายในศาลหรือคำปฏิญาณตนเพื่อเข้ารับตำแหน่งรัฐธรรมนูญอเมริกันของเรา และรัฐธรรมนูญของหลายรัฐส่วนใหญ่ จึงกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์สามารถกล่าวได้ว่า “ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยความสัตย์จริง” แทนที่จะกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอสาบานด้วยความสัตย์จริง” หลายคนไม่รู้สึกว่าคำปฏิญาณธรรมดา ๆ ที่กฎหมายขอให้กระทำเป็นเรื่องที่น่าเสียหายหรือเป็นเรื่องต้องห้าม แต่แน่นอนว่ามันไม่ผิดที่จะให้คำรับรอง

คริสเตียนจะไม่มีความผิดได้อย่างไรในคำปฏิญาณที่หมิ่นประมาทและที่นองเลือดซึ่งถูกกำหนดโดยพวกสมาคมลับ? คำปฏิญาณเหล่านั้นเป็นเรื่องต้องห้ามและบาปหนา เมื่อถูกวัดโดยมัทธิว 5:34-37 และโดย

ยากอบ 5:12

ข้อ 23, 24:

23:23 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสะระแหน่ และยี่หร่าและขมิ้น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว และไม่ควรละเว้นสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย

23:24 พวกเจ้า พวกนำทางตาบอด ซึ่งกรองลูกน้ำออก และกลืนตัวอูฐเข้าไป

พวกฟาริสีที่ถวายสิบชักหนึ่ง ละเลยความยุติธรรม

ความเมตตา และความเชื่อ

พวกฟาริสีถวายสิบชักหนึ่งกระทั่งจนถึงทุกกิ่งเล็ก ๆ ของสะระแหน่ ยี่หร่าและขมิ้น ซึ่งเป็นเครื่องเทศและสมุนไพรชูรสที่โตในสวนของพวกเขา ลูกา 11:42 พูดถึงเรื่องเดียวกัน พระเยซูตรัสว่า “สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว” มันเหมาะสมอยู่แล้วที่จะถวายสิบชักหนึ่ง สิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ ถูกบัญชาไว้โดยพระราชบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม (ลนต. 27:30) คนที่ไม่นำทั้งสิบชักหนึ่งและของถวายมาก็ปล้นพระเจ้า (มลค. 3:8, 9) แต่อับราฮัมก็ถวายสิบชักหนึ่งนานแล้วก่อนที่จะมีพระราชบัญญัติ (ปฐก. 14:20) ยาโคบก็เช่นกัน (ปฐก. 28:22) ไม่แน่แม้แต่อาแบลผู้ชอบธรรมก็ถวายสิบชักหนึ่งเพราะว่าเขา “ได้นำจากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา” (ปฐก. 4:4)

เราไม่อยู่ภายใต้บทบัญญัติ แต่หลักการนั้นที่เหล่าผู้ที่ยำเกรงพระเจ้าปฏิบัติตามก่อนมีพระราชบัญญัติก็ยังดีเหมือนเดิมสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย ทรัพย์สินทั้งหมดยังเป็นของพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม และมันเหมาะสมที่เราควรยอมรับความเป็นเจ้าของของพระองค์โดยนำบางส่วนของรายรับของเรามาถวายเพื่องานรับใช้ของพระองค์ 1 โครินธ์ 16:1, 2 บัญชาเรื่องการถวายตามสัดส่วนของรายรับของเรา จงสังเกตพระสัญญานั้นของมาลาคี 3:10, 11 และเปรียบเทียบมันกับลูกา 6:38 และกับ 2 โครินธ์ 9:6-11 และคุณจะเห็นว่าพระพรเดียวกันถูกให้สัญญาไว้สำหรับการถวายในภาคพันธสัญญาใหม่พอ ๆ กับการถวายของภาคพันธสัญญาเดิม

หากมีความแตกต่างใด ๆ มันก็คือนี่: พวกยิวสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับคำบัญชาให้ถวายหนึ่งในสิบส่วน และเราคริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับคำบัญชาให้ถวายทั้งหมดบนแท่นบูชาเพื่อพระเจ้า แม้แต่ร่างกายของเรา (รม. 12:1, 2; 1 คร. 6:19, 20) ถ้ายิวคนใดภายใต้พระราชบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิมควรที่จะรักพระเจ้ามากพอที่จะถวายสิบชักหนึ่ง คริสเตียนคนหนึ่งก็ควรทำเช่นกันภายใต้พระคุณ ถ้าพระเจ้าทรงทำให้ยิวคนหนึ่งเจริญขึ้นและเขามีกำไรจนสามารถถวายสิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนงานของพระวิหารได้ เช่นนั้นแล้วพระเจ้าองค์เดียวกันนี้จะไม่ทรงเลี้ยงดูลูก ๆ ที่รักของพระองค์เองหรือ ผู้ซึ่งโดยความรักถวายมากพอ ๆ กัน เพื่อการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ? ไม่มีข้ออ้างเลยสำหรับคริสเตียนคนใดที่เสแสร้งว่ารักพระเจ้าและเชื่อพระคัมภีร์ที่จะถวายน้อยกว่าหนึ่งในสิบส่วนของรายรับของตนเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้า หลายคนเก็บเกี่ยวเพียงน้อยนิดเพราะพวกเขาหว่านเพียงน้อยนิดและคนเหล่านั้นที่หว่านอย่างบริบูรณ์ก็เก็บ

เกี่ยวอย่างบริบูรณ์แน่นอนวันนี้ จำไว้ว่าอับราฮัมและยาโคบก็ไม่ได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติมากไปกว่าเราเลย ทั้งคู่เป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อ (ฮบ. 11:8, 9) ทั้งคู่ได้รับความเจริญอย่างบริบูรณ์

ฉะนั้นพวกฟาริสีคิดถูกแล้วที่ถวายสิบชักหนึ่ง บาปของพวกเขาอยู่ในการละเว้น “สิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ” จำไว้ว่าไม่มีความยุติธรรมหรือการพิพากษาอันชอบธรรมเลยในคำกล่าวหาของพวกเขาที่ปรักปรำพระคริสต์ (มธ. 12:24) ในการที่พวกเขาติดสินบนยูดาส (มธ. 26:15) ในการที่พวกเขาจ้างหรือให้สินบนพวกพยานเท็จเพื่อที่จะให้คำสาบานเป็นคำโกหกเกี่ยวกับพระเยซู (มธ. 26:59-61) ไม่มีความเมตตาในทัศนคติของพวกเขาที่มีต่อพวกคนเก็บภาษี พวกหญิงโสเภณี และชาวสะมาเรียผู้ซึ่งพวกเขาไม่ยินดีที่ได้เห็นว่ารับความรอด ไม่มีความเชื่อเลยสักนิดในพระคริสต์ แม้พวกเขาเห็นแล้วว่าข้อพระคำหลายตอนสำเร็จจริงต่อหน้าต่อตาพวกเขาแล้วพร้อมกับข้อพิสูจน์อันท่วมท้นเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ การถวายสิบชักหนึ่งเป็นการกระทำที่เหมาะสมแต่มันจะไม่ช่วยให้คนที่ไม่ได้กลับใจบังเกิดใหม่พ้นจากการตกนรก พวกเขาระมัดระวังมาก ๆ ที่จะไม่ทำผิดเกี่ยวกับการถวายสิบชักหนึ่งจนพวกเขา ‘กรองลูกน้ำออก’ แต่พวกเขาก็มักง่ายมาก ๆ เกี่ยวกับความยุติธรรม ความเมตตา และความเชื่อจนพวกเขา ‘กลืนตัวอูฐ (แห่งบาป) เข้าไป’ ศาสนาช่างตาบอดกับการจุกจิกในรายละเอียดเล็กน้อยและตัดทิ้งออกไปหมดเรื่องการบังเกิดใหม่และความเชื่อในพระคริสต์! ความชอบธรรมแบบมนุษย์ทั้งหมดก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้าซึ่งไม่กลับใจจากบาปและเชื่อวางใจในพระคริสต์

ข้อ 25, 26:

23:25 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าชำระภายนอกของถ้วยและของชาม แต่ภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยโจรกรรมและการมัวเมากิเลส

23:26 เจ้า คนฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งซึ่งอยู่ภายในถ้วยและชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกของถ้วยชามเหล่านั้นจะสะอาดด้วย

พวกฟาริสีเป็นคนหน้าซื่อใจคดในการยืนกราน
เรื่องพิธีการทางศาสนาแบบภายนอก
โดยไม่มีการชำระใจให้สะอาด

ปัญหาที่เกิดกับความชอบธรรมของพวกฟาริสีก็คือว่ามันเป็นเรื่องภายนอกทั้งหมด การถวายสิบชักหนึ่งเป็นการกระทำที่มองเห็นได้ ความเชื่อเป็นสิ่งที่ไม่อาจมองเห็นได้ ผู้คนที่เคร่งศาสนามากมายทำผิดตรงนี้ การพูดภาษาแปลก ๆ เป็นการกระทำที่ปรากฏภายนอก ความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายใน ด้วยเหตุนี้ หลายคนจึงร้อนใจที่จะพูดภาษาแปลก ๆ มากกว่าที่จะมีฤทธิ์เดชที่ชนะจิตวิญญาณและความเต็มเปี่ยมของพระเจ้า ศาสนาของสมาชิกสมาคมลับคนหนึ่งก็อวดให้คนเห็นภายนอกและในสายตาของมนุษย์ก็มักดูดีพอ ๆ กับศาสนาของสมาชิกคริสตจักรทั้งหลาย จำไว้ว่ายูดาสดูภายนอกก็เป็นคริสเตียนที่ดีเสียจนเขาหลอกลวงทุกคนยกเว้นพระเยซูจนถึงเวลาแห่งการทรยศนั้น บัพติศมาเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ แต่การบังเกิดใหม่เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น ผู้คนมากมายเหลือเกินให้ความสำคัญกับพิธีบัพติศมามากกว่าที่พวกเขาสนใจเกี่ยวกับ

การกลับใจใหม่และการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ บางคนร้อนใจเหลือเกินเกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐเพื่อสังคม” ซึ่งเป็นการทำดีต่อผู้อื่นแบบภายนอก จนพวกเขาลืมทั้งหมดเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ซึ่งเน้นว่าคนเราต้องบังเกิดใหม่ ต้องมีการถูกสร้างใหม่ซึ่งเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นและอธิบายไม่ได้เช่นเดียวกับสายลม (ยอห์น 3:8) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะระวังให้การชำระให้สะอาดของเรา ความเชื่อแบบคริสเตียนของเรา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในและไม่ใช่แค่ปรากฏให้เห็นภายนอก ที่เราจะถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ถูกต้องในสายตาของมนุษย์ อย่างพวกฟาริสีที่เป็นคนชั่วเหล่านี้

นี่ไม่ได้หมายความว่าการถูกสร้างใหม่ของแต่ละคนลดทอนการดำเนินชีวิตอันชอบธรรม การชำระใจให้สะอาดจะส่งเสริมการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมตามที่คุณเห็นจากข้อ 26, “เพื่อข้างนอกของถ้วยชามเหล่านั้นจะสะอาดด้วย” บาปทั้งปวงเริ่มต้นในใจ และการชำระใจให้สะอาดเป็นทางแก้เดียวสำหรับบาป (มธ. 15:18-20) คริสเตียนที่แท้จริงทั้งหลายควรดำเนินชีวิตอย่างเที่ยงธรรม แต่จำไว้ว่าการปรากฏภายนอกของการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมไม่ทำให้เกิดคริสเตียนคนหนึ่งและไม่ได้พิสูจน์ว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนด้วยซ้ำ

ข้อ 27, 28:

23:27 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนบรรดาอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ซึ่งข้างนอกดูงดงามจริง ๆ แต่ข้างในก็เต็มไปด้วยบรรดากระดูกของพวกคนตาย และการโสโครกสารพัด	23:28 พวกเจ้าก็เช่นกันด้วย ภายนอกปรากฏแก่มนุษย์ว่าชอบธรรม แต่ภายในพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

พวกฟาริสีที่ไม่กลับใจเชื่อ เป็นที่น่าเกลียดชังต่อ
พระคริสต์ ดุจศพเน่าใน
อุโมงค์ฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว

พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบจิตใจ และความมีศีลธรรมของพวกสมัยใหม่นิยมและของเหล่าสมาชิกที่ไม่กลับใจของพวกสมาคมลับอาจ “ข้างนอกดูงดงามจริง ๆ” แต่คุณแน่ใจได้ว่าไม่ว่าชีวิตที่ปรากฏภายนอกจะดูมีศีลธรรมและสวยงามขนาดไหน ใจทั้งหลายที่ไม่ถูกสร้างใหม่ก็ “ข้างในก็เต็มไปด้วยบรรดากระดูกของพวกคนตาย และการโสโครกสารพัด” เหมือนอุโมงค์ฝังศพที่ฉาบด้วยปูนขาว พวกฟาริสีเหล่านั้นภายนอกดูเหมือน “เป็นคนชอบธรรมในสายตามนุษย์” แต่ภายในพวกเขาก็ “เต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า” นั่นคือเหตุผลที่ฟาริสีผู้นั้น ซึ่งชีวิตมีศีลธรรมขนาดนั้นและกล่าวอ้างด้วยใจกล้าขนาดนั้นในคำอธิษฐานต่อหน้าผู้คน (ลูกา 18:9-14) กลับลงไปยังบ้านของตนไม่ถูกนับว่าชอบธรรม ขณะที่คนเก็บภาษีที่สำนึกผิดผู้นั้นได้รับการยกโทษ นั่นอธิบายมัทธิว 5:20 เช่นกัน ไม่มีใครสามารถไปถึงสวรรค์ได้โดยปราศจากความชอบธรรมที่ดีกว่าที่พวกฟาริสีมี จำไว้ว่าเปาโลก่อนการกลับใจเชื่อของเขาก็เป็นฟาริสีที่แข็งขัน (กิจการ 26:4, 5; ฟป. 3:4-6) แต่ก็กำลังเข่นฆ่าพวกคริสเตียน เหมือนกับที่พวกฟาริสีเหล่านี้มีความผิดในการฆ่าพระเยซูคริสต์ จงจดจำยูดาสอิสคาริโอทและพวกฟาริสีเหล่านี้ และอย่าถูกหลอกเป็นอันขาดโดยความชอบธรรมแต่ปากของใครก็ตามที่ปฏิเสธพระ

เยซูคริสต์ มีเหตุผลเดียวเท่านั้นเสมอที่ผู้ใดจะปฏิเสธพระคริสต์ และนั่นคือบาป ซึ่งบางครั้งถูกซ่อนไว้ แต่เป็นบาปที่คนๆ นั้นรักและเกาะไว้แน่นไม่ยอมปล่อย (ยอห์น 3:19-21) นั่นหมายความว่าการแสร้งทำของใครก็ตามว่าตนดำเนินชีวิตในทางชอบธรรมขณะที่เขายังปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นเพียงความหน้าซื่อใจคด และบทนี้เข้ากันอย่างสมบูรณ์กับใครก็ตามที่อ้างว่าตนมีศีลธรรมขณะที่ยังปฏิเสธพระคริสต์

ข้อ 29-36:

23:29 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด เพราะว่าพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และตกแต่งบรรดาอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม

23:30 และกล่าวว่า ‘ถ้าพวกเราอยู่ในสมัยของบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราก็จะไม่เป็นผู้มีส่วนกับพวกเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตก’

23:31 ดังนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรทั้งหลายของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น

23:32 เจ้าทั้งหลายก็จงกระทำตามที่บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

23:33 พวกเจ้า งูทั้งหลาย พวกเจ้า ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย พวกเจ้าจะหนีพ้นพระอาชญาแห่งนรกอย่างไรได้

23:34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราส่งพวกศาสดาพยากรณ์ และพวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า และบางคนในพวกเขา พวกเจ้าจะฆ่าเสียและตรึงที่กางเขน และบางคนในพวกเขาพวกเจ้าจะเฆี่ยนตีในธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเจ้า และข่มเหงพวกเขาจากเมืองนี้ไปเมืองโน้น

23:35 เพื่อบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งได้ตกบนแผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาแบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของบารัคยา ผู้ซึ่งพวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น จะตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

23:36 เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดเหล่านี้จะมาอยู่บนคนชั่วอายุนี้

เหล่าผู้นำคริสตจักรที่ไม่กลับใจเชื่อ-พวกฟาริสี
นำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ที่ตนยกย่อง
มาตกบนตัวพวกเขาเอง
โดยการปฏิเสธพระคริสต์

คำแช่งสาปสุดท้ายที่ถูกประกาศให้ตกบน “พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด!” เหล่านี้ เป็นเพราะความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาในการเสแสร้งว่าโศกเศร้าเกี่ยวกับความตายของพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งถูกฆ่าโดยบรรพบุรุษของพวกเขา ขณะที่พวกเขายังเดินหน้าต่อที่จะตรึงกางเขนพระเยซูและฆ่าพวกคริสเตียนในเวลาต่อมา นี่เป็นพระคำตอนหนึ่งที่มีพลังและโดดเด่นที่คุณต้องตั้งใจศึกษาค้นคว้า ข้อพระคำเหล่านี้อธิบายว่าทำไมกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในเวลาต่อมาในปี ค.ศ. 70 โดยทิตัสและกองทัพโรม และพวกยิวกระจัดกระจายไปทั่วโลกอย่างที่พวกเขาเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าไม่ได้ทรงเอาแผ่นดินคานาอันไปจากคนอาโมไรต์จนกระทั่งถ้วยแห่งความชั่วช้าของพวกเขาเต็มเปี่ยมแล้ว (ปฐก. 15:16; ลนต. 18:24, 25; ผู้วินิจฉัย

6:10) แต่บาปเหล่านั้นกองขึ้นสูงในสายพระเนตรของพระเจ้าจนกระทั่งพวกเขาต้องพบกับการพิพากษา สิ่งเดียวกันนั้นเกิดขึ้นแล้วในบาปเหล่านั้นของแผ่นดินอิสราเอลและยูดาห์ บาปที่เลวร้ายทั้งหลายได้นำพระพิโรธของพระเจ้าลงมาพร้อมกับคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับการตกเป็นเชลยและจากนั้นก็มีพระสัญญาซ้ำ ๆ เกี่ยวกับพระเมตตา แต่สุดท้ายแล้วพระเจ้าได้ทรงนำการตกเป็นเชลยที่ทรงขู่ไว้นั้นมาสู่แผ่นดินยูดาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนั้นถูกทำให้ร้างเปล่า (2 พงศ์กษัตริย์ 17:5-23; 24:1-16, 20; 25:1-21) ฉะนั้นบัดนี้ในการปฏิเสธพระคริสต์ ประชาชาติอิสราเอลจึงได้รับมรดกโทษทัณฑ์ที่ควรตกแก่บรรพบุรุษของพวกเขาในการเข่นฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และคนชอบธรรมทั้งหมดที่ตายไปในทั่วโลกตั้งแต่สมัยของอาแบลเรื่อยมา เหตุผลก็คือนี่: ในพระคริสต์คือความชอบธรรมทั้งสิ้น และในการปฏิเสธพระคริสต์ก็คือความชั่วและบาปทั้งสิ้น พวกยิวเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์ก็มีความผิดในบาปทั้งสิ้นที่มนุษย์จะกระทำได้ และการพิพากษาสำหรับบาปทั้งสิ้นที่ได้เคยกระทำก็ตกมาบนประชาชาตินั้นในเวลานั้น คนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ทำบาปใหญ่โตที่สุดแล้วและมีใจชั่วมากพอที่จะมีความผิดในอาชญากรรมอื่นใดที่เขาอาจถูกทดลองให้กระทำ

ในข้อ 32 พระเยซูทรงแสดงให้เห็นว่าพวกผู้นำยิวเหล่านี้ในการปฏิเสธพระองค์และตรึงกางเขนพระองค์ก็สรุปรวมความชั่วของชนชาติยิวทั้งหมดและแน่นอนว่าของมนุษย์ทุกคนด้วย

ข้อ 33 แสดงให้เห็นว่าชนชาตินั้น ในการตรึงกางเขนพระเยซู ก็ถูกวางยาพิษด้วยบาปนั้นทั้งหมดของซาตาน จงสังเกตคำว่า “งู” ที่ใช้กับซาตานและบาปในสวนเอเดน (ปฐก. 3:1, 2, 4, 13) และที่ใช้กับการที่พระคริสต์ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราบนกางเขนนั้น ซึ่งถูกแสดงภาพโดยรูปงูทองเหลืองนั้น (กดว. 21:9) ดังนั้นซาตานจึงถูกเรียกว่า “งูโบราณนั้น ที่ถูกเรียกว่า พญามารและซาตาน” (วว. 12:9; 20:2) ข้อ 33 “พวกเจ้างูทั้งหลาย...” มีความหมายเดียวกันกับยอห์น 8:44, “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือพญามารและบรรดาความปรารถนาของพ่อของท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะทำตาม” ผมนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะมีคำเทศนาไหนที่ชวนให้ตะลึงพรึงเพริดมากไปกว่าคำเทศนานี้เมื่อพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีเหล่านั้นด้วยถ้อยคำเหล่านี้และทรงให้คำเตือนอันน่ากลัวแก่พวกเขาเกี่ยวกับการลงพระอาชญาชั่วนิรันดร์และนรก

ข้อ 34 แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงทราบเกี่ยวกับการถูกตรึงกางเขนของพระองค์เอง เกี่ยวกับการถูกข่มเหงของพวกอัครทูตและคริสเตียนคนอื่น ๆ ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นตามมา (กิจการ 4:1-7; 5:17-40; 7:54-60; 8:1; 12:1-3 ฯลฯ)

ข้อ 37-39:

23:37 โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย

23:38 ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’

23:39 ด้วยว่าเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีกต่อไป จนกว่าพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”

พระเยซูทรงโศกเศร้าต่อกรุงเยรูซาเล็ม
พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระวิหารนั้นแล้ว

พระคำตอนที่คล้ายกันถูกให้ไว้ในลูกา 13:34, 35 ลูกา 21:20-24 ให้ความกระจ่างเยอะเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ ถ้อยคำเหล่านี้ช่างแสดงภาพพระทัยอันอ่อนโยนของพระเยซูจริง ๆ! ลูกา 19:41-44 บอกเราเกี่ยวกับคำพยากรณ์อื่น ๆ ที่กล่าวถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและการที่พระเยซูทรงร่ำไห้ต่อกรุงอันเป็นที่รักนั้น พระทัยที่อ่อนโยนและเมตตากรุณาของพระองค์ปรารถนาที่จะเห็นทุกคนในกรุงนั้นรับความรอด พระองค์จึงทรงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา” (ลูกา 23:34) ข้อ 38 กล่าวถึงพระวิหาร ดู มัทธิว 27:51 ความมรณาของพระเยซูไม่ได้ยุติการฆ่าถวายบูชาของพวกยิวในพระวิหาร

ในหนังสือฮีบรูเราเห็นว่าพวกมหาปุโรหิตยังถูกแต่งตั้งอยู่ตอนที่จดหมายฝากฉบับนั้นถูกเขียน (ฮบ. 5:1) บุตรชายทั้งหลายของเลวียังดำรงตำแหน่งปุโรหิตของพวกยิวอยู่ (ฮบ. 7:5) ปุโรหิตเหล่านี้ยังยืนอยู่ทุกวันในกรุงเยรูซาเล็ม ในพระวิหารเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ (ฮบ. 10:11) แต่สง่าราศีเชคีนาห์ได้พรากไปจากพระวิหารแล้ว นิเวศนั้นไม่ได้เป็นของพระเจ้าอีกต่อไปในฐานะพระนิเวศของพระองค์ มันถูกปรับโทษไปสู่การถูกทำลายแล้วพร้อมกับผู้ที่ไม่สำนึกผิดแห่งกรุงเยรูซาเล็ม

จงสังเกตนัยสำคัญของข้อ 39 “เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีกต่อไป จนกว่า...” เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์ พระเยซูเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างลับ ๆ เพื่อปรากฏแก่เฉพาะแค่สิบสองคนนั้นในห้องชั้นบนที่ปิดประตูไว้นั้น (ลูกา 24:36; ยอห์น 20:19) การปรากฏตัวของพระองค์ต่อหน้าฝูงชนเกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี ไม่ใช่กรุงเยรูซาเล็ม (มธ. 28:7; ยอห์น 21:1 เป็นต้นไป) พระเยซูทรงลอยขึ้นไปจากหมู่บ้านเบธานีบนภูเขามะกอกเทศ (ลูกา 24:50, 51; กิจการ 1:12) แต่เท่าที่เราทราบพระองค์ไม่ทรงมีงานรับใช้แก่ผู้คนทั่วไปในระหว่างสี่สิบวันนั้นที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พี่น้องกว่าห้าร้อยคนได้เห็นพระเยซูในคราวเดียวหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (1 คร. 15:6) แต่กรุงเยรูซาเล็มโดยรวมนั้นไม่ได้เห็นพระองค์และจะไม่เห็นพระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองเพื่อจะครอบครอง เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นพระองค์ (ศคย. 14:3, 4) เมื่อนั้นพวกเขาจะเห็นรอยแผลเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์ (ศคย. 13:6) จะเริ่มเชื่อเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์และบาปทั้งหลายของตน จะคร่ำครวญในการสำนึกผิดอันล้ำลึก (ศคย. 12:10-14) เมื่อนั้นบ่อน้ำพุเพื่อชำระบาปและความมลทินจะถูกเปิดในกรุงเยรูซาเล็ม (ศคย. 13:1) และชนชาติอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด (รม. 11:26) เมื่อนั้นการฟื้นฟูที่เพ็นเทคอสต์จะถูกทวีมากขึ้นเป็นพันเท่าและคำพยากรณ์ของโยเอลเกี่ยวกับการเทออกของพระวิญญาณมาบนชนชาติอิสราเอลในวันสุดท้ายเหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ เหมือนกับที่มันถูกทำให้สำเร็จจริงบางส่วนแล้วที่เพ็นเทคอสต์ (กิจการ 2:16-21; โยเอล 2:28-32) เมื่อเราอ่านพระคำตอนเหล่านั้นอย่างตั้งใจ เราจะเห็นว่าพวกมันมีไว้สำหรับยุคนี้ทั้งหมด โดยสิ้นสุดในการฟื้นฟูใหญ่ครั้งสุดท้ายซึ่งจะมาเพื่อพวกยิว และแค่แสดงภาพเพ็นเทคอสต์โดยบังเอิญเท่านั้น เพ็นเทคอสต์ไม่ได้เกิดขึ้นก่อน “วันใหญ่และน่ากลัวนั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และหมายสำคัญอื่น ๆ ที่ถูกกล่าวถึงในกิจการ 2:19, 20 ก็ไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงในตอนนั้นอย่างสมบูรณ์ อย่างที่พวกมันจะถูกทำให้สำเร็จจริง พระเยซูจะเสด็จมาและจะได้รับการต้อนรับโดยผู้คนที่สำนึกผิดของชนชาติอิสราเอล

ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและกษัตริย์ของพวกเขา นี่จะเกิดขึ้นตอนสิ้นสุดยุคความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อพวกวิสุทธิชนกลับมาพร้อมกับพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงฟาดฟันเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์หรือคนแห่งการบาปนั้น และทรงก่อตั้งพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์

เกี่ยวกับการเสด็จมานั้นและการครอบครองที่กรุงเยรูซาเล็ม ดูหนังสือของผู้แต่ง, *The Coming Kingdom of Christ*, สำนักพิมพ์เดียวกัน

มัทธิว 24

บทที่ 24 ของมัทธิวมีเนื้อหาคล้ายกับ มาระโก 13 และลูกา 21

ข้อ 1, 2:

24:1 และพระเยซูเสด็จออกไป และจากพระวิหารไป และพวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ เพื่อแสดงอาคารทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร

24:2 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้แล้วมิใช่หรือ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จะไม่มีศิลาก้อนใดที่ซ้อนทับกันเหลืออยู่ที่นี่ ที่จะไม่ถูกขว้างลง”

พระวิหารจะต้องถูกทำลาย

อย่าลืมเชื่อมโยงข้อพระคำเหล่านี้กับส่วนท้ายของบทที่ 23 พระเยซูเพิ่งประกาศคำแช่งสาปให้ตกบนพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีและบนกรุงเยรูซาเล็มไป (มธ. 23:29-39) พระองค์ทรงหมายถึงความพินาศที่จะมานั้นของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเกิดขึ้นในอีก 40 ปีต่อมา ในปี ค.ศ. 70 ข้อ 2 ในที่นี้พูดถึงสิ่งเดียวกัน พระวิหารจะถูกทำลายราบคาบ เมื่อออกมาจากพระวิหารซึ่งพระเยซูทรงประกาศแล้วว่าจะถูกทิ้งให้ร้างเปล่า พวกสาวกเรียกให้พระองค์ดูการประดับประดาที่แสนวิเศษของอาคารนั้น พร้อมกับศิลางามและของถวายทั้งหลายของมัน (ลูกา 21:5) พวกสาวกทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ขอดูลักษณะของศิลาต่าง ๆ และอาคารทั้งหลายซึ่งมีอยู่ที่นี่” (มาระโก 13:1) พระวิหารที่ตั้งอยู่ในสมัยของพระคริสต์เป็นพระวิหารหลังที่สามที่ถูกสร้างขึ้นมา หลังแรกเป็นวิหารของซาโลมอน ซึ่งถูกสร้างในรัชกาลของเขา (1 พงศ์กษัตริย์ 6:1-38) และถูกทำลายเมื่อการตกเป็นเชลยในบาบิโลนมาถึง (2 พศด. 36:18, 19) วิหารหลังที่สองเป็นของเศรุบบาเบล ถูกสร้างบนจุดเดิมโดยคนเหล่านั้นที่กลับมาจากการเป็นเชลยหลังจากผ่านไปเจ็ดสิบปี (เอสรา 3:8-13; 6:15, 16) วิหารหลังนี้ของเศรุบบาเบลถูกปล้นสดมภ์โดยอันทิโอคัส เอพิฟาเนส กษัตริย์แห่งซีเรีย ในปี 168 ก่อน ค.ศ., ถูกโจมตีโดยปอมเปอี นายพลของโรม ในปี 63 ก่อน ค.ศ., และถูกบุกโดยเฮโรดมหาราชในปี 37 ก่อน ค.ศ. ฉะนั้นหลังจากตั้งอยู่เกือบห้าร้อยปี วิหารของเศรุบบาเบลก็ชำรุดทรุดโทรมอย่างมากและเฮโรดมหาราชสร้างมันขึ้นใหม่โดยเสียค่าใช้จ่ายไปมหาศาล การก่อสร้างทั้งหมดของพระวิหารและบริเวณโดยรอบ กำแพงและประตู ใช้เวลาทั้งหมดสี่สิบหกปี (ยอห์น 2:20)

ผู้รู้ท่านหนึ่งกล่าวว่ากำแพงชั้นนอกของพระวิหารหลังนี้ที่ตั้งอยู่ในสมัยของพระคริสต์กินพื้นที่หนึ่งส่วนแปดตารางไมล์ ณ ที่แห่งหนึ่งกำแพงนี้ถูกกล่าวว่าสูงถึง 130 ฟุต ศิลาเหล่านั้นมีขนาดใหญ่โตและมีเสาหินระเบียง เสาค้ำ และประตูจำนวนมาก โจเซฟัสบอกเราเกี่ยวกับศิลาทั้งหลายในพระวิหารและกำแพงต่าง ๆ ที่ยาวประมาณยี่สิบห้าศอก สูงแปดศอก กว้างสิบสองศอก ซึ่งเมื่อนับให้สิบแปดนิ้วเท่ากับหนึ่งศอก คงเท่ากับประมาณ 40 x 12 x 20 ฟุต ประตูบางอันถูกคลุมด้วยทองเหลืองแข็ง ลานเหล่านั้นถูกปูด้วยหินอ่อน สถานบริสุทธิ์นั้นเองสูงเกือบ 180 ฟุต พระวิหารหลังนั้นเป็นหนึ่งในอาคารที่มีขนาดใหญ่โตที่สุดในทั้งโลก มันถูกพรรณนาโดยโจเซฟัสและผู้รู้ท่านอื่น ๆ ดู *Smith’s Bible Dictionary* หรือหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่พูดถึงพระวิหารนั้น ช่างน่าตกใจจริง ๆ กับคำประกาศของพระเยซูที่ว่าไม่มีศิลาสักก้อนจะซ้อนทับกันซึ่งจะไม่ถูกขว้างลง! นี่ถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรแล้วโดยกองทัพโรมเมื่อพระวิหารนั้นถูกทำลาย

มีกล่าวถึงโดยเฉพาะว่าพระเยซูได้เสด็จ “จากพระวิหารไป” พระองค์ทรงไปแล้วไปลับ ไม่กลับมายังพระวิหารหลังนี้อีก อันที่จริง พระองค์จะไม่เสด็จกลับมายังกรุงเยรูซาเล็มต่อหน้าฝูงชนและอย่างเปิดเผยอีกจนกว่าจะถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์เมื่อพระองค์จะทรงมีการเสด็จเข้ากรุงแบบผู้มีชัยเป็นครั้งที่สอง และประชาชนนั้นจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” (มธ. 23:39; สดด. 24) พระองค์ได้ทรงปรากฏแบบลับ ๆ หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนนั้น พร้อมกับประตูที่ปิดอยู่ (ยอห์น 20:19, 26) แต่การปรากฏตัวต่อหน้าผู้คนของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ได้เกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี ที่นั่นโดยการนัดหมายพระองค์ทรงพบกับเหล่าสาวกของพระองค์และน้อง ๆ ของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (มธ. 28:7, 10, 16; ยอห์น 21:4-25) การเสด็จขึ้นสวรรค์ หลังจากผ่านไปสี่สิบวัน ก็ขึ้นไปจากภูเขามะกอกเทศลูกเดิมนั้น นอกกรุงเยรูซาเล็มหน่อยเดียว ทางทิศตะวันออก ในละแวกหมู่บ้านเบธานี (ลูกา 24:50; กิจการ 1:9-12) พระเยซูทรงไปจากพระวิหารนั้นแบบไปแล้วไปลับและพระวิหารหลังนี้จะต้องถูกทำลายราบคาบก่อนที่พระเยซูจะทรงไปเหยียบที่นั่นอีก

Matthew Henry กล่าวถึงมัทธิว 23:38 ดังนี้:

> จงหมายเหตุว่าพระนิเวศนั้นถูกทิ้งให้ร้างเปล่าจริง ๆ ซึ่งพระคริสต์ทรงทิ้งไว้ วิบัติจงมีแก่พวกเขาเมื่อเราจากไป, ฮชย. 9:12; ยรม. 6:80 บัดนี้ถึงเวลาที่จะโอดครวญอีคาโบดของพวกเขาออกมาแล้ว, สง่าราศีนั้นพรากไปเสียแล้ว, ร่มฤทธิ์ของพวกเขาไม่อยู่เสียแล้ว สามวันหลังจากนี้ ม่านของพระวิหารก็ขาดกลาง เมื่อพระคริสต์ทรงจากมันไป ทุกสิ่งก็กลายเป็นสิ่งสามัญและมีมลทิน แต่พระคริสต์มิได้ทรงจากไปจนกระทั่งพวกเขาผลักไสพระองค์ไปเสีย พระองค์มิได้ทรงปฏิเสธพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาได้ปฏิเสธพระองค์ก่อน

จงสังเกตเช่นกันว่าพระเยซูทรงเสร็จสิ้นการสั่งสอนต่อหน้าสาธารณชนครั้งสุดท้ายของพระองค์แล้ว หลังจากนี้ไปพระองค์จะตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ คำสั่งสอนและเหตุการณ์ทั้งหมดของมัทธิว บทที่ 24, 25, และ 26 เช่นเดียวกับคำตรัสเหล่านั้นในยอห์น บทที่ 14, 15, 16, และ 17 เกิดขึ้นต่อจากนี้ แต่คำสอนเหล่านั้นล้วนเป็นการตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ ไม่ใช่แก่ประชาชน

ข้อ 3:

24:3 และขณะที่พระองค์ประทับนั่งบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัว โดยทูลว่า “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้”

กรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายเมื่อไร?

เมื่อทรงทิ้งพระวิหารนั้นไปแล้ว พระเยซูก็เสด็จออกไปจากกำแพงพระวิหารและนั่งลงบนภูเขามะกอกเทศที่อยู่ใกล้เคียง จงสังเกตว่าคำถามในข้อ 3 แบ่งออกเป็นสองส่วน (1) ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มและของพระวิหารจะเกิดขึ้นเมื่อไร? (2) สิ่งใดจะเป็นหมายสำคัญเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูและ

ของการสิ้นสุดของโลก หรือที่ถูกต้องมากขึ้นก็คือ การสิ้นสุดของยุคนี้? พวกมันเป็นสองคำถามแยกจากกัน

อย่างไรก็ตาม คุณต้องหมายเหตุว่าพระเยซูไม่ได้ให้คำตอบแบบครบถ้วนต่อคำถามที่ว่าการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและของพระวิหารจะเกิดขึ้นเมื่อไร ยิ่งเราอ่านคำสอนบนภูเขามะกอกเทศตามที่ให้ไว้ตรงนี้ในมัทธิว 24, ในลูกา 21, และในมาระโก 13 เราก็ยิ่งเห็นชัดเจนว่าขณะที่พระเยซูทรงกล่าวถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 โดยกองทัพโรมภายใต้ทิตัส การทำลายนั้นก็ไม่ได้ยุติเรื่องที่ถูกพูดถึงนี้แต่แค่เริ่มต้นมันเท่านั้น คำกล่าวที่ครบถ้วนมากกว่าเล็กน้อยเกี่ยวกับการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มถูกให้ไว้ในตอนกลางของคำสอนบนภูเขามะกอกเทศตามที่บันทึกไว้ในลูกา 21:20-24 ซึ่งอ่านว่า:

“และเมื่อพวกท่านจะเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมรอบไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าการทิ้งร้างของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย และจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในท่ามกลางกรุงออกไป และอย่าให้คนทั้งหลายที่อยู่บ้านนอกเข้ามาในกรุง เพราะว่าวันเหล่านี้เป็นวันทั้งหลายแห่งการแก้แค้น เพื่อสิ่งสารพัดซึ่งถูกเขียนไว้นั้นจะสำเร็จจริง แต่วิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กในครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงในแผ่นดิน และพระพิโรธบนประชาชนนี้ และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยในทุกประชาชาติ และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน”

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มเป็นการลงทัณฑ์ต่อสาธารณชนขั้นรุนแรงครั้งแรกของพวกยิวเพราะการที่พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์ แต่การลงทัณฑ์ไม่ได้สิ้นสุดที่ตรงนั้น มันไม่ใช่แค่การลงโทษพวกยิวซึ่งเป็นคนชั่วอายุนั้น แต่ประชาชาติอิสราเอลทั้งหมด และภาพที่ชัดเจนของการที่พระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบตลอดทั้งยุคนี้: “กรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลายแห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน” ฉะนั้นความทุกข์เข็ญนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม และการกระจัดกระจายของพวกยิวไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งปวงตลอดทั้งยุคนี้ เป็นเพียงการสานต่อของการลงทัณฑ์ของพระเจ้าที่ตกมาบนเผ่าพันธุ์ยิวทั้งหมด

นั่นนำเราให้กล่าวว่าพวกอัครทูตคิดถูกแล้วที่เชื่อมสองคำถามนั้นเข้าด้วยกันในมัทธิว 24:3: “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร [การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มและของพระวิหาร] และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลังเมื่อสิ้นสุดยุคนี้ การกระจัดกระจายของพวกยิวเป็นเพียงภาพเล็งหนึ่งของความยากลำบากยาวนานของพวกยิวที่น่าสงสาร, “ผู้คนที่เท้าไม่ได้หยุดพัก”, กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติจนกว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาและทรงให้ชนชาติอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม การทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยทิตัสเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงว่าประชาชาตินี้จะต้องถูกเหยียบย่ำโดยพวกคนต่างชาติตลอดหลายปีมานี้จนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อจะครอบครอง และไม่นานก่อนที่พระคริสต์เสด็จมา การทำลายกรุงนี้แบบมโหฬารอีกหนจะต้องเกิดขึ้น จะว่าไปแล้ว สองคำถามนั้นเป็นคำถามเดียวกัน และพวกมันถูกตอบพร้อมกัน ในคำสอนบนภูเขามะกอกเทศนั้น พระเยซูทรงมองเลยการทำลายนั้นของปี ค.ศ. 70 ไป จนถึงเวลานั้นเมื่อคนแห่งการบาปเองจะรังควานพวกยิวและเข่นฆ่าพวกเขา จะทำการน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่านั้นในพระวิหาร และ

รุกรานกรุงนั้นอีก ก่อนที่พระคริสต์จะทรงพิชิตคนแห่งการบาปนั้นในศึกแห่งอารมาเกดโดน จากนั้นก็ทรงยึดกรุงเยรูซาเล็มด้วยชัยชนะและรวบรวมพวกยิวกลับมา

การร้างเปล่านั้นในอนาคตของกรุงเยรูซาเล็มถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ ยกตัวอย่างเช่น เศคาริยาห์ 14:2 กล่าวว่า “เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นมาสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม และกรุงนั้นจะถูกยึด และบ้านทั้งหลายจะถูกปล้นสะดม และผู้หญิงทั้งหลายจะถูกข่มขืน และพลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย และส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากกรุงนั้น” จากนั้นตามมาด้วยคำกล่าวที่ชัดเจนเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระคริสต์และการครอบครองของพระองค์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ฉะนั้นมันจึงเป็นการทำลายกรุงเยรูซาเล็มซึ่งจะต้องเกิดขึ้นในอนาคตที่ถูกพรรณนาในที่นี้ วิวรณ์ 11:2 กล่าวว่า “แต่ลานซึ่งอยู่ข้างนอกพระวิหารนั้นให้อยู่ต่างหาก และไม่ต้องวัด เพราะว่าลานนั้นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเมืองบริสุทธิ์จะถูกพวกเขาเหยียบย่ำลงใต้เท้าเป็นเวลาสี่สิบสองเดือน” มันสำคัญตรงที่ว่าหนังสือวิวรณ์ถูกเขียนขึ้นเกือบสามสิบปีหลังจากการถูกทำลายนั้นของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ฉะนั้นการยึดครองกรุงเยรูซาเล็มที่จะเกิดขึ้นภายหลังโดยคนแห่งการบาปนั้นจึงถูกบอกล่วงหน้าในพระคำข้อนั้น

คำถามของพวกอัครทูตไม่ได้เกี่ยวข้องกับการรับขึ้น
แต่เกี่ยวข้องกับการปรากฏของพระคริสต์ในภายหลัง
เพื่อจะครอบครอง

“และอะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” เราขอกล่าวอีกทีว่า ในที่นี้พวกสาวกจับสองเหตุการณ์มารวมกันอย่างเหมาะสมแล้ว-การเสด็จมาในอนาคตของพระคริสต์และการสิ้นสุดของยุคนี้ เราควรหมายเหตุว่าพวกอัครทูตไม่ได้กำลังถามเกี่ยวกับเวลาของการรับขึ้นนั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในอากาศเหนือแผ่นดินโลก เมื่อคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นและเราที่ยังเหลืออยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง และทุกคนจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันในอากาศเพื่อพบกับพระองค์ (1 คร. 15:51, 52; 1 ธส. 4:13-18) พวกเขาไม่ได้หมายถึงการรับขึ้นนี้เมื่อพวกเขาทูลถามว่า “อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์” อย่างหนึ่งเลยก็คือ การรับขึ้นนั้นแค่เริ่มต้นและไม่ได้สิ้นสุดการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ มันเป็นเพียงระยะหนึ่งของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นชุดซึ่งจะสำเร็จครบถ้วนในการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระคริสต์พร้อมร่างกายเพื่อจะเหยียบบนภูเขามะกอกเทศ (ศคย. 14:4) เพื่อจะประทับบนพระที่นั่งแห่งการครอบครองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม (มธ. 25:31)

จำไว้ว่าภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวน้อยมาก ๆ เกี่ยวกับการรับขึ้นนั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในอากาศและทรงฉวยคนของพระองค์ไปเสีย แต่ภาคพันธสัญญาเดิมเต็มไปด้วยบรรดาพระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาจริง ๆ ในภายหลังพร้อมร่างกายของพระองค์ยังแผ่นดินโลกเพื่อรื้อฟื้นพระที่นั่งของดาวิด เพื่อรวบรวมกลับมาและช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอด (เกี่ยวกับหัวข้อนี้ ดูหนังสือของผู้แต่ง, *The Coming Kingdom of Christ,* สิบห้าบท, 208 หน้า, สำนักพิมพ์เดียวกัน) ฉะนั้นเป็นธรรมดาที่พวกอัครทูตที่เป็นคนยิวเหล่านี้น่าจะพูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ที่เป็นระยะสุดท้ายแห่งการเสด็จมาของพระองค์และการที่พระองค์ทรงทำให้อาณาจักรของพวกยิวคืนสู่สภาพเดิม

มันเป็นการเสด็จกลับมานี้ในสง่าราศีพร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพื่อจะครอบครองที่พวกสาวกพูดถึงในกิจการ 1:6 เมื่อพวกเขาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ”

อัครทูตพวกเดิมเหล่านี้ตลอดทั่วหนังสือกิจการพูดถึงการเสด็จกลับมาจริง ๆ นี้ของพระคริสต์เพื่อจะครอบครอง เปโตรกล่าวในกิจการ 2:30 ว่าดาวิด “เป็นผู้พยากรณ์ และทราบว่า พระเจ้าได้ตรัสสัญญาไว้แก่เขาด้วยคำปฏิญาณว่า จากบั้นเอวของเขา ตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของเขา...” และเปโตรยกคำพูดจากเพลงสดุดีบทที่สองอีกเพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้าจะต้องประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา “จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” (กิจการ 2:34, 35)

ในกิจการ 3:20, 21 อีก เปโตรเทศนาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาด้วยพระองค์เองของพระคริสต์ “ผู้ซึ่งสวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงเวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” แน่นอนว่าพระองค์ตรัสถึงการสถาปนาขึ้นใหม่ของพระที่นั่งของดาวิดและของประชาชาติอิสราเอล ฉะนั้นเขาจึงไม่ได้หมายถึงระยะแรกนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์, การรับขึ้นของเรา, เมื่อเราถูกฉวยออกไปเพื่อจะพบกับพระองค์ในอากาศ แต่หมายถึงการเสด็จกลับมาจริง ๆ ด้วยพระองค์เองพร้อมร่างกายยังแผ่นดินโลกเพื่อจะครอบครอง

ยังมีอีก อัครทูตยากอบ ในการประชุมใหญ่ที่กรุงเยรูซาเล็มคราวนั้น กล่าวว่า “และบรรดาคำของพวกศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับสิ่งนี้ ตามที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘หลังจากนี้เราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ และเราจะสร้างที่ปรักหักพังทั้งหลายของพลับพลานั้นขึ้นอีก และเราจะตั้งพลับพลานั้นขึ้นใหม่” (กิจการ 15:15, 16) แน่นอนว่าข้อพระคำอ้างอิงเหล่านี้เพียงพอแล้วที่จะแสดงให้เห็นว่าพวกอัครทูต ซึ่งคิดในคำเรียกต่าง ๆ ของคำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิม หมายถึงการเสด็จกลับมาจริง ๆ ของพระคริสต์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์เพื่อจะประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาทูลถามว่า “อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” การเสด็จมานั้นของพระคริสต์เพื่อฟื้นฟูพระที่นั่งของดาวิดและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกจะเป็นการสิ้นสุดกาลสมัยเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติ ฉะนั้นจึงเป็นการสิ้นสุดของยุคนี้ ฉะนั้นสองคำกล่าวนั้นจึงเป็นคำกล่าวเดียวอย่างเหมาะสมแล้ว กาลสมัยเหล่านั้นของพวกคนต่างชาติจะถูกทำให้สำเร็จจริง (ลูกา 21:24) และยุคปัจจุบันนี้จะมาถึงการสิ้นสุดพร้อมกับการเริ่มต้นของการครอบครองด้วยพระองค์เองของพระคริสต์ (ศคย. 14:9; มคห. 4:1-8; ดนล. 2:44, 45; วว. 19:11-16)

จำไว้ว่าพระเยซูกำลังตรัสกับพวกอัครทูตที่เป็นคนยิวและว่าบันทึกนี้ถูกให้ไว้แก่เราในหนังสือมัทธิวซึ่งถูกเขียนเพื่อพวกยิวโดยเฉพาะและเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะ “กษัตริย์ของพวกยิว” เมื่อพวกอัครทูตพูดถึง “หมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์” (ข้อ 3) พวกเขาก็ไม่ได้หมายถึงสิ่งที่พวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติจำนวนมากในสมัยนี้หมายถึงโดยใช้ภาษาเช่นนั้น พวกอัครทูตที่เป็นยิวเหล่านี้กำลังตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ที่ปรากฏแก่ตา ด้วยพระองค์เอง และเปี่ยมสง่าราศีเพื่อก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์บน

พระที่นั่งของดาวิดเมื่อพวกเขาจะได้ครอบครองกับพระองค์บนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนชาติอิสราเอลสิบสองเผ่า (มธ. 19:28; 25:31; ฯลฯ) นั่นเป็นมุมมองประจำชาติแบบยิวและเป็นธรรมดาที่ต้องเป็นเช่นนั้น เนื่องจากพระสัญญาทั้งหลายที่มีแก่พวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งจะไม่สำเร็จจริงจนกว่าจะถึงการเสด็จกลับมาพร้อมพระกายของพระคริสต์ยังแผ่นดินโลกเพื่อจะครอบครอง แต่เราที่เป็นคริสเตียนคนต่างชาติในยุคคริสตจักรนี้ถูกสอนให้ตั้งตาคอยเวลานั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาได้ทุกเมื่อเพื่อจะคว้าเราขึ้นไปในอากาศไปอยู่กับพระองค์เพื่อร่วมงานเลี้ยงสมรสในสวรรค์พร้อมกับบรรดาผู้ที่รอดแล้วแห่งทุกยุคสมัย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้นก่อนที่พระองค์เสด็จกลับมาพร้อมกับเราเพื่อจะครอบครองบนแผ่นดินโลก พระคริสต์ต้องเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปก่อนที่พระองค์เสด็จกลับมากับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์

ฉะนั้นคุณจะพบในจดหมายฝากเหล่านั้นที่ส่งถึงคริสตจักรทั้งหลายแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ว่ามีการอ้างอิงอยู่ตลอดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศ (ไม่ใช่ลงมายังแผ่นดินโลก) เพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป (1 คร. 15:51, 52; ฟป. 3:20, 21; 1 ธส. 1:10; 2:19; 3:13; 4:14-17; 5:23; ฮบ. 12:22, 23; ยก. 5:7-9 จงหมายเหตุว่าแต่ละบทของ 1 เธสะโลนิกา ปิดท้ายด้วยคำเตือนเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สอง!) ในทางกลับกัน ข้ออ้างอิงต่าง ๆ ที่กล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองที่ถูกพบในภาคพันธสัญญาเดิมจริง ๆ แล้วก็หมายถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ยังแผ่นดินโลกเพื่อจะครอบครองเสมอ (พบญ. 30:3-6; สดด. 2:6-9; อสย. 4:2-6; 11:1-6; 63:1-6; ยรม. 23:5, 6; ดนล. 2:34; 7:13, 14; ศคย. 12:10; 13:6; 14:3, 5, 9) สำหรับพวกยิวพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สองนั้นทรงเป็น “ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม” (มลค. 4:2) การเริ่มต้นแห่งยุคพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี แต่สำหรับพวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ พระองค์จะทรงเป็น “ดวงดาวสว่างจ้าและประจำรุ่ง” (วว. 22:16) ผู้จะเสด็จมาในยามเที่ยงคืน (มธ. 25:6) ในช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุดและบาปหนาที่สุดแห่งประวัติศาสตร์โลก ฉะนั้นดาวประจำรุ่งที่สว่างจ้านั้นจะปรากฏก่อนดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมนั้น นั่นคือ พระเยซูจะเสด็จมารับเราไป ทำให้คริสเตียนที่ตายแล้วเป็นขึ้นใหม่และเปลี่ยนแปลงคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่ให้มีกายใหม่ก่อนที่พระองค์เสด็จกลับมาในฐานะดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพวกยิวบนพระที่นั่งของดาวิด พร้อมกับเรื่องข้างบนในหัว คุณจะเห็นว่าทำไมการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนไม่ถูกพูดถึงเพิ่มเติมในบทนี้ แต่ข้อ 27 ถึง 30 ในบทนี้ พรรณาชัดเจนถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ในสง่าราศีพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์และพวกวิสุทธิชนเพื่อจะครอบครอง

หมายสำคัญนั้นที่พวกสาวกทูลขอตรงนี้จะไม่ใช่หมายสำคัญแห่งการรับขึ้นนั้น จะไม่ใช่หมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อรับพวกวิสุทธิชนของพระองค์ไป มันจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อจะครอบครอง และเราจะพบต่อไปในบทเดียวกันนี้ว่าหมายสำคัญนั้นจะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนและจะบ่งบอกแก่คนเหล่านั้นที่สู้ทนยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นว่าเวลาอันน่าเศร้าและเลวร้ายนั้นจะสิ้นสุดเมื่อไร ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เมื่อไร ไม่มีหมายสำคัญใด ๆ ตอนนี้ที่ทำให้ผู้ใดบอกได้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไร

ข้อ 4-8:

24:4 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “จงระวังให้ดีว่า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง
24:5 ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง
24:6 และท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย พวกท่านจงอย่าเป็นทุกข์เลย ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
24:7 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร และจะเกิดบรรดาการกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรงทั้งหลาย และแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ
24:8 สารพัดเหล่านี้เป็นขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด

เส้นทางของยุคนี้

นี่เป็นภาพของเส้นทางของยุคนี้ทั้งหมด บางคนคิดว่าสิ่งเหล่านี้เป็นหมายสำคัญต่าง ๆ ที่ช่วยให้เราทราบได้แบบคร่าว ๆ ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปเมื่อไร เราคิดว่าพวกเขาคิดผิด ในที่นี้พระคริสต์เทียมเท็จหลายคนจะโผล่ขึ้นเพื่อหลอกลวงคนเป็นอันมาก แต่นี่เป็นความจริงมาตลอดหลายร้อยปีตั้งแต่พระคริสต์เสด็จจากไปแล้ว “บรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามทั้งหลาย” ได้รบกวนโลกมาตลอดหนึ่งพันเก้าร้อยปีนี้และยิ่งกว่านั้น พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า “ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง” บรรดาสงครามและข่าวลือเรื่องสงครามไม่ใช่หมายสำคัญแห่งการสิ้นสุด “เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร” นี่เป็นภาพของสงครามที่เกิดขึ้นต่อ ๆ กัน ในหลายส่วนของแผ่นดินโลก จุดเด่นที่จำเป็นและไม่อาจเลี่ยงได้ของรัฐบาลมนุษย์ทั้งหลายที่ประกอบด้วยผู้คนที่อ่อนแอและบาปหนา ไม่อาจมีสันติภาพที่เกิดขึ้นทั่วโลกได้เพราะว่ามนุษย์เองเป็นคนชั่วเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้ตกต่ำแล้ว

เครื่องหมายอื่น ๆ ของยุคนี้ทั้งหมด ได้แก่ การกันดารอาหาร โรคระบาด และแผ่นดินไหว แผ่นดินโลกนี้ตกอยู่ภายใต้คำแช่งสาปหนึ่งมาตั้งแต่พระเจ้าตรัสแก่อาดัมว่า “แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเห็นแก่เจ้า” (ปฐก. 3:17) แผ่นดินไหวซึ่งเกิดขึ้นตอนที่พระเยซูทรงอยู่บนกางเขนนั้นจนหลุมฝังศพบางหลุมถูกเปิดออก (มธ. 27:51, 52) แผ่นดินไหวเหล่านั้นซึ่งถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะเกิดขึ้นในความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นในอนาคต (วว. 16:18) และแผ่นดินไหวซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาและพระบาทของพระองค์ยืนบนภูเขามะกอกเทศ (ศคย. 14:4) เป็นเพียงการเผยให้ประจักษ์ของธรรมชาติที่ถูกรบกวนในระหว่างเส้นทางของยุคนี้ทั้งหมดตั้งแต่การเริ่มต้นของมันไปจนถึงการสิ้นสุดของมัน

เหตุการณ์เหล่านี้จะต้องถูกยอมรับว่าเป็นเหตุการณ์ปกติทั่วไป ในเส้นทางของยุคนี้ พวกมันไม่ใช่หมายสำคัญ พระเยซูตรัสว่า “จงระวังให้ดีว่า อย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง...ด้วยว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง” (ข้อ 4-6) ไม่ว่าจะสงคราม การกันดารอาหาร โรคระบาด หรือแผ่นดินไหวต่าง ๆ ล้วนไม่ใช่หมายสำคัญเลยที่แสดงถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ พวกมันแค่เป็นเครื่องหมายกำกับเส้นทางปกติของยุคนี้เท่านั้น

“สารพัดเหล่านี้เป็นขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด” นี่อาจหมายความว่าภัยพิบัติทั้งหมดบนแผ่นดินโลกในระหว่างยุคนี้ทั้งหมดเพียงแค่ชี้ไปยังวาระแห่งความทุกข์โศกที่ใหญ่โตยิ่งกว่าในช่วงเวลานั้นที่เรียกว่า “ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่” (ข้อ 21)

สรุปก็คือ การถูกทำลายครั้งใหญ่นั้นของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เป็นจุดสูงสุดของการพิพากษาของพระเจ้าที่ตกมาบนกรุงนั้นและประชาชาติอิสราเอล ความทุกข์โศกที่เล็กกว่าของตัวบุคคล ความลำบากต่าง ๆ ก่อนถึงเวลานั้นเป็นเพียงการเริ่มต้นของความทุกข์โศกที่ตกมาบนเหล่าคนชั่ว และชี้ไปยังการถูกทำลายนั้น ฉะนั้นบรรดาสงคราม โรคระบาด การกันดารอาหาร และแผ่นดินไหวต่าง ๆ ของยุคนี้จึงแค่ชี้ไปยังวาระอันใหญ่โตแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่จะถูกเทออกมาบนแผ่นดินโลกในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นในอนาคต

ข้อ 9-14:

24:9 แล้วพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบาก และจะฆ่าพวกท่านเสีย และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยบรรดาประชาชาติเพราะเห็นแก่นามของเรา

24:10 และตอนนั้นคนเป็นอันมากจะสะดุด และจะทรยศซึ่งกันและกัน และจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน

24:11 และผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดขึ้น และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง

24:12 และเพราะเหตุความชั่วช้าจะมีมากขึ้น ความรักของคนเป็นอันมากจะเริ่มเย็นชา

24:13 แต่ผู้ที่จะอดทนจนถึงที่สุดปลาย ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด

24:14 และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ และเมื่อนั้นที่สุดปลายจะมาถึง

การข่มเหงต่าง ๆ และพวกผู้พยากรณ์เท็จบ่งบอกถึงการล่มสลาย
ของกรุงเยรูซาเล็มและยุคนี้ซึ่งสิ้นสุด
ในความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

เหตุการณ์เหล่านี้ดูเหมือนจะกล่าวถึงพวกยิวโดยเฉพาะ แน่นอนว่าพวกมันก็ใช้ได้ในบางส่วนกับพวกอัครทูตที่เป็นยิวซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ถูกกล่าวแก่พวกเขา จงหมายเหตุคำตรัสนั้นในข้อ 9, “และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยบรรดาประชาชาติ [ที่เป็นคนต่างชาติ] เพราะเห็นแก่นามของเรา” พวกอัครทูตเป็นที่เกลียดชัง ถูกไล่ล่า และถูกข่มเหงในความพยายามของพวกเขาที่จะนำข่าวประเสริฐไปบอกแก่คนทั้งโลก แต่ในวิธีที่รุนแรงหนักกว่าเยอะ เราเชื่อว่าข้อพระคำเหล่านี้จะเหมาะกับพวกยิวที่เหลืออยู่ในยุคความทุกข์ลำบากนั้นในอนาคต แน่นอนว่าวิสุทธิชนและมรณะสักขีบางท่านได้ตายไปเพื่อพระคริสต์มาตลอดหลายศตวรรษนี้-ตั้งแต่สเทเฟน ซึ่งถูกหินขว้างจนตายนอกกรุงเยรูซาเล็ม เรื่อยมาจนถึงคริสเตียนจำนวนมหาศาลที่ถูกฆ่าโดยพวกคอมมิวนิสต์ในเกาหลีและจีนในช่วงปีหลัง ๆ

“และตอนนั้นคนเป็นอันมากจะสะดุด”-ถูกทำให้สะดุด คนมากมายที่ประกาศตัวว่าเชื่อในพระคริสต์จะล้มในบาป จะหมดความกล้าหาญ คริสเตียนแต่ปากบางคนจะทรยศคนอื่นให้ถูกข่มเหง เราแน่ใจได้ว่านี่คงใช้ได้กับศาลศาสนาของสเปนและกับการข่มเหงใหญ่โตเหล่านั้นของคริสตจักรคาทอลิกตลอดสมัยยุคกลางและ

เรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบัน ตอนนี้พวกโปรเตสแตนต์ถูกฆ่าตายในเม็กซิโก ในโบลิเวีย และในประเทศอื่น ๆ แถบละตินอเมริกา

“และผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดขึ้น และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง” (ข้อ 11) ลองคิดถึงลัทธิและอะไร ๆ ที่ลงท้ายด้วย “นิยม” เหล่านั้นทั้งหมด ผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้คงรวมถึง Mary Baker Eddy, “Pastor” Russell และ Judge Rutherford, พวกพี่น้องตระกูลฟ็อกซ์ (พวกทรงเจ้าเข้าผี), Joseph Smith ผู้ก่อตั้งลัทธิมอรมอน, และอีกมากมายที่เป็นเช่นนั้น แต่ในระหว่างความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้นจะมีพวกผู้พยากรณ์เท็จมากยิ่งกว่าเดิมอีก ผมเห็นว่าเส้นทางของยุคนี้ตามที่ถูกแสดงภาพในข้อ 4 ถึง 14 แค่นำไปสู่การข่มเหงและภัยพิบัติเหล่านั้นที่รุนแรงมากขึ้นของสมัยความทุกข์ลำบากนั้นเอง

พวกยิวที่สู้ทนจนถึงการสิ้นสุดของความทุกข์
ลำบากครั้งใหญ่นั้นจะได้รับการช่วยชีวิตให้รอด

“แต่ผู้ที่จะอดทนจนถึงที่สุดปลาย ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด” (ข้อ 13) มันหมายความว่าอะไร? พวกถือแนวคิดอาร์มิเนี่ยนมักยืนกรานว่ามันหมายความว่าผู้คนจะได้รับความรอดหรือถูกรักษาไว้ในความรอดโดยการสู้ทนของพวกเขาเอง โดยการดำเนินชีวิตในทางบริสุทธิ์ของพวกเขา แต่การตีความนั้นจะขัดแย้งกับคำกล่าวที่ชัดเจนที่สุดเหล่านั้นในพระคัมภีร์อย่าง “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8, 9) มีคำทรงสัญญาไว้อีกว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) เห็นได้ชัดว่าผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์ก็ได้รับความรอด ไม่ใช่โดยการประพฤติ แต่โดยพระคุณของพระเจ้า

พระคำตอนนี้กล่าวชัดเจนว่าความรอดของเราขึ้นอยู่กับคุณความดีของพระเยซูคริสต์และการไถ่โทษของพระองค์เท่านั้น “เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิและปราศจากจุดด่างพร้อย” (1 ปต. 1:18, 19) ผมจะได้รับความรอดโดยการสู้ทนจนถึงที่สุดปลาย และขณะเดียวกันก็ได้รับความรอดโดยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ได้อย่างไร? ผมจะได้รับความรอดโดยการสู้ทน แต่ก็ได้รับความรอดโดยพระคุณและปราศจากการประพฤติได้อย่างไร?

ไม่เลย คำว่า ได้รับการช่วยให้รอดในที่นี้อยู่ในบริบทที่ต่างกัน ตรงนี้ในมัทธิว 24:13 พระเยซูไม่ได้กำลังตรัสถึงการไถ่ของจิตวิญญาณ พระองค์ตรัสถึงการช่วยพวกยิวให้รอดชีวิตในท่ามกลางความทุกข์ลำบากนั้นต่างหาก ความทุกข์ลำบากนั้นถูกพรรณนาอย่างชัดเจนในข้อ 15 ถึง 21 และข้อ 22 กล่าวว่า “และถ้าวันเหล่านั้นจะไม่ถูกย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย” ฉะนั้นคำว่า “ได้รับการช่วยให้รอด” ในข้อ 13 และคำว่า “รอด” ในข้อ 22 จึงหมายถึงสิ่งเดียวกัน: การช่วยให้รอดหรือการช่วยให้พ้นภัยฝ่ายเนื้อหนังของพวกยิวในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ในพระเมตตาพระเจ้าจะทรงย่นสมัยความทุกข์ลำบากนั้นให้สั้นลง

และจะทรงช่วยชีวิตพวกยิวออกมาจากความทุกข์ลำบากนั้น แน่นอนว่ายิวบางคน ซึ่งถูกทดลองอย่างหนักและถูกคุกคามเอาชีวิตในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น จะอ่านพระสัญญานี้ของพระเยซูด้วยความชื่นบานและความเชื่อ เขาจะยึดมั่นในความเชื่อของเขา จะไม่ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด และเวลานั้นจะถูกย่นสั้นลงและเขาจะได้รับการช่วยชีวิต

มันคงเป็นความผิดพลาดขั้นร้ายแรงที่จะทำให้ข้อ 13 หมายถึงแผนการอันยิ่งใหญ่แห่งความรอดสำหรับจิตวิญญาณ เพราะมันคงจะขัดแย้งกับคำกล่าวที่ชัดเจนในที่อื่นอีกหลายแห่งในพระคัมภีร์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความรอดนั้นไม่ใช่โดยการประพฤติ ไม่ใช่โดยคุณความดีหรือความสัตย์ซื่อหรือการสู้ทนของมนุษย์ แต่โดยคุณความดีแห่งพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ความรอดนั้นถูกรับเอาโดยความเชื่อที่สำนึกผิด

พวกยิวที่กลับใจเชื่อจะประกาศข่าวประเสริฐอีก
เมื่อเห็นอาณาจักรนั้นใกล้เข้ามา

“และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลกให้เป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติ และเมื่อนั้นที่สุดปลายจะมาถึง” ที่สุดปลายของอะไร? ที่สุดปลายของความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

“ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้”? ข่าวประเสริฐเดิมแน่นอน ข่าวประเสริฐที่เปาโลให้คำนิยามไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3, 4 ข่าวประเสริฐเดียว (ไม่มีข่าวประเสริฐอื่น- ดู กท. 1:6-9) แต่ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ข่าวประเสริฐแห่งความรอดอันเปี่ยมสุขนั้นจะถูกแต่งแต้มสีสันโดยและมาพร้อมกับพระสัญญาเรื่องอาณาจักรของพระคริสต์ มันจะเป็นข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยเล็งถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้น นั่นคือ การเสด็จมาของจอมกษัตริย์

ใครจะประกาศข่าวประเสริฐหลังจากการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนเมื่อคริสเตียนทุกคนในโลกตอนนั้นจะถูกพาออกไปหมดแล้ว? “พวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว” (1 คร. 15:51, 52) “แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ...” (1 ธส. 4:17) ใครจะประกาศข่าวประเสริฐหลังจากที่วิสุทธิชนทุกคนที่มีชีวิตอยู่จะถูกพาตัวออกไปตอนรับขึ้นเพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ ก่อนความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น?

ส่วนหนึ่งของคำตอบนั้นถูกให้ไว้ในวิวรณ์ 11:3-6 พระเจ้าจะทรงมีพยานสองคนผู้ซึ่งพระองค์จะทรงตั้งขึ้นเพื่อที่จะพยากรณ์ นั่นคือ เทศนา ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน” หรือช่วงเวลาแห่งสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

นอกจากนี้พระเจ้าจะทรงมี 144,000 คนจากทุกเผ่าของชนชาติอิสราเอล ซึ่งถูกพรรณนาในวิวรณ์ 7 คนเหล่านี้เป็น “พวกผู้รับใช้ของพระเจ้าของพวกเรา” (ข้อ 3) วิวรณ์ 12:11 บอกเราเกี่ยวกับพวกเขาว่าจะมีคำประกาศว่า “ และเขาเหล่านั้นได้ชนะพญามารโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยถ้อยคำแห่งคำพยานของพวกเขาเอง และพวกเขาไม่ได้เสียดายที่จะสละชีวิตของตน” พระเจ้าจะทรงมีผู้กลับใจเชื่อที่เป็นยิวจำนวนมากในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ซึ่งชนะจิตวิญญาณหลายดวงและกล่าวคำพยานของตน

และผลลัพธ์ของการประกาศและคำพยานนี้คืออะไร? วิวรณ์ 7:9 และ 14 บอกเราเกี่ยวกับ “คน

จำนวนมากมาย ซึ่งไม่มีมนุษย์สามารถนับได้เลย จากทุกประชาชาติ จากทุกตระกูล และประชากร และทุกภาษา...” และบอกเราว่า “คนเหล่านี้เป็นคนที่ได้ออกมาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ และได้ชำระล้างเสื้อคลุมยาวของพวกเขาแล้ว และได้ทำให้เสื้อคลุมยาวนั้นขาวสะอาดในพระโลหิตของพระเมษโปดก”

“และข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนี้จะถูกประกาศไปทั่วโลก...และเมื่อนั้นที่สุดปลายจะมาถึง” บางคนคิดว่าบัดนี้การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อมารับพวกวิสุทธิชนของพระองค์ถูกชะลอจนกว่าเราจะสามารถนำข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนทุกเผ่าในแผ่นดินโลก แต่พระคำตอนนี้ไม่ได้พูดถึงยุคปัจจุบัน แต่พูดถึงสมัยอนาคตในความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น ตามที่บริบทบ่งบอก

นอกจากนี้ เห็นได้ชัดจากพระคำหลายตอนว่าข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศในทุกประชาชาติแล้ว ในวันเพ็นเทคอสต์แรกนั้นหลังจากพระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์ เราถูกบอกว่า “และมีพวกยิวที่กำลังพักอาศัยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม เหล่าคนที่เกรงกลัวพระเจ้า ออกมาจากทุกประชาชาติใต้ฟ้าสวรรค์” (กิจการ 2:5) เปาโลเขียนไปถึงเหล่าคริสเตียนชาวโคโลสีเกี่ยวกับ “ข่าวประเสริฐ ซึ่งได้มายังพวกท่าน เหมือนอย่างที่ข่าวประเสริฐนั้นได้เข้ามาในทั่วทั้งโลก...” (คส. 1:5, 6) เปาโลเขียนไปถึงพวกวิสุทธิชนที่กรุงโรมว่า “ความเชื่อของพวกท่านถูกกล่าวถึงไปทั่วทั้งโลก” (รม. 1:8) ฉะนั้นถ้าความเชื่อของพวกคริสเตียนที่กรุงโรมถูกพูดถึงไปทั่วทั้งโลกแล้วในตอนนั้น ผู้คนทั้งโลกก็ได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว ฉะนั้นการประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนทั้งโลกเพื่อเป็นพยาน ซึ่งถูกกล่าวถึงในมัทธิว 24:14 จึงต้องเกิดขึ้นในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น และ “ที่สุดปลาย” ซึ่งจะมาในไม่ช้า ก็จะเป็นหลังจากนั้น แต่มันจะเป็นการเสด็จกลับมาของพระคริสต์พร้อมร่างกาย ด้วยตัวพระองค์เองเมื่อสิ้นสุดสมัยความทุกข์ลำบากนั้น

แน่นอนว่าตอนนี้การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไม่ได้รอคอยเหตุการณ์ใดที่ถูกทำนายไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้นก่อน ไม่มีสิ่งใดที่ชัดเจนมากไปกว่าคำสอนซ้ำ ๆ ของพระเยซูที่ว่าพระองค์อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ที่ว่าคริสเตียนทั้งหลายจะต้องเฝ้าระวังอยู่เสมอ รอคอยการเสด็จมาของพระองค์เพื่อมาคว้าตัวเราไปอยู่กับพระองค์ (มธ. 24:44; 25:13; มาระโก 13:32-37)

ข้อ 15-26:

24:15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดยดานิเอลศาสดาพยากรณ์นั้น ยืนอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์” (ผู้ใดที่อ่าน ก็จงให้ผู้นั้นเข้าใจเถิด)

24:16 “แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย

24:17 จงให้คนซึ่งอยู่บนดาดฟ้าบ้าน อย่าลงมาเพื่อเก็บสิ่งของใด ๆ ออกจากบ้านของตน

24:18 และจงอย่าให้คนซึ่งอยู่ตามทุ่งนา กลับมาเอาเสื้อผ้าของตนไป

24:19 และวิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กในครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ในวันเหล่านั้น

24:20 แต่ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานว่า การหนีไปของพวกท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว หรือในวันสะบาโต

24:21 ด้วยว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การเริ่มต้นของโลก

มาจนถึงเวลานี้ ไม่ และจะไม่เคยมีอย่างนี้เลย
24:22 และถ้าวันเหล่านั้นจะไม่ถูกย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่บรรดาผู้ที่ทรงถูกเลือกสรรไว้ วันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า
24:23 แล้วถ้าผู้ใดจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ‘ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี่’ หรือ ‘อยู่ที่โน่น’ อย่าเชื่อคำบอกนั้นเลย
24:24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะแสดงบรรดาหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ทั้งหลาย จนกระทั่งถ้าเป็นไปได้ พวกเขาจะล่อลวงแม้คนที่ถูกเลือกสรรให้หลง
24:25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
24:26 เหตุฉะนั้น ถ้าพวกเขาจะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ดูเถิด พระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดาร’ ก็อย่าออกไป ‘ดูเถิด พระองค์อยู่ในห้องลับทั้งหลาย’ อย่าเชื่อคำบอกนั้นเลย

ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่สำหรับพวกยิวถูกบอกล่วงหน้า

ตรงนี้เรามีภาพที่ชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น ข้อ 21 กล่าวชัดเจนว่า “ด้วยว่าในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่” ไม่ใช่สมัยความลำบากแบบปกติทั่วไป แต่เป็นเหตุการณ์เดียวนั้นที่มีพยากรณ์ไว้อย่างเฉพาะเจาะจงว่า “อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่การเริ่มต้นของโลกมาจนถึงเวลานี้ ไม่ และจะไม่เคยมีอย่างนี้เลย” เพื่อที่จะเข้าใจ “ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่” นี้ เราควรศึกษาดานิเอล 9:24-27 ซึ่งพรรณนาถึงเจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับชนชาติของดานิเอล นั่นคือชนชาติอิสราเอล เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีนี้ถูกแบ่งออกเป็นสองช่วง ช่วงแรกนั้นคือ “เจ็ดสัปดาห์ และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์” (ดนล. 9:25) หรือช่วงเวลาตั้งแต่คำบัญชาให้ฟื้นฟูและสร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ในสมัยของเนหะมีย์เรื่อยมาจนถึงการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด, “พระเมสสิยาห์ ประมุขของค์นั้น”

แต่หลังจากช่วงเวลาข้างบนนั้น เราถูกบอกว่า “พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก” พระเยซูได้สิ้นพระชนม์ และพวกโรมภายใต้ทิตัสได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็ม จากนั้นมีช่วงขอเวลานอกอันยาวนาน เมื่อเกมกีฬานั้นไม่เดินหน้าต่อไป ชนชาติอิสราเอลถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินของตัวเอง สัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งปีนั้นยังรออยู่

แต่ในอนาคต จะมีอีกสัปดาห์หนึ่งซึ่งมีเจ็ดปี ดานิเอล 9:26 บอกเราว่าประมุขผู้หนึ่งจะมา จากชนชาติเดิมนั้นที่ได้ทำลายกรุงเยรูซาเล็มก่อนหน้านี้ และดานิเอล 9:27 กล่าวว่า “และท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมาก [พวกยิว] หนึ่งสัปดาห์ [เจ็ดปี] และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชาและเครื่องบูชาหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนทั้งหลายแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่า จนถึงการสำเร็จเสร็จสิ้นนั้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเทลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น”

ผมเข้าใจว่าพระคำตอนนั้นสอนว่าจะมีประมุขผู้หนึ่งขึ้นเรืองอำนาจ ผู้เผด็จการคนหนึ่ง ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนแห่งการบาป ผู้ซึ่งจะมีสนธิสัญญาที่อ้างว่าคงอยู่นานเจ็ดปีกับพวกยิว และพวกยิวที่เหลืออยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจะมีการฆ่าถวายบูชาของตนอีกในวิหารบางอย่างที่กรุงเยรูซาเล็ม เห็นได้ชัดว่านี่จะเกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปแล้วของพวกวิสุทธิชน นั่นคือ หลังจากที่พระเยซูทรงคว้าผู้ที่รอดแล้วทุกคนขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อพบกับพระองค์

แต่เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น ความสัมพันธ์แบบสนธิสัญญาในตอนนั้นระหว่างผู้เผด็จการคนนั้นกับพวกยิว จะไม่ดำรงอยู่ต่อไปนานนัก “ในระหว่างกลางสัปดาห์นั้น” นั่นคือ หลังจากช่วงสามปีครึ่งแรกของเจ็ดปีนั้นผ่านพ้นไป คนแห่งการบาปนั้นจะกระทำ “การน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า” ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงตรงนี้ในมัทธิว 24:15 สิ่งนั้นที่ศาสดาพยากรณ์ดานิเอลบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในดานิเอล 9:27

2 เธสะโลนิกา 2:3, 4 บอกเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้เผด็จการคนนั้นที่เรียกว่า “คนแห่งการบาปนั้น” “บุตรแห่งความพินาศ” จะเป็นผู้ที่ “ต่อต้านและยกตัวเองขึ้นเหนือสิ่งสารพัดที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรือที่ได้รับการนมัสการ แล้วเพื่อมัน เหมือนอย่างพระเจ้า จะนั่งในพระวิหารของพระเจ้า โดยสำแดงตัวเองว่ามันเป็นพระเจ้า” คนชั่วผู้นี้จะเรียกร้องให้พวกยิวหยุดการนมัสการของพวกเขา จะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน จะบัญชาพวกเขาให้นมัสการตนในฐานะพระเจ้า และ “การน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า” นี้จะเริ่มต้น ‘ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่’

สมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้นจะเดินหน้าต่อไปตลอดช่วงครึ่งหลังนั้นของสัปดาห์ที่เจ็ดสิบแห่งปีของดานิเอล นั่นคือ มันจะกินเวลาสามปีครึ่ง หรือสี่สิบสองเดือน หรือ 1,260 วัน มันถูกเอ่ยชื่อบ่อย ๆ และตัวเลขเหล่านั้นเมื่อเปรียบเทียบข้อพระคำทุกตอนเหล่านั้น ต้องถูกตีความแบบตรงตัว พวกยิวจะถูกมอบไว้ในมือของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น “จนถึงหนึ่งวาระ และสองวาระ และครึ่งวาระ” นั่นคือ สามปีครึ่ง (ดนล. 7:25) ช่วงเวลานั้นถูกเรียกว่า “วาระหนึ่ง และสองวาระ และครึ่งวาระ” (วว. 12:14) มันถูกเรียกว่า “สี่สิบสองเดือน” (วว. 11:2) มันถูกเรียกว่า “หนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน” (วว. 11:3; 12:6) หากต้องการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากนี้ ดูแผ่นพับของผู้แต่ง, *The Second Coming of Christ in Daniel,* แผ่นพับ, *Bible Lessons on Revelation*, และหนังสือ, *The Coming Kingdom of Christ*

ช่วงเวลานี้ที่เป็นความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่และความยากลำบากที่เรียกว่า “เวลาแห่งความทุกข์ใจของยาโคบ” (ยรม. 30:7) จะเป็นการกระทำกิจของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลโดยเฉพาะ และทรงยอมให้พวกเขาถูกข่มเหงและประสบความยากลำบาก จะมีภัยพิบัติมากมายบนแผ่นดินโลก มันจะเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ที่รอดแล้วทุกคนถูกพาตัวออกไปแล้ว อย่างไรก็ตาม คนอื่น ๆ อีกมากมายจะรับความรอดในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ตามที่เราบ่งบอกไว้ด้านบน

จากข้อ 15 เห็นได้ชัดว่าพวกยิวจะต้องหนีเอาชีวิตรอดไปจากกรุงเยรูซาเล็ม คนแห่งการบาปนั้น หรือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ในฐานะฮิตเลอร์คนที่สองและเป็นใหญ่กว่า จะเกลียดชังพวกยิวเหมือนฮิตเลอร์ และจะตั้งต้นที่จะถอนรากถอนโคนพวกเขา เพราะว่าพวกเขาจะไม่ตกลงที่จะนมัสการเขาในฐานะพระเจ้า สถานบริสุทธิ์ลับแห่งหนึ่งที่ถูกซ่อนไว้จะถูกพบโดยคนอิสราเอลทั้งหลายที่หนีตายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม (วว. 12:14) หญิงนั้นในวิวรณ์ 12 คือชนชาติอิสราเอล เราควรถือว่าข้อพระคำเหล่านี้แสดงภาพการข่มเหงจริง ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกยิวจริง ๆ และพวกเขาหนีเอาชีวิตรอดจริง ๆ

ข้อ 19 ไม่ได้หมายความว่ามีภัยพิบัติใดตกอยู่บนการคลอดบุตร แต่หมายความแค่ว่าหญิงที่ท้องแก่หรือหญิงที่อุ้มลูกน้อยจะหนีเอาชีวิตรอดลำบาก

ในทำนองเดียวกัน พวกยิวจะต้องอธิษฐานขอให้ “การหนีไปของพวกท่านจะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว”

เพราะความทุกข์เพิ่มเติมที่จะเกิดขึ้นตามมา

“หรือในวันสะบาโต” ดูเหมือนว่าพวกยิวที่เหลืออยู่ในปาเลสไตน์จะทำสนธิสัญญาฉบับหนึ่งกับคนแห่งการบาปนั้นและรื้อฟื้นการนมัสการในพระวิหารและการฆ่าถวายบูชาของตน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาจะถือวันสะบาโตแบบยิวอีกเช่นกัน แม้กระทั่งข้อกำหนดของคัมภีร์ทัลมุดที่ห้ามไม่ให้ผู้ใดเดินทางเกินสองพันก้าวในวันสะบาโต ฉะนั้นพวกยิวที่เคร่งครัด ที่พยายามถือปฏิบัติพิธีกรรมต่าง ๆ ของตนก็จะถูกจับในวันสะบาโตและถูกฆ่าโดยการข่มเหงที่โหมกระหน่ำมากขึ้นของคนแห่งการบาปนั้น

“ถ้าวันเหล่านั้นจะไม่ถูกย่นสั้นเข้า” (ข้อ 22) ผมไม่คิดว่าความทุกข์ลำบากนั้นจะกินเวลาน้อยกว่าช่วงเวลาที่ถูกพยากรณ์ไว้ แต่ว่ามันจะสิ้นสุดลงอย่างฉับพลันและอย่างอัศจรรย์ มิฉะนั้น “จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ รอดได้เลย” นั่นคือพวกยิวจะถูกฆ่าตายหมดจริง ๆ

“แต่เพราะทรงเห็นแก่บรรดาผู้ที่ทรงถูกเลือกสรรไว้ วันเหล่านั้นจะถูกย่นสั้นเข้า” ผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้นั้นคือ ชนชาติอิสราเอล นี่ไม่ได้หมายถึงความรอด แต่หมายถึงประชาชาติยิวในฐานะชนชาติหนึ่งที่ถูกเลือก ในแง่ประชาชาติ พวกยิวยังอยู่ใกล้พระเจ้าเหมือนเดิมและพระองค์ยังทรงมีแผนการต่าง ๆ สำหรับประชาชาตินั้น “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย...พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นซึ่งพระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว” (รม. 11:1, 2) ประชาชาติอิสราเอลยังถูกพระเจ้าเลือกไว้อยู่เหมือนเดิม และพระองค์จะทรงทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จจริงกับประชาชาตินั้น จำไว้ว่าทูตสวรรค์กาบริเอลได้สัญญามารีย์เกี่ยวกับพระเยซูว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์” (ลูกา 1:32, 33) ไม่ใช่แค่ชนชาติอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ แต่บุตรทั้งหลายของยาโคบจริง ๆ ถูกรวมไว้ในแผนการของพระเจ้าแล้วสำหรับการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก จงหมายเหตุคำเรียกนั้น บรรดาผู้ที่ทรงถูกเลือกสรรไว้ มันคือคนกลุ่มเดียวกันกับ “บรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์” ในข้อ 31

โปรดตั้งใจอ่านข้อ 23 ถึง 26 พวกมันบ่งบอกว่าพวกยิว ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น จะตั้งตาคอยพระเยซูคริสต์และปรารถนาพระองค์ เศคาริยาห์ 12:10 บอกว่าพวกยิวจะต้อนรับพระเยซูอย่างไรเมื่อพระองค์ทรงปรากฏจริง ๆ: “ และพวกเขาจะมองดูเราผู้ซึ่งพวกเขาได้แทง และพวกเขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน...” เมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกที “และคนหนึ่งจะกล่าวแก่เขาว่า ‘แผลเหล่านี้ในมือทั้งสองของท่านคืออะไรกัน’ แล้วท่านจะตอบว่า ‘แผลเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้ถูกทำให้เป็นแผลในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” (ศคย. 13:6) มันไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยที่ว่า แม้กระทั่งในความทุกข์ลำบากนั้น พวกยิวจะเริ่มรู้ว่าตนได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน และพวกยิวจำนวนมากจะเริ่มเตรียมใจของตนให้พร้อมในที่สุดเพื่อต้อนรับพระเยซู เพราะการข่มเหงแบบไร้ปรานีของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นและภยันตรายและความยากลำบากที่ไม่รู้หยุดหย่อน เหล่าผู้พยากรณ์เท็จจะปรากฏตัวขึ้นในวันเหล่านั้นเพื่อหลอกลวงผู้คน (ข้อ 24) บางคนจะคะยั้นคะยอพวกยิวให้ไปยังสถานที่แห่งนี้ในทะเลทรายหรือไปเยือนห้องลับหลายแห่งที่พวกลัทธินมัสการ โดยหวังว่าจะได้พบพระคริสต์ แต่พวกเขาจะต้องไม่เชื่อมันเลย เพราะว่าเมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อยุติความทุกข์ลำบากนั้น เพื่อกำราบปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้น พระองค์จะเสด็จมาอย่างกล้าหาญ อย่างปรากฏแก่ตาจากสวรรค์ พร้อมกับ

พวกวิสุทธิชนและพร้อมกับทูตสวรรค์หมู่ใหญ่ เราถูกบอกว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ และนัยน์ตาทุกดวงจะเห็นพระองค์...” (วว. 1:7) จงอ่านคำพรรณนาเกี่ยวกับการเสด็จลงมาจากสวรรค์ของพระองค์พร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ที่ติดตามพระองค์มา พระองค์จะทรงขี่ม้าขาวตัวหนึ่ง และจะเสด็จมาในฐานะ “พระมหากษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง” (วว. 19:11-16) ฉะนั้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อพิชิตเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ตามที่มีพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 19:17-21 พระองค์จะเสด็จมาแบบปรากฏแก่ตา อย่างกล้าหาญ ในการพิพากษาแบบมหันตภัยที่จะตกบนเหล่าศัตรูของพระองค์

ทุกคนได้รับคำเตือนว่าการเสด็จมาของพระคริสต์ในสง่าราศีของพระองค์จะไม่เป็นความลับ (ข้อ 26) ตรงกันข้าม มันจะเป็นเหมือนแสงฟ้าแลบที่ส่องจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก (ข้อ 27) ข้อ 28 มีการอ้างอิงอย่างชัดเจนถึงศึกแห่งอารมาเกดโดนที่ตามมาซึ่งฝูงนกแห่งฟ้าอากาศจะถูกเรียกตัวมารวมกันที่ “การเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่” นั่นคือ เพื่อกินเนื้อจากศพของคนเหล่านั้นในกองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ผู้ซึ่งจะถูกฆ่าตายโดยพระแสงนั้นที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา (วว. 19:7-21) ทั้งโลกจะรู้เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ที่ติดตามพระองค์มาบนม้าขาวหลายตัว (วว. 19:11-16) พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับหมู่เมฆ (วว. 1:7) โดยมีพวกทูตสวรรค์มาด้วย (มธ. 25:31) และพร้อมกับวิสุทธิชนหลายหมื่นคน (ยูดาส 14) พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่บนภูเขามะกอกเทศและทำให้เกิดแผ่นดินไหว ภูเขานั้นแบ่งออกเป็นสองซีกโดยมีหุบเขาใหญ่อยู่ตรงกลาง (ศคย. 14:4) พระองค์จะทรงทำลายกองทัพเหล่านั้นที่โจมตีกรุงเยรูซาเล็มเมื่อถึงเวลานั้นและจะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น (ศคย. 14:9) จงทำเครื่องหมายกำกับคำสอนของข้อ 29 ไว้ให้ดี การเสด็จกลับมาของพระคริสต์จะทำให้ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้นสิ้นสุดลง หมายสำคัญอันน่ากลัวเหล่านั้นในธรรมชาติของข้อ 29 ดวงอาทิตย์ที่มืดไป ดวงดาวที่ร่วงหล่น ฯลฯ ถูกกล่าวถึงหลายครั้งในพระคัมภีร์ (อสย. 13:9, 10; 24:23; อสค. 32:7; โยเอล 2:31; ศคย. 14:6, 7; มาระโก 13:24-26; ลูกา 21:25; กิจการ 2:19, 20; วว. 16:10)

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเช่นนั้นยังแผ่นดินโลก พระองค์จะเสด็จมาในฐานะหินที่ชนก้อนนั้นซึ่งถูกตัดออกมาจากภูเขาลูกหนึ่งโดยไม่ใช้มือ พระองค์จะทรงชนจักรวรรดิและรัฐบาลที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นของโลก และบดขยี้พวกเขาเป็นผุยผง และพระองค์จะทรงก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ที่เต็มทั้งพิภพ (ดนล. 2:31-45)

จงหมายเหตุความแตกต่าง: เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อรับเราที่เป็นคริสเตียนไป (การรับขึ้น) เราจะถูกคว้าตัวออกไปจากโลกนี้เพื่อไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ เราจะ “ถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น [คริสเตียนที่ตายไปแล้ว] ในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ” (1 ธส. 4:17) แน่นอนว่าการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนไม่อาจเป็นความลับได้ มันจะเกิดขึ้นพร้อมกับ “เสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยแตรของพระเจ้า” การฟื้นคืนชีพของคริสเตียนที่ตายไปแล้ว การเปลี่ยนแปลงแบบฉับพลันของคริสเตียนทุกคนที่มีชีวิตอยู่ และการขนย้ายแบบอัศจรรย์ของเราทุกคนขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อไปพบกับพระคริสต์ ไม่อาจเป็นความลับได้ แต่อย่างน้อยก็ไม่มีบอกเราไว้ว่าชาวโลกที่ไม่รับความรอดจะเห็นพระเยซูเมื่อถึงเวลานั้น แต่ต่อมา (เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ) หลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์จะเสด็จมาอย่างกล้าหาญ อย่างปรากฏแก่ตา ต่อหน้าผู้คนจนทุกคนจะทราบเหตุการณ์นี้ ฉะนั้นพวกยิวในวันนั้นไม่จำเป็นต้องคาดหวังที่จะพบเจอพระองค์ในที่ซ่อนลับบางแห่ง “ในถิ่นทุรกันดาร” หรือ “ในห้องลับทั้งหลาย” (ข้อ 26)

ข้อ 27-31:

24:27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก และส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้นด้วย
24:28 ด้วยว่าที่ไหนก็ตามที่มีซากศพ ฝูงนกอินทรีก็จะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น
24:29 หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น ‘ดวงอาทิตย์ก็จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน และดวงดาวทั้งหลายจะตกจากฟ้าสวรรค์ และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งหลายจะถูกเขย่าให้สะเทือน’
24:30 และเมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในฟ้าสวรรค์ ‘และตอนนั้นเผ่าทุกเผ่าแห่งแผ่นดินโลกจะไว้ทุกข์’ และเขาทั้งหลายจะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่
24:31 และพระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก และทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมบรรดาคนที่ทรงถูกเลือกสรรไว้แล้วของพระองค์จากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่งจนถึงที่สุดฟ้าสวรรค์อีกข้างหนึ่งนั้น

การเสด็จกลับมาของพระคริสต์แบบปรากฏแก่ตา
พร้อมร่างกายจริง ๆ เพื่อจะครอบครอง

ในที่นี้เรามีการอภิปรายที่มีรายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ จอมกษัตริย์ในสง่าราศี มันถูกกล่าวถึงเช่นกันในมาระโก 13:24-37 และในลูกา 21:25-36

“ดุจฟ้าแลบ...” การเสด็จมาของพระคริสต์จะฉับพลันขนาดนั้นเลย และสว่างจ้าในพระลักษณะอันร้อนแรงของพระองค์

“ด้วยว่าที่ไหนก็ตามที่มีซากศพ ฝูงนกอินทรีก็จะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น” นี่ดูเหมือนจะแค่หมายความว่าพระเยซูเสด็จมาบนแผ่นดินโลกที่ใดก็ตาม ผู้คนทั้งปวงจะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น หรือแน่นอนว่าเหล่าวิสุทธิชนทั้งปวงของพระเจ้าจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน

“หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น...” แสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น ดูการเผยให้ประจักษ์ทางกายภาพที่มหัศจรรย์เหล่านั้น: ดวงอาทิตย์มืดไป ดวงจันทร์ไม่ทอแสง ดวงดาวร่วงหล่น และเห็นได้ชัดว่าการเคลื่อนที่ของเทหวัตถุเหล่านั้นถูกรบกวน การกระทบกระเทือนที่รุนแรงขนาดนั้นต่อจักรวาลทางกายภาพจะเกิดขึ้นเพราะการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อยึดอำนาจครอบครองของพระองค์บนแผ่นดินโลก

“เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้น...” ในที่สุด นี่เป็นคำตอบโดยตรงต่อคำถามนั้นในมัทธิว 24:3 พวกสาวกทูลว่า “ขอโปรดบอกข้าพระองค์ทั้งหลายว่า...อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมา

ของพระองค์ และของการสิ้นสุดของโลกนี้” หรือที่เหมาะสมมากขึ้นคือ การสิ้นสุดของยุคนี้ พวกสาวกไม่ได้นึกถึงหมายสำคัญเป็นชุดที่จะปรากฏก่อนการรับขึ้นนั้น เพื่อเตือนเราเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ ไม่ใช่เลย พวกเขานึกถึงหมายสำคัญเดียว และพระเยซูทรงนึกถึงหมายสำคัญเดียว ซึ่งมาหลังการรับขึ้นนาน กระทั่งหลังจากสมัยความทุกข์ลำบากนั้นด้วยซ้ำ เมื่อพระองค์เองจะทรงปรากฏในฟ้าสวรรค์ และเสด็จกลับมา “เผ่าทุกเผ่าแห่งแผ่นดินโลก...จะเห็น ‘บุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์’ ด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่” จะมีความสว่างจ้าแห่งสวรรค์ จะมีหมายสำคัญหลายอย่างในจักรวาลชั้นฟ้าเมื่อพระเยซูเองพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์ ทรงเริ่มลอยลงมายังแผ่นดินโลกอย่างผู้มีชัย!

ผมขอยืนกรานอีกหนว่าคำสอนบนภูเขามะกอกเทศนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องอะไรเลยกับหมายสำคัญต่าง ๆ ที่ช่วยให้คริสเตียนทั้งหลายทราบได้ว่าพระเยซูจะเสด็จมารับคนของพระองค์ไปเมื่อไร พระเยซูเจ้าทรงจงใจทิ้งเรื่องเวลานั้นที่พระองค์จะเสด็จมาในการรับขึ้นนั้นเพื่อเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไปเป็นความลับ มันมาถึงได้ทุกเวลาเสมอ เหตุการณ์นั้นอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ ที่ถูกพยากรณ์ไว้ว่าจะต้องเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นนั้น ไม่มีหมายสำคัญใด ๆ ที่จะช่วยใครให้บอกได้ว่าการรับขึ้นใกล้เข้ามาแล้ว มันเป็นเหตุการณ์หนึ่งซึ่งเราถูกบอกซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าไม่มีผู้ใดทราบวันนั้นหรือโมงนั้น

แต่หลังจากที่พวกยิวที่เหลืออยู่เข้าสู่ช่วงเวลาหนึ่งที่ถูกวัดไว้แล้วซึ่งเรียกว่าความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น ซึ่งถูกพรรณนาอย่างชัดเจนว่ากินเวลาสามปีครึ่ง หรือสี่สิบสองเดือน หรือหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน เป็นธรรมดาที่หมายสำคัญต่าง ๆ จะเกิดขึ้นเพื่อบ่งบอกถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์พร้อมกับพวกวิสุทธิชนและเหล่าทูตสวรรค์หลังจากการรับขึ้นนั้น และหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อถึงตอนนั้นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์จะปรากฏในฟ้าสวรรค์ แต่ไม่มีหมายสำคัญต่าง ๆ ตอนนี้และไม่อาจมีได้เลยจนกว่าจะถึงสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

เหล่าทูตสวรรค์ของพระคริสต์จะรวบรวมยิวทุกคน
ที่มีชีวิตอยู่กลับมายังปาเลสไตน์

การรวบรวมชนชาติอิสราเอลที่มีชีวิตอยู่กลับมายังปาเลสไตน์อย่างอัศจรรย์ถูกบอกไว้ในข้อ 31, “พระองค์จะทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มา” นั่นคือ ลัทธิไซอ้อนนิสม์จะไม่นำประชาชาติยิวทั้งหมดกลับมายังปาเลสไตน์ เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะรวบรวม “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” เหล่านี้ ผู้คนที่ถูกเลือก และพาพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเอง

การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาถูกบอกล่วงหน้าบ่อยครั้งในภาคพันธสัญญาเดิม ดูพระราชบัญญัติ 30:1-6 เป็นพิเศษ ซึ่งเราถูกบอกอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการกลับใจใหม่ของชนชาติอิสราเอล การรวบรวมชนชาตินั้นกลับมาอย่างอัศจรรย์ ซึ่งรวมถึงยิวทุกคนที่มีชีวิตอยู่ และการกลับใจเชื่อของพวกเขา

การรวบรวมกลับมานั้นถูกพรรณนาไว้เช่นกันในเยเรมีย์ 23:3-8 พระเยซูคริสต์ในพระคำตอนนั้นทรงถูกพรรณนาว่าเป็น “อังกูรชอบธรรม” แก่ดาวิด พระองค์ในฐานะ “กษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินโลก”

การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมานั้นถูกบอกไว้อย่างชัดเจนเช่นกันในเอเสเคียล 36:24-28, ในเอเส

เคียล 37:21-28 และการครอบครองอันมหัศจรรย์ของพระเยซูคริสต์เหนือชนชาติของพระองค์ นั่นคือชนชาติอิสราเอล ถูกพรรณนาไว้ในอิสยาห์ บทที่ 11

การรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาที่มีพยากรณ์ไว้นี้ช่างตรงข้ามจริง ๆ กับประชาชาติอิสราเอลจริง ๆ ในปัจจุบันซึ่งถูกก่อตั้งขึ้นในปี 1948! ยิวหยิบมือหนึ่งกำลังกลับมาแล้วตอนนี้ แต่ในอนาคต เหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าจะพายิวทุกคนที่มีชีวิตอยู่กลับมา! ยิวเหล่านี้กลับมาแล้วในความไม่เชื่อ แต่พระเจ้าจะทรงพาชนชาติอิสราเอลกลับมาและประชากรเหล่านั้นจะกลับใจเชื่อ เป็นประชาชาติหนึ่งในวันเดียว “และดังนั้นอิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:26) ยิวที่นับได้ว่าเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ในปัจจุบันในปาเลสไตน์ไม่ใช่การสำเร็จจริงของคำพยากรณ์นี้ ยิวหยิบมือเดียวนี้ ซึ่งกลับมาแบบธรรมชาติ ในความไม่เชื่อ ไม่อาจเป็นการสำเร็จจริงของการรวบรวมยิวทุกคนกลับมาตามที่ทรงสัญญาไว้นั้นได้ นั่นคือ ถูกเหล่าทูตสวรรค์พากลับมายังปาเลสไตน์ เพื่อที่จะรู้จักพระคริสต์ที่นั่นและรักพระองค์ และที่จะอาศัยอยู่ในความสงบสุขอันสมบูรณ์ในปาเลสไตน์

เมื่อเราพูดถึงการรวบรวมพวกยิวกลับมา เราก็ไม่ได้หมายถึงพวกยิวที่ตายไปแล้ว ทั้งยิวและคนต่างชาติเหมือน ๆ กัน ผู้ซึ่งตายไปโดยปราศจากพระคริสต์ ก็พินาศเป็นนิตย์และจะไม่ได้รับโอกาสครั้งที่สอง แต่พวกยิวที่มีชีวิตอยู่จะถูกพากลับมายังปาเลสไตน์และกลับใจเชื่อ

ข้อ 32-35:

24:32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านของมันยังอ่อนอยู่ และแตกใบทั้งหลายแล้ว พวกท่านก็ทราบว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

24:33 ดังนั้นพวกท่านเช่นกัน เมื่อพวกท่านจะเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้ ก็จงทราบเถิดว่ามันอยู่ใกล้แล้ว คือที่ประตูเหล่านั้นแล้ว

24:34 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริง

24:35 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ: เผ่าพันธุ์ของ
พวกยิวไม่อาจถูกทำลายได้

“บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ...” บางคนกล่าวว่าต้นมะเดื่อแสดงภาพชนชาติอิสราเอลเสมอด้วยเหตุนี้ การเห็นคนอิสราเอลที่เหลืออยู่กลับมาในปาเลสไตน์จึงเป็นหมายสำคัญหนึ่ง หาเป็นเช่นนั้นไม่ ข้อ 32 และ 33 หมายความว่าอะไร? พวกมันหมายความว่าพวกยิวที่มีชีวิตอยู่ในขณะนั้นในความทุกข์ลำบากนั้นและตอนสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้น “จะเห็นสิ่งสารพัดเหล่านี้” นั่นคือ การปรากฏของพระคริสต์และเหล่าทูตสวรรค์และพวกวิสุทธิชนทั้งหมดที่มาจากสวรรค์ และจะเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นรวบรวมยิวทุกคนกลับออกมาจากทุกประชาชาติภายใต้ฟ้าสวรรค์เพื่อจะพาพวกเขากลับมายังปาเลสไตน์ เมื่อนั้นคนเราก็อาจทราบได้ว่าอาณาจักรของพระคริสต์ “อยู่ใกล้แล้ว คือที่ประตูเหล่านั้นแล้ว” เหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะปิดท้ายความทุกข์ลำบากนั้นเป็นหมายสำคัญในแง่ดีว่าพระคริสต์จะทรงปรากฏในทันทีและก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ นั่น

แหละเป็นความหมายของคำอุปมาเรื่องนี้ แน่นอนว่าไม่มีใครในพวกเราที่เป็นคริสเตียนสักคนบนแผ่นดินโลกตอนนี้ ก่อนถึงการรับขึ้นนั้น สามารถมองเห็นหมายสำคัญใด ๆ เหล่านี้ได้ เพราะว่าพวกมันจะไม่เกิดขึ้นจนกว่า “หลังจากความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นเสร็จแล้ว ในทันใดนั้น” (ข้อ 29)

ข้อ 34 มีความยาก “...คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริง” “คนชั่วอายุนี้” หมายถึงอะไร? หมายเหตุใน Scofield Bible ออกความเห็นว่า:

> คำกรีก เกะเนะอา ความหมายหลักคือ “เผ่าพันธุ์, ชนิด, วงศ์วาน, เทือกเถาเหล่ากอ, สายพันธุ์” (ดูพจนานุกรมทั้งหมด) ที่ว่าคำ ๆ นี้ถูกใช้ในความหมายนี้ตรงนี้ก็เป็นที่แน่นอนเพราะว่าไม่มี “สิ่งเหล่านี้” เลยสักสิ่ง นั่นคือ การประกาศเรื่องอาณาจักรนั้นไปทั่วโลก, ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น, การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศีที่ปรากฏแก่ตา, และการรวบรวมผู้ที่ถูกเลือกสรรนั้นกลับมา, ได้เกิดขึ้นตอนที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยทิตัสในปี ค.ศ. 70 ฉะนั้นพระสัญญาที่ว่าคนชั่วอายุนี้-ประชาชาติ หรือวงศ์วานนี้ของชนชาติอิสราเอล-จะถูกพิทักษ์รักษาไว้ให้เผชิญกับ “สิ่งเหล่านี้”; พระสัญญาหนึ่งที่ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างแสนมหัศจรรย์จนถึงทุกวันนี้

ผมเห็นด้วย

แน่นอนว่าพระเยซูไม่ได้หมายความว่าผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในขณะนั้นจะไม่ล่วงพ้นไป “จนกว่าสิ่งสารพัดเหล่านี้จะถูกทำให้สำเร็จจริง” ยกเว้นในภาพเล็ง ในความหมายหนึ่ง สิ่งสารพัดเหล่านี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็ม พวกยิวในตอนนั้นได้เข้าสู่ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งและความเดือดร้อน เหมือนที่พวกยิวจะประสบอีกในความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น พวกยิวในตอนนั้นได้หนีเอาชีวิตรอด เหมือนที่พวกยิวจะหนีอีกในความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น ในความหมายหนึ่ง การถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มได้ทำให้คำพยากรณ์เหล่านี้ทั้งหมดสำเร็จจริงแล้วเกี่ยวกับความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น แต่พวกมันไม่ได้ทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม เผ่าพันธุ์นี้ของผู้คน นั่นคือพวกยิว จะไม่ล่วงพ้นไป พวกยิวไม่อาจถูกทำลายได้ ฮิตเลอร์และศัตรูอื่น ๆ อีกมากมายได้ลองทำลายแล้ว ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะลองทำลายเช่นกัน แต่เขาจะไม่ประสบความสำเร็จ เผ่าพันธุ์นี้จะไม่ถูกทำลาย กระทั่งจนถึงเวลานั้นที่พระคริสต์เสด็จมา ยิวเป็นผู้ที่ไม่อาจถูกทำลายได้เพราะเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้เพื่อจุดประสงค์ในอนาคต

“ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” ฉะนั้นพระเยซูดูเหมือนจะปิดท้ายคำพยากรณ์ที่ค่อนข้างต่อเนื่องกันและเป็นระเบียบเกี่ยวกับเส้นทางของยุคนี้ (ข้อ 4-14) เกี่ยวกับความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น (ข้อ 15-26) เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี (ข้อ 27-31) จากนั้นมีคำเตือนสติว่าพวกยิวในคราวความทุกข์ลำบากนั้นที่เห็นสิ่งเหล่านี้ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้นจะได้ทราบว่าพระคริสต์ทรงอยู่ใกล้แล้ว บัดนี้พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ทั้งหมดว่าถ้อยคำของพระองค์จะต้องถูกพิจารณาด้วยความจริงจังแบบเอาเป็นเอาตาย ถ้อยคำเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่ผิดพลาดไม่ได้และสมบูรณ์แบบ ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงพ้นไป แต่ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูคริสต์จะไม่มีทางล่วงพ้นไปเด็ดขาด ในความหมายหนึ่งนี่ปิดท้ายลำดับแบบต่อเนื่องของคำพยากรณ์นี้ บัดนี้จะเป็นความเห็นและคำ

เตือนสติบางประการเกี่ยวกับพระคำตอนนี้ทั้งหมด

ข้อ 36-41:

24:36 แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว

24:37 แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

24:38 ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ

24:39 และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

24:40 แล้วสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกละไว้

24:41 หญิงสองคนจะกำลังโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกละไว้

การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อรับเราขึ้นไปนั้นจะฉับพลัน

ไม่คาดคิด ไม่มีหมายสำคัญใด ๆ ที่จะบอกเป็นลาง

“แต่เกี่ยวกับวันนั้นและโมงนั้น ไม่มีผู้ใดทราบ ไม่ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งสวรรค์ก็ไม่ทราบ นอกจากพระบิดาของเราองค์เดียว” พวกอัครทูตที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้นไม่อาจทราบได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร พวกเขาไม่อาจทราบได้เกี่ยวกับวันที่เจาะจงนั้นที่พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง และแน่นอนว่าพวกเขาไม่อาจทราบได้ว่าการรับขึ้นหรือเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นของการเสด็จมาครั้งที่สองจะเกิดขึ้นเมื่อไร ไม่มีมนุษย์คนใดที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้นสามารถทราบได้ เหล่าทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่ทราบ ในมาระโก 13:32 พระเยซูทรงรวมตัวพระองค์เองเข้าไว้ด้วยในคำกล่าวที่ว่า: “พระบุตรก็ไม่รู้” พระเยซูเอง ในพระกายอันต่ำต้อยของพระองค์ ซึ่งได้ทำให้ตัวพระองค์เองว่างเปล่าจากการเผยให้ประจักษ์ภายนอกของความเป็นพระเจ้าของพระองค์และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้ไว้บนตัวพระองค์เองแล้ว ในตอนนั้นก็ไม่ทรงทราบว่าพระองค์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเมื่อไร เราเข้าใจว่าพระคัมภีร์กล่าวเช่นนั้น

แล้วเราจะทราบได้อย่างไรว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร? เรื่องเดียวที่ชัดเจนที่สุดในคำสอนทั้งหมดของพระคริสต์เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ก็คือว่า ไม่มีผู้ใดทราบได้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไร เรื่องนี้มีความสำคัญมากเสียจนมันถูกเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกในมัทธิว ดูในบทนี้ข้อ 34, 42 และ 44 ดู มัทธิว 25:13; มาระโก 13:32, 33 และ 35 ถึง 37 มันเป็นส่วนหนึ่งของความวิปริตของสันดานมนุษย์ในฝ่ายเนื้อหนังที่เราหาทางที่จะทราบสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้วที่จะเก็บเป็นความลับ แต่ทูตสวรรค์เหล่านั้นในสวรรค์ไม่ทราบ และพระคริสต์ในกายเนื้อหนังตอนนั้นก็ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร

พระเยซูทรงรู้จักภาคพันธสัญญาเดิมเป็นอย่างดีและเราจึงคิดว่าเหล่าทูตสวรรค์ก็รู้จักเช่นกัน ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมที่ผู้ใดจะสามารถเจอหมายสำคัญใด ๆ ที่จะบ่งชี้ว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเมื่อไร ฉะนั้นมันจึงเป็นความโง่เขลาที่จะนับวันที่ในดานิเอล หรือที่จะทำให้วันหนึ่งหมายถึงปีหนึ่ง แบบที่พวกสอนผิดจำนวนมากได้กระทำ สิ่งที่เหล่าทูตสวรรค์ไม่ทราบและสิ่งที่พระคริสต์เองไม่ได้ทรงทราบตอนอยู่ในกายเนื้อหนัง แน่นอนว่าเราก็ไม่มีทางที่จะทราบได้

ในกิจการ 1:6 และ 7 เราเรียนรู้ว่า หลังจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พวกอัครทูตทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ณ เวลานี้พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลหรือ” พระองค์ตรัสตอบว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะทราบเวลาหรือวาระทั้งหลาย ซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้ให้อยู่ในสิทธิอำนาจของพระองค์” ตรงนี้บอกเราอย่างชัดเจนว่าไม่ได้ทรงประสงค์ให้คริสเตียนทั้งหลายทราบเกี่ยวกับอนาคต โดยเฉพาะเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์และการตั้งอาณาจักรของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นเป็นความลับ พระเจ้าทรงวางแผนแล้วให้มันเป็นแบบนั้น คริสเตียนทั้งหลายไม่ต้องทราบเรื่องเหล่านั้น ไม่มีข้อพระคัมภีร์ ไม่มีหมายสำคัญ ไม่มีวิธีการคิดคำนวณที่จะช่วยให้คริสเตียนคนใดทราบได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จกลับมาเมื่อไร

เกี่ยวกับเรื่องนี้ ดูหนังสือของผม, *The Coming Kingdom of Christ*, บทที่ 14, “No Signs of Christ’s Coming”

“แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” (ข้อ 37) มันเป็นความผิดพลาดที่จะใช้พระคำตอนนี้ราวกับว่ามันได้ให้หมายสำคัญหรือเครื่องหมายบางประการเพื่อจะแยกแยะวันปิดท้ายเหล่านั้นของยุคนี้ หาเป็นเช่นนั้นไม่ สิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสก็คือว่า ในสมัยของโนอาห์น้ำท่วมได้มาอย่างฉับพลันและอย่างไม่ทันคาดคิดจนผู้คนดำเนินชีวิตตามกิจวัตรปกติของตนต่อไป “กำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น” ไม่มีอะไรผิดในการกินและดื่ม ในการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยากัน ไม่มีสักคำตรงนี้ถูกกล่าวเกี่ยวกับความผิดบาปในสมัยของโนอาห์ แต่แค่ว่าน้ำท่วมนั้นได้มาอย่างฉับพลันและไม่ทันคาดคิด ไม่อาจเล็งเห็นมันล่วงหน้าได้ “การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย”

จงพิจารณาข้อ 40 และ 41 นี่หมายถึงการรับขึ้น หรือหมายถึงการเสด็จกลับมาพร้อมพระกายของพระคริสต์จริง ๆ ในสง่าราศีเพื่อที่จะครอบครอง? ผมคิดว่าข้อ 36 ถึง 51 พูดถึงเหตุการณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์ และฉะนั้นข้อ 41 และ 42 จึงน่าจะหมายถึงการรับขึ้น เมื่อถึงเวลานั้นคนสองคนจะอยู่ในท่ามกลางนา โดยไม่เอะใจ จนกระทั่งอยู่ดี ๆ คนหนึ่งถูกคว้าตัวไปเสีย ผู้หญิงสองคนจะกำลังโม่แป้งอยู่ที่โรงโม่ ทันใดนั้นคนหนึ่งจะถูกพาตัวไปเสียและอีกคนถูกทิ้งไว้ คริสเตียนทั้งหลายจะถูกพาตัวไป พวกคนบาปที่ไม่ได้กลับใจเชื่อจะถูกทิ้งไว้

มีภาพ ๆ หนึ่งของการแยกออกครั้งใหญ่ ครูสอนพระคัมภีร์บางท่านคิดว่ามันเป็นภาพของการแยกออกตอนสิ้นสุดสมัยความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อเหล่าคนชั่วถูกรวบรวมออกมาทั้งหมดโดยเหล่าทูตสวรรค์เหมือนข้าวละมาน ตามที่พระเยซูทรงสอนในมัทธิว 13:36 ถึง 43 และเหมือนปลาที่ไม่ดี ตามที่พระเยซูทรงสอนในมัทธิว 13:47-50 การแยกออกนั้นจะเกิดขึ้นและพระคำตอนนี้อาจหมายถึงเหตุการณ์ตอนนั้นหรือไม่ก็การแยกออกนั้นซึ่งเกิดขึ้นเมื่อการรับขึ้นมาถึง อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุผลหลายประการ ดูเหมือนว่าในที่นี้พระเยซูตรัสถึงการรับขึ้นซึ่งจะมาอย่างฉับพลันขนาดนั้น ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นจะไม่มีความลึกลับเลยเกี่ยวกับว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเมื่อไร มันจะเป็นช่วงเวลาสามปีครึ่งหรือ 1,260 วันหลังจาก “การน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่า” นั้นเมื่อคนแห่งการบาปนั้นปรากฏตัวในพระวิหารและอ้างตัวว่าเป็นพระเจ้า นั่นเป็น

เหตุการณ์ที่ชัดเจนและเวลาสามารถถูกนับได้ เวลาที่พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จกลับมาในสง่าราศีพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์และพวกทูตสวรรค์จะไม่เป็นความลึกลับเมื่อถึงตอนนั้น เหมือนอย่างที่มันเป็นความลึกลับหนึ่งตอนนี้ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาในฟ้าอากาศเพื่อเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไปร่วมงานสมรสในสวรรค์เมื่อไร การเสด็จมาของพระองค์ดุจขโมยในเวลากลางคืนเป็นเรื่องที่ไม่แน่นอนในแง่ของเวลา การเสด็จมาแบบเปิดเผยและกล้าหาญของพระองค์ในฐานะกษัตริย์องค์หนึ่งจะไม่ใช่เรื่องที่ไม่แน่นอนขนาดนั้น

พระคำตอนที่ตามมานี้ในข้อ 45 ถึง 51 ผมคิดว่าพูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป ดูเหมือนค่อนข้างแน่นอนว่าคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนที่ตามมานี้ (มธ. 25:1-13) พูดถึงการเสด็จมาของพระคริสต์และการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนของพระองค์ งานสมรสนั้นไม่อาจเกิดขึ้นก่อนการรับขึ้นได้ เมื่อคิดถึงสิ่งเหล่านี้ ผมจึงเชื่อว่าการแยกออกที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ (ข้อ 40, 41) เป็นการแยกออกซึ่งจะเกิดขึ้นในหมู่ผู้มีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป

“คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกละไว้” (ข้อ 40, 41) แน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่ถูกรับไปรวมถึงผู้ที่รอดแล้วทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลก พระคัมภีร์ไม่สอน “การรับขึ้นแบบแยกส่วน” ตามที่เขาเรียกกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่า “พวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย” (1 คร. 15:51, 52) เปาโลกล่าวอีกโดยได้รับการดลใจว่า “แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไป...” (1 ธส. 4:17) เมื่อพระคริสต์เสด็จมา พระองค์จะทรงรับทุกคนที่เป็นของพระองค์ไป คนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้คือผู้ที่ไม่รับความรอด ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น หญิงพรหมจารีเหล่านั้นที่ไม่มีน้ำมันแสดงภาพผู้ที่ไม่รอด การเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลันจนไม่มีผู้ใดจะมีโอกาสที่จะเตรียมพร้อม พ่อจะทิ้งลูกชายไว้ ภรรยาจะทิ้งสามีไว้ ช่างเป็นการแยกออกอันน่าเศร้าจากผู้คนที่ตนรัก! แต่คนเหล่านั้นที่ไม่พร้อมก็ควรรับคำเตือนและเตรียมพร้อมให้ทันเวลา

พระคำตอนที่คล้ายกันในลูกา 17:34 ถึง 36 กล่าวถึงกลางคืนที่สองคนอยู่บนเตียง เช้าตรู่ที่หญิงสองคนโม่แป้งอยู่ด้วยกัน และเที่ยงวันที่ชายสองคนอยู่ในทุ่งนาด้วยกัน บัดนี้ดูสิว่านี่สอดคล้องกับมัทธิว 24:27 และกับการเสด็จมาของพระเยซูที่ฉับพลันพอ ๆ กับฟ้าแลบจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตกอย่างไร! เมื่อพระคริสต์เสด็จมา มันจะเป็นเวลากลางคืนบนบางส่วนของแผ่นดินโลก มันจะเป็นเวลาเกือบช่วงเช้าบนส่วนอื่น ๆ ของแผ่นดินโลก มันจะตรงกับช่วงกลางของวันทำงานบนส่วนอื่น ๆ ของแผ่นดินโลก ฉะนั้น นานแล้วก่อนกาลิเลโอหรือโคลัมบัสหรือแมกเจลลัน พระเยซูทรงทราบว่าโลกกลมและว่ามันเป็นเวลากลางคืนบนส่วนหนึ่งของแผ่นดินโลกขณะที่มันเป็นเวลากลางวันบนอีกส่วน พระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจและผิดพลาดไม่ได้นี้ช่างถูกต้องแม่นยำในทุกรายละเอียดจริง ๆ!

ในคำอุปมานี้จงหมายเหตุข้อ 43, “แต่จงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะได้เฝ้าระวัง และจะได้ไม่ยอมให้บ้านของตนถูกทะลวงไปแล้ว...” กลางคืนถูกแบ่งออกเป็นสี่ยามตามธรรมเนียมของกองทัพโรมัน ซึ่งขณะนั้นปกครองโลกและยึดครองปาเลสไตน์ การแบ่งช่วงเวลากลางคืนออกเป็นหลายยามนี้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนมากขึ้นในมาระโก 13:35, 36 ซึ่งกล่าวว่า “ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจง

เฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาเย็น หรือเที่ยงคืน หรือเวลาที่ไก่ขัน หรือในตอนเช้า เกรงว่าเมื่อมาอย่างกะทันหัน เจ้าของบ้านจะพบพวกท่านกำลังนอนหลับอยู่”

จงหมายเหตุว่ายามเหล่านั้นได้แก่ยามค่ำ คือตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกจนถึงเวลาประมาณสามทุ่มตรง; ยามเที่ยงคืน คือตั้งแต่สามทุ่มจนถึงเที่ยงคืน; ยามไก่ขัน คือตั้งแต่เที่ยงคืนจนถึงประมาณตีสาม; และยามเช้า คือตั้งแต่ตีสามจนถึงดวงอาทิตย์ขึ้น จงพิจารณาความหมายโดยนัยนี้ พระเยซูทรงเตือนแล้วว่าการเสด็จมาของพระองค์อาจเป็นเมื่อไรก็ได้หลังจากที่พระองค์ได้เสด็จจากไปแล้ว อย่างน้อยเราก็กล่าวได้ว่าตั้งแต่เพ็นเทคอสต์เป็นต้นมา การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ก็เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้อยู่ตลอด เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่คาดหวังอย่างเปิดเผยเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ เปาโลซึ่งเขียนโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้าแสดงออกถึงความหวังอันเหมาะสมและถูกต้องนี้: “เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 คร. 15:52) จงหมายเหตุคำสรรพนาม “พวกเรา” เขาคาดหวังว่าจะได้อยู่ในหมู่ผู้ที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา และเขากำลังเชื่อฟังคำบัญชาที่ชัดเจนนั้นของพระเยซูคริสต์ในการคาดหวังเช่นนั้น ใน 1 เธสะโลนิกา 4:17 เขาถูกนำพาให้เขียนอีกว่า “แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น [คริสเตียนที่ตายไปแล้ว] ในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ...” เราจึงกล่าวได้ว่าเป็นเวลากว่าหนึ่งพันเก้าร้อยปีแล้ว การเสด็จมาของพระคริสต์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ตลอด

ช่วงเวลานี้ทั้งหมดไปจนถึงพระคริสต์เสด็จมาจริง ๆ เพื่อรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปอาจแบ่งออกได้เป็นสี่ยามในคำอุปมานี้ของพระเยซู ยกตัวอย่างเช่น ถ้าพระคริสต์จะเสด็จมาหลังจากผ่านไปสองพันปี แต่ละยามก็คงเป็นช่วงเวลานานห้าร้อยปี ไม่ว่าจะยังไง พระเยซูก็ตรัสอย่างชัดเจนว่าไม่มีผู้ใดสามารถบอกได้ว่าพระองค์จะเสด็จมาในช่วงห้าร้อยปีแรก หรือห้าร้อยปีที่สอง หรือห้าร้อยปีที่สาม หรือห้าร้อยปีที่สี่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง แม้ว่าเราไม่ทราบว่ายามเหล่านั้นของค่ำคืนอันยาวนานนี้ยาวนานขนาดไหนจนกว่าพระเยซูเสด็จมา เราก็ถูกบอกอย่างย้ำนักย้ำหนาว่าไม่มีผู้ใดทราบว่าพระเยซูจะเสด็จมาในยามใด เราอาจอยู่ในยามสุดท้ายก็ได้ตอนนี้ หรือเราอาจอยู่ในยามที่สองหรือที่สามก็ได้-ไม่มีผู้ใดทราบ! คุณเห็นแล้วว่า ไม่มีผู้ใดทราบวันนั้น หรือโมงนั้น หรือเวลานั้น หรือวาระนั้น (กิจการ 1:7) หรือแม้แต่ในศตวรรษใดที่พระเยซูจะเสด็จมา นั่นถูกปิดซ่อนไว้และพระเยซูทรงคาดหมายอย่างชัดเจนให้มันถูกปิดซ่อนไว้ต่อไป

คนเหล่านั้นที่พยายามเสาะหาหมายสำคัญต่าง ๆ แห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ ไม่ว่าพวกเขาจะอ้างว่าได้รับหมายสำคัญต่าง ๆ ของตนจากอุกกาบาตที่ตกเหมือนพวก Millerites หรือจากการดัดแปลงตัวเลขเหล่านั้นในหนังสือดานิเอล เหมือนอย่างที่พวกเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์และพวกอื่น ๆ ทำในบางครั้ง หรือจากการวัดขนาดเหล่านั้นของเดอะเกรทพีระมิดอย่างที่พวก British Israelites ได้กระทำ หรือจากสงครามต่าง ๆ การทิ้งความเชื่อ และบาป ล้วนเข้าใจผิดทั้งหมด พระเยซูคริสต์ทรงสอนเราอย่างชัดเจนแล้วว่าไม่มีผู้ใดทราบเวลาหรือวาระเหล่านั้น ไม่มีใครทราบวันนั้นหรือโมงนั้น ผู้คนที่มองหาหมายสำคัญเช่นนั้นก็ฝ่าฝืนเจตนาที่ชัดเจนนั้นของพระราชบัญญัติ 29:29 “สิ่งเร้นลับเหล่านั้นเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเรา แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของพวกเรา และของลูกหลานของพวกเราเป็นนิตย์ เพื่อพวกเราจะกระทำ

ถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้”

ข้อ 42-51:

24:42 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาโมงใด

24:43 แต่จงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามใด เขาก็จะได้เฝ้าระวัง และจะได้ไม่ยอมให้บ้านของตนถูกทะลวงไปแล้ว

24:44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ด้วย เพราะในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

24:45 แล้วใครเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ผู้ซึ่งนายของเขาได้ตั้งไว้ให้เป็นผู้ปกครองเหนือครัวเรือนของท่าน เพื่อให้อาหารแก่พวกเขาตามเวลา

24:46 ผู้รับใช้ผู้นั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งเมื่อนายของเขามา จะพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น

24:47 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ปกครองเหนือบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง

24:48 แต่ถ้าผู้รับใช้ชั่วร้ายนั้นจะคิดในใจของเขาว่า ‘นายของข้าชะลอการมาของท่าน’

24:49 และจะตั้งต้นโบยตีเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และกินและดื่มอยู่กับพวกขี้เมา

24:50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันหนึ่งเมื่อเขาไม่เฝ้าคอยท่าน และในโมงหนึ่งที่เขาไม่ตระหนักรู้

24:51 และจะผ่าเขาออกเป็นสองท่อน และกำหนดส่วนของเขาไว้ให้เขากับพวกหน้าซื่อใจคด ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

การเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระคริสต์เป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
สำหรับการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าและการชนะจิตวิญญาณ

จงเปรียบเทียบคำอุปมานี้กับเรื่องที่พระเยซูทรงเล่าในลูกา 19:11-27 ที่ให้รายละเอียดไว้มากกว่า แน่นอนว่าคำสอนโดยรวมนั้นเหมือนกัน พระคริสต์ได้เสด็จจากไปแล้วเพื่อไปรับอาณาจักรนั้นจากพระบิดาของพระองค์ เมื่อเหล่าศัตรูของพระองค์ถูกทำให้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ พระเยซูก็จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง การเสด็จมาของพระองค์จะเกิดขึ้นแบบฉับพลันและไม่คาดคิด จงสังเกตบำเหน็จนั้นในข้อ 47 จงเปรียบเทียบมันกับอันที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 25:21, 23, และลูกา 19:17-19

คำเตือนสติอันน่ากลัวจริง ๆ ถูกให้ไว้ในข้อ 42 และ 46 คริสเตียนแต่ละคนจะต้อง “เฝ้าระวังอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาโมงใด” พระเยซูอาจเสด็จมาวันนี้! เราถูกบอกว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ด้วย เพราะในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” หากเรามีงานใดที่ต้องทำ คนที่เรารักคนใดที่ต้องชนะมาถึงพระคริสต์ เพื่อนบ้านคนใดที่ต้องเตือนอย่างจริงจัง ก็ขอให้เราทำสิ่งนั้นเดี๋ยวนี้เลยในพระนามของพระเยซู! ในโมงใดที่เราไม่คิด บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำเตือนอันน่ากลัวในข้อ 44 ถูกทวนซ้ำโดยพระผู้ช่วยให้รอดหลายครั้ง ดู มัทธิว 25:13, มาระโก 13:35, 37, และลูกา 21:34, 36 จงเปรียบเทียบลูกา 17:34-36 กับข้อ 40 และ 41 ของบทนี้ เหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุดในโลกไม่ได้กำลังคาดหมายการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดอย่างที่พวกเขาควรกระทำ “ในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น” (ข้อ 44) พระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า พระองค์จะเสด็จมา จงจดจำคำอุปมานั้นเกี่ยวกับหญิง

พรหมจารีสิบคนนั้น ห้าคนนั้นที่มีสติปัญญาอย่างแท้จริงและมีน้ำมันอยู่ในตะเกียงของตน แต่ก็ง่วงเหงาและหลับไหล (มธ. 25:5) เราไม่อาจทราบได้ว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาเมื่อไร หากเรามีแผนการใด ๆ สำหรับวันพรุ่งนี้ เราก็อาจต้องประหลาดใจ ฉะนั้นขอให้เราวางแผนการต่าง ๆ ในแบบที่เราจะดีใจหากมันต้องถูกทำลายเมื่อพระองค์เสด็จมา ขอให้เราเฝ้าระวังและอธิษฐานและระวังตัวให้ดีเกรงว่าการเสด็จมาของพระองค์จะมาถึงเราโดยไม่ทันรู้ตัว

หน้าที่เหล่านั้นของคริสเตียนทั้งหลายที่มีสติปัญญาและสัตย์ซื่อถูกบ่งชี้ในข้อ 45 ถึง 51 มันจะเป็นเรื่องน่าเศร้าขนาดไหนกับการที่คน ๆ หนึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแต่ก็ทำตามโลกและมักใหญ่ใฝ่สูงและสาละวนอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้และไม่เฝ้าคอยนายของตนผู้จะเสด็จมาจากสวรรค์! คนเหล่านั้นที่ทำงานอย่างซื่อสัตย์เพื่อพระเยซูและสาละวนจนกว่าพระองค์เสด็จมาก็สามารถคาดหวังได้ว่าพระองค์จะทรงตั้งพวกเขาเป็น “ผู้ปกครองเหนือบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง” (ข้อ 47) ผมเชื่อว่านี่หมายความว่าคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อตอนนี้ในการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าจะครอบครองกับพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

แต่บางคนเป็น “ผู้รับใช้ชั่วร้าย” (ข้อ 48) นี่หมายถึงผู้คนที่รับความรอดแล้วไหม? ผมไม่ทราบแน่นอนว่าความหมายโดยนัยก็คือว่าแม้แต่คริสเตียนคนใดที่หลงไปสู่การทำตามโลกและบาป ละเลยที่จะทำงานของพระคริสต์ ก็จะไม่พร้อมเลยที่จะเผชิญหน้าพระเยซู และจะมีความละอายต่อพระพักตร์พระองค์และจะถูกพระองค์ลงโทษ

จงพิจารณา 1 ยอห์น 2:28: “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มีความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” โอ ขอให้เราเข้าสนิทอยู่ในพระองค์และไม่มีความละอายเมื่อพระองค์เสด็จมา

นี่บอกเป็นนัยถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง: คนเหล่านั้นที่เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเยซูจริง ๆ ก็มักจะชำระชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ “และทุกคนที่มีความหวังนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3) แน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อย่อมทราบว่าเวลาก็สั้นแล้วที่เราจะชนะจิตวิญญาณทั้งหลายได้ และคนเหล่านั้นที่ในใจของตนกำลังเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระคริสต์จริง ๆ (ไม่ใช่แค่โต้เถียงเกี่ยวกับมัน แต่เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระองค์และคาดหวังมัน) ก็จะรีบเร่งมากขึ้นเกี่ยวกับการชนะจิตวิญญาณ

มันถูกเสนอแนะอย่างแน่นอนว่าพวกผู้ชนะจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกนี้เคยเห็นเป็นพวกที่ถือแนวคิดก่อนพันปี มันเป็นเช่นนั้นกับสเปอร์เจียน, มูดี้, อาร์ เอ ทอร์เรย์, เจ วิลเบอร์ แชพแมน, บิลลี่ ซันเดย์ มันเป็นเช่นนั้นกับบิลลี่ เกรแฮมวันนี้ ผมรู้จักศิษยาภิบาลเหล่านั้นซึ่งผมเชื่อว่าเป็นของคริสตจักรสิบหรือสิบสองแห่งที่ชนะจิตวิญญาณมากที่สุดในโลก และพวกเขาทุกคนถือแนวคิดก่อนพันปีและสั่งสอนและเทศนาว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ผมได้รู้จักกับผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่หลายคนในช่วงสามสิบปีในอเมริกาและอังกฤษ และเกือบไม่มีข้อยกเว้นพวกเขาเทศนาและเชื่อว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ฉะนั้นการเฝ้าคอยพระเยซูด้วยใจที่ซื่อสัตย์และจริงจังจึงมักช่วยให้คริสเตียนทั้งหลายสาละวนอยู่กับกิจธุระที่พระผู้ช่วยให้รอดที่รักทรงมอบไว้กับเรา ผู้ซึ่งเราจะได้เห็นในไม่ช้าและเราจะต้องให้การรายงาน โอ ขออย่าให้เราต้องได้รับ

ความละอายเลย แต่ขอให้พระองค์ทรงเห็นชอบกับจิตวิญญาณทั้งหลายที่เราชนะมา!

ผมอดที่จะพูดตรงนี้ไม่ได้ว่าพวกที่ชอบกำหนดวันที่มักพลาดผลกระทบอันเปี่ยมสุขของความจริงแห่งแนวคิดก่อนยุคพันปีนี้ คนเหล่านั้นที่ใช้เวลาทั้งหมดของตนไปกับการพยายามที่จะพิสูจน์จากรายงานข่าวสารและอย่างอื่นว่าพวกเขาทราบว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไรก็มักใช้สถิติและรายงานต่าง ๆ ของตนเป็นข้อแก้ตัวสำหรับความพ่ายแพ้และความไร้ฤทธิ์เดชของตนและสำหรับจิตวิญญาณไม่กี่ดวงที่พวกเขาชนะมา! วิธีที่จะมีผลกระทบที่ชำระให้บริสุทธิ์และดลใจแห่งความหวังอันมีสุขนั้นของการเสด็จมาของพระคริสต์เข้ามาในชีวิตของตนก็คือ การเฝ้าคอยการเสด็จมาของพระเยซูทุกวัน เพียงเพราะพระองค์ตรัสแล้วว่าพระองค์อาจเสด็จมา และพระองค์ทรงบัญชาเราแล้วให้เฝ้าระวัง! ฉะนั้น คริสเตียนเอ๋ย จงเฝ้าระวัง! ในวันหนึ่งที่คุณไม่คิด บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

มัทธิว 25

ข้อ 1-13:

25:1 “แล้วอาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งเอาตะเกียงของตนไปและออกไปเพื่อรับเจ้าบ่าว
25:2 และห้าคนในพวกเธอเป็นคนที่มีปัญญา และห้าคนเป็นคนโง่
25:3 คนเหล่านั้นที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไปและไม่ได้เอาน้ำมันไปกับพวกเธอ
25:4 แต่คนที่มีปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่ในภาชนะของตนไปกับตะเกียงของตน
25:5 ขณะที่เจ้าบ่าวยังช้าอยู่ พวกเธอทุกคนก็ง่วงเหงาและหลับไป
25:6 และในเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว พวกเธอจงออกมารับท่านเถิด’
25:7 แล้วหญิงพรหมจารีเหล่านั้นทุกคนก็ลุกขึ้นและตกแต่งตะเกียงของตน
25:8 และพวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า ‘ขอแบ่งน้ำมันของพวกเจ้าให้พวกเราบ้าง เพราะตะเกียงของพวกเราดับอยู่’
25:9 แต่พวกที่มีปัญญาตอบ โดยกล่าวว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับพวกเราและพวกเจ้า แต่พวกเจ้าจงไปหาพวกคนขายและซื้อสำหรับพวกเจ้าเองจะดีกว่า’
25:10 และขณะที่พวกเธอกำลังไปซื้อนั้น เจ้าบ่าวก็มาถึง และคนเหล่านั้นที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น และประตูก็ปิด
25:11 ภายหลังพวกหญิงพรหมจารีคนอื่น ๆ ก็มาด้วย โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า ๆ ขอเปิดให้พวกข้าพเจ้าเถิด’
25:12 แต่ท่านตอบและกล่าวว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า’
25:13 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

นี่เป็นอีกหนึ่งคำอุปมาเกี่ยวกับ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ซึ่งเป็นคำอุปมาที่อธิบายเกี่ยวกับอาณาจักรในอนาคตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบที่ลึกลับของอาณาจักรนั้นในตอนนี้ (มธ. 13:11) หรือแบบที่ผมชอบคิดว่ามันเป็นมากกว่า คือที่แสดงให้เห็นเส้นทางของยุคนี้และเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นก่อนถึงอาณาจักรนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราในที่นี้ทรงยกภาพประกอบสถานะของกิจการต่าง ๆ ณ จุดหนึ่งก่อนที่อาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกก่อตั้งขึ้น จุดนั้นก็คือเวลาแห่งการรับขึ้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป (1 ธส. 4:16, 17) นี่ถูกบอกอย่างชัดเจนในข้อ 13 ภาพประกอบนี้เป็นภาพของเหล่าเพื่อนเจ้าสาว (เหล่าหญิงพรหมจารี) ที่ออกไปเพื่อพบกับเจ้าบ่าว พระเยซูเองทรงเป็นเจ้าบ่าวนั้นตามคำตรัสของพระองค์เองในมัทธิว 9:15 วิสุทธิชนทุกคนจะถูกถวายแด่พระคริสต์ “ให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่ง” (2 คร. 11:2) พร้อมกับร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่และวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีแล้วของเรา เราจะพบกับพระองค์ “ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย” (อฟ. 5:27)

เราควรสังเกตว่าในคำอุปมานี้ไม่มีกล่าวถึงใครเลยนอกจากหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น เจ้าสาวไม่ถูกกล่าวถึง บรรดาแขกเหรื่อที่งานสมรสนั้นไม่ถูกกล่าวถึง ทุกคนที่จะเกี่ยวข้องกับการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนนั้น

ถูกแสดงภาพโดยหญิงพรหมจารีสิบคนนี้ ห้าคนมีปัญญาและห้าคนเป็นคนโง่ ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนหนึ่งผ่านสิ่งที่พระเยซูทรงละไว้เช่นเดียวกับสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวถึง

ในที่อื่น สามีทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้รักภรรยาของตน “เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (อฟ. 5:25) ฉะนั้นคริสตจักร ซึ่งรวมผู้ที่รอดทุกคนไว้แล้ว จึงถูกแสดงภาพในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์ แต่ในพระคำตอนนั้นไม่มีกล่าวถึงเหล่าเพื่อนเจ้าสาวหรือแขกเหรื่อเลย ในคำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงสมรสนั้น เมื่อกษัตริย์ทรงจัดงานสมรสให้ราชโอรสของตน (มธ. 22:1-14) กษัตริย์องค์นั้นก็แสดงภาพพระบิดา ราชโอรสนั้นแสดงภาพพระเยซูคริสต์ และคนเหล่านั้นที่มาร่วมงานก็ถูกเรียกว่า “แขก” ในพระคำตอนนั้นไม่มีกล่าวถึงเจ้าสาวและเหล่าเพื่อนเจ้าสาวเลย มันจึงปรากฏชัดเจนว่าคริสเตียนทั้งหลายถูกแสดงภาพในพระคำตอนหนึ่งให้เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ ในอีกตอนให้เป็นเหล่าแขกเหรื่อที่งานสมรส และในอีกตอนตรงนี้ให้เป็นเหล่าเพื่อนเจ้าสาวที่มีสติปัญญา ต้องใช้ภาพประกอบมากมายเพื่อแสดงให้เห็นความจริงเหล่านั้นชัดเจนเกี่ยวกับการรับขึ้นนั้น บนหลักการเดียวกันพระคริสต์ทรงถูกเรียกด้วยหลายชื่อเรียก: สิงโตแห่งเผ่ายูดาห์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, อิมมานูเอล, พระคริสต์, องค์พระผู้เป็นเจ้า, พระเยซู, บุตรมนุษย์, พระบุตรของพระเจ้า ทั้งหมดนี้เป็นบุคคลบริสุทธิ์องค์เดียวกัน ฉะนั้นหญิงพรหมจารีที่มีสติปัญญาเหล่านั้น เหล่าแขกเหรื่อที่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส และเจ้าสาวนั้นล้วนแสดงภาพคนกลุ่มเดียวกัน นั่นคือบรรดาผู้ที่รับความรอดแล้ว

“หญิงพรหมจารีสิบคน” อย่าตีความคำว่าหญิงพรหมจารีให้เป็นเชิงเปรียบเปรย เหล่าเพื่อนเจ้าสาวเป็นหญิงพรหมจารี คำว่าหญิงพรหมจารีในที่นี้ไม่มีความหมายเชิงสัญลักษณ์ บางคนคิดว่าหญิงเหล่านี้ทุกคนเป็นตัวแทนของผู้ที่รอดแล้วเพราะคำเรียกหญิงพรหมจารีถูกใช้ แต่นั่นไม่เป็นความจริงเลย พระคัมภีร์ไม่ได้ให้คำว่า หญิงพรหมจารี หมายถึงผู้ที่รอดแล้วตรงไหนเลย จงระวังเกี่ยวกับการเพิ่มความหมายเชิงเปรียบเปรยและฝ่ายวิญญาณเข้ากับพระวจนะของพระเจ้าในที่ ๆ บริบทไม่ได้มอบอำนาจอย่างชัดเจนให้กระทำ พระเจ้าทรงสงวนคำว่า หญิงพรหมจารี ไว้สำหรับการใช้แบบตามตัวอักษร เกี่ยวกับมารดาของพระบุตรของพระองค์เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล” (อสย. 7:14) หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคนนั้นเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่รอดแล้ว หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่รอด ความแตกต่างก็คือว่าพวกที่มีปัญญานั้น “ได้เอาน้ำมันใส่ในภาชนะของตนไปกับตะเกียงของตน” ขณะที่พวกที่โง่นั้น “ไม่ได้เอาน้ำมันไปกับพวกเธอ”

พวกหญิงพรหมจารีที่มีน้ำมันเป็นตัวแทนของคริสเตียน: พวกที่ไม่มีน้ำมันเป็นตัวแทนของผู้คนที่หลงหาย

น้ำมันที่ใช้สำหรับให้ความสว่างในสมัยของพระคริสต์คือน้ำมันมะกอก คำภาษากรีกที่ถูกใช้ในที่นี้สำหรับตะเกียง ในภาษากรีกแบบตรงตัวคือคบเพลิง พวกหญิงพรหมจารีที่เป็นคนโง่ก็เอาไส้ตะเกียงบิดหรือถักหรือคบเพลิงไป ซึ่งอาจทำด้วยใยป่าน เพื่อเป็นแสงสว่างชั่วคราวซึ่งจะดับลงในเวลาไม่นาน พวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาก็เสียบคบไฟนี้ ตามธรรมเนียมสมัยนั้น ในภาชนะขนาดเล็กที่ใส่น้ำมันมะกอก น้ำมันนั้นไม่มีคุณสมบัติในการระเบิดแต่เมื่อถูกดูดซึมเข้าไปในไส้ตะเกียงนั้น จะแผดเผาด้วยแสงเรืองรองที่สม่ำเสมอ น้ำมันนี้

เป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกใช้เช่นนั้นหลายครั้งในพระคัมภีร์ พวกปุโรหิตได้รับการเจิมด้วยน้ำมันเพื่อบ่งบอกว่าพวกเขาได้รับเลือกจากพระเจ้าและถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับงานต่าง ๆ ของพวกเขา (ลนต. 8:12; 1 ซมอ. 10:1; สดด. 89:20; 133:2) ในทำนองเดียวกัน ในอิสยาห์ 61:1 ที่มีพยากรณ์ไว้ว่าพระเยซูควรได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำว่า เจิม ก็ถูกใช้ (ดู ลูกา 4:18-21 ด้วย) น้ำมันนั้นเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในกรณีนี้มันไม่ได้หมายถึงบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเหมือนในกิจการ 1:5; 2:4; 4:31 ฯลฯ แต่หมายถึงพระราชกิจที่ช่วยให้รอดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็ถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า, “บังเกิดจาก...พระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5; และดูทิตัส 3:5 เช่นกัน) ผู้ที่รอดแล้วทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในตัว (รม. 5:5; 8:9; 1 คร. 6:19, 20; 2 คร. 6:16) พวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาคือคนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกสร้างใหม่แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในตัวพวกเธอ พวกเธอมีน้ำมันอยู่ในภาชนะของพวกเธอ พวกหญิงพรหมจารีโง่ “ไม่ได้เอาน้ำมันไปกับพวกเธอ” นั่นคือ พวกเธอไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้สถิตอยู่ในตัวพวกเธอ

จงระวังให้ดีว่าคุณจะไม่ถูกหลอกโดยคนเหล่านั้นที่อยากตีความพระคำตอนนี้ว่าแสดงภาพความแตกแยกของพระกายของพระคริสต์แทนที่การรับขึ้นนั้น บางครั้งพวกเขากล่าวว่าพวกหญิงพรหมจารีโง่แสดงภาพผู้คนที่กลับใจเชื่อแล้วซึ่งไม่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ ไม่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ “ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” และกล่าวว่าผู้ที่รอดแล้วทุกคนที่เป็นแบบนั้นจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง บางครั้งถึงกับมีการสอนว่าถ้าผู้ใดไม่ไร้บาปและไม่สมบูรณ์แบบ พระคริสต์ก็จะทิ้งผู้นั้นไว้ข้างหลังเมื่อพระองค์เสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป แม้ว่าเขาได้กลับใจเชื่อจริง ๆ แล้วก็ตาม คำสอนเช่นนั้นขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด พระเจ้าจะทรงทำให้เราสมบูรณ์เมื่อพระเยซูเสด็จมารับเราไป (ฟป. 3:20, 21) เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงพอใจที่จะฉีกแขนและขาข้างหนึ่งออกและทิ้งร่างกายของผู้เป็นที่รักของพระองค์ไว้ ไม่เลย ร่างกายทั้งหมดของพระคริสต์จะถูกพาไปอยู่กับพระคริสต์

อันที่จริง การรับขึ้นของเหล่าวิสุทธิชนเป็นส่วนหนึ่งของความรอดนั้นที่ถูกซื้อไว้เพื่อเราแล้วบนกางเขนนั้น ร่างกายของเราจดจ่อรอคอย “การสำแดงของบุตรทั้งหลายของพระเจ้า...เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเอง [ร่างกายนี้] จะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้า” สิ่งทรงสร้างทั้งปวงคร่ำครวญ “รอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:19-23) การไถ่ของเราถูกรับประกันแล้วโดยความมรณาของพระคริสต์ และการไถ่ของเราจะไม่สมบูรณ์ครบถ้วนจนกว่าร่างกายนี้ได้รับการไถ่ ในความหมายนั้น การรักษาให้หายฝ่ายร่างกายก็จัดอยู่ในการไถ่โทษนั้นและสุขภาพอันสมบูรณ์ก็ถูกซื้อให้เราทุกคนแล้ว แต่เราอ้างกรรมสิทธิ์ในมันอย่างเต็มที่ไม่ได้จนกว่าพระเยซูทรงทำให้คริสเตียนที่ตายไปแล้วเป็นขึ้นอีกและเปลี่ยนแปลงคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ผู้ทรงเปลี่ยนแปลงใจเราในการบังเกิดใหม่ก็ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากตายแล้วและจะทรง “กระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย” (รม. 8:11) ไม่มีผู้ที่รอดแล้วสักคนเดียว

จะถูกทิ้งไว้ข้างหลังเมื่อพระเยซูเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป ไม่มีร่างกายของคริสเตียนที่ตายไปแล้วเลยสักคนจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง “พวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแตรนั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 คร. 15:51, 52) หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาเหล่านี้และมีน้ำมันแสดงภาพผู้คนที่ได้รับความรอดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน ทุกคนที่เป็นเช่นนั้นจะถูกรับตัวไปกับพระเยซูและถูกพาไปร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมา

“พวกเธอทุกคนก็ง่วงเหงาและหลับไป” (ข้อ 5) นี่เป็นข้อเท็จจริงอันน่าแปลก พวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาและพวกที่โง่ถูกพบว่าหลับอยู่ ทั้งสองพวกมีความผิด ไม่แน่ในรูปลักษณ์ภายนอกนั้นมีความแตกต่างกันน้อยมาก มันจะเป็นเช่นนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระเยซูตรัสว่า “ในโมงที่พวกท่านไม่คิดนั้น บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 24:44) อาจเป็นไปได้ว่าเหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุดในโลกจะประหลาดใจพอสมควรกับการเสด็จมาแบบฉับพลันของพระคริสต์เพื่อเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ แม้ว่าพวกเขามีใจอธิษฐานและตั้งตาคอยเหตุการณ์นั้นมานานหลายปีก็ตาม มันเป็นข้อเท็จจริงที่น่าเศร้า ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าตรงนี้ในพระคัมภีร์ ที่คริสตจักรและคริสเตียนทั้งหลายโดยรวมจะไม่สัตย์ซื่ออย่างที่พวกเขาควรจะเป็นเมื่อพระเยซูเสด็จมา คริสเตียนจำนวนนับไม่ถ้วนจะอยู่ในสถานที่ ๆ พวกเขาไม่ควรอยู่ ประกอบอาชีพที่ผิดบาปเพลิดเพลินกับความสนุกสนานต่าง ๆ อันน่ากังขา คบหาสมาคมกับผู้คนที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระคริสต์ และพวกเขาจะถูกพบว่า ‘ง่วงเหลาและหลับอยู่’ เมื่อพระองค์เสด็จมา คำเตือนมากมายจริง ๆ ถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์เพื่อให้คริสเตียนทั้งหลายระวังให้ดี เกรงว่าเราจะต้องมีความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา (1 ยอห์น 2:28) หรือให้เราเฝ้าระวังและอธิษฐานเกรงว่าเราจะเข้าในการทดลอง (มาระโก 14:38) หรือคำเตือนที่ว่า “จงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าในเวลาใดใจของพวกท่านจะล้นไปด้วยการดื่มหรือกินเกินขนาด และด้วยความมึนเมา และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจึงมาถึงพวกท่านโดยไม่ทันรู้ตัว” (ลูกา 21:34) และคำเตือนต่าง ๆ ที่คล้ายกัน

แต่จงสรรเสริญพระเจ้า หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาเหล่านี้และมีน้ำมันในภาชนะของตนไม่ได้ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง พวกเธอได้ละเลยหน้าที่ของตนและอับอายขายหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย ตะเกียงของพวกเธอมีควันดำพอ ๆ กับที่ของเราเป็นบ่อย ๆ แต่พวกเธอได้ลุกขึ้นและตัดแต่งตะเกียงของตน (ข้อ 7) และเข้าไปในงานสมรสนั้น (ข้อ 10) ผู้คนที่รอดแล้ว ไม่สมบูรณ์ในอุปนิสัยและชีวิต ไม่คู่ควรอย่างที่เราเป็น จะถูกรับขึ้นไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงและจะไปกับพระคริสต์สู่งานสมรสนั้น จุดเด่นที่เป็นตัวตัดสินก็คือน้ำมันนั้นอย่างเดียวเท่านั้นในภาชนะของพวกเขา นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงอยู่ภายในผู้ที่รอดแล้วทุกคน โดยเสด็จมาอยู่ภายในเมื่อเราบังเกิดใหม่

“ในเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว” (ข้อ 6) คำว่า เที่ยงคืน มีน้ำหนักมากเพราะว่ามันจะเป็นตอนที่พระเยซูเสด็จมา พวกถือแนวคิดหลังพันปีสอนว่าหลังจากที่เรานำยุคพันปีแห่งความชอบธรรม ความสงบสุข ความเจริญรุ่งเรือง และทางของพระเจ้าเข้ามาในทั้งโลกแล้ว เมื่อนั้นพระเยซูจึงจะเสด็จ

กลับมา แต่พระคัมภีร์ไม่สอนเช่นนั้นเลย พระเยซูจะเสด็จกลับมาตอนเที่ยงคืน เที่ยงคืนเมื่อโลกมีสงคราม แทนที่ความสงบสุข บาปแทนที่ความชอบธรรม แนวคิดสมัยใหม่นิยมและการทำตามโลกในคริสตจักรทั้งหลาย แทนที่การฟื้นฟูต่าง ๆ และความเต็มเปี่ยมของพระวิญญาณ ความไม่เชื่อแทนที่ความเชื่อ เมื่อพระเยซูเสด็จมา โลกนี้จะตรงกับเวลาเที่ยงคืนแห่งความมืดฝ่ายวิญญาณ มันถูกสอนเช่นนั้นในที่อื่น เมื่อพระเยซูเสด็จมา ทุ่งนานั้นจะมีข้าวละมานอยู่เป็นจำนวนมากพอ ๆ กับข้าวสาลี (มธ. 13:24-30, 36-43) ในอวนนั้นจะมีปลาดีเช่นเดียวกับปลาเลว (มธ. 13:47-50) เชื้อ นั่นคือความชั่ว ความไม่เชื่อ และบาปจะอยู่ในแป้งขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 13:33) แทนที่การหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐอันเรียบง่าย โลกจะกำลังปลูกต้นไม้ต่าง ๆ แห่งการถือนิกายและเหล่านกที่ไม่สะอาดที่แย่งชิงเมล็ดพืชนั้นไปจากใจมนุษย์จะมาทำรังอยู่ในกิ่งเหล่านั้น (มธ. 13:31 , 32) ดู “นกทุกตัวที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” (วว. 18:2) ดูต้นไม้ในฐานะเป็นการครอบงำแบบตามอำเภอใจของมนุษย์โดยไม่สนอำนาจครอบครองของพระเจ้า ในดานิเอล บทที่ 4 การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปเป็นเหมือน “ดวงดาวสว่างจ้าและประจำรุ่ง” (วว. 22:16) ซึ่งปรากฏขึ้นในเวลากลางคืน

ผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อถูกทิ้งไว้ข้างหลังทุกคน เมื่อพระเยซูเสด็จมา

“แล้วหญิงพรหมจารีเหล่านั้นทุกคนก็ลุกขึ้น และตกแต่งตะเกียงของตน” (ข้อ 7) พวกที่โง่ก็คาดหวังว่าจะไปด้วย หนึ่งในความจริงอันแสนเศร้าที่สุดที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ก็คือว่า คนมากมายคาดหวังว่าจะได้ไปสวรรค์ซึ่งพวกเขาจะผิดหวัง พวกเขาพึ่งไส้ตะเกียงของตนที่เป็นการกล่าวยอมรับแบบมนุษย์และความชอบธรรมแบบมนุษย์แทนที่จะพึ่งน้ำมันนั้นซึ่งก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ การบังเกิดแบบเหนือธรรมชาติจากเบื้องบน เมื่อเทียบกันแล้ว มีน้อยคนที่เข้าไปทางประตูคับและมีคนเป็นอันมากเข้าไปในทางกว้างนั้น (มธ. 7:13, 14) คนมากมายจะเล่าย้อนให้องค์พระผู้เป็นเจ้าฟังถึงการประพฤติดีของตน และอ้อนวอนขอที่จะเข้าไป (มธ. 7:22, 23) แต่พระเยซูจะตรัสตอบกลับไปว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกท่านเลย” การบังเกิดใหม่ การเปลี่ยนแปลงแบบเหนือธรรมชาติของจิตใจ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เพื่อจะมีที่ในงานเลี้ยงสมรสนั้น มันถูกแสดงภาพตรงนี้โดยน้ำมันนั้นในภาชนะเหล่านั้น มันถูกแสดงภาพในมัทธิว 22:11, 12 ในฐานะเสื้อสำหรับงานสมรส บางคนพยายามที่จะเข้าไปโดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส แต่จะถูกโยนทิ้งเข้าสู่ที่มืดภายนอกพร้อมกับการร้องไห้และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน (มธ. 22:13) บางคนจะปรารถนาเข้าร่วมงานสมรสนั้นโดยปราศจากน้ำมันแห่งความรอดแต่จะถูกทิ้งไว้ข้างนอก

ศาสนาแบบพึ่งความดีของคนอื่นจะไม่ช่วยอะไรเมื่อถึงวันนั้น คำอธิษฐานของเหล่าคุณแม่ การยกบาปที่ถูกเสนอให้โดยพวกบาทหลวง พิธีกรรมในการทำให้เป็นชาวคริสต์หรือศีลจุ่มล้วนจะไม่เกิดผลดีอันใดเมื่อถึงวันนั้น พวกหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาไม่มีน้ำมันพอสำหรับผู้อื่น พวกหญิงพรหมจารีที่โง่ไม่อาจขอยืมได้

“คนเหล่านั้นที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น และประตูก็ปิด” (ข้อ 10) การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไปนั้นจะเกิดขึ้นแบบฉับพลัน จะไม่มีเวลาให้กลับใจ ไม่มีเวลาที่จะรับความรอดเมื่อถึงตอนนั้นและไปอยู่ด้วยกันกับผู้ที่เรารัก นี่ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่า

นั้นที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังเมื่อการรับขึ้นมาถึงจะไม่มีทางรับความรอดได้ ตามที่ข้อ 10 กล่าว พวกหญิงพรหมจารีโง่ “กำลังไปซื้อ” ภายหลังพวกเธอกลับมาอีก ร้องเรียกขอที่จะเข้าไปในงานและพวกเธอน่าจะซื้อน้ำมันนั้นมาแล้ว แต่ประตูก็ถูกปิด-ไม่ใช่ประตูแห่งความรอด แต่ประตูเข้าสู่งานสมรสนั้น ประตูสู่งานสมรสนั้นจะถูกปิดทันทีเมื่อพระคริสต์ทรงรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป หลังจากนั้น คนทั้งหลายที่รับความรอดต้องอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกในช่วงความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น คนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์และยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาก็จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง คนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งไม่ได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นก็รับความรอดได้หากพวกเขาประสงค์ บางคนที่เป็นเช่นนั้นจะรับความรอดและบางคนจะไม่รับ แต่แน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดก็จะได้รับความรอด ฉะนั้นคนเหล่านั้นที่ได้น้ำมันแห่งความรอดหลังจากที่เจ้าบ่าวเสด็จมาแล้วก็จะถูกทิ้งไว้นอกงานสมรสและอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกนี้ในช่วงเวลาแห่งการข่มเหงและความมืดอันน่ากลัวจนกว่าพวกเขาตายไปโดยสาเหตุธรรมชาติ หรือถูกฆ่าตายเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ หรือจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์เมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

จงระวังที่จะสังเกตว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดสัญญาเรื่องโอกาสแก้ตัวที่จะรับความรอดหลังจากที่คน ๆ นั้นตายไปแล้วโดยปราศจากพระคริสต์ โอกาสที่จะรับความรอดในระหว่างช่วงความทุกข์ลำบากนั้นมีให้แก่ผู้ที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น หลักคำสอนที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการฟื้นคืนชีพแบบเหมารวมครั้งเดียวและการพิพากษาแบบเหมารวมเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาก็แพร่หลายมากเสียจนมันเป็นเรื่องยากที่ผู้คนจะยอมรับคำสอนอันเรียบง่ายและชัดเจนของพระเยซูที่ว่าผู้ที่รับความรอดแล้วจะถูกรับตัวไปก่อนการสิ้นสุดของยุคนี้ และโลกจะเดินหน้าต่อไปโดยปราศจากพวกเขาเป็นระยะเวลาหนึ่งก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและอีกนานก่อนการพิพากษาครั้งสุดท้ายของผู้ที่ไม่รอดที่ตายไปแล้ว

“เราไม่รู้จักพวกเจ้า” (ข้อ 12) เป็นคำพูดตามธรรมดาของเจ้าบ่าวในนครของซีกโลกตะวันออกเมื่อเลยเที่ยงคืนไปแล้ว พวกแขกแปลกหน้าที่ไม่คาดคิดมาเคาะที่ประตูเพื่อขอเข้าไป เพราะไม่มีไฟถนน ไม่มีการปกป้องของตำรวจแบบโลกสมัยใหม่ ในช่วงที่ขึ้นวันใหม่ประตูจะไม่เปิดต้อนรับคนที่ไม่รู้จักและพวกคนแปลกหน้าที่ไม่คาดคิด พระผู้ช่วยให้รอดทรงใช้คำตรัสนี้เพื่อให้ภาพประกอบว่าการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชนจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแบบฉับพลันและเฉพาะคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดก่อนหน้านี้แล้วจะถูกรับตัวไป คนอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งพบว่าคนที่พวกเขารักจากไปแล้วและตัวพวกเขาเองถูกทิ้งไว้ข้างหลัง จะขออย่างบ้าคลั่งที่จะถูกรับตัวไปด้วยแต่จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง “คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้” นี่คือการแยกออกที่ถูกแสดงภาพในมัทธิว 24:40, 41

ด้วยเหตุนี้ ขอให้เราใส่ใจการประยุกต์ใช้อันน่าขนลุกนั้นที่พระผู้ช่วยให้รอดเองประทานให้ในข้อ 13 พระคำข้อนั้นหมายความว่าเราควรเตรียมพร้อม แน่นอนว่าการประยุกต์ใช้ที่ชัดเจนของมันก็คือว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมารับคนของพระองค์ไปได้ทุกเมื่อ เฉพาะคนเหล่านั้นที่มีน้ำมันในภาชนะของตน นั่นคือน้ำมันแห่งความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสถิตอยู่ด้วยผู้ทรงสร้างขึ้นใหม่และสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อ เฉพาะคนเหล่านั้นจะถูกรับตัวไปเมื่อการรับขึ้นมาถึงและคนที่ไม่รอดทุกคนจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ข้อ 13 เตือนใจเราอีกให้เฝ้าระวัง เนื่องจากเราไม่ทราบว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไร นั่นหมายความชัดเจนว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ และไม่มีผู้ใดสามารถทราบได้แม้กระทั่งคร่าว ๆ โดยหมายสำคัญใด ๆ ว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไร

ข้อ 14-30:

25:14 ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล ผู้ซึ่งเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติทั้งหลายของเขาไว้กับพวกเขา

25:15 และท่านให้ห้าตะลันต์แก่คนหนึ่ง สองตะลันต์แก่อีกคนหนึ่ง และหนึ่งตะลันต์แก่อีกคนหนึ่ง แก่ทุกคนตามความสามารถของคน ๆ นั้นเอง และท่านก็ไปในการเดินทางของท่านทันที

25:16 แล้วคนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นไปและค้าขายด้วยห้าตะลันต์เดียวกันนั้น และได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์

25:17 และเช่นกันคนที่ได้รับสองตะลันต์นั้น เขาได้กำไรมาอีกสองตะลันต์ด้วย

25:18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวนั้นไปและขุดในดิน และซ่อนเงินของนายของเขาไว้

25:19 หลังจากเวลานาน นายของพวกผู้รับใช้เหล่านั้นมา และคิดบัญชีกับพวกเขา

25:20 และดังนั้น คนที่ได้รับห้าตะลันต์จึงมา และนำอีกห้าตะลันต์มา โดยกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรเพิ่มมาอีกห้าตะลันต์’

25:21 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย เจ้าจงเข้าไปในความปีติยินดีของนายของเจ้าเถิด’

25:22 คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็มาด้วย และกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรเพิ่มมาอีกสองตะลันต์’

25:23 นายของเขาได้กล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว ผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย เจ้าจงเข้าไปในความปีติยินดีของนายของเจ้าเถิด’

25:24 แล้วคนซึ่งได้รับหนึ่งตะลันต์นั้นมา และกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง ซึ่งเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน และเก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย

25:25 และข้าพเจ้ากลัว และไปและซ่อนเงินตะลันต์ของท่านไว้ในดิน ดูเถิด ท่านก็มีเงินของท่านอยู่ที่นั่น’

25:26 นายของเขาตอบและกล่าวแก่เขาว่า ‘เจ้าผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน เจ้ารู้อยู่แล้วว่าเราเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน และเก็บสำสมที่เรามิได้โปรย

25:27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร และเมื่อเรามา เราจะได้รับสิ่งที่เป็นของเราเองพร้อมกับดอกเบี้ย

25:28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินหนึ่งตะลันต์นั้นไปจากเขา และให้หนึ่งตะลันต์นั้นแก่คนซึ่งมีสิบตะลันต์

25:29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี ซึ่งเขามีอยู่นั้นก็จะเอาไปจากเขา

25:30 และพวกเจ้าจงโยนผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน’
ไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และ

คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์

พระคำตอนนี้ควรถูกพิจารณาร่วมกับลูกา 19:11-27 ที่พระเยซูประทานคำอุปมาที่คล้ายกัน คำอุปมานั้นถูกกล่าวก่อนบนถนนที่เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:28) ไม่กี่วันก่อนหน้า คำอุปมานี้เรื่องเงินตะลันต์ถูกกล่าวภายหลังในกรุงเยรูซาเล็ม ในคำอุปมาของหนังสือลูกา เราพบเงินมินาถูกกล่าวถึงแทนที่เงินตะลันต์ เงินสิบมินาถูกยกให้แก่ผู้รับใช้สิบคน ได้กันคนละหนึ่งมินา อย่างไรก็ตาม ในคำอุปมานั้นมีกล่าวถึงแค่สามคนโดยเฉพาะ สองคนได้รับคำสัญญาว่าจะได้บำเหน็จอันดี พร้อมกับคำชมเชย เหมือนในที่นี้ และผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อหนึ่งคนถูกกล่าวโทษ

สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย บำเหน็จหลายระดับ
เมื่อพระคริสต์เสด็จมา

นี่ก็เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เหมือนกัน แม้ว่าถ้อยคำเหล่านั้น (ข้อ 14) ไม่อยู่ในต้นฉบับ ทว่าตามหลังคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น มันก็มีใจความหลักเป็นคำพยากรณ์เช่นกัน คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นแสดงภาพการรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อรับบรรดาผู้ที่พระองค์รักไป ขณะที่คำอุปมานี้แสดงภาพการคิดบัญชีของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย นี่ก็แสดงภาพ “บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” เดียวกันนั้นมิใช่หรือ ซึ่งเราคริสเตียนทุกคนต้องปรากฏหน้าบัลลังก์นั้น “เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10) ฉะนั้นมันจึงเป็นที่ชัดเจนว่าเหล่าวิสุทธิชนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า ซึ่งถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี ได้รับความรอดแล้ว ยังต้องรับการพิพากษา การงานของเราจะถูกเผยให้ประจักษ์ การพิพากษานั้น ไม่ใช่เพื่อตัดสินความรอดแต่ตัดสินบำเหน็จ ถูกแสดงภาพชัดเจนเช่นกันใน 1 โครินธ์ 3:11-15 ในพระคำตอนนั้นเราเรียนรู้ว่าหลังจากอยู่บนรากฐานนั้นแล้ว ซึ่งก็คือพระคริสต์ เราทุกคนควรระวังว่าเราก่อสร้างชีวิตประจำวันนั้นอย่างไร ทุกการกระทำของคริสเตียนจะถูกทดสอบโดยไฟและถูกแสดงให้เห็นว่าเป็น “ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง” หรือ “ทองคำ เงิน เพชรพลอย” หากการงานของผู้ใดถูกเผา เขาก็จะเสียบำเหน็จแม้กระทั่งในสวรรค์ แต่ “ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” แต่คนที่การงานของตนทนไฟนั้นได้ “จะได้รับบำเหน็จ” จงแน่ใจว่าคุณเห็นว่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อสองคนนั้นเป็นตัวแทนของพวกคริสเตียน ที่ได้รับความรอดแล้ว ได้รับบำเหน็จสำหรับความสัตย์ซื่อ

เราไม่จำเป็นต้องอ่านเจาะลึกเข้าไปในทุกคำอุปมาเพื่อหารายละเอียดมากมายซึ่งไม่ถูกแสดงภาพตรงนั้น คำอุปมานี้กำลังสอนความจริงประการหนึ่งอย่างชัดเจน ว่าคริสเตียนทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับการงานของตนและได้รับบำเหน็จสำหรับการงานที่ดี สำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่ เวลาแห่งการพิพากษานั้นจะเป็นบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ หลังจากการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนเมื่อเราถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ ผมคิดว่าเราจะเข้าสู่บำเหน็จเหล่านั้นที่ถูกกำหนดให้แก่เราที่นั่น โดยเฉพาะเมื่อเรากลับมากับพระ

คริสต์เพื่อจะครอบครองกับพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้

อย่างไรก็ตาม ในเนื้อหาส่วนใหญ่ของข่าวประเสริฐของมัทธิว มีการเน้นหนักสำหรับยิวมากเป็นพิเศษ ฉะนั้นแน่นอนว่าคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้แสดงภาพการพิพากษาของคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จนจบช่วงความทุกข์ครั้งใหญ่นั้น และจะเผชิญหน้ากับพระคริสต์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์

นี่ยิ่งชัดเจนมากเป็นพิเศษในคำอุปมาที่คล้ายกันในลูกา 19:11-27 ในที่นั่นชายที่กลับมานั้น “ได้รับอาณาจักรนั้นมาแล้ว” (ลูกา 19:15) ประทานบำเหน็จเป็นตำแหน่งต่าง ๆ ทันทีแก่เหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ เพื่อที่จะครอบครองเหนือห้าเมือง เหนือสิบเมือง ฯลฯ ฯลฯ ทรงเริ่มครอบครองและสังหารพวกศัตรูที่ไม่ยอมให้พระองค์ครอบครองเหนือพวกเขา (ลูกา 19:17, 19, 27) ฉะนั้นคำอุปมานี้จึงเป็นภาพ ๆ หนึ่งของการคิดบัญชีที่พระเยซูจะทรงมีกับคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จนจบสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

ถ้าเราจำได้ว่าคำอุปมานี้มีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษกับพวกยิวและว่าพวกยิวส่วนใหญ่จะไม่รับความรอดจนกว่าจะถึงสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ดูเหมือนเป็นที่เข้าใจได้มากขึ้นว่าคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้ควรพูดถึงบำเหน็จต่าง ๆ สำหรับผู้ที่รอดเช่นเดียวกับการพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่รอด ทั้งหมดในพระคำตอนเดียวกันและคำอุปมาเรื่องเดียวกัน

ในบทเดียวกันนี้ คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ถูกตามมาทันทีด้วยเรื่องราวของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี เพื่อจะประทับบนพระที่นั่งของพระองค์และพิพากษาผู้คนที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่พลาดบทเรียนนี้ไป เราเองก็ต้องเผชิญหน้าการพิพากษาสำหรับการงานของเราเช่นกัน และที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อเราอยู่ในสวรรค์แล้วพร้อมกับร่างกายที่ได้รับสง่าราศี เราจะเห็นการงานจอมปลอมทั้งหลายถูกเผาวอดและเราจะได้รับคำชมเชยและรับบำเหน็จสำหรับการงานที่ดีซึ่งทนไฟได้

การประยุกต์ใช้พิเศษกับชนชาติอิสราเอล

ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้ ทั้งผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและผู้รับใช้ชั่วถูกเรียกว่าผู้รับใช้ในมัทธิว 25:14 ชายผู้นั้นที่เดินทางไปแดนไกล “เรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา” ดังที่คุณจะเห็นต่อไป คำว่า พวกผู้รับใช้ในที่นี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึงบรรดาผู้ที่รอดแล้วเท่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น คำว่า ของ *(พระองค์)* ถูกใช้เหมือนกับที่ถูกใช้ในยอห์น 1:11 ซึ่งผมคิดว่าหมายถึงพวกยิวและคนอื่น ๆ ที่พระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขาเพราะเหตุที่พระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง คนบาปเป็นของพระคริสต์ มีหน้าที่สวามิภักดิ์ต่อพระคริสต์ แม้ว่าเขาไม่ทำหน้าที่นั้นต่อพระองค์ก็ตาม แต่ในวิธีที่พิเศษพวกยิวก็เป็นคนของพระคริสต์ พวกยิวเป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรร (รม. 9:4, 5; 11:1, 2, 28, 29) พวกเขาได้รับฝากพระดำรัสของพระเจ้า พวกเขาได้รับพระราชทานพระราชบัญญัติ พิธีกรรมและพิธีการต่าง ๆ ของภาคพันธสัญญาเดิม ระบบปุโรหิต พลับพลา และบรรดาพระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น พระคริสต์ก็มาจากพวกยิวในฝ่ายเนื้อหนัง เหตุฉะนั้นคำอุปมานี้จึงดูเหมือนมีไว้สำหรับพวกยิวโดยเฉพาะ

จำไว้ว่าพวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งได้ตั้งตาคอย มิใช่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อมารับพวกวิสุทธิชนของพระองค์ไปและการรับขึ้นนั้น แต่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อจะครอบครอง ก่อ

ตั้งพระที่นั่งของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ ๆ ดาวิดเคยครอบครอง และการรวบรวมกลับมาและการคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล พวกยิวส่วนใหญ่จะไม่รับความรอดจนกว่าหลังจากการรับขึ้นนั้น มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในบทนี้ทั้งสองมุมมองถูกให้ไว้ พวกวิสุทธิชนที่รอคอยการรับขึ้นก็ได้รับคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น (ข้อ 1-13) ขณะที่พวกยิวที่เฝ้าคอยอาณาจักรนั้นเป็นพิเศษก็ได้รับคำอุปมานี้เกี่ยวกับชายผู้นั้นและเหล่าผู้รับใช้ของเขาและเงินตะลันต์เหล่านั้น (ข้อ 14-30)

ชนชาติอิสราเอลคุ้นเคยกับการถูกพูดถึงว่าเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า สวนองุ่นของพระเจ้า บุตรทั้งหลายของพระเจ้า ฯลฯ จงหมายเหตุว่าพระคริสต์ได้ตรัสถึงบุตรชายสองคนในมัทธิว 21:28-32 บุตรคนหนึ่งนั้นแสดงภาพพวกหญิงโสเภณีและพวกเก็บภาษีที่กลับมาและรับความรอด บุตรอีกคนนั้นแสดงภาพพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่ไม่กลับใจใหม่และต้องพลาดอาณาจักรของพระเจ้าไป ในมัทธิว 21:33-45 พระเยซูประทานคำอุปมานั้นที่แสดงภาพพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ เหล่าผู้ปกครองของพวกยิว ในฐานะผู้เช่าสวนของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้ให้ดูแลสวนองุ่นของพระองค์ ทว่าผู้เช่าสวนเหล่านั้นก็ถูกแสดงภาพว่าถูกไล่ออกไป และในคำอุปมาเรื่องเดียวกันนั้นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เห็นว่าตัวเองถูกแสดงภาพว่าไม่รับความรอด ภาคพันธสัญญาเดิมประกาศแล้วว่า “สวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานแห่งอิสราเอล” (อสย. 5:7) ชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในอิสยาห์ 41:8, 9; 44:1, 2, 21; 45:4; 49:3 และพระคำข้ออื่น ๆ ขณะสนทนากับหญิงชาวซีเรียฟีนิเซียคนนั้น หรือหญิงชาวคานาอันคนนั้น พระเยซูทรงเรียกพวกยิวว่าลูก ๆ ขณะที่คนต่างชาติถูกแสดงภาพเป็นพวกสุนัข (มธ. 15:26) ด้วยเหตุนี้ ดูเหมือนว่าในคำอุปมานี้พระเยซูทรงหมายถึงพวกยิวโดยเฉพาะ และเวลาแห่งการสำเร็จจริงของมันนั้นจะตรงกับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อครอบครอง

“และฝากทรัพย์สมบัติทั้งหลายของเขาไว้กับพวกเขา” (ข้อ 14) พระเจ้าทรงมอบทรัพย์สินของพระองค์ไว้ในมือของพวกยิวแล้ว ในบางนัย ภาคพันธสัญญาเดิมถูกเขียนโดยพวกยิว ภาคพันธสัญญาใหม่ก็ถูกเขียนโดยพวกยิว พระที่นั่งซึ่งพระคริสต์จะประทับนั้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาก็เป็นพระที่นั่งของดาวิดกษัตริย์ยิวองค์หนึ่ง มารดาของพระคริสต์เป็นหญิงชาวยิว พวกอัครทูตผู้จะครอบครองกับพระคริสต์โดยนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองเผ่าก็เป็นยิวกันทุกคน ฉะนั้นเราจึงไม่ต้องประหลาดใจเลยที่ได้เรียนรู้ว่าพวกยิวจะเป็นผู้นำสารแห่งข่าวประเสริฐในสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น พวกอัครทูตสิบสองคนที่ถูกส่งไปทั่วอิสราเอลเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น (มธ. 10:6, 7) เป็นภาพเล็งของพวกยิวที่จะประกาศข่าวประเสริฐในสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น จงเปรียบเทียบมัทธิว 10 กับมัทธิว 24 และเราจะเริ่มเห็นชัดเจน โดยเฉพาะมัทธิว 10:16-23 เมื่อเทียบกับมัทธิว 24:9-14 วิวรณ์ 12:17 เล่าว่าซาตานจะเกลียดชังเชื้อสายที่เหลืออยู่ของหญิงนั้น นั่นคือชนชาติอิสราเอล “ผู้ซึ่งรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์” ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นพวกยิวจะมี “คำพยานของพระเยซู” นอกจากนี้พยานทั้งสองนั้นแห่งวิวรณ์ 11:3, 4 น่าจะเป็นคนยิวและพวกเขาจะกล่าวคำพยานของตน: “เขาทั้งสองจะพยากรณ์เป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มกายด้วยผ้ากระสอบ” คุณเห็นแล้วว่าคำอุปมานี้มีการประยุกต์ใช้เป็นพิเศษกับพวกยิว อย่างไรก็ตาม บทเรียนเหล่านั้นที่มีอยู่ในนี้ก็เป็นประโยชน์สำหรับเราทุกคน

พระคริสต์ทรงกระทำกิจกับพวกยิวและพวกคนต่างชาติเหมือน ๆ กันบนแผนการแห่งความรอดและในเรื่องของบำเหน็จทั้งหลาย

จงสังเกตว่า “แก่ทุกคนตามความสามารถของคน ๆ นั้นเอง” (ข้อ 15) มนุษย์มีความสามารถไม่เท่ากัน พระเจ้าไม่ทรงคาดหวังสิ่งเดียวกันจากทุกคน พระเจ้าทรงคาดหวังความสัตย์ซื่อในสิ่งสารพัด แต่พระองค์ประทานห้าตะลันต์ให้บางคน สองตะลันต์ให้บางคน และตะลันต์เดียวให้บางคน พระองค์ประทานมากกว่าให้แก่ผู้ใด พระองค์ก็ทรงคาดหวังมากกว่าจากผู้นั้น (ลก. 12:47; มธ. 10:15; 11:22, 24; มก. 6:11; ลก. 10:12, 14)

ทั้งผู้ที่รอดและผู้ที่หลงหายได้รับคำเตือนเกี่ยวกับการให้การต่อพระเจ้า

น่าสังเกตว่าในกรณีนี้โดยเฉพาะพระเยซูไม่ทรงทำการแบ่งแยกระหว่างความรอดกับบำเหน็จ เราทราบว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณล้วน ๆ “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:9) และ “เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) แต่นั่นไม่ใช่ความจริงพิเศษนั้นที่พระเยซูกำลังสอนในที่นี้ พระองค์กำลังสอนเรื่องการให้การต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าพวกที่ได้รับห้าตะลันต์และสองตะลันต์นั้น และโดยการทำงานหนักด้วยความรักได้ทำให้เงินตะลันต์เหล่านั้นเพิ่มขึ้นเท่าตัว เป็นตัวแทนของพวกที่รอดแล้วซึ่งทำงานเพื่อพระคริสต์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขารับของประทานเหล่านั้นของพระเจ้า เรียกพระองค์ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความเต็มใจ พยายามทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ นำผลทั้งหลายของตนมาถวายคืนแด่พระองค์พร้อมกับการชื่นชมยินดี ก็บ่งชี้ว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของผู้คนที่รอดแล้ว ในทางกลับกัน ชายผู้นั้นที่ได้รับตะลันต์เดียว “ไปและขุดในดิน และซ่อนเงินของนายของเขาไว้” (ข้อ 18) ข้อ 24 แสดงให้เห็นว่าชายที่มีตะลันต์เดียวผู้นั้นในกรณีนี้ไม่มีความรักต่อนายของตนเลย ไม่มีความมั่นใจในตัวนาย ไม่ยอมจำนนต่อความประสงค์ของนาย นี่ไม่ใช่ภาพของผู้ที่รอดแล้ว

นี่เป็นความจริงอันน่าแปลกเกี่ยวกับสมัยความทุกข์ลำบากนั้น คนเหล่านั้นที่รับใช้พระเจ้าในช่วงเวลานั้นแห่งความยากลำบากครั้งใหญ่ ความปวดร้าวใจและการถูกข่มเหง ก็จะทำเช่นนั้นจากหัวใจ วันนี้อาจมีพวกคนหน้าซื่อใจคดจำนวนมากในคริสตจักรทั้งหลาย ซึ่งประกาศต่อหน้าผู้คนและอย่างเปิดเผยว่าตนเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าที่ตนเป็นจริง ๆ หรือกล่าวอ้างเหมือนยูดาสอิสคาริโอทว่าเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าในเมื่อพวกเขาเป็นลูก ๆ ของพญามาร วันนี้หลายคนได้รับคำสรรเสริญเยินยอจากผู้คนมากมายเมื่อคนมองพวกเขาว่าเป็นคริสเตียนที่ดี ในสมัยความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้นมันจะต่างกันอย่างน่าเศร้าใจ ยิ่งคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนที่ดีมากเท่าไร เขาก็ยิ่งมีโอกาสที่จะตายเพื่อความเชื่อของเขา เมื่อถึงตอนนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ “จะให้วิสุทธิชนทั้งหลายขององค์ผู้สูงสุดนั้นอิดหนาระอาใจ” (ดนล. 7:25) จะ “ทำสงครามกับวิสุทธิชนเหล่านั้น และมีชัยต่อพวกเขา” (ดนล. 7:21; วว. 13:7) ผู้คนมากมายจะถูกฆ่าเพราะความเชื่อของตน (ศคย. 14:1, 2; มธ. 24:9, 22; วว. 11:7; 13:15; 20:4) เมื่อถึงตอนนั้นผู้คนจะถือว่าเป็นเกียรติที่ได้สวมเครื่องหมายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ไว้ในมือหรือหน้าผากของตน (วว. 13:16) แนวคิดอเทวนิยมจะเป็นที่นิยม พวกยิวจะโดนรังเกียจเช่นเดียวกับคริสเตียนทุกคนจะโดน และจะไม่มีเหตุผลที่ผู้ใดจะอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนเลยนอกเสียจากว่าเขาเป็น

คริสเตียนในใจของเขาจริง ๆ

ฉะนั้นในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น เช่นเดียวกับในสมัยอื่น ๆ ของการเป็นมรณะสักขีและการถูกข่มเหง คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนก็จะสัตย์จริงมากกว่าที่พวกเขาเป็นอยู่ในยุคสมัยที่สบาย ๆ และเจริญรุ่งเรืองเหล่านี้เมื่อการถูกเรียกว่าเป็นคริสเตียนเป็นที่นิยม ความหน้าซื่อใจคดเป็นบาปของศาสนาซึ่งเป็นที่นิยม ไม่ใช่บาปของความเชื่อแบบคริสเตียนที่ถูกข่มเหง ไม่ใช่บาปของพวกมรณะสักขี ด้วยเหตุนั้น ในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อคนเหล่านั้นที่ถูกแสดงภาพในที่นี้ถูกทำลาย คนเหล่านั้นที่ประกาศตัวและรับใช้เต็มที่เพื่อพระเจ้า ก็จะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ในใจของตน คนที่ถูกแสดงภาพโดยผู้รับใช้เกียจคร้านคนนั้น ซึ่งรังเกียจนายของตนและไม่รับใช้นาย ก็จะเป็นคนที่ไม่รอด

ผู้ที่สัตย์ซื่อจะได้รับบำเหน็จโดย
การครอบครองกับพระคริสต์

จงหมายเหตุคำชมเชยซึ่งผู้เป็นนายกล่าวแก่ผู้รับใช้สองคนนั้น คนหนึ่งที่มีห้าตะลันต์และได้เพิ่มอีกห้าตะลันต์ และคนนั้นที่มีสองตะลันต์ และได้เพิ่มอีกสองตะลันต์ ทั้งคู่ได้รับคำชมเชยเหมือน ๆ กัน แบบคำต่อคำ เพราะความสัตย์ซื่อ (ข้อ 21 และ 23) และได้รับคำสัญญาว่าจะได้รับบำเหน็จคล้ายกัน ในสายพระเนตรของพระเจ้าคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่นั้นคือความสัตย์ซื่อ ด้วยเหตุผลนี้เราจะพบว่าหลายคนที่เป็นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้น และคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย (มธ. 19:30; 20:16) คนเหล่านั้นที่ดูเหมือนว่ายิ่งใหญ่ตอนนี้จะถูกแซงหน้าโดยคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ไม่ดูยิ่งใหญ่ในสายตาของมนุษย์ พระเจ้าทรงรู้จักพวกเขาทุกคนที่เป็นของพระองค์และพระองค์จะประทานเกียรติในที่ ๆ สมควรได้รับเกียรติ ให้แก่คนที่สัตย์ซื่อผู้ซึ่งได้ทำส่วนของตนโดยใช้สิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา ความสุขมีแก่ผู้ที่สัตย์ซื่อในไม่กี่สิ่ง เขาจะเป็นผู้ครอบครองเหนือสิ่งต่าง ๆ มากมาย

จงหมายเหตุบำเหน็จที่ประทานให้นั้น “เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย” จำไว้ว่าคำอุปมานี้แสดงภาพพระเยซูที่เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก คริสเตียนทั้งหลายจะครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (2 ทธ. 2:12; วว. 2:26, 27; 5:10; 20:4) “เราทั้งหลายจะครอบครองกับพระองค์บนแผ่นดินโลก” นี่เป็นความจริงโดยเฉพาะเกี่ยวกับพวกยิว (อสย. 14:1, 2) พวกอัครทูตสิบสองคนนั้นจะนั่งบนบัลลังก์ (มธ. 19:28) และคนอื่น ๆ จะครอบครองในฐานะเจ้านายกับพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย (อสย. 1:26; 32:1) พระพรเหล่านั้นซึ่งจะตกเป็นของพวกวิสุทธิชนแห่งสมัยความทุกข์ลำบากนั้นถูกพรรณนาในวิวรณ์ 7:14-17 บำเหน็จนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกในระหว่างการครอบครองของพระคริสต์เอง เมื่อความทุกข์ลำบากนั้นสิ้นสุดลง เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่รับความรอดในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้นจะพลาดการรับขึ้นในสวรรค์ไป แต่จะไม่มีการแบ่งแยกในภายหลังระหว่างพวกเขากับพวกวิสุทธิชนที่พร้อมแล้วตอนที่การรับขึ้นมาถึง ไม่มีการแบ่งแยกหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาแล้วและวิสุทธิชนทุกคนอยู่ด้วยกันในอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก เมื่อถึงตอนนั้นแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จตามที่เขาสมควรได้รับและครอบครองกับพระคริสต์

ผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน

จงพิจารณาการพิพากษาของผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อคนนั้น ข้อกล่าวหาต่าง ๆ ของเขาที่ปรักปรำนายในข้อ 24 และ 25 แสดงให้เห็นใจชั่วของเขา นี่เป็นตัวแทนของทัศนคติของผู้คนที่ไม่รอดซึ่งมีต่อพระคริสต์ พวกเขากล่าวหาพระองค์เพราะเกลียดชังพระองค์ ซาตานสั่งสอนมนุษย์อยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงไม่ยุติธรรม ว่าพระเจ้าเรียกเอาเกินกว่าสิ่งที่ถูกที่ควร ว่าการรับใช้พระเจ้านั้นไม่ให้ค่าตอบแทนอะไรเลย มันได้หลอกลวงชายและหญิงคู่แรกนั้นในสวนเอเดน โดยบอกเป็นนัยว่าพระเจ้ากำลังหวงสิ่งดี ๆ ไว้จากพวกเขา (ปฐก. 3:1-6) พวกยิวที่กลับสัตย์ได้ทำบาปในการเชื่อคำใส่ร้ายนั้นว่า “เปล่าประโยชน์ที่จะปรนนิบัติพระเจ้า” (มลค. 3:14) เหล่าคนชั่วไม่ชอบเชื่อว่ามีนรก ไม่ชอบยอมรับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบาป เกลียดชังหลักคำสอนเรื่องความต่ำทรามของมนุษย์มากเป็นพิเศษ พวกเขาไม่ชอบคำสอนที่ว่ามนุษย์ต้องบังเกิดใหม่ มนุษย์ชอบอ้างตัวว่าเป็นคนดี ฉะนั้นชายผู้นี้จึงอ้างตัวว่าเป็นคนซื่อตรงและดูหมิ่นนายของตน พวกคนบาปถึงกับไม่ยอมรับสิทธิ์ของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างและพยายามตัดพระเจ้าออกไปจากจักรวาลของพระองค์เอง จริง ๆ แล้วนี่คือภูมิหลังแบบลับ ๆ ของคนเหล่านั้นที่เชื่อเรื่องวิวัฒนาการและใช้ข้ออ้างอันใดอันหนึ่งเพื่อพยายามตัดเรื่องพระเจ้าที่เป็นบุคคลออกไปและตัดเรื่องที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์โดยตรงออกไป ในทำนองเดียวกัน คนเหล่านั้นก็อยากตัดเรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับนรกที่เป็นไฟจริง ๆ และความทรมานชั่วนิรันดร์ออกไป มนุษย์ชอบทำให้พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์ “...เป็นคนใจแข็ง ซึ่งเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน และเก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย” นั่นเป็นคำใส่ร้ายปรักปรำพระเจ้าผู้ประเสริฐและแสดงให้เห็นความวิปริตแห่งใจมนุษย์

คำตอบของพระเยซูสอนว่าความเกียจคร้านและความชั่วเป็นหนึ่งเดียวกัน การเป็นคนเกียจคร้านถือเป็นบาปอย่างหนึ่ง การไม่รับใช้พระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ ความคิด จิตวิญญาณ และพละกำลังก็เป็นบาปอย่างหนึ่ง จงพิจารณาข้อ 26 และ 27 คนที่ไม่เต็มใจรับรู้พระคริสต์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ควรหายใจรับอากาศของพระเจ้า ไม่ควรกินอาหารที่พระเจ้าทรงจัดหาให้ ไม่ควรเพลิดเพลินกับพระพรเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเทออกมา มันเป็นความโง่เขลาและความชั่วที่จะพยายามหลีกหนีความรับผิดชอบต่อพระเจ้าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างเรา ทรงเลี้ยงดูเรา และประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการแบบวันต่อวัน ชายผู้นั้นไม่ได้ยอมรับนายของตนว่าเป็นผู้ยุติธรรมและไม่รับรู้หน้าที่ของตนต่อนาย นี่แสดงให้เห็นว่าชายผู้ถูกแสดงภาพในที่นี้เป็นคนที่ไม่รอด บังเอิญว่ามันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของหลักคำสอนพื้นฐานที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นเกี่ยวกับการเนรมิตสร้างโดยตรง, หน้าที่ต่อพระเจ้า, การพิพากษา, และความเป็นนิรันดร์ ผู้คนที่ไม่เชื่อหลักคำสอนพื้นฐานเหล่านี้ก็ไม่พร้อมที่จะรับฟังแผนการแห่งความรอด

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าตนสามารถชนะจิตวิญญาณทั้งหลายได้อย่างเหมาะสมหากเขาไม่เทศนาความจริงเหล่านั้นซึ่งก่อให้เกิดการฟ้องใจ ความรู้สึกว่าตนต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า และการกลับใจจากบาป ด้วยเหตุนี้นักเทศน์ทั้งหลายจึงควรมีใจกล้า ตรงไปตรงมา ชัดเจน และเน้นหนักในคำสอนตามพระคัมภีร์และการกล่าวโทษบาป ตักเตือนคนบาปทั้งหลายให้ระวังการพิพากษา มันไม่พอที่จะเทศนาแต่ความรักของพระเจ้า เราต้องเทศนาว่า “พระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” เช่นกัน (ฮบ. 12:29); ว่า “เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 10:31); ว่า “ที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตาย

หนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษา” (ฮบ. 9:27) ในพระคัมภีร์ พระราชบัญญัติมาก่อนพระคุณ การฟ้องใจมาก่อนการกลับใจใหม่ การกล่าวโทษมาก่อนการกลับคืนดีกัน อย่าให้ผู้ใดลดทอนความสำคัญของความจริงขั้นพื้นฐานเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, การอ้างสิทธิ์ของพระองค์ในตัวมนุษย์ทุกคน, ความแน่นอนเกี่ยวกับการพิพากษาบาป, ความเลวทรามแบบสากลของมวลมนุษย์, ความจำเป็นที่จะต้องรับการบังเกิดใหม่ จากนั้นเราก็สามารถเทศนาความรักของพระเจ้าได้เช่นกัน และมันจะก่อให้เกิดผลลัพธ์ เราสามารถเทศนาเรื่องการเสียสละของพระคริสต์และข้อเสนอแห่งพระเมตตาหลังจากที่เทศนาเรื่องการพิพากษา และพบหลายคนผู้รู้สึกถึงความต้องการของตน

พระเยซูทรงต่อต้านลัทธิสังคมนิยมและอุดมการณ์แบบมาร์กซิสต์

แนวคิดอันโง่เขลาซึ่งพวกคอมมิวนิสต์และพวกสังคมนิยมมี ที่ว่ามันผิดที่คนหนึ่งจะมีมากกว่าอีกคน ก็ถูกโจมตีอย่างแน่นอนโดยคำตรัสของพระเยซูในข้อ 28 และ 29 บางคนมีมากกว่าเพราะว่าพวกเขาได้รับความไว้ใจให้รับฝากได้มากกว่า เพราะพวกเขาทำงานหนักกว่า พระเจ้าทรงเจตนาให้ผู้ที่มัธยัสถ์ ผู้ที่ทำงานหนัก ผู้ที่เฉลียวฉลาด ผู้ที่ขยันขันแข็ง ควรมีมากกว่าคนที่เกียจคร้าน คนที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ คนไร้ศีลธรรมและคนที่เชื่อใจไม่ได้ เงินทองและทรัพย์สินอื่น ๆ เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงฝากให้ดูแลและควรถูกใช้เพื่อพระองค์ หลักปรัชญาแบบสังคมนิยมทั้งหมดนั้นขัดแย้งกับพระคัมภีร์ ผู้ที่เป็นอัจฉริยะของมันก็ต่อต้านพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ลัทธิคอมมิวนิสต์โดยรวมจึงลงเอยในแนวคิดอเทวนิยม เหมือนอย่างที่เป็นอย่างเลวร้ายเช่นนั้นในประเทศรัสเซีย ผู้ที่เป็นคอมมิวนิสต์ไม่เพียงต่อต้านมนุษย์ แสวงหาที่จะทำลายรัฐบาลทั้งหลายที่เป็นอยู่ ฉกฉวยทรัพย์สินอย่างไม่เป็นธรรม ฝ่าฝืนสิทธิมนุษยชน แต่เขายังต่อต้านพระเจ้า ต่อต้านพระคัมภีร์ และต่อต้านคุณธรรมเหล่านั้นซึ่งก่อร่างและธำรงสังคมไว้ พระเจ้าไม่เคยเจตนาให้คนที่โอหัง คนเกียจคร้าน คนมักกบฏอย่างชายที่ได้รับตะลันต์เดียวคนนี้ ควรได้รับอำนาจครอบครองร่วมกับพลเมืองที่มัธยัสถ์ ทำงานหนักและจงรักภักดี แนวโน้มทั้งหมดของกระแสสหภาพแรงงานอันสุดโต่ง เพื่อทำลายความเชื่อในระบบทุนนิยม เพื่อว่าร้ายสิทธิของเหล่าผู้บริหาร เพื่อดูแคลนคุณค่าของสมองและแรงกายและความคิดริเริ่ม ก็เป็นความโง่เขลาและไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ พระเจ้าไม่ทรงเจตนาให้คนงานที่เกียจคร้าน ที่เรียกร้องการทำงานแค่สามสิบชั่วโมงต่อสัปดาห์และค่าจ้างเพิ่ม ที่บ่นเรื่องงานหนักทุกอย่าง ที่หาช่องที่จะถ่วงการผลิตให้ช้าลง ที่พูดให้ร้ายผู้มีอำนาจบางครั้งก็ฉกฉวยหรือทำลายทรัพย์สิน ควรจะมีความรับผิดชอบและสิทธิอำนาจเดียวกันกับชายผู้นั้นที่ได้เตรียมตัว ยอมลำบากในการทำงานหนัก ใช้พลังงาน วางแผน และประหยัดมัธยัสถ์ คนเหล่านั้นที่พิสูจน์ตัวแล้วว่าคู่ควรที่จะครอบครองก็ควรได้ครอบครอง

จงเปรียบเทียบข้อ 30 กับมัทธิว 22:13, 2 เปโตร 2:17 และยูดาส 13 มีข้อพระคัมภีร์หลายตอนซึ่งบอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนเกี่ยวกับความทรมานอันน่ากลัวของผู้ที่ไม่รับความรอดและการถูกตัดขาดชั่วนิรันดร์จากพระเจ้า

ถ้าคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นั้นมีการประยุกต์ใช้แบบพิเศษใด ๆ กับพวกยิวในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น ชายผู้ได้ตะลันต์เดียวคนนี้ก็อาจแสดงภาพพวกยิวที่มักกบฏ และข้อ 30 คงต้องบ่งชี้ว่ายิวบางคนที่มีชีวิตอยู่จะไม่ยอมรับความรอดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา นี่เป็นความจริง โรม 11:26 กล่าวว่า “อิสราเอล

ทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” นั่นคือ ยิวทุกคนที่มีชีวิตอยู่ผู้ซึ่งจะรอดชีวิตบนแผ่นดินโลก แต่เอเสเคียล 20:33-38 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะทรงพบกับชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และที่นั่นพระองค์จะทรง “ชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า และคนทั้งหลายที่ละเมิดต่อเรา เราจะนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่นั้น และพวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล” ฉะนั้นพวกกบฏจะถูกชำระออกไปเสียก่อนและจากนั้น “อิสราเอลทั้งหมด” คนเหล่านั้นที่รอดชีวิตอยู่ จะรับความรอด

ข้อ 31-46:

25:31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์

25:32 และต่อพระพักตร์พระองค์ บรรดาประชาชาติต่าง ๆ จะถูกรวบรวมกัน และพระองค์จะทรงแยกคนเหล่านั้นโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะทั้งหลายของท่านออกจากแพะทั้งหลาย

25:33 และพระองค์จะทรงจัดแกะเหล่านั้นให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่แพะเหล่านั้นจะให้อยู่เบื้องซ้าย

25:34 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘มาเถิด ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงรับราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก

25:35 เพราะว่าเราหิว และพวกท่านได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกท่านได้ให้เราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกท่านได้ต้อนรับเราไว้

25:36 เปลือยกาย และพวกท่านได้ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วย และพวกท่านได้มาเยี่ยมเรา เราอยู่ในคุก และพวกท่านได้มาหาเรา’

25:37 แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลตอบพระองค์โดยทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดอาหารมาถวายแด่พระองค์เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มเมื่อไร

25:38 พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้เมื่อไร

25:39 หรือพวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ประชวร หรืออยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นเมื่อไร’

25:40 และพระมหากษัตริย์จะทรงตอบและตรัสแก่พวกเขาว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในพวกพี่น้องของเรานี้ พวกท่านได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา’

25:41 แล้วพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น

25:42 เพราะว่าเราหิว และพวกเจ้ามิได้จัดหาอาหารให้แก่เรา เรากระหายน้ำ และพวกเจ้ามิได้ให้เราดื่ม

25:43 เราเป็นคนแปลกหน้า และพวกเจ้าไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เปลือยกาย และพวกเจ้าไม่ได้ให้

เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เราเจ็บป่วยและอยู่ในคุก และพวกเจ้าไม่ได้มาเยี่ยมเรา’
25:44 แล้วพวกเขาจะทูลตอบพระองค์ด้วย โดยทูลว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิว หรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นคนแปลกหน้า หรือเปลือยพระกาย หรือประชวร หรืออยู่ในคุก และมิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นเมื่อไร’
25:45 แล้วพระองค์จะทรงตอบพวกเขา โดยตรัสว่า ‘เรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า ซึ่งพวกเจ้ามิได้กระทำสิ่งนี้แก่คนหนึ่งคนใดที่ต่ำต้อยที่สุดในคนเหล่านี้ พวกเจ้าก็มิได้กระทำสิ่งนั้นแก่เรา’
25:46 และคนเหล่านี้จะออกไปเข้าสู่การลงโทษเป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์”

พระคริสต์จะประทับบนพระที่นั่งที่เยรูซาเล็มและพิพากษา
พวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่หลังจากเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

นี่ยังเป็นคำสอนบนภูเขามะกอกเทศอยู่ (มธ. 24:3) ซึ่งอยู่เต็มบทที่ 24 และ 25 ของมัทธิว

จงสังเกตว่าพระคำตอนนี้ไม่ใช่คำอุปมาหนึ่งแต่เป็นคำพยากรณ์ที่แน่ชัดและชัดเจน ซึ่งบอกล่วงหน้าในคำตรัสของพระผู้ช่วยให้รอดว่าจะเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก เวลาที่ถูกพูดถึงนี้เป็นเวลาเดียวกันกับที่ถูกแสดงภาพในคำอุปมาล่าสุด, “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์ และบรรดาทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์มาพร้อมกับพระองค์”

ข้อ 31 ระบุชัดเจนแบบหมดข้อสงสัยว่าพระคริสต์จะประทับบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์เมื่อไร มันคือเมื่อพระองค์เสด็จมาในสง่าราศี พระที่นั่งของพระคริสต์จะอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (มคา. 4:7, 8) พระที่นั่งของดาวิด (2 ซมอ. 7:16; อสย. 9:7; ลูกา 1:32, 33)

ข้อ 32 ขึ้นต้นด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับการพิพากษาครั้งใหญ่ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่การพิพากษาใหญ่ครั้งสุดท้าย มันไม่ใช่ “การพิพากษาแบบเหมารวม” การเปรียบเทียบเพียงเล็กน้อยแสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่การพิพากษาเดียวกันกับอันที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 20:11-15 การพิพากษานี้ในมัทธิว 25 เกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง การพิพากษานั้นในวิวรณ์ 20 เกิดขึ้นหลังจากสิ้นสุดการครอบครองของยุคพันปีนั้น การพิพากษานี้เป็นของผู้คนแห่งประชาชาติทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมา ไม่มีกล่าวอะไรตรงนี้เลยเกี่ยวกับการเป็นขึ้นของคนตาย แต่การพิพากษานั้นในวิวรณ์ 20 เป็นของผู้ไม่รอดที่ตายไปแล้ว ตรงนี้มีกล่าวถึงคนสามประเภท, “พวกแกะ” นั่นคือพวกคนต่างชาติที่รับความรอด, “พวกแพะ” นั่นคือพวกคนต่างชาติที่ไม่รับความรอด และ “พวกพี่น้อง” นั่นคือพวกยิว การพิพากษานั้นในวิวรณ์ 20 เป็นของผู้ที่ไม่รอดเท่านั้น และทุกคนถูกปรับโทษ ถูกพิพากษา “ตามการงานของพวกเขา” การฟื้นคืนชีพของพวกคริสเตียนจะเกิดขึ้นไปแล้วหนึ่งพันปีก่อนหน้านั้น (วว. 20:5, 6) การพิพากษานี้ในมัทธิว 25 จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก เห็นได้ชัดว่าพร้อมกับพระเยซูที่ประทับบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม การพิพากษานั้นในวิวรณ์ 20 จะเกิดขึ้นที่ไหนสักแห่งในอวกาศโดยมีพระเยซูประทับบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว “ผู้ซึ่งแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระพักตร์พระองค์” (วว. 20:11) แน่นอนว่าการพิพากษาทั้งสองหนนั้นไม่ใช่อันเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ถูกโยนทิ้งนรกในที่นี้จะถูกทำให้เป็นขึ้นในภายหลัง (“ความตายกับนรกได้ส่งคืนคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่เหล่านั้น”- วว. 20:13) และถูกปรับโทษต่อหน้าผู้อื่นที่การ

พิพากษาที่บัลลังก์ใหญ่สีขาวนั้น

“บรรดาประชาชาติต่าง ๆ” (ข้อ 32) ไม่ได้บ่งบอกถึงการพิพากษาประชาชาติทั้งหลายแบบแยกเป็นรายประชาชาติ มันไม่ได้หมายความว่าประชาชาติหนึ่งจะได้รับความรอดแบบทั้งหมดและอีกประชาชาติหนึ่งทั้งหมดถูกปรับโทษ ตรงกันข้าม มันหมายถึงการพิพากษาผู้คน ปัจเจกชนทั้งหลายแห่งประชาชาติทั้งปวง ประชาชาติทั้งหลายไม่สามารถถูกปรับโทษให้เข้าไปในอยู่ในไฟได้ (ข้อ 41) ประชาชาติทั้งหลายไม่เยี่ยมเยียนผู้ป่วย ให้น้ำหรืออาหารแก่ผู้คน ฯลฯ และไม่ได้รับบำเหน็จที่เป็นพระพรนิรันดร์หลายประการ ไม่มีรัฐบาลอื่นจะตั้งอยู่หลังจากที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ ตามที่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจน (ดนล. 2:35, 45) รัฐบาลของพระคริสต์ไม่รวมเข้าไว้และต้องทำลายรัฐบาลอื่นทั้งหมด ไม่เลย การพิพากษานี้เป็นของปัจเจกชนทั้งหลาย ของประชาชาติทั้งปวง ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งจะรอดพ้นออกมาจากความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่นั้น

จงหมายเหตุว่าเมื่อถึงเวลานี้ศึกแห่งอารมาเกดโดนจะเพิ่งเสร็จสิ้นไปและกองทัพทั้งหมดของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์นั้นจะถูกทำลายไปแล้ว (วว. 19:20, 21) ในที่นี้ประชากรที่เป็นพลเมืองแห่งแผ่นดินโลกจะถูกพิพากษา เหล่าคนต่างชาติที่รับความรอด (พวกแกะ) พวกคนต่างชาติที่ไม่รับความรอด (พวกแพะ) และ “พวกพี่น้อง” ของพระคริสต์ (พวกยิว) จงสังเกตอีกว่าสิ่งที่ผู้คนกระทำในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นเพื่อพระคริสต์และเพื่อประชาชนของพระองค์จะแสดงให้เห็นใจของพวกเขาอย่างแท้จริง มันจะไม่ใช่ช่วงเวลาที่ผู้คนจะหวังว่าจะได้ผลประโยชน์อันใดโดยการหลอกลวงและความหน้าซื่อใจคด ผู้คนจะทนทุกข์เพราะการเลือกอยู่ฝ่ายพวกยิว ทนทุกข์เพราะการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ คนเหล่านั้นผู้เกลียดชังปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ที่ท้าทายเขาและเสี่ยงที่จะเจอกับความโกรธเกรี้ยวของเขา คนเหล่านั้นที่ให้ความช่วยเหลือชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้านั่นคือพวกยิว ก็จะทำเช่นนั้นเพราะใจที่เป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง มนุษย์ไม่อาจถูกพิพากษาได้ตอนนี้โดยการกระทำทางศาสนาของพวกเขา เนื่องจากมันเป็นที่นิยมที่จะดูเป็นคนดี ที่ดูเหมือนเป็นคริสเตียน และมันไม่เป็นที่นิยมที่จะดูเหมือนเป็นคนไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ที่จะดูเหมือนเป็นคนไร้ศีลธรรม สิ่งตรงข้ามกลับเป็นความจริงในระหว่างสมัยความทุกข์ลำบากนั้น คนเหล่านั้นที่เลือกอยู่ฝ่ายอิสราเอลชนชาติของพระเจ้าก็จะทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาถูกพระเจ้านำพาและทำเช่นนั้นด้วยความจริงใจ

วิวรณ์ 12:6 เล่าว่าหญิงนั้นซึ่งเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอลจะหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้ให้นางแล้ว “เพื่อพวกเขาจะได้เลี้ยงดูนางอยู่ที่นั่นเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน” และวิวรณ์ 12:14 และ 16 กล่าวถึงสิ่งเดียวกัน พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับพวกยิวที่หนีเอาชีวิตรอดจากปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่หนีไปจากกรุงเยรูซาเล็มตามที่พวกเขาได้รับคำทรงบัญชาให้กระทำเมื่อการน่าสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างว่างเปล่านั้นเกิดขึ้น (มธ. 24:15-21) จะพบมิตรสหายที่เป็นคนต่างชาติซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดใจของพวกเขาเพื่อต้อนรับและปกป้องคนเหล่านั้น ข้อ 34 ถึง 40 แสดงให้เห็นว่าพวกคนต่างชาติที่เป็นคริสเตียนเหล่านี้จะถูกรับไว้และได้รับบำเหน็จเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพราะพวกเขาเลือกอยู่ฝ่าย “พวกพี่น้อง” อันเป็นที่รักของพระองค์ นั่นคือพวกยิว ซึ่งเป็นที่รักยิ่งต่อพระเจ้าถูกเลือกสรรไว้อย่างมหัศจรรย์เช่นนั้น และไม่มีวันถูกทอดทิ้งเลย

ในทางกลับกัน พวกคนต่างชาติที่รับเครื่องหมายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และช่วยปฏิบัติตามนโยบายต่าง ๆ ของเขาในการทำลายพวกยิวก็จะต่อต้านพระเจ้า ชีวิตของพวกเขาจะสะท้อนให้เห็นสภาพแห่งจิตใจของพวกเขา วิวรณ์ 13:8 บ่งชี้ว่าทุกคนบนแผ่นดินโลกจะนมัการปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ยกเว้นคนเหล่านั้นที่ ‘ชื่อของพวกเขาถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต’ การอนุมานอันชัดเจนของพระคำข้อนั้นก็คือว่าการอยู่ฝ่ายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็เท่ากับเป็นผู้หลงหายตลอดกาล และการต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อย่างเปิดเผยและเลือกอยู่ฝ่ายชนชาติของพระเจ้าก็จะเป็นข้อพิสูจน์ที่แสดงถึงความรอดชัดเจน คนแห่งการบาปนั้นจะเป็นซาตานที่มาจุติในร่างมนุษย์ คนเหล่านั้นที่กบฏต่อเขาและปกป้องพวกยิวให้พ้นจากความเกรี้ยวกราดของเขาก็จะอยู่ฝ่ายพระคริสต์ นั่นน่าจะเป็นเหตุว่าทำไมในที่นี้พระคริสต์ถึงตรัสกับคนเหล่านั้นที่จะผูกมิตรกับพวกยิวเมื่อถึงเวลานั้นและคนเหล่านั้นที่จะไม่ยอมผูกมิตรกับพวกยิว

ในการศึกษาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราต้องเข้าใจชัดเจนว่าพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการแห่งความรอด ผู้คนไม่ได้รับความรอดจริง ๆ โดยการไปเยี่ยมคนที่ติดคุก การทำความดีไม่ช่วยให้รอด ไม่มีสิ่งใดจากพระวจนะของพระเจ้าที่ชัดเจนมากไปกว่านั้น เราถูกบอกซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า “โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรม” (รม. 3:20; กท. 2:16) ว่า “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด” (ทิตัส 3:5) และ “ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:9) ผู้คนไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติดี และมันไม่ปลอดภัยด้วยที่จะตัดสินผู้คนในชั่วอายุนี้โดยการประพฤติดี มีแต่พระเจ้าที่ทรงเห็นหัวใจ และเราได้รับคำบัญชาว่า “อย่ากล่าวโทษ เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ” (มธ. 7:1) มีแต่พระเยซูเองที่ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับผู้คนและสามารถตัดสินคนเหล่านั้นที่รอดและไม่รอดได้อย่างเหมาะสม และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในการพิพากษาที่ถูกแสดงภาพในที่นี้ นอกจากนี้ การยืนหยัดของผู้คนว่าอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือต่อต้านพระเจ้าก็จะชัดเจนในสมัยความทุกข์ลำบากเหล่านั้นมากกว่าตอนนี้ และจะแสดงภาพใจมนุษย์อย่างแท้จริงมากกว่า

มันเป็นความจริงที่ว่าทุกสิ่งที่ผู้ใดทำกระทั่งในตอนนี้ ในพระนามของพระเยซู เพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ ก็จะได้รับบำเหน็จราวกับว่าสิ่งนั้นถูกกระทำเพื่อพระคริสต์ (มธ. 10:40-42) แต่ไม่ใช่การดีทุกอย่างถูกทำตอนนี้ในพระนามของพระคริสต์ การดีมากมายถูกกระทำในนามของลัทธิเมสันหรือศาสนาเทียมเท็จหรือความชอบธรรมของตัวเอง สำหรับการงานเช่นนั้นไม่มีผู้ใดได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าเลย พวกฟาริสีทำการดีทั้งหมดของตน “เพื่อให้คนเห็น” (มธ. 23:5)

ข้อ 34 เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าเมื่อพระเยซูทรงพิพากษาผู้มีชีวิตของประชาชาติทั้งปวงเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก ผู้ที่รอดจะเข้าสู่ความปีติยินดีแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในทันที (ข้อ 21, 23) และเข้าใน “ราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกเป็นมรดก” แน่นอนพอ ๆ กับที่ข้อ 41 และ 46 แสดงให้เห็นว่าพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ผู้จะปฏิเสธพระคริสต์ในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น และมาเผชิญหน้ากับพระองค์โดยที่ไม่ได้รับความรอด ก็จะถูกโยนทิ้งในไฟนรกทันที จงสังเกตคำว่า ไฟ จริง ๆ ในข้อ 41 และคำว่า เป็นนิตย์ ในข้อ 41 และ 46 นั่นเป็นภาพที่ชัดเจนของนรก เราควร

ตีความมันตามที่ปรากฏ นรกเป็นการทรมานเป็นนิตย์ในไฟจริง ๆ สำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์

แม้กระทั่งก่อนยุคพันปี ก่อนการพิพากษาครั้งสุดท้ายนั้น นรกก็เป็นบึงไฟแล้วตอนนี้ ตามที่เราเห็นในที่นี้

มัทธิว 26

ข้อ 1-5:

26:1 และต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสบรรดาถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

26:2 “ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่าหลังจากสองวันจะถึงงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน”

26:3 แล้วพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งถูกเรียกว่า คายาฟาส

26:4 และปรึกษากันเพื่อพวกเขาจะจับพระเยซูด้วยอุบาย และฆ่าพระองค์เสีย

26:5 แต่พวกเขากล่าวว่า “ไม่ใช่ในวันเลี้ยง เกรงว่าจะเกิดความโกลาหลในท่ามกลางประชาชน”

ปัสกาแห่งความมรณาของพระคริสต์ใกล้เข้ามา

มาระโก 14:1, 2 และลูกา 22:1-6 เป็นพระคำตอนที่เนื้อหาคล้ายกัน

“...หลังจากสองวันจะถึงงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา” (ข้อ 2) มาระโกกล่าวเหมือนกัน ลูกากล่าวว่าเทศกาลปัสกานั้น “มาใกล้แล้ว” พระเยซูทรงเน้นว่ามีการเชื่อมโยงกันระหว่างเทศกาลปัสกากับการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ที่จะมา การตรึงกางเขนถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในพระคำตอนเหล่านั้นที่เริ่มต้นในมัทธิว 16:21; 17:22; 20:18 การเชื่อมโยงตรงนี้มีความสำคัญ เหตุผลเดียวสำหรับเทศกาลปัสกานั้นตลอดหนึ่งพันห้าร้อยปีที่ผ่านไปนี้ก็คือ เพื่อบอกล่วงหน้าถึงการถูกตรึงกางเขนของพระคริสต์ “พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของพวกเรา ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว” (1 คร. 5:7)

การตั้งใจศึกษาข้อปฏิบัติแบบละเอียดเกี่ยวกับเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่ตามมา (อพย. 12:1-11) แสดงให้เห็นว่าทุกรายละเอียดเต็มไปด้วยความหมายเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และพระพรเหล่านั้นที่เราได้รับจากมัน ลูกแกะที่ปราศจากตำหนิ (อพย. 12:5) ไม่อาจเป็นตัวแทนของใครอื่นได้นอกจากพระคริสต์ผู้ไร้บาป ที่ว่าไม่มีกระดูกสักชิ้นหัก (อพย. 12:46; กดว. 9:12; สดด. 34:20; ยอห์น 19:36) ก็แสดงภาพว่าพระคริสต์จะไม่ทรงถูกหินขว้าง แต่ต้องถูกตรึงกางเขน และว่าขาของพระเยซูจะไม่ถูกหักบนกางเขนนั้นเหมือนขาของโจรสองคนนั้น การปิ้งลูกแกะนั้นด้วยไฟ โดยปราศจากน้ำ ก็หมายความว่าพระเยซูได้ทรงทนทุกข์การพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาป ซึ่งการพิพากษานั้นควรจะตกเป็นของเรา ผักรสขมเหล่านั้น (กดว. 9:11) แสดงภาพการทนทุกข์ของพระองค์ในฐานะบุรุษแห่งความเศร้าโศก เลือดบนประตูนั้น (อพย. 12:7) แสดงภาพความรอดโดยพระโลหิตที่ไถ่โทษ ขนมปังไร้เชื้อนานเจ็ดวันที่ตามหลังการกินเลี้ยงปัสกาก็แสดงภาพพระคริสต์ในฐานะมานาแห่งสวรรค์ผู้ทรงอยากเป็นขนมปังประจำวันของคริสเตียนตลอดชีวิตของเขาหลังจากรับความรอดแล้ว

คงไม่มีเหตุผลเลยสำหรับลูกแกะปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อหากว่ามันไม่แสดงภาพการถูกตรึงกางเขนที่จะมานั้นของพระเยซูคริสต์ ด้วยเหตุนี้พวกสาวกควรจะคาดหวังการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ ซึ่งถูกบอกไว้ล่วงหน้าอย่างชัดเจนขนาดนั้นก่อนหน้านี้แล้ว ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อถึงเทศกาลปัสกา-อันที่จริง เมื่อถึงชั่วโมงนั้นที่ลูกแกะปัสกากำลังถูกฆ่า ในวันเตรียมนั้น (ยอห์น 19:14, 31)

“หลังจากสองวัน” (ข้อ 2) นี่อาจหมายความว่าเทศกาลปัสกานั้นอยู่ห่างออกไปเกินสองวัน นั่นคือ สองวันเต็ม ๆ และบางส่วนของอีกสองวัน จงเปรียบเทียบมัทธิว 17:1, มาระโก 9:2, และลูกา 9:28 มันคือหกวันหรือแปดวันตั้งแต่พระสัญญาของพระเยซูเรื่องการจำแลงพระกายนั้นจนถึงการจำแลงพระกายนั้นเกิดขึ้นจริง? เห็นได้ชัดว่ามันตรงกับวันที่แปด เวลานั้นรวมหกวันเต็ม ๆ และบางส่วนของอีกสองวันเข้าไว้ด้วย นั่นคือ มันเท่ากับหนึ่งสัปดาห์ และในสำนวนภาษากรีกมันถูกเรียกว่า “ประมาณแปดวัน” (ลูกา 9:28) ทว่ามันเป็นความจริงตามตัวอักษรที่ว่ามันเป็นเพียงหลังหกวันเต็ม ๆ พร้อมกับการใช้งานตามพระคัมภีร์นั้นเป็นตัวอย่าง มัทธิว 26:2 จึงอาจหมายความว่าสองวันเต็ม ๆ เข้ามาแทรกระหว่างช่วงเทศกาลปัสกานั้นกับบางส่วนของอีกสองวัน ผมคิดว่านี่ถูกต้อง

นอกจากนี้เราควรหมายเหตุว่า “งานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา” เป็นคำเรียกแบบเหมารวมมาก ๆ ประการแรกคำว่าปัสกาหมายถึงวันเดียวนั้นที่ลูกแกะปัสกาถูกรับประทานในตอนเย็น คืนนั้นที่ชนชาติอิสราเอลออกมาจากอียิปต์ มื้ออาหารนั้น “เป็นปัสกาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (อพย. 12:11) ตามที่ให้ไว้ในตอนแรกนั้น แต่การใช้งานแบบทั่วไปก็เชื่อมโยงเทศกาลเลี้ยงเจ็ดวันของขนมปังไร้เชื้อกับมื้ออาหารปัสกาเข้าด้วยกัน จนลูกา 22:1 กล่าวว่า “บัดนี้เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อมาใกล้แล้ว ซึ่งถูกเรียกว่า ปัสกา” นั่นเป็นแบบเหมารวมมากกว่าเมื่อคำว่า ปัสกา หมายถึงวันเดียว

แต่คำเรียกนั้นก็เป็นแบบเหมารวมมากกว่านั้นอีกด้วยซ้ำ ด้วยว่าพวกยิว ซึ่งถูกสั่งไม่ให้ทิ้งขนมปังไร้เชื้อหรือเชื้อใด ๆ ไว้ในบ้านของตนในระหว่างช่วงเทศกาลปัสกา ได้เพิ่มวันเตรียมเข้าไป และมื้ออาหารเหล่านั้นของวันเตรียมนี้ ที่มาก่อนปัสกา ก็ถูกรวมเข้าไว้ภายใต้ชื่อเรียกปัสกา ดูมัทธิว 26:17 และ 18 พระคำตอนนั้นพูดราวกับว่าพวกเขากำลังเริ่มต้นสัปดาห์ปัสกาแล้วและราวกับว่าพระเยซูจะรับประทานลูกแกะปัสกานั้นกับเหล่าสาวกของพระองค์ แต่ยอห์น 19:14 และ 31 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพระเยซูเสด็จไปที่กางเขนนั้นวันถัดมามันก็ยังเป็นวัน “เตรียมแห่งปัสกา”! ฉะนั้นโดยธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปวันเตรียมนี้จึงได้ถูกเพิ่มเข้ากับช่วงเทศกาลปัสกา เหมือนกับที่เราพูดถึง “การกลับบ้านไปร่วมเทศกาลคริสตมาส” เมื่อเราอาจหมายถึงวันหยุดที่กินเวลาหนึ่งสัปดาห์หรือหลายวัน และไม่ใช่แค่วันคริสตมาส ฉะนั้นพวกยิวจึงได้เริ่มพูดถึงเทศกาลปัสกา ซึ่งรวมเข้าไว้ไม่เพียงเทศกาลปัสกานั้นเอง แต่รวมเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อนานเจ็ดวันเข้าไว้ด้วย และแม้กระทั่งวันที่มาก่อนหน้าเมื่อพวกเขาเอาเชื้อทั้งหมดออกไปนอกบ้านของตน ฆ่าลูกแกะปัสกา และจัดเตรียมสำหรับมัน ฉะนั้นเมื่อข้อ 2 กล่าวว่า “หลังจากสองวันจะถึงงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา” พระเยซูก็น่าจะทรงหมายความว่า ‘หลังจากสองวันก็เป็นวันเตรียมแห่งงานเลี้ยงของเทศกาลปัสกา’

เหตุผลที่ช่วงเวลานี้ถูกกล่าวถึงอย่างเจาะจง (ข้อ 2) น่าจะเป็นเพราะว่าลูกแกะปัสกาจะต้องถูกเก็บไว้สี่วันก่อนที่มันถูกฆ่า นั่นคือถูกเก็บไว้วันที่สิบของเดือน และถูกฆ่าวันที่สิบสี่ของเดือน (อพย. 12:3, 6) การที่ลูกแกะปัสกานั้นถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับการสังเกตนานหลายวันและถูกอุทิศถวายให้ถึงแก่ความตายเช่นนั้นคงต้องแสดงภาพข้อเท็จจริงที่ว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์จะวางแผนล่วงหน้าที่จะจับพระเยซูและแยกพระองค์ไว้ต่างหากให้ถึงแก่ความตาย แน่นอนว่าในที่นี้พระเยซูทรงทำการเชื่อมโยงระหว่างข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นช่วงเวลาหนึ่งจนถึงเทศกาลปัสกานั้นกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงถูกทรยศเพื่อจะถูกตรึงกางเขนแล้ว

(ในความคิดของพวกฟาริสีและพวกผู้ปกครอง) การชุมนุมกันของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ที่วังของมหาปุโรหิต (ข้อ 3) ซึ่งวางแผนที่จะจับพระเยซูและฆ่าพระองค์ เป็นการแยกพระเยซูไว้ต่างหากแบบทางการในฐานะลูกแกะปัสกาเพื่อจะตายรับโทษบาปของพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนชั่วเหล่านี้ไม่เข้าใจความหมายที่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับการกระทำนั้น เหมือนกับที่คายาฟาสมหาปุโรหิตได้พยากรณ์โดยการดลใจจากพระเจ้าว่าพระคริสต์ต้องสิ้นพระชนม์เพื่อประชาชาตินั้นทั้งหมด แม้ว่าเขาไม่ทราบมันก็ตาม (ยอห์น 11:49, 52) นั่นเกิดขึ้นในคราวเดียวกันนี้ ถึงแม้มัทธิวละมันไว้ก็ตาม จงสังเกตว่าคำพยากรณ์นั้นถูกเชื่อมโยงกับการปรึกษากันเพื่อจะประหารพระเยซูให้ตาย (ยอห์น 11:53, 54) จงพิจารณาเช่นกันว่าในสามวันนี้ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ทำงานรับใช้ปวงชน ไม่ได้เสด็จเข้าในพระวิหารแล้ว (มธ. 23:39; 24:1; ยอห์น 11:54) พระองค์ทรงพร้อมแล้วสำหรับการถูกตรึงกางเขน ทุกรายละเอียดของข้อปฏิบัติเหล่านั้นเกี่ยวกับลูกแกะปัสกาต้องถูกทำให้สำเร็จจริงในพระเยซู เพราะว่ามันทั้งหมดเป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ในฐานะปัสกาของเรา การไถ่โทษของเรา

จำไว้ว่าฝูงชนมหาศาล ผู้คนส่วนใหญ่ของทั้งประชาชาตินั้น บัดนี้อยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มหรือจะไปอยู่ที่นั่นเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงปัสกา พวกฟาริสีหน้าซื่อใจคดเหล่านี้ไม่อยากให้เทศกาลเลี้ยงนั้นถูกรบกวนโดยการลุกฮือรีบเร่งเหลือเกินที่จะให้พระเยซูถูกทรยศและถูกตรึงกางเขนก่อนที่มีการกินเลี้ยงเทศกาลปัสกา พวกเขาดูเหมือนไม่รู้ตัวว่าตนได้ช่วยทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริงแล้วโดยการให้พระเยซูถูกประหารตรงเวลาพอดี

ข้อ 6-13:

26:6 บัดนี้เมื่อพระเยซูประทับอยู่ในหมู่บ้านเบธานี ในบ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน
26:7 ผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์โดยถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมาก และเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่
26:8 แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นการนั้น พวกเขาก็มีความขุ่นเคือง โดยกล่าวว่า “ทำการเสียเปล่าเช่นนี้เพื่ออะไรกัน
26:9 ด้วยว่าน้ำมันหอมนี้อาจจะถูกขายแล้วได้เงินมาก และแจกให้คนยากจนก็ได้”
26:10 เมื่อพระเยซูทรงเข้าใจสิ่งนี้ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านรบกวนผู้หญิงคนนี้ ด้วยว่าเธอได้กระทำการงานที่ดีแก่เรา
26:11 ด้วยว่าพวกท่านมีคนยากจนอยู่กับพวกท่านเสมอ แต่พวกท่านไม่มีเราอยู่ด้วยเสมอไป
26:12 ด้วยว่าซึ่งเธอได้เทน้ำมันหอมนี้บนกายของเรา เธอได้กระทำเช่นนั้นเพื่อการฝังศพของเรา
26:13 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนก็ตามที่ข่าวประเสริฐนี้จะถูกประกาศไปในทั่วโลก สิ่งนี้ซึ่งหญิงคนนี้ได้กระทำจะถูกกล่าวไปเป็นที่ระลึกถึงเธอด้วยที่นั่น”

มารีย์ชาวบ้านเบธานีชโลมพระเยซู
ที่การเลี้ยงหนึ่ง

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับพระคัมภีร์ตอนที่เนื้อหาคล้ายกันในมาระโก 14:3-9 และในยอห์น 12:1-8 และดูลูกา 7:36-50 ซึ่งเป็นกรณีที่คล้ายกัน แต่ไม่ใช่เหตุการณ์เดียวกัน กรณีนั้นในยอห์นดูเหมือนจะ

เป็นเหตุการณ์เดียวกันกับตรงนี้ ยอห์น 12:1 กล่าวว่า “หกวันก่อนเทศกาลปัสกา พระเยซูเสด็จมายังหมู่บ้านเบธานี” แต่อาหารค่ำมื้อนั้นอาจมีขึ้นอีกหลายวันต่อมา คงต้องใช้เวลาสักพักในการจัดเตรียมการเลี้ยงแบบที่จัดขึ้นในที่นี้ พระเยซูทรงค้างคืนหลายวันในหมู่บ้านเบธานี (มธ. 21:17) เราคิดว่าในบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส ตอนเช้าพระองค์ก็เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและในตอนเย็นก็เสด็จกลับไปที่หมู่บ้านเบธานีเพื่อค้างแรม (มธ. 21:18; มาระโก 11:11, 12, 15, 19, 20, 27) การเลี้ยงนี้อยู่ใน “บ้านของซีโมนคนโรคเรื้อน” (ข้อ 6) แต่มารีย์และมารธาช่วยเสิร์ฟและลาซารัสก็อยู่ที่โต๊ะเช่นกัน (ยอห์น 12:2) ยอห์น 12:3 บอกเราว่ามารีย์เป็นผู้ที่นำน้ำมันหอมราคาแพงมาและเสริมว่ามันเป็น “น้ำมันหอมนาระดาบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม มีราคาแพงมาก” มารีย์ชโลมทั้งพระเศียรของพระองค์และพระบาทของพระองค์ตามที่คุณเห็นโดยการเปรียบเทียบข้อ 7 กับยอห์น 12:3 มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะชโลมทั้งศีรษะและเท้าของแขกผู้มีเกียรติ (ลูกา 7:46) การเก็บน้ำมันหอมเช่นนั้นไว้ (จริง ๆ คือน้ำหอม) ในผอบชั้นดีก็ไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดา เราคิดเช่นนั้น กลิ่นหอมนั้นคลุ้งไปทั่วบ้าน (ยอห์น 12:3)

คำว่า นั่ง (ข้อ 7) จริง ๆ แล้วควรเป็น เอนกาย ธรรมเนียมของชาวตะวันออกไม่ใช่การนั่งตัวตรงที่โต๊ะอย่างที่เราทำกันตอนนี้ แต่เป็นการนอนบนเก้าอี้ยาวโดยศีรษะหันไปทางโต๊ะตัวต่ำนั้น โต๊ะรูปตัว U นั้นถูกเสิร์ฟจากด้านใน เก้าอี้ยาวเหล่านั้นล้อมรอบด้านนอกของตัว U นั้น ฉะนั้นพระเยซู ซึ่งนอนเหยียดอยู่บนเก้าอี้ยาวนั้น จึงถูกเข้าถึงได้เพื่อรับการชโลมด้วยน้ำมันที่พระบาทและพระเศียรของพระองค์ ข้อ 12 บ่งบอกว่ามารีย์น่าจะเทน้ำมันหอมหรือน้ำหอมนั้นบนส่วนอื่น ๆ ของพระกายพระองค์เช่นกัน จำไว้ว่าไม่มีข่าวประเสริฐเล่มใดเลยในสี่เล่มเล่าเรื่องราวทั้งหมด ทว่าพวกมันก็ไม่ขัดแย้งกัน

พวกสาวก “มีความขุ่นเคือง โดยกล่าวว่า “ทำการเสียเปล่าเช่นนี้เพื่ออะไรกัน” พวกเขาคิดว่าน้ำมันหอมราคาแพงนั้นอาจ “ขายแล้วได้เงินมาก และแจกให้คนยากจนก็ได้” (ข้อ 8, 9) เราเรียนรู้จากยอห์น 12:4-6 ว่ายูดาสอิสคาริโอทเป็นคนพูดเรื่องนี้ขึ้นมาและว่า “เขากล่าวอย่างนี้ มิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนยากจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และมีย่ามนั้น และได้ถือสิ่งที่ถูกใส่ไว้ในย่ามนั้น” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสาวกคนอื่น ๆ ก็เห็นด้วยในตอนแรกกับการให้เหตุผลที่ฟังขึ้นนี้ของยูดาส

เป็นความจริงที่ว่าการสิ้นเปลืองถือเป็นบาปอย่างหนึ่งและการให้แก่คนยากจนเป็นคุณธรรมหนึ่งที่ได้รับเกียรติในพระคัมภีร์ (สดด. 41:1; สภษ. 19:17; 21:13; กท. 2:10 ฯลฯ) แต่หน้าที่ย่อมไม่ขัดแย้งกัน มันดีที่จะให้แก่คนยากจน แต่ดีกว่าเยอะที่จะให้แก่พระคริสต์ มันดีที่จะอดออมแทนที่จะสิ้นเปลือง แต่การสละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อพระคริสต์ซึ่งอาจดูเหมือนเป็นการสิ้นเปลืองและความเกียจคร้านก็เป็นคุณธรรมสูงสุดในสายพระเนตรของพระองค์! ในความคิดของผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ มันดูเหมือนจะขัดแย้งกันที่พวกยิวได้รับคำบัญชาว่า “จงไปหามด เจ้าคนเกียจคร้านเอ๋ย จงพิจารณาดูทางทั้งหลายของมัน และจงได้สติปัญญา” (สภษ. 6:6) ว่าการอดออมของมดได้รับคำชม (สภษ. 30:25) และว่าพระเยซูทรงบัญชาไม่ให้เศษอาหารสักชิ้นเสียเปล่าเลยหลังจากเลี้ยงห้าพันคนนั้นแล้ว (ยอห์น 6:12) ขณะที่ในทางกลับกันพระองค์ก็ทรงบัญชาว่า “อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวพวกท่านเองบนแผ่นดินโลก” (มธ. 6:19) กระทั่งว่าคริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ “กระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้” (มธ. 6:34) แต่ความคิดที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณจะเข้าใจว่าการถวายแด่พระคริสต์

ก็ดีกว่าการอดออมและดีกว่าการให้แก่คนยากจน

ความสำคัญพิเศษถูกเชื่อมโยงกับการชโลมพระกายของพระเยซูนี้ตรงที่ว่ามันถูกกระทำเพื่อการฝังพระศพของพระองค์ (ข้อ 12) พระคำข้อนี้บ่งบอกว่ามารีย์อาจเป็นผู้เดียวในหมู่คนเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งรักพระเยซูที่เชื่อและเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสไว้เกี่ยวกับการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ มันคือ 'สำหรับการฝังศพของพระองค์' "ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์" (ฮบ. 11:6) ฉะนั้นความเชื่อนี้จึงเป็นสิ่งที่พอพระทัยพระผู้ช่วยให้รอดเช่นเดียวกับความรักของนาง การกระทำนั้นยิ่งใหญ่ขนาดไหนในสายพระเนตรของพระเยซูถูกบ่งบอกจากข้อ 13 พระสัญญานั้นถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการกระทำนี้ของมารีย์ผู้ซึ่งทำสิ่งที่นางทำได้ในการตั้งตาคอยด้วยใจรักและความสำนึกในพระคุณเพราะการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เพื่อรับโทษบาปของเรา

ข้อ 14-16:

26:14 แล้วคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ที่ถูกเรียกว่ายูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่

26:15 และกล่าวแก่พวกเขาว่า "ท่านทั้งหลายจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะมอบเขาไว้แก่ท่านทั้งหลาย" และพวกเขาทำสัญญากับเขาว่าจะให้เหรียญเงินสามสิบเหรียญ

26:16 และตั้งแต่เวลานั้นมายูดาสก็หาโอกาสที่จะทรยศพระองค์

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระเยซู

จงเปรียบเทียบกับมาระโก 14:10, 11 และลูกา 22:3-6 ซึ่งมีเนื้อหาเหมือนกัน

ที่อาหารค่ำมื้อนี้ในหมู่บ้านเบธานี (ข้อ 6-13) ลาซารัสผู้ซึ่งพระเยซูเพิ่งทำให้เป็นขึ้นจากตาย รับประทานร่วมโต๊ะกับพระเยซู (ยอห์น 12:1, 2, 9-11) และหลายคนที่เห็นลาซารัส ก็เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ผู้นั้นและเชื่อวางใจในพระองค์ ด้วยเหตุนี้พวกปุโรหิตใหญ่จึงเกลียดชังพระองค์และวางแผนจะฆ่าพระองค์ ที่มื้อค่ำเดียวกันนั้น ยูดาสอิสคาริโอทโมโหมาก ๆ ที่พระเยซูทรงตำหนิเขาเมื่อเขาคัดค้านการชโลมพระเยซูด้วยน้ำมันหอมของมารีย์ ซาตานเข้าในตัวเขา ดังนั้นยูดาสจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และเสนอที่จะทรยศพระเยซูแลกกับเงิน

ยูดาสไม่เคยเป็นผู้ที่รอดเลย ตามที่คุณเห็นจากยอห์น 6:64, 70, 71 ยูดาสไม่เคยเชื่อวางใจในพระคริสต์ เขาเป็นมารร้ายตนหนึ่ง พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าว่ายูดาสจะทรยศพระองค์ การทรยศนี้ถูกบอกล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม (สดด. 41:9) แม้กระทั่งราคานั้น-เหรียญเงินสามสิบเหรียญ-ก็ถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว (ศคย. 11:12, 13) เมื่อสิบเอ็ดคนนั้นเลือกอัครทูตอีกคนเพื่อแทนที่ยูดาส พวกเขาก็อธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้าเพื่อที่จะได้คน ๆ หนึ่ง "เพื่อเขาจะรับส่วนในการรับใช้นี้ และตำแหน่งอัครทูต ซึ่งโดยการละเมิดนั้นยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต เพื่อเขาจะไปยังสถานที่ของเขาเอง" (กิจการ 1:25) ยูดาสได้หลงไปจากงานรับใช้และความเป็นอัครทูต ไม่ใช่หลงไปจากความรอด เขาเป็นผู้รับใช้แต่ไม่เป็นคริสเตียน เคยมีมาแล้วและจะมีอีกหลายคนที่พยากรณ์โดยที่ตัวเองไม่รอด (มธ. 7:22, 23) "สถานที่ของเขาเอง" น่าจะเป็นนรก พระเยซูตรัสว่าจะเป็นการดีกว่าสำหรับยูดาสหากเขาไม่เคยได้เกิดมาเลย (ข้อ 24)

เราถูกบอกว่าพอถึงตอนนี้ซาตานก็เข้าในตัวยูดาส (ลูกา 22:3) และใส่การทรยศนั้นไว้ในใจของเขาแล้ว

(ยอห์น 13:2) เขาเป็นของซาตานอยู่แล้วและกรณีนี้ก็ตรงกับคำอุปมาของพระเยซูในมัทธิว 12:43-45 ที่ผีโสโครกตนนั้นกลับมายังบ้านที่ถูกปรับปรุงแต่ว่างเปล่าของมันพร้อมกับผีอื่นอีกเจ็ดตน ยูดาสคิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรม มีศีลธรรมแต่ภายนอกมาจนถึงตอนนี้ แต่ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย ซาตานอาจละคนทั้งหลายที่เป็นแบบนั้นไว้กับความมีศีลธรรมของพวกเขาชั่วคราว แต่ “สภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก” ไม่มีมนุษย์คนใดที่ปฏิเสธพระคริสต์สามารถทราบได้ว่าซาตานจะนำเขาจมดิ่งไปสู่ก้นบึ้งแห่งบาปได้ลึกขนาดไหน

ข้อ 17-25:

26:17 บัดนี้ในวันแรกแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาหาพระเยซู โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน”

26:18 และพระองค์ตรัสว่า “จงเข้าไปหาชายคนหนึ่งในกรุง และกล่าวแก่เขาว่า ‘พระอาจารย์ตรัสว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา’”

26:19 และพวกสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่งพวกเขา และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

26:20 บัดนี้เมื่อมาถึงเวลาเย็น พระองค์เอนพระกายลงร่วมกับสิบสองคนนั้น

26:21 และขณะที่พวกเขารับประทานกันอยู่ พระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา”

26:22 และพวกเขาโศกเศร้ายิ่งนัก และทุกคนในพวกเขาเริ่มทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ”

26:23 และพระองค์ทรงตอบและตรัสว่า “ผู้ที่เอามือของตนจุ่มลงในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละจะทรยศเรา

26:24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่มีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่ทรยศบุตรมนุษย์ จะเป็นการดีสำหรับคนนั้น ถ้าเขามิได้บังเกิดมาเลย”

26:25 แล้วยูดาส ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์ ตอบและทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ” พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านพูดเองแล้วนี่”

อาหารมื้อแรกของเทศกาลปัสกา

พระเยซูรับประทานกับพวกสาวก

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมาระโก 14:12-21 และกับลูกา 22:7-30

ในข้อ 17 จงหมายเหตุคำว่า *day* และ *feast of* ในภาษาอังกฤษเป็นตัวอักษรเอียง ซึ่งหมายความว่าพวกมันไม่อยู่ในต้นฉบับภาษากรีก มันยังไม่ถึงเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อของจริงไม่ได้เริ่มต้นจนกว่าลูกแกะปัสกาถูกฆ่า อย่างไรก็ตาม เพราะว่าพวกยิวถูกกำชับอย่างเคร่งครัดไม่ให้เหลือเชื้อใด ๆ กระทั่งในบ้านเรือนของตนในระหว่างเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้น (อพย. 12:15) พวกเขาจึงเริ่มชินกับการเอาเชื้อออกไปเสียหนึ่งวันก่อนหน้า ฉะนั้นเวลานั้นจึงเป็นแค่ตอนที่พวกยิวเริ่มกินขนมปังไร้เชื้อ แต่เป็นหนึ่งวันก่อนวันแรกของ “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” ที่มีบัญชาไว้

จงระวังที่จะหมายเหตุการใช้คำว่า ปัสกา ในข้อ 2, 19 ฯลฯ ในภาคพันธสัญญาเดิมคำว่า ปัสกา เจาะจงหมายถึงอาหารมื้อเดียวนั้นที่มีเนื้อลูกแกะปิ้ง (อพย. 12:11, 27, 43; ลนต. 23:5; กดว. 9:5) และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเริ่มต้นในเวลาเดียวกัน ก็ถูกพูดถึงแบบแยกต่างหากและถูกเรียกว่า “เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ” (ลนต. 23:6) อย่างไรก็ตาม ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่พวกยิวเริ่มคุ้นเคยแล้วกับการพูดถึงทั้งสองเทศกาลนั้นว่าเป็นเทศกาลเดียว ตามที่คุณเห็นจากลูกา 22:1 และว่าเทศกาลแบบรวมกันนั้นก็มีการชำระให้บริสุทธิ์มาก่อนหนึ่งวันเมื่อเชื้อทั้งหมดและขนมปังที่มีเชื้อถูกนำออกไปจากบ้านเรือนและพวกเขาเริ่มต้นกินขนมปังไร้เชื้อล่วงหน้า เห็นได้ชัดว่ามันเป็นมื้ออาหารที่พระเยซูทรงรับประทานในที่นี้ มันเป็นหนึ่งในมื้อเหล่านั้นของเทศกาลปัสกา ซึ่งมีขนมปังไร้เชื้อเป็นลักษณะเฉพาะตัว (ข้อ 17) แต่อาหารค่ำมื้อนั้นที่พระเยซูรับประทานในตอนนั้นเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่มื้อปัสกา ไม่มีการกล่าวถึงลูกแกะเลยสักตัว แต่มีแค่ขนมปังกับน้ำองุ่น (ข้อ 26, 27) นอกจากนี้ จากยอห์น 19:14 และ 31 มันก็เป็นวันเตรียมลูกแกะปัสกาเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ในช่วงบ่ายวันถัดมา ซึ่งทำให้ภาพเล็งและคำพยากรณ์นั้นสำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ พอดีกับตอนที่ลูกแกะปัสกาหลายตัวกำลังถูกฆ่าเพื่อประชาชาตินั้นทั้งหมดที่มารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมพิธีการศักดิ์สิทธิ์นั้น ฉะนั้นพระเยซูเองจึงไม่ได้รับประทานลูกแกะปัสกาในโอกาสนี้

มื้อเย็นนี้เป็นวันก่อนวันนั้นเมื่อลูกแกะปัสกาจะต้องถูกฆ่า ตามที่เราจะนับ มันต้องเป็นวันถัดไป จริง ๆ แล้ว เนื่องจากมื้อนั้นเลยช่วงดวงอาทิตย์ตกไปแล้ว มันจึงเข้าวันถัดไปแล้ว นั่นคือวันเตรียม ตามที่คุณเห็นจากลูกา 22:7 พวกยิวนับวันตั้งแต่ดวงอาทิตย์ตกจนถึงดวงอาทิตย์ตก คืนนี้พระเยซูจะต้องไปยังสวนเกทเสมนีและเช้าวันถัดไปพระองค์จะต้องถูกพาตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต ถูกปรับโทษ ถูกตรึงกางเขน และจะต้องสิ้นพระชนม์ในตอนบ่าย

แม้ไม่ถูกเล่าตรงนี้ในมัทธิว แต่ถูกบันทึกไว้ในมาระโก 14:13-16 และลูกา 22:8-13 คือเหตุการณ์ตอนที่เปโตรและยอห์นถูกส่งเข้าไปในกรุงที่พวกเขาจะได้พบกับชายคนหนึ่งที่แบกหม้อน้ำลูกหนึ่ง เมื่อตามชายคนนี้ไป พวกเขาจะต้องถามเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นไปว่าห้องรับแขกที่พระเยซูกับเหล่าสาวกจะรับประทานมื้อปัสกานี้อยู่ที่ไหน มันเกิดขึ้นเหมือนอย่างที่พระเยซูตรัสไว้พอดี: พวกเขาถูกนำไปยังห้องชั้นบนที่เป็นมิตร พวกเขารับประทานมื้อเย็นนี้ พวกสาวกมารวมตัวกันที่นั่นภายหลังในความสิ้นหวัง จากนั้นก็มีความสุขหลังจากนั้นอีก หลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ เพื่อจะอธิษฐานขอฤทธิ์เดชแห่งวันเพ็นเทคอสต์

ในการเชื่อมโยงกับพระคำตอนนี้ อ่านยอห์น 13:2-30 ที่เราถูกบอกว่าพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก จิ้มขนมปังชิ้นหนึ่ง อาจในน้ำองุ่น และยื่นมันให้แก่ยูดาสอิสคาริโอทเพื่อเป็นสัญญาณบอกเหตุว่าเขาจะทรยศพระองค์

ข้อ 26-29:

26:26 และขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และทรงขอบพระคุณสำหรับขนมปังนั้น และทรงหักมัน และส่งมันให้แก่พวกสาวก และตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา”

26:27 และพระองค์ทรงหยิบถ้วยมา และทรง

ขอบพระคุณ และส่งถ้วยนั้นให้พวกเขา โดยตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงดื่มจากถ้วยนั้นทุกคนเถิด 26:28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อคนเป็นอันมากเพื่อการทรงยกบาปทั้งหลาย 26:29 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้เราจะไม่ดื่มจากผลไม้นี้แห่งเถาองุ่น จนถึงวันนั้นเมื่อเราจะดื่มมันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรของพระบิดาของเรา”

การตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

การตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกเล่าไว้เช่นกันในมาระโก 14:22-25, ลูกา 22:17-20 และโดยเปาโลใน 1 โครินธ์ 11:23-25 เปาโลได้รับบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับมันผ่านการดลใจโดยตรงจากพระเจ้า ไม่ใช่จากริมฝีปากของผู้ใดที่อยู่ในเหตุการณ์ (1 คร. 11:23) แน่นอนว่าบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นถูกให้ไว้โดยการดลใจจากพระเจ้าและผู้เขียนเหล่านั้นไม่ได้พึ่งพาความทรงจำของตัวเอง ความหมายของพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเรียบง่ายมาก ๆ ขนมปังที่หักออกนั้นแสดงภาพพระกายของพระเยซูที่หักออกเพื่อเรา น้ำองุ่น (“ผลแห่งเถาองุ่น”) แสดงภาพพระโลหิตของพระเยซู “ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อคนเป็นอันมากเพื่อการทรงยกบาปทั้งหลาย” พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ไม่ใช่เพื่อเป็นแบบอย่างของเรา แต่เพื่อเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์และชอบธรรมในรูปกายมนุษย์นี้ได้ชดใช้บาปของมนุษย์แล้วอย่างแท้จริง “พระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อสย. 53:6) และดู 1 เปโตร 1:18, 19; 2:24; 1 ยอห์น 2:2 นี่คือข่าวประเสริฐที่เราต้องประกาศ- “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3, 4) มื้อค่ำอันเปี่ยมสุขนี้มีไว้เพื่อแสดงภาพการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ให้คริสเตียนทุกคนได้เห็น เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจอันบริสุทธิ์ คริสเตียนทั้งหลายต้องทำพิธีนี้สืบต่อไปเพื่อ “ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” (1 คร. 11:26) ใจของเราต้องการการเตือนให้ระลึกว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของเราแล้ว

เราต้องเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดรับความรอดโดยการร่วมถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ฤทธิ์เดชทั้งสิ้นนั้นอยู่ในพระผู้ช่วยให้รอดเอง ไม่ใช่ในขนมปังหรือน้ำองุ่นซึ่งแสดงภาพพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงวางไว้ในมือของบาทหลวงหรือคริสตจักรทั้งหลายที่จะแจกจ่ายความรอดผ่านทางขนมปังและน้ำองุ่น นี่เป็นพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งควรทำเพื่อเป็นที่ระลึกและแสดงออกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เรากลายเป็นผู้เข้าส่วนจริง ๆ ในพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์โดยความเชื่อ (ยอห์น 6:27-58 และสังเกตข้อ 29, 35, 40 และ 47 เป็นพิเศษ) “นี่เป็นกายของเรา” และ “นี่เป็นโลหิตของเรา” มีไว้เพื่อเป็นเชิงเปรียบเปรย ตามที่บริบทแสดงให้เห็นอย่างชัดจเน ลูกแกะปัสกานั้นไม่ใช่เนื้อหนังของพระคริสต์แต่แสดงภาพเนื้อหนังของพระองค์ เลือดที่ทาบนเสาประตูนั้นไม่ใช่พระโลหิตของพระคริสต์แต่แสดงภาพพระโลหิตของพระคริสต์ ยิวทั้งปวงคุ้นเคยกับภาพสัญลักษณ์นี้และน่าจะเข้าใจว่าพระเยซูตรัสและหมายถึงอะไร

พระคัมภีร์ไม่กล่าวตรงนี้หรือตรงไหนเลยว่าพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าควรถูกถือปฏิบัติบ่อยขนาดไหน กิจการ 20:7 บ่งบอกว่าคริสตจักรที่เมืองโตรอัสอาจมาร่วมประชุมกันเพื่อถือพิธีระลึก ฯ ทุกวันอาทิตย์

หากพวกเขาทำเช่นนั้น คริสตจักรอื่น ๆ อาจไม่ถือพิธีระลึก ฯ บ่อยขนาดนั้น เราไม่ถูกบัญชาตรงไหนเลยให้ทำเช่นนั้น บางทีคริสเตียนทั้งหลายควรถือพิธีระลึก ฯ ให้บ่อยกว่าปกติ เราควรถือพิธีนี้ให้บ่อยมากพอที่ความคิดของเราจะรำลึกอยู่เสมอเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อรับโทษบาปแทนเราและไม่บ่อยครั้งเสียจนมันเริ่มไร้ความหมายและเป็นเพียงพิธีกรรมหนึ่งเท่านั้น เหมือนที่เกิดบ่อย ๆ กับคริสตจักรคาทอลิกและคริสตจักรที่เน้นพิธีกรรมทั้งหลาย

ทัศนคติของใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ก่อนรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า คริสเตียนทั้งหลายควรตรวจสอบใจของตน (1 คร. 11:28) การรับประทานพิธีนี้อย่างไม่สมควร ไม่สังเกตพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ก็นำการปรับโทษและความลำบากมา (1 คร. 11:29) ความแตกแยกทั้งหลายและการทำตามโลกเป็นตัวฉุดรั้งต่อการถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเหมาะสม (1 คร. 11:17-21) คริสเตียนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณไม่ควรรับประทานร่วมกับพวกคนล่วงประเวณี หรือกับพวกคนโลภ หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง (1 คร. 5:11) โดยแบบอย่างในพระคัมภีร์ ดูเหมือนว่าพวกคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่รับบัพติศมาก่อนร่วมถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แน่นอนว่าคริสเตียนแต่ละคน ก่อนถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ควรตรวจสอบใจของตนและพยายามที่จะอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นคริสเตียนที่เชื่อฟัง คืนดีกับเพื่อนบ้านของตน

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ถูกเรียกว่า กฎ (*ordinance*) ในพระคัมภีร์ คำว่า กฎ (*ordinances*) มักหมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสส (คส. 2:14; ฮบ. 9:1) พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่บทบัญญัติในความหมายของพระราชบัญญัติของโมเสสแต่เป็นคำบัญชาหนึ่งสำหรับคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่และคริสตจักรทั้งหลาย บังเอิญที่ไม่มีบันทึกในภาคพันธสัญญาใหม่เลยเกี่ยวกับการถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแบบเดี่ยวหรือแบบครอบครัวตามลำพัง พิธีนี้ถูกถือปฏิบัติในที่ประชุมคริสตจักร

พระเจ้าทรงใช้พิธีกรรมและพิธีการทั้งหลายเป็นบทเรียนที่มีภาพประกอบบ่อย ๆ เพื่อสอนความจริงฝ่ายวิญญาณหลายประการ เครื่องสัตวบูชาทั้งหมดของภาคพันธสัญญาเดิมก็เป็นบทเรียนที่ใช้ภาพประกอบเช่นนั้น ซึ่งแสดงภาพการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อเรา เทศกาลเลี้ยงเหล่านั้นมีความหมายที่พิเศษ ในภาคพันธสัญญาใหม่เหล่าคริสเตียนยุคปัจจุบันถูกสอนให้ถือปฏิบัติพิธีกรรมที่เปี่ยมความหมายหรือบทเรียนที่มีภาพประกอบดังต่อไปนี้: (1) พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (2) พิธีบัพติศมา ซึ่งแสดงภาพการถูกฝังและการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ การบังเกิดใหม่ของคริสเตียน และการฟื้นคืนชีพของร่างกาย (3) การเจิมด้วยน้ำมันสำหรับผู้ป่วยภายใต้สถานการณ์บางอย่าง ซึ่งแสดงภาพความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อจะรักษาให้หายเมื่อมันเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นคำตอบที่มาสู่การอธิษฐาน (ยากอบ 5:14-16) (4) การไว้ผมยาวสำหรับผู้หญิงเพื่อเป็นสัญญาณที่แสดงถึงการพึ่งพาและความเชื่อฟังของพวกเธอที่มีต่อสามีหรือบิดา และการไว้ผมสั้นสำหรับผู้ชายเพื่อเป็นสัญญาณที่แสดงถึงความมีอิสระและความรับผิดชอบของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อครอบครัวของพวกเขา (1 คร. 11:1-16) (5) การวางมือในพิธีเจิมตั้งต่าง ๆ

ข้อ 29 สอนว่า ในอาณาจักรที่จะมานั้นบนแผ่นดินโลก พระคริสต์ในร่างกายที่จับต้องได้ จะทรงดื่มน้ำองุ่นกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ นี่เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าเราจะมีร่างกายที่จับต้องได้และจะกินและดื่ม

พระคำข้ออื่น ๆ สอนว่าคริสเตียนทั้งหลายในร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่จะกินผลไม้และปลา จะต้องการเกลือ ฯลฯ (อสค. 47:9-12; วว. 22:2) ร่างกายที่จับต้องได้ของเราจะเป็นของจริงพอ ๆ กับร่างกายของอาดัมและเอวาในสวนเอเดน เหมือนพระกายของพระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วพร้อมกับเนื้อหนังและกระดูกและทรงกินและดื่มต่อหน้าเหล่าสาวก (ลูกา 24:39-43)

ถ้วยนั้นที่พวกสาวกดื่มที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ถูกเรียกว่าน้ำองุ่นที่ไหนเลยแต่เรียกว่า “ผลแห่งเถาองุ่น” เราเชื่อว่ามันเป็นเพียงน้ำองุ่น แม้หากใช้คำว่าไวน์ ไวน์ในพระคัมภีร์ก็หมายถึงน้ำองุ่น ไม่ว่าจะบ่มหรือไม่บ่ม ไวน์ที่บ่ม พร้อมกับจุลินทรีย์ต่าง ๆ ที่ทำให้เน่าเสีย ก็คงไม่แสดงภาพพระโลหิตอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ผู้ทรงไร้บาป

ข้อ 30-35:

26:30 และเมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงนมัสการบทหนึ่งแล้ว พวกเขาก็ออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
26:31 แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ในคืนวันนี้พวกท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะทั้งหลายของฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไปทั่ว’
26:32 แต่หลังจากเราเป็นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน”
26:33 เปโตรตอบและทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ว่ามนุษย์ทุกคนจะสะดุดเพราะพระองค์ แต่ไม่มีทางที่ข้าพระองค์จะสะดุด”
26:34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”
26:35 เปโตรทูลพระองค์ว่า “ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะตายพร้อมกับพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย” พวกสาวกทุกคนก็ทูลในทำนองเดียวกันด้วย

พระเยซูทรงเตือนว่าทุกคนจะสะดุด;
เปโตรจะปฏิเสธพระองค์

จงเปรียบเทียบข้อ 30 กับส่วนท้ายของยอห์น 14:31 และมันจะเริ่มปรากฏชัดเจนว่าพระเยซูประทานบทที่ 14 ของยอห์นในที่นี้ก่อนเสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศ ฉะนั้นระหว่างห้องชั้นบนนั้นกับสวนเกทเสมนีคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูในยอห์น บทที่ 15 และ 16 และคำอธิษฐานของพระองค์ในบทที่ 17 เหตุการณ์ทั้งหมดได้เกิดขึ้นต่อจากข้อ 30 และก่อนข้อ 36 ตรงนี้ นี่น่าจะช่วยเราให้ระลึกว่าข่าวประเสริฐของยอห์นให้คำสอนมากมายของพระเยซูที่ไม่ถูกกล่าวถึงในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ แต่ก็ไม่เล่าเหตุการณ์หลายตอนที่เกิดขึ้นตามลำดับเหมือนในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่มีเนื้อหาเหมือนกัน-มัทธิว, มาระโก, และลูกา

ในข้อ 31 พระเยซูทรงยกคำพูดจากเศคาริยาห์ 13:7 ทุกรายละเอียดของวาระอันศักดิ์สิทธิ์นี้เมื่อบาปของคนทั้งโลกจะถูกชดใช้โดยพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ถูกวางแผนไว้แล้วก่อนการเริ่มต้นของโลกและส่วนใหญ่ของมันได้ถูกบอกล่วงหน้าแล้วในคำพยากรณ์ จงสังเกตคำว่า “ทุกคน” ในข้อ 31 และ “พวกสาวกทุกคน” ในข้อ 35 อย่าตำหนิเปโตรคนเดียวที่สะดุดใจในพระคริสต์เลย คนอื่น ๆ ก็หนีไปตอนที่เปโตรปฏิเสธพระองค์

เราทุกคนควรรับคำเตือนที่น่ากลัวจากเหตุการณ์นี้ หลังจากคำเตือนซ้ำ ๆ ของพระเยซู สาวกเหล่านี้ก็ไม่เชื่อว่าตนจะปฏิเสธพระองค์หรือทอดทิ้งพระองค์ เราไม่มีทางทราบว่าแรงกดดันนั้นจะหนักหนาสักเพียงใด ดังนั้นเราจึงควรเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อที่เราจะไม่เข้าในการทดลอง (ข้อ 41) ถ้าคริสเตียนที่ดีขนาดนั้นอย่างพวกอัครทูต ผู้ซึ่งได้สละทิ้งสิ่งสารพัดอย่างจริงใจเพื่อจะติดตามพระเยซูและต่อมาได้พิสูจน์ให้เห็นความจงรักภักดีของตนจนกระทั่งถึงความตาย ยังประหลาดใจได้ขนาดนั้นและถูกหลอกโดยซาตาน ถูกโจมตีในจุดอ่อนของพวกเขาจนสะดุดใจในพระคริสต์และทิ้งพระองค์ไป เราก็ควรระวังตัวให้มาก ๆ เกี่ยวกับการวิจารณ์ผู้อื่นและระวังให้ดีเกรงว่าเราจะล้มเสียเอง (1 คร. 10:12) พวกที่เก่งที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้- โนอาห์, อับราฮัม, โลท, อิสอัค, ดาวิด, เปโตร, เปาโล, และบารนาบัส-ล้วนถูกซาตานทดลองและมีความผิดในบาปหลายอย่างที่เลวร้าย ไม่ว่าจะเป็นการเมาเหล้าหรือการโกหกหรือการฆาตกรรมหรือการเล่นชู้หรือการไม่ลงรอยกันหรือการขัดต่อการทรงนำที่ชัดเจนของพระวิญญาณ พระคำตอนนี้และตัวอย่างเช่นนี้ควรที่จะทำให้เราถ่อมใจลงอย่างมาก ขอให้เราตั้งปณิธานอย่างจริงจังที่จะไม่ปฏิเสธพระเยซูเลย แต่ขอให้เราแน่ใจว่าเราไม่โอ้อวดในพละกำลังของตัวเอง เพราะว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะยกตัวเองขึ้น จะถูกเหยียดลง และผู้ที่จะถ่อมตัวเองลง จะถูกยกขึ้น” (มธ. 23:12)

ข้อ 36-46:

26:36 แล้วพระเยซูเสด็จมาพร้อมกับพวกเขาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่า เกทเสมนี และตรัสกับพวกสาวกว่า “พวกท่านจงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปและอธิษฐานที่โน่น”

26:37 และพระองค์ทรงพาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปกับพระองค์ และทรงเริ่มโศกเศร้าและหนักพระทัยยิ่งนัก

26:38 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย พวกท่านจงรออยู่ที่นี่ และเฝ้าอยู่กับเราเถิด”

26:39 และพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง และซบพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และอธิษฐาน โดยทูลว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด”

26:40 และพระองค์เสด็จกลับมายังพวกสาวก และทรงพบพวกเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า “อะไรกัน ท่านทั้งหลายจะเฝ้าอยู่กับเราสักชั่วโมงหนึ่งไม่ได้หรือ

26:41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง”

26:42 พระองค์เสด็จไปครั้งที่สองอีก และอธิษฐานโดยทูลว่า “โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์ต้องดื่มถ้วยนี้ ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์”

26:43 และพระองค์เสด็จมา และทรงพบพวกเขานอนหลับอีก เพราะตาของพวกเขาลืมไม่ขึ้น

26:44 และพระองค์ทรงละพวกเขาไว้ และเสด็จไปอีก และอธิษฐานครั้งที่สาม โดยกล่าวบรรดาถ้อยคำเดิม

26:45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “เดี๋ยวนี้ จงนอนต่อไปและพวกท่านจงพักผ่อนเถิด ดูเถิด เวลามาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศไว้ในมือของพวกคนบาป
26:46 จงลุกขึ้น ให้พวกเราไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว”

พระเยซูในสวนเกทเสมนี

ประสบการณ์ในสวนเกทเสมนีของพระเยซูถูกเล่าในมาระโก 14:32-42 และในลูกา 22:39-46 ยอห์น 18:1 แค่กล่าวถึงมัน

เวลานั้นเป็นช่วงดึกมาก ๆ แล้ว ในตอนเย็นพระเยซูทรงพบกับเหล่าสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนเพื่อร่วมรับประทานมื้อแรกนั้นของช่วงเทศกาลปัสกาแบบเหมารวม ที่นั่นพระองค์ทรงล้างเท้าของพวกสาวกและสอนบทเรียนเรื่องความถ่อมใจแก่พวกเขา (ยอห์น 13:4-17) ที่นั่นพระองค์ทรงตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 26-29) พระองค์ทรงปลอบประโลมใจของพวกเขาเช่นกันด้วยคำสอนแสนมหัศจรรย์ของบทที่ 14 ของยอห์น จากนั้นพระเยซูและเหล่าสาวกก็ออกจากห้องชั้นบนนั้น (ข้อ 30; ยอห์น 14:31) และเดินแบบเพลิน ๆ ในยามค่ำคืนผ่านท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็ม ผ่านประตูเมือง ข้ามลำธารขิดโรน (ยอห์น 18:1) เข้าไปในสวนเกทเสมนีที่อยู่ริมภูเขามะกอกเทศ (ลูกา 22:39) ในระหว่างการเดินไปนั้นพระเยซูประทานคำสอนเหล่านั้นของยอห์น บทที่ 15 และ 16 และทรงหยุดเพื่ออธิษฐานในยอห์น บทที่ 17 ดังนั้นมันจึงดึกแล้ว อาจเลยเที่ยงคืนไปแล้ว ตอนที่ประสบการณ์ในสวนเกทเสมนีเริ่มต้น

ยูดาสคนเดียวที่ไม่อยู่ด้วย สาวกอีกสิบเอ็ดคนอยู่ด้วยกับพระเยซู พระเยซูตรัสแก่แปดคนในพวกเขาว่า “พวกท่านจงนั่งอยู่ที่นี่” (ข้อ 36) พระองค์ทรงพาอีกสามคนนั้น นั่นคือ เปโตร ยากอบ และยอห์น ไปด้วยกันกับพระองค์ไกลออกไปเล็กน้อย สาวกทุกคนเหล่านั้นต่างเหนื่อยล้าและง่วงนอน (ข้อ 40, 43, 45) พวกเขาซึมเศร้าและเศร้าโศก (ยอห์น 16:6, 22) พวกสาวกไม่อยู่ในสภาพจิตใจที่จะอธิษฐาน แม้กระทั่งเปโตร และเราคิดว่ายากอบและยอห์นด้วย ซึ่งเป็นสามคนนั้นที่ได้รับเลือก (ข้อ 40) ก็ไปนอน พระเยซูเอง “เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง” (ข้อ 39) คือไปไกลกว่าคนอื่น ๆ และสุดท้ายพระองค์ก็ทรงอธิษฐานเพียงลำพัง ไม่มีใครอื่นสามารถไปได้ไกลเท่ากับพระเยซู แม้ว่าจิตวิญญาณของพระองค์หิวโหยการมีเพื่อนเคียงกาย การปลอบประโลมใจและการช่วยเหลือในการอธิษฐาน พระเยซูก็ทรงอธิษฐานคนเดียว

ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนที่จริงจังนี้ ราคาเพื่อชดใช้บาปของโลกต้องถูกจ่ายโดยพระเยซูเพียงผู้เดียว พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ตามลำพัง ไม่มีใครอื่นสามารถชดใช้บาปของมนุษย์ได้ ไม่มีโลหิตอื่นใดที่หลั่งไหลสามารถซื้อการไถ่ของเราได้ ในสวนเกทเสมนีไม่มีที่ว่างเหลือให้ผู้ใดเชื่อว่าคำอธิษฐานของวิสุทธิชนคนใดจะมีชัยในความหมายเดียวกันกับที่คำอธิษฐานของพระคริสต์ได้มีชัย อันที่จริง พระเยซูไม่ได้ทรงขอให้พวกเขาร่วมวงกับพระองค์ในการอธิษฐานในเรื่องนี้ด้วยซ้ำ-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาไม่ทราบมากพอเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อจะอธิษฐานแบบรู้เรื่อง ตรงกันข้าม พระองค์ทรงขอร้องพวกเขาให้ “รออยู่” และ “เฝ้าระวัง” (ข้อ 38) และทรงตำหนิพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไปนอนแทนที่จะเฝ้าระวัง (ข้อ 40) พวกสาวกได้รับคำบัญชาว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง” (ข้อ 41) พวกเขาต้องอธิษฐานเพื่อตัวพวกเขาเอง

พวกเขาไม่สามารถร่วมวงในการอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อพระคริสต์ได้ แต่จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอธิษฐานเผื่อตัวพวกเขาเอง เพราะพวกเขาไม่เฝ้าระวังและอธิษฐาน พวกเขาจึงเข้าในการทดลองจริง ๆ เปโตรปฏิเสธพระคริสต์และทุกคนทิ้งพระองค์และหนีไป (ข้อ 56, 69-75)

ทว่ามันสำคัญตรงที่ว่าพระเยซูทรงอยากได้รับการปลอบประโลมใจจากการมีพวกสาวกอยู่ใกล้ ๆ ช่างหายากจริง ๆ ที่จะมีใครอธิษฐานด้วยกันเป็นระยะเวลานาน ๆ การประชุมอธิษฐานตลอดคืน การอดอาหารและอธิษฐานนานหลายวันปกติแล้วมีผู้เข้าร่วมน้อยมากหากเวลานั้นถูกใช้ไปกับการอธิษฐานจริง ๆ หลายครั้งผู้คนที่มีภาระหนักและทุกข์ใจยิ่งนักต้องอธิษฐานเพียงลำพังเนื่องจากพวกเขาไม่มีใครที่สามารถร่วมในการทูลวิงวอนของพวกเขาได้อย่างสมบูรณ์จริง ๆ พระเยซูก็ทรงเป็นเหมือนกันในที่นี้ พระองค์เสด็จไปยังที่ ๆ ใครอื่นไปไม่ได้ คนเหล่านั้นที่สามารถเห็นพ้องตรงกันอย่างสมบูรณ์ในคำอธิษฐานที่ชัดเจนบางอย่างก็ควรทำเช่นนั้นและพวกเขาได้รับพระสัญญาแสนหวานว่าพระเจ้าจะทรงตอบ (มธ. 18:20) แต่ในที่ ๆ คนอื่นไม่สามารถร่วมในการอธิษฐานได้ อย่างน้อยพวกเขาก็ยืนอยู่เคียงข้างและเฝ้าดูได้ ในคืนสุดท้ายนี้ก่อนการถูกทรมานอันแสนทารุณของพระองค์บนกางเขนนั้น พระเยซูทรงปรารถนาที่เหล่าสาวกของพระองค์จะอยู่เป็นเพื่อน พระองค์ทรงอยากให้พวกเขาอยู่ใกล้ ๆ ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐาน พระองค์ทรงรักผู้คนของพระองค์มาก “จนถึงที่สุดปลาย” (ยอห์น 13:1) พระองค์ได้ทรงฝากพวกเขาทุกคนไว้กับพระบิดาในคำอธิษฐานแล้ว (ยอห์น 17:9 เป็นต้นไป) เราทราบว่าพระทัยที่แตกสลายของพระองค์ได้รับการปลอบประโลมโดยการที่ยอห์นผู้เป็นที่รักอิงแอบแนบพระทรวงของพระองค์ (ยอห์น 13:23, 25) แต่ได้รับความเจ็บปวดเพราะความเกลียดชังและการทรยศของยูดาส พระองค์ทรงอยากให้เหล่าผู้เป็นที่รักของพระองค์อยู่ใกล้ ๆ ทรงอยากให้พวกเขาเฝ้าระวัง!

เราตายเพื่อคนบาปทั้งหลายไม่ได้ เราไม่สามารถทราบถึงความชั่วอันร้ายกาจของโลกนี้ด้วยซ้ำอย่างที่พระเยซูทรงทราบมัน แต่อย่างน้อยเราก็สามารถและเราควรที่จะเฝ้าอยู่กับพระองค์ ผมเชื่อว่าพระเจ้าทรงอยากให้เรามีสามัคคีธรรมร่วมกับพระคริสต์ในการใคร่ครวญเกี่ยวกับประสบการณ์สวนเกทเสมนีของพระองค์และความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั้นและพยายามที่จะเข้าใจความทุกข์โศกของพระองค์ เปาโลเสาะหาอย่างจริงจัง “เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์...” (ฟป. 3:10) ถ้าเราตายกับพระคริสต์ไม่ได้ อย่างน้อยเราก็ทนทุกข์กับพระองค์ได้ (2 ทธ. 2:12) เราอาจถูกเหล่าศัตรูของพระคริสต์เกลียดชังได้ (ยอห์น 15:18, 19) เราออกไปนอกค่ายกับพระองค์ ร่วมแบกรับการถูกด่าว่าของพระองค์ได้ (ฮบ. 13:13) ในบางนัย เราสามารถเติมส่วนที่ขาดอยู่ของความปวดร้าวของพระคริสต์ให้เต็มได้ (คส. 1:24) ขอให้เราเรียนรู้ที่จะเฝ้าอยู่กับพระเยซูและเฝ้าระวัง ขอให้เราเรียนรู้เคล็ดลับของการอธิษฐานอ้อนวอน

ถ้าคุณไม่สังเกตข้อ 37 และ 38 ความหมายของคำอธิษฐานในสวนเกทเสมนีอาจถูกพลาดไปได้ พระเยซูทรงโศกเศร้าและหนักอึ้งและจิตวิญญาณของพระองค์ “โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” นั่นคือ ใกล้ตายจริง ๆ เพราะความทุกข์โศก มันเป็นแผนการของซาตานมาตลอดอยู่แล้วที่จะขัดขวางการตรึงที่กางเขน มันได้เสนออาณาจักรเหล่านั้นของโลกโดยปราศจากกางเขนให้แก่พระเยซู (มธ. 4:8, 9) ซาตานได้ใช้เปโตรมาทดลองพระเยซูและพยายามที่จะทัดทานพระองค์ไม่ให้ไปที่กางเขนนั้น (มธ. 16:22, 23) แม้กระทั่งบนกางเขน

นั้นซาตานก็ไม่ผ่อนปรนการทดลองของมันแต่ยังใส่ความคิดไว้ในใจของผู้คนที่ผ่านไปมา (มธ. 27:39, 40) ของพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโส (มธ. 27:41, 42) ของโจรสองคนนั้นที่ถูกตรึงอยู่ข้างพระองค์ (มธ. 27:44) เพื่อเสนอแนะให้พระเยซูลงมาจากกางเขนนั้น! พระเยซูเกือบจะตายอยู่แล้วในสวนนั้น

ถ้วยนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 39 และ 42 เป็นถ้วยแห่งความตาย ความตายคืนนั้นในสวนเกทเสมนี นี่ถูกสื่อชัดเจนมากเป็นพิเศษโดยฮีบรู 5:7 ที่บอกเราว่าพระเยซู “ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” ขณะใกล้ตายในสวนเกทเสมนี พระเยซูทรงอธิษฐานขอให้ถ้วยแห่งความตายนั้นเลื่อนพ้นไปจากพระองค์คืนนั้นเพื่อที่พระองค์จะทรงมีชีวิตอยู่และตายบนกางเขนในวันถัดไป พระคำข้อนี้กล่าวว่า “พระองค์ทรงถูกสดับฟัง!” พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระองค์

คนมากมายคิดว่าในคำอธิษฐานสวนเกทเสมนีนั้นพระเยซูกำลังขอที่จะหนีกางเขนนั้น ไม่ใช่เลย! พระองค์ไม่ได้กำลังอธิษฐานขัดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่อธิษฐานร่วมกับน้ำพระทัยของพระเจ้าและคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบ

เราควรขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่พระเยซู “ทรงอธิษฐานตลอด” คืนนั้นและคำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบ ถ้าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ในสวนเกทเสมนี เราก็คงไม่มีข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอด เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นคือ “ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3, 4) ความตายแบบปกติธรรมดาคงใช้ไม่ได้ ความตายของพระคริสต์ต้องเป็นตามพระคัมภีร์ มันต้องทำให้ภาพเล็งทั้งหมดของลูกแกะปัสกาสำเร็จจริง พระเยซูต้องถูกถอนเครา (อสย. 50:6) พระองค์ต้องถูกโบยตีด้วยรอยเฆี่ยนมากมาย (อสย. 53:5) พระองค์ต้องจัดหลุมศพของพระองค์ไว้กับคนชั่วและคนมั่งมีในความมรณาของพระองค์ (อสย. 53:9) นั่นคือ พระองค์ต้องตายระหว่างโจรสองคนบนกางเขนนั้นและถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของเศรษฐีคนหนึ่ง พวกเขาต้องแทงพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ (สดด. 22:16) พระองค์ต้องห้อยอยู่บนกางเขนในสภาพเปลือยกายเพื่อที่ “ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์ได้” (สดด. 22:17) แม้กระทั่งเสียงร้องนั้น “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” ที่พระผู้ช่วยให้รอดต้องเปล่งออกมาบนกางเขนนั้นก็ถูกบอกไว้ล่วงหน้าแล้วในพระคัมภีร์ (สดด. 22:1) การเยาะเย้ยของพวกปุโรหิตใหญ่และประชาชนต้องถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษรเหมือนที่มีบอกไว้ล่วงหน้า (สดด. 22:7, 8) พวกเขาต้องจับสลากเพื่อจะได้เสื้อของพระองค์ (สดด. 22:18)

ถ้าพระเยซูไม่ได้ตายจริง ๆ “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์” พระองค์ก็ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราไม่ได้ ขอบคุณพระเจ้า คำอธิษฐานของพระองค์ในสวนเกทเสมนีได้รับคำตอบ! ถ้วยแห่งความตายซึ่งซาตานหยิบยื่นให้พระองค์คืนนั้นได้เลื่อนพ้นไปจากพระองค์และพระองค์ทรงถูกเก็บรักษาไว้สำหรับกางเขนนั้นเพื่อที่เราจะถูกเก็บรักษาไว้สำหรับสวรรค์และชีวิตนิรันดร์ คำตอบที่มาสู่คำอธิษฐานนั้นไม่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว แต่ลูกา 22:43 บอกเราว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่พระองค์จากสวรรค์ โดยช่วยชูกำลังพระองค์” หากไม่มีการชูกำลังฝ่ายร่างกายของพระองค์แบบเหนือธรรมชาตินี้ พระคริสต์ก็คงตายไปแล้วอย่างแน่นอนในสวนคืน

นั้น

ความเศร้าโศกของพระเยซูในสวนเกทเสมนีเป็นสิ่งที่เราไม่อาจทราบได้จนกว่าเราได้พบกับพระองค์ในสง่าราศี พระองค์ทรง “โศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (ข้อ 38) พระองค์ทรง “ปวดร้าว” และ “หยาดเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ๆ ร่วงลงสู่พื้นดิน” (ลูกา 22:44) เราถูกบอกว่า “ท่านได้เทจิตวิญญาณของท่านออกจนถึงความมรณา” (อิสยาห์ 53:12) ความเศร้าโศกของพระองค์ถูกเรียกว่า “ความลำบากเจ็บปวดแห่งจิตวิญญาณของท่าน” (อสย. 53:11) คำอธิษฐานของพระองค์เป็นการ “กันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล” (ฮบ. 5:7) เราไม่ทราบว่าพระเยซูทรงใช้เวลาในสวนเกทเสมนีนานขนาดไหน ช่วงแรกของการอธิษฐานนั้นน่าจะกินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง (ข้อ 40) เวลาทั้งหมดอาจกินเวลาหลายชั่วโมง ไม่มีใครทราบได้ตอนนี้เกี่ยวกับการทนทุกข์อันไร้ขีดจำกัดของพระคริสต์ในสวนเกทเสมนีและบนกางเขนนั้น พระองค์ทรงทนทุกข์การพิพากษาและพระพิโรธของพระเจ้าที่คนบาปทั้งโลกสมควรได้รับ

พระผู้ช่วยให้รอดทรงอธิษฐานรบเร้าต่อไป พระองค์ทรงทวนซ้ำถ้อยคำเดิมสามหน (ข้อ 39, 42, 44) พระองค์ไม่ยอมปล่อย ขอให้เราเรียนรู้บทเรียนที่สำคัญตรงนี้เกี่ยวกับการเป็นผู้สัตย์ซื่อและไม่ท้อถอยในการอธิษฐาน พระเยซูกำลังอธิษฐานในน้ำพระทัยของพระเจ้า อธิษฐานขอสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทราบว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทว่าพระบิดาไม่ได้ประทานคำตอบนั้นให้พระองค์ในทันที พระองค์ทรงอ้อนวอนขอให้ถ้วยแห่งความตายนั้นเลื่อนพ้นไปจากพระองค์เพื่อที่พระองค์จะสามารถทำให้พระคัมภีร์สำเร็จจริง เพื่อที่พระองค์จะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอดได้ เพื่อที่แผนการทั้งหมดของพระเจ้าจะสำเร็จจริง ไม่มีสิ่งดีอันใดเลยที่เราจะคิดได้ที่ไม่ถูกรวมอยู่ในสิ่งเหล่านั้นที่พระเยซูทรงอธิษฐานขอ พระองค์เองทรงบริสุทธิ์และดีงามและไร้บาป ไม่มีข้อผิดพลาดใดที่แม้แต่พระบิดาในสวรรค์จะทรงพบได้ในพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์ พระเยซูทรงมีเหตุผลทุกประการที่จะคาดหวังคำตอบนั้น ทว่ามันถูกชะลอไว้ คำอธิษฐานอ้อนวอนไม่ลดละของพระเยซู พร้อมกับการร้องไห้หนักและน้ำตาไหล ถูกทำต่อไปจนกระทั่งคำตอบได้มาถึง อันที่จริง จากลูกา 22:43 และ 44 ดูเหมือนว่าหลังจากที่คำอธิษฐานของพระองค์ได้รับคำตอบแล้วบางส่วน ความห่วงใยและความร้อนรนของพระองค์ก็เพิ่มขึ้น พระเยซูไม่ได้หยุดอธิษฐานจนกระทั่งพระองค์ทรงได้รับคำตอบอันสมบูรณ์ที่มาสู่คำอธิษฐานเหล่านั้นของพระองค์ ข้อ 45 และ 46 แสดงภาพพระผู้ช่วยให้รอดของเราพร้อมกับพระทัยที่สงบสุข พร้อมกับพละกำลังที่จะสู้ทนการทรมานของวันนั้นที่ใกล้เข้ามาและความมั่นใจว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าจะได้รับการปฏิบัติตาม พระเยซู “ทรงอธิษฐานจนจบ”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พระเยซูทรงอธิษฐานต่อเนื่องยาวนาน พระองค์เคยอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนตอนที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร (มธ. 4:2) การอดอาหารไปด้วยกันกับการอธิษฐานและพระผู้ช่วยให้รอดของเราคงใช้เวลาส่วนใหญ่ตอนนั้นในการอธิษฐาน ในคราวอื่น ๆ พระเยซูทรงใช้เวลาทั้งคืนในการอธิษฐานหรือลุกขึ้นแต่เช้ามืดเพื่อจะเสด็จไปอธิษฐานบนภูเขา (มธ. 14:23; มก. 1:35 ฯลฯ) พระองค์ทรงอธิษฐานเยอะเสียจนพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน” (ลูกา 11:1) พระเยซูทรงอธิษฐานก่อนทุกวิกฤติใหญ่ในชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดสำหรับคริสเตียนในเรื่องของการอธิษฐาน เมื่อพระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ก็อธิษฐาน (ลูก

า 3:21, 22) ก่อนทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้น พระองค์ก็ทรงอธิษฐานทั้งคืน (ลูกา 6:12, 13) พระเยซูไม่ได้นอนเลยคืนนี้ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ แต่ในการสนทนาอันบริสุทธิ์และในการอธิษฐานพระองค์ทรงพบการเตรียมพร้อมและพละกำลังและทรงทำลายแผนการของซาตานที่จะขัดขวางการสิ้นพระชนม์ที่ทรงสัญญาไว้นั้นบนกางเขน

ณ จุดนี้ เราควรระลึกถึงการใช้เวลาอธิษฐานยาวนานซึ่งพระเจ้าทรงอวยพรในกรณีของคนอื่น ๆ จงพิจารณายาโคบ (ปฐก. 32:24), พวกยิวที่ทำตามเอสเธอร์และโมรเดคัย (อสธ. บทที่ 4), ชาวนีนะเวห์ที่นครของพวกเขาได้รับการไว้ชีวิตเพราะการอดอาหารและการอธิษฐานของพวกเขา (โยนาห์ 3:5-10) และกรณีอื่น ๆ (เอสรา 8:21-23; นหม. 1:4; ดนล. 9:3, 4 ฯลฯ) บางทีกรณีที่เรารู้จักดีที่สุดของการที่คริสเตียนทั้งหลายอธิษฐานต่อเนื่องก็คือกรณีของพวกสาวกก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์ (กิจการ 1:14) ต่อมา ที่กรุงเยรูซาเล็มพวกสาวกมีการประชุมอธิษฐานต่อเนื่องจนกระทั่งเปโตรได้รับการช่วยชีวิตและเขาได้รับการช่วยให้พ้นจากคุก (กิจการ 12:5-12) เหล่านักเทศน์ ผู้พยากรณ์ และอาจารย์ได้อดอาหารและอธิษฐานก่อนส่งเปาโลและบารนาบัสออกไปในการเดินทางเพื่อเผยแพร่ข่าวประเสริฐครั้งแรกนั้น (กิจการ 13:1-5)

ข้อ 47-56:

26:47 และขณะที่พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ได้มา และพร้อมกับเขามีประชาชนเป็นอันมาก พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม้ตะบองหลายอัน มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสแห่งประชาชน

26:48 บัดนี้ผู้ที่ทรยศพระองค์นั้นได้ให้อาณัติสัญญาณแก่พวกเขา โดยกล่าวว่า “เราจะจุบผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้ให้แน่นหนาเถิด”

26:49 และในทันใดนั้น ยูดาสมาหาพระเยซู และกล่าวว่า “สวัสดี พระอาจารย์” และจุบพระองค์

26:50 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “สหายเอ๋ย ท่านมาที่นี่ทำไม” แล้วคนเหล่านั้นก็มา และลงมือจับพระเยซู และคุมตัวพระองค์ไป

26:51 และดูเถิด คนหนึ่งในคนเหล่านั้นซึ่งอยู่กับพระเยซู ยื่นมือของตนออก และชักดาบของตน และฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูของเขาขาด

26:52 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ที่ถือดาบจะพินาศพร้อมกับดาบ

26:53 ท่านคิดว่า บัดนี้เราไม่สามารถอธิษฐานต่อพระบิดาของเรา และในบัดเดี๋ยวนั้นพระองค์จะประทานพวกทูตสวรรค์แก่เรามากกว่าสิบสองกองหรือ

26:54 แต่ถ้าเป็นเช่นนั้นพระคัมภีร์จะสำเร็จได้อย่างไรที่ว่า จะต้องเป็นอย่างนี้”

26:55 ในชั่วโมงเดียวกันนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าประชาชนว่า “ท่านทั้งหลายออกมาเหมือนต่อสู้กับโจรหรือ พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม้ตะบองหลายอัน เพื่อจะจับเรา เราได้นั่งกับพวกท่านสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน และพวกท่านไม่ได้จับเรา

26:56 แต่สารพัดเหล่านี้ได้เกิดขึ้นเพื่อพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ” แล้วพวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป

พระเยซูถูกทรยศและถูกจับกุมในสวนเกทเสมนี

การทรยศและจับกุมพระเยซูถูกเล่าเช่นกันในมาระโก 14:43-50, ลูกา 22:47-54 และในยอห์น 18:3-11 ฝูงชนหมู่ใหญ่นั้นที่มาจับกุมพระเยซู (ข้อ 47) รวมถึงยูดาสผู้ทรยศ, ทหาร “กอง” หนึ่ง (ยอห์น 18:3), ผู้รับใช้อย่างน้อยคนหนึ่งของมหาปุโรหิต (ทาส, มาระโก 14:47; ลูกา 22:50) ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือ มัลคัส (ยอห์น 18:10) ในคนกลุ่มนั้นมีพวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร, และพวกผู้อาวุโสด้วย (ลูกา 22:52) ทหารเหล่านั้นพกดาบเป็นอาวุธ คนอื่น ๆ มีไม้เท้าหรือไม้ตะบอง ฝูงชนที่ผิดปกติมากับทหารเหล่านั้นและพวกผู้นำยิว คนกลุ่มใหญ่ที่พวกเขาพามาเพื่อจับกุมพระเยซูนั้นบอกเป็นนัยว่าพวกผู้นำยิวกลัวพระองค์ขนาดไหน ในแคว้นกาลิลีเมื่อชาวเมืองของพระองค์ได้พยายามที่จะฆ่าพระเยซู พระองค์ก็ทรงเดินผ่านพวกเขาไปอย่างอัศจรรย์และหนีพ้นไปได้ (ลูกา 4:29, 30) พวกยิวได้หาช่องที่จะฆ่าพระเยซูมานานแล้ว (ยอห์น 7:1, 19, 25) แต่ไม่มีมนุษย์คนใดจะลงมือกับพระเยซูได้ก่อนชั่วโมงของพระองค์จะมาถึง (ยอห์น 7:30) พวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่ส่งพวกเจ้าหน้าที่ไปจับกุมพระองค์ (ยอห์น 7:32) พวกเขาพยายามที่จะทำเช่นนั้นแต่ก็ทำไม่ได้ (ยอห์น 7:44-46) นั่นคือช่วงไม่กี่เดือนก่อนถึงคราวนี้ และเพราะทราบฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ของพระเยซู พวกธรรมาจารย์ พวกฟาริสีและผู้อาวุโสเหล่านี้จึงขอทหารกองใหญ่พกดาบเป็นอาวุธมา และให้ฝูงชนนั้นถือไม้ตะบองเป็นอาวุธด้วยและมาเพื่อจับกุมพระเยซู

เมื่อพวกเขาเข้ามาใกล้พระองค์ในสวนนั้นและพระเยซูทรงพูดกับพวกเขา “พวกเขาก็ถอยหลังและล้มลงสู่พื้นดิน” (ยอห์น 18:6) แน่นอนว่าพระเยซูทรงอนุญาตให้พวกเขาจับพระองค์ไปได้แค่เพราะว่าพระองค์ทรงเลือกที่จะทำเช่นนั้น ทุกย่างก้าวบนทางเส้นนั้นพระองค์ทรงอยู่ในน้ำพระทัยของพระบิดาโดยตลอด บัดนี้พระองค์ทรงยอมให้จับกุมเพราะชั่วโมงของพระองค์มาถึงแล้ว

จงพิจารณาการปฏิบัติของพระเยซูกับยูดาส พระองค์ทรงรับจุบของเขา (ข้อ 49) และทรงเรียกเขาว่า “สหาย” หรือเพื่อนสนิท (ข้อ 50) Matthew Henry หมายเหตุว่าพระเยซูทรงเรียกยูดาสว่า “สหาย” ซึ่งทรยศพระองค์ และทรงเรียกเปโตรซึ่งรักพระองค์อย่างแท้จริงว่า “ซาตาน” (มธ. 16:23) เนื่องจากยูดาสช่วยทำให้การถูกตรึงกางเขนที่มีพยากรณ์ไว้มานานนั้นสำเร็จจริงโดยไม่รู้ตัว ขณะที่เปโตรทดลองพระเยซูให้หลีกเลี่ยงกางเขนนั้น พระเยซูทรงทราบมาตั้งแต่ต้นว่ายูดาสเป็นคนหน้าซื่อใจคด ไม่รับความรอด ไม่เชื่อวางใจในพระองค์ และจะทรยศพระองค์ (ยอห์น 6:64, 70, 71) ทว่าพระองค์ไม่เคยเปิดโปงยูดาสให้สาวกคนอื่น ๆ เห็นและไม่เคยพูดจารุนแรงกับเขาเลย แน่นอนว่านี่เป็นการบ่งชี้ว่าพระเยซูทรงรักบรรดาคนบาปที่ต่ำช้าที่สุดบนแผ่นดินโลกและจะยินดียกโทษให้เขาหากเขาจะยอมแต่กลับใจเสียใหม่ ทัศนคติของพระคริสต์ที่มีต่อยูดาสเป็นทัศนคติเดียวกันกับที่พระองค์ทรงมีต่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกทหาร, “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” (ลูกา 23:34) สเทเฟนผู้เป็นมรณะสักขีก็มีทัศนคติแบบเดียวกัน (กิจการ 7:60)

สาวกสองคนของพระคริสต์มีดาบ (ลูกา 22:38) พวกเขาทูลถามพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเราควรฟันด้วยดาบหรือ” (ลูกา 22:49) แต่คนหนึ่งในสองคนนั้น, เปโตร (ยอห์น 18:10), ไม่รอคำตอบ แต่ชักดาบของตนออกเมื่อเขาเห็นว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้นและโจมตีผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตคนนั้น ฟันหูของเขาขาด (ข้อ

51) จงสังเกตว่าทั้งมัทธิว มาระโก และลูกาไม่เล่าว่าเปโตรเป็นผู้ที่ฟันผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตหรือว่าเป็นมัลคัสที่ถูกฟันหูขาด แต่ข่าวประเสริฐของยอห์น ซึ่งถูกเขียนต่อมาภายหลังเยอะ หลังจากที่เปโตรตายไปแล้วและไม่ประสบอันตรายของการถูกข่มเหงอีกต่อไป บอกเล่ามากกว่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนั้นและเอ่ยชื่อทั้งเปโตรและมัลคัส องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีเหตุผลบางอย่างในการให้รายละเอียดเหล่านี้ในข่าวประเสริฐของยอห์นเท่านั้น และนี่อาจเป็นเหตุผลที่ว่า ลูกา 22:51 เล่าว่าพระเยซูทรงแตะหูข้างนั้นและรักษามัลคัสให้หาย ความรักอันอ่อนโยนที่มีต่อผู้อื่นมีอยู่ในพระทัยของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงถูกทรยศจริง ๆ!

คำเตือนของพระเยซูในลูกา 22:36, “ผู้ที่ไม่มีดาบก็ให้เขาขายเสื้อผ้าของตน และซื้อดาบเล่มหนึ่ง” ไม่น่าจะมีไว้เพื่อสื่อความหมายแบบตรงตัว ไม่ใช่ในกรณีนี้โดยเฉพาะอย่างแน่นอน เนื่องจากพระเยซูทรงห้ามการใช้ดาบในที่นี้ คำเตือนที่ว่า “บรรดาผู้ที่ถือดาบจะพินาศพร้อมกับดาบ” (ข้อ 52) ควรเพียงพอแล้วสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย จงเปรียบเทียบมันกับมัทธิว 5:39 และ 44 คริสเตียนทั้งหลายจะต้อง “อย่าถูกเอาชนะด้วยความชั่วร้าย แต่จงเอาชนะความชั่วร้ายด้วยความดี” (รม. 12:21) และดู 1 เธสะโลนิกา 5:15 เช่นกัน เราควรจดจำไว้ว่า “ศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอานุภาพโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้” (2 คร. 10:4) คริสเตียนทั้งหลายไม่ต้องใช้อาวุธเพื่อปกป้องตัวเอง

เหล่าเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย ซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาล มีสิทธิอำนาจจากพระเจ้าที่จะพกอาวุธ พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับเจ้าเมือง กษัตริย์ หรือผู้ครอบครองเช่นนั้นว่า “ผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้อย่างเปล่าประโยชน์ไม่” (รม. 13:4) ฉะนั้นมันจึงเหมาะสมที่เหล่าทหารจะถืออาวุธและที่คริสเตียนทั้งหลายจะรับใช้รัฐบาล

คริสเตียนทั้งหลายที่พกปืนไว้ในบ้านเพื่อป้องกันตัวจากพวกโจรย่องเบาก็น่าจะเรียนรู้ว่า “บรรดาผู้ที่ถือดาบจะพินาศพร้อมกับดาบ” มันปลอดภัยกว่าสำหรับคริสเตียนที่จะไว้วางใจในพระเจ้าและในอาวุธฝ่ายวิญญาณเมื่อเทียบกับการวางใจในปืนผาหน้าไม้ เราควรหมายเหตุว่าในหมู่วีรบุรุษทุกคนในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ ไม่มีเลยสักคนที่แสดงการต่อต้านขัดขืนเมื่อเจอการข่มเหง การทุบตี หรือแม้แต่ความตายที่คุกคามเขา สเทเฟนไม่ต่อต้านขัดขืนเลยเมื่อถูกหินขว้าง (กิจการ 7:54-60) เปาโลซึ่งถูกหินขว้างและถูกทิ้งไว้ให้ตายที่เมืองลิสตรา (กิจการ 14:19) ออกไปจากเมืองนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากมากไปกว่านี้ ที่เมืองดามัสกัสเปาโลถูกหย่อนข้ามกำแพงในตะกร้าใบหนึ่งเพื่อหนีเอาชีวิตรอด (กิจการ 9:22-25; 2 คร. 11:32, 33) คริสเตียนทั้งหลายควรที่จะพึ่งพาอาวุธฝ่ายวิญญาณแห่งความเชื่อและการอธิษฐาน พึ่งพาเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะปกป้องพวกเขา

พระคัมภีร์บอกเป็นนัยว่าเหล่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลควรบังคับใช้คำสั่งด้วยอาวุธที่จับต้องได้ และในโลกที่ชั่วนี้มันเหมาะสมที่รัฐบาลทั้งหลายจะให้เหล่าทหารพกอาวุธ พระคัมภีร์ไม่ประณามการทำเช่นนั้นเลย ประชาชาติทั้งหลายที่ชั่ว ชอบแย่งชิง ไม่เคารพกฎหมาย โหดร้ายทารุณต้องถูกคุมไว้ให้ดี เหมือนกับที่พวกไม่เคารพกฎหมายทั้งหลายต้องถูกคุมไว้ให้ดี โดยรัฐบาลของมนุษย์ แต่คริสเตียนทั้งหลายไม่ต้องมีอาวุธฝ่ายเนื้อหนังสำหรับการสงครามของตน

พระเยซูและสาวกสิบเอ็ดคนนั้นคงเป็นคนโง่ที่จะพึ่งพาอาวุธของมนุษย์สำหรับการปกป้องในชั่วโมงนั้น เพราะพระเยซูสามารถมี “ทูตสวรรค์สิบสองกอง” มาปกป้องได้เลยหากพระองค์ทรงอธิษฐานขอพวกเขา (ข้อ 53) กองหนึ่งมีทหารประมาณหกพันนาย ทูตสวรรค์หลายพันองค์ซึ่งมีฤทธิ์อำนาจไร้ขีดจำกัดพร้อมใช้งานแล้ว หากพระเยซูทรงขอพวกเขา แต่พระองค์มิได้ทรงขอพวกเขา เวลาของพระองค์มาถึงแล้วและพระองค์เสด็จไป “เหมือนลูกแกะสู่การฆ่า และเหมือนแกะต่อหน้าพวกผู้ตัดขนของมันเป็นใบ้...” (อสย. 53:7)

แม้ว่าพระเยซูทรงยอมจำนนอย่างเต็มพระทัยและทรงสละพระองค์เองให้เผชิญกับความอับอายที่รอคอยพระองค์อยู่และเป็นเหตุผลที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก ทว่าผู้คนก็ต้องถูกติเตียนในเรื่องบาปของพวกเขา (ข้อ 55) ตำหนิแม้สักนิดก็ไม่มีอยู่บนพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดที่ไร้บาปของเรา ไม่มีผู้ใดจะชักจูงให้พระองค์เชื่อได้ว่าทรงมีบาป (ยอห์น 8:46)

ประโยคแรกในข้อ 56 นั้นเป็นคำตรัสของพระเยซูหรือเป็นถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของมัทธิวที่เขียนเรื่องราวนี้? อาจเป็นของคนใดคนหนึ่ง แต่มาระโก 14:49 บ่งบอกว่าถ้อยคำเหล่านั้นเป็นคำตรัสของพระคริสต์ เป็นความจริงที่ว่าทุกรายละเอียดของพระคัมภีร์ในขณะนั้นกำลังถูกทำให้สำเร็จจริงในชีวิต การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์

จงหมายเหตุ (ข้อ 56) ว่าสาวกทุกคนเหล่านั้นทอดทิ้งพระคริสต์และหนีไป ด้วยความกลัว ไม่สามารถปกป้องตัวเองหรือพระคริสต์ได้ พวกเขาจึงวิ่งหนีไป ยอห์น 18:8 บอกเราว่าพระเยซูทรงวิงวอนเผื่อเหล่าสาวกของพระองค์ พระเยซูทรงตอบว่า “เราบอกท่านทั้งหลายแล้วว่าเราเป็นผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาเรา จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามทางของพวกเขาเถิด” ไม่มีสาวกสักคนถูกจับกุม ขณะที่พระเยซูไม่ได้ทรงปกป้องพระองค์เอง พระองค์ก็ทรงปกป้องคนของพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัยเพื่อที่จะไม่มีผู้ใดเสียไปเลย (เปรียบเทียบยอห์น 18:9 กับยอห์น 17:12) ช่างเป็นความคิดอันเปี่ยมสุข, “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ เขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้” (มธ. 27:42) พระเยซูทรงอนุญาตให้สาวกเหล่านั้นหนีไปและทรงมุ่งหน้าไปสู่การทนทุกข์ของพระองค์ต่อ เราเองก็สามารถหนีไปจากพระพิโรธที่จะมานั้นได้ เนื่องจากพระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ทรงทนทุกข์พระพิโรธเพื่อเราแล้วและทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนแล้ว (ฮบ. 2:9)

ข้อ 57-68:

26:57 และคนทั้งหลายที่ได้จับพระเยซู พาพระองค์ไปยังคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันอยู่
26:58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่าง ๆ จนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และเข้าไป และนั่งกับพวกคนใช้ เพื่อจะดูจุดจบ
26:59 บัดนี้พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกผู้อาวุโสและบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
26:60 แต่หาไม่พบ ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าพยานเท็จหลายคนมา แต่พวกเขาก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา
26:61 และกล่าวว่า “คนนี้ได้กล่าวว่า ‘เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างมันขึ้นใหม่ในสามวัน’”
26:62 และมหาปุโรหิตจึงลุกขึ้น และกล่าวแก่

พระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ เป็นเรื่องอะไรเล่าซึ่งคนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำท่าน”
26:63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ และมหาปุโรหิตจึงตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่”
26:64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ท่านว่าถูกแล้ว แต่อย่างไรก็ตามเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ต่อจากนี้ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพ และเสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์”
26:65 แล้วมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน โดยกล่าวว่า “เขาได้พูดหมิ่นประมาทแล้ว พวกเราต้องการเหล่าพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด บัดนี้ท่านทั้งหลายก็ได้ยินคำหมิ่นประมาทของเขาแล้ว
26:66 ท่านทั้งหลายคิดอะไร” คนทั้งปวงก็ตอบและกล่าวว่า “เขามีความผิดถึงตาย”
26:67 แล้วพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่น ๆ ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของตน
26:68 โดยกล่าวว่า “พยากรณ์ให้พวกเราสิ เจ้าพระคริสต์ ว่าผู้ที่ได้ตบเจ้าเป็นใคร”

พระเยซูต่อหน้าสภาซานเฮดริน
ทรงถูกปรับโทษให้ถึงตาย

พวกเขาไม่ได้นำตัวพระเยซูไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิตในตอนแรก (ข้อ 57) มัทธิวไม่เล่าเรื่องราวทั้งหมดในที่นี้ พวกเขา “พาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาส ผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตในปีเดียวกันนั้น” (ยอห์น 18:13) อันนาสเป็นมหาปุโรหิตคนก่อนหน้าและประชาชนยังถือว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตอยู่ บุตรชายหลายคนของเขารับตำแหน่งมหาปุโรหิตต่อจากเขานอกเหนือจากคายาฟาสลูกเขยคนนี้แล้ว คายาฟาสได้รับการยอมรับจากรัฐบาลโรม แต่ผู้อาวุโสคนนี้, อันนาส, น่าจะมีอิทธิพลมากที่สุด อันนาสซักถามพระเยซู จากนั้นก็สั่งมัดพระองค์และส่งพระองค์ไปหาคายาฟาส (ยอห์น 18:24) ทั้งคู่น่าจะอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต (มาระโก 14:54; ยอห์น 18:15) แต่มีห้องหับแยกจากกัน

“ที่ซึ่งพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสได้ประชุมกันอยู่” (ข้อ 57) บางส่วนของสภาซานเฮดรินนั้นมารวมตัวกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิตเพื่อรอให้พวกผู้นำยิว พวกทหาร และฝูงชนนั้นกลับมากับพระเยซู จงเปรียบเทียบนี่กับมัทธิว 27:1, มาระโก 15:1 และลูกา 22:66 ที่ประชุมนั้นในข้อ 57 เป็นการประชุมแบบไม่เป็นทางการของสภาซานเฮดรินของยิว คณะปกครองของพวกยิว อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตในการประชุมรอบกลางคืน ฉะนั้นการประชุมแบบเป็นทางการจึงมีขึ้นในเช้าวันถัดมา เมื่อสภาซานเฮดรินทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดจะมาร่วมประชุมได้ โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็น “สมาชิกสภา” และเขาไม่ได้เห็นดีด้วยกับการประหารชีวิตพระคริสต์ (ลูกา 23:50, 51) จากยอห์น 19:38, 39 ดูเหมือนว่านิโคเดมัสเห็นตรงกันกับโยเซฟในเรื่องนี้ เขาก็เป็น “ขุนนางของพวกยิว” (ยอห์น 3:1) สมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน เราบอกไม่ได้ว่าสองคนนี้อยู่ในที่ประชุมด้วยและคัดค้านการปรับโทษนั้น หรือว่าพวกเขาไม่ได้รับแจ้งเกี่ยวกับการประชุมนั้น

เราทราบว่าเปโตรและสาวกอีกคนนั้น (น่าจะเป็นยอห์น เนื่องจากเขาเล่าเรื่องนี้อย่างถ่อมใจ เหมือนที่

เขาพูดถึงตัวเองในที่อื่น) ได้ตามไปยังคฤหาสน์นั้นของมหาปุโรหิต (ข้อ 58; ยอห์น 18:15, 16) อาคารนั้นน่าจะเป็นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ ในอาคารแบบนั้นปกติแล้วมีลานอยู่ตรงกลาง ปูด้วยศิลา เปโตรน่าจะอ้อยอิ่งอยู่ที่นี่กับพวกคนรับใช้ (ข้อ 58) และพวกเจ้าหน้าที่ (ยอห์น 18:18) เปโตรนั่งกับพวกเขาและยืนกับพวกเขาเพื่อผิงไฟ เขาเอาตัวไปอยู่ต่อหน้าการทดลองและอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ดี

การไต่สวนพระเยซูเป็นการไต่สวนจอมปลอม พวกปุโรหิตใหญ่ไม่ได้เสาะหาความจริงด้วยใจที่เป็นกลาง ตรงกันข้ามพวกเขา “ได้หาพยานเท็จมาเบิกปรักปรำพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย” (ข้อ 59) ความพยาบาทและความเกลียดชังเป็นแรงจูงใจของพวกเขา ขอให้เรื่องนี้เตือนใจเราว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าการปฏิเสธพระเยซูคริสต์ด้วยใจที่ซื่อตรง เหตุผลเดียวที่ผู้ใดจะปฏิเสธพระคริสต์ก็มาจากใจที่ชั่ว รักบาปและเกลียดชังพระคริสต์ ดู มัทธิว 6:24 และลูกา 11:23 ยอห์น 3:18-21 แสดงให้เห็นชัดเจนว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความไม่เชื่ออันบริสุทธิ์ใจ เบื้องหลังความไม่เชื่อทั้งปวงคือ ความรักที่มีต่อบาปและการจงใจปฏิเสธพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลก เพราะมนุษย์รักความมืด ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเรียกคนที่พูดว่า “ไม่มีพระเจ้า” ว่าเป็น “คนโง่” (สดด. 53:1) และคนที่ “มีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้นั้น” ว่าเป็น “คนโง่” (ลูกา 24:25) หลักฐานที่แสดงว่ามีพระเจ้า, ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ได้รับการดลใจ และผิดพลาดไม่ได้, ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระองค์, ก็มีอยู่ท่วมท้นต่อหน้าใคร ๆ ที่มีความคิดซื่อตรงจนมีแต่ความอาฆาตอันชั่วร้ายเท่านั้นที่จะขัดขวางผู้ใดไม่ให้ยอมรับมันด้วยใจยินดี

พวกผู้ครอบครองชั่วเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินไม่ยอมเชื่อเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ตอนนี้เพราะว่าพวกเขาเกลียดชังพระองค์อยู่แล้วและเลือกที่จะให้พระองค์ถูกฆ่าแล้ว เนื่องจากพวกเขาไม่อาจพบพยานที่แท้จริงเลยสักคนที่จะปรักปรำพระเยซูได้ พวกเขาจึงจงใจเสาะหาพวกพยานเท็จ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็อาจถูกคาดหวังได้ว่าจะมีเหตุผลจอมปลอมหลายประการ ไม่มีเหตุผลดี ๆ เลยในการปฏิเสธพระคริสต์หรือในการไม่เชื่อพระคัมภีร์ ใจที่ไม่จริงใจก็อยู่เบื้องหลังความไม่เชื่อทั้งปวงและการปฏิเสธพระคริสต์ทุกรูปแบบ

จงหมายเหตุว่าความอาฆาตได้บิดเบือนถ้อยคำของพระเยซู (ข้อ 61) เห็นได้ชัดว่าคำพยานนั้นอ้างอิงถึงคำตรัสของพระเยซูในยอห์น 2:19 ที่พระองค์ตรัสว่า “ทำลายวิหารนี้เสีย และภายในสามวันเราจะยกวิหารนี้ขึ้นมาใหม่” พระเยซูไม่เคยบอกเป็นนัยเลยว่าพระองค์จะทำลายพระวิหารของพระเจ้า ตรงกันข้าม พระองค์ได้พยากรณ์ไว้แล้วว่าเมื่อพวกเขาจะฆ่าพระองค์ พระกายของพระองค์ ซึ่งเป็นวิหารหลังหนึ่ง จะเป็นขึ้นวันที่สาม (มธ. 16:21; 17:22, 23; 20:18, 19) ในที่อื่นเช่นกัน พระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกของพระองค์ล่วงหน้าแล้วว่าเพราะบาปเหล่านั้นของกรุงเยรูซาเล็ม กรุงนั้นจะถูกทำลาย (ลูกา 21:20-24) ว่าแม้กระทั่งพระวิหารเองก็จะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง (มธ. 24:1, 2) แต่นี่อยู่ในคำสอนบนภูเขามะกอกเทศที่ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เพียงลำพังและไม่ได้เปิดเผยแก่สภาซานเฮดรินหรือประชาชนทั่วไป

ข้อ 60 แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าพวกเขาพบพยานเท็จหลายคน พวกเขาก็ไม่พบสองหรือสามคนที่ให้การตรงกันตามที่กำหนดไว้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส (กดว. 35:30; พบญ. 17:6; 19:15) แม้หากว่าพระเยซูทรงขู่ว่าจะทำลายพระวิหารนั้นและสร้างมันขึ้นใหม่ นั่นก็ไม่ใช่ความผิดที่สมควรแก่โทษประหารชีวิต มหา

ปุโรหิตซึ่งรำคาญใจหาช่องที่จะบังคับพระองค์ให้ปฏิญาณและตอบคำถามนั้นในข้อ 63, “เราสั่งท่านให้ปฏิญาณโดยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านจงบอกพวกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่” พระคริสต์ซึ่งอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดรินและมหาปุโรหิต ควรที่จะตอบคำถามเช่นนั้นซึ่งถูกถามในพระนามของพระเจ้า มหาปุโรหิตคงจะมีสิทธิ์ที่จะถามคำถามเช่นนั้น และเมื่อถูกถามในพระนามของพระเจ้า มันก็ควรได้รับคำตอบ มหาปุโรหิตไม่มีสิทธิ์ที่จะเกลียดชังพระเยซู และแรงจูงใจของเขาก็ชั่วร้าย แต่พระคริสต์ทรงสอนแล้วว่าเหล่าผู้นำยิวควรได้รับการเคารพและเชื่อฟังที่ใดก็ตามที่ทำได้ (มธ. 23:1-3) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงตอบอย่างเรียบง่ายว่า “ท่านว่าถูกแล้ว” (ข้อ 64) มาระโก 14:62 เสริมอีกว่า “และพระเยซูตรัสว่า “เราเป็น”” นี่เท่ากับพระเยซูตรัสว่า “สิ่งที่ท่านถามนั้นเป็นความจริง เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า” ก่อนหน้านั้นพระเยซูทรงเลี่ยงบ่อยที่จะตรัสต่อหน้าผู้คนว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและทรงขอให้เหล่าสาวกของพระองค์ไม่ประกาศเรื่องนี้ (มธ. 16:20) พระองค์ทรงขอร้องซ้ำ ๆ ไม่ให้ผู้ที่รับการรักษาให้หายแล้วประกาศเรื่องนี้ไปทั่ว (มธ. 8:4; มาระโก 8:26, 29, 30 ฯลฯ) และทรงบัญชาเหล่าสาวกไม่ให้พูดคุยเรื่องสง่าราศีในการจำแลงพระกายของพระองค์จนกว่าหลังจากที่พระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว (มธ. 17:9)

ขอให้เราเสริมว่าพระเยซูไม่เคยปฏิเสธตรงไหนเลยว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า การประสูติและงานรับใช้ของพระองค์ได้ทำให้ข้อพระคัมภีร์หลายข้อสำเร็จจริงแล้วซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์และใคร ๆ ที่คิดแบบเต็มใจก็ควรเชื่อไปแล้ว พระเยซูทรงอนุญาตให้ผู้คนเรียกพระองค์ว่า “บุตรชายของดาวิด” ซึ่งเป็นคำเรียกหนึ่งที่บ่งบอกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้นผู้ซึ่งจะครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิด และพระองค์ทรงเรียกพระองค์เองอยู่ตลอดว่า “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นคำเรียกหนึ่งที่ถูกใช้เพื่อหมายถึงพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้นในดานิเอล 7:13 พระเยซูได้เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย (มธ. 21:1-11) เหมือนที่มีบอกไว้ล่วงหน้าว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลจะกระทำ (ศคย. 9:9) พระเยซูทรงอยากได้รับการยอมรับในฐานะพระบุตรของพระเจ้า แต่พยานหลักฐานสุดท้ายที่แสดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจะไม่ถูกประทานให้จนกว่าพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว (มธ. 12:38-40; 16:4) การคืนพระชนม์นั้นเองเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ (1 คร. 15:3, 4) พวกอัครทูตจะต้องเป็นเหล่าพยานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ (กิจการ 1:22; 4:33) บัดนี้เพราะพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับความมรณาและการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว พระองค์จึงทรงประกาศด้วยใจกล้าว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ไม่แน่เหตุผลหนึ่งที่พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างกล้าหาญก่อนหน้านี้ก็คือว่ามันยังไม่ถึงเวลาที่พระองค์จะต้องมรณา

“ต่อจากนี้ ท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธานุภาพ” (ข้อ 64) หมายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าหลังจากการคืนพระชนม์ พระเยซูจะทรงนั่งลงกับพระบิดาในพระที่นั่งของพระองค์ (วว. 3:21) ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในสวรรค์จนกว่าจะถึงเวลาที่เหล่าศัตรูของพระองค์จะถูกทำลายและพระคริสต์จะทรงครอบครองแผ่นดินโลก (สดด. 110:1) พวกยิวคุ้นเคยกับพระสัญญานั้นในเพลงสดุดี 110:1 พวกฟาริสีเหล่านี้จะเห็นพระเยซูประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าได้อย่างไร? นักอรรถาธิบายบางท่านคิดว่ามันหมายความว่าพวกเขาจะเห็นพยานหลักฐานแห่งงานรับใช้ของพระองค์บนโลกในการงานของเหล่า

สาวกของพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ที่น่าจะเป็นมากกว่าก็คือมันหมายความว่าในนรกพวกเขาจะรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นในสวรรค์ เศรษฐีคนนั้นในนรกเห็นลาซารัสและอับราฮัมในเมืองบรมสุขเกษม (ลูกา 16:23) คนเหล่านั้นในนรกถูกทรมาน “ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก” (วว. 14:10) ฉะนั้นผู้คนในนรกจึงมองเห็นพระเยซูนั่งอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา! หากผู้ใดในคนเหล่านี้รับความรอดก่อนที่พวกเขาตายไป ก็แน่นอนว่าในสวรรค์พวกเขาจะเห็นพระผู้ช่วยให้รอดนั่งอยู่กับพระบิดาในพระที่นั่งของพระองค์ ฉะนั้นในทำนองเดียวกัน พวกฟาริสีชั่วเหล่านี้ แม้แต่คนเหล่านั้นที่ไม่เคยกลับใจใหม่และที่ไปนรกแล้ว จะเห็นพระเยซู “เสด็จมาในหมู่เมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (ข้อ 64) เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองในฐานะกษัตริย์ จงเปรียบเทียบ “การเสด็จมาในหมู่เมฆ” กับมัทธิว 24:30, วิวรณ์ 1:7 ฯลฯ พระเยซูได้เสด็จไปแล้วพร้อมหมู่เมฆ (กิจการ 1:9) พระเยซูองค์เดิมจะเสด็จกลับมาในลักษณะเดียวกัน (กิจการ 1:11)

การประกาศตัวของพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์, พระบุตรนั้นของพระเจ้า, ก็มีใจกล้าเสียจนพวกผู้ครอบครองยิวบัดนี้มีเหตุที่จะกล่าวหาพระองค์ได้แล้วว่าพูดหมิ่นประมาทและเห็นพ้องตรงกันโดยการป่าวร้องว่า “เขามีความผิดถึงตาย” หรือสมควรตาย (ข้อ 66) จากนั้นก็ตามมาด้วยการย่ำยีอันน่าละอายในข้อ 67 มันจะถูกทำซ้ำอีกในภายหลังโดยพวกทหาร (มธ. 27:29, 30) ความสยดสยองของการย่ำยีนี้ก็เลวร้ายกว่าที่คนทั่วไปคิดตั้งเยอะ รายละเอียดเหล่านั้นถูกบอกล่วงหน้าแล้วในพระคัมภีร์ (อสย. 50:6; 52:14) เมื่อเริ่มปรากฏชัดเจนว่าพระคริสต์จะไม่ทรงใช้ฤทธิ์เดชที่ทำการอัศจรรย์ของพระองค์ต่อสู้พวกเขา แม้กระทั่งพวกคนรับใช้ก็ตบพระพักตร์ของพระองค์ (มาระโก 14:65) เอาผ้าปิดตาพระองค์ (ลูกา 22:64) ฟาดพระองค์ และขอให้พระองค์พยากรณ์หรือบอกโดยการดลใจจากพระเจ้าว่าคนที่ฟาดคือใคร

จำไว้ว่าการไต่สวนในข้อ 57 ถึง 68 มีขึ้นในเวลากลางคืน เมื่อสภาซานเฮดรินทั้งหมดถูกเรียกประชุมในตอนเช้า (มธ. 27:1) พวกเขาก็ทำเป็นเหมือนไต่สวนอีกและถามคำถามนี้กับพระองค์ทันทีว่า “ท่านเป็นพระคริสต์หรือ?” (ลูกา 22:66-71) พระเยซูทรงตอบพวกเขาทันทีว่าพระองค์เป็น แม้ว่าพระองค์ทรงกำชับแล้วว่าพวกเขาจะไม่ยอมเชื่อและไม่ยอมปล่อยพระองค์ไป และจากนั้นการไต่สวนจอมปลอมนั้นก็สิ้นสุดลงในเวลาไม่นาน

ข้อ 69-75:

26:69 บัดนี้เปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น และสาวใช้คนหนึ่งมาหาเขา โดยกล่าวว่า “เจ้าได้อยู่กับเยซูแห่งแคว้นกาลิลีด้วย”

26:70 แต่เขาได้ปฏิเสธต่อหน้าพวกเขาทุกคน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้ว่าเจ้าพูดเรื่องอะไร”

26:71 และเมื่อเขาได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งเห็นเขา และกล่าวแก่คนทั้งหลายที่อยู่ที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่กับเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วย”

26:72 และอีกครั้งเปโตรได้ปฏิเสธด้วยคำสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

26:73 และหลังจากผ่านไปสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้นก็มาหาเปโตร และกล่าวแก่เขาว่า “แน่นอนเจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย เพราะว่าสำเนียงของเจ้าก็ส่อตัวเจ้าเอง”

26:74 แล้วเขาก็เริ่มสบถและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” และในทันใดนั้นไก่ก็ขัน

26:75 และเปโตรระลึกถึงคำของพระเยซูซึ่งตรัส และเขาก็ออกไปและร้องไห้อย่างขมขื่น แก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง”

เปโตรปฏิเสธพระคริสต์

การปฏิเสธของเปโตรถูกเล่าเช่นกันในมาระโก 14:66-72, ลูกา 22:54-62 และในยอห์น 18:15-18, 25-27 หลังจากหนีไปตอนที่พระเยซูทรงถูกจับกุม (ข้อ 56) ซีโมนเปโตรก็ตามพระองค์ไปแบบห่าง ๆ ในภายหลังจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิตและนั่งกับพวกคนรับใช้ (ข้อ 58) สาวกอีกคน (เราคิดว่าเป็นยอห์น) ซึ่งเป็นที่รู้จักแก่มหาปุโรหิตและพวกคนรับใช้ รับประกันให้เปโตรและพาเขาเข้าไป (ยอห์น 18:15, 16) ตอนแรกเปโตรอยู่ “ภายนอกบริเวณคฤหาสน์นั้น” (ข้อ 69) นั่นคือ ไม่ใช่ในห้องนั้นที่พระเยซูถูกคุมตัวอยู่ต่อหน้าสภาซานเฮดริน เขาน่าจะอยู่ในบริเวณของพวกคนรับใช้ (ข้อ 58) ตรงนี้เขาถูกทักโดยหญิงสาวคนหนึ่งและกล่าวคำปฏิเสธแรกของตน (ข้อ 69, 70) จากนั้นเปโตรก็ออก “ไปที่ระเบียง” (ข้อ 71) น่าจะใกล้มากขึ้นกับที่ ๆ พระเยซูอยู่ ที่นั่นเขาถูกซักถามโดยสาวใช้อีกคนและปฏิเสธอีก คราวนี้ “ด้วยคำสาบาน” (ข้อ 72) คนอื่น ๆ ก็พูดกับเขาเกี่ยวกับคำถามนั้นเช่นกัน น่าจะมากกว่าหนึ่งคน (ข้อ 73) และคราวนี้ “เขาก็เริ่มสบถและสาบาน โดยกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” (ข้อ 74) ก่อนหน้านั้น คืนเดียวกันนั้น พระเยซูทรงบอกเปโตรแล้วว่า “ในคืนนี้เอง ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” (มาระโก 14:30) ข่าวประเสริฐเล่มอื่น ๆ ที่เหลือไม่กล่าวถึงเหมือนที่มาระโกกล่าว ว่าไก่ผู้ตัวนั้นจะต้องขันสองหนและขันจริง ๆ (มาระโก 14:68, 72) แต่กล่าวถึงแค่ว่าไก่ผู้ตัวนั้นขันในที่สุด พระเยซูทรงอยู่ไม่ไกล และเปโตรกำลังมองดูภาพเหตุการณ์นั้น น่าจะผ่านทางช่องประตูหนึ่ง เมื่อเปโตรปฏิเสธเป็นครั้งที่สาม และไก่ผู้ตัวนั้นขัน “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหันไป และทอดพระเนตรดูเปโตร” (ลูกา 22:61) เปโตรก็ระลึกถึงคำตรัสของพระผู้ช่วยให้รอดและออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น (ข้อ 75)

เราควรที่จะขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่พระองค์ทรงมีไก่ผู้ตัวหนึ่งไว้ขันเมื่อเราปฏิเสธพระองค์! เปโตรมีจิตสำนึกของคน ๆ หนึ่งที่รับความรอดแล้ว เขาได้บังเกิดใหม่แล้ว สำหรับผู้คนที่เป็นเช่นนั้นพระเจ้าทรงมีคำเตือนซ้ำแล้วซ้ำอีก คนที่รับความรอดกี่คนแล้ว ที่กลับสัตย์ รักโลกและรักเงิน ได้กลับมาหาพระเจ้าเพราะคุณแม่ของเขานอนในโลง! คุณแม่และคุณพ่อกี่คนแล้วที่ได้หลงเจิ่นไปจากเส้นทางที่ถูกต้องได้ถูกแตะต้องโดยไข้สูงของลูกน้อยเหมือนที่เปโตรเจอเพราะเสียงไก่ผู้ขันนั้น! ความกลับตาลปัตรในธุรกิจ อุบัติเหตุ ความยากจน ความทุกข์ลำบากของมนุษย์ จิตสำนึกถูกรบกวน-เราควรที่จะขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ สำหรับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเรียกเรากลับมาหาพระองค์ มันเป็นส่วนหนึ่งของความรักของพระคริสต์ที่มีต่อเปโตรที่พระองค์ทรงให้ไก่ผู้ตัวนั้นขัน ประเพณีกล่าวว่าตลอดชีวิตที่เหลือของเขา เปโตรอดไม่ได้ที่จะร้องไห้เมื่อได้ยินเสียงไก่ผู้ขัน หากเป็นเช่นนั้นจริง น้ำตาของเขาที่ไหลเพราะความอ่อนแอและบาปของตัวเองควรที่จะถูกเจือด้วยการชื่นชมยินดีเพราะความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระเจ้าผู้ได้ทรงเรียกเขา เสาะหาเขาอยู่เหมือนเดิมแม้ในยามที่เขากลับสัตย์และไม่เชื่อฟัง

เปโตรปฏิเสธสามหน แต่เขาอาจถูกซักถามโดยคนมากกว่าสามคนตามที่คุณเห็นโดยการเปรียบเทียบข้อ 69-75 กับลูกา 22:56-60 และยอห์น 18:15-18, 25-27 หญิงสาวสองคนซักถามเปโตร (ข้อ 69, 71; มาระโก 14:66, 69) อย่างน้อยชายสองคนดูเหมือนจะกล่าวหาเขาเช่นกัน (ลูกา 22:58-60) อย่างไรก็ตาม ชายสองคนนี้อาจถูกรวมอยู่ใน “คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ นั้น” (ข้อ 73) ไม่มีความขัดแย้งในข้อพระคำเหล่านี้เลย

บาปของเปโตรนั้นใหญ่โต (1) เขาปฏิเสธพระคริสต์ (2) เขาโกหก ถึงกับกล่าวว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” (ข้อ 72) (3) เขาสบถและสาบาน มันคงยากจริง ๆ ที่จะนึกภาพบาปที่เลวร้ายมากไปกว่านี้ซึ่งถูกกระทำในคราวเดียวโดยสาวกที่ประกาศตัวคนหนึ่งของพระคริสต์, นักเทศน์คนหนึ่ง, ใช่แล้ว อัครทูตคนหนึ่ง!

บาปไม่อาจมีข้อแก้ตัวได้ แต่มีสภาพการณ์แวดล้อมที่บีบคั้นหลายประการในตอนนั้น (1) เปโตรรักพระเยซูอย่างจริงใจและต้องใช้ความกล้าหาญจริง ๆ ที่จะเข้ามาในบ้านหลังนั้นของมหาปุโรหิตเพื่อจะเห็นการไต่สวนนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปโตรใจสลายและวุ่นวายใจเกี่ยวกับผลลัพธ์นั้น (2) มันเป็นคืนหนึ่งที่เหน็บหนาวในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งตอนนี้ใกล้เช้าแล้วและนั่นให้เหตุผลที่ดูเหมือนจะดีที่เปโตรผิงไฟกับพวกเจ้าหน้าที่และพวกศัตรูของพระคริสต์ (ยอห์น 18:18) (3) จำไว้ว่าชีวิตของเปโตรคงจะตกอยู่ในอันตรายจริง ๆ หากพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ประทานการปกป้องนั้น เปโตรเป็นสาวกที่โดดเด่นที่สุดของพระเยซู เขาได้ฟันผู้รับใช้ของมหาปุโรหิตด้วยดาบ เขาได้ประกาศอย่างเปิดเผยว่าเขายอมตายกับพระเยซูหากจำเป็น (ข้อ 33, 35) ต่อมา สเทเฟนและยากอบก็ถูกฆ่า (กิจการ 7:54-60; 12:1, 2) โดยเหล่าผู้ครอบครองของยิว และคนอื่น ๆ ก็ถูกทุบตี เปโตรมีเหตุผลอันดีที่จะกลัว (4) สองสิ่งทำให้เขาดูน่าสงสัย สิ่งแรกคือสำเนียงของเขา-ซึ่งเป็นของชาวประมงแคว้นกาลิลี สำเนียงของชาวแคว้นกาลิลีแตกต่างมากพอจากสำเนียงของชาวแคว้นยูเดียจนเป็นที่สังเกตได้ และเปโตรมีแนวโน้มที่จะพูดเร็วเกินไป นอกจากนี้ ชายคนนั้นที่ถูกเปโตรฟันหูขาด (ยอห์น 18:10) ก็มีญาติคนหนึ่งอยู่ในลานนั้นเช่นกัน (ยอห์น 18:26) ผู้ซึ่งเคยเห็นเปโตรและจำเขาได้อย่างระมัดระวัง รวมทั้งหมดนี้ เปโตรพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากมาก เขาไม่ได้ใช้เวลาในการอธิษฐานอย่างที่เขาควรกระทำ (ข้อ 40, 41) ชีวิตของเขาดูเหมือนตกอยู่ในอันตราย อุดมการณ์ของพระผู้ช่วยให้รอดท่าจะสิ้นหวังแล้ว และเปโตรพบว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางเหล่าศัตรูของพระคริสต์

หลายสิ่งที่นำไปสู่การปฏิเสธพระคริสต์ของเปโตรน่าจะเป็นสิ่งเหล่านี้: (1) ความมั่นใจในตัวเองของเขา เขาไม่ยอมรับคำเตือนนั้น (ข้อ 33, 35) (2) เขาง่วงนอนและไม่หาเวลาที่จะอธิษฐาน (ข้อ 40, 41) (3) เขาพึ่งพาพละกำลังของมนุษย์แทนที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้า และใช้ดาบ (ข้อ 51; ยอห์น 18:10) (4) เขาเข้าไปอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ดี ปะปนกับพวกคนรับใช้และเจ้าหน้าที่เหล่านั้น

การสบถและการสาบานที่ออกมาจากปากของเปโตรน่าจะเป็นนิสัยเก่าสมัยยังเป็นคนชั่วที่ติดตัวมา ไม่มีใครทำบาปได้โดยที่ไม่ต้องรับโทษ ใครก็ตามที่เคยดื่มเหล้าก็อาจกลับไปดื่มอีก ฉะนั้นเขาควรกลัวจับใจ ผมเคยรู้จักนักเทศน์สองสามคน ซึ่งเป็นคนดีและจริงจัง ที่ล้มในการทดลองและกลายเป็นขี้เมาอีกหลังจากที่พวกเขาได้รับความรอดอย่างเปี่ยมสง่าราศีแล้วจากชีวิตของนักดื่มและเข้าสู่งานรับใช้แล้ว คนที่เลิกบุหรี่ควรระวังตัวให้ดีอยู่เสมอเกรงว่าเขาจะล้มในการทดลองเดิมนั้นอีก ฉะนั้นคนที่เคยสบถตอนสมัยยังเป็นคนไม่เชื่อก็จะพบว่าตัวเองถูกทดลองให้คิดแบบเดิมอีกในใจของตน และแม้กระทั่งในวาระที่ตึงเครียดสุดขีดเขาอาจกล่าวสิ่งเดิม ๆ อีก บาปเป็นสิ่งที่น่ากลัวจริง ๆ เพราะว่ามันทิ้งร่องรอยและเครื่องหมายแห่งนิสัยเดิม ๆ ไว้ บาปกลายเป็นนิสัยได้อย่างง่ายดายและนิสัยทั้งหลายก็ลบออกยากเหลือเกิน!

ไม่มีมนุษย์คนใดปลอดภัยจากการทดลองยกเว้นผู้ที่หนีไปจากการทดลอง เปโตร ซึ่งได้รับคำเตือนแล้วเกี่ยวกับการทดลองให้ปฏิเสธพระคริสต์ น่าจะหลีกเลี่ยงการทดลองไปได้ทั้งหมด แต่เขาก็ไม่รับฟังคำเตือนนั้น

จงพิจารณาว่าโยเซฟได้หนีไปอย่างไรตอนที่เขาถูกทดลองให้ทำบาปกับภรรยาของโพทิฟาร์ (ปฐก. 39:7-12) ว่าอับราฮัมหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทกับโลทอย่างไร (ปฐก. 13:8, 9) ว่าอิสอัคยอมสละบ่อน้ำเหล่านั้นที่ตนได้ขุดไว้อย่างไรเพื่อป้องกันการถูกทดลองและความยุ่งยาก (ปฐก. 26:17-22) ตรงกันข้าม จงสังเกตว่าคนดี ๆ หลายคน-แซมสัน, ดาวิด, และซาโลมอน-ได้ทำบาปเมื่อพวกเขาไม่หลีกเลี่ยงการคบคนไม่ดี (ผวฉ. 16:1-21; 2 ซมอ. 11:1-5; 1 พงศ์กษัตริย์ 11:1-8; นหม. 13:26) โลทสูญเสียทุกสิ่งยกเว้นจิตวิญญาณของตนโดยการตั้งเต็นท์ของตนในเมืองโสโดม (ปฐก. 13:12; บทที่ 19) เหล่าชายที่เข้มแข็งที่สุดในพระคัมภีร์ได้ล้มในบาปเพราะคบคนไม่ดี ไม่มีคริสเตียนคนใดในโลกที่ปลอดภัยยกเว้นเมื่อเขาหลีกเลี่ยงการคบคนไม่ดี ใครก็ตามที่คุณคบหาสมาคมด้วยจะมีอิทธิพลต่อคุณ หนึ่งในข้อกำหนดแรก ๆ แห่งความสำเร็จในชีวิตคริสเตียนและความเจริญฝ่ายวิญญาณก็คือว่า ผู้นั้น “ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย” (สดด. 1:1) คุณไม่เข้มแข็งมากไปกว่าเปโตร แซมสัน โลท และดาวิด และผมอ้อนวอนคุณให้ใส่ใจต่อคำเตือนนี้

เหตุการณ์เหล่านั้นที่อยู่ล้อมรอบการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั้นเป็นเหตุการณ์ระดับโลกช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดที่เคยเกิดขึ้นบนพิภพนี้และแก่เผ่าพันธุ์มนุษย์ ผมเชื่อว่าการกระทำของเหล่าคนที่ไม่บังเกิดใหม่ในการเกลียดชังพระเยซู สมคบคิดกันต่อสู้พระองค์ ย่ำยีพระองค์และฆ่าพระองค์เป็นการปรับโทษของเผ่าพันธุ์ทั้งหมด แสดงให้เห็นถึงความชั่วอันร้ายกาจและความเสื่อมทรามแห่งสันดานมนุษย์ เมื่อพระคริสต์ทรงถูกปรับโทษให้มรณาบนกางเขนนั้น มันก็ไม่ได้พิสูจน์เลยว่าพระคริสต์ทรงมีความผิดสถานใด แต่มันกลับพิสูจน์ว่าเผ่าพันธุ์มนุษย์มีความผิดมากมายซึ่งพระองค์ทรงยอมตายเพื่อพวกเขา ข้อเท็จจริงเรื่องการตรึงกางเขนนั้นพิสูจน์ให้เห็นข้อเท็จจริงเรื่องบาป ข้อเท็จจริงเรื่องนรก และข้อเท็จจริงเรื่องการพิพากษา เผ่าพันธุ์หนึ่งที่ยอมตรึงกางเขนพระคริสต์ต้องถูกจัดการในการพิพากษา ในทำนองเดียวกันเราเรียนรู้เยอะจากการกระทำเหล่านั้นของผู้คนที่รับการไถ่แล้ว เหล่าสาวกที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเยซูในการกระทำของพวกเขาตอนที่พระคริสต์ทรงถูกทรยศและสิ้นพระชนม์ นานแล้วก่อนสัปดาห์สุดท้ายนั้น สาวกหลายคนได้ทิ้งพระเยซูไปและไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป (ยอห์น 6:66)

สัปดาห์สุดท้ายนี้ในกรุงเยรูซาเล็ม ผู้คนต่างให้ความสนใจ แต่พระเยซูทรงมีเพื่อนแท้น้อยยิ่งนัก ฝูงชนเหล่านั้นที่พระองค์เคยเลี้ยงดูด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวอยู่ที่ไหน? (มธ. 14:15-21) ผู้คนมากมายที่พระองค์เคยสั่งสอนในคำเทศนาบนภูเขานั้นอยู่ที่ไหน (มธ. บทที่ 5, 6, 7) คนเหล่านั้นที่พระองค์เคยรักษาให้หายจากโรคภัยอันเลวร้าย ความตาบอด โรคเรื้อน ความเป็นอัมพาต และการถูกผีสิงน่าจะเยอะเป็นกองทัพได้-พวกเขาอยู่ที่ไหนกัน? เจ็ดสิบคนนั้นที่พระเยซูทรงส่งออกไปเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระองค์ทั่วแคว้นยูเดียอยู่ที่ไหนกัน? (ลูกา 10:1, 2)

จำไว้ว่าชนชาติอิสราเอลเกือบทั้งหมดมารวมตัวกันที่ช่วงเทศกาลปัสกานี้ในกรุงเยรูซาเล็ม ทว่าหลายคนที่ก่อนหน้านี้เคยอยู่ใกล้พระเยซูก็ไม่มีใครพบเห็นหรือได้ยินเลยว่าเป็นมิตรสหายของพระองค์ในเวลาแห่งการทดสอบนี้เมื่อพวกผู้นำยิววางแผนจะฆ่าพระคริสต์ โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย สมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดริน เป็นผู้เชื่อคนหนึ่งในพระเยซูแต่เก็บมันไว้เป็นความลับ (ยอห์น 19:38) สตรีผู้เป็นที่รักบางคน-มารดา

ของพระองค์, มารีย์ชาวบ้านเบธานี, และคนอื่น ๆ-คงจะยอมตายเพื่อพระองค์อย่างไม่ต้องสงสัยแต่พวกนางไม่ได้อยู่ที่นี่ในการทดสอบของพระองค์!

สุดท้ายอัครทูตที่ถูกเลือกสิบสองคนนั้น คนเหล่านั้นที่ประกาศว่าตนจะยินดียอมตายเพื่อพระองค์ (ข้อ 35) เราพบว่าพวกเขาล้มเหลวหมดทุกคน ตอนแรกยูดาสซึ่งเป็นผู้ไม่รอด ทรยศพระผู้ช่วยให้รอด สาวกแปดคนนั้นในสวนก็ไปนอน แม้แต่เปโตร ยากอบ และยอห์นก็อยู่เฝ้ากับพระองค์ชั่วโมงหนึ่งไม่ได้ (ข้อ 37, 40) จากนั้นเมื่อพระองค์ทรงถูกจับกุม “พวกสาวกเหล่านั้นทุกคนได้ละทิ้งพระองค์ไว้และหนีไป” (ข้อ 56) บัดนี้ซีโมนเปโตรได้ปฏิเสธพระคริสต์ สบถและสาบานเหมือนอย่างคนโง่ที่ไม่เชื่อ ชั่วและเมาเหล้า ไม่มีคริสเตียนสักคนในโลกจะยืนอยู่โดยไร้ความผิดและไร้ตำหนิในเรื่องที่เกี่ยวกับการทรยศ การทนทุกข์และความมรณาของพระเยซู แน่นอนว่านี่เป็นคำฟ้องร้องอันยุติธรรมของชายและหญิงทั้งหลายที่เป็นคนดีที่สุด ไม่มีสักคนในพวกเราที่สมบูรณ์แบบ หากเราอ้างตัวว่าสมบูรณ์แบบ มันก็หมายความแค่ว่า เหมือนสาวกเหล่านั้น เราไม่ทราบเลยว่าเราจะเจอกับการทดลองใดและเราจะถูกลองใจอย่างแสนเจ็บปวดขนาดไหน เราทุกคนเป็นผู้รับใช้ที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อนาย (ลูกา 17:10) เมื่อเราอยากทำความดี ความชั่วก็อยู่ด้วยกันกับเรา จนด้วยความคิดเรารับใช้กฎของพระเจ้าแต่ด้วยเนื้อหนังเรารับใช้กฎแห่งบาป (รม. 7:21, 25) เช่นเดียวกับเปาโล เราไม่ใช่คนสมบูรณ์แบบและยังไปไม่ถึงเลย (ฟป. 3:12) จนเราต้องร้องว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย” (รม. 7:18) ไม่มีวิสุทธิชนที่ยังมีชีวิตอยู่คนใดเคยไปถึงจุดแห่งความสมบูรณ์แบบไร้บาป (รม. 3:9-20; 1 ยอห์น 1:8, 10) ฉะนั้นขอให้เรามีใจเมตตาต่อคริสเตียนทั้งหลายที่ทำบาปและขอให้เราระวังตัวให้ดีเกรงว่าตัวเราเองเมื่อถูกทดลองจะหลงไปทำบาปแบบเดียวกันเข้า เหนือสิ่งอื่นใด ขอให้เราขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงรักเราและป้องกันรักษาเราไว้แม้ในการถูกทดลองและทดสอบของเรา พระองค์ทรงอธิษฐานเผื่อเปโตรเพื่อที่ความเชื่อของเขาจะไม่ขาด (ลูกา 22:32) ซาตานได้ฝัดร่อนเปโตรอย่างข้าวสาลี แต่พระเจ้าไม่ทรงปล่อยเขาไป

มัทธิว 27

ข้อ 1, 2:

27:1 เมื่อตอนเช้ามาถึงแล้ว บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสแห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

27:2 และเมื่อพวกเขาได้มัดพระองค์แล้ว พวกเขาก็พาพระองค์ไป และมอบพระองค์ไว้แก่ปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมือง

การประชุมสภาซานเฮดรินในตอนเช้า

ให้คำตัดสินโทษพระเยซูแบบเป็นทางการ

เราต้องจำไว้ว่ามีรัฐบาลแบบทวิในแคว้นยูเดีย องค์ประกอบแรกคือรัฐบาลยิว ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนพระราชบัญญัติของโมเสสและคัมภีร์ทัลมุด งานเขียนหรือประเพณีทั้งหลายของเหล่าผู้นำยิวซึ่งตีความและเพิ่มเข้ากับพระราชบัญญัติ คณะนิติบัญญัติสูงสุดคือสภาซานเฮดริน ซึ่งประกอบด้วยปุโรหิตใหญ่และผู้อาวุโสประมาณเจ็ดสิบคน มหาปุโรหิตเป็นชายคนเดียวที่มีอิทธิพลมากที่สุดในท่ามกลางพวกยิวแม้กระทั่งในเรื่องทางโลกและในกฎหมายแพ่ง แต่แคว้นยูเดียไม่ใช่รัฐอิสระ ตรงกันข้าม มันเป็นดินแดนที่ถูกพิชิตของจักรวรรดิโรม และโรมเป็นผู้ที่ให้คำตัดสินชี้ขาดสุดท้ายในการปกครอง ปีลาตเป็นผู้ว่าราชการโรม สภาซานเฮดรินของยิวสามารถลงโทษอาชญากรรมเล็ก ๆ ได้แต่ไม่ได้รับอนุญาต ณ เวลานี้ให้ตัดสินลงโทษประหารชีวิต ดังนั้นหลังจากตกลงที่จะปรับโทษพระเยซูถึงตายแล้ว สภาซานเฮดรินก็นำตัวพระองค์ไปหาปีลาตผู้ว่าราชการโรม เพื่อจะโน้มน้าวเขาให้ตัดสินลงโทษประหารชีวิตพระองค์

การไต่สวนพระเยซูแบบไม่เป็นทางการเกิดขึ้นในเวลากลางคืนต่อหน้าพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโสเหล่านั้นที่มารวมตัวกัน (มธ. 26:57; มก. 14:53) อย่างไรก็ตาม โดยกฎหลายข้อของพวกเขา การตัดสินโทษผู้ใดต้องเกิดขึ้นในเวลากลางวัน ฉะนั้นพอถึงตอนเช้าแล้ว (ข้อ 1) สภาทั้งหมดนั้นก็มารวมตัวกัน (มาระโก 15:1; ลูกา 22:66) เพื่อที่จะทำตามรูปแบบของการไต่สวนแบบเร็ว ๆ พระเยซูทรงถูกถามคำถามนั้นอีกว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์นั้นหรือไม่ และเมื่อพระองค์ทรงตอบว่าใช่ พวกเขาก็กล่าวโทษพระองค์ทันที (ลูกา 22:66-71) และนำตัวพระองค์ไปหาปีลาต

ข้อ 3-10:

27:3 แล้วยูดาส ผู้ซึ่งได้ทรยศพระองค์แล้ว เมื่อเขาเห็นว่าพระองค์ถูกปรับโทษ ยูดาสเองก็กลับใจและนำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสอีก

27:4 โดยกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปในการที่ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตซึ่งไม่มีความผิด” และคนเหล่านั้นกล่าวว่า “การนั้นเป็นธุระอะไรของพวกเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง”

27:5 และยูดาสจึงทิ้งเงินเหล่านั้นไว้ในพระวิหารและจากไป และไปและผูกคอตัวเอง

27:6 และพวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินเหล่านั้นมา และกล่าวว่า “เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินเหล่านั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเงินเหล่านั้นเป็นค่าแห่งโลหิต”

27:7 และพวกเขาก็ปรึกษากัน และได้เอาเงินเหล่านั้นไปซื้อทุ่งช่างหม้อไว้ เพื่อเป็นที่ฝังศพพวกคนต่างชาติ

27:8 เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงถูกเรียกว่า ทุ่งแห่งโลหิต

จนถึงทุกวันนี้

27:9 แล้วได้สำเร็จสิ่งซึ่งกล่าวไว้โดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ที่กล่าวว่า ‘และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญนั้น ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่ได้ถูกตีราคาไว้นั้น’ ผู้ซึ่งคนทั้งหลายแห่งลูกหลานของอิสราเอลได้ตีราคาไว้

27:10 ‘และให้เงินเหล่านั้นเพื่อซื้อทุ่งช่างหม้อตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า’

ยูดาสที่ถูกจิตสำนึกรบกวนคืนเงินสินบน

และผูกคอตาย

ข่าวประเสริฐเล่มอื่นที่เหลือไม่พูดถึงจุดจบของยูดาสยกเว้นมัทธิว ในกิจการ 1:16-25 เรามีบันทึกที่ได้รับการดลใจเกี่ยวกับถ้อยคำของซีโมนเปโตรที่พูดถึงยูดาส เมื่ออัครทูตอีกคนได้รับเลือกเพื่อแทนที่เขาในฐานะพยานเรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์

จงทำการแบ่งแยกให้ดีในความคิดของคุณระหว่างเปโตรกับยูดาสในบาปของพวกเขา (1) เปโตรมีความเชื่อที่ได้รับจากพระเจ้าในพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระบุตรของพระเจ้า (มธ. 16:16, 17; ยอห์น 1:40-42) ขณะที่ยูดาส “ไม่เชื่อ” และเป็นมารร้ายตนหนึ่ง (ยอห์น 6:64, 70, 71) (2) พระคริสต์ซึ่งตรัสล่วงหน้าถึงการปฏิเสธของเปโตร ได้ทรงอธิษฐานเผื่อเขาเพื่อที่ความเชื่อของเขาจะไม่ขาด (ลูกา 22:32) ทรงส่งข่าวสารพิเศษไปถึงเปโตรหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (มาระโก 16:7) และทรงอุตส่าห์มากเป็นพิเศษในการเรียกเปโตรกลับมาสู่งานรับใช้ (ยอห์น 21:15-17) ตรงกันข้าม พระเยซูตรัสเกี่ยวกับยูดาสว่า “จะเป็นการดีสำหรับคนนั้น ถ้าเขามิได้บังเกิดมาเลย” (มธ. 26:24) พระเยซูตรัสว่า “คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์พิทักษ์รักษาไว้แล้ว และไม่มีผู้ใดในพวกเขาเสียไป ยกเว้นลูกของความพินาศ” (ยอห์น 17:12) ยูดาสไม่เคยรับความรอดเลย หลังจากเปโตรกลับใจเชื่อแล้ว เขาก็ไม่เคยหลงหายเลย คริสเตียนทั้งหลายทำบาปที่ร้ายแรง บางครั้งดูภายนอกก็แย่กว่าบาปเหล่านั้นที่คนไม่เชื่อเขาทำกัน แต่ใจของพวกเขาก็ไม่เหมือนกับใจของคนที่ยังไม่รับความรอดและพวกเขาไม่ถูกพิพากษาเหมือนกัน เปโตรทนทุกข์เพราะบาปของตนในการปฏิเสธพระคริสต์ แต่เขาก็ทนทุกข์ในฐานะคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งใจของเขาถูกเปลี่ยนแปลงแล้วอย่างแท้จริงและบาปของเขาทั้งหมดอยู่ภายใต้พระโลหิตของพระคริสต์แล้ว เปโตรเป็นคนของพระเจ้าที่หัวใจและยูดาสเป็นคนของซาตานที่หัวใจ (ลูกา 22:3; ยอห์น 13:2)

คำว่า กลับใจ ในข้อ 3 ไม่ใช่คำกรีก เมะตานอเอะโอ ซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการเปลี่ยนใจ ถูกใช้ซ้ำ ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อหมายถึงการกลับใจใหม่ซึ่งนำความรอดมาให้ มันเป็นคนละคำ, เมะตาเมะลอมาอี, ซึ่งหมายถึง “รู้สึกเสียใจภายหลัง, กลับใจ, เปลี่ยนจุดประสงค์ของตน (Donnegan, Lexicon); “วุ่นวายใจหรือห่วงพะวง” (Young’s Analytical Concordance) ยูดาสเศร้าโศกเสียใจ เหมือนกับที่คนใดที่ในอดีตเคยดำเนินชีวิตเป็นคนดีมีศีลธรรมจะเสียใจเพราะบาปอันน่าละอาย เขาไม่ได้หันมาหาพระเจ้าด้วยการกลับใจใหม่ที่แท้จริงเพื่อรับความรอด เราอาจกล่าวได้ว่าเขากลับใจเกี่ยวกับการรับเงินเพื่อทรยศพระเยซูแต่เขาไม่ได้กลับใจและหันจากการที่เขาปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด การกลับใจและคำสารภาพของยูดาส (ข้อ 3, 4) ไม่ได้หมายความว่าเขารับความรอด เขาไป “ยังสถานที่ของเขาเอง” (กิจการ 1:25) เห็นได้ชัดว่าไปนรก จะเป็นการดีกว่าสำหรับเขาหากเขาไม่ได้เกิดมาเลย (มธ. 26:24) และนั่นคง

เป็นความจริงไม่ได้หากเขาได้รับการยกโทษบาปทั้งหมดของเขาแล้วและไปสวรรค์ นอกจากนี้ ยูดาสไปผูกคอตาย ซึ่งไม่ใช่พยานหลักฐานที่แสดงถึงการมีใจใหม่หรือสันติสุขแห่งความรอดเลย

ทัศนคติของพวกปุโรหิตใหญ่, “การนั้นเป็นธุระอะไรของพวกเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง” (ข้อ 4) ควรเป็นคำเตือนอันน่าเศร้าแก่คนทั้งปวงที่ปล่อยให้ผู้อื่นนำพวกเขาเข้าสู่บาป คนที่นำเราเข้าสู่บาปก็ไม่ใช่เพื่อนแท้ บุตรน้อยหลงหายผู้นั้นมีเพื่อนเยอะแยะขณะที่เงินของเขายังไม่หมด แต่เมื่อเงินหมดแล้ว “ไม่มีใครให้แก่เขา” (ลูกา 15:16) คนบาปทุกคนที่ติดตามเพื่อนฝูงของตนไปไกลจากพระคริสต์จะพบว่าเพื่อนฝูงเหล่านั้นทอดทิ้งเขาเมื่อบาปทั้งหลายของเขาตามทันเขา พวกโรงเบียร์และบาร์เทนเดอร์ไม่เคยเลี้ยงดูแม่ม่ายและลูก ๆ ของคนขี้เมา พวกเที่ยวโสเภณีไม่เคยเปิดบ้านต้อนรับเด็กสาวใจแตก ซาตานไม่มีการปลอบประโลมใจให้คนเหล่านั้นที่ดื่มจนเกลี้ยงถ้วยแห่งบาป คนบาปทั้งหลายช่วยอีกคนเข้าสู่บาปแต่ไม่ช่วยเขาออกมา

ยูดาสตายยังไง? เขา “ผูกคอตาย” จากนั้นก็ “ล้มลงหัวทิ่ม เขาก็แตกออกกลางตัว และไส้พุงทั้งหมดของเขาก็ทะลักออกมา” (กิจการ 1:18) ข้อพระคำเหล่านี้เสริมกันแต่ไม่ขัดแย้งกัน

พวกปุโรหิตใหญ่เหล่านี้ช่างเคร่งศาสนาอย่างน่าแปลกจริง ๆ! ศาสนาของพวกเขานำพวกเขาให้เก็บรายละเอียดปลีกย่อยทั้งหลายของพระราชบัญญัติขณะที่พวกเขาติดสินบนยูดาส หาพวกพยานเท็จและฆ่าพระเยซู ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า! จงเปรียบเทียบข้อ 6 กับสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับพวกเขาในมัทธิว 23:23-28 จงระวังคำประกาศตนแบบเคร่งศาสนาใด ๆ ซึ่งไม่มีความรักให้แก่และความเชื่อวางใจอยู่ในพระเยซูคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะรากฐานนั้น ไม่อาจมีศีลธรรมแบบจริงใจได้เลยโดยปราศจากการเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดและการบังเกิดใหม่ ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของพวกเขา พวกผู้ครอบครองยิวเหล่านั้นได้ทำให้ข้อพระคัมภีร์ในเศคาริยาห์ 11:12, 13 สำเร็จจริงโดยไม่รู้ตัว น่าทึ่งจริง ๆ ที่รายละเอียดมากมายเหลือเกินเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูถูกบอกล่วงหน้าแล้วในพระคัมภีร์

พระคำตอนนี้อาจมีการอ้างอิงบางอย่างถึงเยเรมีย์ 18:1-4 และ 19:1-3 เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเป็นไปได้ที่ว่าพวกผู้พยากรณ์น้อยปกติแล้วก็ถูกคัดลอกอยู่ในหนังสือม้วนเดียวกันกับเยเรมีย์และฉะนั้นคำเรียก เยเรมีย์ (ข้อ 9) จึงอาจหมายถึงหนังสือม้วนนั้นทั้งหมด เช่นเดียวกันเอฟราอิม ซึ่งเป็นเผ่าหลักของอาณาจักรฝ่ายเหนือ บางครั้งก็ถูกใช้เป็นชื่อเรียกอาณาจักรฝ่ายเหนือทั้งหมด และยูดาห์ก็ถูกใช้อย่างต่อเนื่องให้เป็นชื่อเรียกอาณาจักรฝ่ายใต้ แม้ว่ามันรวมเผ่าเบนยามินและพวกเลวีเข้าไว้ด้วยก็ตาม (อสย. 7:2, 5, 8, 9, 17; อสค. 37:16) หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ซึ่งถูกเขียนโดยโมเสสโดยทั่วไปแล้วถูกคัดลอกให้อยู่ในม้วนหนังสือเดียวกันและถูกเรียกว่า “พระราชบัญญัติ” (ลูกา 24:44; กิจการ 24:14; 1 คร. 14:34 ซึ่งอ้างอิงไปยังปฐมกาล 3:16) แม้ว่าปฐมกาลไม่มีเนื้อหาของพระราชบัญญัติของโมเสสเลยก็ตาม

ข้อ 11-14:

27:11 และพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง และเจ้าเมืองจึงถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” และพระเยซูตรัสกับท่านว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี่”

27:12 และเมื่อพระองค์ทรงถูกฟ้องโดยพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสแล้ว พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด

27:13 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านไม่ได้ยินหรือว่า พวกเขากล่าวความปรักปรำแก่ท่านเป็นหลายประการ”

27:14 และพระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว จนกระทั่งเจ้าเมืองอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พระเยซูซึ่งถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าปีลาต ไม่ทรงตอบอะไรเลย

อ่านมาระโก 15:1-5, ลูกา 23:1-5, และยอห์น 18:28-38 ข่าวประเสริฐของยอห์นให้รายละเอียดมากกว่า

พวกปุโรหิตใหญ่นำตัวพระเยซูไปยังห้องโถงตัดสินคดีของปีลาตและพระเยซูทรงถูกพาตัวเข้าไป น่าจะโดยพวกทหาร ไปยังห้องโถงตัดสินคดีนั้น แต่ตัวพวกเขาเองอยู่ด้านนอก “เกรงว่าพวกเขาจะถูกทำให้เป็นมลทิน แต่เพื่อพวกเขาจะได้กินปัสกาได้” (ยอห์น 18:28) ปีลาตออกไปข้างนอกห้องโถงตัดสินคดีนั้นเพื่อหารือกับพวกปุโรหิตใหญ่ซึ่งไม่ยอมเข้ามาข้างใน ปีลาตรบเร้าพวกยิวให้พาตัวพระเยซูไปและตัดสินพระองค์ตามกฎหมายของพวกเขา แต่พวกยิวเหล่านั้นบ่นว่าตนไม่สามารถประหารชีวิตผู้ใดได้ (ยอห์น 18:31) บทสนทนานั้นของปีลาตกับพระเยซู (ยอห์น 18:33-38) ถูกเล่าในยอห์นเท่านั้น จงเปรียบเทียบข้อ 12 ถึง 14 กับอิสยาห์ 53:7 พระเยซูทรงเป็นลูกแกะปัสกานั้นและถึงเวลาแล้วสำหรับการเชือด พระองค์จึงไม่ขัดขืนเลย

คำกล่าวหานั้นของพวกปุโรหิตใหญ่ (ข้อ 12) ไม่ถูกให้ไว้โดยละเอียดในที่นี้ มาระโก 15:3 กล่าวว่า “พวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องพระองค์เป็นหลายประการ” ในยอห์น 18:30 เราถูกบอกว่าพวกเขากล่าวหาพระองค์ว่าเป็น “ผู้ร้าย” และในลูกา 23:2 เราถูกบอกว่าพวกเขากล่าวหาพระเยซูว่า “ปั่นป่วนประเทศชาติ และห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ โดยกล่าวว่า ตัวเขาเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง” พวกเขาหวังจะยุยงปีลาตให้ต่อต้านพระเยซูโดยกล่าวหาพระเยซูว่าก่อการกบฏและต่อต้านโรม พระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระคริสต์นั้นแล้ว แต่ข้อกล่าวหาที่ปรักปรำพระองค์ว่าทรงห้ามการเสียส่วยก็เป็นความเท็จแบบจงใจ พวกเขาเคยหวังว่าพระเยซูจะทรงห้ามการเสียส่วยแก่ซีซาร์ (มธ. 22:15-21) แต่พระองค์ทรงหุบปากพวกเขาแล้วโดยทรงเรียกร้องว่า “สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า” อันที่จริงพระเยซูเองก็ทรงจ่ายภาษี (มธ. 17:24-27)

คำกล่าวหาอีกประการที่พวกเขาสร้างขึ้นก็คือ “คนนี้ปลุกปั่นประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงสถานที่แห่งนี้” (ลูกา 23:5) การอ้างอิงถึงแคว้นกาลิลีทำให้ปีลาตทราบว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี เขาจึงส่งพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าเฮโรดเพื่อรับการไต่สวน (ลูกา 23:6-12) ดังนั้นคำพยากรณ์ของเพลงสดุดี 2:1, 2, “นักปกครองทั้งหลายปรึกษากันและกัน...” จึงสำเร็จจริงแล้ว (กิจการ 4:25-28) อย่างไรก็ตาม เมื่อพระเยซูไม่ทรงทำการอัศจรรย์เลย เฮโรดก็ส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตเพื่อรับการพิพากษา

ข้อ 15-26:

27:15 บัดนี้ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่ประชาชน ผู้ซึ่งพวกเขาปรารถนา

27:16 และพวกเขามีนักโทษชื่อดังคนหนึ่ง ที่ถูก

เรียกว่า บารับบัส
27:17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้เราปล่อยผู้ใดแก่พวกเจ้า บารับบัสหรือเยซูซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์”
27:18 เพราะท่านทราบอยู่ว่า พวกเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา
27:19 เมื่อปีลาตนั่งบนบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งมายังท่าน โดยกล่าวว่า “ท่านอย่ามีอะไรเกี่ยวข้องกับคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการในความฝันเพราะเหตุท่านผู้นั้น”
27:20 แต่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้อาวุโสก็ยุยงประชาชนว่า พวกเขาควรขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ทำลายพระเยซูเสีย
27:21 เจ้าเมืองตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่พวกเจ้า” เขาทั้งหลายกล่าวว่า “บารับบัส”
27:22 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอะไรกับเยซูซึ่งถูกเรียกว่า พระคริสต์” พวกเขาทุกคนกล่าวแก่ท่านว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”
27:23 และเจ้าเมืองกล่าวว่า “ทำไม เขาได้ทำความชั่วร้ายประการใด” แต่เขาทั้งหลายยิ่งร้องโดยกล่าวว่า “ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด”
27:24 เมื่อปีลาตเห็นว่าท่านไม่สามารถเอาชนะอะไรได้เลย แต่จะเกิดวุ่นวายขึ้นต่างหาก ท่านก็เอาน้ำมา และล้างมือของท่านต่อหน้าประชาชน โดยกล่าวว่า “เราไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้าทั้งหลายจงรับธุระเอาเองเถิด”
27:25 แล้วประชาชนทุกคนตอบ และกล่าวว่า “ให้โลหิตของเขาตกอยู่บนพวกเรา และบนบุตรทั้งหลายของพวกเราเถิด”
27:26 แล้วท่านจึงปล่อยบารับบัสให้พวกเขา และเมื่อท่านได้เฆี่ยนตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

บารับบัสถูกเลือกให้ปล่อยตัวแทนที่พระเยซู

พระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกันอยู่ในมาระโก 15:6-15, ลูกา 23:13-25, และยอห์น 18:38-40

จงหมายเหตุความตรงข้ามกันระหว่างพระผู้ช่วยให้รอดผู้ไร้บาป, พระคริสต์, กับบารับบัส บารับบัสเป็น “นักโทษชื่อดังคนหนึ่ง” (ข้อ 16) มีความผิดข้อหาก่อการจลาจลและฆาตกรรม (มาระโก 15:7; ลูกา 23:25) เขายังเป็นโจรหรือคนดักปล้นด้วย (ยอห์น 18:40) ความตรงข้ามกันนี้ถูกเปโตรกล่าวถึงในคำเทศนาของเขาต่อหน้าประชาชนแห่งกรุงเยรูซาเล็มที่ชั่วในกิจการ 3:14, 15 พระเจ้าทรงวางแผนความตรงข้ามกันนี้และใส่มันไว้ในใจของปีลาตเพื่อที่พวกเขาจะต้องเลือกระหว่างพระคริสต์กับบารับบัส (ข้อ 17) มันเป็นธรรมเนียมที่จะปล่อยตัวนักโทษเช่นนั้นคนหนึ่งเมื่อถึงช่วงเทศกาลปัสกาทุกปี (ข้อ 15) ปีลาตน่าจะเลือกบารับบัสให้เป็นตัวอย่างที่โดดเด่นของความชั่ว เขาเป็นคนบาปที่ “โด่งดัง” พอ ๆ กับที่พระเยซูทรง “โด่งดัง” ในเรื่องความไร้มลทินและความบริสุทธิ์ ไม่แน่ปีลาตอาจคิดว่าผู้คนทั้งหมดนี้อาจเลือกที่จะปล่อยตัวพระเยซูมากกว่าฆาตกรและโจรชื่อกระฉ่อนเช่นนั้น และหวังว่าตนจะได้พ้นจากความรับผิดชอบในการปรับโทษพระคริสต์

ในการเลือกบารับบัส ผู้คนเหล่านั้นก็เลือกความชั่วมากกว่าความดีงาม บาปมากกว่าความบริสุทธิ์ บา

รับบัสเป็นตัวแทนของสันดานชั่วในตัวเราแต่ละคน คนเหล่านั้นถูกปรับโทษเพราะว่าพวกเขา “ได้รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของพวกเขาชั่วร้าย” (ยอห์น 3:19) ไม่มีผู้ใดเคยปฏิเสธพระเยซูโดยไม่มีเหตุ และเหตุนั้นก็ชั่วเสมอ ไม่ว่าแรงจูงใจที่แท้จริงถูกปิดซ่อนไว้อย่างไร ทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็มีบารับบัสแห่งบาปของตนที่เขาเลือกมากกว่าพระเยซู

บังเอิญที่ว่าบารับบัสได้ประสบกับผู้รับโทษแทน พระเยซูทรงตายแทนเขาจริง ๆ แต่พระองค์ได้ทรงตายแทนผมด้วย และแบบตรงตัวพอ ๆ กัน ผมเป็นอิสระจากพระพิโรธของพระเจ้าและบทลงโทษอันยุติธรรมที่มีต่อบาปเพราะพระคริสต์ได้ทรงตายแทนที่ผมแล้ว!

จงพิจารณากรณีของปีลาต เขาเชื่ออย่างถ้วนถี่ว่าพระเยซูทรงไร้ความผิด (ข้อ 23, 24; มาระโก 15:10; ลูกา 23:14, 15, 22; ยอห์น 18:38; 19:4) อันที่จริง พยานหลักฐานนั้นก็คือว่าปีลาตเชื่อจริง ๆ ว่าพระเยซูทรงเป็นอย่างที่พระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็น-พระบุตรของพระเจ้าและกษัตริย์ของพวกยิวที่จะเสด็จมานั้น จงสังเกตว่าเขาดูเหมือนจะฟังพระเยซูอย่างเคารพยำเกรงขนาดไหนในยอห์น 18:36-39 ปีลาตกลัวเมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูทรงอ้างตัวว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า (ยอห์น 19:7, 8) ปีลาตนำเสนอพระเยซูแก่พวกยิวในฐานะกษัตริย์ของพวกเขา (ยอห์น 19:14) ปีลาตในข้อหาที่เขียนเหนือกางเขนนั้น เรียกพระเยซูว่า “กษัตริย์ของพวกยิว” (ข้อ 37) และปฏิเสธที่จะเปลี่ยนชื่อเรียกนั้นเมื่อพวกผู้นำยิวประท้วง (ยอห์น 19:19-22) ปีลาตพยายามที่จะเลี่ยงความรับผิดชอบในเรื่องความมรณาของพระคริสต์โดยที่ไม่ทำให้พวกยิวขัดเคืองใจ เขาพยายามที่จะเลี่ยงการตัดสินใจนั้น จงสังเกต: (1) เขาบอกพวกยิวว่า “พวกท่านจงพาเขาไป และพิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกท่านเถิด” (ยอห์น 18:31) (2) เขาส่งพระองค์ไปหาเฮโรดเพื่อรับการพิพากษา โดยหวังว่าจะหนีความรับผิดชอบ (ลูกา 23:6-12) (3) เขาเลือกบารับบัส ซึ่งเป็นโจรและฆาตกร และเสนอที่จะปล่อยตัวพระเยซูหรือไม่ก็บารับบัส โดยหวังว่าพวกเขาจะขอปล่อยตัวพระเยซู (4) เขาวิงวอนอย่างอับจนเรื่องความไร้ผิดของพระเยซู (ลูกา 23:14, 15; ยอห์น 18:38; 19:4) (5) เขาเฆี่ยนตีพระเยซู โดยหวังว่าการทำเช่นนั้นจะช่วยบรรเทาความเกลียดของพวกเขาโดยไม่ต้องฆ่าพระผู้ช่วยให้รอด (ลูกา 23:16; ยอห์น 19:1) (6) สุดท้าย เขาล้างมือของตนกล่าวว่า “เราไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้าทั้งหลายจงรับธุระเอาเองเถิด” (ข้อ 24) ทว่าน้ำทั้งหมดของทะเลก็ไม่อาจชะล้างความผิดของปีลาตออกไปได้เพราะการไม่เชื่อวางใจพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขาและรับเชื่อพระองค์อย่างเปิดเผย ทุกคนเหล่านั้นที่มีส่วนในความมรณาของพระคริสต์ล้วนถูกใช้การเพื่อทำให้แผนการของพระเจ้าสำเร็จ ทว่านั่นก็ไม่ลดทอนบาปของพวกเขา (มธ. 18:7)

จงสังเกตคำแช่งสาปนั้นซึ่งพวกยิวนำมาตกอยู่บนตัวพวกเขาเอง (ข้อ 25) ผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าความมืดบอดในปัจจุบันของชนชาติอิสราเอล (รม. 11:25), การข่มเหงพวกยิวในทุกแห่งหน, การกระจัดกระจายของพวกเขาไปยังทั่วโลก, เป็นเพราะการปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดของประชาชาตินั้น จงเปรียบเทียบข้อนี้กับลูกา 21:20-24 และมัทธิว 23:31-39

หลังจากเฆี่ยนตีพระเยซูแล้ว (ข้อ 26) ปีลาตก็เข้าแทรกแซงอีก วิงวอนประชาชนเหล่านั้นให้ไว้ชีวิตพระเยซู (ยอห์น 19:1-15)

ข้อ 27-32:

27:27 แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูเข้าไปในศาลาปรีโทเรียม และรวบรวมพวกทหารทั้งกองมายังพระองค์

27:28 และพวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าออก และเอาเสื้อคลุมสีแดงเข้มมาสวมพระองค์

27:29 และเมื่อพวกเขาได้ทอมงกุฎหนามแล้ว พวกเขาก็สวมมงกุฎนั้นบนพระเศียรของพระองค์ และยัดไม้อ้อไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และพวกเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ และล้อเลียนพระองค์ โดยกล่าวว่า “ขอทรงพระเจริญ กษัตริย์ของพวกยิว”

27:30 และพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นไป และตีพระองค์บนพระเศียร

27:31 และหลังจากพวกเขาได้ล้อเลียนพระองค์แล้ว พวกเขาถอดเสื้อคลุมนั้นออกจากพระองค์ และเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองสวมให้พระองค์ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน

27:32 และขณะที่พวกเขาออกไปนั้น พวกเขาได้พบชายคนหนึ่งแห่งเมืองไซรีนชื่อซีโมน พวกเขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

พวกทหารเยาะเย้ยและย่ำยีพระเยซู

พระคำตอนที่มีเนื้อหาเหมือนกันถูกให้ไว้ในมาระโก 15:16-21, ลูกา 23:26-32, และยอห์น 19:16, 17

การย่ำยีนี้ถูกกระทำโดยพวกทหาร “ห้องโถงรวม” (ข้อ 27) ถูกเรียกว่า “ศาลปรีโทเรียม” (มาระโก 15:16) ที่นั่นทหารทั้งหมู่ถูกเรียกมาสนุกกันในการย่ำยีองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา รัฐบาลโรมรับตัวพระเยซูไปเพื่อจะตรึงกางเขนพระองค์ จงเปรียบเทียบนี่กับการย่ำยีโดยมหาปุโรหิตและพวกเจ้าหน้าที่และพวกคนใช้ของเขาและเหล่าสมาชิกสภาซานเฮดริน (มธ. 26:66, 67; มาระโก 14:65; ลูกา 22:63-65; ยอห์น 18:22) พวกเขาถอดเสื้อผ้าพระองค์และเอาเสื้อคลุมสีแดงเข้มมาสวมให้พระองค์ซึ่งเป็นเครื่องแต่งกายของกษัตริย์ (ข้อ 28) เหมือนกับที่เฮโรดและเหล่านักรบของเขาได้กระทำเช่นกันในการล้อเลียน (ลูกา 23:11) มงกฎของพระองค์เป็นมงกุฎหนาม ไม้คทาของพระองค์คือไม้อ้อ การคารวะที่พระองค์ทรงได้รับคือน้ำลายที่ถ่มรด! (ข้อ 29, 30)

ผู้อ่านทุกท่านควรที่จะมีใจที่ถูกตีสอนและเคารพยำเกรงขณะที่เขาคิดถึงความอับอายที่พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้ทรงสู้ทนเพื่อเรา และการย่ำยีทั้งหมดไม่ถูกบอกเล่าตรงนี้เพราะว่าพวกเขาถอนเคราของพระองค์เช่นกัน (อสย. 50:6) สิ่งใดอยู่ในพระทัยและความคิดของพระผู้ช่วยให้รอดของเราในระหว่างการปฏิบัติอันน่าละอายนี้! นั่นถูกมอบไว้แก่เราในเพลงสดุดีบทที่ 69 เพลงสดุดี 69:5 คงจะใช้ได้กับพระคริสต์ตรงที่ว่าพระองค์ทรงรับบาปทั้งหลายและความโง่เขลาของเราไว้บนตัวพระองค์ แต่ในบทนั้นจงสังเกตว่าข้อพระคำต่อไปนี้กล่าวถึงพระเยซูอย่างชัดเจน: (1) ข้อ 9, “ความร้อนรนในเรื่องพระนิเวศน์ของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์” ฯลฯ (ถูกยกมาอย่างชัดเจนในภาคพันธสัญญาใหม่ในฐานะเป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับพระเยซู, ยอห์น 2:17) (2) ข้อ 8 แสดงภาพพระเยซูที่ลูก ๆ ของมารดาของพระองค์ไม่เชื่อวางใจ (ยอห์น 7:5) จนกระทั่งหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์แล้ว (กิจการ 1:14) (3) ข้อ 20 ของเพลงสดุดี 69 แสดงภาพพระทัยที่แตกสลายของพระคริสต์ โดยไม่มีเหล่าผู้ปลอบประโลมใจ (4) ข้อ 21, “พวกเขาให้ดีหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหารของข้าพระองค์

ด้วย และเมื่อข้าพระองค์กระหาย พวกเขาเอาน้ำส้มสายชูให้ข้าพระองค์ดื่ม” เห็นได้ชัดว่ากล่าวถึงพระคริสต์ (ข้อ 34) ฉะนั้นเพลงสดุดีบทที่ 69 จึงเปิดเผยความคิดเหล่านั้นของพระเยซู ณ เวลานี้เหมือนกับที่เพลงสดุดีบทที่ 22 แสดงภาพการตรึงกางเขนนั้นและความคิดทั้งหลายของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงห้อยอยู่บนกางเขนนั้น

ใจที่เคารพยำเกรงจะเห็นในพระคำตอนนี้ถึงความจำเป็นที่ต้องมีการเสด็จกลับมาแบบเปี่ยมสง่าราศีและการครอบครองจริง ๆ ของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงถูกเยาะเย้ยว่าเป็นกษัตริย์ปลอมจะเสด็จมาครอบครองจริง ๆ ตามที่ถูกแสดงภาพในอิสยาห์ 11:1-12, มีคาห์ 4:1-8, เศคาริยาห์ 14:9, มัทธิว 25:31-46, และวิวรณ์ 19:11-16 ในเพลงสดุดีบทที่ 2 พระเจ้าทรงเชื่อมโยงเวลาแห่งการถูกกดให้ต่ำลงของพระคริสต์นี้กับเวลาที่จะมานั้นแห่งการครอบครองของพระองค์ พวกเขาล้อเลียนความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ทว่าเพลงสดุดี 2:6 ก็ประกาศว่าพระคริสต์จะประทับบนเนินเขาศิโยนอันบริสุทธิ์ ว่าที่สุดปลายเหล่านั้นของแผ่นดินโลกจะเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ (สดด. 2:8) ว่าพระองค์จะทรงทุบบรรดาประชาชาติให้แตกด้วยคทาเหล็ก (สดด. 2:9) พระองค์ผู้ได้ทรงทนทุกข์ในฐานะลูกแกะของพระเจ้าต้องครอบครองในฐานะสิงโตแห่งเผ่ายูดาห์ มันไม่มีทางเข้ากันกับแผนการของพระเจ้าได้ที่มงกุฎเดียวที่พระเยซูจะได้สวมบนแผ่นดินโลกนี้จะเป็นมงกุฎหนามและที่การถวายบังคมเดียวที่พระองค์จะทรงได้รับจะเป็นการล้อเลียนและการถ่มน้ำลายรด มันเหมาะสมเท่านั้นที่พระคริสต์จะทรงชิงอาณาจักรเหล่านั้นของโลกนี้มาจากซาตานและปกครองอาณาจักรเหล่านั้นด้วยพระองค์เองและที่เหล่าคนชั่วที่ไม่ยอมให้พระองค์ครอบครองเหนือพวกเขาจะต้องถูกทำลายต่อพระพักตร์พระองค์ (ลูกา 19:14, 27)

บางคนคิดว่าซีโมนในข้อ 32 อาจเป็นชายผิวสี มันเป็นไปได้แต่ก็ไม่จำเป็น เมืองไซรีนอยู่ในแอฟริกาแต่ยิวจำนวนมากอาศัยอยู่ที่นั่น ซีโมนผู้นี้และครอบครัวของเขาเป็นที่รู้จักกันดี บุตรชายของเขาคืออเล็กซานเดอร์และรูฟัส (มาระโก 15:21) และรูฟัสคนนั้นอาจเป็นคนเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในโรม 16:13 ตอนแรกกางเขนนั้นถูกวางบนพระเยซูเพื่อให้แบกไปยังสถานที่ตรึงกางเขนตามธรรมเนียมในตอนนั้น (ยอห์น 19:17) จากนั้น “ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น” (ข้อ 32) น่าจะขณะที่พวกเขาออกมานอกกรุงนั้น พวกเขาก็พบซีโมน “ที่เดินผ่านมา เมื่อออกมาจากบ้านนอก” (มาระโก 15:21) และเกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนนั้น เชื่อกันว่าพระเยซูอาจทรงล้มลงภายใต้กางเขนนั้น ไม่สามารถแบกมันไปหลังจากการอดอาหารของพระองค์ ไม่ได้นอนหลายคืน ทนทุกข์ในสวนนั้น และการย่ำยีของฝูงชน พวกปุโรหิต พวกทหาร ซีโมนชาวเมืองไซรีนอาจกล่าวถ้อยคำหนุนใจแก่พระเยซูและพวกทหารจึงจับตัวเขามา หรือเขาอาจถูกจับเพียงเพราะว่าเขาเป็นนิโกร เนื่องจากเขามาจากแอฟริกา หรือเพราะว่าเขาเป็นคนต่างถิ่น ไม่ว่าจะยังไง สิ่งที่ถูกเจตนาให้เป็นความน่าละอายและการย่ำยีที่กระทำต่อคนต่างถิ่นคนนี้ที่ผ่านมาก็ยกชูเขาขึ้นสู่จุดสูงสุดอันเป็นอมตะแห่งชื่อเสียงไปตลอดหลายศตวรรษ! เขาช่างได้รับเกียรติจริง ๆ ในการแบกกางเขนของพระเยซูเจ้าและทนทุกข์ความอัปยศบางประการของพระผู้ช่วยให้รอดของเราขณะที่พระองค์เสด็จไปสู่การถูกตรึงกางเขน! นี่เป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่จริง ๆ และเราควรชื่นชมยินดีเหมือนพวกอัครทูตที่ได้ทนทุกข์ความอับอายเพื่อพระนามของพระองค์ (กิจการ 5:41) การถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซูควรเป็นเหตุให้เราชื่นชมยินดีและโลดเต้นด้วยความชื่นบาน (มธ. 5:10-12; ลูกา 6:23)

อันที่จริงเราถูกบอกว่าเราทุกคนควรที่จะยินดีออกไปนอกค่ายนั้นกับพระเยซู แบกรับการถูกด่าว่าของพระองค์ (ฮบ. 13:13) ซีโมนชาวเมืองไซรีนช่างเป็นสุขจริง ๆ! บางทีหลายครั้งสิ่งที่เรานับว่าเป็นความน่าละอายจะกลับกลายเป็นความสุขและสง่าราศีนิรันดร์ของเรา

ข้อ 33, 34:

27:33 และเมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งที่ถูกเรียกว่ากลโกธา ที่แปลว่า สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง

27:34 พวกเขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาให้พระองค์ดื่ม และเมื่อพระองค์ทรงชิมมันแล้ว พระองค์ก็ไม่ยอมดื่ม

ที่ "สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะ" พระเยซูทรง
ถูกเสนอน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขม

สถานที่ ๆ พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนนั้นมีชื่อว่า "กลโกธา" ซึ่งหมายถึง "สถานที่แห่งกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง" (ข้อ 33) มันน่าจะดูเหมือนกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง อย่างน้อยสถานที่แบบนั้นก็ถูกเลือกแล้วซึ่งค่อนข้างดูเหมือนกะโหลกศีรษะอันหนึ่ง เราไม่สามารถระบุแน่นอนได้ว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนที่ไหน ลูกา 23:33 เรียกสถานที่นั้นว่า "Calvary" ในฉบับคิงเจมส์ภาษาอังกฤษของเราและชื่อเรียกนั้นก็เริ่มเป็นที่นิยมมาก ๆ แต่ Calvary ไม่ใช่ชื่อที่เหมาะสม- มันเป็นแค่คำภาษาละตินที่หมายถึง กะโหลกศีรษะ และคำกรีกที่ใช้ตรงนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่ภาษากรีกก็หมายถึง กะโหลกศีรษะ จริง ๆ ปกติแล้วผู้คนพูดถึง "mount Calvary" แต่สถานที่นั้นที่ปกติแล้วถูกคิดว่าเป็นที่ ๆ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงถูกตรึงกางเขนก็ไม่ใช่ภูเขาลูกหนึ่งแต่เป็นแค่เนินเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่สูงแค่ไม่กี่ฟุต พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนนอกกรุงเยรูซาเล็ม "พวกเขาออกมา" (ข้อ 32) พวกเขา "นำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงพระองค์เสียที่กางเขน" (มาระโก 15:20) พระเยซู "ได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูเมือง" (ฮบ. 13:12) อย่างไรก็ตาม สถานที่แห่งนั้นก็อยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ยอห์น 19:20) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเราทุกคนปรารถนามานานแล้วที่จะได้เห็นสถานที่แห่งนั้นที่พระผู้ช่วยให้รอดของเราได้สิ้นพระชนม์ แต่เราหลายคนทำไม่ได้ อย่างไรก็ตาม เราสามารถเข้าสู่ประสบการณ์ของพระองค์ได้ มี "การร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์" (ฟป. 3:10) เราสามารถช่วยที่จะ "ทำให้ส่วนที่ยังขาดอยู่ของบรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของพระคริสต์นั้นให้สำเร็จ" (คส. 1:24) เราสามารถออกไปนอกค่ายนั้นกับพระเยซูในฝ่ายวิญญาณได้ โดยแบกรับการถูกด่าว่าของพระองค์ (ฮบ. 13:13) เราสามารถแบกรับกางเขนของเราทุกวันและตรึงกางเขนตัวเองและติดตามพระเยซูได้ (ลูกา 9:23; กท. 2:20; คส. 3:3)

ผมขอร้องคุณให้ใคร่ครวญเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สอนคุณถึงความหมายของการตรึงกางเขนนั้นเพื่อเราผู้ซึ่งรับความรอดแล้ว

น้ำองุ่นเปรี้ยวและของขม (ข้อ 34) ถูกบอกล่วงหน้าในเพลงสดุดี 69:21 ปกติแล้วมันถูกอธิบายว่านี่เป็นเครื่องดื่มเพื่อบรรเทาความทุกข์ทรมาน แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยในพระคัมภีร์เลยว่าคนชั่วคนใดเหล่านี้อยากบรรเทาความทุกข์ของพระคริสต์ ตรงกันข้าม จากเพลงสดุดี 69:21 มันเริ่มปรากฏชัดเจนว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของความชั่วของพวกเขา พระองค์ทรงกระหายน้ำและพวกเขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวมาให้พระองค์ ในความหิว

อาหารของพระองค์พวกเขานำดีหมีมาให้ ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ทุกตอนเลยที่ลดทอนความผิดของคนเหล่านั้นที่ตรึงกางเขนพระผู้ช่วยให้รอดและจึงเป็นความผิดของคนบาปทั้งหลายในทุกแห่งหน! ฉะนั้น อย่าให้เราคิดว่าพวกเขาดีกว่าและตัวเราเองดีกว่า (เพราะว่าคนชั่วเหล่านั้นเป็นตัวแทนของเรา) ที่พระคัมภีร์ประกาศว่าพวกเขาเป็น

ของขมนี้อาจเป็นตัวแทนของอะไรก็ได้ที่มีรสขมแบบแย่มาก มาระโก 15:23 กล่าวว่า “น้ำองุ่นระคนกับมดยอบ” ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันแสดงภาพแบบเป็นคำพยากรณ์ถึงตอนที่ลูกแกะปัสกานั้นถูกรับประทานด้วย “ผักรสขม” (อพย. 12:8; กดว. 9:11) น้ำองุ่น ซึ่งมีรสเปรี้ยวมาก ก็จะเป็นน้ำองุ่นเปรี้ยว จงสังเกตว่าพวกเขายื่นน้ำองุ่นเปรี้ยวให้พระองค์อีกในภายหลัง (ข้อ 48) ใกล้ตอนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ น้ำองุ่นเปรี้ยวและของขมซึ่งพระเยซูทรงดื่มก็แสดงภาพความทรมานนั้นซึ่งควรเป็นของเรา บาปกลายเป็นดีหมีและความขมขื่นเสมอและทางของผู้ละเมิดก็ยากนัก อย่างไรก็ตาม พระเยซูทรงดื่มถ้วยของเราเพื่อเราแล้ว และเราจึงได้รับน้ำแห่งชีวิตนิรันดร์มาแทน และทุกคนที่เชื่อในพระองค์ก็จะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 4:14; 6:35)

ข้อ 35-44:

27:35 และพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขน และเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาแบ่งปันกัน โดยจับสลากกัน
เพื่อสิ่งนี้จะสำเร็จซึ่งถูกกล่าวไว้โดยศาสดาพยากรณ์นั้น ซึ่งว่า ‘เขาทั้งหลายได้แบ่งปันเสื้อผ้าของข้าพระองค์ในท่ามกลางพวกเขา และพวกเขาได้จับสลากกันเพื่อที่จะเอาเสื้อของข้าพระองค์’
27:36 และเมื่อนั่งลงแล้ว พวกเขาก็เฝ้าดูพระองค์อยู่ที่นั่น
27:37 และได้ตั้งข้อกล่าวหาที่ลงโทษพระองค์มาติดไว้เหนือพระเศียรของพระองค์ ซึ่งเขียนว่า “ผู้นี้คือเยซูกษัตริย์ของชนชาติยิว”
27:38 แล้วมีโจรสองคนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง
27:39 และคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าว่าพระองค์ โดยส่ายศีรษะของพวกเขา
27:40 และกล่าวว่า “เจ้าผู้ที่ทำลายพระวิหาร และสร้างมันขึ้นมาในสามวันน่ะ จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด”
27:41 ในทำนองเดียวกันพวกปุโรหิตใหญ่ที่ล้อเลียนพระองค์ด้วย พร้อมกับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้อาวุโส กล่าวว่า
27:42 “เขาเคยช่วยคนอื่นให้รอดได้ เขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของลูกหลานของอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และพวกเราจะเชื่อเขา
27:43 เขาได้วางใจในพระเจ้า จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นเดี๋ยวนี้เถิด ถ้าพระองค์จะยอมรับเขาไว้ เพราะเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’”
27:44 พวกโจรด้วย ผู้ซึ่งถูกตรึงไว้กับพระองค์ ก็ยังกล่าวคำเดียวกันต่อพระองค์

พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนกับโจรสองคน ถูกล้อเลียน
โดยพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้อาวุโส

จงตั้งใจศึกษาพระคำตอนที่มีเนื้อหาเหมือนกัน, มาระโก 15:24-32, ลูกา 23:33-43, และยอห์น 19:17-24 ยกตัวอย่างเช่น คุณจะหมายเหตุว่าลูกาเล่าว่าเหล่าผู้หญิงที่ดีแห่งกรุงเยรูซาเล็มติดตามพระเยซูไปและร้องไห้ และคำตอบของพระองค์ที่มีแก่พวกนาง (ลูกา 23:27-31) คุณจะหมายเหตุว่ายอห์นผู้เดียวให้คำตรัสของพระเยซูบนกางเขนนั้นที่ฝากมารดาของพระองค์ไว้กับยอห์น (ยอห์น 19:26, 27) ความมรณาของพระผู้ช่วยให้รอดของเรามีความสำคัญถึงขนาดที่คริสเตียนที่จริงจังคนใดควรอ่านบันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับการทนทุกข์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเรา ซ้ำแล้วซ้ำอีก พร้อมกับการใคร่ครวญ การตรวจสอบตัวเอง การอธิษฐาน ความเชื่อ และคำสรรเสริญ

รายละเอียดหลายร้อยอย่างเกี่ยวกับการทนทุกข์และความมรณาของพระคริสต์ซึ่งมีบอกไว้ล่วงหน้าและถูกแสดงเป็นภาพในภาคพันธสัญญาเดิมก็น่าอัศจรรย์ใจ ความคิดที่วนเวียนอยู่เสมอของพระเยซูก็คือว่า “พระคัมภีร์จะต้องสำเร็จจริง” (มธ. 26:54, 56; มาระโก 14:49) ในนิยามตามพระคัมภีร์ของข่าวประเสริฐ มีระบุเจาะจงสองหนว่าการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ต้องเป็นไป “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3, 4) ถ้าคุณตั้งใจศึกษาคำสั่งจากพระเจ้าเกี่ยวกับลูกแกะปัสกา (อพย. 12:1-11) ก็จงอ่านเพลงสดุดี 22 และ 69; อิสยาห์ 50:6, 7; 52:14; 53; เศคาริยาห์ 12:10; 13:6 รายละเอียดมากมายเกี่ยวกับการทนทุกข์และความมรณาของพระคริสต์จะถูกบอกล่วงหน้าที่นั่น ทหารสี่คนนั้นจึงแบ่งเสื้อผ้าของพระองค์ออกในท่ามกลางพวกเขา (ยอห์น 19:23) แต่สำหรับเสื้อไร้ตะเข็บตัวที่ดีกว่าพวกเขาก็จับสลาก เพื่อที่เพลงสดุดี 22:18 จะสำเร็จจริง “โจร” สองคน (ข้อ 44) ซึ่งถูกเรียกว่า “ผู้ร้าย” เช่นกัน (ลูกา 23:33) ก็ถูกตรึงกางเขนด้วย แต่ละคนอยู่คนละข้างของพระองค์ เพื่อที่จะพระคัมภีร์จะสำเร็จจริงที่ว่า “ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด” (มาระโก 15:28; อสย. 53:9, 12) เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงบอกไว้ล่วงหน้า (ลูกา 22:37)

“พวกเขา” ในข้อ 36 รวมถึงพวกปุโรหิตใหญ่และพวกทหาร พร้อมกับคนอื่น ๆ อีกหลายคน ยิวหลายพันคนอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่ตรึงกางเขนนั้นด้วย มันเป็นช่วงเทศกาลปัสกาและคนเกือบทั้งประชาชาตินั้นก็มารวมตัวกันในกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฝูงชนผ่านไปมาตลอดวันนั้น (ข้อ 39) นอกเหนือจาก “คนเป็นอันมาก” ที่ติดตามพระองค์มายังการตรึงกางเขนนั้น (ลูกา 23:27) พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้อาวุโสก็อยู่ด้วย (ข้อ 41) เช่นเดียวกับนายร้อยชาวโรมันผู้นั้น (ข้อ 54), ปีลาต (ยอห์น 19:19), มารีย์ทั้งสาม (ยอห์น 19:25) และยอห์น (ยอห์น 19:26) มันเป็นเวลาประมาณสามโมงเช้า หรือประมาณเก้านาฬิกาตรงตอนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน (มาระโก 15:25) พระเยซูทรงอยู่บนกางเขนนั้นจนถึง “ประมาณชั่วโมงที่เก้า” (ข้อ 46) จนถึงประมาณบ่ายสามโมงตรงหรือเลยไป ดูคำเทศนาของผมเรื่อง “Watching Jesus Die” ในหนังสือ *When Skeletons Come Out of Their Closets*

ความรักของพระเยซูที่มีให้แก่คนบาปเหล่านี้ไม่เคยคลอนแคลนเลยเมื่อพวกเขาตอกตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น และดูเหมือนว่าถ้อยคำแรก ๆ ของพระองค์หลังจากถูกตรึงที่กางเขน ขณะที่พระองค์ทรงห้อยอยู่ที่นั่น คือ “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” (ลูกา

23:34) คำอธิษฐานนั้นมีไว้สำหรับเราเช่นกัน เนื่องจากเราทุกคนมีส่วนในความมรณานั้นที่พระองค์ทรงทนทุกข์บาปทุกอย่างตกมาบนพระเยซู แต่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เราได้รับการยกโทษ และ “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) ดู อิสยาห์ 55:1, เอเสเคียล 33:11, 1 ยอห์น 2:1, 2; วิวรณ์ 21:6 และ 22:17 เช่นกัน

ข้อกล่าวหาใดถูกเขียนไว้เหนือพระเศียรของพระเยซู? ข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มไม่ให้มันเหมือนกันเป๊ะ จงเปรียบเทียบข้อ 37 กับมาระโก 15:26, ลูกา 23:38 และยอห์น 19:19 จำไว้ว่าข่าวประเสริฐแต่ละเล่มในทั้งสี่เล่มนั้นได้รับการดลใจด้านถ้อยคำและถูกต้องแบบผิดพลาดไม่ได้ในสิ่งที่มันบอกเล่าแต่ว่าไม่มีสักเล่มประกาศตัวว่าให้ข้อเท็จจริงทุกประการ ข้อกล่าวหาที่เขียนไว้นั้นคือ “นี่คือเยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว” ตามที่คุณจะเห็นโดยการนำข้อพระคำเหล่านั้นมารวมกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากข้อกล่าวหานั้นถูกเขียนในสามภาษา (ลูกา 23:38) นั่นคือ ภาษากรีกสำหรับผู้ที่เล่าเรียนมา, ภาษาลาตินสำหรับพวกโรม, และภาษาฮีบรูสำหรับพวกยิว ข้อกล่าวหานั้นจึงอาจแตกต่างกันเล็กน้อยในภาษาที่ต่างกันเหล่านั้น

การล้อเลียนของคนเหล่านั้นที่มองดูพระเยซูบนกางเขนนั้นก็ช่างเลวร้าย มันเปิดเผยให้เห็นใจชั่วของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด จงเปรียบเทียบข้อ 41 ถึง 43 กับเพลงสดุดี 22:6-8 จากนั้นจงอ่านต่อไปในเพลงสดุดี 22:9-20 และดูการเผยให้เห็นพระทัยของพระผู้ช่วยให้รอดของเราและพระองค์ทรงมีความคิดและอารมณ์อย่างไรขณะที่พระองค์ทรงห้อยอยู่บนกางเขนนั้น

จงสังเกตการทดลองสามเท่าของพระเยซูให้ลงมาจากกางเขนนั้น: (1) ผู้คนที่ผ่านไปมา (ข้อ 40), (2) พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ (ข้อ 41, 42) และ (3) พวกโจรเช่นกัน (ข้อ 44) ซาตานเคยทดลองพระเยซูให้ครอบครองโดยไม่ต้องทนทุกข์ (มธ. 4:9); เคยทดลองพระเยซูให้หลีกเลี่ยงกางเขนนั้น โดยพูดผ่านทางอัครทูตเปโตร (มธ. 16:22-25); เคยพยายามที่จะฆ่าพระเยซูในสวนเกทเสมนีโดยใช้ความเศร้าโศกของโลกนี้ (มธ. 26:37, 38) พระเยซูทรงอธิษฐานจนจบและถ้วยแห่งความมรณานั้นได้เลื่อนพ้นไปจนถึงวันพรุ่งนี้ (มธ. 26:39-44; ฮบ. 5:7) อย่างไรก็ตาม แม้จนกระทั่งพระองค์ “ทรงปล่อยพระวิญญาณขึ้นไป” บนกางเขนนั้น ซาตานก็ยังทำการทดลองของมันต่อไป

โจรทั้งสองคนนั้นด่าว่าพระเยซูในตอนแรก (ข้อ 44) และคนหนึ่งในสองคนนั้นด่าว่าต่อไปจนกระทั่งพวกเขาได้ฆ่าพระองค์ แต่โจรอีกคนได้กลับใจใหม่และรับความรอด (ลูกา 23:39-43) ขอบคุณพระเจ้า อย่างน้อยก็มีจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของพวกยิว มองออกว่าพระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เหมือนพระเจ้าองค์หนึ่งและไม่ใช่แค่เหมือนมนุษย์คนหนึ่ง และรักพระองค์และเชื่อวางใจพระองค์เพื่อรับความรอด! “เมื่อพระองค์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์”- โจรผู้นั้นเข้าใจอย่างเหมาะสมถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และการครอบครองในยุคพันปีของพระองค์ตามที่มีบอกไว้ล่วงหน้าในภาคพันธสัญญาเดิม โจรคนหนึ่งได้รับความรอดเพื่อที่คนบาปที่ต่ำช้าที่สุดจะได้ไม่หมดหวังหากเขากลับใจใหม่อย่างจริงใจแม้กระทั่งขณะนอนใกล้ตายอยู่บนเตียง โจรอีกคนนั้นตายไปโดยที่ไม่รับความรอดเพื่อที่จะไม่มีผู้ใดบังอาจคิดว่าจะได้รับความเมตตาจากพระเจ้าและชะลอไปจนกว่าจะใกล้ตาย! ขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระเมตตาอันไร้ขีดจำกัด แต่ขอให้เราระวังให้ดี เกรงว่าเราจะคิดไปเองและอดลิ้มรสพระเมตตาและตายไป

โดยที่ไม่รอด

ข้อ 45-50:

27:45 บัดนี้ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันบังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง

27:46 และประมาณเวลาบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดัง โดยทูลว่า “เอลี เอลี ลามาสะบักธานี” ที่แปลว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว”

27:47 บางคนในพวกเขาที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น กล่าวว่า “คนนี้เรียกหาเอลียาห์”

27:48 และในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปและเอาฟองน้ำมา และเติมฟองน้ำนั้นด้วยน้ำองุ่นเปรี้ยว และเสียบมันบนไม้อ้อ และส่งให้พระองค์ดื่ม

27:49 คนที่เหลืออยู่กล่าวว่า “ปล่อยไว้เถิด ให้พวกเราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่”

27:50 พระเยซู เมื่อพระองค์ได้ทรงร้องด้วยเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

พระเยซูทรงตายบนกางเขนนั้น

กว่าสามชั่วโมงพระเยซูทรงห้อยอยู่บนกางเขนนั้นในความร้อนอันแผดเผาของดวงอาทิตย์ฤดูใบไม้ผลิซึ่งอบอุ่นมาก ๆ ในปาเลสไตน์ ค่ำคืนของฤดูใบไม้ผลิก็หนาวเหน็บ (ยอห์น 18:18) แต่กลางวันก็อุ่น ฉะนั้นตั้งแต่ชั่วโมงที่หก (เที่ยงวัน) จนถึงชั่วโมงที่เก้า (บ่ายสาม) จึงเกิดความมืดทั่วแผ่นดินนั้น

ดวงสุริยาซ่อนตัวในความมืด
และปิดบังแสงจ้าของมัน
เมื่อพระคริสต์ พระผู้สร้างทรงฤทธิ์ ทรงมรณา
เพื่อรับโทษบาปของมนุษย์ผู้ถูกสร้าง

ในช่วงสามชั่วโมงนั้นพระเยซูคงได้ลิ้มรสความเจ็บปวดทุกอย่างของนรก ความทรมานของจิตวิญญาณดวงหนึ่งที่หลงหาย จงหมายเหตุเสียงร้องของพระเยซูในข้อ 46, “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” เสียงร้องทูลที่มีบอกไว้ล่วงหน้านานแล้วในเพลงสดุดี 22:1 ในระหว่างความมืดมิดและความปวดร้าวบนกางเขนนั้นพระเจ้าพระบิดาดูเหมือนจะทอดทิ้งพระเยซูเสียแล้ว พระองค์ทรงถูกทอดทิ้งเพื่อที่เราจะไม่ถูกทอดทิ้ง พระองค์ได้ทรงทนทุกข์การพิพากษาเพราะบาปเพื่อที่เราจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นไทจากการพิพากษาเพราะบาป เมื่อตรัสเหมือนกับที่จิตวิญญาณดวงหนึ่งที่หลงหายจะกล่าว พระเยซูทรงร้องว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์” ไม่ใช่ “พระบิดาของข้าพระองค์” แต่เมื่อพระองค์ทรงใกล้ถึงความมรณาเมื่อพระองค์สามารถตรัสได้เกี่ยวกับการไถ่บาปของคนทั้งโลกว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) พระองค์ทรงเรียกพระเจ้าไม่ใช่ในฐานะ “พระเจ้าของข้าพระองค์” แต่ในฐานะ “พระบิดา” และตรัสว่า “ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) และทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป ไม่มีคนบาปที่หลงหายคนใดในนรกจะมีสิทธิ์เรียกพระเจ้าว่า “พระบิดา” นี่บ่งชี้ว่าการทรมานเหล่านั้นของพระเยซูได้สิ้นสุดลงแล้วบนกางเขนนั้น; การไถ่โทษนั้นเสร็จสิ้นแล้ว และพระเยซูไม่

ได้ไปสู่ความทรมานเพิ่มเติมอีกหลังจากสิ้นพระชนม์ ตรงกันข้าม พระองค์เสด็จไปหาพระบิดาของพระองค์ทันทีในเมืองบรมสุขเกษมเช่นเดียวกับโจรที่สำนึกผิดและกลับใจขณะใกล้ตายนั้น (ลูกา 23:43) Apostle's Creed ตามที่พวกคาทอลิกใช้ยืนกรานว่า "พระองค์ได้ทรงลงไปในนรก" และนั่นก็อิงตามเพลงสดุดี 16:10, "เพราะพระองค์จะไม่ทรงละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก" แต่คำตรงนั้นที่แปลว่า นรก คือ เชโอล ซึ่งในภาคพันธสัญญาเดิมหมายถึงสถานที่ของคนตาย แน่นอนว่าคนเหล่านั้นในนรกและความทรมานก็อยู่ในเชโอล, สถานที่ของคนตาย, แต่คนเหล่านั้นในสวรรค์ก็อยู่ในเชโอลเช่นกัน, สถานที่ของคนตาย คำกรีก ฮาเดส ซึ่งแปลเป็น นรก เช่นกัน (กิจการ 2:27) มีความหมายเหมือนกัน พระเยซูไม่ได้เสด็จไปยังสถานที่แห่งความทรมานเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ การไถ่โทษของพระองค์ได้เสร็จสิ้นแล้วอย่างสมบูรณ์บนกางเขนนั้นและพระองค์ทรงฝากพระวิญญาณของพระองค์ไว้กับพระบิดาของพระองค์และเสด็จไปยังเมืองบรมสุขเกษมตอนตายทันที เมื่อพระเยซูตรัสหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ว่า "เรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา" (ยอห์น 20:17) พระองค์ก็หมายถึงพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์ ไม่ได้หมายถึงพระวิญญาณของพระองค์ ดูเหมือนจะชัดเจนว่าพระเยซูบนกางเขนนั้นทรงทนทุกข์ความทรมานทั้งหมดของนรกแล้ว Dr. B. H. Carroll คิดว่าคำว่า "เรากระหายน้ำ" (ยอห์น 19:28) แสดงภาพความทรมานของจิตวิญญาณทั้งหลายที่หลงหายในนรกซึ่งเหมือนกับความทรมานของเศรษฐีผู้นั้นที่อ้อนวอนขอน้ำ (ลูกา 16:24)

พวกยิวโดยทั่วไปไม่พูดภาษาฮีบรูในสมัยของพระคริสต์ แต่พูดภาษาอาราเมค ภาษาฮีบรูในขณะนั้นกำลังเริ่มกลายเป็นภาษาที่ตายแล้ว พระเยซูทรงยกคำพูด "เอลี เอลี ลามาสะบักธานี" (ข้อ 46) มาจากเพลงสดุดี 22:1 เพราะไม่เข้าใจภาษาฮีบรู เมื่อพระเยซูตรัสว่า "เอลี" (คำฮีบรูที่หมายถึงพระเจ้า) พวกยิวเหล่านั้นก็คิดว่าพระองค์ทรงเรียกหาเอลียาห์ (ข้อ 47, 49) จงระลึกถึงความโดดเด่นของเอลียาห์ในภาคพันธสัญญาเดิม พวกยิวนับถือเขามาก โดยเฉพาะเพราะเรื่องการกลับมาของเอลียาห์ที่ทรงสัญญาไว้นั้น (มลค. 4:5, 6) คนมากมายได้ถามว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นเอลียาห์หรือไม่ (ยอห์น 1:21) คนอื่น ๆ ก็เคยคิดว่าพระเยซูทรงเป็นเอลียาห์ (มธ. 16:14)

เมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรง "ปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป" ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า "ตรงตัวคือ 'ปล่อยวิญญาณของพระองค์ไป' ภาษากรีกตรงนี้บอกเป็นนัยถึงการกระทำหนึ่งของเจตจำนง" และดูมาระโก 15:37, ลูกา 23:46 เช่นกันที่พระเยซูตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" และยอห์น 19:30 ที่บอกเราว่าพระเยซูตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" และทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป พระเยซูตรัสถึงชีวิตของพระองค์ในยอห์น 10:18 ว่า "ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง" ความตายของพระคริสต์เป็นความตายแบบเต็มใจ ความตายแบบที่จงใจยอมรับ พระองค์ได้ทรงตายตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์และโดยการตัดสินใจเลือกของพระองค์เองเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ และเมื่อราคาสำหรับการไถ่ของมนุษย์ถูกชำระครบถ้วนแล้ว เสร็จสิ้นทั้งหมดอย่างสมบูรณ์ บัดนี้เรากล่าวได้อย่างเหมาะสมว่า "ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว..." (รม. 8:33, 34) ข่าวประเสริฐกล่าวว่า "พระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อรับโทษบาปของเรา" และไม่มีคำอธิบายอื่น

อีกสำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นอกจากเพื่อรับโทษบาปของเรา ขนาด เวลา และชนิดของการทนทุกข์ของพระองค์นั้นได้ทำตามข้อกำหนดเหล่านั้นแห่งบาปของเราอย่างครบถ้วนแล้วและจากนั้นพระเยซูก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตไป จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์!

จงสังเกตเสียงร้องทั้งเจ็ดของพระเยซูบนกางเขน:

1. “ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวกเขาไม่ทราบว่าพวกเขาทำอะไร” - ลูกา 23:34

2. “เรากล่าวความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” - ลูกา 23:43

3. “หญิงเอ๋ย จงดูบุตรชายของท่านเถิด” และ “จงดูมารดาของท่านเถิด” - ยอห์น 19:26, 27

4. “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” - มธ. 27:46; มก. 15:34

5. “เรากระหายน้ำ” - ยอห์น 19:28

6. “สำเร็จแล้ว” - ยอห์ 19:30

7. “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” - ลูกา 23:46

นอกเหนือจากนี้ มีเสียงร้องดังของพระเยซูที่ไร้คำพูดด้วย (ข้อ 50)

ข้อ 51-56:

27:51 และดูเถิด ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง และมีแผ่นดินไหวและศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน

27:52 และบรรดาอุโมงค์ฝังศพก็ถูกเปิดออก และศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนซึ่งล่วงหลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา

27:53 และได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นหลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ และเข้าไปในนครบริสุทธิ์ และได้ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก

27:54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและพวกทหารที่อยู่กับนายร้อยนั้น ที่กำลังเฝ้าพระเยซูอยู่ ได้เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งเหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น พวกเขาก็ครั่นคร้ามยิ่งนัก โดยกล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า”

27:55 และผู้หญิงหลายคนที่อยู่ที่นั่นกำลังมองดูอยู่ แต่ไกล ซึ่งได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลี โดยปรนนิบัติพระองค์

27:56 ในท่ามกลางพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรทั้งหลายของเศเบดี

การสำแดงต่าง ๆ ในธรรมชาติเมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์

เราไม่สามารถลงลึกรายละเอียดเกี่ยวกับพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มได้ ส่วนที่เราสนใจตรงนี้ (ข้อ 51) คือสถานบริสุทธิ์นั้นเอง ไม่ใช่ลานหรือระเบียงที่อยู่โดยรอบมัน ซึ่งโอ่อ่า ใหญ่โต และสวยงาม เราถูกบอกว่าสถานบริสุทธิ์นั้น หรือตัวพระวิหารเอง มีความยาวประมาณเก้าสิบฟุต กว้างสามสิบฟุต และสูงเก้าสิบฟุต และโครงสร้างสูงสามชั้นถูกสร้างล้อมรอบมัน สถานบริสุทธิ์นั้นถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนแรกที่สูงหกสิบฟุตคือ

สถานบริสุทธิ์ซึ่งเป็นที่ ๆ แท่นเผาเครื่องหอม, คันประทีปทองคำ, และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ตั้งอยู่ ม่านผืนใหญ่แบ่งแยกสถานบริสุทธิ์ออกจากอีกหนึ่งในสามส่วนที่เหลือนั้นของตัวอาคาร, นั่นคือ อภิสุทธิสถาน หรือที่บริสุทธิ์ที่สุด เดิมทีอภิสุทธิสถานนั้นเคยบรรจุหีบแห่งพันธสัญญานั้น (กล่อง ๆ หนึ่งที่ปิดด้วยทองคำซึ่งในนั้นมีศิลาสองแผ่นที่พระเจ้าได้ทรงจารึกบัญญัติสิบประการบนภูเขาซีนาย), ไม้เท้าของอาโรนซึ่งออกช่อ, และส่วนหนึ่งของมานาซึ่งตกในถิ่นทุรกันดาร และถูกเก็บรักษาไว้อย่างอัศจรรย์ ฝาของหีบนั้นถูกเรียกว่าพระที่นั่งกรุณา และที่ปกคลุมอยู่เหนือมันคือรูปเครูบสองตน (ฮบ. 9:1-5) อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ได้สูญหายไปแล้วและผู้รู้บางท่านกล่าวว่าตอนที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์ หีบพันธสัญญานั้นก็จากไปเช่นเดียวกับรูปเครูบสองตนนั้นซึ่งปีกของพวกมันเคยกางอยู่เหนือพระที่นั่งกรุณาที่ทำด้วยทองคำนั้น

ความเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่สองแห่งนี้, ที่บริสุทธิ์และที่บริสุทธิ์ที่สุด, ก็เหมือนกับสถานเหล่านั้นของพลับพลานั้นในถิ่นทุรกันดารซึ่งมาก่อนพระวิหารของซาโลมอน สถานบริสุทธิ์เหล่านั้นพร้อมกับเครื่องตกแต่งของพวกมันถูกพรรณนาในฮีบรู 9:1-7 และส่วนที่เหลือของบทนั้นแสดงให้เห็นชัดเจนถึงความหมายเชิงสัญลักษณ์ พวกมันแสดงภาพพระวิหารในสวรรค์ มหาปุโรหิตเป็นภาพเล็งของพระคริสต์ และเลือดที่ถูกนำเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นโดยมหาปุโรหิตก็เป็นภาพเล็งของพระโลหิตของพระคริสต์ ที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นเป็นตัวแทนของสถานบริสุทธิ์ในสวรรค์ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูได้เข้าไปแล้วพร้อมกับพระโลหิตของพระองค์เองเพื่อทำการไถ่โทษสำหรับบาปของคนทั้งโลก ข้อเท็จจริงที่ว่ามหาปุโรหิตเคยเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดคนเดียวปีละครั้งพร้อมกับเลือด ภายใต้ม่านนั้นที่กั้นอยู่ ก็มีไว้เพื่อบอกเป็นนัยว่าทางเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดที่แท้จริงนั้นยังไม่ได้ถูกเปิดเผย เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น “ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง” (ข้อ 51) การถูกฉีก โดยเริ่มต้นที่ส่วนบนสุด ก็เป็นการบ่งบอกว่าพระเจ้าเองเป็นผู้ทรงฉีกม่านนั้น เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ทางเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดก็ถูกเผยให้ประจักษ์ (ฮบ. 9:7-12) พร้อมกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และการฉีกม่านนั้น สมัยประทานแห่งพระราชบัญญัติก็มาถึงคราวสิ้นสุด พิธีการและกฎเหล่านั้นของพระราชบัญญัติซึ่งชี้ล่วงหน้ามายังการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอดได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วและถูกตอกตรึงที่กางเขนแล้วกับพระคริสต์ (โคโลสี 2:14-17) นั่นเป็นเหตุผลที่ว่าบัดนี้ไม่มีคริสเตียนคนใดต้องถูกพิพากษาเกี่ยวกับบัญญัติด้านพิธีการเกี่ยวกับอาหาร, วันหยุด, วันสะบาโต ฯลฯ แล้ว ซึ่งเป็น “เงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง” ฮีบรู 10:19, 20 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางม่านนั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์”

จงเปรียบเทียบข้อ 51 กับเอเฟซัส 2:11-18 “กำแพงที่กั้นกลาง” (อฟ. 2:14) คือกำแพงที่แบ่งแยกลานของพวกคนต่างชาติออกจากลานของชนชาติอิสราเอลและเป็นการบ่งบอกว่าเมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ กำแพงที่กั้นกลางนั้นก็ถูกพังลงพร้อมกับม่านในพระวิหารนั้นถูกฉีกเป็นสองท่อน แน่นอนว่านั่นเป็นความจริงในเชิงสัญลักษณ์และน่าจะเป็นความจริงในเชิงกายภาพด้วย เมื่อม่านนั้นถูกฉีก ทุกเครื่องกีดขวางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็ถูกถอนออกไปเพื่อคนเหล่านั้นที่เต็มใจเข้ามาผ่านทางม่านที่ถูกฉีกนั้น (พระผู้ช่วยให้รอดที่ถูกตรึงกางเขน)

1. ระบบปุโรหิตถูกยกเลิกแล้ว เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา

2. เครื่องสันติบูชาทั้งปวงสิ้นสุดลงแล้ว; “ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” (ฮบ. 10:26) เลือดของวัวผู้และแพะตลอดหลายร้อยปีแค่แสดงภาพพระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งจะยุติเรื่องบาปในที่สุดสำหรับคนเหล่านั้นผู้วางใจในพระองค์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาแล้ว พิธีการอื่น ๆ ทั้งปวงที่ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระองค์ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วและเราไม่ต้องฆ่าลูกแกะหรือวัวอีกต่อไป

3. เครื่องกีดขวางแห่งสถานที่แห่งหนึ่งโดยเฉพาะไม่มีอยู่อีกต่อไป พระเยซูทรงร้องประกาศแก่กรุงเยรูซาเล็มไปเมื่อไม่กี่วันก่อนแล้วว่า “ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า” (มธ. 23:38) นั่นเป็นการอ้างอิงบางส่วนถึงความพินาศที่จะมานั้นของกรุงเยรูซาเล็ม แต่แน่นอนว่ายิ่งไปกว่านั้น มันอ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไปผู้คนจะเข้าหาพระเจ้าที่ไหนก็ได้ด้วยใจกล้า ไม่ต้องมีเครื่องสัตวบูชา ไม่ต้องมีระบบปุโรหิตของมนุษย์ และไม่ต้องมีพระวิหารหรือพลับพลาบนโลก พระเยซูทรงคิดถึงเรื่องนี้เมื่อพระองค์ตรัสแก่หญิงที่บ่อน้ำนั้นว่า “หญิงเอ๋ย จงเชื่อเราเถิด เวลาใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อพวกเจ้าจะไม่นมัสการพระบิดาในภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม...แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว เมื่อบรรดาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง จะนมัสการพระบิดาในจิตวิญญาณและในความจริง” (ยอห์น 4:21, 23) พวกยิวได้ถูกกำหนดมาหลายร้อยปีให้นำเครื่องสัตวบูชาทุกอย่างของตนมายังกรุงเยรูซาเล็ม (ลนต. 17:1-9) พวกเขาได้รับคำบัญชาว่า “พวกเจ้าจงนำสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในคลัง เพื่อจะมีอาหารในนิเวศน์ของเรา” นั่นคือมายังพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม (มลค. 3:10) หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ หลังจากม่านนั้นถูกฉีกแล้ว มนุษย์ก็มีอิสระที่จะเข้าหาพระเจ้าที่ไหนก็ได้และนมัสการในพระวิญญาณและไม่จำเป็นต้องผ่านทางพวกภาพเล็งและเงา เหล่าปุโรหิตและเครื่องสัตวบูชาและบัญญัติด้านพิธีการทั้งหลาย

4. เครื่องกีดขวางที่เป็นชนชาติที่ถูกเลือกสรรถูกพังลงแล้วเช่นกัน ความหมายที่เฉพาะเจาะจงนั้นของเอเฟซัส 2:11-18 ก็คือว่าบัดนี้พวกยิวและคนต่างชาติสามารถเข้าหาพระเจ้าได้เหมือนกันและคนเหล่านั้นผู้วางใจในพระคริสต์ก็อยู่ในกายเดียวกัน พวกคนต่างชาติผู้วางใจในพระเจ้าบัดนี้ก็ไม่อยู่ห่างไกลแล้ว แต่อยู่ใกล้ แน่นอนว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าที่มีแก่ชนชาติอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งจะถูกทำให้สำเร็จจริง มีพระสัญญาบางประการแก่ประชาชาตินั้นโดยรวมซึ่งจะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างแน่นอนเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง แต่คนต่างชาติคนหนึ่งคนใดก็มีอิสระพอ ๆ กับยิวคนหนึ่งคนใดที่จะเข้าหาพระเจ้าเพื่อรับการยกโทษและให้คำอธิษฐานของตนได้รับคำตอบและมีส่วนในความไพบูลย์เหล่านั้นซึ่งถูกซื้อให้เราแล้วโดยพระเยซูคริสต์เจ้า จงใคร่ครวญด้วยตั้งใจอธิษฐานเกี่ยวกับทางเข้านั้นที่เป็นของเราเพราะม่านนั้นถูกฉีกเป็นสองท่อนจากบนลงล่างแล้ว มันควรให้เรามีใจกล้าที่จะดำเนินในจิตวิญญาณเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นในสวรรค์ซึ่งเป็นที่ ๆ มหาปุโรหิตผู้ทรงสมบูรณ์แบบของเราได้เสด็จเข้าไปก่อนหน้าเราแล้วและทรงแจ้งให้ทราบถึงความต้องการต่าง ๆ ของเรา (ฮบ. 4:14-16)

จงเปรียบเทียบข้อ 52 และ 53 กับ 1 โครินธ์ 15:21 และ 23 ซึ่งบ่งบอกว่าไม่มีผู้ใดเคยได้เป็นขึ้นจากตายก่อนที่พระเยซูทรงออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น จำไว้ว่าลาซารัส (ยอห์น 11:43, 44), บุตรชายของหญิงม่ายชาวนาอิน (ลูกา 7:14, 15), บุตรสาวของไยรัส (มธ. 9:24, 25) และคนอื่น ๆ อีกหลายคน (1 พงศ์กษัตริย์

17:20-23; 2 พงศ์กษัตริย์ 4:33-37; ฯลฯ) ได้ถูกทำให้กลับคืนสู่ชีวิต แต่พวกเขาไม่ได้รับร่างกายที่ฟื้นคืนชีพหรือความเป็นอมตะแต่มีร่างกายชนิดเดียวกันกับที่พวกเขาเคยมีก่อนตาย และต่อมาพวกเขาก็ตายอีก มีความยุ่งยากบางประการเกี่ยวกับกรณีของโมเสสบนภูเขาจำแลงพระกายนั้น-เราไม่ทราบว่าเขามีร่างกายที่ขอยืมมาชั่วคราวหรือว่ามีร่างกายที่จับต้องได้จริง ๆ หรือไม่ แต่พระคัมภีร์บ่งชี้ว่าไม่มีผู้ใดเคยถูกทำให้ฟื้นคืนชีพจากตายก่อนหน้าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ข้อ 53 ในที่นี้ระบุเจาะจงว่าวิสุทธิชนบางคนเหล่านั้น “ได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นหลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์”

การอ้างอิงของ 1 โครินธ์ 15:23 ถึงพระคริสต์ว่าทรงเป็น “ผลแรก” ชี้ย้อนไปยังเทศกาลผลแรกซึ่งเป็นภาพเล็งนั้นในพระราชบัญญัติของโมเสสซึ่งพวกเขาถือปฏิบัติมานาน (ลนต. 23:10-12) ฟ่อนข้าวนั้น ผลแรกนั้นของการเก็บเกี่ยว แสดงภาพการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และไม่ต้องสงสัยเลยว่าของวิสุทธิชนคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งได้เป็นขึ้นทันที “หลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์” พระคริสต์เพียงผู้เดียวทรงแสดงภาพเมล็ดข้าวสาลีที่ร่วงลงสู่พื้นดินเพื่อจะตาย (ยอห์น 12:24) “แต่ถ้าเมล็ดข้าวสาลีนั้นตาย มันก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก” และวิสุทธิชนเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลนั้น ข้าวฟ่อนแรกนั้นของการเก็บเกี่ยว ฟ่อนข้าวเป็นพหูพจน์ ไม่ใช่เอกพจน์ ตามที่ ดร. สโกฟิลด์ชี้ให้เห็น ส่วนที่เหลือของการเก็บเกี่ยวนั้นจะเป็นตอนรับขึ้น, “แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” วิสุทธิชนเหล่านี้ “ได้ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก” เพื่อพิสูจน์ว่าพระคำตอนนี้สำเร็จจริงแล้ว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นข้อพิสูจน์เสริมเกี่ยวกับการคืนพระชนม์และความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

เอเฟซัส 4:8, 9 ซึ่งยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 68:18 ในความคิดของนักเรียนบางท่านดูเหมือนจะหมายถึงวิสุทธิชนเหล่านี้ซึ่งไปสวรรค์กับพระคริสต์แล้ว เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปในวันที่พระองค์คืนพระชนม์ (ยอห์น 20:17) -ไม่ใช่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในอีกสี่สิบวันต่อมา-เพื่อทำให้ภาพเล็งของมหาปุโรหิตสำเร็จจริงผู้ซึ่งนำเลือดของลูกแกะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด

นายร้อยชาวโรมผู้นั้นซึ่งดูแลการตรึงกางเขน “และพวกทหารที่อยู่กับนายร้อยนั้น” (ข้อ 54) เห็นได้ชัดว่าเป็นพวกทหารโรมหรือข้าราชการคนอื่น ๆ ที่เป็นคนต่างชาติ “ครั่นคร้ามยิ่งนัก โดยกล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” Matthew Henry ออกความเห็นว่าช่างน่าแปลกจริง ๆ ที่พวกทหารที่ใจแข็งกระด้างรู้สึกหวาดกลัวในเมื่อพวกพลเมืองยิวไม่รู้สึกกลัวเลยและเริ่มเชื่อถึงแม้ว่า “พวกเขาเป็นพวกโรม, พวกคนต่างชาติที่ไม่รู้พระคัมภีร์ซึ่งบัดนี้สำเร็จจริงแล้ว” ในเมื่อพวกรับบีและเหล่าผู้นำยิวไม่เชื่อ ในที่นี้แล้ว “ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล” (รม. 11:25) และตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมาพวกคนต่างชาติก็รับข่าวประเสริฐง่ายกว่าพวกยิว! มันจะเป็นวันอันเปี่ยมสง่าราศีเมื่อ “ความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด” (รม. 11:25, 26)

แน่นอนว่านักเทศน์ทุกคนได้ขอบคุณพระเจ้าบ่อย ๆ สำหรับสตรีทั้งหลายที่ตามทางพระเจ้า หญิงทั้งหลายที่ว่องไวกว่าสามีของตนในการได้ยินข่าวประเสริฐ หญิงทั้งหลายที่มืออันอ่อนโยนของตนได้จัดเตรียมอาหารของนักเทศน์ หญิงทั้งหลายที่จากกระเป๋าเงินบาง ๆ ได้ปรนนิบัติพวกเขาเหมือนอย่างที่สตรีเหล่านี้ได้กระทำแก่พระเยซู หญิงชาวชูเนมผู้นั้นได้ต้อนรับเอลีชา และจัดเตรียมห้องเล็ก ๆ บนกำแพง เตียง โต๊ะ เก้าอี้

และเชิงเทียนให้เขา (2 พงศ์กษัตริย์ 4:10) เอลีชาได้รับการเลี้ยงดูจากหญิงม่ายผู้นั้นที่น้ำมันและแป้งของนางไม่หมดจนกระทั่งการกันดารอาหารนั้นผ่านพ้นไป (2 พงศ์กษัตริย์ 4:1-7) อาบีกายิลปรนนิบัติดาวิดจากข้าวของของตน โดยดูออกว่าเขาเป็นผู้รับการเจิมของพระเจ้า ในเมื่อนาบาลสามีคนพาลของนางปฏิเสธ (1 ซมอ. 25:2-38) เปาโลจำได้ด้วยใจขอบพระคุณ “ผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานหนักด้วยกันกับข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐ” (รม. 16:1, 2; ฟป. 4:3) และยอห์นผู้ชราก็คงมีความซาบซึ้งส่วนตัวอย่างสุดซึ้งสำหรับสตรีผู้สมกับเป็นวิสุทธิชนนางนั้น, “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของนาง ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริงนั้น” (2 ยอห์น 1) แน่นอนว่าเขาได้รับการต้อนรับดูแลในบ้านของพวกเขา และคำเตือนของเขาก็คือว่านางต้องไม่ปล่อยให้พวกถือแนวคิดสมัยใหม่มาหลอกใช้ความมีน้ำใจยิ่งนักของนาง (2 ยอห์น 10) ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงได้รับการปลอบประโลมใจและการปรนนิบัติและความสุขใจจากหญิงที่ดีหลายคน หญิงเหล่านี้ (ข้อ 55, 56) มีบทบาทสำคัญในงานรับใช้ของพระองค์ ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี จงเปรียบเทียบกับลูกา 8:2, 3 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการปรนนิบัตินั้นรวมถึงการจัดหาสำหรับความต้องการต่าง ๆ ของพระองค์จากทรัพย์สินของพวกนางด้วย ช่างน่าประทับใจจริง ๆ ที่หญิงชาวแคว้นกาลิลีเหล่านี้ได้ติดตามพระเยซูมาและที่ของถวายเหล่านั้นของเหล่าสตรีที่สัตย์ซื่อได้จัดหาอาหารของพระองค์กระทั่งจนถึงวันที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์!

มารีย์ชาวบ้านเบธานีดีใจที่ได้ยินพระองค์เทศนาและพระองค์ทรงดีพระทัยที่ได้สอนนาง (ลูกา 10:38-42) นางผู้เดียว โดยความเชื่อ ได้ชโลมพระเยซูสำหรับการฝังศพของพระองค์ (มธ. 26:12) มารีย์สองคนนี้ (ข้อ 56) เฝ้าดูที่ ๆ พระเยซูทรงถูกฝัง (ข้อ 61) และมาที่อุโมงค์ฝังศพนั้นแต่เช้าสามวันต่อมา (มธ. 28:1) หลัก ๆ แล้วเป็นพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูมาที่กางเขนนั้นและร้องไห้ (ลูกา 23:27-29) ขณะที่พระเยซูไม่ทรงเลือกผู้หญิงคนใดให้เป็นอัครทูตหรือนักเทศน์เลย และมีการให้คำบัญชาที่ชัดเจนซึ่งห้ามพวกผู้หญิงไม่ให้รับตำแหน่งผู้นำคริสเตียนซึ่งกำหนดไว้สำหรับพวกผู้ชาย (1 คร. 14:34, 35; 1 ทธ. 2:11, 12) ทว่าพระคัมภีร์สอนเราว่าหญิงที่บริสุทธิ์หลายคนได้รักพระเยซูและปรนนิบัติพระองค์แม้ในยามที่พวกนางไม่เข้าใจคำเทศนาของพระองค์ พวกนางร้องไห้ที่กางเขนของพระองค์แม้ในยามที่พวกนางไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตาย! ช่างเป็นสุขจริง ๆ เมื่อหญิงหลายคนวางความรักและการเสียสละตนเองและความเชื่อทั้งสิ้นซึ่งพวกนางสามารถทำได้ไว้ที่พระบาทของพระเยซู! และช่างน่าเศร้าอย่างสังเวชจริง ๆ เมื่อหญิงทั้งหลายไม่รักผู้ทรงเป็นสหายเลิศที่สุดของความเป็นผู้หญิง

ข้อ 57-61:

27:57 เมื่อมาถึงเวลาเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งแห่งบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ผู้ซึ่งตัวเขาเองเป็นสาวกของพระเยซูด้วย

27:58 เขาได้เข้าไปหาปีลาต และขอพระศพของพระเยซู แล้วปีลาตจึงสั่งให้พระศพนั้นถูกมอบไว้

27:59 และเมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็พันพระศพไว้ในผ้าป่านที่สะอาดผืนหนึ่ง

27:60 และวางพระศพไว้ในอุโมงค์ฝังศพใหม่ของตนเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้ และจากไป

27:61 และมารีย์ชาวมักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้นกำลังนั่งอยู่ตรงหน้าอุโมงค์ที่นั่น

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ผู้เป็นสาวกลับ ๆ

ฝังพระศพของพระเยซู

จงเปรียบเทียบกับเนื้อหาที่เหมือนกันในมาระโก 15:42-47, ลูกา 23:50-56, และยอห์น 19:38-42 โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียเป็นสมาชิกสภาคนหนึ่ง (มาระโก 15:43; ลูกา 23:50) นั่นคือ สมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินซึ่งได้ปรับโทษพระเยซูให้ถึงตาย แต่โยเซฟไม่ได้เห็นดีด้วยกับการนั้น (ลูกา 23:51) เขาเป็นสาวกของพระเยซู (ข้อ 57), “เป็นคนดีและชอบธรรม” (ลูกา 23:50) แต่จนถึงเวลานี้เขาเป็นสาวกคนหนึ่ง “อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” (ยอห์น 19:38) จงนึกภาพความปวดร้าวในความคิดของโยเซฟในระหว่างการตรึงกางเขนนั้น มันถูกสั่งโดยสภาซานเฮดรินซึ่งเขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภานั้น เขาตั้งตาคอยอาณาจักรของพระเจ้าอย่างจริงจัง (มาระโก 15:43; ลูกา 23:51) เขาเป็นคนดีและได้เชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดแล้วหลังจากได้ฟังพระองค์ แต่ตำแหน่งของเขาในสภาซานเฮดรินกำลังถูกเดิมพัน พวกฟาริสีและพวกผู้นำยิวที่เหลือยกเว้นนิโคเดมัสคนเดียว ผู้ซึ่งเป็นสาวกลับ ๆ เช่นกัน (ยอห์น 19:39) ก็เกลียดชังพระเยซู โยเซฟได้เก็บเรื่องความเป็นสาวกของตนไว้เป็นความลับจนกระทั่งเขาได้เห็นพระเยซูตายบนกางเขนนั้นด้วยใจที่แตกสลาย จากนั้นเขาก็ไปหาปีลาตและที่นั่นเป็นครั้งแรกเขารับสารภาพความเป็นสาวกของตน เขา “ขอพระศพของพระเยซู” (ข้อ 58), “อ้อนวอน” (ยอห์น 19:38), “ขอ” (มาระโก 15:43) นิโคเดมัสไปกับเขาด้วย ตรงข้ามกับ “อย่างลับ ๆ เพราะกลัวพวกยิว” (ยอห์น 19:38) จงแน่ใจที่จะจดจำว่าเขา “เข้าไปหาปีลาตด้วยความกล้าหาญและขอพระศพของพระเยซู” (มาระโก 15:43) ปีลาตไต่ถามนายร้อยผู้นั้นว่าพระเยซูทรงตายไปพักใหญ่ ๆ แล้วหรือ (มาระโก 15:44) และยกพระศพนั้นให้โยเซฟ มันค่อนข้างโดดเด่นที่สิ่งเหล่านั้นซึ่งมาพร้อมกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ทำให้เปโตรชายผู้กล้ากลายเป็นคนขลาด และทำให้โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียคนขลาดกลายเป็นคนกล้าหาญ! ในบันทึกที่น่าละอายเหล่านั้นเกี่ยวกับความล้มเหลวและบาปของหลายคนที่เชื่อมโยงกับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ช่างน่ายินดีจริง ๆ ที่โยเซฟออกมาด้วยใจกล้าเพื่อพระองค์ในที่สุด

โยเซฟได้สกัดอุโมงค์ฝังศพของตัวเองไว้ในศิลาแล้ว (ข้อ 60) นี่อยู่ในสวนแห่งหนึ่งใกล้กับที่ ๆ พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน (ยอห์น 19:41) และพวกเขาวางพระเยซูไว้ที่นั่นซึ่งอยู่ใกล้ ๆ แทนที่จะวางแผนการอื่น “เพราะเหตุวันเตรียมของพวกยิว” (ยอห์น 19:42) นั่นคือ มันเป็นวันที่ลูกแกะปัสกาหลายตัวกำลังถูกฆ่าเพื่อประชาชาตินั้น และพอตกเย็นก็จะเริ่มวันสะบาโตใหญ่ประจำปี (ยอห์น 19:31; อพย. 12:14, 16) ซึ่งเริ่มต้นการกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้น

อย่างไรก็ตาม อย่าสับสนวันสะบาโตประจำปีนี้กับวันสะบาโตประจำสัปดาห์ปกติ เราเชื่อว่าพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนในวันพุธและวันสะบาโตประจำปีนั้นตรงกับวันพฤหัสบดี โดยเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ตกวันพุธ ขณะที่วันสะบาโตประจำสัปดาห์คือวันเสาร์

จงสังเกตว่าโยเซฟเป็นเศรษฐีคนหนึ่ง (ข้อ 57) จงเปรียบเทียบนี่กับ “ท่านได้จัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว และกับเศรษฐีในความตายของท่าน” (อสย. 53:9) ไม่แน่ในสวนแห่งเดียวกันนั้นมีหลุมศพหลายหลุมของพวกยิวที่เป็นชนชั้นสูง เป็นคนมั่งมี และเป็นชนชั้นปกครอง อาจมีสมาชิกคนอื่น ๆ ของครอบครัวโยเซฟด้วย

ข้อ 62-66:

27:62 บัดนี้วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
27:63 โดยกล่าวว่า “ท่านขอรับ พวกข้าพเจ้าจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ ได้กล่าวว่า ‘หลังจากสามวันแล้ว เราจะเป็นขึ้นมาใหม่’
27:64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกรงว่าพวกสาวกของเขาจะมาในเวลากลางคืน และลักเอาเขาไป และกล่าวแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และข้อผิดพลาดสุดท้ายจะร้ายแรงกว่าครั้งก่อนนั้น”
27:65 ปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปตามทางของพวกท่าน และเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงเท่าที่พวกท่านจะทำได้”
27:66 ดังนั้นพวกเขาจึงไป และทำอุโมงค์ให้แข็งแรง โดยประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

อุโมงค์ฝังศพนั้นถูกประทับตรา และวางยามเฝ้าไว้

จงสังเกตความตรงข้ามกันตรงนี้: พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีที่เป็นคนชั่วจำคำตรัสของพระเยซูได้ที่ว่า “หลังจากสามวันแล้ว เราจะเป็นขึ้นมาใหม่” (ข้อ 62, 63) ซึ่งคำพยากรณ์นี้พระเยซูทรงทวนซ้ำ ๆ ในมัทธิว 12:40; 16:21, และ 17:22, 23 แต่พวกสาวกของพระองค์ดูเหมือนจะไม่เคยคิดถึงพระสัญญานี้เลยจนกระทั่งหลังจากพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว ซึ่งพอถึงตอนนั้นจริง ๆ พวกเขาก็แทบจะไม่อยากเชื่อเรื่องนั้นเลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าสาวกเหล่านั้นเคยตีความพระสัญญาเหล่านี้ของพระเยซูในเชิงจิตวิญญาณและเชิงสัญลักษณ์แทนที่จะตามตัวอักษร ขอให้นี่เป็นบทเรียนหนึ่งซึ่งสอนว่ามันอันตรายและชั่วร้ายขนาดไหนที่จะยกเหตุผลอธิบายข้อพระคัมภีร์ซึ่งขัดแย้งกับอคติของเราหรือความคิดเห็นที่เรามีอยู่ก่อนแล้ว การอธิบายพระคัมภีร์โดยตีความมันให้เป็นเชิงจิตวิญญาณแทนที่จะตีความมันตามตัวอักษรจริง ๆ เป็นรูปแบบหนึ่งของความไม่เชื่อซึ่งพวกสาวกมีความผิดอย่างแน่นอน คนมากมายวันนี้ทำบาปเดียวกันนี้เกี่ยวกับพระคัมภีร์หลายตอนซึ่งสัญญาชัดเจนเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองจริง ๆ ของพระคริสต์, การรับขึ้นของพวกวิสุทธิชน, ความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่, การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีเพื่อจะครอบครอง, การรวบรวมกลับมาและการกลับใจเชื่อของชนชาติอิสราเอลและอาณาจักรยุคพันปีของพระองค์

ความกลัวเกาะกุมใจของพวกฟาริสีเหล่านั้น คำอธิบายของพวกเขาในข้อ 64 น่าจะเป็นข้อแก้ตัวส่วนหนึ่ง พวกเขากลัวมิใช่หรือว่าพระองค์อาจเป็นขึ้นจริง ๆ? พวกเขาเคยเห็นการอัศจรรย์หลายประการแล้วซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ ทว่าช่างโง่เขลาจริง ๆ ที่จะเชื่อว่าตราประทับของโรมและเหล่าทหารโรมจะสามารถขัดขวางการคืนพระชนม์ของพระองค์ได้!

แต่ขอบคุณพระเจ้าที่การระวังป้องกันทุกอย่างที่เหล่าคนชั่วจะสามารถใช้ได้เพื่อขัดขวางการคืนพระชนม์ของพระคริสต์มีแต่จะทำให้เราแน่ใจมากยิ่งขึ้นว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้วจริง ๆ พวกทหารที่ตัวแข็งทื่อ, ตราประทับที่แตก, หินก้อนนั้นที่ถูกกลิ้งออกไปเป็นเพียงสัญลักษณ์อันน่ายินดีที่แสดงถึงการคืนพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

มัทธิว 28

ข้อ 1:

28:1 หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว ขณะที่เริ่ม รีย์อีกคนหนึ่งมาเพื่อดูอุโมงค์
สว่างขึ้นในวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลากับมา

รุ่งอรุณวันอาทิตย์มารีย์ทั้งสอง
มาที่อุโมงค์ฝังศพนั้น

"หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว"- ฉบับ American Standard Version กล่าวว่า "ปลายวันสะบาโตนั้น" อย่างไรก็ตาม มาระโก 16:1 กล่าวว่า "และเมื่อวันสะบาโตผ่านไปแล้ว"; ลูกา 24:1 กล่าวชัดเจนว่า "บัดนี้ในวันต้นสัปดาห์" นั่นคือ แน่นอนว่าหลังจากที่วันสะบาโตนั้นผ่านพ้นไปแล้ว และข่าวประเสริฐของยอห์นกล่าวสิ่งเดียวกัน "วันแรกของสัปดาห์" (ยอห์น 20:1) คำกล่าวที่ชัดเจนของมาระโก, ลูกา, และยอห์นแสดงให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วมันเป็นหลังจากวันสะบาโตนั้นสิ้นสุดลงแล้วเมื่อหญิงเหล่านี้มาที่อุโมงค์ฝังศพนั้น วันสะบาโตนั้นสิ้นสุดลงตอนตะวันตกเย็นวันเสาร์ และวันแรกของสัปดาห์ก็เริ่มต้นพร้อมกัน เช้าวันถัดมาหญิงเหล่านั้นมาที่อุโมงค์ฝังศพ "ขณะที่เริ่มสว่างขึ้น", "เมื่อยังมืดอยู่" (ยอห์น 20:1)

คำเรียก "การสิ้นสุดของวันสะบาโตนั้น" อาจแปลได้ว่า "หลังจากวันสะบาโตนั้น" และนั่นน่าจะเป็นวิธีที่ควรแปลคำเรียกนั้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากมัทธิวถูกเขียนเพื่อพวกยิวโดยเฉพาะ มันจึงมีคำสอนด้านสมัยประทานมากกว่าข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ พระคัมภีร์มักมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่าที่ปรากฏในตอนแรก ฉะนั้น "หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว" จึงอาจหมายถึง การสิ้นสุดของวันสะบาโตทั้งหมดของพวกยิว และการสิ้นสุดของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว หลังจากเวลานี้ไปไม่มีคริสเตียนคนใดอยู่ภายใต้พันธะในการถือรักษาพระราชบัญญัติด้านพิธีการแล้ว ซึ่งรวมถึงวันสะบาโตด้วย (คส. 2:14-17) แน่นอนว่าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์จากพวกคนตายหมายถึงการสิ้นสุดของวันสะบาโตทั้งหมด, การสิ้นสุดของพระราชบัญญัติด้านพิธีการ, เนื่องจากมันถูกตอกตรึงที่กางเขนของพระองค์ทั้งหมดแล้ว พระองค์ทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็งและเงาทุกอย่าง พวกคริสเตียนยิวในเวลาต่อมาหลายครั้งชอบยึดถือตามพระราชบัญญัติด้านพิธีการ (กิจการ 15:1, 5) เรื่องราวทั้งหมดนั้นถูกหารือโดยพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ 15:6-22) ที่นั่นพวกอัครทูตเห็นพ้องตรงกันว่าการเข้าสุหนัตและพระราชบัญญัติของโมเสส นั่นคือ บัญญัติด้านพิธีการทั้งหลาย ไม่ถูกเรียกร้องเอากับพวกต่างชาติที่กลับใจเชื่อ หนังสือกาลาเทียเปิดเผยว่าในคริสตจักรหลายแห่งของแคว้นกาลาเทีย พวกครูที่นับถือศาสนายิว พวกยิวที่กลับใจเชื่อซึ่งยังยึดติดกับพิธีการเดิม ๆ เหล่านั้น ได้สอนผู้คนแบบผิด ๆ โดยเน้นเรื่องบัญญัติด้านพิธีการอีก และหนังสือกาลาเทียทั้งเล่มก็ถูกเขียนเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เชื่อวางใจในพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วก็ไม่ต้องการบัญญัติด้านพิธีการ

จงหมายเหตุว่านี่ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตจากวันที่เจ็ดมาเป็นวันที่หนึ่งของสัปดาห์ วันอาทิตย์ไม่ใช่วันสะบาโตอย่างหนึ่ง วันอาทิตย์เป็นวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นคนละวันเลยกับวันสะบาโต ไม่มีพระคัมภีร์ตอนไหนเลยที่บัญชาเราให้ถือวันอาทิตย์เหมือนกับที่พวกยิวถือวันสะบาโตของภาคพันธสัญญาเดิม การที่

เราถือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็เป็นเรื่องของพระคุณและไม่ใช่ของพระราชบัญญัติ เป็นเรื่องของการนมัสการและไม่ใช่เรื่องของการหยุดพักเป็นหลัก เราเชื่อว่าวันนั้นควรถูกถือด้วยความเคารพยำเกรงในฐานะเป็นวันหนึ่งที่ถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก ไม่เหมือนวันอื่น ๆ ทว่าเราต้องระวังที่จะไม่ทำให้มันเป็นเรื่องของพระราชบัญญัติเหมือนอย่างวันสะบาโตของพวกยิวซึ่งเป็นแบบพิธีการ พระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว “หลังจากวันสะบาโตสิ้นสุดแล้ว” Reference Bible ของ ดร. สโกฟิลด์กล่าวเกี่ยวกับข้อนี้ว่า “ตรงตัวคือ เมื่อสิ้นสุดวันสะบาโตเหล่านั้น วันสะบาโตเหล่านั้นสิ้นสุด, วันแรกนั้นมาถึง” (ชายขอบ)

ถ้าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว “ในการสิ้นสุดของวันสะบาโตเหล่านั้น” (พหูพจน์) พระคำตอนนี้ก็อาจอ้างอิงถึงวันสะบาโตสองวันที่ต่างกันในวันพฤหัสบดีและวันเสาร์ เกี่ยวกับวันสะบาโตนั้นซึ่งเริ่มต้นตอนตะวันตกหลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ เราอ่านว่า “วันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่” มันเป็นวันสะบาโตประจำปี วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งในวันนั้นพวกยิวได้รับคำบัญชาว่า “อย่าให้มีการทำงานในลักษณะใดในวันเหล่านั้น...” เป็นวันหนึ่งที่มี “การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์” (อพย. 12:16) ถ้านั่นตรงกับวันพฤหัสบดีปีนั้น ตามที่เราเชื่อ วันสะบาโตประจำสัปดาห์ตามปกติก็จะตรงกับวันเสาร์ ฉะนั้นมันจึงเป็น “ในการสิ้นสุดของวันสะบาโตเหล่านั้น” หรือหลังจากวันสะบาโตทั้งสองนั้น ซึ่งเราเชื่อว่าเกิดขึ้นขณะที่พระเยซูทรงอยู่ในหลุมศพสามวันและสามคืน

หญิงแค่สองคนถูกกล่าวถึงในข้อ 1 แต่มีสามคนอยู่ที่นั่น-มารีย์ชาวมักดาลา, มารีย์มารดาของยากอบและสะโลเม (มาระโก 16:1) พวกนางถูกเอ่ยชื่อในมัทธิว 27:56 มารีย์คนที่สองนั้นคือมารีย์มารดาของยากอบน้อยและโยเสส เห็นได้ชัดว่าเป็นภรรยาของอัลเฟอัส (มธ. 10:3) หญิงคนที่สาม, สะโลเม, เป็น “มารดาของบุตรทั้งหลายของเศเบดี” (มธ. 27:56) นั่นคือ มารดาของยากอบอีกคนนั้น และของยอห์น อาจมีคนอื่น ๆ อีกนอกเหนือจากสามคนนี้ (ลูกา 23:55 กับลูกา 24:1) พวกนางมา “โดยนำบรรดาเครื่องหอมซึ่งพวกนางได้จัดเตรียมไว้” (ลูกา 24:1)

ลำดับของเหตุการณ์เหล่านั้นดูเหมือนจะสับสนเมื่อคุณเปรียบเทียบมัทธิว บทที่ 28 กับมาระโก บทที่ 16, ลูกา บทที่ 24 และบทที่ 20 ของยอห์น หากเป็นเช่นนั้น จงตั้งใจอ่านสรุปต่อไปนี้จาก Scofield Reference Bible เกี่ยวกับประเด็นนี้:

> ลำดับของเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งรวมบันทึกทั้งสี่เล่มเข้าด้วยกัน มีดังต่อไปนี้: หญิงสามคน, มารีย์ชาวมักดาลา และมารีย์มารดาของยากอบ และสะโลเม เริ่มไปที่อุโมงค์ฝังศพนั้น โดยมีหญิงคนอื่น ๆ ที่ถือเครื่องหอมติดตามไปด้วย สามคนนั้นพบว่าหินก้อนนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว และมารีย์ชาวมักดาลาไปบอกสาวกเหล่านั้น (ลก. 23:55-24:9; ยน. 20:1, 2) มารีย์มารดาของยากอบและโยเสสเข้าไปใกล้อุโมงค์ฝังศพนั้นมากขึ้นและเห็นทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 28:2) นางกลับไปพบกับหญิงคนอื่น ๆ ที่ตามมาพร้อมกับเครื่องหอมเหล่านั้น ขณะเดียวกัน เปโตรและยอห์น ซึ่งได้รับคำเตือนจากมารีย์ชาวมักดาลา ก็มาถึง มองเข้าไปข้างใน และไปเสีย (ยอห์น 20:3-10) มารีย์ชาวมักดาลากลับมาร้องไห้ เห็นทูตสวรรค์สององค์นั้นและจากนั้นก็เห็นพระเยซู (ยอห์น 20:11-18) และไปตามที่พระองค์ทรงสั่งนางให้ไปบอกพวกสาวก ขณะเดียวกันมารีย์ (มารดาของยากอบและโย

เสส) ได้พบกับหญิงเหล่านั้นที่ถือเครื่องหอมและกลับไปกับพวกนาง พวกนางเห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น (ลก. 24:4, 5; มก. 16:5) พวกนางได้รับสารจากทูตสวรรค์เช่นกัน และขณะไปตามหาพวกสาวก ได้พบกับพระเยซู (มธ. 28:8-10)

ข้อ 2-4:

28:2 และดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ เพราะว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และมาและกลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ และนั่งอยู่บนหินนั้น

28:3 ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ

28:4 และเพราะเหตุกลัวทูตสวรรค์นั้น พวกยามที่เฝ้าอยู่ก็ตัวสั่น และกลายเป็นเหมือนคนตาย

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์

แผ่นดินไหวนั้นและการคืนพระชนม์เกิดขึ้นก่อนที่หญิงเหล่านั้นใกล้มาถึงอุโมงค์ฝังศพนั้น น่าจะเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นสักพักใหญ่ ๆ แล้ว

มัทธิวไม่กล่าวเรื่องนี้ชัดเจน แต่มาระโก 16:4, ลูกา 24:2 และยอห์น 20:1, 2 ล้วนระบุว่าหญิงเหล่านั้นได้พบว่าอุโมงค์นั้นเปิดอยู่แล้ว พร้อมกับพระกายของพระเยซูได้เป็นขึ้นและจากไปแล้ว

เราทราบอย่างแน่นอนวาพระเยซูได้ทรงอยู่ในหลุมศพ “สามวันและสามคืน” ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้อย่างชัดเจนว่าพระองค์จะทรงอยู่ (มธ. 12:40) เราเชื่อว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์และทรงถูกนำลงมาจากกางเขนนั้นคืนวันพุธก่อนตะวันตก ในวันพฤหัสบดีของสัปดาห์นั้น นั่นคือ ในคืนวันพุธตอนตะวันตก วันสะบาโตใหญ่ประจำปีได้เริ่มต้น (ยอห์น 19:31) นั่นคือ วันประชุมและหยุดพักพิเศษ ซึ่งเริ่มต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันนั้น (อพย. 12:16) พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา (1 คร. 5:7) ทรงถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาเพื่อเราแล้วตามเวลาที่กำหนดไว้นั้นพอดีสำหรับการฆ่าลูกแกะปัสกา อย่าสับสนวันสะบาโตใหญ่นั้น ซึ่งเป็นวันหยุดประจำปี (ซึ่งเราเชื่อว่าตรงกับวันพฤหัสบดีของปีนั้น) กับวันสะบาโตประจำสัปดาห์ตามปกติ นั่นคือวันเสาร์ เห็นได้ชัดว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในหลุมศพนั้นคืนวันพุธและวันพฤหัส, คืนวันพฤหัสและวันศุกร์, คืนวันศุกร์และวันเสาร์, และจากนั้นสักตอนหนึ่งในช่วงคืนวันเสาร์ พระองค์ได้ทรงออกมาจากหลุมศพนั้น พระคริสต์ต้องทำให้สามวันและสามคืนนั้นสำเร็จจริง พระองค์อาจอยู่ในหลุมศพนั้นนานกว่านี้ก็ได้ แต่น้อยกว่านี้ไม่ได้ เราเชื่อเช่นนั้น เพื่อทำให้พระสัญญาของพระองค์ในมัทธิว 12:40 สำเร็จจริงตามตัวอักษร

“และดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่” (ข้อ 2) จงเปรียบเทียบนี่กับแผ่นดินไหวนั้นตอนที่พระคริสต์สิ้นพระชนม์ (มธ. 27:51) แน่นอนว่ามีเจตนาให้เชื่อมโยงกัน การคืนพระชนม์ของพระคริสต์มีความสำคัญพอ ๆ กับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระคริสต์ที่ตายไปแล้วช่วยใครให้รอดไม่ได้ การคืนพระชนม์เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และ “ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” เช่นกัน (1 คร. 15:3, 4) และนี่รวมกันเป็นข่าวประเสริฐ แผนการแห่งความรอดของพระเจ้า ตามที่เปาโลประกาศ (1 คร. 15:1, 2)

จงสังเกตว่าใบหน้าและเสื้อผ้าของทูตสวรรค์นั้นส่องแสงอย่างไร (ข้อ 3) มันเป็นเวลาส่องแสง! ถ้ามีทูต

สวรรค์องค์ใดเคยส่องแสงอย่างเปี่ยมสง่าราศี ก็ต้องเป็นทูตสวรรค์องค์นี้แหละ! อย่างไรก็ตาม จงเปรียบเทียบสง่าราศีของเขากับของพระคริสต์ผู้ทรงจำแลงพระกาย (มธ. 17:2) เมื่อ “พระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และเสื้อผ้าของพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง” และคุณจะเห็นว่าสง่าราศีของพระคริสต์มากล้นยิ่งกว่าของทูตสวรรค์เหล่านั้น และดูวิวรณ์ 1:13-17 และจงหมายเหตุว่ายอห์นล้มดุจคนตายเมื่อเขาได้เห็นพระคริสต์ผู้เสด็จขึ้นไปแล้วในสง่าราศีของพระองค์บนเกาะปัทมอส ไม่แปลกที่ “พวกยามที่เฝ้าอยู่ก็ตัวสั่น และกลายเป็นเหมือนคนตาย” (ข้อ 4) เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากตาย!

จงหมายเหตุว่าชายเหล่านี้สิ้นฤทธิ์ขนาดไหน เหล่าทหารโรม ซึ่งถูกตั้งให้เฝ้ายามอุโมงค์ฝังศพที่ถูกประทับตราไว้นั้น จงเปรียบเทียบกับยอห์น 18:6 ที่ฝูงชนและทหารเหล่านั้นล้มถึงพื้นดินต่อหน้าพระเยซูเมื่อพวกเขามาเพื่อจับพระองค์ในสวนเกทเสมนี ชาวเมืองนาซาเร็ธเหล่านั้นไม่อาจแตะต้องพระเยซูได้เมื่อพวกเขาประสงค์จะฆ่าพระองค์ (ลูกา 4:29, 30) ฤทธิ์เดชของพระเยซูก็อธิบายยอห์น 7:32, 44, 46 เช่นกัน ฉะนั้นการคืนพระชนม์ของพระคริสต์จึงพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องตาย ไม่มีมนุษย์คนใดพรากชีวิตของพระองค์ไป แต่พระองค์ทรงสละวางชีวิตนั้นเอง (ยอห์น 10:18) พระเยซูทรงบอกปีลาตว่า “ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้นอกจากได้ประทานอำนาจนั้นให้แก่ท่านจากเบื้องบน” (ยอห์น 19:11)

ข้อ 5-7:

28:5 และทูตสวรรค์นั้นตอบและกล่าวแก่หญิงเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย เพราะเราทราบอยู่ว่าพวกท่านแสวงหาพระเยซู ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงที่กางเขน
28:6 พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่นี่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้นั้น มาเถิด ดูสถานที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น
28:7 และจงรีบไป และบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว”

ทูตสวรรค์นั้นประกาศการคืนพระชนม์

ถ้อยคำแรก ๆ ของทูตสวรรค์นั้นคือ “ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย” เมื่อเราอ่านเรื่องการปรากฏตัวของเหล่าทูตสวรรค์แก่ผู้คนในพระคัมภีร์ เราก็ต้องตกใจกับข้อเท็จจริงที่ว่าเมื่อเหล่าทูตสวรรค์เข้ามาใกล้มนุษย์ พวกเขาต้องระงับความกลัวของผู้คนเหล่านั้นบ่อย ๆ ! มนุษย์หวาดกลัวสิ่งมีชีวิตจากสวรรค์ ไม่มีสิ่งใดที่แสดงให้เห็นความต่ำทรามตามธรรมชาติของเรา, ความห่างเหินแบบมีความผิดของเราจากพระเจ้าดีไปกว่าความจริงข้อนี้ ที่ว่าเรารู้สึกไม่สบายใจเมื่ออยู่ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ ใจตามธรรมชาติของเราทราบดีว่าไม่มีใครสักคนในพวกเราที่สามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้หากไม่ใช่เพราะพระเมตตาของพระองค์! เมื่อเหล่าทูตสวรรค์ปรากฏแก่ยาโคบ เขาก็กลัว (ปฐก. 28:17) กิเดโอนกลัวว่าตนจะตายเมื่อเขาทราบว่าเขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งแล้ว (ผวฉ. 6:22) มาโนอาห์ บิดาของแซมสัน คาดว่าตนจะตายเมื่อเขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่ง และกลัว (ผวฉ. 13:21, 22) บุตรชายเหล่านั้นของโอรนันกลัวเมื่อพวกเขาได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งและไปซ่อนตัว (1 พศด. 21:20) แม้แต่ดาวิดเองก็กลัวดาบนั้นของทูตสวรรค์ (1 พศด. 21:30) เศคาริยาห์ตกใจกลัว

เมื่อทูตสวรรค์นั้นปรากฏแก่เขา (ลูกา 1:11, 12) มารีย์วุ่นวายใจกับคำกล่าวนั้นของทูตสวรรค์ผู้ปรากฏแก่เธอ (ลูกา 1:29) พวกคนเลี้ยงแกะ ซึ่งเฝ้าฝูงแกะของพวกเขาตอนกลางคืน “กลัวยิ่งนัก” เมื่อทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาหาพวกเขา และสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบพวกเขา (ลูกา 2:9) นอกเหนือจากเหตุการณ์นี้ที่อุโมงค์ฝังศพของพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงคืนพระชนม์แล้ว เหล่าทูตสวรรค์ก็พูดกับมนุษย์ว่า “อย่ากลัวเลย” ในผู้วินิจฉัย 6:23; ลูกา 1:13, 30 และกิจการ 27:24

เหล่าทูตสวรรค์เป็นสิ่งมีชีวิตจากสวรรค์ที่สมบูรณ์แบบซึ่งงานของพวกเขาคือการเป็นเหล่าผู้รับใช้ที่รักคริสเตียนทั้งหลาย พวกเขาเป็น “บรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอด” (ฮบ. 1:14) พวกเขาไม่ปรากฏให้เราเห็น ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการรักโลกและบาปของเรา พวกเขาปรากฏแก่บางคนในพระคัมภีร์และบัดนี้ไม่แน่พวกเขาอาจปรากฏแก่คริสเตียนบางคนที่มีใจถ่อม เด็กเล็ก ๆ มีเหล่าทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ (มธ. 18:10) เหล่าทูตสวรรค์รักเราและล้อมรอบเราและตั้งค่ายล้อมเราไว้เพื่อปกป้องเราจากภัยอันตราย (2 พงศ์กษัตริย์ 6:15-17; สดด. 34:7) พวกเขาต้องรู้สึกเศร้าใจอยู่บ้างที่เราแทบไม่ค่อยคิดถึงพวกเขา ไม่เชื่อว่าพวกเขาสถิตอยู่ด้วย หรือถ้ามนุษย์เห็นพวกเขา ก็ตกใจกลัวเสมอ! ดูเหมือนราวกับว่าข่าวสารของเหล่าทูตสวรรค์ที่มาถึงเราผู้ซึ่งเป็นลูก ๆ ของพระเจ้าเสมอก็คือ “อย่ากลัวเลย!” ฉะนั้นผู้มาจากสวรรค์องค์นี้ ที่นั่งอยู่บนหินก้อนนั้นซึ่งถูกเอาออกไปจากทางเข้าอุโมงค์นั้นแล้ว จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่มาหาพระเยซูว่า “อย่ากลัวเลย”

จงสังเกตข่าวสารของทูตสวรรค์องค์นั้นในข้อ 5, 6, และ 7 ประการแรก มีการปลอบประโลมใจว่า “อย่ากลัวเลย” ประการที่สอง มีความเข้าใจว่า “เราทราบอยู่ว่าพวกท่านแสวงหาพระเยซู ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงที่กางเขน” ประการที่สาม มีคำอธิบายว่า “พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่นี่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” ประการที่สี่ มีคำตำหนิว่า “พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้นั้น!” ประการที่ห้า มีความเมตตากรุณาอันอ่อนโยนและความเต็มใจที่จะพิสูจน์พระองค์เองที่พระเจ้าทรงมีเสมอต่อใจทั้งหลายที่วุ่นวายใต่ถามและสงสัยว่า “มาเถิด ดูสถานที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น” ประการที่หก มีคำบัญชาอันเร่งด่วนว่า “จงรีบไป” ฯลฯ ประการที่เจ็ด มีคำสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศีว่า “ดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น”!

จงสังเกตว่าพระเยซูองค์เดิมนี้ “ผู้ซึ่งได้ถูกตรึงที่กางเขน” (ข้อ 5) ทรงเป็นผู้นั้นที่ทูตสวรรค์ประกาศว่า “ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” (ข้อ 6) มันเป็นการคืนชีพฝ่ายร่างกายจริง ๆ ของคนตาย ไม่มีศพถูกทิ้งไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ! ไม่มีการเป็นขึ้นจากตายหากพระกายของพระคริสต์ไม่ได้ออกมาจากหลุมศพนั้นจริง ๆ พระกายเดิมนั้นมีรอยตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์และรอยแผลของหอกนั้นในสีข้างเมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์ (ยอห์น 20:20, 27; ลูกา 24:40)

ผู้คนที่พร่ำเกี่ยวกับ “การคืนชีพฝ่ายวิญญาณ” ก็พูดเรื่องโง่เขลาด้วยใจดื้อรั้นหรือไม่รู้เรื่องอะไร มีแต่ร่างกายที่ถูกฝังในอุโมงค์นั้นของโยเซฟและมีแต่ร่างกายที่คืนชีพได้ วิญญาณจิตของพระเยซูพระองค์ทรงมอบไว้กับพระบิดาแล้ว “ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46) พระเยซูตรัสแก่โจรที่สำนึกผิดผู้นั้นว่า “วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43) ฉะนั้นจิตวิญญาณ

จึงไม่ถูกฝังไว้ เฉพาะร่างกายที่ถูกฝัง และการฟื้นคืนชีพฝ่ายร่างกายเท่านั้นถึงจะเป็นการฟื้นคืนชีพได้

"มาเถิด ดูสถานที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น" พระเจ้าทรงจงใจขัดขวางไม่ให้พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้เห็นการคืนพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด พวกกบฏที่มีใจชั่วต่อต้านพระเจ้าผู้ซึ่งไม่เต็มใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงมอบไว้กับความคิดอันเลวทรามเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อคำโกหกหนึ่งและถูกลงพระอาชญา (รม. 1:28; 2 ธส. 2:11, 12) เมื่อผู้คนทำใจของตนให้แข็งกระด้าง พระเจ้าก็ทรงทำให้ใจนั้นแข็งกระด้างยิ่งกว่าเดิม เมื่อผู้คนไม่เต็มใจที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็ไม่สนพระทัยที่จะแสดงให้พวกเขาเห็นน้ำพระทัยของพระองค์ แต่ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคำสอนนั้นซึ่งมีอยู่เต็มไปหมดในพระคัมภีร์ ที่ว่าใจทั้งหลายที่ซื่อตรง ไม่ว่าจะสงสัยและหวาดกลัวสักเพียงใด ก็สามารถทดสอบพระเจ้าและเรียนรู้สิ่งที่พวกเขาจำเป็นต้องรู้ได้ พระเยซูตรัสแก่สาวกสองคนนั้นของยอห์นที่ติดตามพระองค์มาว่า "จงมาและดูเถิด" (ยอห์น 1:39) ฟีลิปไม่อาจชนะนาธานาเอลที่ไม่เชื่อและมีความคิดปราดเปรื่องได้ แต่เขากล่าวว่า "จงมาและดูเถิด" (ยอห์น 1:46) และนาธานาเอลก็มาและพระเยซูทรงพิสูจน์พระองค์เองให้นาธานาเอลเห็นมากกว่าที่เขาหวังไว้ว่าจะได้พบ! บ่อยครั้งงานที่ดีที่สุดที่เหล่าผู้เชื่อใหม่สามารถทำได้ก็คือ การพูดเหมือนฟีลิปว่า "จงมาและดูเถิด" และเหมือนหญิงคนนั้นในสะมาเรียผู้ซึ่งกล่าวแก่มิตรสหายของนางว่า "จงมา ดูท่านผู้หนึ่ง ซึ่งได้บอกฉันถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้เคยกระทำ ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์มิใช่หรือ" (ยอห์น 4:29) คนทั้งหลายที่เต็มใจทำตามน้ำพระทัยของพระองค์จะทราบความจริง (ยอห์น 7:17) ฉะนั้นทูตสวรรค์องค์นี้จึงกล่าวในที่นี้ว่า "จงมาและดูเถิด" ต่อมา โธมัสที่สงสัยก็ไม่เชื่อว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงคืนพระชนม์แล้ว พระเยซูจึงทรงเสนอพยานหลักฐานแห่งพระหัตถ์ พระบาท และสีข้างที่มีรอยแผลของพระองค์

ฉะนั้นอาจมีผู้ที่อ่านข้อความนี้ซึ่งมีข้อสงสัยหลายประการเกี่ยวกับบางเรื่องที่สำคัญที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ คุณสามารถทราบได้อย่างแน่นอนว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่ ว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่ ว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าเป็นความจริงหรือไม่ ขอแค่ยอมรับคำเชิญชวนอันเปี่ยมสุขของทูตสวรรค์องค์นั้นที่ว่า "จงมาและดูเถิด" พระคัมภีร์จะทนต่อการทดสอบของการสืบสวน บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าจะพิสูจน์ตัวมันเองเมื่อคุณพบกับพวกมัน เราแน่ใจได้ว่าคนพวกเดียวในโลกที่สงสัยการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์คือคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับคำเชิญชวนที่ว่า "จงมาและดูเถิด" พระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระองค์แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ

หญิงเหล่านี้ที่ไปบอกพวกสาวกว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วต้องสามารถกล่าวได้ว่า "พวกเราได้เห็นที่ ๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าเคยนอนนั้น!" ในทำนองเดียวกัน อัครทูตสิบสองคนนั้นจะต้องให้คำพยานส่วนตัวที่มั่นคงเกี่ยวกับความรู้ของตนในเรื่องการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (กิจการ 1:22) อัครทูตเหล่านี้ทราบความสำคัญของคำพยานของสักขีพยานด้วยตัวเองในเรื่องข้อเท็จจริงของข่าวประเสริฐ และหลายต่อหลายครั้งตลอดหนังสือกิจการพวกเขาจะต้องให้คำพยานของตนเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด อันที่จริงดูเหมือนว่าแทบจะไม่มีคำเทศนาใดเลยที่เคยถูกเทศนาที่ไม่มีการอ้างอิงถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ ยกตัวอย่างเช่น ดู กิจการ 2:24-36; 3:15, 26; 4:2-10, 33; 5:30-33; 10:40, 41; 13:30, 31, 33, 34, 37; 17:3, 18, 31, 32; 23:6; 26:8, 23 ดูเหมือนว่าพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วทรงเป็นใจความหลักของคนเหล่า

นั้นผู้ได้เห็นอุโมงค์ที่ว่างเปล่านั้นหรือได้เห็นพระคริสต์

จงสังเกตเป็นพิเศษว่าบ่อยครั้งเปาโลเล่าประสบการณ์ของตนเกี่ยวกับการพบกับพระคริสต์ผู้ทรงคืนพระชนม์บนถนนไปเมืองดามัสกัส นั่นเป็นพยานหลักฐานแก่เปาโลว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ และจึงทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า จำไว้ว่าพระเยซูเองทรงให้การคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตายว่าเป็นข้อพิสูจน์อันแน่ชัดถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (มธ. 12:39, 40; 16:4; วว. 1:18) ฉะนั้นโรม 1:4 จึงกล่าวว่าพระเยซูทรง “ถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ...โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย” ความสำคัญของการคืนพระชนม์นั้นถูกบอกเป็นนัยเช่นกัน ในการที่ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐมากพอ ๆ กับการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ตามที่เปาโลกล่าวถึงใน 1 โครินธ์ 1:1-4 เหล่าประจักษ์พยานเรื่องการคืนพระชนม์นั้นถูกนับว่ามีความสำคัญมากตามที่คุณเห็นจากข้อโต้แย้งของเปาโล (1 คร. 15:5-8)

“พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย” ทำไมถึงไปที่แคว้นกาลิลี? ทำไมพระเยซูถึงไม่ทรงปรากฏแก่สาวกทุกคนเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม? เพราะว่างานรับใช้ปวงชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มบัดนี้เสร็จสิ้นแล้วและพระองค์จะไม่เสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็มต่อหน้าสาธารณชนอีกต่อไปเพื่อปรากฏแก่ผู้คนเป็นอันมากจนกว่าจะถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ยังแผ่นดินโลกเมื่อพวกเขาจะกล่าวว่า “ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร” ดูมัทธิว 23:37-39 มากเป็นพิเศษ จากนั้นมัทธิว 24:1 บอกว่าพระเยซูได้ทรงออกไปและเสด็จไปจากพระวิหาร และนั่นเป็นการสิ้นสุดงานรับใช้ปวงชนของพระองค์ก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ หลังจากนั้นเป็นต้นไปพระองค์ทรงเดินกับเหล่าสาวกของพระองค์และสั่งสอนพวกเขาและปลอบประโลมใจพวกเขา แต่ไม่ทรงมีการประชุมในที่สาธารณะกับผู้คนมากมาย

อัครทูตทั้งสิบสองคนนั้นเป็นชาวแคว้นกาลิลี (กิจการ 2:7) พระเยซูทรงปรากฏแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนนั้น (ยอห์น 20:19) ในกรุงเยรูซาเล็ม และมันคือนอกกรุงเยรูซาเล็มที่สี่สิบวันต่อมาจากภูเขามะกอกเทศพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:9) แต่ตรงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มพระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยแค่คนไม่กี่คน เราคิดเช่นนั้น “พวกพี่น้องประมาณห้าร้อยคน” นั้น (1 คร. 15:6) คือคนเหล่านั้นที่ชุมนุมกันในแคว้นกาลิลี ดูเหมือนว่าคนส่วนใหญ่เหล่านั้นในแคว้นกาลิลี ซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงมีงานรับใช้เพิ่มเติม ได้เชื่อวางใจพระองค์ มากกว่าที่เป็นในที่อื่น

ข้อ 8-10:

28:8 และหญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ด้วยความกลัวและความปีติยินดียิ่งนัก และได้วิ่งไปเพื่อนำข่าวไปบอกพวกสาวกของพระองค์

28:9 และขณะที่หญิงเหล่านั้นไปเพื่อบอกพวกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จมาพบพวกเธอ โดยตรัสว่า “จงจำเริญเถิด” และหญิงเหล่านั้นก็มาและกอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์

28:10 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเธอว่า “อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้พวกเขาไป

ยังแคว้นกาลิลี และที่นั่นพวกเขาจะได้เห็นเรา”

มารีย์สองคนนั้นได้พบกับพระเยซูเอง

จงหมายเหตุความตะลึงพรึงเพริด ความชื่นบานอันยิ่งใหญ่ในข้อ 8 หญิงที่ดีเหล่านี้ “จากไปโดยเร็ว” และ “ได้วิ่งไป” บอกพวกสาวก มีข่าวดีจริง ๆ! พวกนางเชื่อแต่ก็ตกใจกลัว สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า บางสิ่งที่เกือบดีเกินกว่าจะเป็นความจริงได้ก็เป็นความจริง!

ผมเชื่อว่ามีการเชื่อมโยงกันระหว่างความเชื่อฟังอันว่องไวด้วยใจยินดีนี้ของหญิงเหล่านี้กับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเองได้ทรงพบกับพวกนาง เมื่อพวกนางเชื่อฟังความสว่างใดที่พวกนางมี พระเยซูก็ประทานพยานหลักฐานเพิ่มเติมแก่พวกนาง พระองค์เองทรงปรากฏแก่พวกนาง และเราแน่ใจได้ว่าความสงสัยต่าง ๆ ของเราจะหายไปหากเราอยู่ในถนนแห่งความเชื่อฟังอย่างหนักแน่นต่อไป ผมได้พบว่ามันเป็นความจริงอันน่าเศร้าที่ว่าความไม่เชื่ออาศัยอยู่ในบรรยากาศแห่งความไม่เชื่อฟัง หากคุณเริ่มที่จะมีข้อสงสัยต่าง ๆ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ เกี่ยวกับพระเจ้า คุณก็แน่ใจได้ว่าบาปได้เข้ามาในชีวิตของคุณแล้ว คุณกำลังไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ใจที่เชื่อฟังที่รีบไปทำตามคำบัญชาของพระเจ้าจะได้พบกับพระเยซูด้วยตนเองและมีการรับประกันเต็มที่อันน่ายินดีที่เขาต้องการ!

ครั้งหนึ่งผมเคยถูกนำให้สงสัยว่าพระคัมภีร์เป็นความจริงทั้งหมดหรือไม่ วิทยาศาสตร์ ที่เขาเรียกกัน ก็เคยขัดแย้งกับพระคัมภีร์ William Jennings Bryan ผู้ล่วงลับได้นำผมให้ทำการสืบสวนใหม่ด้วยใจกล้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์เพื่อที่จะเห็นว่าคำกล่าวอ้างทั้งหลายของมันเป็นดังที่ว่าหรือไม่ ขอบคุณพระเจ้า ผมได้พบว่ามันเป็นความจริง ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา หลายครั้งผมได้ทดสอบพระเจ้าและพระองค์ทรงพิสูจน์พระองค์เองแล้ว ท่านคริสเตียนที่สงสัย ที่วุ่นวายใจเอ๋ย จงรีบวิ่งไปทำตามคำบัญชาที่เล็กน้อยที่สุดขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และพระองค์จะทรงทำให้คุณหายกลัวและหายสงสัยด้วยการรับประกันอันเปี่ยมสุขแห่งการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์

ช่างเป็นการพบกันอันน่ายินดีในข้อ 9 หญิงดี ๆ ผู้เป็นที่รัก พวกนางกอดพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์! ผมแน่ใจว่าพวกนางรู้สึกว่าตนไม่อาจปล่อยพระองค์ไปได้! และมันเป็นเหตุการณ์อันน่าชื่นบานสำหรับพระเยซูเช่นกัน คำทักทายนั้นของพระเยซู “จงจำเริญเถิด” ตามที่ให้ไว้ในฉบับคิงเจมส์ (ข้อ 9) มีความหมายตรงตัวในภาษากรีกว่า “โอ ความชื่นบาน!” คุณนึกภาพออกไหมถึงความชื่นบานอันเปี่ยมชัยชนะเปี่ยมสง่าราศีในพระทัยของพระผู้ช่วยให้รอดของเราเมื่อพระองค์ทรงเอาชนะความตาย นรก และหลุมศพและได้เสด็จออกมาแล้ว? การทนทุกข์นั้นผ่านพ้นไปแล้ว ชัยชนะนั้นได้มาถึงแล้ว! บัดนี้เพื่อจะได้เห็นเหล่าสาวกผู้เป็นที่รักของพระองค์อีก! เราชินกับการคิดถึงพระเมตตาของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเราในการที่พระองค์ทรงจัดหาให้เรา เราควรที่จะจดจำไว้เช่นกันว่าพระองค์ทรงปีติยินดีในเรา มันอาจดูเหมือนแปลก แต่เราก็น่ารักและน่าดึงดูด เราผู้ซึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์แล้ว ในสายพระเนตรของพระผู้ช่วยให้รอดที่รักของเรา ถ้าเราเคยปรารถนาที่จะเห็นพระพักตร์ของพระผู้ช่วยให้รอด ก็ขอให้เราจดจำว่าพระองค์ทรงปรารถนามากยิ่งกว่าที่จะเห็นหน้าของเรา! เราพูดถึงความชื่นบานแห่งสวรรค์ แต่เราควรที่จะจดจำไว้ว่าพระคริสต์จะทรงมีความชื่นบานใหญ่โตที่นั่นเช่นกัน มันคือความชื่นบานนั้นที่พระองค์ทรงตั้งไว้ตรงหน้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จไปที่

การตรึงกางเขนนั้น “ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น” (ฮบ. 12:2) อิสยาห์ 53:11 กล่าวว่า “ท่านจะเห็นความลำบากเจ็บปวดแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ”

ฉะนั้นพระเยซูจึงทรงพอพระทัยในที่นี้และทรงตะโกนว่า “โอ ความชื่นบาน!” เมื่อพระองค์ทรงเห็นหญิงเหล่านี้ผู้เป็นที่รักยิ่งต่อพระองค์ ความรักที่พระคริสต์ทรงมีให้แก่เรานั้นไม่ใช่แค่ความเมตตาสงสารที่เรามีให้แก่คนยากจนและคนโสมมและคนไม่น่ารัก ตรงกันข้าม พระเยซูกลับทรงยกชูเราให้เป็นมิตรสหายของพระองค์ พี่น้องของพระองค์และลูก ๆ ของพระเจ้า เราเป็นเหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกันกับพระคริสต์ พระองค์ทรงปีติยินดีในเรา!

มีความอ่อนหวานน่ารักแฝงอยู่ตรงนี้เช่นกันในการที่พระเยซูทรงส่งข่าวสารพิเศษไปถึงน้อง ๆ ของพระองค์ (ข้อ 10) พวกน้องร่วมมารดาของพระองค์ ซึ่งเกิดกับนางมารีย์และโยเซฟหลังจากที่พระเยซูประสูติแล้ว น้อง ๆ เหล่านี้ก่อนหน้านั้นไม่ได้เชื่อในพระคริสต์ (ยอห์น 7:5) พระเยซูทรงรักน้อง ๆ เหล่านี้ พวกเขาน่าจะรับความรอดหลังจากการตรึงกางเขนนั้น เพราะว่าในบทแรกของหนังสือกิจการเราพบว่าพวกเขาอยู่ในคนกลุ่มเล็กนั้นกับพวกสาวกและมารดาของพวกเขา รอคอยและอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาอยู่บนพวกเขาในฤทธิ์เดช (กิจการ 1:14) มาระโก 16:7 ก็รายงานเช่นกันว่าพระเยซูตรัสว่า “จงไปตามทางของพวกท่าน บอกพวกสาวกของพระองค์และเปโตรเถิด...” เปโตรผู้น่าสงสารและกลับสัตย์อาจไม่รู้สึกอีกต่อไปว่าตนเป็นสาวกคนหนึ่ง ฉะนั้นพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมกรุณาจึงทรงเอ่ยชื่อของเขา

ข้อ 11-15:

28:11 บัดนี้เมื่อพวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด บางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในกรุง และแสดงให้พวกปุโรหิตใหญ่ทราบถึงสิ่งทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้น

28:12 และเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมกับพวกผู้อาวุโส และได้ปรึกษากันแล้ว พวกเขาก็ให้เงินเป็นอันมากแก่ทหารเหล่านั้น

28:13 โดยกล่าวว่า “พวกเจ้าจงพูดว่า ‘พวกสาวกของเขาได้มาในเวลากลางคืน และลักเอาเขาไปขณะที่พวกเรานอนหลับอยู่’

28:14 และถ้าเรื่องนี้ทราบถึงหูของเจ้าเมือง พวกเราจะชักชวนท่านและทำให้พวกเจ้าปลอดภัย”

28:15 ดังนั้นพวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่พวกเขาถูกสอนมา และถ้อยคำนี้เป็นที่รายงานกันทั่วไปในท่ามกลางพวกยิวจนถึงทุกวันนี้

พวกปุโรหิตใหญ่ติดสินบนพวกทหารให้พูดว่า
ศพของพระเยซูถูกขโมยไป

พวกทหารโรมที่เฝ้ายามตกใจกลัวมากจนพวกเขา “กลายเป็นเหมือนคนตาย” (ข้อ 4) มียามมาเฝ้าแล้วและอุโมงค์นั้นถูกประทับตราด้วยตราประทับของโรมแล้ว เพราะพวกปุโรหิตใหญ่กลัว และบัดนี้ความกลัวที่เลวร้ายที่สุดของพวกเขาก็กลายเป็นจริงแล้ว พวกปุโรหิตใหญ่ได้อ้างต่อปีลาตว่าพวกเขากลัวว่าพวกสาวกจะมาขโมยศพของพระเยซูไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขามีความกลัวแบบลับ ๆ เช่นกันว่าพระเยซูจะทรงเป็นขึ้น

มาจากตายจริง ๆ พวกเขาทราบพระสัญญาอันชัดเจนเหล่านั้นของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องนั้น (มธ. 27:62-66) ด้วยเหตุนี้ เมื่อข่าวอันน่าตกใจนั้นมาถึงว่าพระผู้ช่วยให้รอดทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ พวกเขาจึงเรียกประชุมสภาซานเฮดรินทันที (ข้อ 12) พวกเขาได้สารภาพไปแล้วว่าถ้าพระเยซูเป็นขึ้นมาจากตายจริง ๆ “ข้อผิดพลาดสุดท้ายจะร้ายแรงกว่าครั้งก่อนนั้น” (มธ. 27:64) ความกลัวของพวกเขาที่ห่วงเรื่องระบบอันหน้าซื่อใจคดและชั่วของพวกเขา และห่วงเรื่องตำแหน่งผู้นำของพวกเขาเหนือประชาชนก็มีเหตุผลอันสมควร พวกเขาไม่อาจเก็บเรื่องการคืนพระชนม์นั้นไว้เป็นความลับได้

จงสังเกตว่าพวกทหารถูกติดสินบนอย่างไร (ข้อ 12) ให้พูดว่าพวกสาวกขโมยศพของพระเยซูไป พวกเขาแพร่เรื่องโกหกนั้นและมันก็ถูกลือไปทั่วในหมู่พวกยิวนานหลายปีและวันนี้บางคนก็เชื่อเรื่องโกหกนั้น

เราแน่ใจได้ว่าคนเหล่านั้นที่อยากเชื่อเรื่องโกหกก็จะได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงซ่อนพระองค์เองอยู่ในความมืดทึบจากใจทั้งหลายที่ชั่วและมักกบฏ พระเยซูเจ้าทรงปรากฏพระองค์เองแก่คนเหล่านั้นที่หิวโหยที่จะเห็นพระองค์ พระเยซูไม่ทรงสำแดงพระองค์เองแก่คนเหล่านั้นที่ขอให้พระองค์อยู่ในหลุมศพต่อไป

พยานหลักฐานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ก็มีอยู่ท่วมท้น ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสาวกที่สงสัยก็เริ่มเชื่อแล้ว, ที่ว่าพี่น้องกว่าห้าร้อยคนได้เห็นพระเยซูในคราวเดียว (1 คร. 15:6), การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตของเปาโล, การเติบโตของความเชื่อแบบคริสเตียนอย่างรวดเร็วในหมู่คนเหล่านั้นที่มีพยานหลักฐานอยู่ตรงหน้าพวกเขาแล้ว, ฤทธิ์เดชที่เปลี่ยนแปลงแห่งความเชื่อในพระคริสต์วันนี้-สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริง ๆ ตามที่พระคัมภีร์กล่าว

ข้อ 16-20:

28:16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นได้ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาลูกหนึ่งที่พระเยซูได้ทรงกำหนดพวกเขาไว้
28:17 และเมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่
28:18 และพระเยซูเสด็จมา และตรัสกับพวกเขาโดยตรัสว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก
28:19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปและสั่งสอนชนทุกชาติ ให้บัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์
28:20 โดยสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้ และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้ เอเมน”

พระเยซูทรงพบกับพวกสาวกในแคว้นกาลิลี

ประทานพระบัญชาอันยิ่งใหญ่นั้น

ข่าวประเสริฐของมัทธิวไม่ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูซึ่งขึ้นไปจากภูเขามะกอกเทศ การพบปะกันนี้เกิดขึ้นในแคว้นกาลิลี (ข้อ 16) ในภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเป็นที่ ๆ พระเยซูทรงนัดกับพวกเขาไว้ เราคิดว่าเฉพาะเหล่าสาวกที่รับความรอดแล้วของพระเยซูได้เห็นพระองค์หลังจากการคืนพระชนม์ของ

พระองค์ ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการที่พระองค์ตรัสหรือปรากฏแก่ผู้คนที่ไม่รับความรอดเลย เป็นไปได้ว่าพวกน้อง ๆ ของพระองค์กลับใจเชื่อตอนที่พระองค์ถูกตรึงกางเขนหรือเมื่อได้ยินเรื่องการคืนพระชนม์ของพระองค์ และว่าเมื่อพระเยซูทรงพบหน้าพวกเขา พวกเขาก็เป็นคริสเตียนแล้ว

"บางคนยังสงสัยอยู่" (ข้อ 17) แน่นอนว่าไม่ใช่คนใดเลยในสิบเอ็ดคนนั้น คนอื่น ๆ น่าจะอยู่ที่นั่นด้วยพระเยซูทรงปรากฏพระองค์แก่พวกอัครทูตแล้วในห้องชั้นบนนั้นวันเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย (ยอห์น 20:19-23) เห็นได้ชัดว่าโธมัสคนเดียวที่ไม่ได้อยู่ด้วย และพระเยซูทรงมาพบเขาในอีกหนึ่งสัปดาห์ต่อมา (ยอห์น 20:24-29) ทั้งสิบเอ็ดคนนั้นได้เห็นพระเยซูแล้ว ด้วยเหตุนี้ ผู้ที่สงสัยเหล่านี้จึงน่าจะเป็นคริสเตียนคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งได้รับแจ้งให้มาและยังแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว นั่นไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจเลยเพราะสาวกทุกคนในตอนแรกก็เป็นเหมือนกัน

ข้อ 18 ถึง 20 ถูกเรียกอย่างเหมาะสมว่า "พระบัญชาอันยิ่งใหญ่" จงเปรียบเทียบนี่กับมาระโก 16:15-18, ลูกา 24:46-48, และกิจการ 1:8

ข้อ 18 แสดงให้เห็นข้อเท็จจริงศูนย์กลางอันยิ่งใหญ่นั้นที่อยู่เบื้องหลังกิจกรรมคริสเตียนที่เหมาะสมทั้งปวง ฤทธานุภาพทั้งสิ้น (ตรงตัวคือ สิทธิอำนาจทั้งสิ้น) ถูกมอบไว้แก่พระเยซูคริสต์ ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งสารพัด คริสเตียนแท้ทุกคนต้องยอมรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า งานคริสเตียนทุกอย่างที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยต้องนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระคริสต์และอยู่ภายใต้การกำกับของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเป็นคริสเตียนได้โดยเชื่อแค่ว่าพระเยซูเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า, เจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เราจะต้องไม่เลือกข่าวสารของเราเองแต่รับสิ่งที่ประทานให้แก่เรา เราจะต้องไม่เลือกว่าเราจะไปที่ไหนหรือเราจะทำอะไร เราจะต้องไม่กำหนดบำเหน็จของเราเอง สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้ช่วยให้รอดที่รักของเรา, พระเยซูคริสต์เจ้า

จงสังเกตสามส่วนนั้นในพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ ส่วนแรกคือ เราจะต้องสร้างเหล่าสาวก คำว่า "สั่งสอน" ในข้อ 19 มีความหมายตรงตัวคือ "สร้างเหล่าสาวก", ชักชวนผู้คนให้รับความรอด ส่วนที่สองคือ เหล่าผู้เชื่อใหม่จะต้องรับบัพติศมา ส่วนที่สามคือ เหล่าผู้เชื่อใหม่จะต้องถูกสอนให้ถือรักษาคำบัญชาทั้งสิ้นซึ่งพระคริสต์ได้ทรงมอบไว้กับพวกอัครทูต (ข้อ 20) ฉะนั้นผู้เชื่อทุกคนจึงได้รับพระบัญชาอันยิ่งใหญ่เดียวกันนี้

ถ้อยคำเหล่านี้ ซึ่งพระเยซูทรงบัญชาในข้อ 19 และ 20 อยู่ในกลุ่มถ้อยคำที่กินความหมายครอบคลุมกว้างไกลมากที่สุดในพระคัมภีร์ คริสเตียนทุกคน นักเทศน์ทุกคน คริสตจักรทุกแห่งควรปฏิบัติตามแผนการนี้ ชักชวนผู้คนให้รับความรอด ให้พวกเขารับบัพติศมา สั่งสอนพวกเขาให้ชักชวนผู้คนมารับความรอดและรับบัพติศมาและถูกส่งไปเพื่อชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย แผนการของพระเจ้าไม่เคยต้องถูกปรับปรุงให้ดีกว่าเดิม

จงหมายเหตุขอบเขตของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่นี้ มันมีไว้สำหรับ "ทุกประชาชาติ" จริง ๆ (ข้อ 19) จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในสมัยประทานทั้งหลาย ไม่มีความแตกต่างในแผนการแห่งความรอดหรือหน้าที่คริสเตียนระหว่างประชาชาติหนึ่งกับอีกประชาชาติ ข่าวประเสริฐเป็นเหมือนเดิมแก่ทุกประชาชาติ จงสังเกตอีกว่ามันจะต้องต่อเนื่องไปจนถึง "การสิ้นสุดของโลก" ซึ่งตรงตัวคือการสิ้นสุดของยุคนี้ อย่าฟังใครก็ตามที่ชอบบอกคุณว่าตั้งแต่พระคริสต์ได้ประทานพระบัญชานี้ ก็มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายอย่างในแผนการทั้ง

หลายของพระองค์แล้ว ไม่ว่าจะในแผนการแห่งความรอด, หน้าที่ของเหล่าผู้เชื่อใหม่ในการรับบัพติศมา, รูปแบบของการรับบัพติศมา, หรือหน้าที่ในการชนะจิตวิญญาณของคริสเตียนทั้งหลาย

บัพติศมามีไว้สำหรับผู้ที่กลับใจเชื่อแล้วตลอดหลายยุคสมัย มีคนเหล่านั้นที่สอนว่าบัพติศมามีไว้สำหรับพวกยิวเท่านั้น คนอื่น ๆ ก็สอนว่าบัพติศมาจะคงอยู่แค่ในระหว่าง “ช่วงเปลี่ยนผ่าน” เท่านั้น ไม่มีส่วนใดในพระคัมภีร์ที่บ่งบอกอะไรแบบนั้นเลย อันที่จริง พระผู้ช่วยให้รอดทรงบัญชาอย่างชัดเจนตรงนี้ว่าตราบใดที่ผู้คนจะกลับใจเชื่อ พวกเขาก็ต้องรับบัพติศมา

จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงในหน้าที่ของคริสเตียนเลย จงสังเกตว่าผู้เชื่อใหม่ทุกคนจะต้องถูกสั่งสอน “ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดใดก็ตามที่เราได้สั่งพวกท่านไว้” นั่นคือ คำบัญชาเหล่านั้นที่พระเยซูทรงมอบไว้กับพวกอัครทูตให้ถือรักษาไว้ คำบัญชาเดียวกันเหล่านั้นจะต้องถูกถือรักษาโดยผู้เชื่อใหม่ทุกคนและพวกเขาต้องได้รับการสั่งสอนตามนั้น ผู้คนวันนี้ควรอธิษฐานเหมือนคนเหล่านั้นในสมัยพระคัมภีร์ พวกเขาควรได้รับคำตอบแบบเดียวกันสำหรับคำอธิษฐาน เราควรประกาศข่าวประเสริฐเดิมนั้น เราควรมีการกลับใจเชื่อแบบเดียวกัน เราควรให้บัพติศมาผู้คนในรูปแบบเดียวกัน เราควรสั่งสอนพวกเขาให้ดำเนินชีวิตในลักษณะเดียวกัน ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยในเรื่องสมัยประทานตั้งแต่พระเยซูได้ประทานพระบัญชาอันยิ่งใหญ่นั้น และจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงเลยสักนิดจนกว่าพระองค์เสด็จมาอีกที จนกว่าจะถึงการสิ้นสุดของยุคนี้ การชนะจิตวิญญาณจะเป็นหน้าที่อันดับหนึ่งเสมอ

ถ้าเรายึดมั่นในมัทธิว 28 ข้อ 18 ถึง 20 ไว้แบบสิ้นสุดใจของเรา เราก็มียาต้านลัทธิสมัยใหม่นิยม ไม่อาจมีลัทธิสมัยใหม่นิยมที่ยอมรับความเป็นพระเจ้าและความเป็นจอมเจ้านายของพระเยซูคริสต์ได้ และซึ่งพยายามอย่างจริงใจที่จะปฏิบัติตามพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แผนการของพระองค์ที่ประทานให้แก่ประชาชาติทั้งปวงจนถึงการสิ้นสุดของโลก

จงสังเกตว่าผู้คนจะต้องรับบัพติศมา “ในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์” คำว่า “พระนาม” นั้น (“name”) เป็นคำเอกพจน์ นั่นเป็นการบ่งชี้ว่าทั้งสามนั้นทรงเป็นองค์เดียวกัน หลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพถูกสอนอย่างชัดเจนในที่นี้ จงแน่ใจที่จะหมายเหตุว่าไม่มีความแตกต่างเลยระหว่างการรับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตามที่ทรงบัญชาไว้ตรงนี้ กับการรับบัพติศมา “ในพระนามของพระเยซูเจ้า” (กิจการ 19:5) พระเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการของพระองค์ ผู้ที่รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูก็รับบัพติศมาในพระนามของพระบิดา และของพระบุตร และของพระวิญญาณบริสุทธิ์

คริสเตียนเอ๋ย ตัวคุณเองพยายามที่จะปฏิบัติตามมาตรฐานของภาคพันธสัญญาใหม่ในการถือรักษาสิ่งสารพัดใด ๆ ก็ตามที่พระคริสต์ได้ทรงบัญชาเหล่าอัครทูตของพระองค์ไหม? ขอให้เราอย่าพอใจกับสิ่งใดที่น้อยกว่าความพยายามอันจริงจังที่จะปฏิบัติตามแบบแผนที่ประทานให้แก่พวกอัครทูตและเป็นคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่อย่างแท้จริง

จงหมายเหตุหน้าที่ของคริสเตียนทั้งหลายและคริสตจักรทั้งหลายในการฝึกฝนเหล่าผู้เชื่อใหม่ มันเป็นหน้าที่ของเราในการสอนพระคัมภีร์แก่พวกเขา มันเป็นหน้าที่ของเราในการสอนพวกเขาให้ดำเนินชีวิตอย่างถูก

ต้อง ให้อธิษฐาน ให้ชนะจิตวิญญาณ ให้ศึกษาพระคัมภีร์ ให้เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ มันเป็นบาปหนาที่จะทิ้งเหล่าผู้เชื่อใหม่หลังจากที่พวกเขาเพิ่งกลับใจรับเชื่อโดยที่ไม่ให้พวกเขารับบัพติศมา และมันก็ยังได้ไม่ถึงตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วย เมื่อพวกเขารับบัพติศมาแล้ว ที่จะไม่สอนพวกเขาต่อไปเกี่ยวกับหน้าที่ต่าง ๆ ของชีวิตคริสเตียน ผู้เชื่อใหม่โดยเฉพาะต้องถูกสอนให้ชนะจิตวิญญาณ นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งที่คริสเตียนทั้งหลายควรจับกลุ่มอยู่ด้วยกันในคริสตจักร เป็นชุมนุมชนท้องถิ่น เพราะว่าผู้เชื่อใหม่ทุกคนต้องได้รับการดูแล รับบัพติศมา และได้รับการสั่งสอนให้รับใช้พระเจ้าตามมาตรฐานของภาคพันธสัญญาใหม่

พระสัญญาอันเปี่ยมสุขของพระเยซูที่ว่า “...และดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป แม้กระทั่งถึงการสิ้นสุดของโลกนี้” มิตรที่รักเอ๋ย ถ้าคุณยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจต่อน้ำพระทัยของพระคริสต์ในงานของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่นี้ ชักชวนผู้คนให้รับความรอด ให้พวกเขารับบัพติศมา สั่งสอนพวกเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดที่พระคริสต์ทรงบัญชาไว้ คุณก็แน่ใจได้ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับคุณ คืออยู่ใกล้แค่เอื้อมจริง ๆ! ความชื่นบานของการยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจต่อพระคริสต์และในน้ำพระทัยของพระองค์ก็คือว่า พระองค์เองจะทรงเป็นเพื่อนคู่คิดของคุณอยู่ตลอด พระเยซูทรงสัญญาเหล่าสาวกของพระองค์ไว้ว่า “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำทั้งหลายของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราทั้งสองจะมาหาเขา และเราทั้งสองจะทำที่สถิตของเราทั้งสองอยู่กับเขา” (ยอห์น 14:23)

นักเรียนทุกคนที่ศึกษาหนังสือมัทธิวจะเห็นลักษณะเฉพาะตัวแบบเป็นสมัยประทานของมัน มีบางสิ่งที่ถูกสอนเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ที่จะมานั้น และการครอบครองของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกก็อาจถูกแสดงให้เห็นชัดเจนในหนังสือนี้มากกว่าในข่าวประเสริฐอีกสามเล่มที่เหลือ จะว่าไปแล้วข่าวประเสริฐเล่มนี้ก็ถูกเขียนถึงพวกยิวโดยเฉพาะ แต่อย่าให้ผู้ใดมีความผิดเลยในการเน้นเกินพอดีเกี่ยวกับคำสอนเชิงสมัยประทานในมัทธิว หนังสือมัทธิวถูกเขียนเพื่อเราวันนี้ มันมีไว้สำหรับพวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว มันมีไว้สำหรับยุคนี้เช่นเดียวกับสมัยของพวกอัครทูต พระบัญชาอันยิ่งใหญ่นั้นมีผลบังคับใช้จนกว่าพระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมาอีกที ขอให้เรารับพระสัญญาอันเปี่ยมสุขเหล่านั้นของหนังสือเล่มนี้ไว้เป็นของเราเองและคำบัญชาอันเปี่ยมสุขเหล่านั้นตามที่พวกมันถูกเจตนาให้เรารับไว้

ผมขอแนะนำว่าการศึกษาหนังสือมัทธิวจะมีประโยชน์หากมันส่งผลเป็นการที่คริสเตียนทั้งหลายชนะจิตวิญญาณหลายดวงในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ปฏิบัติตามพระบัญชาอันยิ่งใหญ่นั้นและได้จิตวิญญาณหลายดวงมาถวายแด่พระเจ้า ถ้าการศึกษาหนังสือเล่มนี้ของคุณทำให้คุณเป็นผู้ชนะจิตวิญญาณคนหนึ่ง ทำให้คุณเป็นมิชชันนารีคนหนึ่ง เช่นนั้นแล้วการศึกษาค้นคว้าของคุณก็จะไม่สูญเปล่าเลย บัดนี้ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับคุณตลอดไปเถิด เอเมน